

anh sẽ đợi em trong hội úc

tân
di
ò

Đôi lời

- Ebook được chia sẻ mang tính phi thương mại, bản quyền thuộc về tác giả và người dịch

- Ebook chưa được sự đồng ý của tác giả và người dịch, mọi thắc mắc có liên quan sẽ không được giải đáp
- Khi chia sẻ trên bất kì diễn đàn nào vui lòng ghi rõ CREDITS của người dịch và người làm ebook
- Vui lòng không reup link ebook, bản quyền ebook thuộc về người làm, vui lòng ghi rõ bản quyền ebook: vnyuki1102@wordpress

Anh sẽ đợi em trong hồi ức

Tác giả: Tân Di Ổ

Người dịch: Tố Hình, Tiểu Đông

**Nguồn: alobooks.vn,
quietdecember@wordpress**

Tạo prc: yuki1102

<http://www.facebook.com/vnyuki1102>

<http://www.twitter.com/vnyuki1102>

<http://www.youtube.com/ghostlady1102>

<http://vnyuki1102.wordpress.com>

Giới thiệu

Thể loại: tiểu thuyết tình yêu+gia đình+cuộc sống, SE

Độ dài: 41 chương

Cảm thức – Lời người làm ebook

Trích lời của Tân Di Ổ

Tóm tắt

Tiết tử

CHƯƠNG 1: NGỖ LÀ CỔ NHÂN ĐẾN

CHƯƠNG 2: MỌI NGƯỜI ĐỀU YÊU TƯ ĐỒ QUYẾT

CHƯƠNG 3: HOẶC CHÁN GHÉT ĐẾN CUỐI ĐỜI, HOẶC HOÀI NIỆM ĐẾN KHÓC NỖ NON

CHƯƠNG 4: MUỐN THẤY SAO LẠI KHÔNG THẤY

CHƯƠNG 5: VẬT ĐẸP THẾ GIAN KHÔNG BỀN VỮNG

CHƯƠNG 6: SO VỚI ĐÁNG THƯƠNG CÀNG ĐÁNG THƯƠNG HƠN

CHƯƠNG 7: CUỐI CÙNG CŨNG CÓ NGÀY HÔM NAY

CHƯƠNG 8: VÌ GẶP GỠ ANH, THANH XUÂN MỚI BẮT ĐẦU

CHƯƠNG 9: GIÓ ĐÊM LẠNH LẼO

CHƯƠNG 10: AI THẮNG AI THUA

CHƯƠNG 11: HAI ĐỨA TRẺ ĐA NGHỊ

CHƯƠNG 12: KHÔNG THÍCH, CUỐI CÙNG SẼ QUEN

CHƯƠNG 13: NHƯ HÌNH VỚI BÓNG

CHƯƠNG 14: HỨA HẸN NẶNG TỰA BAO NHIÊU

CHƯƠNG 15: THÀNH QUẢ TIẾN XA GIỮA HÈ

CHƯƠNG 16: CÂU TRẢ LỜI KHÔNG THỂ NÓI

CHƯƠNG 17: KHÔNG CÙNG CHỦNG LOẠI

CHƯƠNG 18: KẾT CỤC CỦA TRÒ CHƠI

CHƯƠNG 19: CHỈ VÌ KỴ ỨC, BẦU TRỜI SAO MỚI TỒN TẠI

CHƯƠNG 20: NGÀY XƯA TUỔI TRẺ PHÓNG KHOÁNG

CHƯƠNG 21: ĐẤT BẰNG DÂY SÓNG

CHƯƠNG 22: CHIẾC ÁO MỚI CỦA HOÀNG ĐẾ [1]

CHƯƠNG 23: AI LÀ CHỦ NHÂN NGÔI NHÀ NÀY

CHƯƠNG 24: ĐIỀU KHỜ VÂN, CHI BẰNG CHÚNG TA ĐÁNH CUỘC ĐI

CHƯƠNG 25: HẠNH PHÚC NHƯ TRÊN SỢI DÂY TRONG KHÔNG TRUNG

CHƯƠNG 26: MẶT TRÁI CỦA THỜI GIAN

CHƯƠNG 27: XƯA NAY VỐN KHÔNG CÓ SỰ CÔNG BẰNG

CHƯƠNG 28: MIẾNG ĐÁ ĐIÊN RỒ

CHƯƠNG 29: MIẾU THỜ ĐỒ NÁT

CHƯƠNG 30

CHƯƠNG 31: RỐT CUỘC AI NGỐC NGHỊCH HƠN AI?

CHƯƠNG 32: TÀN TRO CỦA PHẦN NỖ

CHƯƠNG 33: CHỈ TRÁCH EM QUÁ NGÂY THƠ

CHƯƠNG 34: TÔI CHỈ CẦN MỘT LỜI XIN LỖI

CHƯƠNG 35: KỂ ĐI SẴN CAO MINH NHẤT

CHƯƠNG 36: VÌ QUAN TÂM MÀ TÀN NHẪN

CHƯƠNG 37: ĐỢI Ở ĐẰNG SAU THỜI GIAN

CHƯƠNG 38 : NGỌC VỠ NGÓI LÀNH

CHƯƠNG 39: EM CƯỢC RẰNG ANH SẼ KHÔNG HẠNH PHÚC

CHƯƠNG 40: TRÊN ĐỜI NÀY CÓ VIÊN MẪN THỰC KHÔNG?

CHƯƠNG 41: GẶP LẠI THUỞ XƯA

▪

▪

Cảm thức – Lời người làm ebook

Nếu các bạn tìm đến “Anh sẽ đợi em trong hồi ức” một câu chuyện tình lãng mạn, rằng hoàng tử cuối cùng cũng sẽ về với công chúa, hay tình yêu sẽ phá tan mọi rào cản, rằng hai nhân vật chính sẽ mãi ở bên nhau trọn đời trọn kiếp. Thì tôi khuyên các bạn không nên đọc, bởi đằng sau cái tên truyện có vẻ như quá lãng mạn, quá nhiều hạnh phúc ấy là cả một đời người con gái với nhiều chông gai, nhiều thử thách và quá nhiều nỗi đau.

Tôi không thích cách Tân Di Ổ khoác cho nhân vật của mình quá nhiều gánh nặng như vậy, nó không phải là một gánh nặng nhỏ, đến từ một phía mà là toàn bộ gánh nặng từ người yêu, gia đình cho đến toàn xã hội đặt lên nhân vật. Đôi lúc tôi tự hỏi tại sao Tân Di Ổ thích ngược tâm nhân vật của mình nhiều như thế, tác giả xây dựng nhân vật với quá nhiều trắc trở, chông gai, quá nhiều đau khổ khiến người đọc thực sự bị ám ảnh và không thể thoát ra được, chỉ còn biết khóc và hận cùng nhân vật. Nhưng tôi đặc biệt thích cách tác giả xây dựng tính cách của Tư Đồ Quyết, cách cô giải quyết mọi việc khiến tôi thỏa mãn hơn rất nhiều khi nghĩ về hoàn cảnh có thể nói là bi kịch của cô. Một người dám yêu, dám hận, biết phân biệt rạch ròi giữa tình yêu-ghét khiến tôi cảm phục, yêu thích hơn rất nhiều nhân vật được coi là “hy sinh cao cả về tình yêu”.

Có thể cách nghĩ của tôi là dị thường, tôi cho rằng khi bạn yêu một người nào đó, hết lòng vì người ta nhưng giữa đường lại xảy

ra mâu thuẫn, thì mặc dù sau này bạn biết có thể bạn hiểu lầm, rằng đó chỉ là một sai lầm nhỏ thì tôi vẫn hoàn toàn không thể quay lại. Làm sao có thể quay lại khi giữa hai người đã có một khoảng trống, đã có một vết nứt? Tình yêu đâu chỉ được xây dựng trên nền tảng là tình yêu vô bờ bến, nó còn được xây dựng bởi niềm tin kiên định dành cho nhau. Bạn dám yêu, tức là bạn phải tin tưởng người sẽ đi cùng bạn, dù cả thế giới này có sụp đổ thì niềm tin ấy vẫn phải đứng vững, đó mới chính là điều cần thiết để tình yêu tồn tại. Còn nếu như đã không thể tin tưởng nhau dù chỉ 1 lần thì vĩnh viễn bạn sẽ không thể quay lại được điểm xuất phát ban đầu của tình yêu, giống như viên ngọc nứt, đã nứt thì hoàn toàn KHÔNG CÒN GIÁ TRỊ.

Tôi thích cách Tư Đồ Quyết quyết định mọi việc, cô dám từ bỏ, dám đối mặt với tất cả, thà rằng cô bắt đầu lại từ con số 0 tròn trĩnh, thay đổi cuộc đời mình còn hơn sống dè dặt, chịu sự ủy khuất từ người khác, ngày này qua tháng khác sống trong định kiến mọi người đặt ra cho cô. Cái đặc biệt ở Tư Đồ Quyết là cô dám nhìn thẳng vào sự thật mà sống, mà đối mặt, mà bước lên, khác hẳn với những người chỉ biết nghe qua dư luận, nghe qua đồn thổi rồi sợ hãi không dám vén bức màn bí mật, chỉ biết sống trong lo âu, sợ hãi, sống trong lời thị phi người khác đặt ra, thà chịu điều tiếng cũng không dám tìm ra sự thật, chỉ biết gió chiều nào xoay chiều đấy. Tôi thực sự cảm thương cho Tư Đồ Quyết khi phải sống

với những con người như thế, mà hơn hết lại còn là những người thân thiết, ruột thịt của mình.

Tôi không thích những người như Diêu Khởi Vân, ngay từ đầu đã không thích. Những con người ngày ngày chỉ biết ngụy trang nội tâm bản thân mình, ẩn mình quá kín kẽ thì bản thân họ lại càng có những bức đồng, dễ xảy ra nhiều việc nghiêm trọng, không thể giải quyết được. Điều đó có thể lí giải cho việc Khởi Vân đã thành công trong việc “yêu” được Tư Đồ Quyết dù mẹ của cô luôn cố tình ngăn chặn cũng như việc chia tay không thể cứu vãn nổi của hai người. Dù nhiều người cho rằng tình yêu của họ đẹp, rằng Khởi Vân thực lòng yêu Tư Đồ Quyết thì tôi vẫn chỉ chấp nhận được một nửa. Tình yêu nào trong thời kì vụng trộm, bị canh chừng cũng đều có nét hấp dẫn và lôi cuốn hết, nó khiến bạn thấp thỏm, lo sợ và cũng cảm nhận được hết sự ngọt ngào của tình yêu. Tuy nhiên tôi không cho rằng Khởi Vân yêu Tư Đồ Quyết hết mình, có chăng là cảm giác muốn nếm thử mật ngọt, nếm thử thứ mà mình hằng mong muốn, thứ mà ở trên cao, xa tận chân trời nhưng lại gần trong gang tấc mà thôi. Bởi nếu yêu thì Khởi Vân đã tin Tư Đồ Quyết, đã không để cô chờ trong tuyệt vọng ở “Đằng sau thời gian”, đã không “không phản đối” với mẹ của Tư Đồ sẽ lấy cô sau khi cô bị bại hoại danh tiếng, đã không đến với Đàm Thiếu Thành dù với lí do là “thử yêu để quên đi cô”. Cái thứ tình yêu ấy của Khởi Vân có chăng là sự hiếu thắng, là sự ích kỉ, là cái tôi sĩ diện của bọn đàn ông, thứ tình yêu

đó đẹp cỡ nào hay thực chất chỉ là vết sẹo, vết nhor trong cuộc đời của Tư Đồ Quyết?

Tôi rất sợ những con người như Đàm Thiếu Thành, những con người đi lên từ nghèo khó, nhưng lại đầy ắp sự đố kỵ ghen ghét với những người khác. Ngay từ lần đầu thấy cô ta xuất hiện ở trạm xe buýt trong buổi hội trại, hình ảnh khóc lóc ử dột luôn chịu ủy khuất trước mặt mọi người trong khi chính mình là người gây chuyện đã khiến tôi thực sự sợ hãi và căm ghét. Nếu bạn thua kém một ai đó, thay bằng đố kỵ ghen ghét hãy chứng tỏ bản thân mình trước. Đừng cho rằng cuộc đời bất công, bởi nếu có bất công thật bạn cũng chẳng thay đổi được gì. Nên thay vì ganh ghét, thà rằng làm bạn với người ta không phải có lợi cho bạn sao? Một con người khiến cho một người bạn của mình lâm vào chỗ chết, lại khiến cho một người bạn nữa bị xã hội khinh bỉ, bị người yêu ruồng bỏ, bị cha mẹ hiểu lầm, lại còn đang tâm qua lại với người yêu của bạn, không một chút ăn năn, hối cải, sống nhor nhor, cố gắng vùng vẫy giữa cái gọi là tiền tài địa vị. Cóc mà đòi làm thiên nga? Quạ mà đòi thay công? Muốn một bước đi lên trong giới thượng lưu? Nhân vật phản diện muôn đời thật không thay đổi.

Nhưng đó chưa phải là hết, tôi không biết lí do gì Tân Di Ổ lại xây dựng nhân vật cha mẹ Tư Đồ Quyết như vậy. Họ sẵn sàng bao dung, nuôi lớn thậm chí giao cả cơ nghiệp của mình vào tay một người ngoài như Khởi Vân. Nhưng họ không bao giờ tin tưởng con

gái mình, dù con gái họ thông minh, xinh đẹp, cá tính, hiểu biết. Mà mặc dù có không được như vậy thì cha mẹ vẫn phải là người thấu hiểu con cái, dù cả xã hội phỉ báng, coi thường con họ thì cha mẹ vẫn phải là người bao dung, che chở và tin tưởng vô điều kiện. Đằng này họ thà tin người ngoài còn hơn tin tưởng vào nhân cách con gái họ, người mà chỉ một lúc trước họ tư hào bao nhiêu, thì một phút sau đã tìm mọi cách thóa mạ, kìm kẹp bấy nhiêu. Có mấy người làm cha, làm mẹ thay vì nói “Dù sao con vẫn là con của chúng ta” lại nhấn tâm nơi cửa miệng “Tại sao còn trở về? Ta đã coi con như đã chết rồi...”, “Khởi Vân là niềm hy vọng duy nhất của cha mẹ”, “Ta chỉ có một người con trai, còn con có cuộc sống riêng của con”. Một người làm cha, một người làm mẹ, dù đứa con của mình có xấu tốt ra sao thì cuối cùng cũng là con dại cái mang, làm sao họ nhấn tâm vứt bỏ đứa con của mình một cách không thương tiếc? Nếu nói tình yêu của Khởi Vân là nhát dao đâm xuyên trái tim của Tư Đồ Quyết thì chính cha mẹ cô là người rút cạn máu trên người cô, khiến cô trở thành kẻ sống mà như chết. Sống làm gì khi chẳng ai yêu thương, chẳng ai thấu hiểu, chẳng ai che chở dù đó là những kẻ thân thương, là những kẻ cô đã từng yêu thương hết mực?

So với những câu chuyện tôi đã đọc thì 2 nhân vật chính trong truyện này không phải là một cặp đẹp đôi. Tư Đồ Quyết và Diêu Khởi Vân ngay từ đầu đã không có chung 1 quan niệm về tình yêu, thậm chí chưa từng nhìn về một hướng, dẫu là trong mơ ước của

mỗi người đều hiển hiện bóng hình đối phương. Tư Đồ Quyết theo đuổi chủ nghĩa tuyệt đối, sống hết mình và yêu cũng hết mình. Trong tình yêu cô luôn đi tìm cho mình 1 niềm tin tuyệt đối, dù bất luận đúng sai cũng nhất quyết tin vào tình yêu của hai người. Khởi Vân thì ngược lại, bản thân anh là một người có lòng tự tôn đặc biệt, lại mang trong người sự tự ti đôi lúc có phần thái quá, tình yêu của anh có thể lớn thật đấy, vĩ đại thật đấy nhưng niềm tin trong trái tim lại quá bé nhỏ đến mức không thể tin được. Anh có thể chấp nhận một Tư Đồ lầm lạc sa ngã, nhưng không thể tin cô là một viên ngọc chân chính hoàn toàn trong sạch, vì chính bản thân anh từ trước đến nay còn không tin nổi bản thân có thể nắm giữ được viên ngọc kia thì làm sao tin được viên ngọc ấy hoàn toàn trong sạch, là viên ngọc mà mình đang được nắm giữ? Khởi Vân bên ngoài thì tĩnh lặng vững vàng nhưng thật ra tâm tư đầy giông bão, dễ dàng chao đảo bởi bất cứ ai, bất cứ lúc nào. Không phải anh không khoan dung, chỉ là trong lòng anh đã sớm biết Tư Đồ Quyết vốn dĩ không cần anh tha thứ. Điều đó làm cho anh ngày càng tuyệt vọng, và đưa 2 người cách xa nhau hơn, bởi họ là 2 con người với 2 khái niệm yêu thương hoàn toàn xa rời lệch lạc. Đôi khi chỉ có tình yêu thôi vẫn là chưa đủ, nhất là đối với Tư Đồ và Khởi Vân, với lòng tin bị tổn thương quá sâu sắc của cả 2 người thì quá khứ vốn dĩ đã không thể lật lại cũng chẳng thể xóa nhòa, chỉ có thể chấm dứt, đoạn tuyệt từ đây.

Câu chuyện không chỉ xoay quanh vấn đề tình bạn, tình yêu mà nó còn mở rộng ra cả gia đình, ra cái nhìn của xã hội. Bạn sẽ sống ra sao nếu xã hội dìm chết bạn, gia đình quay lưng, người yêu cũng phũ tay biến mất? Bạn có dám từ bỏ, có dám tự mình bước đi hay đơn giản chỉ là chống chọi để vượt qua mọi kì thị, bất công? Rồi sau đó bạn có bị lung lạc, có bị những lời lẽ hời hợt này nọ, hời hợt này nọ mà tha thứ tất cả? Những niềm vui đến và đi trong đời rất nhiều, có thể bạn nhớ nhớ quên quên chúng, còn nỗi đau thì luôn luôn khắc sâu trong trái tim bạn, nó trở thành vết sẹo lồi lõm nhắc nhở bạn rằng bạn đã từng bị người ta vứt bỏ ra sao, rằng bạn đã đau khổ như thế nào nên bạn vốn dĩ chẳng thể quên. Nếu đã chẳng thể quên hà có gì bạn phải tha thứ? Bởi nếu những kẻ muốn được tha thứ ấy biết có ngày hôm nay thì trước kia họ không nên gây ra nỗi đau cho bạn dù với bất kì lí do nào. Những con người như Tư Đồ Quyết có thể bạn sẽ thấy ở nhiều nơi với những nỗi đau tương tự, nhưng không phải ai cũng sẽ là Tư Đồ Quyết, đủ dũng cảm để đối mặt, để quay lưng lại với mọi chuyện.

Truyện của Tân Di Ổ lúc nào cũng có những nút thắt nhỏ nhắn vừa vặn, đủ để xoáy vào lòng bạn một chút cảm thán để ngẫm nghĩ về cuộc sống xung quanh mình. Lối viết sâu sắc mà không quá triết lý thô thiển, lại không quá lãng mạn, có thể nói là hơi nhiều sự dằn vặt, đau khổ nhưng đáng để bạn đọc, suy ngẫm, trải nghiệm và khó có thể quên trong một thời gian dài.

(Yuki1102 - 3h09' 19/12/11)

Trích lời của Tân Di Ổ

“Anh đợi em trong hồi ức” là một câu chuyện tình yêu thanh đậm. Không có nhiều u ám và bất bênh như “Ánh trăng không hiểu lòng tôi” và “Hãy để em nhìn về anh”

Tôi thích định vị sẵn chủ đề của câu chuyện mà tôi muốn viết, “Hóa ra” là câu chuyện nói về phải yêu như thế nào, “Bình minh” là tính cách và vận mệnh, “Nước Mĩ” nói về quá trình trưởng thành, về ước mơ và về hiện thực, “Ánh trăng” là túc mệnh, “Để em” là cái cảm giác ẩn chứa trong lòng về “yêu” và “áy náy”, và bây giờ, “Hồi ức” chính là nói về “tính chất của tình yêu”, phải như thế nào mới được xem là tình yêu sâu đậm và kiên cố, chung trình? Hai con người yêu nhau thời niên thiếu phải làm thế nào mới có thể bên nhau trọn đời, ngoại trừ tình yêu, còn cần có gì nữa?

Câu chuyện vẫn tiếp tục duy trì phong cách nhất quán của Tân Di Ổ, không quá khắc sâu, rất có không gian tưởng tượng, vẫn sến như ngày nào, vẫn là thanh mai trúc mã, vẫn có chút xiu túc mệnh trong đó. Giống như một đĩa cơm chiên trứng, xào qua xào lại, lúc

thì thêm ít hành, lúc thì thêm ít tiêu, nhưng vẫn là cơm chiên trứng cũ rích của “Tân” thị.

Tóm tắt

Tuổi thơ anh trôi qua trong nghèo khổ khốn khó, không có dũng khí để yêu si cuồng điên dại, cô sở hữu nụ cười tươi rạng rỡ, chưa từng nếm trải sự tàn khốc của hiện thực. Bởi vậy, anh và cô, có chung một niềm hạnh phúc đầy thương cảm, chỉ chờ mong gặp nhau ở nơi tận cùng hồi ức.

Từ khi Diêu Khởi Vân trở thành con nuôi nhà Tư Đồ Quyết, anh chỉ biết nhắm mắt nghe lời, không bao giờ từ chối dù chỉ một việc nhỏ nhất, nhưng vì cô, anh lại sẵn lòng che giấu mọi người, trộm nếm thứ rượu của thần ái tình rót xuống nhân gian, dầu đó có là thuốc độc ghê gớm nhất, anh cũng cam nguyện không hề ăn năn.

Thế nhưng, trong hồi ức ngọt ngào nhất ấy, anh lại chưa từng nói một câu: “Anh yêu em...”

Anh và cô ở bên nhau, luôn có một cảm giác ấm áp mà tro tro, tựa hồ như hai kẻ nương tựa vào nhau để sống trong thế giới thất lạc, chỉ có nhau, không thể nào thay thế.

Vậy mà cô, lại ra đi trong lúc tình yêu sâu đậm nhất, một mạch bảy năm liền.

Dòng thời gian không thể chảy ngược, bởi vậy, lời thề ước cảm động lòng người nhất, không phải “Anh yêu em”, mà là “ở bên nhau.”

Tiết tử

Bạn tin thời gian có thể quay ngược trở lại không, nếu như có thể trở về quá khứ, bạn sẽ làm gì?

Cô ấy nói: “Tôi phải đi tìm Tư Đồ Quyết của năm xưa, nói với cô ấy: nhất định nhất định đừng yêu Diêu Khởi Vân. Nếu như có ai gặp được Diêu Khởi Vân của năm xưa, xin hãy thay tôi nói với anh ấy: ngày 5 tháng 7 năm 2001, cho đến giây cuối cùng của ngày hôm ấy, tôi vẫn còn đợi anh ấy ở đây.”

CHƯƠNG 1: NGỖ LÀ CỐ NHÂN ĐẾN

Chỗ ngồi của Tư Đồ Quyết gần với lối ra của máy bay, nhưng cô lại là người cuối cùng bước xuống máy bay. Cô nhìn

những hành khách cùng chuyến bay lần lượt bước qua mình, lúc đầu còn có người cảm ơn cô đã nhường cho đi trước, nhưng sau cùng tất cả đều dùng ánh mắt kì lạ nhìn cô gái kia như đang bị đóng đinh trên ghế.

Cho đến khi một vị tiếp viên bước đến trước mặt cô, nở nụ cười nhẹ nhàng hỏi: “Thưa cô, chuyến bay đã kết thúc, xin hỏi, tôi còn có thể giúp gì cho cô không?”. Tư Đồ Quyết lúc này không thể không đứng lên, liền nở nụ cười nói: “Không, cảm ơn, tôi đi đây”.

Cô ở trong toilet trang điểm rất lâu, cuối cùng trở thành hành khách cuối cùng đến nhận hành lý của chuyến bay. Tuy là thế, nhưng lúc đứng ở lối ra vào, cô vẫn bắt mình hít thở sâu năm lần.

Lần này cô từ Los Angeles về nước, quá cảnh tại Thượng Hải rồi mới đến thành phố G. Tuy là chuyến bay đêm, nhưng cửa ra vào vẫn đầy ắp người đón máy bay. Cô vội vàng kéo hành lý bước đi, không nhìn thấy bất kỳ gương mặt quen thuộc nào, đương nhiên, cũng không phải là không có người ở một góc nào đó đang gọi tên cô. Đối với một người xa quê 7 năm mà nói, đối diện với cảnh tượng như này, hai phần là cảm thấy thất vọng, mất mát, nhưng tám phần là cảm thấy nhẹ nhõm.

Cửa chính của sân bay buổi đêm đã không còn giống như trong kí ức của năm xưa nữa, mỗi một cảnh tượng xa lạ trước mắt như đang nhắc nhở cô rằng thời gian bảy năm qua là có thật. Thời gian

luôn luôn có thể thay đổi một số thứ, đấy chẳng phải là lí do để cô thuyết phục mình quay trở về sao?

Cả hàng dài đợi taxi đã bắt đầu, cuối cùng cũng đến lượt cô. Tư Đồ Quyết vừa định đặt hành lý vào cốp xe thì bất thành linh hai bàn tay từ phía sau lưng cô đóng ập nắp xe lại.

Tư Đồ Quyết ngạc nhiên, liền quay người đề phòng, nhưng chỉ sau vài giây nhìn rõ người đó, tâm trạng liền biến đổi, khuôn mặt nở một nụ cười mừng rỡ. Cô thả hết đồ vật đang xách, ôm lấy người kia. Đáp lại vòng ôm của cô, người kia cũng dành tặng cô một cái ôm mạnh mẽ và vững chắc.

Thực ra cô không thích những cảnh tượng tình cảm như thế này, nhưng nước mắt cứ tự nhiên mà tuôn rơi, cho đến khi người kia nhẹ nhàng vuốt tóc cô, nhẹ nhàng nói lỏng tay, cô mới trở về thực tại với đôi mắt đăm lệ — Ban đêm của phương Nam thật nóng nực, người qua lại trên sân bay... còn có cả những người lái xe trong tâm trạng bức bối, những người chờ xe với khuôn mặt mơ hồ...

Cô bỗng dưng bật ra tiếng cười, rồi nhìn người kia với ánh mắt vô tội, vội vàng nói xin lỗi người lái xe và hành khách phía sau. Người kia tiện tay nhận lấy hành lý của cô, khoác vai cô bước đi, “Xe của anh đỗ ở bên kia”.

Tư Đồ Quyết hỏi: “Không phải là anh nói đêm nay có ca phẫu thuật nên không đến được sao?”

“Tình trạng sức khỏe của bệnh nhân có chút vấn đề, phẫu thuật phải dời lại vài ngày. Hơn nữa thế nào thì cũng phải đến đón em chứ, may mà không báo trước với em chuyện dời ngày phẫu thuật, muốn em ngạc nhiên, không có ngạc nhiên thì sao thấy thích thú chứ. Nếu không đã bỏ lỡ mất cái ôm phẫn khích lúc nãy của em rồi. Đáng lẽ anh nên nhờ ai đó chụp lại giây phút đó, lưu lại cẩn thận để sau này có cái mà trêu nha, người không biết còn tưởng chúng ta đang diễn “Endless Love” đấy.”

Tư Đồ Quyết bật cười nói: “Được rồi, Ngô Giang, anh có vợ rồi liền khác hẳn nha, phim Hàn Quốc mà cũng xem.”

“Người nào mà có thể một đời không thay đổi được chứ?” Ngô Giang nửa đùa nửa thật nói, “Em không thay đổi sao? Nói thật, vừa rồi trước lúc đến chào, chỉ nhìn bóng dáng và nửa mặt, anh thực sự còn không dám xác định đó là em nha”.

“Anh đang ám chỉ em già rồi hử?” Tư Đồ Quyết giả vờ nổi giận, dừng chân, đưa tay sờ lên mặt mình, cùng lúc đó nhìn thấy bóng hình mình qua đôi kính cận của người bạn thân, mái tóc cột cao để lộ vầng trán rộng, vóc dáng vẫn rất duyên dáng yếu điệu, ngay cả vài nốt tàn nhang bên cạnh sống mũi cũng vẫn không thay đổi,

không nhiều hơn cũng không ít đi. Thoạt nhìn như chẳng có gì thay đổi, nhưng trong lòng cô hiểu rất rõ ý của Ngô Giang.

Mọi người đều đã thay đổi rồi, thời gian là một thứ thần kỳ, nó không chỉ làm thay đổi Tư Đồ Quyết, mà ngay cả Ngô Giang – một người trước kia thích nháy nhót không yên tĩnh lấy một giây mà cũng đã bị mài giũa thành một người toàn tâm với công việc phẫu thuật, lãnh đạm với tất cả, và cũng chỉ có ở trước mặt bạn chí cốt mới có thể nhìn thấy vài phần hình bóng năm xưa.

Hai con người đang chìm đắm trong niềm vui trùng phùng không hiểu sao bỗng dưng im lặng hẳn.

“Tư Đồ, cảm ơn em lần này đã trở về, anh rất vui.” Ngô Giang nghiêm túc, anh quyết định lôi kéo sự tập trung vào những chuyện vui, trước khi những kí ức đau buồn tràn về.

Tư Đồ Quyết cũng rất biết phối hợp, “Anh kết hôn rồi, em làm sao có thể vắng mặt chứ, như thế quá là không phải rồi.”

Cô nói rất nhẹ nhàng, đơn giản chỉ giống như một người bạn cũ từ thành phố lân cận đến gặp mặt nhau, chứ không phải là một người đã ra đi bảy năm dẫu có bao nhiêu biến cố cũng nhất định không quay về quê nhà.

“Không cần cảm động thế nha, anh mà khóc là thế nào em cũng nổi điên lên đấy. Anh biết rõ lần này em trở về chủ yếu là do công

việc mà.” Tư Đồ Quyết quay trở lại ngữ điệu thoải mái dí dỏm. Hai người tiếp tục sánh vai bước về phía trước.

Ngô Giang nhún vai: “Thì vì anh đoán chắc thời gian của hội thảo nghiên cứu lần này nên mới quyết định cử hành hôn lễ vào thời gian này. Với hai lý do này, em mà không trở về thì thật là hết cách rồi.”

“Đừng nói thế chứ, em không nhận nổi đâu.”

“Hôn lễ thôi mà, rồi cũng phải tiến hành, chọn ngày nào cũng chẳng phải là như nhau sao?”

Tư Đồ Quyết lườm Ngô Giang một cái, “Chuyện lớn trong đời sao có thể nói tùy tiện như thế, cứ như anh nói thì chẳng phải có thể nói thành “Bạn đời thôi mà, rồi cũng phải tìm lấy một người, chọn ai chẳng phải cũng như nhau sao?”

Ngô Giang cũng gật đầu nói “Chính là đạo lý này, không uống công giao tình của chúng ta, ‘người hiểu ta không ai ngoài Tư Đồ.’”

“Nói bậy!” Tư Đồ nghe không chịu được nữa, “Ai ép anh kết hôn, Ngô Giang, em nói cho anh biết, anh cứ kiên trì với bộ lý luận kia em quản cũng không nổi, nhưng đối với đa số con gái mà nói, kết hôn là sự lựa chọn quan trọng nhất trong cuộc đời. Hay là anh sống cô đơn cả đời đi, đừng có kết hôn nữa, còn nếu kết hôn rồi thì phải sống cho thật tốt, đừng có tự nhiên làm lỡ dở cuộc đời của người khác, như vậy thì thật là không có đạo lý!”

Ngô Giang cười to: “Một người trong vòng bảy năm đổi đến chín bạn trai đến dạy anh đạo lý hôn nhân sao?”

Tư Đồ Quyết nghi hoặc nói: “Nhiều vậy sao? Biết trước không nói cho anh nữa... Anh đừng có hoán đổi khái niệm thế, tình yêu và hôn nhân là hai việc khác nhau. Ảnh của Ngô phu nhân tương lai em đã xem rồi, là cô gái họ Nguyễn đúng không, rất được đó, vừa trẻ tuổi lại xinh đẹp, dung mạo, khí chất khiến người ta nhìn cảm thấy rất dễ chịu, ngay cả em cũng rất thích đấy, phải đối xử tốt với cô ấy nha.”

“Em xem, mắt thẩm mỹ của chúng ta không hện mà giống nhau rồi. Yên tâm đi, anh đương nhiên là sẽ đối xử tốt với cô ấy, nhưng mà sao em biết được trong mắt Ngô phu nhân tương lai anh không phải là người chỉ để kết hôn thôi, có cũng được, không có cũng không sao? Nồi nào úp vung đó, thế chẳng phải tốt hay sao?”

Trước khi Tư Đồ Quyết định phản bác lại thì hai người đã đi đến cạnh xe. Ngô Giang vội nói: “Nín thở nha, lại có một bất ngờ khác dành cho em đây.”

Lời còn chưa nói hết, cửa xe phía bên người lái đã mở ra, một người tươi cười đang đứng trước mặt cô.

“Nhìn xem là ai?”

“Lâm Tĩnh!” Tư Đồ Quyết hét lên một tiếng kinh ngạc, một cái ôm nữa lại tái diễn. Nếu như nói sự xuất hiện của Ngô Giang còn có chút có thể dự đoán được thì sự xuất hiện của Lâm Tĩnh thực sự là một bất ngờ lớn đối với cô. Tư Đồ Quyết và Ngô Giang có thể nói là đôi bạn nối khố, tình cảm không nhất thiết phải nói ra thì Lâm Tĩnh và cô lại là một trong những người bạn thân nhất trong những năm cô ở nước ngoài, hai người là bạn học cùng trường đại học, chìa khoá dự phòng chỗ ở của cô đều là do Lâm Tĩnh thay cô bảo quản, mãi cho đến khi anh về nước. Sự trùng phùng bạn thân tiếp nối thế này bảo sao không khiến cô hân hoan chứ!

“Cậu xem, tôi nói mà, lúc nãy chúng tôi còn ôm nhau khóc một hồi cơ.” Ngô Giang cười nói với Lâm Tĩnh.

Tư Đồ buông Lâm Tĩnh ra, nói: “Cũng là anh giỏi kiềm chế nha, lúc nãy Ngô Giang còn khóc ướt hết một mảng áo em đây này, thật là hết cách mà.”

Lâm Tĩnh trên mặt cũng đầy nét cười, “Ba năm không gặp, chỉ ôm qua loa như vậy thôi sao? Anh còn tưởng rằng sẽ có nhiều hành động hơn nữa chứ.”

“Đó là em kìm chế, em mà kích động là thể nào cũng cắn người đấy.”

Ba người cười cười nói nói quay vào xe. Lâm Tĩnh cầm tay lái, Tư Đồ Quyết ngồi ở hàng ghế sau, vẫn còn chưa hết xúc động, tâm

trạng rất phấn khích, như là có vô số lời nói mãi không hết vậy.

“Sao hai người lại đi chung đến đây vậy? Hẹn trước sao? Lâm Tĩnh anh vẫn làm ở viện kiểm sát à? Vốn không phải là nói ở lại Thượng Hải sao? Anh tới đón mà không báo cho em biết trước...”

Cô thao thao bất tuyệt không ngừng như một đứa trẻ, như thế là bằng cách này có thể kéo dài giây phút vui vẻ này hơn một chút, bản thân có thể sống trong niềm vui này lâu hơn một chút.

Liên tiếp hỏi vài câu nữa, cô mới phát hiện ra hai chàng trai ngồi trước không trả lời câu hỏi nào, ánh mắt Lâm Tĩnh dường như đổi về hướng nào đó, Ngô Giang cũng vậy.

Tư Đồ Quyết tò mò nhìn theo hướng ánh mắt họ, ở góc độ đó, ngoại trừ một chiếc Lexus ra không có gì khác cả, nhưng chính vào lúc cô nhìn qua đó, một nhân viên an ninh sân bay đi đến chiếc xe đó, gõ vào cửa xe, dường như nhắc nhở vị trí đó không cho phép đỗ xe.

Lâm Tĩnh lúc này mới cảm thấy Tư Đồ Quyết đang nói đã ngừng lại, anh hơi quay đầu cười nói: “Tôi nói mà, chỗ đó không nên đỗ xe... Tư Đồ, em hỏi nhanh quá, vội gì, chúng ta còn bao nhiêu thời gian cơ mà, có thể từ từ nói. À phải, nước hoa của em hôm nay được đấy.”

Tư Đồ Quyết dựa vào ghế nhìn anh ta, ngẫm nghĩ: lúc nào cũng bình tĩnh, không bỏ sót một chi tiết nào, đấy chính là Lâm Tĩnh.

“Anh thích sao? Vậy để em tặng bạn gái anh, nhưng mà một lọ hình như không đủ.” Cô giả bộ vô tâm mà nói đùa, giả vờ như không nhìn thấy cánh cửa xe mở ra đóng vào cửa chiếc xe Lexus đã thu hút sự chú ý của hai chàng trai ngồi ghế trước.

“Ha ha, hương vị đặc biệt toả ra từ một người đặc biệt mới có sức hấp dẫn nha.”

“Thôi đi, rõ ràng là anh sợ một lọ cũng không đủ chia hết. Lâm Tĩnh à, bác sĩ Ngô Giang đã kết hôn rồi, thế còn anh thì sao chứ?”

“Không chừng cũng sắp nha.” Lâm Tĩnh nửa đùa nửa thật.

“Thật sao? Tháng trước anh còn nói trên MSN là chưa tìm được người “cùng chung quãng đường đời” mà, nhanh thế mà đã ‘Sắp rồi’?” Tư Đồ Quyết vẻ mặt hoài nghi, không hề che giấu thái độ tò mò của mình.

Lâm Tĩnh nói: “Cho nên em phải chúc anh may mắn đi.”

Xe chạy đến đường cao tốc, Lâm Tĩnh do dự một lúc rồi vẫn quyết định hỏi: “Tư Đồ, em lần này về định ở đâu?”

Ngô Giang nghiêng người nhìn cô ở ghế sau, “Chi bằng về nhà anh ở đi.”

“Đồ thần kinh.” Tư Đồ vừa mắng vừa cười, “Em có vô lương tâm đến đâu cũng không vào nhà một anh trai mấy ngày nữa kết

hôn để ở. Các anh yên tâm, em không làm phiền ai cả. Em... Em đã sớm đặt phòng ở khách sạn rồi.”

Ngô Giang và Lâm Tĩnh đều không nói gì cả. Tư Đồ Quyết biết trong lòng họ nghĩ gì. Cô đã sinh và lớn lên ở thành phố này, đừng nói đến là cha mẹ cô vẫn khỏe mạnh, vô số bạn bè thân thiết cũng đều sống ở khắp thành phố này, nhưng cô chỉ có thể ở trong khách sạn. Một người xa quê nay trở lại, ai mà đều chẳng cảm thấy ít nhiều xa lạ.

“A, Lâm Tĩnh, Lâm Tây có nhờ em gửi lời hỏi thăm anh. Anh sớm quyết định như thế, em nghĩ cô ấy hẳn cũng rất vui, dù sao cũng có thể giải quyết chấm dứt nỗi băn khoăn trong lòng.”

Lâm Tây là bạn gái qua lại với Lâm Tĩnh lâu nhất trong thời gian anh ở Mỹ. Cô ấy là Hoa Kiều đời thứ ba, cũng là bạn rất tốt với Tư Đồ. Tư Đồ còn từng nghĩ rằng hai người này nhất định sẽ có kết quả tốt đẹp, ai ngờ ba năm trước Lâm Tĩnh trở về nước, đồng thời cũng kết thúc mối quan hệ với Lâm Tây. Lâm Tây là một cô gái mạnh mẽ và hiếu thắng, Tư Đồ từng khuyên cô hãy giữ Lâm Tĩnh lại, hoặc tìm Lâm Tĩnh nói chuyện đàng hoàng, nhưng cô ấy đã không làm thế. Sau khi Lâm Tĩnh đi, cô ấy cũng không hề liên lạc với anh, nhưng Tư Đồ lại nhìn thấy nước mắt và sự yếu đuối của cô ấy sau khi cô ấy uống rượu say. Sau này, Lâm Tây lấy một Hoa kiều Canada sang du lịch Mỹ.

Lâm Tây từng nói với Tư Đồ Quyết rằng cô không níu kéo Lâm Tĩnh, cũng không dám cùng anh ấy trở về nước bởi vì cô phát hiện ra sự thật: Lâm Tĩnh là một người tình tốt, nhưng anh ấy chưa hề yêu cô.

Tư Đồ Quyết rất thấu hiểu nỗi tuyệt vọng của Lâm Tây. Có những người phụ nữ không yêu cầu nhiều, không quan tâm anh ta có gì, cũng không quan tâm việc ở cùng anh ta sẽ phải vượt qua bao nhiêu khó khăn; nhưng họ lại muốn rất nhiều, đó chính là toàn bộ trái tim chân thành của người đàn ông đó, nếu như không có, thà rằng buông tay. Cho nên có một khoảng thời gian, Tư Đồ thực sự cảm thấy không hiểu Lâm Tĩnh. Sau này cô đã nghĩ thông suốt rồi, chuyện tình cảm giống như người ta uống nước, ấm hay lạnh bản thân tự biết, người ngoài cuộc có thể hiểu được bao nhiêu. Cho dù Lâm Tĩnh phụ Lâm Tây nhưng đó là việc của hai người bọn họ, còn đối với Tư Đồ mà nói Lâm Tĩnh đơn giản vẫn là bạn tốt của cô.

“Lâm Tây, cô ấy hiện giờ tốt chứ?” Lâm Tĩnh dùng giọng điện ôn hoà, như ân cần hỏi thăm một người bạn cũ.

Tư Đồ Quyết thở dài, “Rất tốt, con trai được ba tháng rồi, vô cùng dễ thương, chồng cũng rất yêu thương cô ấy.”

Lâm Tĩnh nói: “Thật tốt, cô ấy là người phụ nữ tốt, xứng đáng có được hạnh phúc ấy.”

“Lâm Tĩnh, khi nào anh mới cho em gặp ‘người cuối cùng’ của anh? Em thật sự rất hiếu kì nha”. Tư Đồ Quyết nói.

“Được thôi.” Lâm Tĩnh khẳng khái nhận lời, “nếu không có gì ngoài ý muốn, em sẽ gặp được cô ấy ở đám cưới của bác sĩ Ngô.”

“Đến lúc đó, anh phải giới thiệu cho em đó.”

“Vậy phải xem cô ấy có chịu nghe lời anh không đã, với cô ấy anh thật không dám chắc đâu.”

Khi Lâm Tĩnh nhắc đến “cô ấy”, cảm giác vừa bất lực lại vừa dung túng, tình cảm dịu dàng để lộ ra ngoài có thể chính anh cũng không biết. Tư Đồ Quyết có chút vì tâm tư của Lâm Tây nhiều năm mà buồn bã thở dài.

Cô bất giác cười nói: “Em càng muốn nhanh chóng nhìn thấy cô ấy rồi. Nhắc nhở anh nha, sau khi em trở về bên kia, em nhất định sẽ “bà tám” thêm mắm thêm muối vào để kể lại cho Lâm Tây nghe đó.”

Lâm Tĩnh phì cười.

Ngô Giang chen vào nói: “Sở thích của phụ nữ thật là kì quái.”

“Các anh tốt nhất là ngoan ngoãn mời em ăn cơm đi, chặn miệng của em lại, bởi vì thực chất nhược điểm của các anh đều bị em nắm rõ hết rồi, ngàn vạn lần không được ở trước mặt em tùy

tiện nói xấu phụ nữ. Đừng quên, phụ nữ là nhỏ mọn nhất, một chút không vừa lòng là sẽ nhịn không được mà châm ngòi ly gián.” Tư Đồ Quyết nhướn mày nói.

“Người khác thì khó nói, nhưng em nhất định sẽ không. Em là cô gái độ lượng nhất mà anh từng gặp.”

“Tư Đồ Quyết nở nụ cười, “Lâm Tĩnh, xem như anh biết điều, chưa gì đã đề cao em rồi.”

“Tuyệt đối xuất phát từ tận đáy lòng.”

“Vậy thì anh sai rồi, em là người rất hẹp hòi, chuyện mà em hận, cả đời em cũng không quên.”

Cuối cùng xe cũng vào nội thành, thời gian cũng không còn sớm nữa, đường phố vẫn rất náo nhiệt, đèn đường như kéo dài vô tận, giống như một con đường đi mãi không hết. Khi rời khỏi chẳng qua là cắn răng ra đi, quay trở về lại cần rất nhiều dũng cảm. Nhưng mà rồi cũng phải có ngày này thôi, chỉ là không biết thời gian bảy năm liệu đã đủ lâu chưa. Lần này trở về nhất định là một chuyến đi khó khăn, không thể không khiến cô nghĩ lại một vài chuyện không muốn nhớ, nhưng mà chẳng có sự khởi đầu nào tốt đẹp hơn bây giờ nữa, cô cảm thấy rất mãn nguyện

CHƯƠNG 2: MỌI NGƯỜI ĐỀU YÊU TƯ ĐỒ QUYẾT

Trở về từ cách xa nửa quả cầu, đường đi rất mệt, nhưng Tư Đồ Quyết hoàn toàn không buồn ngủ. Ngô Giang nói là do cô vẫn chưa thích nghi được với múi giờ, tính ra cũng đã hơn hai mươi tiếng cô chưa ngủ. Hai người kia sợ để cô ở lại khách sạn, không ngủ được lại cô đơn nên đề nghị cô đi ngắm cảnh đêm, mấy người tìm một góc nhỏ, uống mấy chén, dù sao cũng là bạn cũ lâu ngày mới gặp, chuyện còn chưa nói hết, sau đó ai về nhà nấy, vừa lúc đi ngủ.

Tư Đồ Quyết vui vẻ đồng ý. Cô không nói cho bọn họ biết là đã hơn hai mươi tiếng đồng hồ chưa ngủ chút nào. Buổi tối trước hôm về nước, cô nằm nhìn trời ngoài khung cửa sổ chuyền dần từ đen như mực sang sáng trắng, một phút cũng không chớp mắt, không biết vì sao lại như vậy, chỉ là cảm thấy trong lòng hoảng loạn vô cùng, không thể bình yên. Lúc trên máy bay, cô cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng khi hạ cánh rồi, Ngô Giang và Lâm Tĩnh cứ lần lượt như tiếp thêm thuốc tăng lực cho cô, đến bây giờ cô vẫn không cảm thấy buồn ngủ chút nào.

Đến nơi Ngô Giang đã đặt chỗ trước, nhân viên phục vụ đẩy cánh cửa phòng, khung cảnh trước mặt khiến Tư Đồ hốt hoảng – cả một gian phòng rộng lớn với rất nhiều người, cô nghi ngờ là mình bị dẫn nhầm tới phòng của người khác, đang định lui ra phía ngoài thì Ngô Giang ở phía sau đã bước vào trong phòng, quay đầu lại nhìn cô như không hiểu chuyện gì, cười hỏi: “Sao vậy, Tư Đồ nhà chúng ta bị cảnh tượng này dọa sợ rồi sao?”

Lúc đấy, một đám người đang vừa ngồi, vừa đứng, hát hò, uống rượu liền lập tức cùng nhau cười biểu lộ ý chào đón. Tư Đồ Quyết dụi dụi mắt, hé dần ra từng khuôn mặt, hình như béo lên một chút, hình như thêm chút nếp nhăn nơi khoé mắt, hình như trán kia rộng hơn, hình như phong cách cũng đã thay đổi, nhưng mà nhìn kia, những khuôn mặt đó không phải là cô đã từng quen sao? Những cái tên tưởng như đã bị lãng quên ở một thế giới khác nay bỗng dưng toàn bộ đều thốt ra ngoài miệng, như chỉ cần gọi ra là xuất hiện.

Ngô Giang nói đúng, cô bị dọa không nhẹ, rất khó nói cảm giác đó là bất ngờ hay là cái gì khác, không hề được chuẩn bị trước, Tư Đồ Quyết dĩ nhiên đối với bạn cùng học đang vui vẻ náo nhiệt kia có chút hoảng sợ, cô không có cảm giác vui vẻ như con chim được quay về tổ, mà chỉ có thể đứng lặng giữa đám người với khuôn mặt ngơ ngàng.

Cũng may luôn theo sát Tư Đồ Quyết bước vào có Lâm Tĩnh luôn thận trọng và sắc sảo. Anh theo lời mời của Ngô Giang cùng Tư Đồ đi vào, hơn nửa số người bên trong là bạn cũ của Ngô Giang và Tư Đồ mà anh không biết, nhưng anh ít nhiều hiểu Tư Đồ Quyết, lần này chỉ e “kinh” thì có, mà “vui” thì không. Anh đứng cạnh Tư Đồ Quyết, nhẹ nhàng vỗ chiếc lưng đang hoá cứng của cô, lúc ấy Tư Đồ mới hồi phục tinh thần, khuôn mặt mới bắt đầu tươi cười. Mỗi khi gọi tên người nào đó trong đám đông kia thì rất nhanh cô liền

hoà vào trong số họ ôm ấp, chào hỏi, nói chuyện sôi nổi. Khi màn chào hỏi đã xong xuôi hết, Ngô Giang vẫn quên không giới thiệu Lâm Tĩnh với mọi người. Tuy nhiên, suy từ thân phận và kĩ năng giao tiếp của Lâm Tĩnh thì bản thân anh ta cũng rất nhanh chóng hoà nhập với đám đông kia. Đó cũng chính là niềm vui tụ họp, cảm động khi gặp lại bạn tốt lâu ngày xa cách trở về và vốn dĩ cũng nên là như thế.

Tư Đồ Quyết không dễ dàng mới tìm được lúc rảnh rỗi uống ngụm nước, Ngô Giang ở bên cạnh hạ thấp giọng hỏi: “Sao vậy Tư Đồ? Vừa rồi... Cũng tại anh không nói cho em biết trước, bọn họ nghe nói em trở về thật sự muốn gặp em, anh không nghĩ lại có nhiều người đến vậy... Anh nghĩ là em sẽ rất vui.”

Tư Đồ Quyết đương nhiên hiểu ý tốt của Ngô Giang, nhưng anh ấy làm sao có thể biết xa cách bao năm, một Tư Đồ Quyết từng “hô mưa gọi gió” nay đã trở nên nhút nhát. Trước sự áy náy của người bạn tốt, Tư Đồ Quyết chỉ cười cười, “Sao mà không vui chứ? Lúc này em do hậu quả của lệch múi giờ, không ngủ được nên vừa nhìn thấy nhiều người như vậy liền bị mông muội thôi.”

Lâm Tĩnh cũng từ đám đông “mới quen đã thân” thoát ra ngoài, ngồi vào bên cạnh bọn họ.

“Tư Đồ, họ đều từng là bạn của em sao? Muộn như thế này mà bao nhiêu người còn đợi em để thiết đãi, xem ra nhân duyên của

em ở đâu cũng đều thật tốt nha.” Lâm Tĩnh cười nói.

Ngô Giang cũng phụ hoạ theo: “Không thì sao nói ‘Người người đều yêu Tư Đồ Quyết’ chứ?”

“Lại nói hươu nói vượn rồi...” Tư Đồ Quyết lườm Ngô Giang một cái.

Lâm Tĩnh gật gù đồng ý “Ngô tiên sinh nói rất có đạo lý.”

Ai mà không thích Tư Đồ Quyết chứ? Ngay cả Lâm Tĩnh nhìn có vẻ giao du rộng lớn, bình dị gần gũi, nhưng thực ra khí chất thanh cao, bạn bè thâm giao rất ít nhưng cũng coi cô là bạn tri kỉ. Cô xinh đẹp nhưng lại không coi đó là lợi thế; cô thông minh, nhưng lại không hùng hổ hung hăng; cô kiêu ngạo, nhưng cũng chỉ trong giới hạn mà bản thân đề ra. Huống hồ, cô còn là người rất biết nỗ lực, lại dễ thương, lương thiện và đầy tín nhiệm... Cô là người bạn có thể cho người khác mạnh dạn nói hết ra các bí mật mà không lo cô sẽ đi kể cho người khác; cô là người có thể cùng bạn ăn uống vui vẻ lúc hoan hỉ, nhưng cũng là người lúc bạn phiền não buồn khổ sẽ cùng bạn uống rượu đến tận đêm, rồi sẽ mang bạn về nhà một cách an toàn; cô là người con gái mà lúc tình cảm thì lãng mạn đến hồ đồ, nhưng khi lý trí thì lại vô cùng tỉnh táo. Trong mắt bạn bè, Tư Đồ là viên ngọc hoàn hảo của đấng tạo hoá, vì rõ ràng tên của cô ấy có chữ “Quyết” [1]. Quyết, là một nửa vòng, đó cũng là chiếc ngọc bội bị khuyết. Phải chăng vì những vị trưởng bối đặt tên cho cô có

biết cái đạo lý trăng tròn lại khuyết, quá đổi thông minh rồi sẽ lặn
đậm long đong không? Thế nên theo như Lâm Tĩnh, người xáng
đáng được hưởng hạnh phúc như Tư Đồ, những giây phút vui vẻ
nhất vẫn không sao xua hết những hoảng hốt bất an trong ánh mắt
cô.

“Các anh ‘kẻ xướng người hoạ’ tâng em như này để làm gì?” Tư
Đồ Quyết rõ ràng không phục liền phản đối.

Lâm Tĩnh nhìn những người xung quanh, “Nói gì thế, có thể
nhìn ra bọn họ thật lòng muốn đến gặp em, đầu năm mà đã đông
như này là không dễ đâu.”

Tư Đồ Quyết cười im lặng. Những người có mặt hôm nay tuy
không phải là “bạn thân chí cốt” với cô từ bé giống như Ngô Giang,
cũng không hẳn đều là tri âm tri kỉ, hết lòng hết dạ như Lâm Tĩnh,
nhưng mỗi người đích thực đều là bạn của cô. Chỉ là khi cô bỏ đi
danh dự cũng không còn, quá thảm hại, thật không ngờ bảy năm
sau còn có được tình cảnh này.

Mọi người đều yêu Tư Đồ Quyết. Đúng vậy, bọn họ đều đã từng
yêu quý cô. Năm đó khi A Mĩ hẹn hò, mỗi một chiếc váy đẹp đều là
từ tủ quần áo của Tư Đồ; khi Tam Da thất tình, cô ở cạnh anh ta
suốt, nghe anh ta tâm sự buồn khổ; Mẫn Mẫn mỗi lần kiểm tra đều
ngồi sau cô, thi cử trót lọt hết; còn có Tiểu Cái, hiện giờ cũng rất có
triển vọng, ngày xưa đi học rất nghèo, thường là có bữa sáng thì

không có bữa chiều, đều là do Tư Đồ lặng lẽ đem cơm cho hắn, rồi để đóng tiền học phí hắn đã mượn Tư Đồ một nghìn tệ, cho đến giờ một chữ “trả” Tư Đồ cũng chưa hề nhắc qua với hắn.

Tư Đồ cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện có được sự cảm kích từ người khác, cô làm như vậy chỉ đơn giản vì họ là bạn của cô. Nhưng việc năm đó xảy ra, khi cô bị mang tiếng xấu, không thể bao biện cho mình thì họ đã ở đâu? Tư Đồ có thể hiểu được sự im lặng và lẩn tránh của bọn họ, nhưng cô không thể quên được sự khinh thường, hăm hại, coi rẻ trong ánh mắt bọn họ.

Cô không cách nào khác phải chạy trốn. Bảy năm rồi, có thể thời gian đã khiến họ quên đi nhiều việc, chỉ nhớ rằng cô đã trở về, nhớ rằng cô đã từng là một người tốt đối với bọn họ, cho nên hôm nay mới tới đây. Sau giây phút khó chịu ngán ngái ấy, Tư Đồ Quyết cũng cố quên đi những đau buồn ấy, sự ruồng bỏ ấy, rồi lại cùng họ nâng cốc nói cười, coi chuyện đã qua như mây gió mà thôi.

Có lẽ chính vì như thế này mà Lâm Tĩnh mới nói cô rộng lượng. Nhưng cô biết cô không rộng lượng, cô không có người nào nói tốt thế, cô cũng kiêu căng, cũng tùy hứng, cũng khắt khe, nhưng những điều đó chỉ có những người thân nhất cô mới thể hiện ra. Cô bao dung với những người bạn này, càng có thể hiểu được họ, chẳng qua chỉ do thói kiêu ngạo của cô mà thôi. Bọn họ đều không phải là người thân của cô, cô cũng không quan tâm đến

“người lạ”, cho nên cô mặc kệ, cho nên mới có thể cười cho qua như thế.

Sau một trận âm ỉ, mấy người Mĩ Mĩ, Tam Da bắt đầu hát hò, hơn nửa đám còn lại thì ngồi tán gẫu vui vẻ với nhau. Tư Đồ Quyết hứng chí lôi Ngô Giang và Lâm Tĩnh chơi bài, có tên gọi mỉa miêu là “Trọng thập quốc túy”[2].

Ngô Giang không còn cách nào, vừa đánh bài vừa trêu Tư Đồ Quyết: “Từ khi nào mà em lại quyến luyến văn hoá Trung Hoa thế?”

Lâm Tĩnh cười phụ hoạ: “Cô ấy ngay cả đường về nhà còn không biết, thế mà còn biết đến scandal ảnh nóng, thật là đáng khen nha.”

Lúc ấy, Tư Đồ Quyết hứng chí từ cửa trên nhặt lên một quân bài tốt từ bài của Tiểu Cái, mở ra nhất giang.

Tiểu Cái cùng ngồi đánh cũng nói: “Tư Đồ, tửu lượng của cậu tiến bộ nhiều nha, uống bao nhiêu rượu mà đánh bài vẫn tỉnh khôn vậy...”

“Cái gì?” Mãi vùi đầu đánh bài, Tư Đồ ngạc nhiên khi Tiểu Cái nói chưa hết câu, cô ngẩng đầu cười, đang muốn hỏi anh ta vì sao thần sắc lại khó coi vậy thì lại phát hiện ra trong phòng bỗng yên lặng kì lạ. Người đang tán chuyện cũng im bật, người đang uống

rượu cũng hạ chén rượu xuống, tiếng hát hò cũng không còn nữa, chỉ còn lại tiếng nhạc trong không gian mơ hồ. Căn phòng ồn ào náo nhiệt bỗng dưng biến mất, trở nên yên lặng như chiếc thuyền âm hồn. Mà nguyên nhân của tất cả sự việc đó đều xảy ra sau khi người phục vụ mở cửa, và đứng trước cửa chính là người đó.

[1] Quyết = ngọc quyết, vòng khuyết – là đồ trang sức thời xưa, hình vành khăn

[2] Ý là quý trọng văn hoá tinh hoa đất nước

Anh ta bước vào từ tốn, xoay người cởi bỏ chiếc áo khoác, lúc nói chuyện luôn mang trên môi nụ cười tủm tỉm.

“Mọi người đều tới rồi à, không biết có phải tôi đến muộn không?”

Anh ta nói một cách tự nhiên, như anh ta vốn không phải là người khách không mời mà đến, mà là một người bình thường như đám đông đang ngồi kia, bởi vì tăng ca nên bỏ lỡ mất màn tụ họp của bạn bè thôi. Cả không gian im lặng, mọi người đưa mắt nhìn nhau gượng gạo, tỏ ra như không có quan hệ gì với anh ta.

Thực ra nói “đưa mắt nhìn nhau” cũng không đúng, bởi vì tiêu điểm mọi người nhìn ngoài người mới tới, còn có Tư Đồ

Quyết đang ngồi bên cạnh bàn mặt chược. Bọn họ nhìn anh ta, rồi lại nhìn cô, như cảm thấy bối rối hộ cô.

Vị trí ngồi của Tư Đồ Quyết chệch sang bên trái cửa ra vào, cô thậm chí còn không nhìn được về hướng đó. Trong không khí trầm mặc, cô bỗng nhiên ngửa bài trước mặt.

“Tự bốc ù, hoà rồi!”

Cô tiện đà cười nhắc nhở mấy tên chơi bài. “Tất cả đều phải đưa tiền đây, các cậu giả vờ cái gì, muốn ăn gian hả?”

Lâm Tĩnh cười móc tiền ra, Ngô Giang cũng đồng thời làm vậy.

“Tư Đồ, vận khí của cô tối nay thật tốt”

Người bên kia cũng phản ứng rất nhanh, nhanh chóng chào hỏi mọi người, ngay cả Tiểu Cái cũng quay qua chào hỏi quá mức.

“Khởi Vân, cậu đến rồi.”

Người con trai có tên là Khởi Vân đang cùng tán chuyện với Tiểu Mỹ, lúc ấy Tam Da liền nói: “Đã đến muộn phải phạt ba chén.”

Khởi Vân cười cười, xem như không nghe thấy, cũng không ai làm khó hấn chuyện này. Mọi người mặc dù đều quen biết

nhau, nhưng chính vì quen biết nên cũng biết anh ta trước nay vốn không tham dự các hoạt động cùng bọn họ, lần này lại xuất hiện ắt hẳn có nguyên nhân, và nguyên nhân kia là gì thì trong lòng mọi người đều biết rõ.

Anh ta ung dung bước về phía bàn đánh bài đang ở hồi gay cấn, đứng sau lưng Tiểu Cái, thích thú đứng xem. Tư Đồ Quyết giống như không nhận thấy điều đó, vẫn ra bài. Ngô Giang ngồi đối diện phía anh ta, hai người đưa ánh mắt nhìn nhau, anh ta cười, Ngô Giang chỉ hờ hững nhìn nhưng anh ta cũng không cho đó là thái độ gây gổ. Ngược lại, Lâm Tĩnh rõ ràng từng tiếp xúc với anh ta, việc chào hỏi là không thể thiếu được.

“Lâm kiểm hôm nay lại có hứng thú vậy à?”

“Đúng vậy, cùng bạn bè chơi hai ván rồi. Diêu Tổng sao lại có thời gian rảnh rỗi ở đây như này?”

“Tôi cũng là cùng bạn bè lâu ngày không gặp nên đến đây tụ hội.”

Diêu Khởi Vân một tay cầm ly rượu, một tay đặt khế lên môi. Nói xong, anh ta hơi cúi người nhìn bài của Tiểu Cái, dường như hôm nay anh ta đặc biệt đến xem Tiểu Cái.

“Tình hình thế nào?” Anh ta hỏi.

Tiểu Cái rõ ràng là một người an phận, cười gượng rồi nói: “Vừa mới bắt đầu đánh, Tư Đồ Quyết đã tự bốc ù một ván, cô ấy hôm nay đỏ thật.”

Diêu Khởi Vân cười đáp: “Không hẳn vậy, người đánh bài có một câu ‘thiên đao vạn quả, bất hoà đầu một phen’, vừa rồi thua là do vận khí của cậu.

Ngô Giang nghe vậy, cười khẩy một tiếng.

Diêu Khoải Vân vẻ mặt xin lỗi “Xin lỗi, ta không có ý xấu.”

Tư Đồ Quyết ném ra một quân bài, lông mi cũng chưa ngược lên một chút.

Lâm Tĩnh chọc cô, “Tư Đồ, em cũng lợi hại ghê, cả đêm cũng chưa đánh ra một quân tốt nào.”

Tiểu Cái gật gù đồng ý.

Diêu Khởi Vân vẫn chăm chăm nhìn vào bài của Tiểu Cái lúc này mới nhẹ nhàng lên tiếng, “Tôi cảm thấy quân này cậu có thể lấy, ván này các cậu không hi vọng đâu.”

“A, đúng.” Tiểu Cái theo lời lấy quân lục vạn của Tư Đồ, thấy ngũ vạn dư thừa định đánh đi.

Nhưng Diêu Khởi Vân lặng lẽ chặn lại, anh ta giữ tay bài của Tiểu Cái, chỉ đánh quân khác. Tiểu Cái đương nhiên tin anh ta

đánh bài tốt hơn hẳn nên đánh theo. Tiếp đó, Diêu Khởi Vân không nói gì cả, kết cục cuối cùng ván này không ai có cùng bài. Trước khi xáo bài, mọi người đều tự hạ bài của mình, Tiểu Cái lúc ấy mới hát phiên ra bài của Tư Đồ là cùng một màu, rõ ràng là đang đợi quân ngũ vạn của hắn. Cô sở dĩ đánh ra lục vạn cũng là do đoán được trên tay hắn đang cầm quân bài mà cô muốn.

“Khởi Vân, cậu lợi hại thật.” Tiểu Cái nói.

Diêu Khởi Vân lắc đầu: “Đâu có.”

Anh ta cũng không nói nguyên nhân thật sự, nhưng không phải trong lòng có tính toán, chỉ là anh ta hiểu đối phương hơn Tiểu Cái mà thôi.

Tư Đồ Quyết vừa xáo bài vừa chậm chậm nói: “Bài bốn người mà năm người đánh, không thú vị gì cả.”

Tiểu Cái lại hiểu sai ý, anh ta như trút được gánh nặng, đứng lên, “Khởi Vân, tôi đi toilet, hay là cậu đánh thay tôi đi?”

Diêu Khởi Vân cũng không từ chối, thoải mái ngồi xuống. Không khí trên bàn liền lập tức thay đổi, không khí thoải mái không còn nữa, ngay cả Lâm Tĩnh vẫn hay là người xoa dịu mọi chuyện cũng không biết nên nói gì nữa. Diêu Khởi Vân đánh bài rất cẩn thận, mới vài vòng mà mọi người đều nhận thấy anh ta không dễ hoà bài, trừ phi tự bốc ù hoặc là bốc bài mà Tư Đồ Quyết đánh ra. Anh ta dường như có mắt nhìn thấy, có thể biết rõ Tư Đồ Quyết

đội quân gì. Cô ấy đang ở cửa dưới, nửa điểm tốt cũng không ăn được.

Tư Đồ Quyết liên tục thua vài ván, một lời cũng không nói, Ngô Giang nhìn thấy cô đang cắn chặt răng lại.

Ngô Giang bỗng dừng cười vui vẻ nói: “Tư Đồ, em không được rồi, anh thấy không phải là do hoà ngay từ ván đầu mà là do em ‘đỏ tình đen bạc’ rồi [1].”

“Cái gì?” Tư Đồ Quyết cười phủ nhận.

Lâm Tĩnh nhìn bài mình, thờ ơ hỏi: “Đỏ tình? Anh nói Tư Đồ, em vẫn qua lại với cái tên nửa người Đức nửa người Pháp[2] đó sao?” Anh nói với chính mình rồi bật cười, “Lúc trước là thấy các người ngọt ngào hạnh phúc khiến anh là hàng xóm mà nhìn không chịu nổi đành phải chuyển đi.”

“Nói gì đấy, rõ ràng là anh muốn chuyển đến chỗ Lâm Tây, giờ lại đổ cho em.”

Ngô Giang tiếp tục vạch trần câu của Tư Đồ, “Cái tên nửa Đức nửa Pháp đó là chuyện của ‘long long ago’[3] lâu rồi, trước khi cô ấy trở về, tôi gọi điện cho cô ấy, lúc đó bên kia đang là nửa đêm, rõ ràng là có tiếng của đàn ông, mà lại là phát âm tiếng Australia, chẳng trách mới khiến cô ấy luyến tiếc quay về.”

“Giọng Australia sao? Có phải là tên Eric ngày xưa theo đuổi em không?” Lâm Tĩnh hiếu kỳ hỏi.

Tư Đồ Quyết cười phá lên, “Bỏ qua đi, không phải hấn.”

Ba người tranh nhau nói, chỉ có Diêu Khởi Vân vẫn không lên tiếng, không biết từ khi nào anh ta đã không cười nữa, khuôn mặt kìm chế mà tỏ ra hờ hững, thờ ơ.

Đây mới chính là Diêu Khởi Vân bị đánh đã trở về nguyên hình.

Tư Đồ Quyết hạ mí mắt, rồi khi ngẩng đầu lên thì khuôn mặt thản nhiên, nhưng trong lòng lại ấm áp, muốn mỉm cười, cảm giác ấm áp này nhất thời đã đánh tan sự lo sợ của cô. Cô biết Ngô Giang và Lâm Tĩnh đều bảo vệ cô. Cô không khỏi cảm động biết bản thân vẫn rất hạnh phúc, ít nhất cô còn có bạn bè, những người bạn thấu hiểu cô, vừa sắc sảo lại vừa tốt bụng, lúc nào cũng không ngần ngại ở cạnh cô như thế này, vào thời điểm mấu chốt luôn biết nơi nào tốt và dẫn cô đi.

Không ngờ đêm đã khuya rồi, mọi người đều vì ngày mai phải thức dậy sớm để đi làm nên đã có người lục tục đi về, tình hình trên bàn mạc chược cũng kết thúc, cuối cùng chẳng có ai thắng nhiều cả.

“Tư Đồ, anh đưa em về, em xem, mắt thâm hết rồi này, về ngủ một giấc ngon nhé.” Ngô Giang thay Tư Đồ Quyết cầm túi xách

bên cạnh cô.

Tư Đồ Quyết cũng đứng dậy cáo từ, “Nếu vậy, em cũng đi trước. Lâm Tĩnh, gặp lại anh thật vui quá, lần sau gặp nha.”

Diêu Khởi Vân bắt tay chào Lâm Tĩnh, lúc sắp rời đi cũng hướng về phía Ngô Giang cười cười rồi cứ thế bước đi, giống như khi anh ta đến.

Diêu Khởi Vân đi khỏi, mọi người đều tự nhiên thờ phào. Lúc này người còn ở lại cũng không nhiều. Ngô Giang đứng trước mặt Tư Đồ Quyết giải thích: “Đừng nhìn anh, tuyệt đối không phải anh bảo hấn ta đến.”

Bọn Tam Da cũng bàn tán chuyện này. Ai mà không ngốc, biết rõ Tư Đồ ở đây, ai còn sợ thiên hạ không loạn nữa hay sao mà gọi Diêu Khởi Vân đến đây chứ?

Tư Đồ Quyết không nói gì cả, sự lúng túng khi nãy hiện lên rõ ràng như vậy, thế cho nên cô không muốn để ý đến trò “giấu đầu hở đuôi” của những người này.

“Không sao.”

Cuối cùng Tiểu Cái lúng ta lúng túng giơ tay, “Là tớ.”

Dưới con mắt lặng im của mọi người, anh ta ấp a ấp úng nói: “Thực ta tớ không mời anh ta, là do anh ta bỗng nhiên gọi điện cho tớ, hỏi tớ tối nay ở đâu, tớ... Tớ đoán là tại vậy.”

“Cậu thật không có đầu óc, hửn ta hỏi cái gì thì cậu liền trả lời cái đó à?” Tam Da mắng.

Tiểu Cái cảm thấy uất ức, “Trong điện thoại anh ta không nói gì cả, càng không nói là sẽ đến đây.”

“Được rồi.” Tư Đồ Quyết cười cắt ngang, “Mệt chết mất, các cậu ầm ĩ đến mức làm tớ chỉ muốn nhanh được ngủ thôi, anh ta đến thì đến, nơi này rộng lớn, khó tránh sẽ đối mặt, mà cũng không phải kẻ thù gì. Nhanh về đi, ngày hôm khác chúng ta sẽ gặp nhau uống rượu nha.”

Chủ đề này đến đó tạm ngừng, mọi người đều từ biệt ra về. Tư Đồ Quyết và Ngô Giang như trước, vẫn ngồi xe Lâm Tĩnh đi về.

Lúc ngồi trên xe, Tư Đồ Quyết chỉ lặng im. Đúng là như cô nói lúc trước, có thể cô đã sớm biết lần trở về này khó tránh được việc giáp mặt với anh ta, chỉ không ngờ lại nhanh như vậy. Tối hôm nay, anh ta đến và đi bất ngờ như vậy, không ai mời anh ta, cũng không ai biết anh ta muốn làm gì. Tư Đồ Quyết chỉ biết sự xuất hiện của anh ta khiến cô cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng khi anh ta rời đi, ánh mắt rõ ràng thể hiện sự đồng tình. Mọi người đều mệt mỏi, sinh mệnh không ngừng dày vò dần vật, cuối cùng thì định toan tính gì chứ?

“Em cũng đừng trách Tiểu Cái, cậu ta hiện tại đang làm việc dưới quyền Diêu Khởi Vân, làm công ăn lương mà, đương nhiên có những điều cá nhân không được tự do.”

Tư Đồ Quyết không khỏi ngạc nhiên, “Cậu ta làm việc cho Diêu Khởi Vân?”

Nói tới đây, Ngô Giang vỗ nhẹ má mình, “Ta cũng hồ đồ thật, vừa nói gì chứ. Tiểu Cái và Diêu Khởi Vân hiện tại đều ở Cửu An Đường, phải nói đó là công ty của nhà em.”

Cửu An Đường được nghiệp là tập đoàn sản xuất thuốc có tiếng ở phía Nam, người sáng lập chính là Tư Đồ Cửu An – bố của Tư Đồ Quyết. Ngày trước theo nguyện vọng của bố, Tư Đồ quyết đã theo học đại học ở trong nước về ngành dược, sau đó ra nước ngoài lại học về sinh hoá, hơn nữa sau này vì mưu sinh và muốn sống yên bình đã thi lấy bằng dược khoa, sau khi lấy được học vị liền ở luôn Los Angeles tham gia tổ chức chế dược Lịch Sử Cửu Viễn và bắt đầu công việc nghiên cứu. Lần này về nước, ngoài việc tham dự hôn lễ của Ngô Giang, cô cũng phải tham dự hội nghị về ngành chế dược với qui mô lớn, vừa may lại được tổ chức ở thành phố G, là một trong những người phụ trách chính về dược phẩm của công ty, cô không thể từ chối được. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng bắt buộc cô phải về nước.

Tư Đồ Cửu An là người có ảnh hưởng lớn đối với ngành y dược trong nước. Mẹ của Tư Đồ Quyết cũng xuất thân là người bào chế thuốc. Tư Đồ Quyết sinh trưởng trong gia đình như vậy, lại theo nghề này, nhưng mà đừng nói đến Ngô Giang, ngay cả cô trong lòng cũng không coi Cửu An Đường là nhà. Dù cô họ Tư Đồ, lại là con gái một, nhưng đối với cô, Cửu An Đường là của bố mẹ cô, thậm chí có thể nói là của Diêu Khởi Vân, còn với cô thì không hề có một chút quan hệ dính dáng nào. Cô chỉ là một đứa con bất hiếu phiêu dạt ở thế giới bên ngoài, không gốc rễ.

Hoá ra Diêu Khởi Vân hiện giờ đã quay lại Cửu An Đường, xem ra cũng tốt. Nhưng đây cũng là việc ngoài dự liệu, Diêu Khởi Vân và Ngô Giang đều học y, nhưng bố cô lại tín nhiệm anh ta như vậy, Cửu An Đường sớm muộn cũng là của anh ta. Cũng tốt, ai về chỗ nấy, đâu đã vào đấy. Bố mẹ cô cuối cùng cũng thành bố mẹ anh ta, nhưng bọn họ mãi mãi không thể thành người một nhà.

[1] tình trường đặc ý, sòng bạc thất ý

[2] Ý là người lai giữa người Đức và người Pháp

[3] Ý là chuyện đã qua lâu rồi, long long ago

CHƯƠNG 3: HOẶC CHÁN GHÉT ĐẾN CUỐI ĐỜI, HOẶC HOÀI NIỆM ĐẾN KHÓC NỖ NON

Trên đường đưa Tư Đồ về khách sạn, điện thoại Lâm Tĩnh reo lên vài lần, nhưng anh hết sức chuyên tâm lái xe, chỉ liếc mắt nhìn rồi mặc kệ chiếc điện thoại rung, không có ý định nghe điện thoại. Ngược lại, Tư Đồ thấy không chịu nổi, liền bảo: “Nhận đi, nửa đêm rồi, không có việc quan trọng người ta không gọi đâu. Sợ lộ bí mật à? Em và Ngô Giang cũng không phải không thể giả vờ câm điếc.”

Lâm Tĩnh cười nói: “Thực ra không phải là người có việc quan trọng gì cả.”

“Hay để em thay anh nghe điện?” Tư Đồ Quyết đùa giỡn hỏi.

Lâm Tĩnh bật cười, “Tha cho anh đi.”

Tư Đồ Quyết ở phía sau vỗ lưng ghế người lái, “Anh nha anh nha, nói là tìm được người thích hợp rồi, nhưng tình hình rối rắm trước mắt xem ra còn chưa dọn dẹp sạch sẽ nha!”

Lúc này, điện thoại có cuộc gọi đến lại reo lên không ngừng, xem ra đối phương cũng là một người cố chấp, Lâm Tĩnh dứt khoát ngắt điện thoại. Lúc ấy khách sạn Tư Đồ Quyết ở cũng đã ngay trước mắt.

Lâm Tĩnh nói: “Anh chưa từng đến khách sạn này, xem ra ‘rượu thơm không sợ ngõ sâu’[1], cũng khá xa nội thành đấy nhỉ.”

Đây là một khách sạn bốn sao vừa mới khai trương chưa được nửa năm, thoát nhìn các tiện nghi đều khá tốt, nhưng mà nằm ở khu vừa mới khai phá của thành phố G, địa điểm hơi hẻo lánh. Mới đầu Ngô Giang vẫn không hiểu, Tư Đồ đã đi xa mấy năm, tuy thành phố cũng biến đổi nhiều, nhưng vị trí phương hướng cơ bản cô vẫn phải nhớ, sao lại chọn nơi như thế này chứ.

Nhưng câu nói vô tình của Lâm Tĩnh khiến sự nghi hoặc trong lòng Ngô Giang được giải thích. Bố mẹ của Tư Đồ hiện đang sống tại nơi phồn hoa nhất ở phía Đông của thành phố G, nhưng cô lại ở khách sạn phía Tây, có thể nói là cách nhà bố mẹ cô một khoảng cách xa nhất, cũng là một địa điểm lý tưởng nhất. Tâm tư như vậy, cô làm gì cũng thật khéo, ngay cả hình lý cũng đặc biệt đơn giản, không giống như người ở ngàn vạn xa xôi trở về, cổ hương cũng chỉ như một trạm dừng nghỉ của cô. Theo cô nói, lần này cũng không ở lại đến một tuần, sau hôn lễ của Ngô Giang, tham dự xong hội thảo y dược, cô sẽ lập tức trở về bên kia.

Vừa xuống xe, Tư Đồ Quyết liền thúc giục bọn họ nhanh chóng đi, nhất là Lâm Tĩnh, điện thoại báo gọi đến mức cô cảm thấy khó chịu thay cho chiếc điện thoại kia. Anh không vội, nhưng cũng không cần cùng cô vào làm thủ tục. Hai người tiễn cô đến cửa thang máy mới rời đi.

Lâm Tĩnh không nói thì Tư Đồ Quyết cũng biết điện thoại kia là của một người con gái đang đợi anh. Anh vốn là một người đàn

ông hiểu được việc cần đối xử tốt với bản thân, ngay cả khi trái tim đã có vị trí người nào đó, anh cũng không để cuộc sống của mình cô đơn. Người con gái kia đã từng đứng ở vị trí nào trong cuộc sống của Lâm Tĩnh, Tư Đồ Quyết không biết, nhưng Lâm Tĩnh không thể trước mặt bạn bè nhắc đến cô ta, thậm chí điện thoại dồn dập gọi đến cũng từ tốn làm việc mà anh cần làm, như vậy rõ ràng là anh thật sự không để ý.

Khi còn ở Mỹ, Tư Đồ Quyết quen biết Lâm Tĩnh còn trước cả Lâm Tây. Anh ở khu lưu học sinh người Hoa rất được săn đón, đặc biệt là ở khu con gái. Lúc đó Tư Đồ Quyết với anh mới gặp mà như đã quen, hơn nữa cả hai người lại đều độc thân, Lâm Tĩnh cũng từng bày tỏ rằng bản thân với Tư Đồ có thiện cảm và yêu thích, chỉ cần cô bằng lòng, rất có khả năng hai người cũng đã tạo được một đoạn lãng mạn cùng nhau rồi. Nhưng sau này hai người lại không thành gì cả, ngược lại trở thành bạn bè tâm đầu ý hợp, ngay cả Lâm Tây cũng là do Tư Đồ Quyết giới thiệu với Lâm Tĩnh gặp nhau rồi trở thành người yêu.

Mọi người đều nói cô bỏ lỡ Lâm Tĩnh thật là đáng tiếc, nhưng Tư Đồ Quyết lại thấy hạnh phúc vì chưa từng yêu anh, không những bởi vì như thế cô mới có thể là bạn tốt của anh, mà còn vì người đàn ông như Lâm Tĩnh nếu có một chút tình cảm yêu thương với anh ta, không yêu thì lãng phí, mà yêu rồi thì có thể sẽ bị tổn thương. Triết lý “tìm một người đồng hành đi cùng một đoạn

đường” của anh ta, Tư Đồ không phải mới nghe nói một lần, nói không sai, có thể được anh ta yêu là điều hạnh phúc, nhưng người con gái một khi đã yêu, làm sao có thể nghĩ đến việc mình sẽ không phải là người cùng anh ấy đi đến điểm cuối cùng? Chỉ là “người qua đường” thì càng nghĩ càng thêm đau khổ. Khi bỏ đi, lý trí của anh ta thật sự khiến người khác đau khổ. Lâm Tây là một ví dụ rõ ràng rành rành đấy thôi. Lâm Tĩnh là một người bạn tốt, cũng có thể xem là người tình tốt, nhưng không phải là đối tượng khiến người ta dũng cảm trao cho hết tình yêu. Mà điều kiện của Tư Đồ Quyết là không yêu thì thôi, một khi yêu rồi cô muốn những điều thuần khiết nhất.

Đi vào phòng, Tư Đồ Quyết mới vừa buông hành lý đã nghe thấy tiếng đập cửa. Đèn tín hiệu “Xin chớ quấy rầy” đã sáng, không thể là người phục vụ, cô chợt nghĩ buổi tụ hội lúc này người kia đi quá dễ dàng, đó thực sự không phải là phong cách của anh ta. Cô không khỏi có chút căng thẳng, chần chừ nheo mắt nhìn ra ngoài, hoá ra là Ngô Giang.

Cô mở cửa nói nhẹ: “Hôm nay anh dọa em sợ hai lần rồi đấy. Sao vậy, không xa được em à?”

Ngô Giang cười đưa cho cô một ít đồ, Tư Đồ mở ra xem thì thấy mấy viên thuốc.

“Tưởng mặt mình có thiếp vàng à? Lúc lên xe anh mới nhớ đến thuốc em bảo lấy cho, không ngủ được thì uống một viên nhé.”

“Em cũng quên mất.” Tư Đồ nhìn liếc nhìn kĩ thuốc, phản đối: **“Haiz, thuốc em bảo anh mang cho không phải loại này, cái này không có tác dụng nhiều với em rồi, mà lại có hai viên, anh thật keo kiệt.”**

Ngô Giang nhú mày, “nếu không nghĩ đến việc em lệch múi giờ thì một viên anh cũng không mang cho em nhé. Em uống thuốc đó thật là không tốt cho sức khoẻ mà.”

Tư Đồ Quyết buồn cười: “Được rồi, cái này em không phải thiếu chuyên môn hơn anh.”

“Chính là vì em sẽ uống nguyên một đồng này, dược lý và tác dụng phụ rất rõ ràng, lạm dụng có thể gây kết quả xấu.”

“Đừng có xem em là kẻ nghiện thế chứ, liều lượng thuốc thế nào em biết tính chứ, tuyệt đối nằm trong phạm vi hợp lí. Cảm ơn anh, anh đi về đi, muộn lắm rồi.” Cô thúc giục Ngô Giang.

Ngô Giang lắc đầu, đang định rời đi, Tư Đồ vốn muốn khép cửa lại mở ra lần nữa.

“Thế thì hai viên, không thương lượng gì nữa.” Ngô Giang đứng trước cửa tranh nói trước.

Tư Đồ Quyết cắn môi dưới, cười cười, bỗng nhiên nói: “Không phải... Em chỉ muốn hỏi, anh ta và cô ấy hiện giờ như thế nào?”

Lời của cô không đầu không cuối, nhưng Ngô Giang không phải là không hiểu. Anh thở dài. Cô cuối cùng cũng chịu hỏi, trong bảy năm, bất luận là trong điện thoại hay là khi đối mặt, cô vẫn luôn lảng tránh, đó vốn không phải là cách tốt nhất để quên đi. Bất kể như thế nào, có thể đây là một bước tiến, ít nhất cô cũng đã có dũng cảm để đối diện.

“Một hai năm đầu cứ tan tan hợp hợp, hiện tại cũng không bên cạnh nhau nữa. Cô ta chắc còn chiêu khác, em cũng biết cô ta không phải hạng vừa mà. Về phần người con trai thì không có tin tức gì cả.”

“A...” Tư Đồ Quyết kéo dài nhẹ nhàng thanh âm đó, cũng không biết cô đang nghĩ gì.

“Anh vẫn cho là cả cuộc đời này em cũng không định hỏi. Nghe anh điều này, bỏ đi Tư Đồ, tất cả là do bọn họ thôi, tốt cũng được, xấu cũng được, không đáng để em nhớ đâu.”

Tư Đồ Quyết cười nói: “Anh không biết thiên tính của người đàn bà là nhiều chuyện à? Phim cường đại nhiều tập thì phải xem kết thúc chứ!”

“Như vậy là đúng rồi. Anh còn câu này nữa, chuyện tình cảm có lẽ ném mùi để biết thôi chưa chắc đã là chuyện xấu.”

“Đồng ý.” Cô lắc lắc viên thuốc trên tay, “Cuộc đời phù du, chi bằng hãy đối xử tốt với chính mình.”

“Vậy anh đi đây. Lâm Tĩnh vẫn đang đợi ở phía dưới.”

“Mời anh thoải mái ——” Tư Đồ Quyết điệu bộ vui vẻ đưa tiễn, “Nhanh đi, đừng quay lại nữa.”

Ngô Giang cố tình nói: “Nhớ ra cái gì thì anh sẽ quay lại tìm em.”

Đi chưa được năm phút, chắc quên gì đó, anh ta lại quay lại, tiếng đập cửa lại vang lên lần nữa. Tư Đồ đang chuẩn bị tắm, vừa mới buộc tóc. Cô để nguyên bộ dạng đó ra mở cửa, thầm nghĩ: Ngô Giang giỏi lắm, cố ý trêu em mà.

Cô mở cửa, một tay chống eo, vẻ mặt tươi cười.

Câu chuyện sói đến cuối cùng đêm nay cũng đã xảy ra, lần này, đứng trước cửa chính là Diêu Khởi Vân, người mà Tư Đồ Quyết sợ trốn tránh cũng không kịp nữa.

Trước màn bất ngờ này, anh ta dường như cũng ngẩn người sững sờ, sau đó liền cười: “Chào đón anh như này à?”

Tư Đồ Quyết lập tức thu hồi sự ngỡ ngàng, nhếch miệng, thuận theo lời anh ta nói: “Đúng vậy, bây giờ mới tới, tôi đợi anh đến mức hoa tàn rồi.”

Theo như trí nhớ của nàng, tính hài hước của Diêu Khởi Vân cũng chỉ giới hạn đến mức đó thôi.

Anh ta đứng ở đó, nhìn người trước mặt, ngay cả nụ cười cũng biến mất, nói thẳng vào vấn đề chính.

“Đi thôi, theo anh trở về.”

“Trở về? Về đâu?” Tư Đồ Quyết cố ý hỏi lại.

Anh ta xem ra cũng không muốn vòng vo với nàng, thản nhiên nói: “Về nhà, nhà của bố mẹ em.”

“Tôi vẫn nghĩ là anh sẽ nói đó là nhà anh chứ.”

“Tư Đồ Quyết, em đừng cho rằng anh muốn bám lấy em. Em đã ở bên ngoài nhiều năm như vậy, không dễ dàng mới trở về, ngay cả cửa nhà cũng không bước vào, em có biết bố mẹ em khổ sở trong lòng như thế nào không?”

“Bọn họ có thể coi như tôi không trở về. Mấy năm nay không có tôi chẳng phải cũng đều vậy sao?”

“Đúng vậy, cho nên ngay cả ngày cụ thể trở về nước em cũng không nói.”

“Tôi cũng không nói với anh, vậy mà chẳng phải cũng tình cờ gặp đó sao?”

Trước giọng mỉa mai của Tư Đồ Quyết, trong mắt Diêu Khởi Vân cũng có sự tức giận, hoặc cũng có thể nói là một sự bối rối khi bị vạch trần. Anh biết cô không muốn nói lịch trình trở về không phải muốn trốn tránh bố mẹ, mà là muốn trốn tránh anh. Bản thân anh cũng không dám tin, cho đến hai ngày trước, Tiểu Cái trong lúc vô tình ở trước mặt anh đã nhắc đến việc cùng một đám bạn cũ trước đây có cuộc gặp mặt. Tiểu Cái vốn là người không thích giao thiệp, bình thường rất ít đi chơi, anh chỉ thuận miệng hỏi vài câu liền phát hiện ra Tiểu Cái lúng túng nên sinh nghi, thế mới biết cô cuối cùng đã trở về, nhưng anh lại là người cuối cùng biết tin này.

“Bố mẹ em cũng lớn tuổi rồi, em lại là con gái một, mẹ em năm ngoái đã phẫu thuật tuỷ một lần, hiện giờ khom lưng rất khó khăn, những điều này em biết không? Em cho rằng mỗi tuần theo thông lệ gọi cho họ một cuộc điện thoại là hết bốn phận à? Huống hồ cuộc điện thoại nào của em cũng đều không quá năm phút.”

Tư Đồ Quyết bỏ tóc buộc ra, “Họ cũng không muốn nhiều lời với tôi, năm đó người nói đoạn tuyệt quan hệ không phải tôi. Tôi đi xa cũng đỡ cho họ nhìn thấy rồi nổi giận, tổn hại sức khỏe.”

Cô cố gắng không ghen ngào, cố gắng để lời nói rõ ràng. Cô không thể quên được năm đó khi bố cô dí dí mũi cô, đuổi cô đi, mặt giận dữ, suýt chút bị cao huyết áp. Cô cũng không quên được sự lo lắng của bản thân khi đứng ở cửa sân bay lần này. Cô rất mâu thuẫn, lo lắng sợ hãi, từng bước đi chân như mang theo tảng đá, sợ

ngay lập tức sẽ nhìn thấy bố mẹ bảy năm không gặp, tuy nhiên khi chắc chắn là không nhìn thấy họ, cô thở dài nhẹ nhõm, nhưng ngày sau đó trong lòng lại cảm thấy mất mát vô cùng. Cô thà rằng tự lừa chính bản thân là bố mẹ vốn không biết cô trở về nên không hỏi han gì, nhưng Diêu Khởi Vân đã thức tỉnh cô, bọn họ rõ ràng biết cô trở về, nhưng cũng không nghĩ tới một cái ôm nhớ nhung dành cho người con gái sau bao năm xa cách, hoặc dù một khuôn mặt tươi cười cũng đủ tốt rồi.

[1] Thành ngữ của Trung Quốc, ý nói đồ tốt thì ở đâu không sợ không có khách mua

Diêu Khởi Vân mặt không chút thay đổi: “Những lời này em không cần nói với anh, em tự đi nói rõ với họ — Nếu như em cảm thấy em vẫn là con gái của họ.”

“Họ không có con gái cũng không quan trọng, không phải còn có anh sao?”

Diêu Khởi Vân hơi cúi người: “Tư Đồ Quyết, vì sao muốn anh thay em hoàn thành nghĩa vụ của người con? Em là gì của anh chứ?”

Tư Đồ Quyết giống như đang nghe một câu chuyện cười, “Thay tôi? Thật là thú vị, họ cho anh ăn, cho anh mặc, hiện giờ lại cho anh danh tiếng và địa vị, Diêu tổng, tôi bất hiểu nhưng việc anh nên làm chẳng qua cũng chỉ thuộc bốn phận của anh mà thôi.”

Anh không nói nữa, cúi đầu nghịch điện thoại của mình. Tư Đồ Quyết ra động tác “Xin cứ tự nhiên”, rồi lùi một bước định đóng cửa. Diêu Khởi Vân cũng không ngăn đầu, một tay giữ cửa, một tay chìa điện thoại ra trước mặt cô.

“Làm gì chứ?”

Diêu Khởi Vân rút cuộc thấy Tư Đồ Quyết đã đoán được ý đồ của anh và có chút hoảng sợ, điều này khiến anh cuối cùng thấy mình cũng được đền bù chút thích thú trong lòng.

“Về hay không tự em nói với họ”. Anh ta thoả mãn quan sát sự do dự của cô, cố ý nói nhỏ, “Chỉ bằng anh thay em nói, nói là em đang ở đây, không muốn nói chuyện với họ?”

“Hạ tiện!”, Tư Đồ Quyết nói không phát ra tiếng, rồi nhận điện thoại, hít một hơi thật sâu, nghiêng người nghe điện thoại.

“Mẹ.....là con.....”

Cô từ khẩn trương đến xúc động, từ xúc động đến lúng túng, sau đó là buồn bã, mất mát, cuối cùng lại thờ ơ hờ hững, cũng chỉ nói vài câu qua loa, Tư Đồ Quyết thực sự đã quen với khuôn mẫu này, vừa mới nghe điện thoại đáng ra cô không nên lúng túng như vậy.

“Ngày mai đi, hôm nay cũng muộn rồi, con sợ làm phiền hai người nghỉ ngơi. Vâng..... Như vậy đi, bố mẹ nghỉ ngơi đi ạ.”

Cô đã kết thúc cuộc điện thoại bất ngờ như vậy, cũng không phải sự nổi lại ầm áp vui vẻ gì. Diêu Khởi Vân không phải muốn làm cô lúng túng sao? Sao có thể để anh ta dễ dàng đạt được điều đó chứ.

“Tốt, sợ quấy rầy bọn họ sao? Bố mẹ em đúng là không uổng phí nuôi dạy, em thật là hiếu thảo. Nếu đã muộn thề, vừa rồi mở cửa cười ngọt ngào như vậy là đợi ai tới sao?” Diêu Khởi Vân đón lấy chiếc điện thoại cô vừa ném qua, mỉm cười hỏi.

Tư Đồ Quyết cũng theo mong muốn của anh ta, dùng khuôn mặt tươi cười ngọt ngào, “Hỏi rất hay, anh thử nói xem?”

“Anh đứng ở đây lâu vậy, cũng không thấy có vị khách nào đến tìm, nếu đã rảnh rồi, chi bằng để anh vào trong ngồi đã?”

Tư Đồ Quyết khom người nhặt lên chiếc danh thiếp “Dịch vụ chăm sóc” từ dưới sàn nhà đã được ai đó nhét dưới khe cửa, cười cười nhét vào túi áo khoác anh ta, “Diêu tổng muốn ‘ngồi’ sao? Lo gì không có nơi tốt chứ?”

Diêu Khởi Vân chậm rãi lấy ra tấm danh thiếp màu sắc rực rỡ có hình một cô gái quyến rũ, cúi đầu nhìn, “Đẹp hơn em, nhưng không phải loại anh thích.” Nói xong, anh nghiêng người định bước vào phòng.

Tư Đồ Quyết tay giữ cửa, ngăn không cho anh ta bước vào, lạnh lùng nói: “Xin lỗi, tôi cũng có loại mình thích.”

Anh bị cô chặn bên ngoài cửa, cố tình biểu lộ vẻ suy nghĩ, nho nhã lễ độ hỏi cô: “Thật không? Vậy thì thật đáng tiếc.” Lời nói vậy, nhưng hành động của anh ta thì lại không đoán được, anh ta đẩy mạnh cửa, cứ như ở trước mặt anh ta là thứ gì đó đáng ghét lắm.

Ngay cả Tư Đồ Quyết vốn hiểu rõ anh ta cũng không đoán được anh ta có thể ngang ngược đến vậy.

Diêu Khởi Vân đẩy mạnh, không chút thương hoa tiếc ngọc khiến Tư Đồ Quyết không đứng vững liền lùi hai bước, đụng phải cạnh chiếc tủ phía sau.

“\$#&@*^%\$*!”[1] Vừa đau vừa giận, Tư Đồ Quyết cũng không quan tâm đến việc có mất mặt hay không nữa, mấy câu chửi thề như vỗ về cơn đau của cô. Diêu Khởi Vân công khai tiến đến từng bước, anh ta rõ ràng nghe thấy Tư Đồ Quyết đau đến mức khom lưng nên tới gần từng bước, dồn nàng vào một góc tường.

“Em \$#&@*^%\$* làm sao?” Giọng nói của anh ta kì lạ, trong khi Tư Đồ Quyết cười gằn, anh ta lộ ra vẻ thương xót, “Làm thế nào bây giờ? Ngô Giang cũng đã đi xa, hòng hờ em lại đợi một người đàn ông sắp kết hôn quay lại cứu em thật là không thực tế chút nào cả.”

Tư Đồ Quyết nghiêng rằng thở, cuối cùng dứt khoát giơ chân đá vào cánh cửa đang mở.

“Tôi không cần ai cứu. Diêu Khởi Vân, tôi sợ anh sao? Có gan anh đến thử xem!”

Cánh cửa khép lại trong nháy mắt, hoàn toàn giống như Tư Đồ Quyết dự đoán, khi cô thô lỗ đến cực điểm và khi chỉ có cô và anh ta một mình, một Diêu Khởi Vân vốn hùng hổ bỗng trở nên căng thẳng, không tự nhiên, thậm chí tai cũng đỏ bừng lên.

Tên địch này cũng chỉ “to còi” thôi, tính cách của anh ta như thế nào, lẽ nào cô chưa hiểu sao?

Diêu Khởi Vân không di chuyển, chỉ duy trì một khoảng cách sát gần, nhìn cô đăm đăm. Tư Đồ Quyết thậm chí còn nghe được cả tiếng anh ta thở như rắn độc, trong đôi mắt kia dường như tràn đầy oán hận.

Hắn dựa vào cái gì chứ?

Nếu như không phải di động lại vang lên, Tư Đồ Quyết nghĩ rằng bọn họ có thể sẽ thi xem ai sẽ nổi điên lên trước mà thành hai pho tượng đá rồi. Đó là tiếng chuông di động quen thuộc của cô, điện thoại ở trên chiếc giá gần cửa, cô tìm thấy nó liền đem giơ trước mặt Diêu Khởi Vân, nhướn mày hỏi: “Có vội không? Không ngại tôi nghe điện thoại chứ?”

Anh ta lùi một bước, nghiêm mặt ngồi ở góc giường giữa phòng.

Người gọi điện thoại đến đúng là cái tên có giọng Australia mà Ngô Giang từng cố ý nhắc trước mặt Diêu Khởi Vân. Khi Tư Đồ Quyết nhận điện thoại thấy rất hả hê. Người kia cũng chỉ là bạn mới của cô, là một nhà môi giới bất động sản trẻ tuổi hấp dẫn, trước khi cô trở về nước lại là thời gian hai người mâu thuẫn, nay lại nói chuyện điện thoại ngọt ngào thì xem ra còn lâu mới định dứt cuộc gọi. Cô xem như bên cạnh không có người, nói chuyện thủ thỉ, lúc thì nghịch tua rua của chiếc đèn bàn, lúc thì vô tình tô tô vẽ vẽ lên màn hình chiếc máy tính để bàn của khách sạn, liên tục cười, giống như một người con gái đang hoàn toàn đắm chìm trong tình ái. Lúc kết thúc cuộc gọi, di động cũng nóng lên, nhìn vào thời gian đàm thoại không khỏi kinh ngạc, tận một tiếng bảy phút. Càng kinh ngạc hơn là Diêu Khởi Vân vẫn ngồi ngay ngắn ở đó, không mất kiên nhẫn, không sốt ruột, ngay cả sự mất kiểm chế lúc này cũng mất đi rồi, nhìn qua có vẻ như vô cùng bình thản. Cho dù Tư Đồ Quyết ba phần chán ghét, ba phần thù oán, trong lòng cũng không khỏi báỉ phục.

“Xong rồi à?” anh ta hỏi.

Tư Đồ Quyết đặt điện thoại sang một bên, kích động nói: “Biến đổi được đến trình độ như anh thế này xem ra cũng không

dễ nhĩ.”

Diêu Khởi Vân ôn hoà nói: “Quá khen rồi, toàn bộ là do em ban tặng cho anh mà. Anh cũng không phải lần đầu đời em thế này.”

Anh ta đứng lên cử động chân tay chút rồi hỏi: “Bạn trai mới à?”

Tư Đồ Quyết thản nhiên cười, “Thay đổi khẩu vị chút.”

“Cũng nên thay đổi. Vừa rồi trong lúc đời em, anh đã nghĩ rất lâu nếu em thực sự thích tìm bạn trai người nước ngoài, anh đã tìm ra được một nguyên nhân, không biết em có hứng thú nghe không?”

Mặc dù biết khi anh ta càng lịch sự thì càng không có gì tốt đẹp cả nhưng Tư Đồ Quyết biết rõ bất kể bản thân không hứng thú nhưng không nói anh ta sẽ không bỏ qua nên vui vẻ đón nhận.

“Nguyện theo ý anh.”

“Trước nay vẫn biết trong mối quan hệ nam nữ, đàn ông nước ngoài rất phóng khoáng, cho nên họ thường không để ý đến quá khứ của em, ví dụ như em đã từng có bao nhiêu người đàn ông chẳng hạn. Nếu như vấn đề này ở trong nước lại có chút khó khăn đấy, em thấy có đúng không?”

Diệu bộ mỉm cười của anh ta thật khiến người khác hận không thể cho hai cái bạt tai, đập cho một quyền cước.

Tư Đồ giận dữ nhưng vẫn cười, Diêu Khởi Vân trăm phương nghìn kế, quanh co như vậy chẳng qua là dùng phương thức đặc biệt nhất của đàn ông Trung Quốc để làm nhục cô, ý nhắc nhở cô là người đàn bà dâm đẳng, ít nhất là anh ta cũng đã từng biết qua rồi.

Cô gật đầu đáp, “Kết luận của anh rất chính xác, suýt nữa thành chân lý rồi, nhưng mà em phải bổ sung một chút là đàn ông ngoại quốc cũng có điểm tốt đấy.” Cô nói được nửa câu thì bật cười, thông thả bước đến, kề sát người anh ta.

Diêu Khởi Vân cau mày, theo bản năng lùi một bước, bộ dạng đầy chán ghét, cuối cùng thì mặc kệ như cũ.

Tư Đồ Quyết ghé vào lỗ tai hần nhẹ giọng nói: “Bọn họ không hề để ý quá khứ của tôi, nhất là bạn trai đầu tiên của tôi ở bên kia, anh ta nói là ngoài cái “phần trước” dài vài cm[2] thì cái gì của tôi cũng mới, mới tinh, hoàn toàn mới ấy!”

Diêu Khởi Vân ngẩn người, suy nghĩ lời của cô. Trước việc nhục nhã trắng trợn của cô, anh rốt cục cũng không kìm chế được, đứng thẳng người, ngực phập phồng mạnh.

“Tư Đồ Quyết, em có ý gì?” Anh lạnh lùng nói.

Tư Đồ Quyết nghịch móng tay, “Chính là ý anh đang nghĩ đấy.”

Cô chờ đợi, không sợ giây tiếp theo anh ta có thể bỏ nhà tới xé cô thành từng mảnh.

Đối với tình cảnh này, cô sớm đã quen rồi. Bọn họ không phải vẫn luôn như vậy sao? Đối diện nhau, anh và cô đều giống như những bác sĩ tâm lý tài giỏi, dễ dàng nắm rõ được tình trạng của đối phương. Ngay cả những lúc vui vẻ nhất cũng không thể hoà hợp được, giống như hai con chó điên cắn nhau, không ai chịu thua ai. Bọn họ đều hiểu được tử huyệt và sự uy hiếp của đối phương, khả năng bộc phát sự độc ác, trong một thời gian ngắn nhất có thể làm cả hai cùng thiệt hại, kiên quyết tiếp tục, nhất định phải thấy máu yết hầu chảy[3].

Kết thúc của tất cả các câu chuyện đều có qui luật phù hợp của nó, giống như Tư Đồ Quyết và Diêu Khởi Vân, vốn dĩ nên là xa cách mãi mãi, tốt nhất là mỗi người một nơi, trời nam đất bắc.

[1] đoạn này là chửi bậy nên tác giả ẩn đi

[2] đoạn này cần đầu óc cực kỳ biến thái và đen tối mới hiểu được. BẠN nào ko hiểu thì tự đi hỏi, hoặc im lặng chấp nhận ko hiểu nhé.

[3] vừa mới ví oánh nhau như chó điên nên chắc chắn phải dùng cách của loài ấy để đánh nhau là cắn yết hầu của đối phương

chảy máu mới thôi. 2 anh chị này thật quá ghê gớm, cơ mà nếu là zai gái mà căn kiểu này là “khiêu gợi” chứ ko phải oánh nhau nữa rồi

CHƯƠNG 4: MUỐN THẤY SAO LẠI KHÔNG THẤY

Buổi tối hôm ấy, sau khi Diêu Khởi Vân rời đi, Tư Đồ Quyết tìm khắp góc phòng cũng không thấy thuốc Ngô Giang đã đưa. Quá mệt mỏi, cô ngã xuống giường, dù không có bất kì viên thuốc nào nhưng thật ngạc nhiên là cô dễ dàng đi vào giấc ngủ.

Khi tỉnh lại, căn phòng kín rèm cửa chỉ có ánh sáng mờ mờ, vừa nhìn thời gian đã thấy trưa rồi, Tư Đồ Quyết xoay người thức, lờ mờ cảm thấy có gì không ổn, sờ chiếc gối thấy ẩm ẩm, cứ như cô đã mơ ngủ rồi khóc vậy. Nhưng cô không hề nhớ giấc mơ cô vừa thoát ra có chút bi thương nào, ngược lại có rất nhiều hồi ức kỷ niệm.

Cô mơ thấy bản thân từng cùng Diêu Khởi Vân vui đùa trong một căn phòng rộng lớn, hai người đều bịt kín mắt, chạy khắp nơi lần dò, đưa tay tìm, rõ ràng tiếng cười của người kia ngay bên tai mà lại không tìm được. Tắm vải bịt mắt khiến ánh sáng trở nên rất mơ hồ, 몽 矇 lung.

Cô biết anh ta ở đó, nhưng cuối cùng chưa tìm được thì cô đã tỉnh giấc rồi.

Ngô Giang gọi cho cô mấy cuộc nhưng điện thoại để chế độ im lặng nên cô không biết, ngoài ra còn có một tin nhắn của Diêu Khởi Vân.

“Anh đã nói với họ là hôm nay em về nhà rồi.”

Tư Đồ Quyết đã lâu rồi không còn quen với việc gửi tin nhắn vì cảm thấy rất phiền phức, nói vài câu là có thể rõ ràng rồi, hà tất cứ phải bấm bấm di động làm gì. Diêu Khởi Vân cũng không phải nhàn hạ gì, Tư Đồ Quyết biết do bản tính hẩn câu nệ mà không được tự nhiên, bất kể anh ta giả vờ tốt như thế nào thì đằng sau những lời nói lạnh lùng ấy cũng vẫn luôn có cảm giác an toàn trước anh ta. Anh ta là người nhu nhược, sự việc nhục nhã tối qua, Tư Đồ Quyết vẫn nghĩ anh ta sẽ nổi điên đến mức có thể giết cô, nhưng cuối cùng anh ta cũng chỉ mắng cô là “không biết liêm sỉ”, rồi mở cửa đi thẳng. Nếu nói về độ bạo lực thì anh ta thua là chắc, thứ duy nhất đáng nhắc đến là tính nhẩn nại của anh ta.

Hôn lễ của Ngô Giang đã định vào ngày kế tiếp, hội thảo xong cũng đã muộn, điều đó có nghĩa ngày hôm nay Tư Đồ Quyết chỉ còn rảnh một nửa ngày, trở về nhà xem ra là việc không thể tránh. Trước khi đi, cô cố ý gọi cho Ngô Giang hỏi anh ấy có thời gian ăn cơm tối cùng không, nhân tiện đem quà tặng Ngô phu nhân tương lai đưa cho anh. Ngô Giang đồng ý, nhưng muốn muộn một chút, địa điểm để anh tìm. Thực ra Tư Đồ Quyết chỉ hi vọng bản thân có

một lí do chính đáng để sau khi gặp bố mẹ có thể nhanh chóng rời đi, tránh phải ăn tối ở đó. Mặc dù có thể nói dối nhưng việc có hẹn với Ngô Giang là việc có thật, ít nhất cũng khiến cô thấy bớt áy náy hơn. Hơn nữa, hôn lễ của Ngô Giang cũng không cần anh lo lắng lắm, bạn bè thân thiết xung quanh đều lo liệu hết cho, cơ bản không cần anh làm gì nên cũng khá nhàn rồi.

Từ thành Tây đến thành Đông, Tư Đồ Quyết cố ý bắt xe bus, đi trên tuyến nội thành từ hai bên đường có thể nhìn thấy rất nhiều cảnh tượng như quen thuộc mà xa lạ. Bảy năm đủ để một thành phố thay da đổi thịt, nhưng lòng người sao vẫn kiên cố hơn thành trì đến thế?

Khi xe bus đến phía Tây thành, những cảm giác quen thuộc càng thêm sâu đậm khiến ký ức từng chút một thức tỉnh. Tư Đồ Quyết đã sinh ra, lớn lên và học hành ở đây, khu vực nội thành cổ cũng không biến đổi nhiều lắm. Cô đau buồn phát hiện ra bản thân đều cảm nhận được mỗi cảnh vật thân thiết nơi đây đều khiến cô nhớ đến một người.

Ở chính trạm ga này, bọn họ đã từng không biết bao nhiêu lần cùng nhau đợi xe bus số 6, khi chen chúc trên xe, anh ấy chưa bao giờ nắm tay cô, nhưng luôn đứng để nhường chỗ ngồi cho cô.

Đây là toà nhà bách hoá cũ kĩ, anh ấy thường mang theo túi lớn túi nhỏ mà đi trước cô, cô nói: “Diêu Khởi Vân, anh đi chậm

một chút thì chết ai à?” Anh ấy quay đầu trêu chọc, “Tur Đồ Quyết, em bớt thùng thỉnh một chút chẳng lẽ cũng chết ai à?”

Ở ngã tư kế tiếp, họ đã từng giả vờ vì qua đường mà phải nắm tay, sau đó thì cãi nhau, trở mặt, đường ai nấy đi, thề sẽ không để ý đối phương nữa. Nhưng không bao lâu sau, hai người lại đồng thời xuất hiện, rồi lại nảy sinh những tình huống phiền lòng như thế.

.....

Những kí ức sâu đậm ấy giống như một loại bệnh, ngay cả năm đó khi Tur Đồ Quyết vừa mới ra nước ngoài, đất khách quê người, người và vật hoàn toàn xa lạ, nhưng mỗi góc phố đều ngẫu nhiên nhớ đến hình bóng ấy hoặc những giọng nói quê hương lơ lửng. Tất cả khiến cô không kìm chế được, run rẩy, đau khổ đến tột cùng. Việc dựa dẫm vào thuốc tâm lý chính là bắt đầu từ lúc đó, nếu không mỗi đêm đôi mắt mở to khi nhắm lại đều thấy đau đớn trong lòng. Không thể không nghĩ, nhưng không được nghĩ, hoàn toàn không được nhớ, miệng nói vậy nhưng làm sao cô có thể làm được. Cô thấy bản thân mình không thể nào vượt qua được điều đó. Sau này làm sao mà có thể vượt qua được cô cũng quên rồi. Có thể do quen rồi, cuối cùng có thể vượt qua được không cũng không cần so đo làm gì. Từ đó về sau, Tur Đồ Quyết chỉ giao du với những người con trai nước ngoài. Cô thích sự nam tính, nhiệt tình và thành thật của họ; ở trước mặt họ, cô không cần nhẫn nhịn, do dự

không dám nói, cũng không có kiểu khiến người ta ghét là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Từ ngoài nhìn vào, căn nhà kia cũng chỉ là một căn nhà bình thường, năm đó khi bỏ đi cô đã sớm vứt chìa khoá rồi. Tư Đồ Quyết đứng trước cửa nhấn chuông. Cuộc sống ở nước ngoài đã từng khiến cô nhiều lần nghĩ đến sự ấm áp bên cạnh bố mẹ mà rơi nước mắt, nay thật sự chỉ cách một cánh cửa, lòng cô bỗng nhiên chỉ muốn không ai có ở nhà.

Phía sau cánh cửa truyền đến tiếng bước chân gấp gáp đã khiến cái mong muốn đó tiêu tan. Cửa mở rồi, người phụ nữ đứng trước mặt Tư Đồ Quyết chính là mẹ cô – Tiết Thiếu Bình. Hai mẹ con bảy năm không gặp, nay đang đứng đối diện nhau trong gang tấc. Có thể vì cô con gái xinh đẹp bỏ đi năm đó nay đã trở thành người con gái thời thượng đang đứng gần trước mặt mà mẹ cô lúc đầu rất ngỡ ngàng, bối ngỡ, nhưng chỉ sau khi lấy lại tinh thần, cảm giác đó liền bị thay thế bởi những giọt nước mắt.

“Mẹ.” Tư Đồ Quyết nghẹn ngào cất tiếng gọi. Cô cố gắng kìm chế, chỉ sợ mình sẽ bật khóc nức nở, giây tiếp theo sẽ lao vào lòng mẹ.

Nhưng Tiết Thiếu Bình chỉ gật đầu nói: “Đã trở lại...”, trước khi nước mắt rơi, bà đã xoay người vào phòng.

Tư Đồ Quyết do dự đứng ngoài cửa.

“Vào đi, ngay cả hướng nhà cũng không nhớ sao?” Tiết Thiếu Bình ở trong phòng nói ra.

Có thể bà cũng quên cô con gái của mình vô cùng tự lập, trời có sụp xuống cũng tự mình gánh vác, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi. Năm đó bố mẹ bảo cô “Cút đi”, cô chỉ dựa vào một chữ “cút” mà cuối cùng đã đi thật xa. Nếu hôm nay mẹ cô không mở cửa thì cho dù có đang đứng ngoài cửa, một bước cô cũng không dám tiến vào.

“Vâng.” Tư Đồ Quyết vào nhà, quay lưng về phía mẹ để đổi dép, nhân cơ hội lau nước mắt. Tủ giày dép cũng đổi chỗ đặt rồi, xem ra nhà vừa mới sửa chữa cũng nhiều biến đổi. Như này là tốt rồi, cô cũng không còn thấy nhiều cảnh tượng sinh hoạt ở đây nữa.

Mẹ cô vừa vào trong là vào bếp luôn, Tư Đồ Quyết cẩn thận ngồi trên sofa. Trời đã vào hoàng hôn, trần nhà của phòng khách như cao hơn, cách bày biện so với căn nhà trong trí nhớ của cô cũng tráng lệ hơn. Cô đã ở nước ngoài nhiều năm, đối với sự phát triển của ngành y dược trong nước cũng không biết nhiều lắm, những cuộc điện thoại thông lệ mỗi tuần cũng không nói gì nhiều, xem ra điều kiện gia đình so với trước kia tốt hơn rất nhiều, như vậy Diêu Khởi Vân ở Cửu An Đường lâu như vậy cũng không khiến bố mẹ thất vọng rồi.

Ở tầng một, ngoài mẹ và cô ra không có ai cả, bố cô chắc vẫn chưa về mà Diêu Khởi Vân cũng không ở đó. Dù có chút bất ngờ, nhưng Tư Đồ Quyết thấy như thế lại tốt. Tối qua ở khách sạn, anh ta đã biết sẽ chẳng có được lợi gì từ cô, chắc anh ta cũng sẽ giữ kẽ hơn chút.

Đang mãi nghĩ thì Tiết Thiệu Bình đi ra, đưa cho con gái chén trà, “Uống đi, mẹ tự hâm trà đấy, gần đây thời tiết rất nóng.”

Tư Đồ Quyết vừa mừng vừa lo, đứng dậy đón lấy chén trà, nhanh uống một ngụm, đã lâu rồi không uống đồ này, khó uống hơn cô tưởng tượng nhưng cũng không dám biểu lộ gì, đành chịu khó nuốt xuống.

Hai mẹ con ngồi đối diện nhau. Tư Đồ Quyết đang trong tình cảnh khổ sở lấy lại tinh thần, lúc đó cô phát hiện ra mẹ cô ở trên ghế sofa đối diện đang vô cùng im lặng. Thời gian đã tạo nên khoảng cách khó gần giữa hai mẹ con, mỗi người đều cảm nhận được rõ ràng sự bờ ngỗ. Nhưng mà cứ ngồi im như thế này cũng thật gượng gạo, dù sao cũng phải nói gì đó.

Tư Đồ Quyết đặt chén trà xuống, nhìn phòng khách lần nữa, khen ngợi: “Trang trí của phòng khách rất đẹp ạ.”

Tiết Thiệu Bình đáp: “Những năm nay ta và bố con làm gì có tâm trí, tất cả đều do Diêu Khởi Vân lo liệu, mất không ít công sức.”

“Việc công ty của bố bận rộn thế ạ?”

“Vẫn như cũ, việc làm thì mãi không hết, nếu không do Diêu Khởi Vân giúp đỡ xử lí thì với sức khoẻ của ông ấy chưa chắc đã làm hết được.”

“Vâng, vất vả cho anh ta rồi.”

Đề tài này nói đến đây cũng hết. Tư Đồ Quyết đột nhiên nhớ đến quà mang theo bên người, là chiếc túi nhãn hiệu nổi tiếng cô đã mua ở nước ngoài về cho mẹ, còn có chiếc đồng hồ tặng bố, cô phải mất nhiều tâm sức mới mua được những đồ này. Tư Đồ Quyết ở nước ngoài kiếm được cũng không ít, nhưng cũng chỉ là không đáng kể so với bố mẹ cô. Cô biết hai người không thiếu gì cả, nhưng đã lâu không gặp, cô cũng đã không còn là tiểu cô nương được bố mẹ yêu thương cưng chiều. Bảy năm mới về thăm một lần, dù sao cô cũng không thể đến tay không.

Quả nhiên, Tiết Thiếu Bình đón nhận một cách thản nhiên, cầm lấy rồi đặt lại lên bàn trà.

“Cảm ơn.”

Tư Đồ Quyết cười cười, trong lòng dù chua xót nhưng cũng không còn muốn khóc nữa. Mọi việc đều là như thế, chỉ cần người không ôm hi vọng hảo huyền thì nhất định sẽ không thất vọng, cũng không có gì không tốt cả.

“Bố con chút sẽ về, hôm nay không phải thứ sáu, không biết Diêu Khởi Vân có về ăn cơm không, chút nữa gọi điện hỏi nó. Ta vào bếp xem có gì cần chuẩn bị không.”

“Kìa.... Không cần đâu mẹ, tối nay con có hẹn ăn cơm rồi, chút nữa bố về, nói chuyện chút rồi con đi luôn, con chỉ muốn gặp hai người một lát, cả hai đều khoẻ là con yên tâm rồi.”

Tiết Thiếu Bình như đang cố kìm chế, tiếp tục đi về phía trước, “Tuỳ con, con không ăn thì chúng ta cũng vẫn phải ăn.”

Tư Đồ Quyết nhìn mẹ chuẩn bị cơm tối, bước đến gần hỏi: “Sao dì Diêu không ở nhà giúp ạ?”

“Lưng ta không tốt, hiện giờ cũng không quản lý việc công ty, nhàn rồi ở nhà. Nhà chỉ có mấy người, việc nhà bình thường ta làm còn không đủ, sao còn cần đến bà ấy làm chứ. Huống hồ, bà ấy dù gì cũng là cô của Diêu Khởi Vân, nó hiện giờ cũng như con của chúng ta, người thân của nó mà chúng ta lại sai này sai kia thật không phải. Khởi Vân đã đưa bà ấy vào viện dưỡng lão rồi, việc nhà cứ định kỳ là gọi người làm theo giờ đến vệ sinh sạch sẽ là được.” Tiết Thiếu Bình nói.

Tư Đồ Quyết nghe vậy thầm nghĩ những chuyện này bố mẹ cô vẫn như thế, luôn luôn chu đáo lễ độ, bất kể thân phận mình như thế nào, giàu sang bao nhiêu cũng không bao giờ coi thường người khác. Tốt bụng, phúc hậu, trọng nghĩa, biết kiềm chế, những điều

này đều do bố mẹ cô dạy cô nghiêm khắc từ nhỏ. Tư Đồ Quyết dù không có được sự tha thứ cảm thông từ bố mẹ, nhưng cô luôn luôn cảm kích bố mẹ đã dạy cô những đức tính ấy. Bố mẹ cô khoan dung với người khác bao nhiêu, thì với cô con gái độc nhất lại nghiêm khắc bấy nhiêu. Chẳng phải vì họ yêu cô sâu sắc mới yêu cầu như thế sao? Việc gì cũng từ bản thân tìm ra vấn đề, càng là người một nhà chuẩn mực lại càng cao, bởi vì nguyên tắc cư xử của họ là: chúng ta vốn không quản được người khác, chỉ có thể quản chính mình cho tốt mà thôi.

“Con giúp mẹ.” Nghĩ đến đây, sự cứng rắn trong lòng Tư Đồ Quyết cũng bớt đi ít nhiều, cô nhận lấy rau xanh từ tay mẹ đem đi rửa, Tiết Thiệu Bình cũng không khách sáo gì.

Cũng không nhớ nổi lần cuối cùng hai mẹ con đứng cạnh nhau trong phòng bếp rủ rủ nói chuyện là việc khi nào nữa. Thực ra năm đó cha mẹ cô có phần nuông chiều cô con gái độc nhất, dù nhiều lần nhấn mạnh rằng con gái phải có tính độc lập, cương quyết không được nuôi dưỡng thói xấu, không có kiểu tay chân không dính đến nước bao giờ, nhưng trên thực tế bố mẹ cô lại không nỡ để cô phải làm việc nội trợ trong nhà.

Tư Đồ Quyết đi vào phòng bếp chẳng qua là hồ đồ thôi, tiện thể nói chuyện tầm phào. Lúc học ở Mỹ, chuyện ăn uống của cô cũng không có yêu cầu gì, bình thường là một cái sandwich hoặc hamburger là đủ rồi, thỉnh thoảng mới xuống bếp thì cũng là

spaghetti. Tiến độ công việc và cuộc sống vốn nhanh, lại không có thời gian vào bếp cho nên lúc này dù chỉ đứng giúp rửa sau cũng làm cho nước bắn khắp nơi, không làm được gì cả.

Tiết Thiếu Bình thấy cô chân tay luống cuống nhanh ra đóng vòi nước, thở dài: “Con nha, thật là hối hận trước kia đã nuông chiều con thế.”

Tư Đồ Quyết cúi đầu nhặt rau muống ở trong nước, từng chút từng chút một, nhìn chúng trôi qua trôi lại. Trong lúc xúc động, cô khàn giọng hỏi một câu: “Mẹ, bố mẹ thực sự tin việc năm đó là do con sai chứ? Cho dù là con sai thật thì cũng đã bao nhiêu năm rồi, hai người không thể tha thứ cho con sao?”

Tư Đồ Quyết cúi đầu nhặt rau muống ở trong nước, từng chút từng chút một, nhìn chúng trôi qua trôi lại. Trong lúc xúc động, cô khàn giọng hỏi một câu: “Mẹ, bố mẹ thực sự tin việc năm đó là do con sai chứ? Cho dù là con sai thật thì cũng đã bao nhiêu năm rồi, hai người không thể tha thứ cho con sao?”

Đây là vấn đề chính mà mọi người đều có ngầm ý né tránh, ngay cả cuộc tụ họp tối hôm trước hơn mười người nhưng ai cũng ngầm hiểu, tuyệt nhiên không đề cập đến, xem như chưa từng xảy ra chuyện gì. Nhưng đối với Tư Đồ Quyết, đấy lại là chướng ngại không thể bước qua.

“Nếu như con thật sự mong chúng ta sẽ tha thứ cho con thì có thể ở bên ngoài suốt bảy năm cũng không chịu quay về? Ta và bố con còn có ý nghĩa với con sao?”

Tư Đồ Quyết rơm rớm nước mắt, cô nằm mơ cũng đều nghĩ đến sẽ được bố mẹ tha thứ, nhưng mỗi lần cô cố lấy dũng khí, sự lãnh đạm của họ đều làm cô lùi bước, cho nên cô chỉ có thể quay về với phép lịch sự và sự xa cách như vậy. Như thế mới khiến cô duy trì một cuộc điện thoại mỗi tuần. Cô cũng không biết sao lại vậy, có thể người trong nhà đều có tính tình ngang bướng thành ra đi vào bế tắc không giải quyết được.

“Con thử nghĩ xem, mấy năm nay con đã vì cái nhà này mà làm được những gì? Ngoài việc mỗi tuần gọi về một cuộc, nói không được mấy câu, đúng rồi, còn có một khoản tiền bị chúng ta gửi trả lại nữa.”

Tư Đồ Quyết sững sốt, cô rõ ràng có gửi tiền về nhà, nhưng không phải chỉ có một khoản. Cho dù biết rõ tình hình thu nhập của bố mẹ, số tiền đó họ hoàn toàn không coi là gì, nhưng cô thực chất vẫn là người tương đối truyền thống, cho dù quan hệ với bố mẹ không tốt, cô vẫn cảm thấy nên làm đúng với trách nhiệm một người con gái nên làm, cho nên ngay từ tháng lương đầu tiên cô đều gửi cho bố mẹ một khoản. Họ dùng hay không là việc của họ, còn đưa hay không là việc của bản thân cô. Như cô biết, ngoài khoản tiền tháng đầu tiên bị bố mẹ trả lại thì những khoản chuyển

sau này đều không bị trả lại. Thế này thật lạ, cô đã duy trì việc này vài năm rồi, vì sao mẹ cô lại nói vậy?

Dù trong lòng nghi vấn, nhưng cô biết lúc này nhắc đến vấn đề tiền bạc chỉ có thể khiến cục diện vất vả mới cải thiện được trở thành hồngбет, hơn nữa đó cũng không phải vấn đề mấu chốt lúc này.

“Mẹ, vậy mẹ nói cho con biết mẹ muốn con làm thế nào?” Tư Đồ Quyết rơi nước mắt, ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện mắt mẹ cô cũng nhắm lại.

“Con ít hồ đồ đi thì đã cảm tạ trời đất lắm rồi, ta còn yêu cầu con gì nữa. Ta và bố con không muốn con lo nghĩ nhiều, con là một đứa con gái, an phận một chút khó thế sao? Việc đã qua ta không muốn nhắc lại, nhưng con bây giờ cùng những người nước ngoài sống phóng đãng có ý nghĩa gì không? Đừng nói là con ở nước ngoài, dù là xã hội phương Tây thì nay thế này mai thế khác cũng không phải phẩm chất tốt gì.”

Tư Đồ Quyết định giải thích, “Con không có phóng đãng...” nhưng lại biết không thể thuyết phục được mẹ, trong lòng nhất thời tức giận đến mức nghiến răng, những việc này làm thế nào bố mẹ cô lại biết, có dùng ngón chân để nghĩ cũng biết là do đồ tiểu nhân đã nói. Cái tên nguy quân tử hai mặt ba lòng thâm ngoi ly gián đúng là vô cùng nham hiểm, đê tiện, bỉ ổi. Tối hôm trước từ

Ngô Giang nghe được điều này, hấn liền ở trước mặt bố mẹ cô thêm mắm thêm muối vào kể lể. Cô sớm biết anh ta vô liêm sỉ, chỉ không biết anh ta vô liêm sỉ đến tận mức này!

“Là Diêu Khởi Vân nói ạ? Anh ta đã khi nào nói tốt về con chưa? Hoàn toàn không giống với những gì anh ta nói đâu, bố mẹ tin anh ta thế sao?”

“Con sao biết là Diêu Khởi Vân nói với chúng ta? Ta nhắc lại lần nữa con đừng đem thành kiến ra nhìn người. Cứ coi là nó nói đi, cũng chỉ vì muốn tốt cho con thôi.” Tiết Thiếu Bình nói.

Tư Đồ Quyết chỉ có thể cười nhạt mà thôi.

Tiết Thiếu Bình thấy lời đã nói đến đây rồi, dứt khoát dừng công việc trong tay lại, “Lần này con trở về là để tham dự đám cưới của Ngô Giang đúng không? Con từ nhỏ đã cùng Ngô Giang lớn lên, người ta giờ cũng nghĩ đến chuyện kết hôn rồi, thế còn con?”

“Kết hôn không phải chuyện chớp vá cho qua ngày, khi nào con tìm được người thích hợp, tự sẽ suy nghĩ, dù sao cũng không thể để có hôn nhân mà kết hôn.” Tư Đồ Quyết không muốn ở trước mặt mẹ nói rằng mình đã sớm mất lòng tin ở tình yêu, tuyệt vọng một lần cũng đã đủ rồi.

“Con không chịu mở lòng thì mãi mãi không thể tìm được người ‘thích hợp’.” Tiết Thiếu Bình do dự trong chốc lát, rồi đột nhiên hạ thấp giọng hỏi, “Con nói thật ra, người mà Diêu Khởi Vân

chờ mấy năm nay rốt cuộc có phải là con không? Con và nó năm đó có phải từng có gì đó không?”

Tư Đồ Quyết ngẩn ra, quay mặt qua chỗ khác, “Anh ta chờ con? Thật buồn cười! Con và anh ta không có quan hệ gì cả.”

“Thật không?” Tiết Thiếu Bình bán tín bán nghi, “Diêu Khởi Vân mấy năm qua chỉ sống một mình, bình thường khi nào trở về ăn cơm cũng không nói trước, nhưng cứ tối thứ sáu hàng tuần đều tự động về nhà, trùng hợp là đúng thời điểm con gọi điện về. Lần này con trở về nước, nó đặc biệt ra sân bay đón con... Nó như thế thật khiến ta và bố con không yên tâm.”

“Bởi vì thời gian con gọi điện về nhà may mắn trùng hợp với thời gian anh ta ở nhà ăn cơm nên có thể khẳng định người anh ta đợi là con sao ạ? Vậy đợi một người cũng quá dễ dàng rồi. Nếu thời gian ăn tối hàng ngày của anh ta lại may mắn trùng hợp với thời gian một tiết mục truyền hình nào đó, thì sao không nói người vợ tương lai của anh ta là người chủ trì chương trình đó ạ?” Tư Đồ Quyết có phần châm biếm nói.

“Bởi vì mỗi thứ sáu, dù là có việc bên ngoài hay mưa to gió lớn thế nào, mà vùng này lại hay ngập úng, xe đều bị chết máy, nhưng nó vẫn lội nước trở về chỉ để về đúng thời gian con gọi điện. Ngồi một lúc, bên ngoài còn có việc chưa làm xong, nó lại lội nước đi. Ta và bố con vì thế mới bắt đầu nghi ngờ.”

“Anh ta là người thật khác thường, người khác thường có thể chỉ dùng tâm lí của người bình thường để phân tích được ạ?”

Tư Đồ Quyết thật sự đã quen cố định thời gian gọi điện về nhà, thói quen đó cô có thể kiên trì duy trì. Nhưng bảy năm qua, Diêu Khởi Vân chưa bao giờ nói chuyện với cô qua điện thoại, dù chỉ là mấy chữ.

“Con nói bậy bạ gì đó! Theo ý ta, đứa trẻ Diêu Khởi Vân này so với con thật sự tốt hơn rất nhiều.” Tiết Thiếu Bình chẳng qua cũng chỉ mới bán tín bán nghi. Nói ra, đây cũng chỉ là nỗi buồn chung của các bậc cha mẹ, Tư Đồ Quyết và Diêu Khởi Vân cũng đã từng có chút vụng trộm thầm kín, bần bè thân một chút đều biết rõ, chỉ có bố mẹ cô từ đầu đến cuối không hay biết gì.

“Nếu người nó chờ là con thì con thật có phúc đấy.”

“Vậy con thật sự không dám nhận phúc lớn như thế. Mẹ, mẹ đừng làm loạn ‘bài ca uyên ương’ chứ, chuyện của Diêu Khởi Vân và Đàm Thiếu Thành chẳng lẽ mẹ không biết? Nếu đợi thì anh ta cũng đợi Đàm Thiếu Thành, bọn họ chẳng phải là một đôi trời sinh sao?”

Lời con gái nói rõ ràng có chút xem thường khiến Tiết Thiếu Bình không vui, liền kể lể: “Con thật là nói đúng, ta cũng thấy Thiếu Thành tốt, kiên định, an phận, là một cô gái tốt, chỉ đang tiếc nó và Khởi Vân không thành.”

Tư Đồ Quyết lạnh lùng nói: “Đúng vậy, một đôi đẹp vậy mà không thành, ông trời thật không có mắt, đáng tiếc quá.”

“Chính vì thế ta mới vội vàng chuyện đại sự thành thân của Diêu Khởi Vân. Nó vì công ty của ba con mà vất vả, nhưng cũng không thể hi sinh hết cả cuộc sống được.”

“Anh ta đã lớn như vậy thôi, bản thân có thể tự lo liệu việc của mình.”

“Haiz, lúc đầu ta cũng nghĩ vậy, nhưng tối qua nó về nhà, ta lấy quần áo nó thay ra thì thấy trong túi áo có thuốc ngủ, còn có...”

Tên trộm cuối cùng cũng hiện hình rồi. Tư Đồ Quyết nghe như mẹ cô còn có lời muốn nói nhưng lại thôi, liền hỏi: “Còn có gì nữa ạ?”

Trên khuôn mặt được chăm sóc cẩn thận của Tiết Thiếu Bình có chút ửng đỏ, “Ta còn nhìn thấy một tấm danh thiếp không đứng đắn, vốn tưởng nó không cẩn thận vứt trong túi áo cho nên thuận tay ném vào thùng rác, sau đó tự nhiên nó đến hỏi ta, kết quả là nó lại lôi từ thùng rác ra, ngay cả thuốc cũng lấy lại.

Tư Đồ Quyết nghe xong biểu lộ rất kì lạ, “Mặc dù việc ‘tìm con gái’ có chút ghê tởm, nhưng uống thuốc ngủ mà vẫn không ngủ được, rồi nghĩ đến chuyện kia, bệnh này xem ra đã đến cực điểm

rồi. Có điều anh ta ở tuổi này có nhu cầu chuyện kia cũng là bình thường... bình thường.”

“Bình thường cái gì?” Tiết Thiếu Bình trách mắng, “Ta tưởng hần muốn tìm một người lập gia thất thì dù như thế nào cũng tốt. Con gái, hôm qua ta và bố con đột nhiên có một ý nghĩ...”

Một tiếng “con gái” cất lên khiến tâm can Tư Đồ Quyết run rẩy, đây là tiếng đầu tiên mẹ cô gọi sau bảy năm xa cách, trong trái tim mẹ rốt cuộc vẫn có cô con gái này.

“Con cũng đã quay về, nếu trong lòng vẫn có bố mẹ, đừng đi nữa, ở lại đi, Cửu An Đường cũng cần con.”

Tư Đồ Quyết nghĩ ở Mỹ cô cũng đã thích nghi với cuộc sống, cũng rất thích cuộc sống và công việc ở đó, nhưng một bên là sự đón nhận và tha thứ của bố mẹ lâu nay, cô làm sao có thể không động lòng?

“Điều này... để con suy nghĩ đã...”

“Còn nữa, con năm nay không còn nhỏ nữa mà vẫn chưa có đối tượng ổn định, Diêu Khởi Vân cũng muốn kết hôn, ai cũng đều hiểu rõ, hay là các con...”

Một chữ “hay là” đối với Tư Đồ Quyết không khác gì sấm sét giữa trời quang, dày vò cô, cô mở miệng nhất thời không nói được gì cả.

Về ý kiến của con gái, trước sự im lặng ấy, Tiết Thiếu Bình cho là có dấu hiệu tốt. Điều đó khiến bà tiếp tục nói: “Tối qua ta có hỏi ý kiến của Diêu Khởi Vân, nó không phản đối gì cả...”

Tư Đồ Quyết bị khuôn mặt tràn đầy hi vọng của mẹ làm cho tâm tư u ám, ảm đạm; hoá ra bố mẹ muốn cô trở về chính là vì việc này.

“Con thấy thế nào? Không cần trả lời vội, dù sao cũng là việc chung thân đại sự, con cứ suy nghĩ kĩ càng, sau khi nghĩ rõ ràng thì sẽ thấy bố mẹ chỉ vì muốn tốt cho con thôi.”

“Không cần phải nghĩ.” Tư Đồ Quyết cười.

“Con bằng lòng?”

“Trừ khi con chết!”

Tiết Thiếu Bình khi nghe thấy câu trả lời chắc chắn như đinh đóng cột này, sắc mặt liền cứng đờ.

Lúc ấy bên ngoài phòng bếp truyền đến tiếng ho nhẹ, hai mẹ con quay đầu, đúng là Diêu Khởi Vân đã lặng lẽ đứng đó, không biết anh ta trở về lúc nào. Anh không nhìn Tư Đồ Quyết, khuôn mặt cũng không biểu cảm gì, chỉ nói với Tiết Thiếu Bình: “Mẹ, con không phản đối, nhưng cũng không thể hiện sự đồng ý, việc này mẹ đừng lo nữa.” Nói xong anh quay người lên lầu.

Tiết Thiếu Bình lắc đầu, “Hai đứa trẻ này, chẳng lẽ ta vì bản thân ta sao?”

Tư Đồ Quyết lăm bắm nói: “Mẹ, chẳng lẽ mẹ lại vì con à?”

“Con cũng sắp ba mươi rồi. Dựa vào điều kiện của Diêu Khởi Vân, nó hoàn toàn có thể tìm được người con gái tốt. Thế còn con thì sao? Ít ra nó cũng không tính toán việc trước kia của con...”

“Cho nên mẹ muốn con ở cạnh anh ta cảm động rơi nước mắt, hận không thể quì gối mà hôn chân anh ta?” Tư Đồ Quyết trong chớp mắt khóc như mưa, thà rằng bố mẹ cô trước sau cứ lãnh đạm với cô thì ngày hôm nay đã không khiến cô khổ sở thế này, “Mẹ đừng quên, lúc trước bố mẹ đã đề phòng việc con và anh ta ở cùng nhau như thế nào.”

“Khi đó các con còn nhỏ, so với hiện giờ không giống nhau.” Nhắc đến chuyện này, Tiết Thiếu Bình cũng có chút xấu hổ.

“Đó không phải vấn đề tuổi tác lớn hay nhỏ, bây giờ cũng như bảy năm trước thôi. Bố mẹ tác hợp cho con và anh ta chẳng qua vì mẹ cảm thấy con gái mẹ đã rách rưới đến mức không ai muốn, nhất định sẽ nhận ân tình của mọi người đã ‘nhặt rác rưởi’ ấy. Còn nữa, điều quan tâm của bố mẹ chẳng qua chỉ là Diêu Khởi Vân thôi, hai người sợ Cửu An Đường không giữ được anh ta, sợ anh ta tìm kỹ nữ mà tổn hại thân thể, sợ danh nghĩa của một đứa con cũng

không đủ thân thiết nên giờ mới đóng gói đem con giao cho anh ta?”

“Tư Đồ Quyết, con mới trở về mà đã nói lời vô liêm sỉ rồi.” Người đàn ông trung niên vì phần nộ mà cao giọng. Có lẽ Tư Đồ Cửu An đã về cùng lúc với Diêu Khởi Vân, “Con thật là không biết suy nghĩ!”

“Con không biết suy nghĩ, anh ta cũng không đồng ý, chưa nói đến chuyện con nhìn anh ta chướng mắt!”

Một cái bạt tai nóng rát khiến Tư Đồ Quyết tối sầm mắt, một lúc sau cô mới quay khuôn mặt đã bị lệch sang một bên mà nhìn thẳng. Bốn phía im lặng, mẹ cô ngân ngấn lệ, kinh ngạc đến nỗi không nói được câu gì; bàn tay bố cô vẫn để trên không trung, sững sờ, không biết do hối hận hay đau xót, ngay cả Diêu Khởi Vân cũng đang đứng giữa cầu thang lầu trên ngẩn người nhìn tàn cục lầu dưới.

Tư Đồ Quyết liếm liếm khoé miệng, mặn mặn tanh tanh, cô biết hiện giờ cười sẽ rất khó coi, nhưng vẫn còn hơn là khóc.

“Bố, con vốn đang muốn hỏi xem sức khỏe bố thế nào, bây giờ xem ra có thể tự hiểu rồi, càng lớn tuổi càng dẻo dai, tốc độ ra tay vẫn không giảm so với năm đó, con có thể yên tâm mà đi rồi. Hai người đã dạy con làm người phải thành thật, ‘tạm biệt’ – câu này con xem như không nói thì tốt.”

Cô bước qua Tư Đồ Cửu An, đi về phía cửa.

“Anh tiễn em.” Diêu Khởi Vân trước mặt bố mẹ cô vẫn duy trì phong thái như cũ, nhanh chóng từ cầu thang đi đến cạnh cô.

“Không cần.”

Tư Đồ Quyết lập tức từ chối. Lúc đổi giày, cô cúi đầu, lòng đau tê tái.

Vừa lúc đó, đèn trong phòng nháy sáng vài cái rồi đột nhiên tắt hẳn. Lúc này cũng đã gần tám giờ tối, trời tối sầm, căn phòng thiết kế theo kiến trúc cổ nên việc lấy ánh sáng không tốt lắm, khi mất đi ánh sáng của đèn nhất thời rơi vào tối om, mắt nhìn không thể thích ứng ngay được, ngay năm ngón tay cũng không nhìn thấy.

Tư Đồ Quyết chỉ một lòng nghĩ: Ông trời à, hãy để tôi nhanh nhanh rời khỏi đây! Vội vàng đưa tay sờ soạng, không dễ dàng mới chạm được tới tay nắm cửa.

Cô nhanh chóng định xoay tay nắm cửa, đáng tiếc không như ý muốn, một bàn tay khác đã nhanh chóng đặt trên mu bàn tay cô, dùng sức ấn trên tay cô. Nắm tay cô ở giữa tay anh ta và tay nắm cửa kim loại, mỗi một chiếc xương đều đang đau sôi sục.

Tư Đồ Quyết quyết định dù ở trước mặt bố mẹ, cô cũng muốn lớn tiếng quát hẳn một câu thô tục “Tiện nhân!”. Cô còn chưa mở

miệng đã thấy toàn thân nóng ran, nửa giây sau mới ý thức được cô đã bị người đó ôm chặt vào trong lòng.

Tên “đê tiện” kia ôm lấy cô, hoặc cũng có thể nói là đẩy ép người cô vào, nếu lúc đó đèn sáng, chắc chắn đó là một tư thế vô cùng thô bạo và khó coi, làm cho từng tắc da tắc thịt ép sát vào nhau nhiều nhất có thể, dường như muốn đem toàn bộ cơ thể cô thu vào trong lòng. Tư thế này chèn ép khiến Tư Đồ Quyết gần như không thở được. Cô theo bản năng giãy giụa, anh ta lại vùi mặt xuống gáy cô, ấm áp. Khuôn mặt và cơ thể anh ta như đang run rẩy cùng nhau.

Trong không gian kì lạ ấy, Tư Đồ Quyết trấn tĩnh trong chốc lát, khi anh ta xoa gương mặt đau rát của cô, cô rốt cuộc cũng lấy lại được việc hô hấp bình thường, rồi ghé vào tai anh ta, dùng giọng nói vừa êm nhẹ vừa hể hả biểu đạt toàn bộ cảm giác trong lòng cô lúc này. Cô nói: “Anh làm tôi ghê tởm.”

Có tiếng bật lửa, Diêu Khởi Vân buông lỏng Tư Đồ Quyết, cũng có thể thứ làm anh ta buông tay chính là câu nói mà chỉ anh ta nghe được lúc này. Phòng bếp có ánh sáng truyền ra, Tư Đồ Cửu An đã tìm thấy bật lửa rồi.

Trước khi bọn họ đem đèn vào trong phòng, Tư Đồ Quyết mở cửa, không quay đầu lại, rồi bước đi

CHƯƠNG 5: VẬT ĐẸP THẾ GIAN KHÔNG BỀN VỮNG

Thời gian ở nhà bố mẹ lâu hơn so với cô dự đoán, đi đến nơi hẹn ăn tối với Ngô Giang cũng muộn hơn một chút. Theo những gì Ngô Giang nói trong điện thoại, cô tìm đến bàn ăn, nhưng chỗ Ngô Giang đặt lại không có ai.

Anh ấy rõ ràng bảo đã đến rồi, đang đợi cô đến. Tư Đồ Quyết ngồi đợi, tâm trạng chán ngán liền lấy điện thoại gọi Ngô Giang. Điện thoại vừa mới kết nối, tiếng chuông di động kinh điển của Ngô Giang cách đó không xa loáng thoáng truyền đến, chỉ kêu lên vài tiếng rồi im bật.

Tư Đồ Quyết nhìn điện thoại đúng lúc bị ngắt đứt, liền sinh nghi. Từ trước đến nay cô vốn không tin có người trùng hợp, mà Ngô Giang và cô đã quen biết nhiều năm, hai người trước sau đều thành thật, ít có chuyện giấu nhau, vì thế cô liền quyết định đứng dậy theo âm thanh lúc này đi tìm anh.

Nơi phát ra âm thanh là một góc cách khoảng mấy chục bước, được ngăn bằng một tấm bình phong. Lúc Tư Đồ Quyết đi qua vừa đúng lúc Ngô Giang vội vàng từ sau tấm bình phong bước ra. Vừa nhìn thấy cô, sắc mặt Ngô Giang có chút biến đổi.

“Có việc gì sao?” Tư Đồ Quyết buồn bực hỏi.

“Không có gì, gặp gỡ người quen nên chào hỏi chút.” Ngô Giang đến cạnh Tư Đồ Quyết, vỗ vỗ cánh tay cô, đẩy cô quay đi, cười nói: “Không phải em nói là vẫn ở bên kia nội thành sao? Sao lại đến nhanh vậy?”

Nhìn bộ dạng anh như không muốn cô ở đây lâu, vội vàng dẫn cô đi, điệu bộ này của Ngô Giang không nhất quán. Trong lòng Tư Đồ Quyết có linh cảm mãnh liệt, nhưng dù sao mọi người đều là người trưởng thành, cô lại càng biết bạn thân chỉ muốn tốt cho cô. Đúng lúc định quay người đi nhưng vẫn chưa kịp quay đi thì một người từ sau tấm bình phong bước ra lọt vào tầm mắt của cô.

Bình tĩnh xem xét, cô tức thời không nhận ra người kia là ai, chỉ cảm thấy người đó không giống với Ngô phu nhân tương lai mà cô đã xem trong ảnh, nhưng là một cô gái có cùng độ tuổi với cô, dáng người thanh mảnh, trang phục tinh tế, nhưng mắt cô ta nhìn cô và thái độ của Ngô Giang khiến cô nhanh có được đáp án.

Đàm Thiếu Thành.

Không biết nên nói là hoang đường hay là may mắn, người năm đó dù có biến thành tro bụi cô cũng vẫn nhận ra dù trong kí ức đã dần mờ nhạt rồi.

“Quả nhiên là cô, Tư Đồ, tôi còn đang đoán Ngô Giang vì ai mà lảng tránh tôi như vậy.” Trên mặt Đàm Thiếu Thành biểu lộ

sự bất ngờ, mỉm cười đến gần.

Tư Đồ Quyết nhẹ nhàng tránh cánh tay Ngô Giang, nhìn anh bằng ánh mắt trách cứ và khó hiểu.

“Em định làm gì?”

Ngô Giang sớm đã đoán trước được cục diện này, cho nên trước tiên anh đặt tay mình lên tay Tư Đồ Quyết, nhanh siết chặt, giống như chỉ sợ buông tay sẽ rơi vào hoàn cảnh khó mà giải thích.

Anh đương nhiên hiểu tâm tư của Tư Đồ Quyết, nếu cục diện đã như thế, anh nhẹ nhàng buông lỏng tay Tư Đồ, nói: “Anh cũng không ngờ gặp cô ấy ở đây, sợ dĩ muốn tránh em vì anh không cẩn thận làm hỏng khẩu vị, nên không muốn em cũng ‘đi lên vết xe đổ’.”

Giọng anh rất nhẹ, đủ để ba người nghe được rõ ràng.

Sắc mặt Tư Đồ Quyết lúc này mới dịu đi một chút, cô cũng không nhìn người con gái kia, chỉ như đang cười với Ngô Giang nói: “Lẽ nào anh không biết ruồi bọ đến phải đuổi, càng tránh chỉ càng làm mình ghê tởm thôi sao.”

Đàm Thiều Thành lẳng lặng nghe lời bóng gió không coi ai ra gì của bọn họ, nhưng cũng không giận, cúi đầu vén một lọn tóc ra sau tai, vẻ mặt tươi cười không thay đổi, “Hà tất phải vậy. Tư Đồ,

mọi người đều quen biết nhau, theo tôi biết cô đã nhiều năm không về đúng không? Sao lại không chào hỏi nhau được, mọi người được dịp gặp nhau, làm gì mà khách khí vậy?”

Tư Đồ Quyết nói: “ ‘Lời không hợp ý, nửa câu thừa[1]’. Lần này tôi trở về không ở lại lâu, sợ lãng phí thời gian.”

“Tôi vốn chỉ định đưa quà cưới ngày mai cho chú rể, thật sự không ngờ lại gặp cô, thế này không phải chúng ta có duyên sao? Hiện tại cô không phải rất tốt sao? Có phải cũng giống bác sĩ Ngô, chuyện tốt sắp đến rồi...” Đàm Thiệu Bình nói được nửa câu thì đứng dậy, “Có điều, nhìn tình cảnh cô như này, chắc ở nước ngoài cũng không lo tìm không được nơi tốt, nhưng chỉ sợ không thể nhanh quyết định như vậy thôi.”

Nếu đối phương có hứng nói chuyện như vậy, Tư Đồ Quyết cũng đành tiếp đến cùng thôi. Cô cười duyên dáng liếc mắt nhìn Đàm Thiệu Bình, xuôi theo lời cô ta nói: “Trang điểm thật xinh đẹp, vừa nhìn thấy tôi không nhận ra, chẳng trách người ta nói ‘sĩ biệt ba ngày, phải nhìn với cặp mắt khác xưa’[2]. Nghe ý tứ cô nói chắc tìm được nơi tốt rồi, chuẩn bị ổn định rồi đúng không? Chúc mừng, chúc mừng, không biết thiếu gia nhà nào có mắt nhìn người tốt vậy?”

Đàm Thiệu Thành trả lời không liên quan đến câu hỏi, cười cười tiếp lời: “Cô chắc biết hiện tại tôi đang làm việc ở E.G,

chúng ta là đồng nghiệp rồi. Hội thảo ngày kia chắc cũng không tránh được phải gặp mặt, đến lúc đó sẽ nói chuyện nhiều hơn.”

Tư Đồ Quyết biết công ty E.G, nó được biết đến trong ngành công nghiệp như là một công ty y dược lớn, nghe nói hiện giờ phát triển rất mạnh trong thị trường nội địa.

Cô thẳng thắn nói suy nghĩ của mình, “Đã nghe đến danh tiếng E.G bấy lâu, nhưng nói thật tôi cũng nghe cô nói mới biết cô hiện giờ đang giữ chức gì, không biết tại sao cô lại thấy tôi cần phải biết?”

Đàm Thiếu Thành nghe vậy không khỏi có chút bối rối, mắt cô ta nhìn qua Ngô Giang nhưng vẻ mặt Ngô Giang chỉ tỏ vẻ hờ hững. Cô ta thu hồi vẻ tươi cười, thông thả nói: “Tư Đồ, tôi biết trong lòng cô đối với tôi có khúc mắc, nhưng số phận đã thích đặt chúng ta cạnh nhau, nếu không thì sao nói ‘ghét của nào trời trao của ấy’, tôi cũng hết cách rồi.” Nói rồi cô ta tự cười, “Chúng ta cũng không ngại nói trắng ra, cô nên biết từ ngày chúng ta biết nhau đến giờ, tôi vẫn rất hâm mộ cô, cô cái gì cũng tốt hơn tôi, gia thế, học hành, dung mạo, thậm chí cả tình cảm. Mọi người đều vây quanh cô, mọi người yêu thích cô. Đối với tôi mà nói, cô giống như lá cờ phấp phới phía trước đón gió, tôi luôn chạy ở phía sau cô, cô chưa ngã thì tôi cũng không thể ngừng hướng về phía trước. Có thể cô cảm thấy mình gặp hạn, té ngã một cách oan ức, nhưng cô từng nghĩ qua chưa, dù như thế thì cô vẫn dễ dàng có được ngày hôm

nay, còn tôi phải mất mười mấy năm mới có thể đứng cùng một vị trí ngang hàng với cô.

Tư Đồ Quyết chỉ thấy không thể tưởng tượng được, “Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện so sánh với cô.”

“Như thế chẳng phải có ý là cô chưa bao giờ nghĩ qua sao.” Đàm Thiếu Thành nhíu mày đáp. Biểu cảm này Tư Đồ Quyết đã vô cùng quen thuộc rồi, nhưng một Đàm Thiếu Thành trầm lặng bên trong trước đây chưa bao giờ có biểu cảm này. Tư Đồ Quyết bỗng nhiên hiểu ra vì sao trên người Đàm Thiếu Thành có chút gì đó rất quen thuộc, ngữ khí cô ta nói, biểu hiện trên vầng trán, kiểu dáng tóc, phong cách ăn mặc đều giống như Tư Đồ Quyết trước đây, ngay cả mùi nước hoa trên người cô ta cũng là mùi hương yêu thích của Tư Đồ Quyết năm đó. Phải có một nghị lực phi thường đến mức nào mới có thể khiến một cô gái kiên quyết không ngừng đuổi bắt “lá cờ” trong tâm trí, cho đến khi tin rằng “lá cờ” ấy cuối cùng đã bị dẫm dưới chân cô ấy? Ít nhất trong mắt Đàm Thiếu Thành nhìn lúc này, cuối cùng cô ta đã có thể đứng ngang hàng, thậm chí còn vượt xa hơn “lá cờ” ngày trước. Chẳng trách việc gặp lại bất ngờ này, cô ta không vì xấu hổ nên lảng tránh, mà ngược lại trong mắt hoàn toàn là ánh hào quang. Ngày cô ta đợi không phải là ngày hôm nay sao?

Tư Đồ Quyết lắc đầu, “Cô không hiểu ý tôi, tôi nói là từ trước đến nay không hề nghĩ qua chuyện so sánh với cô, bởi vì đi

so sánh với loại người như cô chỉ khiến tôi cảm thấy sỉ nhục thôi.” Cô nói từng chữ một rõ ràng.

Khuôn mặt Đàm Thiếu Thành từ đầu đến cuối rõ ràng là ung dung, bình tĩnh, như nắm rõ mọi việc trong lòng bàn tay, nhưng sau câu nói này đã khó mà chống đỡ, liền biến sắc. Tư Đồ Quyết chính là như vậy, hùng hổ, thẳng thắn kiêu ngạo, đã từng khiến cô cảm thấy hận đến mức trần trọc không ngủ, cũng từng khiến cô ghen tị đến mức không kiềm chế được bản thân.

Đàm Thiếu Thành hận Tư Đồ Quyết, cũng hận mình mong muốn trở thành một Tư Đồ Quyết nữa. Cô cố gắng như vậy để có được ngày hôm nay, có được sự tự tin, dũng cảm, thông minh, xinh đẹp trong mắt người khác, nhưng tất cả những khổ tâm của cô đều bị Tư Đồ Quyết khinh thường, trong chớp mắt bị sụp đổ hết, cô giống như một con vịt xấu xí bị đánh trở về nguyên hình nguyên dạng.

Đàm Thiếu Thành kìm chế sự tức giận, điều chỉnh hơi thở dồn dập của mình, “Cô vẫn như vậy, khinh người quá đáng. Tư Đồ Quyết, tôi biết cô luôn khinh thường tôi, bởi vì tôi không giống như cô xuất thân vàng ngọc, nhưng mà...”

“Cô sai rồi.” Tư Đồ Quyết cắt ngang cô ta, giọng nói cũng trở nên chên vênh, “Xuất thân của cô từ trước đến nay vốn không thay đổi, nhưng tôi càng ngày càng khinh thường cô, như vậy

chứng tỏ không phải nguyên nhân vì cô được sinh trong gia đình như thế nào.”

Ngô Giang vẫn im lặng này giờ mới cất tiếng, “Thiếu Thành, anh khuyên em đừng đem chuyện xuất thân của mình ra nói nữa, người xuất thân nghèo hơn em ở đâu cũng có, nhưng không hẳn ai cũng có bản lĩnh như em. Chuyện đã qua anh và Tư Đồ Quyết không muốn nhắc lại, em vẫn còn muốn thế nào nữa? Đừng để đến cuối cùng mới thấy người khinh thường xuất thân của em nhất lại là chính bản thân em.”

Đàm Thiếu Thành chưa xót cười, “Nếu đã nói đến nước này, nói nữa cũng không có ý nghĩa gì nữa.” Cô hướng về phía Tư Đồ Quyết, “Cô chán ghét tôi cũng không sao, nhưng tôi muốn dùng lương tâm của mình để nói với cô một câu: Diêu Khởi Vân đối với cô như thế nào cô biết rõ, coi như tất cả là tôi sai, cô có thể để anh ấy sống dễ chịu chút được không?”

Tư Đồ Quyết lạnh lùng nói: “Điều đó không liên quan gì đến tôi cả, tôi chán ghét cô, nhưng riêng việc này, tôi không hận cô, bởi vì cô không phải là người đó; nhưng tôi chết cũng không tha thứ cho anh ta, bởi vì anh ta là Diêu Khởi Vân.”

Đàm Thiếu Thành đi qua người bọn họ, trước khi rời đi còn nhẹ giọng nói với Ngô Giang một câu: “Tân hôn vui vẻ, hi vọng anh thích món quà của em.”

Ngô Giang và Tư Đồ Quyết giờ mới quay lại bàn ăn, thời gian cũng đã muộn, nhưng hai người không có tâm trạng để ăn, chọn qua loa vài món. Ngô Giang ngồi đối diện với Tư Đồ Quyết, dưới ngọn đèn anh mới phát hiện ra vẻ khác thường trên khuôn mặt Tư Đồ Quyết.

“Mặt em sao vậy? Về nhà làm sao mà lại bị thành thế này..... Lại là bố em đánh à?”

Trước khi đến đây, Tư Đồ Quyết đã tìm một nơi để có chút thời gian dùng phấn che lại vết sưng đỏ trên mặt để không nhìn đáng sợ nữa, ai ngờ vẫn bị anh ta phát hiện, chỉ có thể cười gượng, lại động đến chỗ đau, rít nhẹ trong họng.

“Bố em tính khi thế nào mà vẫn hung bạo như thế? Em cũng vậy, khó khăn lắm mới trở về, lại không thể kìm chế chút, việc gì nghe rồi không lên tiếng là được, đâu phải chịu đau da thịt như này?”

“Không lên tiếng? Không lên tiếng thì bọn họ đã đem em trở thành phế phẩm bán đi rồi.”

“Hả?..... Em không phải sẽ định nói trạm phế phẩm trong mắt bố mẹ em chính là Diêu Khởi Vân đấy chứ?” Ngô Giang cười hỏi.

[1] Nếu mọi người không hợp ý nhau, nửa câu nói chuyện cũng là thừa thãi

[2] Câu danh ngôn của Lã Mông đời Tam Quốc, ý nói: người lâu ngày không gặp, phải nhìn người ta khác đi, vì biết đâu người ta đã khác xưa, tiến bộ hơn ngày xưa rất nhiều

“Hả?..... Em không phải sẽ định nói trạm phế phẩm trong mắt bố mẹ em chính là Diêu Khởi Vân đấy chứ?” Ngô Giang cười hỏi.

Tư Đồ Quyết chán nản nói: “Chuyện cười này không đáng cười gì cả.”

“Thật sự quyết tâm không chịu tha thứ sao?” Ngô Giang thật lòng hỏi.

Tư Đồ Quyết nhìn anh, hỏi lại: “Nếu anh là em, anh có thể không?”

Ngô Giang lặng im, vô thức đưa tay đẩy đẩy chiếc phong bì đang được gói kín.

“Đừng nói nữa, đây có phải quà hôn lễ người kia đưa cho anh đúng không?” Tư Đồ Quyết chuyển sang nói chuyện khác, không cần phải đoán cũng biết không thể là thứ gì tốt được.

Ngô Giang trầm ngâm một lát, đưa phong thư ra trước mặt cô. Tư Đồ Quyết mở ra, bên trong có vài tờ giấy, nhìn kĩ có tờ đơn xét nghiệm, bản ghi chép của phòng khám, thậm chí còn có bản photo

các biên bản của phòng phát thuốc, tất cả những thứ này đều chỉ hướng đến một cái tên.

“Nguyễn Quân... A..... Đây không phải là.....” Tư Đồ Quyết nói được nửa câu thì ngừng lại, cố gắng đem hết tất cả những tờ giấy ấy nhét lại vào phong bì, thở dài, “Xem như em phục cô ta, cũng thật là có tâm đấy.”

Ngô Giang cúi đầu uống nước, rõ ràng cũng đồng ý, “Đúng thế, thật là một món quà to lớn.”

Tư Đồ Quyết suy nghĩ rồi cũng quyết định hỏi Ngô Giang: “Nhìn có vẻ như không giống giả lắm, khả năng trùng tên cũng không cao, thời gian phẫu thuật cũng mới gần đây, cô ấy không kể với anh chuyện trước đây à?”

Ngô Giang lắc đầu cười cười, “Công bằng thôi, anh cũng không kể cho cô ấy chuyện trước kia của mình mà.”

Tư Đồ Quyết tức giận hỏi: “Anh nói xem anh như thế này kết hôn là vì cái gì?”

“Không muốn thấy bố mẹ lo lắng, mà ai rồi cũng phải kết hôn, đến một lúc nhất định nào đó cũng muốn có một gia đình, hơn nữa cô ấy cũng rất tốt, ít nhất anh cảm thấy như vậy.”

“Nhưng anh như thế này kết hôn thì có hạnh phúc không? Trên đời, con gái tốt rất nhiều, anh định ôm đồm hết sao? Sốt ruột thì

cũng không thể vội vàng như thế, không thể đợi để tìm được một người ý hợp tâm đầu sao?”

Lần này đến lượt Ngô Giang hỏi lại Tư Đồ Quyết: “Nếu em là anh, em cảm thấy còn có người như thế xuất hiện nữa không?”

“Dù sao em cảm thấy đối với người khác anh như thế này là không được, mặc dù việc này cô ấy... nhưng cũng không phải là không giải thích được, ngay cả nếu là em, em cũng chưa chắc có thể chủ động nói ra được.”

“Cô ấy vừa mới mất đi đứa bé không lâu thì quyết định lấy anh. Có thể người bố của đứa bé đó đã làm tổn thương cô ấy, đấy mới là nguyên nhân căn bản khiến cô ấy muốn lấy anh.”

“Việc này đối với một người con gái, dù ở khía cạnh nào thì chắc chắn cũng bị tổn thương, nhưng ai mà không từng trải qua chứ. Phụ nữ thiệt thòi ở chỗ có thêm một cái tử cung, vì thế cùng sau một chuyện phóng dăng thì phụ nữ gặp nhiều phiền toái về sau hơn nam giới.”

Ngô Giang nói: “Xem ra anh vẫn chưa hiểu phụ nữ rồi, lại càng không hiểu cô ấy.”

Tư Đồ Quyết giơ chiếc phong bì kia lên quơ quơ, “Ngày mai là hôn lễ rồi, nói những điều này không có nghĩa gì cả. Anh nói với em xem, anh có kết hôn không nào?”

Ngô Giang nghĩ người kia có thể ngày mai đã trở thành vợ mình rồi, “Cô ấy là một người con gái rất thú vị, cái gì cũng giống như đang rất thành thật nhưng lại như đang không thành thật. Cô ấy bận bịu chuẩn bị đám cưới, dù là việc lớn hay việc nhỏ, nhưng lại không quản việc anh đi đâu, cũng không để ý việc anh không có thời gian để giúp cô ấy. À, chút nữa có thể cô ấy đến đưa cho anh một chút đồ ngày mai cần, em có thể gặp cô ấy đấy.”

Tư Đồ Quyết nói: “Phải giữ tập tục chứ, đêm trước lễ cưới cô dâu chú rể không được gặp nhau. Nhưng suy nghĩ của anh, em có thể hiểu ra.” Cô tiện tay xé chiếc phong bì, không chút do dự xé vụn từng tờ trong đó. “Nếu muốn cùng nhau chung sống, cũng không nên tính toán nhắc tới nữa, chỉ bằng coi như nó không tồn tại.”

Khi họ đang ăn thì vợ sắp cưới của Ngô Giang xuất hiện, Ngô Giang đến cửa đón cô ấy, mím cười giới thiệu hai người với nhau.

Cho dù nhìn bằng ánh mắt dò xét thì Tư Đồ Quyết cũng thấy Ngô phu nhân tương lai là một mỹ nữ mà hình tượng và khí chất đều vẹn toàn, phong thái nhã nhặn lịch sự nhưng không chậm chạp, chỉ vài câu nói đã cảm thấy bên trong thông minh, đúng mực, khiến người khác yêu thích. Tư Đồ Quyết không khỏi nghĩ thầm, tiêu chuẩn gọi là “tạm được” của tên tiểu tử Ngô Giang này thật là không thấp.

Ngô Giang hiện giờ không phải là người mà mọi cảm xúc biểu lộ hết trên mặt, tốt nhất là không nên nhắc đến, nhưng trên mặt anh hiện giờ không có một chút phân vân mảy may như lúc vừa rồi đối diện với Tư Đồ Quyết, trước mặt vợ chưa cưới vẫn là một quý ông ân cần, quan tâm, chăm sóc. Tên vợ chưa cưới của Ngô Giang rất khó đọc, hai chữ “Nguyễn Quân” Tư Đồ Quyết thực sự rất khó nói.

Nguyễn Quân liền cười, “Gọi tôi là Nguyễn Nguyễn được rồi.”

Tư Đồ Quyết cười theo, “Cũng được, vậy cô cũng đừng cứ Tư Đồ tiểu thư mãi thế, bạn bè đều gọi tôi là Tư Đồ.”

“Tôi và Ngô Giang từng đi xem phim cùng nhau, sau khi hết phim anh ấy có nói một câu khiến tôi có ấn tượng sâu sắc. Anh ấy nói nữ chính trong phim rất giống bạn Tư Đồ, nhưng lại không có được thần thái của Tư Đồ. Hôm nay gặp mặt mới biết lời anh ấy nói quả thật rất khách quan.” Nguyễn Nguyễn mỉm cười nói.

Tư Đồ nghe vậy cười to, chỉ vào Ngô Giang nói: “Chắc là anh ở sau lưng nói xấu em, xong chuyện lại được Ngô phu nhân lấp liếm cho chứ gì.”

Ngô Giang cũng cười, “Em không cần quá đặc ý, Nguyễn Nguyễn không đành lòng nói cho em phim bọn anh xem là phim kinh dị đấy.”

Ba người vừa ăn vừa nói chuyện rất hoà hợp, những điều không vui lúc trước như bị đẩy khỏi ngoài chín tầng mây, hoặc cũng có thể “chín tầng mây” này đã được giấu kín trong một góc khuất nào đó trong trái tim mỗi người.

Một lúc sau điện thoại của Ngô Giang vang lên, sau khi anh nhận điện thoại, mặt đầy vẻ xin lỗi.

“Tình hình bệnh nhân của anh bỗng dưng có chuyển biến xấu, anh phải lập tức về xem thế nào.”

Tư Đồ Quyết nhíu mày, “Này này, ngày mai anh làm chú rể rồi đấy, sự nghiệp hành y cứu người vĩ đại có thể đợi đến nửa đời sau này dần dần thực hiện mà.”

Cũng may Nguyễn Nguyễn lại rất thoải mái, nhẹ nhàng đẩy anh một cái, “Đi đi, sáng mai phải nhớ sớm một chút đấy.”

“Vậy hai cô nương tiếp tục ngồi đây nhé, cơm anh đã mua rồi, Tư Đồ, anh để xe lại cho em...”

“Được rồi, em sẽ chịu trách nhiệm đưa cô dâu của anh trở về nhà an toàn.”

Sau khi Ngô Giang đi, chỉ còn lại hai người con gái lần đầu gặp mặt.

Tư Đồ trêu đùa: “Tôi vừa nhìn cô liền cảm thấy cô là một người vợ tốt rồi, nhưng mà không nên quá cưng chiều chồng mình, đàn

ông có thể vì được phụ nữ cưng chiều mà hư hỏng đấy. Thỉnh thoảng ầm ĩ giận dỗi chút nói không chừng có thể càng khiến anh ta quan tâm cô hơn.”

“Nếu người con gái không thể tìm được người cưng chiều cô ấy, vậy thì có người để bản thân cô ấy có thể cưng chiều và chăm sóc cũng không phải tốt sao?” Nguyễn Nguyễn gáy gáy chiếc ống hút, “Tư Đồ, tôi thực sự ngưỡng mộ cô, bộ dạng của Ngô Giang khi ở trước mặt cô, tôi chưa nhìn thấy bao giờ...” Cô ấy nói rồi lại tự cười chính mình, “Kỳ thực nói ra thì đây chẳng qua là lần thứ tám tôi gặp anh ấy thôi, lần thứ sáu gặp anh ấy đã cầu hôn tôi, dù cho đó không phải là tình yêu, nhưng ít nhất tôi nghĩ đó là duyên phận.”

Ban đầu Tư Đồ Quyết sợ Nguyễn Nguyễn hiểu lầm, đang định giải thích giữa mình và Ngô Giang chỉ là tình cảm bạn bè lâu năm, nhưng trên khuôn mặt của người con gái sắp bước vào lễ đường kết hôn ấy không thấy có chút ghen tị và bất mãn nào, chỉ thấy sự thẳng thắn và phảng phất nỗi buồn, thậm chí nỗi buồn kia cũng không phải sự hờn tủi, mà là một sự ngỡ ngàng sau khi đã hiểu rõ thôi.

“Chuyện tình yêu cũng giống như UFO, người nói đến nó thì rất nhiều, nhưng người thật sự có thể nhìn thấy thì lại rất ít.” Tư Đồ Quyết nói.

Nguyễn Nguyễn cười, “Vậy cô thì sao, cô tin sao?”

“Tôi cũng không phải người đến từ sao hoả mà.” Tư Đồ Quyết đánh trống lảng, cô vô tình chạm vào má mình, bót sưng một chút nhưng vẫn đau. Vết đau này khiến cô bỗng thấy chạnh lòng trước một chuyện bình thường của người phụ nữ này, “Tôi là một người thất bại trong chuyện tình yêu, khi còn trẻ cảm thấy tình yêu là tất cả nên yêu mù quáng, tự cho là sẽ vượt mọi chông gai, mọi việc đều có thể làm được, nhất định có thể đi đến cùng, kết cục mới phát hiện bản thân mình bị thua ở chính những thứ mình coi thường nhất.”

Tay cô lơ đãng chạm vào chiếc túi của mình, lúc này cô mới nhớ ra món quà mang theo, nhanh chóng đưa ra trước mặt Nguyễn Nguyễn, “Thứ đồ chơi này đã theo tôi rất lâu rồi, tặng cho cô, chúc hai người sẽ hạnh phúc.”

Nguyễn Nguyễn nhận lấy, vừa cảm ơn vừa mở ra xem thì phát hiện mặc dù Tư Đồ nói rất qua loa, nhưng bên trong chiếc hộp gỗ ấy là một chiếc vòng ngọc bích xanh biếc, cho dù cô không phải người sành về đá ngọc nhưng cũng có chút mắt nhìn, dựa vào độ tinh khiết của chiếc vòng thì sao dám nói là “đồ chơi” chứ?

“Thật sự rất quý giá, tôi xin nhận tấm lòng, nhưng Tư Đồ, đây là vật liền thân của cô, tôi không thể nhận được.” Nguyễn Nguyễn đóng lại hộp gỗ cự tuyệt.

Tư Đồ Quyết nói: “Lâu rồi tôi cũng không mang mấy thứ này, để lại có ích gì chứ. Ngô Giang là bạn tốt nhất của tôi, hai người tốt đẹp thì tôi cũng rất vui vẻ. Lần này tôi cũng không thể ở lại trong nước lâu, lần sau gặp mặt không biết là khi nào, coi như tặng cái này cho hai người là để giữ lại làm kỉ niệm đi.”

Nguyễn Nguyễn lúc này mới chú ý đến trên người Tư Đồ Quyết thật sự không có đồ trang sức, không nhịn được hỏi: “Đây là vật tốt, tôi đoán cô cũng là người biết về ngọc, vì sao không giữ lại bên mình?”

Tư Đồ Quyết sờ cổ tay trống không của mình, “Mọi người đều nói ngọc là thứ bền vững nhất, thực ra đó là lời nói ngu ngốc, thường thường ngọc càng quý hiếm lại càng dễ vỡ. Hơn nữa, ‘tinh bền hơn kim’ là nói dối, vàng rất mềm, kim cương không chịu được nhiệt độ cao, ngọc lưu ly cũng quá giòn. Càng là đồ đẹp càng không nên giữ lại bên mình.” Cô nói xong lại sửa lại, “Đương nhiên, đây chỉ là lời than phiền của tôi thôi, mọi người không giống tôi được. Nếu coi nó cũng như hạnh phúc của cô và bảo vệ nó thì tôi tin nhất định nó ở trên tay có thể đem lại hạnh phúc cho cô. Không giống tôi, tên cũng có một chữ “Quyết”, dù là ngọc tốt cũng không toàn vẹn được.”

Cô nhớ bản thân cũng đã từng vô cùng trân trọng thứ đồ đó, giống như cô từng tin vào tình yêu thuần khiết, tình người lương thiện và lòng tin kiên cố giữa những người yêu nhau... Nhưng

những thứ này đã sớm tan vỡ trong hồi ức đến mức không nhận ra nữa rồi.

CHƯƠNG 6: SO VỚI ĐÁNG THƯƠNG CÀNG ĐÁNG THƯƠNG HƠN

Hôn lễ của Ngô Giang cử hành đúng hạn, vì là bạn tốt nên Tư Đồ Quyết vẫn muốn hỏi xem hôm đó có thể giúp được gì không, nhưng không ngờ Nguyễn Nguyễn là một người rất chu toàn, nghi thức cũng rất đơn giản nên Tư Đồ vui vẻ làm một người đến dự bình thường.

Hôn lễ phía Nam theo thông lệ là vào buổi tối. Tư Đồ Quyết tới sớm nên qua chào hỏi cô dâu chú rể, khen Nguyễn Nguyễn hôm nay vô cùng xinh đẹp. Ngại cản trở cô dâu chú rể đang bận chào hỏi khách, tâm trạng chán ngán nên cô cũng nhanh chóng tự tìm một chỗ ngồi.

Lúc này, sảnh đám tiệc chỉ thừa thớt vài khách mời, Tư Đồ Quyết không biết ai trong đó cả. Nhưng sự yên tĩnh kéo dài không lâu, lát sau có một anh chàng trẻ tuổi ngồi cạnh cô, quanh co bắt chuyện. Cảnh tượng này đối với Tư Đồ Quyết mà nói đã trở thành quá quen rồi, làm thế nào nhẹ nhàng tổng cổ tên ong bướm này là tuyệt kỹ của cô rồi.

Nhưng lúc này cũng đang nhàn rồi, và lại anh chàng kia nom cũng vừa mắt, phong thái cũng không có vẻ láu cá khiến người ta chán ghét, Tư Đồ Quyết tán chuyện vài câu với anh ta. Thì ra anh ta

là em họ xa với Ngô Giang, tên là ABC ở nước ngoài từ khi còn bé. Vì vậy hai người nói chuyện cũng có chút ăn ý. Sự quan tâm của người “em họ” dành cho Tư Đồ Quyết càng lúc càng tăng thêm. Đến khi bọn Tam Da và Mĩ Mĩ, những bạn học ngày xưa ồn ào bước đến, Tư Đồ Quyết mới có thể thoát thân.

Lâm Tĩnh tới muộn, đúng lúc kết thúc việc chào đón khách nên cô dâu chú rể vừa bước vào phòng tiệc thì anh nhanh bước đến, mới bước đến đã bị vài bác trai trung tuổi nhìn có chút thân phận lôi đến bàn ngồi, nói chuyện rôm rả. Tư Đồ Quyết đứng ở xa nhìn, trong lòng cười thầm, Lâm Tĩnh với chỉ số EQ này quả thật ở trong nước như cá gặp nước vậy. Ánh mắt hai người gặp nhau, Lâm Tĩnh nhanh cười, dùng tay ra hiệu chào bảo cô bước đến. Tư Đồ Quyết tối kị với những trường hợp xã giao như thế, tiếc rằng Lâm Tĩnh lại là người duy nhất cô có thể nói chuyện trong đám khách khứa, cộng thêm cô thật ra cũng rất hiếu kì xem tính ‘bà tám’ của anh, liền từ chỗ bọn Tam Da đến ngồi cạnh Lâm Tĩnh.

“Còn nói là có điều bất ngờ cho em, sao lại đến muộn thế này, có phải anh cố ý không?” Cô tức giận nói với Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh kéo ghế cho cô, đợi cô ngồi xuống mới cười nói: “Ở viện có chút việc dây dưa. Mà thoả mãn tính hiếu kỳ của em thì có gì khó chứ, lát nữa sẽ nói cho em.”

Việc Tư Đồ Quyết ngồi đây rõ ràng khiến đám đàn ông ngồi cùng bàn cùng sôi nổi lên, lại thấy cô và Lâm Tĩnh cười nói với nhau thân thiết lắm, liền có kẻ nói bóng gió bằng cái giọng ta đây biết tỏng rồi: “Kiểm sát trưởng Lâm đúng là diễm phúc quá đi.”

Lâm Tĩnh nghe vậy, nhanh cười nói: “Cảm ơn Cục trưởng đã đem tôi ra trêu chọc, vị này chính là bạn tốt của tôi, nói đến ‘diễm phúc’ thì phúc khí này chỉ sợ không tới lượt tôi thôi.”

Có người đem Tư Đồ và Lâm Tĩnh ra trêu chọc thì đây cũng không phải lần đầu, dù sao nhìn qua cũng thấy rất xứng đôi, đẹp mắt, như một đôi ngọc bích. Ngày trước Lâm Tĩnh chỉ cười, hiếm khi như hôm nay giải thích rõ ràng. Tư Đồ Quyết từ dưới bàn lên dùng tay chỉ anh, miệng thầm nói: “A, a, nhanh như vậy đã nói rõ ràng, lại tạo ra hình tượng mới trong sạch. Em thật sự nóng lòng muốn nhìn xem cô ấy là thần thánh phương nào.”

Lâm Tĩnh thật hết cách với cô, đành phải cười phụ họa theo, nói khẽ vài câu, Tư Đồ Quyết liền mang vẻ mặt bất ngờ nhìn về hướng một người mới. Sau một lúc lâu, cô quay đầu lại nói với Lâm Tĩnh: “Đó chính là người phù dâu khóc bù lu bù loa ý hả?”

Lâm Tĩnh ho nhẹ một tiếng, gật một cái thật khẽ.

Tư Đồ Quyết hiếm thấy bộ dạng này của anh, nhất thời rất vui vẻ.

“Đừng cười nha, em nghĩ gì thì nói đi.” Lâm Tĩnh cười xin hàng.

“Khẩu vị của anh trở thành dễ tiêu rồi đấy.” Tư Đồ Quyết nói thật lòng. “Bạn” nữ tính của Lâm Tĩnh cô không phải chưa gặp qua, bao gồm cả Lâm Tây trong đó, đều là những thực nữ trẻ tuổi tao nhã xinh đẹp, cô thực sự rất tò mò người có thể là “cuối cùng” của Lâm Tĩnh là người thần kì như thế nào, hoá ra lại chính là một cô gái mà bộ dáng xinh đẹp cũng có, nhưng không phải là người đẹp có một không hai gì cả. Trong khi cô dâu vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh thì cô ấy lại khóc một trận nhoè nhoẹt nước mắt nước mũi cũng đủ thấy vẻ thú vị rồi.

Lâm Tĩnh nhìn lên lễ đài, rõ ràng đã cố nén cười, “Nói không chừng khẩu vị của anh vốn là thế này, hiện giờ trở lại nguyên trạng thôi.”

“Nước hoa em đưa cho anh đã tặng chưa? Nếu làm cho cô ấy vui, anh phải cảm ơn em đấy.” Tư Đồ Quyết nói.

Lâm Tĩnh chỉ có thể cười khổ, “Tạm thời vẫn chưa tìm được cơ hội.”

“Thật sự khó giải quyết như vậy thật sao?”

“Dù sao cũng đã mấy năm rồi chưa chính thức đối mặt với cô ấy lần nào.”

“Anh đừng nói với em là anh thực chất vẫn chưa ở trước mặt người ta nói chuyện đấy nhé.”

“Ừ... cũng có thể coi là như thế.”

Tư Đồ sau khi nghe xong, liền cười nhạo, sau đó bày ra vẻ mặt thán phục, “Lúc đầu nghe giọng điệu của anh, em vẫn cho là ván đã đóng thuyền, gặp Ngô phu nhân rồi sẽ lập tức được uống rượu mừng của vợ chồng Lâm thị cơ. Hoá ra anh vẫn đang ở giai đoạn ‘kịch một vai’, thật làm tổn thương đến lòng hiếu kỳ của em nha. Nói thật đi, rốt cuộc anh nắm chắc thắng bao nhiêu phần?”

“Chắc là năm phần rưỡi.”

Lúc Tư Đồ Quyết đang uống nước, nghe thấy câu trả lời này, thiếu chút nữa phun ra. Đúng là câu trả lời điển hình phong cách Lâm Tĩnh. Rõ ràng sự tình chỉ có trời mới biết, thế mà anh ta vẫn thêm được nửa phần chắc thắng của mình vào cái chuyện vốn là nửa thành nửa bại, bất kể thái độ của đối phương là thế nào, bởi vì anh đã hạ quyết tâm từ chính chút xíu khả năng thắng lợi dôi ra ấy.

“Tư Đồ, em cũng là con gái, em nói xem con gái có thể vì thời gian mà dần dần quên một người đàn ông đã từng gây ra sự thất vọng cho em không?” Dù sao ngay cả Lâm Tĩnh cũng tự biết so với việc nắm chắc hơn năm phần thì tương lai ra sao vẫn khó liệu

được. Nếu lúc này Tư Đồ Quyết để ý chút, có thể đã phát hiện ra thần thái anh phảng phất có chút bất an.

Nhưng Tư Đồ Quyết lại rõ ràng không đặt tâm tư ở đây.

“Tư Đồ?”

“Hả?” Cô lấy lại tinh thần, trả lời Lâm Tĩnh, “trừ khi thời gian cũng khiến người con gái quên mất hi vọng dành cho người đàn ông đó.”

Lâm Tĩnh lúc này mới nhìn thấy Diêu Khởi Vân đang theo chỉ dẫn của người phục vụ, khoan thai bước vào sảnh đại tiệc.

Nghi thức hôn lễ đơn giản trên lễ đài đã kết thúc, khách khứa cơ bản đã đến đủ, chỗ ngồi trong sảnh tiệc không nhiều, vừa đúng chiếc bàn mà Lâm Tĩnh và Tư Đồ ngồi còn trống một chỗ.

Chỉ nhìn thấy người phục vụ nói với Diêu Khởi Vân: “Thưa anh, nếu không anh ngồi đây đi ạ.”

Tư Đồ Quyết không ngẩng đầu lên, xoay xoay chiếc cốc thủy tinh trước mặt.

Một lúc sau, cô nghe thấy anh ta nói: “Tôi vẫn còn chỗ mà, cùng bạn bè tụ tập là được rồi.”

Trong lòng Tư Đồ Quyết cười nhạt, bạn của anh ở đâu chứ, nhiều nhất chẳng qua cũng là bọn Tam Da thôi. Quả nhiên, Diêu Khởi Vân nhìn quanh bốn phía, bỏ qua chỗ trống duy nhất của hội trường, bước đến bàn bạn học cũ, bọn Tam Da, Tiểu Cái vội vàng đứng dậy gọi phục vụ thêm ghế.

Lúc này, một người đang ngồi ở bàn đó liền đứng dậy, nói chuyện vài câu với Diêu Khởi Vân, cuối cùng tốt bụng nhường chỗ cho người sau, rồi lại đem ly rượu rỗng không đến cạnh Tư Đồ Quyết, hoá ra là “người em họ ABC”.

“Không ngại tôi ngồi đây chứ?” người em họ ABC nho nhã lịch sự hỏi người đẹp.

Tư Đồ Quyết không nói gì, chỉ cười gật gật đầu.

“Xin cứ tự nhiên.”

Xem ra nhường ghế ngồi cho người khác để bạn bè tụ tập là một lí do tốt, điều này khiến cho người em họ ABC tâm tư rất tốt, sau lúc ngồi xuống liền trò chuyện rất vui vẻ, vô cùng niềm nở. Nghe anh ta nói cũng có vẻ là người có kiến thức rộng, là một thanh niên có cuộc sống đầy thú vị. Hơn nữa, anh ta từ nhỏ đã lớn lên ở Mỹ, cùng với Tư Đồ đã quen với cuộc sống bên kia cũng có nhiều điểm chung. Mới đầu Tư Đồ chỉ khách khí xã giao, nhưng sau lại bị tính hài hước của anh ta trêu đùa cười nói rất tự nhiên.

Đúng lúc trò chuyện đang rất vui vẻ, chiếc điện thoại trong túi của

Tư Đồ Quyết vang lên. Cô cúi đầu nhìn di động, đúng là tin nhắn của Diêu Khởi Vân đang ngồi cách vài bàn gửi đến.

Đúng lúc trò chuyện đang rất vui vẻ, chiếc điện thoại trong túi của Tư Đồ Quyết vang lên. Cô cúi đầu nhìn di động, đúng là tin nhắn của Diêu Khởi Vân đang ngồi cách vài bàn gửi đến.

“Xem ra em thật sự là ai đến cũng không từ chối.”

Tư Đồ Quyết cũng không tức giận, bình tĩnh gấp di động, cùng người em họ ABC tiếp tục đề tài lúc này.

Chưa đến một phút sau, lại một tin nhắn nữa đến.

Lần này anh ta nói: “Chẳng lẽ em thèm muốn đến mức một tuần cũng không chịu nổi à?”

Tư Đồ Quyết không để ý, nhìn lướt qua chỗ anh ta ngồi. Anh ta vẫn ngồi ngay ngắn ở đó, hơi nghiêng mặt, giống như đang hết sức chăm chú lắng nghe Tam Da bên cạnh thao thao bất tuyệt.

Xứng đáng đồ nguy quân tử. Tư Đồ Quyết thu hồi ánh mắt, nhanh chóng trả lời ba chữ.

“Anh ghen tị?”

Sau đó nụ cười tươi nơi khoé miệng cô sâu thêm vài phần, rồi hướng về phía ánh mắt người em họ ABC tập trung hơn, hai người càng nói chuyện càng vui vẻ. Người em họ ABC vui đến mức khó kìm chế, giống như hận không thể ở dưới nụ cười của Tư Đồ Quyết hoá thành dòng xuân thuỷ chảy về đông. Cứ như thế cho đến khi một tin nhắn phiền phức nữa lại phá vỡ sự hoà hợp của bọn họ.

“Thật có lỗi.” Tư Đồ quyết nhún vai.

Người em họ cũng khá đàn ông, tỏ vẻ không phiền ý chút nào.

Diêu Khởi Vân nói: “Chẳng qua anh thông cảm với quý ông kia thôi, ăn phải món sườn xào chua ngọt có rắc vừng, huống hồ lại là món thừa lại của đêm trước, chỉ mong anh ta sẽ không chán ngán.”

Lời ẩn ý ác độc này chỉ có Tư Đồ Quyết nghe hiểu được. Tư Đồ Quyết từ nhỏ đã là một cô bé rất xinh đẹp, dung mạo vóc dáng không chỗ nào có thể chê, điểm duy nhất không hoàn mỹ chính là kế thừa làn da nâu từ bố cô – Cửu An Đường, hơn nữa một bên mũi còn có vài nốt tàn nhang. Khi vào tuổi thiếu nữ, Tư Đồ Quyết ghét nhất là bị người khác gọi là “Hắc lý tiểu” hay là “Hắc Mỹ nhân.” Lúc đó cô tin tưởng khiêu thẩm mỹ quần chúng là “một trắng đầy vạn xấu”, còn thử qua hàng trăm loại thảo mộc, dùng qua các loại mỹ phẩm làm trắng đắt tiền, nhưng gần như không có hiệu quả, cuối cùng cô coi đó là chuyện đáng tiếc nhất đời mình. Trước đây ở

cùng Diêu Khởi Vân, hai người mâu thuẫn không ngừng, Tư Đồ Quyết thường chiếm thế thượng phong, nhưng lúc nào Diêu Khởi Vân tức giận thì liền “giở trò” này ra.

Chỉ đáng tiếc Diêu Khởi Vân không biết rằng Tư Đồ Quyết ở nước ngoài nhiều năm như vậy, ngày nào cũng tiếp xúc với người Âu Mỹ da trắng nên sớm đã chấp nhận sự thật là màu da mình không thể thay đổi. Hơn nữa xã hội Âu Mỹ vốn không coi trọng làn da trắng mà coi trọng làn da khỏe mạnh của tự nhiên. Dù Tư Đồ Quyết không phải “trắng như đèn huỳnh quang”, nhưng làn da căng mịn, mặt mũi xinh xắn, dáng đẹp, lúc nào cũng không thiếu người yêu mến. Vậy sao phải vì màu da mà buồn phiền? Về lời châm chọc của anh ta, đối với cô chỉ là lời lẽ tầm thường, không hề có cảm giác gì cả, cô cười nhạt hai tiếng, coi như bỏ ngoài tai.

Diêu Khởi Vân vẫn nghe Tam Da nói, nhưng trong lòng vô cùng bức tức, toàn bộ tâm tư bị dâng cao lên đến hơn mười thước. Anh thấy Tư Đồ Quyết cùng người con trai kia càng lúc càng dính với nhau, ngay cả nói chuyện cũng muốn dính chặt lấy nhau. Một lúc sau, Tư Đồ Quyết đứng dậy đi về hướng toilet, chưa đầy một phút sau, người thanh niên kia cũng bám đuôi theo.

Giữa ban ngày ban mặt mà một nam một nữ lại trắng trợn như vậy khiến Diêu Khởi Vân khinh thường họ đến tận xương tủy, hận không thể dười vòm trời này bức chết đôi cầu nam nữ kia. Tam Da đang tán gẫu cũng cảm thấy có gì đó không ổn, Diêu Khởi Vân rõ

ràng không nghe chuyện nhưng sắc mặt lại tái mét khiến anh nghĩ không biết có phải mình nói gì sai không, nhanh hỏi: “Khởi Vân, cậu không sao chứ?”

Diêu Khởi Vân lấy lại tinh thần, mỉm cười, “Không sao, nhìn thấy một vài thứ chán ngán thôi. Cậu vừa nói gì ý nhỉ, tôi nghe không rõ lắm.”

Anh vừa dùng cơm vừa cố gắng nhập tâm vào cuộc nói chuyện của Tam Da và Tiểu Cái. Để ý cô ta làm gì chứ? Cô ta có quan hệ gì với anh chứ? Cô ta rốt cuộc cũng chỉ là đồ ti tiện, anh chỉ cần thờ ơ lạnh nhạt, đồng thời thông cảm cho con người đáng thương kia bị cô ta làm mê muội thần hồn điên đảo. Anh tuyệt nhiên không hề nghĩ đến hình ảnh gợi tình của cô, cũng không mấy may nghĩ đến hình ảnh cô vắn vẹo giấy dựa, cắn môi, nửa đau đớn nửa sung sướng hạnh phúc; như thế thì anh mới không quan tâm đến chuyện bọn họ ở cái góc không người kia làm chuyện vụng trộm. Người đàn ông trong trang phục chỉnh tề kia, anh ta có thể hôn môi cô không? Bàn tay anh ta cũng có thể đang vuốt hai má cô, rồi chạy dọc xuống cổ, xuống trước ngực cô, và còn đôi chân mê người của cô nữa... Người đàn ông đáng thương nhất mới để ý những điều này, anh đương nhiên không thể như thế... Nhưng giờ phút này trong trí óc anh chỉ toàn những hình ảnh này, không thể nghĩ đến những điều khác được.

Thật sự anh so với người đàn ông đáng thương nhất lại vẫn đáng thương hơn.

Lúc Diêu Khởi Vân đứng dậy làm hù dọa Tiểu Cái đang nói được nửa câu liền ngừng lại. Mọi người trong bàn đều nhìn anh, may mà sự kiềm chế anh học được trong nhiều năm qua đã khiến anh lúc này vẫn có thể nói được câu: “Xin lỗi, tôi có chút không thoải mái nên rời đi một chút.”

Thực ra anh không chỉ không thoải mái, anh đang điên rồ như bị trúng độc ấy chứ.

Diêu Khởi Vân đi nhanh về phía toilet, dọc hai bên đều là tường, không thể có chỗ cho người núp ở đó, vì thế anh chậm chậm đi vào nhà vệ sinh nam. Lúc này đang là thời điểm cao trào của tiệc cưới, nhà vệ sinh rất vắng vẻ, nhìn bao quát chỉ thấy ngoại trừ một người đàn ông vừa huýt sáo vừa “giải quyết” thì không có gì khác thường cả. Lúc này anh giống như một người bệnh bị rối loạn, liên tiếp mở từng cánh cửa đang khép hờ ra, không có... không có... đều không có.

Anh đứng bên cạnh bồn rửa tay công cộng rửa tay mình sạch sẽ cứ như trước cuộc phẫu thuật vậy, sau đó vốc làn nước lạnh lên mặt mình, sự đối lập nóng lạnh nhanh chóng khiến anh rùng mình. Phòng vệ sinh nữ bên kia vô cùng im ắng, cô ta cùng người đàn ông kia đi đâu chứ? Thật là trơ tráo quá đáng mà.

Nửa đời Diêu Khởi Vân đều làm những việc anh nên làm, vì anh biết những điều đó là đúng đắn, nhưng hiện giờ trước mắt lại đang bày ra một việc, việc này không những sai mà còn điên cuồng thái quá. Tuy vậy anh vẫn muốn làm và nhất định phải làm.

Anh nín thở bước vào nơi mà nửa đời trước nay anh chưa bao giờ bước vào dù chỉ một bước, cứ như chỉ cần thở ra một hơi là có thể khiến tim nhảy ra ngoài. Phòng vệ sinh nữ đều trống không, chỉ có một gian cuối cùng là đóng cửa, anh nhẹ nhàng bước đến, dùng lực đẩy, sau đó nhắm hai mắt lại.

Phịch một tiếng, cửa bị lực mạnh đẩy vào trong tường, bên trong vẫn trống không. Diêu Khởi Vân không biết vì không phải đối mặt với một người phụ nữ đang hoảng sợ mà nên thấy nhẹ nhõm hay là nên thấy hoang mang —— Hai người to lớn sống sò sò đấy sao có thể trong một không gian có mét vuông mà bốc hơi biến mất chứ.

Đúng lúc này, vai anh bị một người đánh một cái, không mạnh cũng không nhẹ, anh hoảng sợ, cả người liền cứng đờ, quay đầu lại thì thấy gương mặt khiến anh hận thấu xương ấy.

Tư Đồ Quyết đứng sau người anh, tựa như đang cười, dùng giọng vô cùng thân mật hỏi: “Khởi Vân, anh đang tìm gì à?”

Diêu Khởi Vân đỏ mặt, “Anh đi nhầm.”

“Cách một gian mà cũng đi nhầm à?” Tư Đồ Quyết tỏ vẻ hết sức ngạc nhiên.

Diêu Khởi Vân biết mình càng giải thích chỉ làm tình cảnh càng thêm xấu hổ, vừa rồi anh căn bản đã mất trí, Tư Đồ Quyết rõ ràng đào hố hãm hại đợi anh nhảy vào thôi. Anh cũng biết rõ đây là chuyện sở trường của cô, nhưng hết lần này đến lần khác không tìm được cách để không bị mắc câu.

Anh giận tái mặt xoay người bước đi. Tư Đồ Quyết nhanh mắt nhanh tay liền tóm lấy anh. Diêu Khởi Vân ngạc nhiên quay đầu, cô đã bao lâu rồi không chạm vào tay anh?

Nhưng giây tiếp theo, ác mộng lại bắt đầu diễn ra rồi, Tư Đồ Quyết thu hồi vẻ mặt tươi cười, chuyển sang vẻ vô cùng hoảng sợ, há mồm to hét lên một tiếng sợ hãi, “Người đâu....”

Trước vẻ mặt thay đổi của cô, Diêu Khởi Vân đã đoán trước có chuyện không lành, muốn rút tay mình về, Tư Đồ Quyết lại không đồng ý, ra sức tóm lại, “Biến...”

Trước khi cô cao giọng cất ra nốt chữ “thái”, Diêu Khởi Vân đã quay đầu, bịt chặt miệng cô, bối rối quát: “Em im miệng!”

Tư Đồ Quyết liền chau mày, dờ dẫm gật đầu. Diêu Khởi Vân sợ mình làm cô bị thương nên nhanh chóng buông ra, nào biết cô như bóng mây như chuẩn bị lại hét ra tiếng kia.

Cô quyết tâm muốn thấy anh bị mất mặt đây mà.

Bữa tiệc có hơn trăm người, đây lại là nơi mà bất cứ lúc nào cũng có thể có người bước vào, Diêu Khởi Vân dám dùng tính mạng mình ra đảm bảo là ai thấy cảnh này cũng sẽ liên tưởng đến nhiều việc thô tục quá đáng. Nhưng Tư Đồ Quyết đã khi nào ở trước mặt anh tình nguyện lùi một bước chịu thua chứ? Anh thật sự không quản được cô, lại bịt mồm cô lại, thuận thế kéo vào một gian gần nhất, chốt cửa lại.

CHƯƠNG 7: CUỐI CÙNG CŨNG CÓ NGÀY HÔM NAY

“Em muốn giết anh à?” Diêu Khởi Vân ấn mạnh Tư Đồ Quyết ngồi trên nắp bồn cầu. Phen hoảng hồn này diễn ra rất nhanh, ngay cả anh cũng thở hồng hộc, nhưng khuôn mặt Tư Đồ Quyết đang bị anh bịt một nửa kia, ánh mắt lại mang vẻ khoái chí và đắc ý. Cô rõ ràng như có ý nói: Anh có thể làm gì chứ?

Anh quả thật không dám làm gì cả. Sự phẫn nộ của Diêu Khởi Vân đã từng chút một mất đi, anh thậm chí còn không muốn nghĩ nữa, chỉ bằng cứ như vậy đi, thoả mãn theo nguyện vọng của cô, để cô kêu thét, để cô làm cho anh nhục nhã, cùng lắm thì bị người ta phỉ nhổ thanh danh. Chỉ cần cô khoái chí, chỉ cần cô vui vẻ là được.

Bàn tay anh theo tâm tư cũng mềm ra, buông lỏng, nhưng cũng không rời khỏi ngay, anh có thể cảm thấy hơi thở nóng bừng của

Tư Đồ Quyết phả ra bàn tay mình, cảm thấy đôi môi ẩm ướt mềm mại của cô. Cô há miệng thở dốc, giống như muốn nói, lại giống như đang hôn lòng bàn tay anh.

Diêu Khởi Vân bối rối thu tay lại, cảm ơn trời đất cô không hét lên.

Tư Đồ Quyết chăm chú chải lại mái tóc đang rối, tô lại son môi, đáng vẻ dừng dừng, ngồi dựa trên chiếc bồn cầu giống như đang thoải mái ngồi ở một quán café ven đường.

Diêu Khởi Vân nhẹ mở bàn tay ra, quả nhiên trên đó hằn lên dấu son môi cô, hồng hồng xinh xinh.

Trên người anh là chiếc áo khoác màu xám Canali, áo sơ mi trắng, cổ tay áo phẳng phiu. Có thể vì lúc nhỏ rất nghèo nên sau khi trưởng thành Diêu Khởi Vân rất coi trọng các tiểu tiết của cuộc sống. Anh thích các qui tắc, thích trật tự, thích sống ngăn nắp sạch sẽ, thích sự hoàn mỹ và hoa lệ. Một thời gian dài ăn nhờ ở đậu đã khiến anh học được tính nhạy cảm, tỉ mỉ và cẩn thận. Anh có thể sắp xếp tất cả đồ trong nhà, anh có thể phân loại rác, anh cũng không ăn thực phẩm mà thời hạn sử dụng chỉ còn một ngày, anh giữ bằng lái xe mười năm cũng chưa bao giờ vi phạm luật lệ giao thông. Anh giấu mình rất kỹ, rõ ràng muốn đồ này nhưng lại khẳng khẳng cự tuyệt; nói được nửa câu lại sợ không phải đáp án mình

ngĩ tới liền tự mình có kết luận riêng; rất sợ làm sai, việc gì cũng rất cẩn trọng, nếu không chắc chắn, thà rằng từ bỏ.

“Anh đến để bắt kẻ gian dân à?” Tư Đồ Quyết quyết định đổi cách trêu chọc.

Diêu Khởi Vân trầm mặc, điều cô nói là sự thật, nhưng anh dựa vào cái gì chứ?

“Nhanh như vậy đã xong rồi à? Xem ra niềm vui mới của em cũng chẳng ra sao cả.” Sau khi hô hấp ổn định một chút, anh chọn trả lời lại một cách mỉa mai, đây mới chính là thói quen của anh.

Tư Đồ Quyết ngồi thẳng người cười, “Con mắt nào của anh nhìn thấy tôi và ai đó làm chuyện uyên ương ngẩn ngủ?”

Lời này như đâm vào điểm yếu của Diêu Khởi Vân, mặt anh đỏ lên, miệng vẫn đầy căm hận, “Em trốn ở chỗ này thì có thể có chuyện gì tốt được chứ?”

“Anh thật sự muốn biết sao?”

Tư Đồ Quyết dựa vào phía sau, lười biếng giơ cao một chân lên đến nửa người Diêu Khởi Vân, giống như đợi để anh kiểm tra.

Diêu Khởi Vân không biết cô lại làm cái quỷ quái gì, chỉ biết cô hôm nay mặc váy có chiều dài đến đầu gối, tư thế ngồi dựa với đôi chân nhất thời khiêu gợi ra ‘cảnh xuân vô tận’.

Cô có một đôi chân xinh đẹp mịn màng, thẳng thon dài, đầy đặn, mu bàn chân để trần và đường cong bắp chân đẹp tuyệt.

“Nhìn thấy chưa?” Tư Đồ Quyết lấy chân quơ quơ trước mặt Diêu Khởi Vân đang ngó người kia, không nhận được liền hỏi.

“Gì cơ?” Diêu Khởi Vân chỉ nhìn thấy những móng chân hồng hồng có thể khiến người khác ghê tởm của cô.

“Mắt của anh dùng để làm gì?” Cô lại chuyển động mắt cá chân, lúc này anh mới để ý đến gót chân cô có một chỗ có máu rõ ràng, vừa mới nhìn liền biết đó là “kiệt tác” của giày cao gót.

Cô đưa chân lại gần anh vài phân, “Tôi đã cùng đôi giày cao gót mua tạm để ứng phó lúc cấp thiết vụng trộm yêu đương đấy, anh có muốn xử tử nó không?”

Diêu Khởi Vân lùi một bước, hai tay lặng lẽ đút vào túi quần, nhắm mắt làm ngơ, quay mặt sang một bên, thấp giọng nói ra vài chữ, “Em đúng là yêu nghiệt.”

Tư Đồ Quyết thu chân mỗi lại, nhìn chăm chăm liền phát hiện ra vẻ không tự nhiên của anh, mỉm cười, “Anh là chính nhân quân tử, chỉ có chính nhân quân tử mới có thể nhìn thấy bắp đùi lộ ra liền liên tưởng đến chuyện giao hợp. Diêu Khởi Vân, anh dám bỏ tay từ trong túi quần ra không? Đừng cho rằng tôi không biết anh đức hạnh thế nào, tôi có vô liêm sỉ thì cũng quang minh chính đại,

vẫn còn hơn anh dám nghĩ nhưng không dám làm, không mạnh mẽ.

Mang tai Diêu Khởi Vân đỡ lên, cơ thể quay sang một góc khác, gần như quay lưng về phía cô, cả người tức giận đến run lên, “Tur Đồ Quyết, em quả thực bỉ ổi, đừng khinh người quá đáng thế.”

Tur Đồ Quyết ngay lập tức đứng dậy.

“Lần này tôi trở về không trêu chọc gì anh, là ai bức tôi vào đây chứ? Ai khinh người quá đáng hả?” Cô vừa nói vừa từng bước áp sát, lưng Diêu Khởi Vân dựa vào cánh cửa, hai người có thể nghe thấy nhịp thở của người kia, anh dứt khoát nhắm mắt lại. Tur Đồ Quyết ngẩng đầu, chậm chậm nói, giọng quyến rũ, “Còn có một vấn đề quan trọng. Giữa anh và tôi, cuối cùng thì ai bỉ ổi hơn ai? Trong lòng anh đang nghĩ chuyện dâm dăng gì, ngay cả nhìn tôi cũng không dám hả?”

Để phủ nhận phán quyết của cô, Diêu Khởi Vân bỗng nhiên mở mắt ra thì phát hiện môi cô đã ở gần trong gang tấc.

“Anh dám thề trong đầu anh hiện giờ hoàn toàn không phải là suy nghĩ bỉ ổi hạ lưu chứ? Giả vờ đạo mạo bấy nhiêu, lẽ nào anh trốn tránh không phải vì anh thực ra thèm muốn đến chết, muốn phát điên lên ấy chứ?”

Yết hầu Diêu Khởi Vân chuyển động nhanh, ngực anh phập phồng. Cô kiễng chân, mỗi một chữ nói ra liền cọ cọ môi vào cằm

anh, đầu anh như nổ tung, ngay cả việc cô nói gì cũng không nghe được, chỉ cảm thấy miệng lưỡi rất khô.

Tư Đồ Quyết vẫn không chịu buông tha anh, nháy mắt khiêu khích, “Diêu Khởi Vân, anh không chịu nổi sự trêu ghẹo như vậy, có phải vẫn nghĩ cái của tôi rất tốt đúng không? Đàm Thiếu Thành không thể cho anh sự sung sướng như vậy sao? Anh khó chịu, nhưng anh với tôi làm gì có quan hệ gì?”

Diêu Khởi Vân quyết định cuối cùng không né tránh, bỏ tay khỏi túi quần, đặt ở phía sau đầu cô, nhìn cô, cũng lộ rõ khát khao của mình, lần đầu tiên không hề gay gắt.

“A Quyết, rốt cuộc em muốn anh thế nào?”

Không ai gọi cô như vậy, trừ Diêu Khởi Vân. Bố mẹ không gọi cô là “con gái”, lúc tức giận thì gọi thẳng “Tư Đồ Quyết”. bạn bè đều quen gọi tên kép của cô, chỉ có anh không dám gọi như vậy. Bởi vì trong nhà, không chỉ có một “Tư Đồ”, anh phải tránh tên húy của Tư Đồ Cửu An nên anh gọi cô là “A Quyết”. Tư Đồ Quyết rất căm ghét cách gọi buồn nôn này, mỗi lần nghe thấy đều cảm thấy giống như tên thời con gái của “Diệt Tuyệt sư thái”. [1] Anh rõ ràng biết nhưng vẫn cố ý như vậy, gọi mãi cho đến khi trở thành thói quen.

Cô chỉ không ngờ đến rằng một tiếng gọi đơn giản đến cùng cực ấy không giống như gọi mình mà lại giống như gọi kiếp trước của cô. Sừng sốt trong chốc lát, anh đã không để cô kháng nghị lại.

Miệng Diêu Khởi Vân ép chặt miệng Tư Đồ Quyết, dùng cách nhanh nhất chiếm đoạt đối phương, sau một lúc không thấy phản kháng lại càng trở nên mất kiểm soát.

Anh giống như người đã khô hạn từ lâu, không thể chịu được nữa, nay gặp đê vỡ chỉ trong chốc lát nhìn thấy hồng thủy.

Bọn họ trong một không gian chật hẹp quẩn lấy nhau. Diêu Khởi Vân ngồi trở lại chỗ cô đã ngồi lúc trước, còn Tư Đồ Quyết ngồi vắt qua người anh, anh vốn là “bắt kẻ thông dâm” mà đến, kết quả lại ngược lại cùng cô ở đây làm chuyện bất chính. Chính nhân quân tử ít mà người đê tiện vô liêm sỉ lại nhiều, chẳng qua cũng chỉ vì sự sung sướng mà thôi.

Đúng lúc bước ngoặt, Diêu Khởi Vân kìm hãm lại được, hơi đẩy đẩy Tư Đồ Quyết, thở gấp gấp nói: “Chúng ta đổi địa điểm đi, về nơi anh ở... Không, anh biết có một khách sạn gần đây... Được rồi, đi lên lầu, trên lầu còn có phòng, ngay lập tức thôi...”

Tư Đồ Quyết cắn môi, cũng không gật đầu, cũng không nói “Không”. Lúc này bên ngoài có tiếng động, cuối cùng cũng có người phá vỡ không gian bí mật này.

“A, nguy rồi.” Tư tưởng đạo đức của cô cứ như ở thời điểm quý quái này liền sống lại, khẽ nói một tiếng, ấn bả vai anh xuống rồi đứng lên. Có điều lý trí của Diêu Khởi Vân vốn đang u mê, cô muốn quên đi nhưng anh làm sao có thể để cô rời đi, vì thế liền nghiêng

răng, không phân bua đê cô lại chỗ cũ. Tư Đồ Quyết nhất thời thở gấp gấp. Giây phút này anh cũng không biết đi đâu, phải kiềm chế mình mới có thể không vì thoả mãn khao khát bấy lâu mà bộc phát khao khát được. Lúc mới bắt đầu, anh thậm chí còn không dám động đậy, giống như thuở nhỏ khi anh nghèo, cô vô tình ném cho anh một miếng chocolate, anh liếm một cái, không nỡ bỏ vào miệng ngậm, chỉ sợ nháy mắt sẽ tan mất, hương vị tuyệt vời kia sẽ không quay lại.

Tư Đồ Quyết ghé vào tai anh nói nhỏ, “Làm sao bây giờ? Muốn đi cũng không đi được nữa.” Cô cúi đầu cười, không ngồi yên, vặn vẹo cơ thể, mỗi động tác đều như sắp lấy đi mạng anh. Diêu Khởi Vân bỗng nhớ lại chuyện nhục nhã trắng trợn trong buổi tối đầu tiên ở khách sạn khiến anh trong lòng tức giận, liền vội vàng muốn chứng minh điều đó, muốn cô thu lại lời nói của mình, vì thế bỗng chốc trở nên hung hăng mạnh bạo, Tư Đồ Quyết thấy thế không khỏi kêu lên kinh ngạc. Khi đó, có tiếng bước chân bên ngoài chỉ cách một bức vách mỏng manh, Diêu Khởi Vân rất khẩn trương lại lần nữa bịt chặt miệng cô lại.

Tiếng động dường như kinh động đến người bên ngoài, sau khi hết tiếng nước chảy, dường như có tiếng bước chân dừng trước gian cửa mà bọn họ đang ở trong. Quần áo Tư Đồ Quyết cao thấp xô lại bên hông, mái tóc dài rối tung, chân sau nhấc lên bả vai anh, bên trên vẫn còn đôi giày cao gót. Bị bàn tay anh bịt nên giọng

nói cô không quá to, chỉ âm ư một chút, người cô lão đảo, liền lấy hai tay chống mạnh vào hai bên vách.

Diêu Khởi Vân bị kích động vô cùng, cả tâm lý và sinh lý đều bị kích thích đến căng cứng, không thể giữ được kiềm chế mà đạt đến đỉnh. Thời khắc như ngưng trệ lại, anh nhẹ buông tay, gạt từng sợi tóc ở miệng cô, lúc ấy tiếng ngoài cửa cũng dần dần đi xa, anh ôm chặt lấy cô, khàn giọng nói: “A Quyết, chúng ta đừng cãi cọ nữa được không? Em trở về đi, chúng ta bắt đầu lại nhé.”

Tư Đồ Quyết mềm mại tựa vào lòng anh, một lúc sau mới đáp: “Anh có thể quên chuyện đó không?”

“Ít nhất anh có thể không quan tâm.”

Tư Đồ Quyết chậm chậm ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt người đàn ông mà sự kích thích vẫn còn chưa hoàn toàn tan biến kia. Nếu như cô đã từng dao động vì cái ôm này thì cũng chính câu nói này đã biến nó thành khối băng lạnh cứng.

Anh đã dùng thời gian bảy năm đằng đẳng để quyết định không buông tha cô, không phải vì anh cuối cùng cũng có lòng tin với cô, mà chỉ vì anh khuất phục trước nỗi nhớ và khao khát mà thôi, vì thế mới tự thuyết phục chính mình không quan tâm.

Nếu quên đi quá trình, chỉ nhớ đến kết quả, tầm thường đi một chút để yêu, thì dù thế nào cũng sẽ bên nhau cả đời. Những điều này đã từng là ước mộng duy nhất của Diêu Khởi Vân và Tư Đồ

Quyết, nhưng trong thế giới của Tư Đồ Quyết lại không dễ dàng chấp nhận sự thoả hiệp như vậy. Anh có thể không biết điều cô muốn không hề phức tạp, chẳng qua vào lúc không thể biện bạch thì đôi tay lại quá kiên định.

Cô muốn anh nói: “Anh tin em, anh hiểu”, chứ không phải: “Anh muốn em, anh không quan tâm.”

Cô chống tay vào vách ngăn, dứt người ra đứng dậy, sửa sang lại chính mình, một lần nữa chỉnh sửa lại trang phục mình cho chỉnh tề, búi lại tóc, lấy kính hoá trang, không nói một lời, quay lưng về phía anh, trang điểm lại khuôn mặt.

Diêu Khởi Vân vẫn chưa hồi phục tinh thần, nghiêng người ôm lấy thắt lưng cô, thì thầm hỏi: “Sao em không nói gì?”

Tư Đồ Quyết dừng tay vừa mới tô son, quay đầu cười một tiếng, “Anh biết vì sao hôm nay em lại cùng anh thế này không?”

Anh suy nghĩ, vẫn lắc đầu.

Tư Đồ Quyết nhếch khoé môi, đôi môi đẹp y như anh vẫn hằng ghi nhớ.

“Diêu Khởi Vân, trước nay khi ở cạnh cơ thể anh tôi chưa bao giờ có được cảm giác cao trào lên đỉnh, tôi chỉ muốn xem xem bảy năm sau anh có thể thay đổi khác đi không, nhưng sự thật đã chứng minh, vẫn thế thôi.”

Trong nháy mắt, sắc mặt Diêu Khởi Vân liền xám lại, hai tay chậm chậm buông ra.

Anh càng ở trước mặt cô càng kiêu ngạo, càng kiêu ngạo càng dễ trở nên hèn mọn tầm thường.

Diêu Khởi Vân bị bức đến cùng có thể thế nào chứ? Giống như Tư Đồ Cửu An phần nộ mà tát cô, rồi sẽ hận cô đến chết chứ? Nhưng Diêu Khởi Vân dùng sức lực toàn thân, cuối cùng lại chỉ nói ra một câu mà chính anh cũng cảm thấy bất ngờ.

Anh nói: “A Quyết, thực ra anh... vẫn luôn yêu em.”

Kỉ niệm ngọt ngào vô cùng trước kia, Diêu Khởi Vân cũng vẫn không nói ra câu này. Khi đó Tư Đồ Quyết luôn quẩn quít lấy anh hỏi hết lần này đến lần khác: “Khởi Vân, anh có yêu em không? Anh yêu em nhiều như thế nào?”

Câu trả lời của anh luôn luôn là một tiếng :”Ừ” nặng nề, không được tự nhiên.

Dù như thế cô cũng không từ bỏ ý định, làm phiền đến khi người ta không chịu được thì thôi.

“Nói yêu em, sau đó anh sẽ mãi mãi là của em.”

Anh lại nhẹ nhàng nói: “Anh là của chính anh chứ.”

Tư Đồ Quyết nổi giận, nói một mạch, “VẬY em cũng là của chính em thôi, anh đừng có hối hận đấy.”

Anh quả thực hối hận rồi. Cô hận anh, quyết tâm né tránh những chuyện cũ làm đau lòng người, nhưng anh lại chỉ muốn nhớ để tìm lại A Quyết trong kí ức chỉ thuộc về anh mà thôi.

Tư Đồ Quyết cúi đầu nhìn Diêu Khởi Vân cuối cùng đã không nói đối nữa.

“Thực ra em biết.” Cô nói.

Đúng vậy, thực chất Diêu Khởi Vân yêu cô, có thể anh cũng chỉ yêu mình cô thôi. Nhưng như thế thì sao?

Trong kịch bản của Tư Đồ Quyết, Thẩm Lăng đã từng nói với Chu Thất Thất: “Trái tim của ta cũng không phải là sắt, cả cuộc đời Thẩm Lăng yêu Chu Thất Thất nhất.” Nhưng Chu Thất Thất lại phát hiện bản thân trong lúc thất vọng lòng đã trở nên lạnh giá như sắt.
[2]

Nếu có thể, cô rất muốn quay lại ngày xưa đi nói với Tư Đồ Quyết năm đó đau lòng muốn chết: Nhìn thấy không? Có nhìn thấy không? Thật là hả giận! Ngày đó khi cô bất lực nhất, anh đã nắm một bàn tay khác, bỏ cô mà đi; rồi khi cô một mình nơi đất khách quê người, đêm nào cũng khóc lóc thất thanh thảm thiết, mỗi một lần, cô đều dựa vào tượng tượng của mình để an ủi vỗ về, cô tưởng

tượng có một ngày, người con trai đó có thể ở trước mặt cô chảy nước mắt hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Chỉ dựa vào những tưởng tượng như vậy cô mới có thể vượt qua hết đêm này đêm khác.

Nhưng tất cả những gì hôm nay đều không giống như trong tưởng tượng.

Diêu Khởi Vân, anh cũng có ngày hôm nay rồi.

[1] Diệt Tuyệt sư thái là nhân vật trong “Ỗ thiên đồ long ký”, vốn là sư phụ của phái Nga Mi, người đã bức chết Kỷ Hiểu Phù (cái này bạn nào xem thì sẽ nhớ).

Người Trung Quốc hay có lối gọi A đằng trước, ví dụ: Diệt Tuyệt sẽ gọi là A Tuyệt, TĐQ sẽ gọi là A Quyết, mà chữ Tuyệt và Quyết phát âm giống nhau nên TĐQ mới ghét DKV gọi cô như thế.

[2] Nhân vật trong phim “Võ lâm ngoại sử” từng chiếu trên TV rồi đấy. Phim này mình bị thích Chu Thất Thất kinh dị luôn í :”>

CHƯƠNG 8: VÌ GẶP GỠ ANH, THANH XUÂN MỚI BẮT ĐẦU

Tư Đồ Quyết từng đọc nhiều tiểu thuyết xuyên không gian thời gian, trong tiểu thuyết không nói rõ những nữ chính là xui xẻo hay may mắn, nhưng lúc nào cũng là vượt qua hàng vạn

năm ánh sáng và gặp được hoàng tử của mình. Cô rất thích những câu chuyện có những cảnh như vậy, giống như sau khi cô miệt mài với công việc ở phòng thí nghiệm trở về nhà, dùng rượu brandi mạnh, vừa uống vừa nghiêng ngả trên sofa xem phim truyền hình — đương nhiên, làm bạn cùng cô còn có những viên thuốc ngủ trợ giúp nữa.

Theo Tư Đồ Quyết nhìn nhận, những tình tiết khoa trương đến mức không thể tưởng tượng đó vốn không thể khiến người khác tin được, ý nghĩa tồn tại duy nhất của nó chính là giúp cô trong thực tại u tối đau buồn này có thêm vài phần sắc thái vui vẻ tưởng tượng để tự làm mình vui thôi.

Nhưng Tư Đồ Quyết cũng không có hứng thú với việc quay trở lại vương triều nào đó, cô tha thiết với cuộc sống văn minh hiện đại nên nếu mất điện chắc sẽ không sống nổi. Thời thiếu nữ trẻ, cô thường nghĩ nếu một người thật sự có thể xuyên không, cô chỉ mong muốn có thể lên đến khi trưởng thành rồi nhìn xem mình có thể nắm tay ai. Sau này những ảo tưởng đó cũng tan biến, vì trong những lúc đen tối nhất của đời người, cô thường nhắm mắt lại, hi vọng mình có thể vượt qua giai đoạn này, tránh những đau thương. Nhưng mỗi lần tỉnh lại, mở mắt ra, trời đã sáng, mọi thứ vẫn như cũ, những thứ phải đối mặt vẫn chưa qua đi. Nếu thực sự có thần tiên chi phối thời gian và vận mệnh, thế thì ngày xưa ngay cả nguyện cầu thành kính của một cô gái, thần tiên cũng chỉ quay mặt

làm ngo, có thể thấy cô thật sự không có vận mệnh này. Vì thế cô chuyển sang nghĩ ngược lại, nếu không thể đi tới tương lai, vậy có thể quay về quá khứ cũng tốt rồi.

Nếu có thể quay về quá khứ, cô có thể làm gì chứ?

Có lẽ cô thật sự nên trở về quá khứ, để nói với Tư Đồ Quyết năm đó từng căn rắng chịu đựng nếm vị mặn nước mắt rằng: Hãy nhớ, anh ta cũng có thể có một ngày như thế.

Có lẽ cô còn nên ở cạnh Tư Đồ Quyết ngày đó bỏ đi khỏi nhà, cùng cô ấy một mình dẫn theo hành lý đứng trên sân bay rộng lớn, có thể sẽ không cô đơn và bế tắc như thế. Lúc Tư Đồ Quyết ngày đó nhẹ nhàng vút điện thoại vào thùng rác của chiếc máy bay, cô sẽ khi nhìn lại con đường đã qua, an ủi người con gái lúc ấy: Không cần mất cả cuộc đời để hoài niệm, sẽ nhanh thôi, có thể sẽ tiêu tan hết chỉ trong vài năm thôi, tất cả cuối cùng sẽ qua.

Hoặc là cô nên quay trở lại ngay từ lúc đầu, lúc vẫn chưa bắt đầu, sẽ nói với Tư Đồ thời thanh xuân ngây dại rằng: Hãy rời thật xa người đó, nhất định không được yêu anh ta.

Nhưng mà nếu vận mệnh đã có quỹ đạo của nó thì con người với vận may lớn nhất, cũng như dũng khí có được, chẳng phải là ngay từ đầu đã không thể biết trước kết cục sao?

Tư Đồ Quyết ngày xưa thực ra là một cô bé lớn sau tuổi, có thể tất cả những đứa trẻ được hạnh phúc dưới sự bảo bọc của bố mẹ

lớn lên đều như vậy. Khi mười lăm tuổi, cô học năm nhất cao trung, các bạn nữ cùng trang lứa đều mê mẩn các loại truyện tranh thần tượng Nhật Bản, bạn cùng lớp Mĩ Mĩ đã lén lút có bạn trai đầu tiên, nhưng Tư Đồ Quyết vẫn giống như khi còn nhỏ, tụ tập bạn bè, chơi đùa thoải mái, đối với thứ gọi là mơ mộng hay phiền não hoàn toàn không có cảm giác gì cả.

Cô cũng thích “Bầu trời sông Hoàng Hà” lấy được từ chỗ Mĩ Mĩ, rồi mỗi tập “Câu chuyện tình yêu Tokyo” nổi tiếng thời ấy cô đều xem, nhưng đối với cô mà nói, xem cũng chỉ là xem thôi, đó là câu chuyện của người khác, nên ngay cả cảm xúc cũng không có. “Thất long châu” và “Thợ săn thành phố” mà đám con trai yêu thích cô cũng không thích. Trên đường đi vào trong trường, hàng loạt ánh mắt đặc biệt của đám nam sinh trẻ tuổi nhìn cô không phải là không nhận ra, nhưng chỉ cảm thấy buồn cười mà thôi.

Ngô Giang vẫn giống như khi còn nhỏ, ngày ngày đi cùng cô, gần như ngày nào cũng ở cùng một chỗ với nhau. Anh lớn hơn cô một tuổi, mẹ của hai người cùng làm việc trong nhà thuốc của một bệnh viện, bố cô khi đó buôn bán qui mô ở mức vừa vừa, còn bố anh là một nhân viên bình thường. Hai nhà cách nhau không xa, hai gia đình đều hiểu rõ nhau, tuổi hai người lại tương đương nhau, gia thế xứng nhau, tính cách cũng hợp. Vào lúc giữa hè, bọn họ thường cùng nhau ngồi dựa dưới bóng cây cách không xa nhà lắm, túi sách để cạnh chân, mỗi người một nửa quả dưa hấu, dựa

lưng vào nhau không để ý đến hình tượng mình ra sao mà ngồi gặm dưa hấu, ve sầu trên đầu lười biếng kêu râm ran.

Ngô Giang luôn đem hạt dưa hấu dính lên mặt cô, sau đó ca ngợi: “Tur Đồ, nốt tàn hương của em phải to ra mới đẹp”, hoặc là “Ồ, nhiều nốt mụn ruồi hơn nhìn em giống bà mai đấy.”

Phản ứng của Tur Đồ Quyết đầu tiên thường là lau lau mặt, sau đó một chân đá Ngô Giang lăn trên mặt đất.

Hai người cãi nhau ầm ĩ, trong lúc rất nhiều bộ phận cơ thể tiếp xúc với nhau, nhưng không ai cảm thấy xấu hổ. Đối với chuyện yêu đương đẹp đẽ, cô cũng giống như tất cả con gái đều hướng đến, nhưng cô luôn cảm thấy nó rất xa xôi, và vốn là chuyện rất xa xôi.

Có thể nói, toàn bộ thời thơ ấu của Tur Đồ Quyết, thậm chí là cả nửa thời kì thanh xuân của cô đều rất vô tư lự từng ngày trôi qua, cho đến khi gặp Diêu Khởi Vân. Nếu nói tuổi thanh xuân tiêu biểu cho phiền não, bối rối, nghi ngờ và nỗi buồn khó gọi thành tên, thì hoàn toàn có thể nói việc Diêu Khởi Vân xuất hiện đã khơi dậy sự bắt đầu tuổi thanh xuân của Tur Đồ Quyết, tuy rằng sự bắt đầu này hoàn toàn không liên quan đến chuyện yêu đương.

Trước nay thân thể cô đều vô cùng khoẻ mạnh, nhưng ngày Diêu Khởi Vân được đem đến trước mặt cô, Tur Đồ Quyết lại lần đầu tiên bị “mụ dì cả”[1] tra tấn một cách kì lạ, mỗi tháng mấy ngày

đó đều bình an vô sự, đau ốm gì đều không thấy, nếu không do mẹ Tiết Thiếu Bình luôn ở bên tai nhắc nhở thì cô cũng không vì chuyện này mà phải xin nghỉ tiết thể dục. Nhưng duy nhất lần này, từ sáng sớm tỉnh dậy đã phát hiện trên giường một mảng màu, bụng dưới liền đột nhiên đau dữ dội, thắt lưng đau, chân bị chuột rút, trán vã mồ hôi. Cô cảm giác như mình nhất định sắp chết, nhưng mẹ cô là dược sĩ lại chỉ đưa cho cô mấy túi ích mẫu và mấy lọ ô kê bạch phượng hoàn.

Sau này Tư Đồ Quyết cũng nghĩ qua, bản thân mặc dù không đợi gặp Diêu Khởi Vân, nhưng đem tội danh này đặt lên đầu anh ta phải chẳng có chút “không phúc hậu”, nhưng cô lại suy nghĩ cẩn thận rất lâu mới phát hiện vấn đề này với anh ta không phải là không có liên quan. Ít nhất nguyên nhân cũng là anh ta, buổi tối trước hôm đau bụng một ngày, cô không ngủ ngon bởi vì nhìn thấy bố mẹ xưa nay vẫn ân ái hoà thuận, hôm nay lại bỗng dưng đóng cửa cãi nhau cả buổi tối.

Sự tình bắt đầu từ một ngày trước, lúc ở bàn ăn trưa, Tư Đồ Cửu An đã nghiêm túc tuyên bố một quyết định.

Tư Đồ Cửu An là người làm ăn, là một trong những người đầu tư sớm nhất vào ngành kinh doanh y dược sau cải cách mở cửa, đương nhiên gặt hái được không ít thành công. Nhưng ngoài thân phận thương nhân, ông cũng không quên được xuất thân quân nhân của mình. Là con gái duy nhất, với nỗi vất vả, đắng cay ngọt

bùi của bố mình, Tư Đồ Quyết đã sớm nghe qua. Vốn là một đứa trẻ rất khổ, từ năm mười bảy tuổi Tư Đồ Cửu An đã từ quê nhà sơn cước mà tòng quân, dựa vào sự thông minh và chăm chỉ, ở trong quân đội mười mấy năm đều làm cán bộ, sau đó về vang xuất ngũ, “rất có khí phách” từ chối công việc vô vị ở địa phương, chỉ dựa vào số tiền sau xuất ngũ mà dựng nghiệp, có được sự nghiệp cho riêng mình, sau đó kết hôn với Tiết Thiếu Bình – một người vợ trong thành phố tốt bụng, có giáo dục, rồi sinh ra Tư Đồ Quyết.

Sau này, trên trang Thiên Nhai – Ngôi nhà chung trên mạng của người Hoa trên toàn thế giới, Tư Đồ Quyết có thấy rất nhiều bài viết, cuối cùng đều khẳng định cha cô là người đàn ông “phượng hoàng.”[2] Cũng may nhà Tư Đồ Cửu An đơn bạc, rất ít bất hoà, tình cảm vợ chồng cũng khá tốt. Điều duy nhất vợ ông không chịu được chính là ông rất quyến luyến tình cảm đồng đội thời chiến.

Mà Tư Đồ Cửu An tòng quân nhiều năm, chưa đánh một trận chiến nào, nhưng tình cảm đối với cấp dưới và bạn chiến đều nặng như nhau. Với những người bạn sau xuất ngũ, ông đều không tính toán, vì thế mỗi khi có người gặp khó khăn, người ta còn chưa mở miệng thì ông đã nhiệt tình ra tay viện trợ giúp đỡ rồi.

Nhiều năm rồi, Tư Đồ Quyết không nhớ đã có bao nhiêu “chú bộ đội” của bố đến nhà chơi, đã có bao nhiêu tiền của mang đi giúp bạn của bố, Cửu An Đường từ khi tạo dựng đến giờ đã nhận bao nhiêu cấp dưới cũ của bố. May mắn mẹ cô cũng không phải người

hẹp hòi, bà rất hiếu chồng, thường không tính toán, những lúc không thể chịu đựng được cũng chỉ nói đôi ba câu. Mà Tư Đồ Quyết từ nhỏ đã được bố mẹ dạy phải trọng tình trọng nghĩa, trọng nghĩa khinh tài, nên càng không để tâm mấy chuyện này.

Mâu thuẫn bắt nguồn thật sự khi ngày hôm đó Tư Đồ Cửu An trên bàn ăn đã nghiêm túc nhắc đến thời ông còn trong binh ngũ, có một người lính cấp dưới rất tốt. Người lính này là một người thật thà, theo lời Tư Đồ Cửu An là một người nói ít làm nhiều, không có người lính nào có thể tốt hơn anh ta, nhưng người này trong doanh trại quân đội cũng không nhận được nhiều chú ý. Dưới sự dìu dắt của Tư Đồ Cửu An, vất vả lắm mới lên đến chức Phó trung đội trưởng, kết quả sau khi xuất ngũ được phân đến một nhà xưởng nhỏ kinh doanh không tốt lắm. Cuối cùng khi xí nghiệp đóng cửa, về nhà làm nông nghiệp, cuộc sống hàng ngày rất vất vả.

Đây vẫn là việc ăn năn nhất trong lòng Tư Đồ Cửu An, ông luôn cảm thấy người anh em tốt không có tiền đồ cũng có trách nhiệm của mình, cho nên luôn nghĩ cách giúp đỡ bạn về mặt kinh tế. Nhưng người bạn họ Diêu này lại là một người có tính cách cố chấp (Sau này Tư Đồ Quyết tổng kết tính tình kỳ quặc, xấu xa của ai đó là do di truyền, thâm căn cố đế, khó lòng thay đổi được). Tư Đồ Cửu An đi thăm người bạn ấy, anh ta chào đón, nhưng dùng bất kể phương pháp nào để đưa tiền anh ta cũng không chịu nhận, dù

cuộc sống gia đình anh ta đã rơi vào tình cảnh túng quẫn khiến người khác nhìn không đành lòng.

Sau khi Cửu An Đường từng bước phát triển, Tư Đồ Cửu An không chỉ một lần mời anh ta đến công ty, nhưng người bạn này vẫn từ chối. Anh ta nói anh ta không có duyên với công việc làm ăn buôn bán, nên không muốn theo chân Tư Đồ Cửu An, tăng thêm gánh nặng cho ông, chỉ có làm ruộng mới là việc am hiểu của anh ta, một đời nghèo khó như vậy cũng chấp nhận.

Vốn dĩ chấp nhận thì cũng chấp nhận rồi, ai cũng có số mệnh của mình, vậy cũng là hết cách rồi. Nhưng môi trường sống tồi tệ và đau khổ kéo dài khiến sức khỏe của người bạn họ Diêu này ngày càng sa sút, lúc bắt đầu không khỏe nhưng luôn cố chịu đựng, chỉ vì con trai nhiều lần yêu cầu mới đi bệnh viện kiểm tra, kết quả là bị ung thư gan giai đoạn cuối, dù cho Hoa Đà tái thế cũng không có cách chữa trị.

Đến khi Tư Đồ Cửu An theo thường lệ gọi điện hỏi thăm, người bạn kia trong nhà vốn đã bần hàn nay vì căn bệnh kia mà bán hết đồ đạc trong nhà, không còn gì cả. Người vợ không chịu được, trên danh nghĩa là ra ngoài làm việc nhưng từ đó cắt đứt liên lạc, bắt vô âm tín, chỉ còn lại một đứa trẻ đã bỏ học, ngày ngày bên cạnh giường bệnh.

Tư Đồ Cửu An lúc đó có quen biết với bệnh viện chữa trị về ung thư tốt nhất trong thành phố, hạ quyết tâm phải cho người bạn mình có được cách chữa trị tốt nhất, kết quả vẫn chậm một bước, chỉ kịp tiễn bạn một đoạn đường mà thôi, trong lòng đau thương tiếc nuối vạn phần, một khoảng thời gian dài không nhìn thấy ông cười. Tiết Thiếu Bình dùng lời lẽ khuyên bảo, Tư Đồ Quyết khi đó cũng không dám trước mặt bố mẹ gây náo loạn, sợ lại bị xui xẻo. Ngày hôm đó, Tư Đồ Cửu An ngồi ở bàn ăn, tràn đầy vui vẻ, đây cũng là một thời gian sau khi bạn ông qua đời. Mẹ con Tư Đồ Quyết mới đầu cho rằng cuối cùng ông đã trở lại bình thường, trong lòng nhẹ nhõm, ai biết được ông lại định đem đứa con mồ côi của người bạn kia từ quê ra đây, thay bạn nuôi nấng chăm sóc.

Tư Đồ Quyết nghe bố mình thao thao nói về thân thể đáng thương, sự thông minh, hiếu thuận, hiếu việc, cần cù... một loạt các tính cách tốt của người con trai kia mà kinh ngạc đến mức quên cả gấp đồ ăn. Cô không phải là người không có tấm lòng thương cảm, mỗi lần bố cô nói đến chú Diêu đáng thương, Tư Đồ Quyết cũng có chút đau xót, nhưng cuộc sống và con người như thế vẫn cách xa với cô quá, giống như những câu chuyện trên báo, mà con người trong câu chuyện đó rõ ràng lại muốn bước vào nhà cô, cùng chung sống với cô, điều này không tránh khỏi có chút không tưởng tượng được.

Phản ứng của Tiết Thiếu Bình dữ dội hơn một chút, bà lặng lẽ nghe chồng nói xong, cho đến khi ông nhắc đến chuyện đã liên lạc với nhà trường, ngày mai đi xe đến đón đưa bé kia, bà mới hiểu rõ chồng mình nói với mình chuyện này không phải là có ý cùng bà bàn bạc, mà là đã quyết định rồi, đây chẳng qua chỉ là thông báo mà thôi.

Điều này làm cho tính tình vốn tốt đẹp, luôn tôn trọng chồng của Tiết Thiếu Bình lúc này ngay cả trước mặt con cũng tan vỡ. Bà có thể chấp nhận chuyện chồng mình nhiều năm luôn coi trọng tình cảm với bạn chiến, cũng có thể chấp nhận chuyện ông vì mất đi một người bạn tốt mà sầu não không vui. Theo bà, một người đàn ông tốt cần phải như vậy, nhưng Tư Đồ Cửu An không quan tâm đến cảm giác của một người vợ như bà, ngay cả việc chưa bàn bạc gì mà đã quyết định đem đưa con của người khác về nhà nuôi nấng, mặc kệ đứa trẻ đó có bao nhiêu điểm tốt, đáng thương như thế nào, điều này vẫn khiến bà vô cùng phẫn nộ mà phản đối.

Đối mặt với cơn thịnh nộ của vợ, Tư Đồ Cửu An cũng đã dự đoán được, chẳng qua là bất đắc dĩ mà thôi, có thể sở dĩ ông đến cuối cùng mới nói với vợ và con gái chính vì sợ phản ứng của họ có thể khiến ông do dự. Nhưng ngày đưa tiễn lão Diêu, đứa trẻ đó từ đầu đến cuối đều rất lặng lẽ và hiểu chuyện, sự tuyệt vọng ánh lên trong đôi mắt trưởng thành sớm ấy khiến ông không thể nào quên được. Từ đó, ông đã ở trước mặt bạn thề là sẽ coi đứa trẻ đó như

người thân của mình, nuôi dưỡng lớn lên, không để bạn mình phải hối tiếc.

“Anh có biết trong nhà bỗng dưng thêm một người có nghĩa gì không? Đứa trẻ đó đã mười sáu tuổi rồi, không phải sáu tuổi hay sáu tháng gì cả, chúng ta làm sao có thể ở chung với nó? Đối với em và con gái, nó chỉ là một người lạ mà thôi. Còn đây là nhà của em, không phải cô nhi viện!” Tiết Thiếu Bình phản nộ to tiếng với Tư Đồ Cửu An.

Lúc ấy, Tư Đồ Cửu An né tránh đề tài của Tiết Thiếu Bình, quay sang nói với Tư Đồ Quyết này giờ vẫn chưa gấp thức ăn: “Sao có thể nói là người lạ chứ? Con gái, con không phải là không biết chú Diêu đúng không? Còn có anh trai đó, con cũng gặp qua rồi...” Thấy đáng vẻ mơ hồ của con gái, Tư Đồ Cửu An nhú mày nói, “Không phải con đã đến nhà chú Diêu cùng với bố rồi sao? Anh trai đó còn cùng con ăn cơm, nói chuyện rồi mà, sao có thể quên chứ?”

Thực ra, biểu hiện trên mặt của Tư Đồ Quyết lúc này không phải là không nhớ, chỉ là bị từ “anh trai” buồn nôn trong câu nói hùng hồn của bố làm cảm thấy khó chịu, đang cố gắng điều chỉnh mình mà thôi.

[1] Ngày kinh nguyệt của con gái

[2] Từ “phượng hoàng” này xuất phát từ câu “Phượng hoàng vàng bay ra từ khe núi”, ý chỉ sự lột xác, trải qua gian khổ mới có

thành tựu. Ngoài ra, còn một ý nghĩa nữa, ám chỉ người đàn ông nghèo khổ ở nông thôn, sau này chuyển ra thành phố và cưới một người vợ thành phố

CHƯƠNG 9: GIÓ ĐÊM LẠNH LẼO

Cô từng xem rất nhiều phim thần tượng, tiểu thuyết ngôn tình Đài Loan, và truyện tranh hài Nhật Bản, tình cảnh gặp phải trước mắt cũng giống như một tình tiết siêu lãng mạn được lấy ra từ tiểu thuyết hoặc phim truyền hình vậy, đặc biệt là giống “Nụ hôn định mệnh”[1] của Tada Kaoru. Tư Đồ Quyết không chịu nổi Cầm Tử, nhưng lại thích sự giận dữ của Trục Thụ. Những lúc xem phim hài như thế, cô cũng từng nghĩ qua nếu nhà mình bỗng dưng có thêm một người bằng tuổi đẹp trai, ngày ngày cùng sống dưới một mái nhà thì thật khiến người ta tưởng tượng ra nhiều điều biết bao...

Nhưng... nhưng mà... Tình tiết này chỉ tồn tại trong truyện thì mới có lý, còn phát sinh trong hiện tại thì thật sự quái gở. Giống như mẹ cô nói, nhà có thêm một người lạ, mà lại là người ngày ngày sẽ sống chung thì dù là ai cũng có chút khó chấp nhận. Hơn nữa, người “anh trai nhỏ” kia (lúc nghĩ đến đây, rốt cuộc cô không nuốt nổi, bỏ bữa xuống) hoàn toàn khiến cô không hề có chút tưởng tượng mơ mộng gì.

Chú Diêu mà bố nhắc đến cô gặp qua rồi, không chỉ một lần mà trước khi cô mười tuổi đã gặp qua mấy lần rồi, lần gần đây nhất

đến nhà chú Diêu, cách không gần lắm, và đó là việc của gần hai năm trước rồi. Nghỉ hè năm thứ hai trung học, bố cô dẫn mấy người bạn chiến đến thăm chú Diêu cũng mang cô đi, nói là để cô trải nghiệm cuộc sống nông thôn và biết quý trọng điều kiện cuộc sống hiện nay của mình, bỏ những tật xấu được nuông chiều đi.

Ai ngờ khi xe vừa đến vùng quê, Tư Đồ Quyết đã giống như chim được thả về rừng mừng rỡ bay lượn. Bản tính cô hoạt bát hiếu động, bình thường đi chơi cùng Ngô Giang đến hồ Thiên Hải, nhưng vẫn có bố mẹ bên cạnh, hưởng hồ ngay cả màu xanh ở thành phố cũng rất hiếm, cho nên luôn cảm thấy bị trói buộc. Sông nước ở vùng quê khiến cô quả thực vui đến quên cả trời đất, cái gì cũng tò mò, cái gì cũng thấy rất thú vị. Tư Đồ Cửu An bạn uống rượu ôn chuyện với bạn cũ. Tư Đồ Quyết chào mấy chú theo họ là chú Trương, chú Lý, chú Diêu, nhưng ai là ai thì không phân biệt được rõ, sau đó liền theo bọn trẻ trong làng đi chơi. Đến buổi tối, không biết cô ăn phải cái gì mà đột nhiên đau bụng tiêu chảy, Tiết Thiếu Bình biết được thì lòng như lửa đốt, vì thế Tư Đồ Cửu An ngay cả trong đêm cũng phải đưa cô trở về, sau việc đó ông mắng cô là bị mẹ nuông chiều quá, điều này khiến Tư Đồ Quyết thấy rất oan ức.

Tư Đồ Quyết đang cố gắng nhớ lại lần về quê đó, cô nhớ hồ nước trước nhà chú Diêu, nhớ mùi vị khoai lang mà cô cùng mấy đứa trẻ nhỏ tuổi hơn cô một chút cùng nhau nướng, nhớ con gà mổ

hạt kê, nhưng đối với “anh trai nhỏ” họ Diêu mà bố nhắc đến thì cô hoàn toàn không có ấn tượng.

Tiết Thiếu Bình luôn chiều con gái, vì thế Tư Đồ Cửu An mới có ý đồ ở trước mặt con gái mở đường nói, nhìn thấy Tư Đồ Quyết không phản đối liền nói: “Trong nhà chỉ có con là con gái, thêm một người anh trai không phải tốt hơn sao? Có thêm một người bạn, cũng có người quản con, con lại không cần cả ngày ở bên ngoài chơi nữa.”

Không biết lời này của Tư Đồ Cửu An thật sự có được lòng người không, nhưng Tư Đồ Quyết thích rất nhiều thứ, thứ duy nhất cô không thích là có người quản lí cô, bố mẹ còn chịu thì một “người ngoài” dựa vào cái gì chứ? Cô tránh ánh mắt “tràn đầy kỳ vọng” của bố, cũng không dám nhìn vào đôi mắt đỏ ngầu của mẹ. Trên thực tế, cô cảm thấy oán giận, phẫn nộ và tổn thương đến mức không thể nói được gì. Thứ cô không thiếu nhất chính là bạn chơi, đâu phải ở trong nhà chơi một mình chứ. Cũng may, cô không phải là người tự tìm phiền não, tự nghĩ rằng mình có nói gì cũng vô dụng, xem ra bố cô đã ra quyết định rồi, nếu đã không thể tác động vào thì còn có thể né tránh được không?

Vì thế cô lẩm bẩm vài tiếng, nói dối là mình ăn no đau bụng, vội vàng rời đi, bỏ lại cục diện rối rắm trên bàn ăn sau lưng.

Tối hôm đó, nửa đêm Tư Đồ Quyết dậy uống nước, nghe thấy trong phòng bố mẹ có tiếng nói chuyện, trong lòng tò mò liền rón rén lên lầu xem động tĩnh. Cách một cánh cửa phòng nhưng cô vẫn nghe thấy tiếng mẹ cố ý nén thấp giọng mang đầy sự phẫn nộ.

Tư Đồ Quyết không dám lại gần, chỉ vài từ rời rạc lọt vào tai cô mà thôi.

“... Anh có nói bao nhiêu đạo lý cũng thế thôi, em không phải là không đồng ý, cứ coi như đứa trẻ đó không có cả cha lẫn mẹ, nhưng còn người thân trong nhà cũng có thể chăm sóc chứ. Anh cùng nó đến trường cũng không sao cả, hà tất phải ở nhà mang... Tư Đồ Cửu An, em còn không hiểu anh sao, miệng anh không nói, nhưng trong lòng anh vẫn cảm thấy tiếc vì em đã sinh ra một đứa con gái. Hiện giờ bỗng nhặt không được một đứa con trai, chỉ mong sao có thể coi là bảo bối giữ lại bên mình... Anh thật phong kiến, là đồ thông thái rởm...”

Tiếp theo sau là một hồi giải thích của Tư Đồ Cửu An, chẳng qua chỉ là đạo nghĩa trách nhiệm, hoặc là nói đứa trẻ kia hiểu chuyện...

Tư Đồ Quyết dựa vào tường cạnh cánh cửa, trong lòng nhất thời không có cảm giác gì. Cô nghĩ, không chừng thực chất bên trong bố cô thật sự không thoát được quan niệm cổ hủ của đàn ông Trung Quốc là phải có con trai, tuy rằng trước nay chưa bao giờ ở

trước mặt mẹ con cô có ý biểu lộ muốn có con trai, nhưng khi cô còn nhỏ, ông thường giơ giơ Tư Đồ Quyết lên cao rồi ôm vào lòng, vừa cười vừa nói: “Chúng ta là thay nhà người khác nuôi dưỡng con dâu, xem ra ta và mẹ con chỉ có số làm ông bà ngoại thôi, Cửu An Đường sớm hay muộn cũng là của nhà người khác thôi.”

Nhiều năm trôi qua, Tư Đồ Quyết luôn coi đó là lời nói đùa, hiện giờ nghe mẹ cô vạch trần như vậy, không tránh khỏi có chút tức giận bất bình. Con trai thì thế nào chứ, từ bé đến lớn cô đã thua con trai điểm gì chứ? Chẳng lẽ sau này bố thật sự đối xử tốt với một đứa con trai không máu mủ hơn là với đứa con gái do mình sinh ra này sao? Cô lắc đầu, vì chuyện mình không biết mà lo lắng thật là điều ngu xuẩn nhất. Trời có sụp xuống, cô còn có mẹ cơ mà.

Cô lén lút quay lại phòng mình, đem ngủ mơ màng, có thể vì lạnh do mặc ít quần áo mà người cứ sát vào góc tường, lại vừa đúng lúc “mụ dì cả” ghé chơi, vì thế mà sáng sớm cả người đã thấy khó chịu.

Ai biết được sự tình vẫn chưa xong, khi cô vừa mới uống thuốc mẹ đưa thì bố cô đã đứng trước cửa thông báo phải nhanh dọn dẹp phòng, chuyển lên tầng hai, để lại phòng mình cho “anh trai Diêu” sắp đến.

Tư Đồ Quyết nhảy dựng lên tại chỗ, nổi giận đùng đùng, phản kháng mạnh mẽ, kiên quyết phản đối. Trước việc này, Tư Đồ Cửu

An không còn cách nào chỉ biểu hiện khá cứng rắn, không chút do dự bác bỏ sự phản kháng của con gái, không thương lượng, không chuyển cũng phải chuyển. Tư Đồ Quyết mang vẻ mặt cầu cứu với mẹ, nhưng từ khuôn mặt lạnh lẽ của mẹ cô có thể nhận ra — Sau cả đêm cãi nhau, bố mẹ cô đã đạt được một suy nghĩ chung, nhưng cũng chỉ vì tình cảm gia đình và vợ chồng mà mẹ cô mới thoả hiệp chuyện này thôi.

Tư Đồ Quyết trở về phòng, tâm trạng chán nản đến cùng cực. Phòng của cô ở tầng một, bố mẹ cô ở tầng hai, trong nhà chỉ có hai phòng này là có nhà vệ sinh riêng. Cô hiểu bố mẹ muốn cô chuyển lên tầng hai bởi vì đưa con trai họ Diêu kia vừa mới đến, hi vọng có thể dành cho anh ta không gian độc lập, hơn nữa phòng tầng hai cũng gần chỗ nghỉ ngơi của vợ chồng Tư Đồ Cửu An, dù nói gì Tư Đồ Quyết cũng là con gái máu mủ của họ, ở đó càng thuận tiện hơn. Song lý giải chỉ là lý giải, cô không muốn tự nhiên chuyển phòng cũng có nỗi khổ tâm của mình, nhưng nỗi khổ tâm này thực sự không thể thẳng thắn nói với bố mẹ.

Không nói đến chuyện căn phòng ngủ ở tầng một mười mấy năm nay ngập tràn tình cảm và kỷ niệm, trong phòng còn có rất nhiều chỗ mà chỉ có Tư Đồ Quyết mới biết, nó cất giấu rất nhiều loại đồ chơi mà không thể cho bố mẹ biết được, nhưng muốn chết nhất chính là một khi chuyển đi thì việc chạy trốn sau cánh cửa và

niềm vui sau cánh cửa kia của một mình cô cũng coi như bị đóng lại.

Trong phòng của Tư Đồ Quyết có một chiếc cửa sổ mở ra một không gian xanh ngát, xuất phát từ việc lo lắng về sự an toàn, người ta đã đặt một chiếc lưới chống trộm trên cửa sổ. Chiếc lưới chống trộm kia mang kết cấu cổ kính, là một loạt các thanh sắt tinh tế gắn trên song cửa sổ, nhìn có vẻ rất chắc chắn. Nhưng hai năm trước Tư Đồ Quyết đã phát hiện vì thời gian mà thanh sắt đã bị lỏng đi, chỉ cần cô lung lay và kéo hết sức, có thể rút ra từ bất kì góc nào, vì thế khi cửa sổ thiếu mất một cây sẽ có nhiều chỗ hổng, với người có thân hình gầy nhỏ như Tư Đồ Quyết dễ dàng tự do ra vào.

Từ khi Tư Đồ Quyết bước vào thời kì thiếu nữ, vợ chồng Tư Đồ Cửu An đối với cô con gái từ nhỏ đã được nuông chiều tự do thì nay quản thúc nghiêm ngặt, bắt cô phải theo rất nhiều qui tắc cứng nhắc. Ví dụ như, nếu buổi tối không có việc gì đặc biệt thì sau tám giờ tối không được ra khỏi cửa. Từ khi phát hiện ra lối bí mật sau cửa, Tư Đồ Quyết như tìm thấy thuốc hồi sinh. Trước kia có vài lần vào buổi tối cô thường ở trong phòng làm bài tập, mẹ cô hay gõ cửa phòng hỏi cô có muốn ăn gì không, cô bị quấy rầy nên thường hay cáu gắt, từ đó Tiết Thiếu Bình thường ngồi xem TV mà không quấy rầy cô nữa. Vì thế chỉ cần bên ngoài có gì chơi hay, bọn Ngô Giang ở ngoài cửa sổ ra ám hiệu nhỏ là Tư Đồ Quyết liền khoá cửa

phòng, giả vờ đóng cửa học bài hoặc tắt đèn đi ngủ, sau đó trốn đi, chơi chán rồi mới lén lút trở về.

Cô thường ngày ham chơi, nhưng cũng biết đúng mực, không dám đi đâu lâu quá, hơn nữa trước sau luôn cẩn thận nên một thời gian dài không bị bố mẹ phát hiện. Nếu giờ chuyển lên tầng hai, xa căn phòng này, ô cửa sổ này, ngày nào cũng ở ngay trước mặt bố mẹ thì con có vui vẻ gì đáng nói nữa.

Hôm đó vừa đúng là cuối tuần, không có ai trong nhà phải đi làm, đi học. Để chuẩn bị đồ đạc hàng ngày cho đứa con trai kia chuẩn bị chuyển đến, Tiết Thiểu Bình bận còn không hết việc, làm sao lo lắng cho Tư Đồ Quyết được, việc chuyển nhà như vậy là đặt hết lên vai một mình Tư Đồ Quyết. Cô chống tay vào thắt lưng đang đau, vừa lưu luyến không nỡ thu dọn, vừa oán trách tên khách “không mời mà đến” kia đã phá vỡ quỹ đạo cuộc sống vốn có của cô, mãi đến bữa tối, việc dọn dẹp mới cơ bản xong. Phòng dọn rồi, mẹ cô còn mua ga giường mới cho hần, căn phòng kia rồi sẽ nhanh mang dấu ấn người khác thôi.

Tư Đồ Quyết còn muốn đứng trước cửa sổ hoài niệm lần cuối cùng, nhưng Tư Đồ Cửu An đã dẫn một bóng dáng xám xịt ở bên ngoài vào phòng. Tư Đồ Quyết đứng sau lưng mẹ, cùng nhau chào đón hai người đàn ông một lớn một nhỏ, nghe thấy giọng bố giới thiệu tràn đầy tình cảm yêu mến.

Tên kia gọi là “Dao Khởi Vượng”[2], không, phải nói là Diêu Khởi Vân – một đứa con trai mười sáu tuổi đã gầy lại cao, bởi vì thân hình gầy gò, nên càng khiến chân tay như dài hơn. Cậu ta đứng ở chỗ đó, cố gắng mỉm cười, nhưng toàn thân lại toát ra vẻ lo lắng và xấu hổ không thể lừa được cô. Bốn người đi đến bàn ăn, Tư Đồ Quyết lại ngồi đối diện với cậu ta, cô không che giấu sự tò mò với “tên xâm lược” kia, không để ý mẹ đang ho nhẹ, không kiêng nể gì mà quan sát đánh giá hẳn.

Diêu Khởi Vân mặc một chiếc áo mới tinh, nhưng rõ ràng là bộ quần áo rộng thùng thình quá mức, vẫn còn nhìn thấy logo sản phẩm trên đó rất to, nhất định đó là sản phẩm của bố cô rồi. Hai má cậu ta rất gầy, màu da vàng vọt không khoẻ mạnh, tóc có vẻ như vừa mới cắt, một chút bóng láng cũng không thấy, ngoài hàm răng lộn xộn ra thì mặt cũng không đến mức xấu quá khiến người ta ghét, mà đôi mắt sâu thẳm như có nét cười trầm buồn nơi khoé mắt, điều này khiến cho bộ phận đẹp nhất trên mặt cậu ta cũng lộ ra vẻ u ám, đây lại đúng là điểm tính cách mà Tư Đồ Quyết không thích.

Lúc Tư Đồ Cửu An thúc giục cậu ta một lần nữa, cậu ta mới cầm lấy đĩa, bàn tay cầm đĩa đen nhẻm, các ngón tay lộ ra các khớp xương, móng tay trắng nhợt, trên các móng còn có vết đen cáu.

“Ăn cơm đi, Khởi Vân, sau này đây chính là nhà của cháu, đừng khách sáo nhé”. Tư Đồ Cửu An liên tục gấp thức ăn cho Diêu Khởi Vân, trong mắt ông, Diêu Khởi Vân dường như đang ngại nên cứ cúi đầu gắp cơm, lần đầu tiên trên bàn ăn thò đũa ra gắp là để gắp viên thịt kho tàu – vốn là món sở trường của bà Tiết.

Trong lúc này, ánh mắt Tư Đồ Quyết sáng quắc khiến cậu ta không biết làm thế nào, cả người không được tự nhiên, căng thẳng đến mức tay chân đều không nghe lời, viên thịt rơi từ đũa xuống, quay tròn một vòng trên bàn ăn rồi rơi xuống đất.

Mặt Diêu Khởi Vân lúc ấy đỏ lựng lên, lập tức buông đũa, cúi người định nhặt. Tư Đồ Cửu An lại kéo cậu ta lại, liền miệng nói: “Đừng nhặt, đừng nhặt, không cần lo, chút nữa sẽ dọn dẹp, trước tiên ăn cơm đi đã.”

Viên thịt kia đi một đường rồi rơi xuống sàn nhà, lại dừng ngay cạnh chân Tư Đồ Quyết, cô sợ mình không cẩn thận dẫm phải liền lấy một tờ khăn giấy đi nhặt. Lúc cô cúi người, vô tình nhìn thấy chân của Diêu Khởi Vân, thiếu chút nữa không nhận được mà cười phá lên.

Bố cô thật không khéo gì cả, đưa Diêu Khởi Vân đi tân trang một chuyến mà lại quên tân trang đến chân. Diêu Khởi Vân mặc quần áo mới nhìn toàn thân có thể nào, kỳ cục thế nào, nhưng vẫn

chưa bằng trên chân là một đôi đã mài mòn, phía trước đã mốc ròi, thật sự không còn nhận ra đó là giày nữa.

Có thể vì nhạy cảm mà Diêu Khởi Vân nhận ra Tư Đồ Quyết có thể đã nhìn thấy thứ đồ đó của mình, nhẹ nhàng thu chân lại, cứ như là như vậy thì có thể thoát khỏi tầm mắt của cô. Tư Đồ Quyết ở dưới bàn làm bộ mặt giả, điềm nhiên như không ròi đứng thẳng người, cô không chắc trên mặt mình có phải có nụ cười không thể giấu nổi không, chỉ biết Diêu Khởi Vân đang ở trên bàn ăn vô cùng ngượng ngùng, mắt cũng không biết nên nhìn vào đâu, tay chân không biết nên đặt chỗ nào.

Tư Đồ Cửu An cũng không phải mù mờ, mặc dù không biết có vấn đề gì, nhưng đã sớm tóm lấy cô con gái tinh quái, cau mày trách nói: “Tư Đồ Quyết, ăn cơm là ăn cơm, ở đâu mà lén lút thế kia, bình thường dạy con thế nào hả?”

Tư Đồ Quyết hết sức oan ức, cô thừa nhận mình đối với Diêu Khởi Vân không có thiện cảm, nhưng đã cẩn thận nén tâm tư này xuống. Cô cũng không phải kẻ coi thường những người bần hàn, ít nhất tên con trai kia xem ra còn để ý hơn cô ấy chứ.

“Anh nói chuyện không phân rõ đúng sai sao? Con gái tốt bụng nhặt nó lên thì có gì sai chứ? Anh dạy con như thế à?” Không đợi Tư Đồ Quyết biện bạch, Tiết Thiếu Bình đã lạnh lùng nói ra những lời này. Cuối cùng, bà nhìn vào bát Diêu Khởi Vân, thấp giọng nói:

“Tiếp tục ăn đi, Khởi Vân, không phải thức ăn ta làm con ăn không quen đấy chứ?”

Diêu Khởi Vân lắc đầu: “Không ạ... Cô à, thật sự không phải ạ.”

Dáng vẻ ra sức ăn cơm của cậu ta khiến Tư Đồ Quyết vừa thấy khó chịu vừa thấy đáng thương. Vốn là có chút cảm phần với cậu ta, nhưng chính vẻ đáng thương này đã làm nó phai nhạt đi ít nhiều.

“Không quen thì sau này cũng sẽ dần dần quen, chúng ta là người một nhà rồi, còn có rất nhiều thứ phải lưu ý, đây chỉ là vấn đề nhỏ mà thôi.” Tư Đồ Cửu An vỗ vỗ bả vai Diêu Khởi Vân.

Tiết Thiếu Bình vẫn lặng im như cũ.

Sau bữa ăn, Tiết Thiếu Bình ở trong bếp dọn dẹp, Tư Đồ Quyết theo thường lệ ngồi ở sô pha tầng một, vừa ăn táo vừa xem “Anh hùng bóng chày” trên TV. Diêu Khởi Vân đi vào phòng bếp, muốn giúp Tiết Thiếu Bình, bị bà từ chối, nhưng cậu ta vẫn kiên quyết muốn rửa bát cho, hai người khách khí đẩy tới đẩy lui làm vỡ một cái. Cuối cùng Tiết Thiếu Bình chịu thua, để mặc cậu ta, lau khô tay rồi đứng ở bên cạnh chỉ đạo.

Tư Đồ Cửu An đứng trong phòng khách hút thuốc, đi qua đi lại, lại bắt đầu than vãn tật xấu của Tư Đồ Quyết, cái gì cũng yếu ớt này, mười ngón tay chưa chạm đến nước bao giờ này, không yêu lao động này, rồi là sao không học Khởi Vân này, đứa trẻ Khởi Vân này

thật tốt nha, đứa trẻ nghèo khổ này sớm đã biết lo liệu việc nhà này... Blablabla... Kể lể đến nỗi mà Tư Đồ Quyết vốn không dễ dàng gì mới đợi được đến tình tiết nam chính biểu lộ chân tình thì giờ cũng không có cách nào chuyên tâm xem được. Thật sự nhịn không được nên cô giận dữ đáp lại một câu: “Hiện giờ là lúc cậu ta cần thể hiện, con làm sao dám tranh giành với cậu ta chứ, vậy mà bố lại nói là con không hiểu chuyện.”

“Con vốn là không hiểu chuyện như người ta mà.” Tư Đồ Cửu An nhất thời ghen lời, chỉ biết thuận miệng chê trách vậy.

Ai ngờ Tư Đồ Quyết cũng mặc kệ, ném cái gối đang ôm xuống đứng vù dậy, “Con sao mà không hiểu chuyện chứ, là mẹ không cho con làm mà. Hơn nữa ngoài việc không rửa bát, con còn khiến bố mẹ lo cái gì nữa chứ?”

Những lời này nói quả thật không sai, người bên cạnh ai mà không khen cô con gái nhà Tư Đồ vừa xinh đẹp lại vừa hiểu chuyện chứ, Tư Đồ Quyết không chịu thua, từ nhỏ cả ở bốn mặt đức – trí – thể – mỹ , cô chưa bao giờ làm bố mẹ phải mất mặt. Cô nói như vậy cũng khiến Tư Đồ Cửu An dường như cũng cảm thấy mình đã đem sự nôn nóng của mình trút lên người con gái.

“Con tốt, nhưng cùng Khởi Vân học nhiều thứ nữa thì cũng tốt hơn mà.” Ông là người tính tình cứng rắn, dù có dịu dàng cũng chỉ nói được câu này mà thôi.

“Con và cậu ta là hai việc khác nhau, bố đừng hay đem con và cậu ta ra so sánh.” Tư Đồ Quyết nói xong, quay đầu hướng về phía phòng mình, đến trước cửa phòng mới nhớ ra đây đã không còn là căn phòng thuộc về mình nữa, lúc này lại ỳnh ỳnh đi lên lầu.

[1] Tác phẩm “Itazura Na Kiss”, tức “Nụ hôn định mệnh” của Tada Kaoru phát hành Chap đầu vào năm 1986 được sự hâm mộ mãnh liệt của thanh niên Nhật, xây dựng hình ảnh Kotoko Aihara – một cô gái hơi ngốc nhưng cá tính, chậm hiểu nhưng nhân hậu, hồn nhiên, quan tâm người khác. Nữ chính vì một số lí do mà phải chuyển đến ở nhờ nhà nam chính.

Đây chính là tác phẩm được chuyển thể sang film “Thơ ngây” của Đài Loan (dv: Trịnh Nguyên Sướng – vai Trục Thụ + Lâm Y Thần – vai Sương Cầm) và “Mischievous Kiss” của Hàn Quốc (dv: Kim Huyn Joong)

[2] Từ 摇起晕 (Dao Khởi Vựng = dao động phát sáng) và 姚起云 (Diêu Khởi Vân) có phát âm giống nhau

Tư Đồ Quyết ở trong phòng ngủ mới trên tầng hai chậm chậm sắp xếp đồ chơi lộn xộn của mình, đeo tai nghe nhạc để ở mức đinh tai nhức óc, bỏ ngoài tai mọi động tĩnh dưới nhà.

Bảy rưỡi... Tám giờ... Tám rưỡi...

Thấy thời gian hẹn của cô với Ngô Giang càng lúc càng đến gần, nếu vẫn theo quỹ đạo cuộc sống trước kia thì lúc này bố cô hoặc là vẫn chưa trở về, hoặc đang cùng mẹ ở tầng hai xem TV và cô có thể từ ô cửa sổ mà trốn đi, tự do chơi khoảng một tiếng đồng hồ, rồi trở về đi ngủ mà thần không biết quỷ không hay. Chỉ là cô thật không ngờ mới qua một ngày cô đã đánh mất trận địa của mình, con đường bằng phẳng vốn tràn hy vọng nay cũng dựng lên trùng trùng chướng ngại.

Tiếng nói chuyện dưới nhà vẫn truyền đến tai Tư Đồ Quyết, không có đầu óc cũng đoán được bố cô đang lôi kéo Diêu Khởi Vân nói chuyện, còn mẹ cô bị bắt làm người nghe chuyện.

Một bộ đạo lý lớn của Tư Đồ Cửu An bình thường dù làm thế nào cũng không nhận được sự ủng hộ của vợ con. Bây giờ cuối cùng đã có Diêu Khởi Vân có thể nghe ông thao thao bất tuyệt, từ phẩm chất truyền thống của dân tộc Trung Hoa, đến chí hướng và khát vọng của nam nhi, cuối cùng là lịch sử cách mạng, nói về ý nghĩa của những khổ nạn với cuộc sống con người, như việc tất cả những đứa trẻ không may mắn đều là những người từ trên trời xuống có những nhiệm vụ quan trọng. Diêu Khởi Vân thỉnh thoảng trả lời vài câu, giọng rất thấp, Tư Đồ Quyết nghe không rõ, nhưng lời cậu ta nói nhất định là đồng ý, phụ họa, hơn nữa trong mắt chắc chắn còn tràn đầy tình cảm sùng bái “chú Tư Đồ”.

Trên thế giới này làm gì còn tìm được tổ hợp nào mà lại hợp ý nhau hơn hai người đàn ông dưới nhà kia chứ? Tên Diêu Khởi Vân kia xem ra cũng tốn sức rồi, có đủ những tính chăm chỉ, kiên nhẫn mà Tư Đồ Cửu An khen ngợi nhất, rõ ràng đó chính là hình ảnh đứa trẻ hoàn mỹ mà trong lòng Tư Đồ Cửu An vẫn nghĩ, chẳng trách tinh thần ông có vẻ đang ngập tràn vui mừng.

Những điều này Tư Đồ Quyết thật sự không quan tâm, vốn dĩ cô đã chán ngấy ý đồ áp đặt kiểu cũ về thế giới quan của ông lên cô, cũng không thấy thích thú việc bán thuốc ở Cửu An Đường, có Diêu Khởi Vân rồi thì kỳ vọng và bầu tâm sự của bố cô đã có thể tìm được người thích hợp rồi, như thế có thể buông tha cô. Nhưng việc khẩn trước mắt chính là bọn Ngô Giang đang nóng lòng chờ cô, cô rất muốn đi mà tình hình ở dưới nhà rõ ràng không thể khiến cô thoát đi được.

Một thời gian, Tư Đồ Quyết và Ngô Giang rất thích chơi chơi dễ mền, lúc này thật muốn quay lại ngày xưa, có thể thoải mái vui chơi. Lúc Ngô Giang đem “Tương ái” ra khoe, Tư Đồ Quyết vốn có chút hồn nhiên vô tư, cho rằng đây gần giống như đạo cụ cần thiết trong phim để một công tử bại hoại chiếm đoạt lấy một cô gái. Nhưng “gần mực thì đen, gần đèn thì rạng”, sau khi nhìn quen tai quen mắt, cô cũng tự nhiên dần dần yêu thích.

Để chơi được chơi dễ thì đầu tiên phải đi bắt dễ, đây là công việc nặng nề trong mắt Tư Đồ Quyết. Vừa đến mùa bắt dễ là xung

quanh các đám cỏ đều có để nhưng không nhiều, vì thế Ngô Giang thường dùng xe đạp chở cô, rồi cùng vài người bạn, đạp xe khoảng mười lăm phút đến chỗ mộ các liệt sĩ để tìm để. Ở đó cỏ thường rậm rạp, bình thường rất ít người đến, hướng hồ ban đêm lại là lúc còn trùng vui đùa, đương nhiên cũng là lúc vui chơi của Tư Đồ Quyết. Máy bảo bối cô tâm đắc nhất không phải ở đâu cũng dễ có được, vì thế cô còn cố ý chuẩn bị một bộ trang bị: đèn pin, dầu thơm, lồng để bằng mây tre đan, quần áo dài tay, tất cả cũng không ít nhưng toàn bộ đều để chỗ Ngô Giang cả. Buổi tối hôm nay đáng lẽ bộ trang bị đó một lần nữa được dùng đến, cô đang định lấy vài thứ đồ tốt để trấn áp uy phong của Ngô Giang, nhưng lại bị giữ ở nhà.

Qua chín giờ, nghĩ đến Diêu Khởi Vân cũng đã mệt rồi, vợ chồng Tư Đồ Cửu An sau khi dạo dò Diêu Khởi Vân nghỉ ngơi thì đi lên lầu. Tư Đồ Cửu An đi tắm, Tiết Thiệu Bình gõ gõ cửa phòng con gái, Tư Đồ Quyết buồn bực nói là mệt nên trở về phòng xem TV thôi.

Trong lòng Tư Đồ Quyết mừng rỡ, bắt đầu rục rịch. Không thấy động tĩnh khác thường gì bên phòng bố mẹ, cô liền lên đi xuống lầu. Cửa chính khoá rồi, cái khoá cửa chết tiệt kia chỉ cần có động nhỏ cũng đủ phát ra tiếng khiến người trong nhà kinh động. Căn phòng ngủ vốn thuộc về cô cũng khép chặt, không biết tên kia ở trong đó đang làm gì nữa? Cô gãi đầu, tay chân nhẹ nhàng tiến đến

trước cửa phòng, chần chừ lưỡng lự nghĩ không biết dùng cách nào mới khiến hắc không hay không biết để có thể chuồn ra ngoài từ lối cửa sổ kia.

Cô lòng vòng một hồi vẫn chưa có cách gì khả thi, liền ghét sát tai vào cánh cửa nghe trộm động tĩnh bên trong. Hiệu quả cách âm của cánh cửa này chỉ ở mức bình thường, cô biết rất rõ điều này, nhưng kì lạ là ở bên kia một chút âm thanh nhỏ cũng không nghe thấy chứ đừng nói đến tiếng nước chảy, tiếng bước chân, tiếng nhạc nhẽo... ngay cả nửa tiếng ho khan cũng không có, cậu ta im lặng cứ như không tồn tại ấy.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng rắc nhỏ vọng đến, Tư Đồ Quyết kịp suy nghĩ nửa giây rồi lập tức phản ứng đang định tránh người ra, nhưng cửa mở rồi mà cô vẫn đang ở tư thế mờ ám.

Tư Đồ Quyết gượng cười, đứng thẳng lưng lại, giả vờ mình tuyệt không phải một tên biến thái đang rình nhìn trộm, ngượng ngùng che dấu, giơ tay chào tên chủ nhân mới của căn phòng này một câu: “Hi!”

Với nụ cười bừng sáng của cô, Diêu Khởi Vân vẻ mặt căng thẳng và bất ngờ lại không biết nên làm gì, mặt đỏ lên, lúc nói chuyện cũng không dám nhìn vào mặt cô: “Có... có chuyện à?”

“Ừ...” Tư Đồ Quyết đã nảy ra cách ứng phó, “Là như này, trước kia tôi vốn ở phòng này, hôm nay mới chuyển lên tầng trên, đột

nhiên nghĩ ra còn có một số đồ quên chưa lấy, vừa lúc phải dùng gấp nên xuống đây tìm. Cậu chưa ngủ à? Tôi có thể vào không?”

Diêu Khởi Vân không nói gì, nghiêng người để cô bước vào.

Căn phòng cơ bản vẫn như lúc Tư Đồ Quyết chuyển đồ đi. Hành lý cậu ta mang rất ít, chỉ có một túi du lịch kiểu cũ đã rách đặt ở góc bàn học, nhưng trên bàn lại là một quyển sách vẫn đang mở, lúc Tư Đồ Quyết đi qua, giả vờ vô tình nhìn, thì ra đó là quyển sách tiếng Anh của năm nhất cao trung, cô nhất thời ngưỡng mộ cậu ta vô cùng — Tuổi của cậu ta cũng không hơn kém cô bao nhiêu, vậy mà trình độ này thì xem ra lại quá xa rồi.

Đồ của cô nhiều, trong lúc vội không thể chuyển hết đi được nên đồ trong ngăn kéo, tủ quần áo và trên bàn vẫn chưa chuyển đi được. Nếu đã vào được rồi, thế nào cũng phải làm ra vẻ như thế mới được, cô lơ đãng tìm sách và đồ chơi trong ngăn kéo bàn học.

Diêu Khởi Vân đứng sau lưng cô, lưng cô quay về phía cậu ta nhưng vẫn không nghe thấy động tĩnh gì từ phía cậu, cô thu dọn một lúc, cảm thấy một người có thể im hơi lặng tiếng đến tình trạng này thật sự là khác thường, nghĩ thầm cậu ta không phải đã rời khỏi căn phòng này rồi đấy chứ?

Cô tràn đầy hi vọng quay mặt lại, nhưng nhất thời thất vọng luôn. Cậu ta đáng đứng trước tủ quần áo bên cạnh cửa, chiếc đèn bàn phản chiếu dáng người trên nền đất, nhưng kì lạ hơn là ánh

sáng của “chiếc đèn bàn” này cứ như đang phát ra từ phía sau lưng cô vậy, trong khoảnh khắc cô quay đầu đó liền giật mình chấn động.

Xấu hổ dường như cũng có thể lây truyền, đáng vẻ khó xử của cậu ta khiến Tư Đồ Quyết cảm thấy có chút khó hoà hợp. Cô quay đầu, lật giở vài quyển vở, một lúc sau không chịu nổi liền buông đồ trong tay ra, vẻ mặt tươi cười hỏi: “Cậu có muốn đi tắm không?”

“Gì cơ?” Câu hỏi đột ngột này làm Diêu Khởi Vân sững sốt vô cùng, không biết nên trả lời thế nào.

Tư Đồ Quyết cảm thấy mình nói ra câu đó có chút kì quặc, liền nhanh nói thêm: “Ý tôi là cậu đã ngồi xe cả ngày rồi, tắm rửa một chút sẽ dễ chịu hơn.”

“Không cần... À, ý tôi là tôi sẽ tắm, lát nữa sẽ đi tắm.” Diêu Khởi Vân lắp bắp nói.

“Cậu hiện giờ nên đi tắm đi, không cần để ý tôi đâu, tôi còn thu dọn một lát nữa.”

“Không sao, cậu cứ thu dọn đồ đi, tôi không vội.”

“Dù sao cậu cũng không có việc gì mà, bây giờ đi tắm không tốt sao?”

“Không sao, không sao... Tôi đợi cậu thu dọn xong mới đi tắm.”

Nghĩ ra cũng phải, nếu là một người bình thường, khi người lạ đang ở trong phòng mình thì sao có thể nghĩ đến việc đi tắm chứ. Trong lòng Tư Đồ Quyết cũng hiểu nhưng lại không có cách nào. Vì mục tiêu đã xác định của mình, cậu ta lúc này phải đi tắm, nhất định bây giờ phải đi tắm!

Vì thế cô cười: “Cậu sợ gì chứ, tôi không nhìn trộm cậu đâu.”

“Tôi không có ý đó, tôi không sợ cậu nhìn... Không phải... Ý tôi không phải là cậu nhìn tôi...” Diêu Khởi Vân càng giải thích lại càng không rõ ràng, cậu thật sự không nghĩ nổi tại sao bọn họ lại cứ nhắc mãi đến vấn đề tắm rửa của cậu chứ.

Nếu là ngày trước, Tư Đồ Quyết nhất định không thể nhịn được cười, nhưng hiện giờ chỉ muốn một tay đem nhét cậu ta vào trong nhà tắm thôi.

Ánh mắt của cô như tràn ngập khao khát với ý: “Tắm đi, tắm đi, đi tắm đi...”

Trong tình cảnh này, Diêu Khởi Vân cảm thấy nếu mình cứ không đi tắm thì sẽ giống như một người mắc bệnh sợ nhìn thấy nước. Cậu do dự đi đến cạnh bàn học, Tư Đồ Quyết ngay lập tức ý thức được — Cậu ta đã dao động rồi, đang tính lấy quần áo từ túi hành lý đi tắm, vì thế nhanh chóng nhường chỗ ngồi.

Lúc Diêu Khởi Vân mặt đỏ lựng, đang tìm đồ trong túi hành lý thì tiếng Tiết Thiểu Bình từ trên cầu thang vọng xuống.

“Tư Đồ Quyết, con ở dưới lầu làm gì đấy?”

Tâm tư vui sướng của Tư Đồ Quyết tức khắc nguội lạnh, vội trả lời: “Con xuống lấy mấy quyển sách.”

“Lấy được chưa? Con đừng làm phiền Khởi Vân nữa. Lên đi, mẹ có mấy câu muốn nói với con.”

Ngoại thành tràn đầy ánh trăng và những đám cỏ đầy mùi sương, tiếng cười của đám bạn, những con đẽ mèn mạnh mẽ oai phong... Lòng Tư Đồ Quyết vỡ vụn, trơ mắt nhìn hi vọng vỡ thành bong bóng. Cô rốt cuộc cũng hiểu được một sự thật tàn khốc là buổi tối hôm nay cô không thể ra ngoài.

Cô gượng ép đi ra khỏi phòng, nghe thấy giọng phổ thông nhưng mang âm sắc địa phương của Diêu Khởi Vân.

“Đồ của cậu chưa lấy này!”

Lúc này Tư Đồ Quyết mới nhớ ra mình vì “lấy sách” mới xuống đây, vội quay lại ôm mấy quyển sách, lúc đi qua Diêu Khởi Vân vẫn không chịu mất hi vọng, suy nghĩ đột nhiên loé sáng.

“Diêu Khởi Vân, cậu có thể giúp tôi không?”

“Tôi?” Cậu bị sự tha thiết khẩn khoản của cô làm cho hoảng sợ, thật sự không nghĩ ra mình có thể giúp gì cho cô không.

“Tôi đã sống quen ở căn phòng này rồi, thực sự không muốn đổi lên tầng hai, cậu có thể đổi phòng với tôi không? Dù sao cậu cũng vừa mới tới, với cậu thì căn phòng nào trong nhà cũng giống nhau mà.” Mặc dù mong muốn ra ngoài tối nay bị nhớ, nhưng cách căn bản giải quyết được vấn đề chính là chuyển quay lại đây.

“Nhưng mà...”

Sự ngập ngừng do dự của Diêu Khởi Vân khiến Tư Đồ Quyết càng thêm hi vọng, cô biết cậu ta đang băn khoăn điều gì, “Tôi và bố mẹ có nói chuyện qua rồi, nhưng không có tác dụng, bọn họ đều cảm thấy căn phòng này to hơn một chút, thậm chí bố tôi còn buồn vì không thể cho cậu thứ gì đó tốt cơ. Cậu đi nói với bố tôi, nói là cậu muốn lên tầng hai, ông ấy nhất định không phản đối. Cậu đồng ý chứ?”

Diêu Khởi Vân im lặng.

“Cầu xin cậu đấy, được hay không thì cậu cũng nói đi chứ!” Tư Đồ Quyết nắm bắt cơ hội, tăng tính quyết liệt, nhẹ nhàng thúc thúc tay Diêu Khởi Vân: “Được không vậy?”

Diêu Khởi Vân lúng túng, rút tay ra phía sau người, “Cậu thích căn phòng này thế à?”

“Đương nhiên!” Tư Đồ Quyết liền gật đầu, tiện đà thăm dò, “Cậu đồng ý rồi à?”

Cậu ta vẫn không lên tiếng, chỉ ngượng ngùng cười.

Tư Đồ Quyết như mở cờ trong bụng, ngay cả trả lời mẹ đang thúc giục ở trên lầu kia giọng điệu cũng rất vui vẻ.

“Con lên đây ạ, lập tức lên đây ạ.”

Cô chạy ra đến cửa mới nhớ đến một việc, lại thò đầu lại, thản nhiên cười: “Cảm ơn cậu, cậu thật tốt.”

Hiện tại xem ra tên Diêu Khởi Vân này thật sự cũng không đáng ghét lắm, ngay cả diện mạo cũng trở nên thuận mắt hơn rất nhiều, bố khen ngợi cậu ta như vậy cũng không phải không có lí do. Nghĩ đến thân thể đáng thương của cậu ta, lại vừa mới đến, sống nhờ nhà người khác, chắc chắn có rất nhiều thứ không thích ứng được, trong lòng Tư Đồ Quyết tự nhiên nảy sinh vài phần thương cảm. Sau này cũng thường xuyên gặp nhau, chỉ bằng quan hệ tốt với nhau thì với ai cũng tốt.

Nghĩ đến đây, cô trịnh trọng giới thiệu, “Tôi là Tư Đồ Quyết, chữ “Tư Đồ” như trong tên của bố tôi, còn “Quyết” trong chữ ngọc quyết.”

“Tôi biết rồi.” Diêu Khởi Vân thấp giọng nói.

Tư Đồ Quyết cười: “Bố tôi giới thiệu không tính.”

Cậu ta há miệng, không kịp nói gì thì Tư Đồ đã từ bên ngoài thay cậu đóng cửa.

Tư Đồ Quyết mang theo tâm tình tốt lên lầu, mẹ cô đã ở trong căn phòng “tạm thời” của cô, vừa nhìn thấy cô lên liền kéo vào giường nhẹ nhàng nói một hồi. Không có gì thì sau này hãy cùng Diêu Khởi Vân chung sống hoà thuận, đừng nóng nảy hoặc trêu chọc người ta, rồi lại làm bố không vui; còn việc cô là con gái duy nhất trong nhà, không thể tùy tiện như trước kia được, hơn nữa trong nhà bây giờ còn có thêm một người con trai nữa, cần phải chú ý từng lời nói và hành động.

Tư Đồ Quyết gặt đầu tựa như gà đang mổ gạo, thái độ rất tốt, cứ như thể qui tắc gì cô cũng chấp nhận. Mẹ vừa rời đi, cô đã đem tất cả quần áo trong tủ quần áo ở phòng mới đóng gói lại lần nữa, vẫn may mắn là nhiều đồ trong rương vẫn chưa lấy ra, ngày mai là cô sẽ được trở về địa bàn của mình rồi!

Diêu Khởi Vân ở tầng dưới cũng đang thu dọn đồ của mình mà căn bản thì cũng không có gì để thu dọn, có điều tay làm những việc này có thể khiến đầu óc cậu mạch lạc hơn.

Căn phòng này có một cửa chính, một cửa sổ, một cái bàn, một cái ghế, trong mắt cậu chúng đều tinh xảo đến mức mê hoặc. Chú Tư Đồ bảo sau này đây sẽ là nhà của cậu, mà cậu có nằm mơ cũng chưa bao giờ nghĩ qua, giống như rơm rác vùng vẫy trong vũng bùn nghèo khó có thể có được ngày hôm nay, lại còn có tất cả như thế này.

Ân đức của chú Tư Đồ, một đời này ông không hề nghĩ đến chuyện báo đáp, đương nhiên không nói, cô Tiết mặc dù nói chuyện luôn đầy hàm ý, nhưng đối với cậu rất ôn hoà nhã nhặn. Cậu chỉ là một người lạ đến đây, trong lòng bà khó chịu cũng không lạ. Không sao cả, những ngày sau này, cậu sẽ dùng thời gian và hành động của mình để thay đổi quan điểm cách nhìn của bà.

Tất cả những gì trước mắt đã vượt qua giới hạn mà Diêu Khởi Vân có thể hy vọng, cậu chỉ mong có thể chung sống tốt đẹp với họ, báo đáp ơn dưỡng dục của nhà Tư Đồ, tuyệt đối không được làm gì sai, không được để vợ chồng chú Tư Đồ có một tí nào thất vọng.

Còn có cô nữa, Tư Đồ Quyết, tóc của cô hiện giờ so với hai năm trước gặp mặt ở quê đã dài hơn một chút, cô cũng cao hơn rồi, cũng... cũng đẹp hơn nữa... Diêu Khởi Vân đứng thẳng lưng, trong chiếc gương to lớn kia nhìn thấy mình lạ lẫm, không chỉ vì trên người có một bộ quần áo mới, mà còn vì khoé miệng đang mỉm cười vẫn chưa biến mất kể từ lúc cô đi khỏi.

Cậu đi đến bên cửa sổ, cảm thấy gió đêm theo khe hở của rèm cửa thổi vào làm lạnh cái đầu đang nóng của cậu, vừa lúc muốn kéo rèm nhìn ra bên ngoài cửa sổ, muốn xem cảnh vật mỗi sáng cô tỉnh dậy nhìn thấy, xem là cảnh gì mà khiến cô không nở rời căn phòng này — Rèm vừa kéo lên một góc, bên ngoài đã vọng đến vài tiếng

huýt sáo, đang lúc do dự thì tấm kính bên ngoài tấm rèm bị người gõ gõ.

“Tư Đồ, Tư Đồ...” Đó là giọng một người con trai, gần sát, nhẹ nói.

Bức rèm dày bị tóm chặt lấy.

“Em làm cái gì đấy? Tư Đồ, anh đợi em lâu rồi, không đến thì cũng nói một tiếng chứ... Tư Đồ, em ở trong đó hả?”

Không có người đáp.

Người con trai ngoài cửa như nhận ra sự khác thường, ý thức được mình có thể đã gặp rắc rối, nhanh khom lưng chạy đi.

Diêu Khởi Vân ở trong tấm rèm, từ trong góc phòng nhìn ra chỉ thấy một hình dáng khoẻ mạnh đi qua cây tứ quý và vài cái lá cây bị đụng rơi xuống.

Không biết bao nhiêu lâu, bức rèm kia mới được một bàn tay buông xuống.

Gió đêm thật sự là thứ tốt, nó có thể trong chốc lát làm người ta vô cùng tỉnh táo, đương nhiên, cũng làm tan vỡ giấc mộng vừa mới thêu dệt của ai đó, khiến lòng trở nên lạnh giá.

Sáng sớm hôm sau, lúc Tư Đồ Quyết xuống lầu, mẹ cô đã chuẩn bị bữa sáng rồi, Tư Đồ Cửu An đang ngồi trên bàn ăn xem báo, Diêu

Khởi Vân ở bên cạnh đang bày bát đĩa.

Nhìn thấy con gái, Tư Đồ Cửu An từ từ báo lộ ra một góc mặt, còn chưa kịp mở miệng thì Tư Đồ Quyết đã nhay chạy đến chỉ chỉ chiếc đồng hồ: “So với yêu cầu của bố thì con vẫn dậy sớm hơn mười phút, sáng sớm mà đã giáo huấn người khác thì dễ đau dạ dày lắm ạ!”

Tư Đồ Cửu An chỉ có thể lắc đầu.

Vừa ngồi xuống cầm lấy đĩa, Tư Đồ Quyết đã ngáp hai cái.

“Người ngủ nhiều nhất là con, người mệt nhất cũng là con, tối qua lại lén lút đi hả?” Tư Đồ Cửu An tức giận nói.

Tư Đồ Quyết không dám nói thẳng là mình lại đóng gói đồ đặc đến rạng sáng, cô uống một hớp sữa đậu nành, nói thầm: “Vừa mới đổi giường, con ngủ không quen nên mất ngủ ạ.” Tiếp theo ở dưới gầm bàn, cô lén đá chân Diêu Khởi Vân vừa mới ngồi xuống, ám chỉ cậu phải nói chuyện đổi phòng, hiện giờ chính là thời cơ tốt.

Không biết là không phản ứng hay do trời sinh dần dần, Diêu Khởi Vân thu chân, cúi đầu ăn cơm, hồn nhiên như không biết gì.

Tư Đồ Quyết nóng nảy, lúc đá lần thứ hai đã không đá tới chân cậu, chỉ có thể cố ý dùng đĩa bát phát ra tiếng động, lúc cậu nhìn qua liền nhanh chớp mắt vài cái.

Cậu ta vẫn như cũ, không phản ứng gì với ám hiệu của cô.

Tư Đồ Cửu An đã nhìn ra mảnh khoé: “Ăn cái gì thì ăn đi, Tư Đồ Quyết, con có chuyện gì sao?”

Tư Đồ Quyết liếc nhìn Diêu Khởi Vân, dứt khoát nói rõ: “Bố, cậu ấy muốn nói chuyện với bố.”

“Ai cơ?”

Tư Đồ Quyết chỉ Diêu Khởi Vân, thầm nghĩ lần này con người đàn độn kia cũng hiểu rồi.

“Con không biết gọi tên à? Càng ngày càng không lễ phép.”

“Từ ‘anh trai’ con không gọi được. Gọi tên thì bố không được nói là con vô phép đấy.”

Tư Đồ Cửu An không để ý cô nữa, cuối cùng quay người sang bên Diêu Khởi Vân đang im lặng ăn cơm với vẻ không quan tâm đến chuyện gì, nhẹ giọng nhã nhặn hỏi: “Con có chuyện muốn nói với ta sao Khởi Vân?”

“Đương nhiên là có.” Tư Đồ Quyết tranh lời.

“Ta hỏi con sao?”

“Mẹ, mẹ xem bố kia, nói chuyện với cậu ấy cảm giác ấm áp như mùa xuân, còn với con thì cứ vô tình như lá rụng mùa thu ấy, như thế có phải là bất công lắm không?” Tư Đồ Quyết làm nũng với Tiết Thiếu Bình.

Tiết Thiếu Bình hé miệng cười: “Con đừng nói leo, nghe Khởi Vân nói sao nào.”

Diêu Khởi Vân nuốt nốt đồ ăn vẫn còn trên miệng, lúc này mới cười cười, ngại ngùng nói: “À, con nhớ rồi, là Tư Đồ Quyết muốn đổi phòng với con. Không sao ạ, con sống ở đâu cũng như nhau, lát nữa có thể chuyển ạ.”

“Đứa trẻ này, không phải đã nói với con rồi sao, chẳng để người khác bót lo đi gì cả.” Lần này không đợi Tư Đồ Cửu An mở miệng, Tiết Thiếu Bình đã nghiêm giọng trách mắng con gái.

Tư Đồ Quyết ngẩn người, không nói được câu gì, chỉ nhìn chằm chằm Diêu Khởi Vân. Ánh mắt kia, từ kinh ngạc đến mờ mịt, từ dò xét lại trở thành lạnh như băng.

CHƯƠNG 10: AI THẮNG AI THUA

Ngày hôm sau, Ngô Giang đợi Tư Đồ Quyết trên đường đi học, vừa thấy cô liền hỏi tối qua xảy ra việc gì, dù sao vô cớ lỗi hẹn cũng không phải là phong cách của Tư Đồ Quyết.

Đối với bạn tốt, Tư Đồ Quyết đương nhiên phải kể khổ, đem hết chuyện về tên yêu ma quỷ quái mới tới, tên dối trá đê tiện, tên sớm nắng chiều mưa kia mà kể hết cho Ngô Giang.

Ngô Giang nghe cảm thấy rất mới mẻ, nhưng cũng cảm thấy rất buồn cười. Cậu cười trêu Tư Đồ Quyết: “Em nói bố em có ý gì, có phải là đã sớm tìm ‘con nuôi dưỡng’ rồi không, phòng sau này em không lấy được ai?”

Nói xong, cậu nhanh chân bỏ chạy, Tư Đồ Quyết đuổi theo cậu đến hơn nửa con phố.

Xem ra, Tư Đồ trong một thời gian ngắn không thể quay về phòng là điều chắc chắn, ở ngay trước mắt bố mẹ thì việc ra ngoài cũng là hy vọng xa vời, các hoạt động buổi tối cô phải bỏ lỡ rồi. Không ngờ Ngô Giang thông cảm với cô, rộng lượng đem đồng để mền mình đã bắt tới cho cô chọn lựa, còn bảo các bạn đổi thời gian chơi để đổi thành buổi chiều sau khi tan học. Bọn họ ai cũng cảm thấy thiếu Tư Đồ Quyết giống như thiếu cái gì đó. Vì thế thời gian

ấy, số lần Tư Đồ Quyết bị “thầy giáo dạy quá giờ” về muộn tăng lên rất nhiều.

Xế chiều hôm ấy, ở giữa con đường trung tâm công viên, cách nhà một trạm xe, mấy ông bà đang chơi cờ quanh đó nghe được tiếng của đám trẻ con đang chúi đầu vào nhau, chính là cuộc chơi để say sưa giữa Ngô Giang và Tư Đồ Quyết.

Nếu Ngô Giang nguyện ý đem tất cả chiến lợi phẩm mình vất vả bắt được cùng chia sẻ với Tư Đồ Quyết thì Tư Đồ Quyết cũng không khách khí với cậu, hạ thủ liền chọn con bảo bối “Tướng quân đầu đen” của Ngô Giang. Ngô Giang rất đau lòng, nhưng cũng đành chịu, cuối cùng chẳng những bại dưới tay Tư Đồ mà còn phải trơ mắt nhìn con đề vốn thuộc về mình ở dưới tay Tư Đồ phát huy công lực, thắng như chẻ tre, không có địch thủ.

Một đám đang chơi ấy đều là học sinh trường gần đó, đa số biết nhau từ nhỏ, mặc dù chơi với mục đích vui vẻ, nhưng cũng có “thưởng”, đơn giản là người thắng thì có thể được hưởng một ngày không cần trực nhật, rồi có người để sai vặt, hoặc được hưởng lợi từ việc chép bài.

Mấy ngày nay Tư Đồ Quyết được ném mùi chung một mái nhà với Diêu Khởi Vân, vì hôm đó cậu ta thay đổi lật lọng, hại cô ở trước mặt bố mẹ bị mắng một trận, sau đó cô càng nhìn cậu ta thì càng không vừa mắt. Nhưng mà bố lại che chở cậu ta, mẹ lại không

cho phép cô càn quấy, Diêu Khởi Vân làm gì cũng rất cẩn thận chặt chẽ, rất khó khiến người khác bắt được nhược điểm. Một thời gian ngoài ánh mắt lạnh lùng, Tư Đồ Quyết không thể hiểu được cậu ta như thế nào, cho nên trong lòng cảm thấy rất bức bối.

Lần này chọi để thắng lớn, Tư Đồ Quyết mới cao hứng được một hồi, xoá bỏ được sự khó chịu trong lòng. Một đám bạn lại chỉ có cô là con gái, mọi người đều thích sự hoạt bát hào phóng của cô, xưa nay luôn giống như một đám sao vây quanh ánh trăng, nhìn thấy cô rầu rĩ không vui mấy ngày, tất cả đều từ ánh mắt Ngô Giang mà ngầm hiểu, hoặc nắm nắm tay nhau cùng thua, hoặc ca ngợi con “Tướng quân đầu đen” của cô oai phong không thể đánh bại. Tư Đồ Quyết rất cảm kích, cười hớn hở, thoải mái trong lòng.

Nhưng đúng lúc đang vui vẻ thì đột nhiên hai vai cô bị người từ phía sau kéo nhẹ, cô ngạc nhiên quay đầu lại, nụ cười lập tức biến mất giống như nhìn thấy ôn dịch vậy.

Tên ôn dịch kia xem ra vẫn có chút thận trọng, nhưng không vì ánh mắt mang hàm ý “tà linh hãy tan biến” mà lùi bước, cũng không nhìn đến những người khác, vẻ mặt không đổi nói với cô: “Tư Đồ Quyết, mẹ em bảo anh gọi em về ăn cơm.”

Tư Đồ Quyết ngẩng đầu thấy mặt trời đã ở phía sau các nhà cao tầng, vậy là đã lỡ cơm ở nhà rồi. Đó vốn là một câu bình

thường, nhưng lại từ mồm tên Diêu Khởi Vân thiếu sinh khí kia nói, những người khác và Ngô Giang lại đều đang nhin cười.

Tư Đồ Quyết lúng túng, nhất thời cảm thấy thật mất mặt. Vốn đang muốn chạy nhanh về nhà, nhưng lúc này không thể để anh ta như ý được, quay đầu lại tư thế ban đầu, nói chuyện với những người khác, “Ngạc nhiên gì chứ, Ngô Giang, không phải anh vừa nói là không phục sao, chúng ta đấu lại một ván!”

Ngô Giang vẫn chưa kịp trả lời thì thanh âm kia một lần nữa lại hướng về phía Tư Đồ Quyết.

“Tư Đồ Quyết, mẹ gọi em về ăn cơm.”

Tiếng nói cao thấp không rõ ràng, không vì thái độ của Tư Đồ Quyết mà tức giận, anh ta vẫn thản nhiên, lặp lại như cũ, giống như từ khi sinh ra đến giờ chỉ biết nói câu này thôi vậy.

Tư Đồ Quyết vẫn nhớ hành vi đáng giận của anh ta ngày hôm đó, vốn muốn nói vài câu khó nghe sỉ nhục anh ta, nhưng dù sao cũng ở trước mặt bao nhiêu người như vậy nên nhẫn nhịn, chỉ nói: “Việc của tôi không liên quan gì đến anh, không thấy tôi đang bận sao?”

Trong lúc căng thẳng, Ngô Giang lấy lại con “Bại binh tàn tướng” của mình, vỗ bả vai Tư Đồ Quyết nói: “Không đấu nữa, hôm nay em thắng rồi. Anh đói quá rồi, lần sau sẽ tìm em tính sổ.”

Mọi người phụ hoạ theo, thu dọn đồ của chính mình.

Lúc đi đến cạnh Diêu Khởi Vân, Ngô Giang nghĩ đến lời nói đùa của mình với Tư Đồ Quyết hôm trước, không khỏi hướng về phía cô nháy mắt vài cái, quay đầu lại phát hiện ra tên “tiểu nhân” trong mắt Tư Đồ Quyết dường như đang dùng mắt quan sát và đánh giá mình. Đây là lần đầu tiên gặp mặt Diêu Khởi Vân, Ngô Giang nghĩ dù sao hai nhà bình thường cũng hay qua lại, mình lại rất thân với Tư Đồ Quyết, sau này phải gặp không ít rồi, vì thế liền chủ động cười, coi như lời chào hỏi.

Diêu Khởi Vân cùng lúc ấy cũng cúi thấp đầu. Ấn tượng của Tư Đồ Quyết với cậu lại càng tệ hơn, liếc mắt một cái, vài bước bắt kịp Ngô Giang, “Đợi em, em đi cùng anh một đoạn, ‘Tướng quân đầu đen’ tối nay để ở nhà anh.”

Diêu Khởi Vân bị bỏ lại phía sau cũng theo sau giữ đúng khoảng cách vài bước chân, nhìn chiếc lồng tre trong tay cô cầm cứ như bảo bối vậy.

“Tư Đồ Quyết, ngay cả ăn cơm em cũng quên hoá ra vì chơi cái này à?”

Tư Đồ Quyết nghiêng người, liếc nhìn: “Anh cố ý nhìn sao?”

Diêu Khởi Vân bối rối nhìn ánh mắt cô, cúi đầu đá đồng đá vụn ven đường, “Chỉ có trẻ con mới chơi cái này thôi.”

“Không ăn được nho thì nói nho xanh.” Tư Đồ Quyết khẽ hừ một tiếng.

“Không lừa em, khi còn là trẻ con mấy tuổi, bọn tôi đã chơi chán ngấy rồi, hơn nữa, ở nơi đầy xi măng bê tông như này thì có thể bắt được cái gì tốt chứ?” Ngữ khí của cậu ta rất thành khẩn, nhưng những lời này cứ giống như cười nhạo con “Tướng quân đầu đen” vừa càn quét trận địa của Tư Đồ Quyết.

Mặc dù biết rõ cậu ta cố ý khiêu khích, nhưng Tư Đồ Quyết làm sao nuốt trôi được giọng điệu đó, cô giờ cao chiếc lồng tre đang cầm trong tay, “Có bản lĩnh đừng khua môi múa mép nữa, nếu anh thật lợi hại thế thì đi tìm mấy con đến đây đấu với tôi đi.”

“Ý anh không phải như thế, em vừa mới chơi, anh thắng em cũng không là quân tử. Nhanh về đi, nếu không chú Tư Đồ và cô Tiết sẽ nổi giận đấy.”

Tư Đồ Quyết lúc này hoàn toàn bị chọc tức rồi, dứt khoát đứng lại, “Anh cho là sẽ thắng tôi, vậy tôi cho anh cơ hội. Ngày mai tan học, vẫn ở đây, nếu anh thắng tôi, tôi sẽ phục anh!”

Ngô Giang nhìn dáng vẻ im lặng của Diêu Khởi Vân, lại nhìn Tư Đồ Quyết đang tức sùi bọt mép kia, vừa nhẹ nhàng đẩy cô đi, vừa khuyên nhủ: “Được rồi, được rồi, êm đẹp rồi còn giận gì nữa, đi thôi.”

Tư Đồ Quyết bị cậu lôi đi vài bước, vẫn không bỏ qua, quay đầu chỉ Diêu Khởi Vân: “Anh hãy nhớ, ngày mai ai không đến thì người ấy là con rùa đen rụt đầu.”

Sau khi trở về, Tư Đồ Quyết theo thường lệ đối xử với Diêu Khởi Vân rất lạnh nhạt, ăn cơm xong là lên lầu, lờ mờ nghe thấy Diêu Khởi Vân nói với bố là muốn ra ngoài một chút. Rõ ràng Tư Đồ Cử An đối xử rất phân biệt mà, không do dự đã đồng ý cho cậu ta ra ngoài, chỉ lo lắng cậu không quen thuộc nơi này nên dặn không được đi xa quá.

Đợi đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa, Tư Đồ Quyết lập tức xuống lầu gọi điện thoại cho Ngô Giang, dặn dò cậu tối nay nhất định phải chăm sóc tốt cho con “Tướng quân đầu đen”, nhất thiết không được làm sai, phải làm nó tăng khí thế, uy phong.

Ngày hôm sau, có thể vì nghe được tin tức từ chỗ Ngô Giang nên vừa tan học, chỗ cũ đã đầy người, so với hôm trước còn đông hơn. Ngô Giang không phụ lời dặn dò của Tư Đồ, “Tướng quân đầu đen” được chăm sóc rất tốt, ở trong lồng tre mà sinh khí dồi dào, có vẻ như nóng lòng muốn giao đấu.

Diêu Khởi Vân đến muộn so với dự đoán một chút, lúc đồng bọn của Tư Đồ Quyết đều đã kết luận chẳng qua cậu ta chỉ thuận miệng, sợ nên không dám đến rồi, đúng lúc ấy thì cậu lại đang chậm chậm đi về phía Tư Đồ Quyết. Dáng vẻ vẫn trầm tĩnh ít lời,

không định nói chuyện với những người xung quanh, không thể nhìn thấy vẻ hiếu chiến của cậu, cũng không thấy cậu có vẻ kích động.

Tư Đồ Quyết không nói lời thừa thãi, hỏi cậu ta chuẩn bị tốt chưa, sau khi nhận được câu trả lời liền bắt đầu triển khai trận địa.

Diêu Khởi Vân dùng chiếc bình đất để đựng đế mèn của mình, nhìn rất khó coi. Đợi đến khi “Tương ái” của hai người bị gãy vào trong chiếc hộp, Tư Đồ Quyết mới phát hiện Diêu Khởi Vân tối qua mười một giờ mới về nhà, bị mẹ cô mắng vài câu hoá ra chính là vì con đế mèn xấu xí khó nhìn kia, hơn nữa ở cạnh con “Tướng quân đầu đen” thiện chiến thì lại nhỏ hơn một chút, vừa rơi xuống đã vội lùì vào mép hộp.

Tư Đồ Quyết trước nay vẫn luôn tin tưởng và thờ phụng vào tư tưởng là muốn đấu thì phải quang minh chính đại, tâm phục khẩu phục, nhìn ‘thứ đồ’ của cậu ta không khỏi hoài nghi.

“Anh định dùng cái này để đấu với tôi?”

Diêu Khởi Vân không nhìn cô, ngồi xổm xuống, “Đủ rồi.”

Quả thực là không coi cô ra gì trong mắt mà. Tư Đồ Quyết cắn môi, thầm nghĩ: chút nữa xem anh còn ngông cuồng được nữa không!

Lúc này người xem chọi dế đã nhắc nhở: “Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi.”

Cô cúi đầu, phát hiện hai con dế quả nhiên đã bắt đầu dùng râu tiếp xúc với nhau, một lúc sau bắt đầu đập cánh, lộ ra răng cửa to, thăm dò nhau. Cô nhanh ngồi xổm sang một bên, người xung quanh cũng vây quanh thành một vòng kín không chỗ hở, lúc nào cũng nhón nháo tiếng ủng hộ và tiếng sợ hãi.

Con “Tướng quân đầu đen” vẫn dũng mãnh như hôm qua, dù thế nào cũng không quay đầu, còn cái con xám tro nhỏ xíu của Diêu Khởi Vân kia lại cứ vòng quanh tránh né, cứ như thế trong vòng vài phút, Tư Đồ Quyết nhìn thấy Diêu Khởi Vân chau mày, trong lòng vui mừng. Như thế để cậu ta biết nói mạnh miệng cũng phải tùy từng trường hợp, không phải tất cả rùa đen đều là Ninja, cũng không phải mỗi người lạng lẽ trầm mặc đều có thể là cao thủ.

Con dế mèn nhỏ kia luôn lòng vòng tránh né, “Tướng quân đầu đen” đi theo đối thủ vài vòng đã có chút không kiên nhẫn, người xung quanh cũng bắt đầu than thở. Đúng lúc này, con dế mèn nhỏ không biết tại sao lại chuyển về một vị trí rất có lợi ở phía sau con “Tướng quân đầu đen”, gian xảo tấn công, chuyển động râu và đầu, dùng chân đá, mỗi lần đều rất lợi hại.

Tư Đồ Quyết vốn bình tĩnh cũng cảm thấy không bình thường, lạng lẽ nắm chặt bàn tay đầy mồ hôi. Diêu Khởi Vân vẫn giữ dáng

vẻ đáng chết kia, ngay cả lông mày cũng không hạ xuống.

Vài vòng liên tiếp, giống như con đế mèn tuyệt đường phản công, con “Tướng quân đầu đen” vốn giữ thế thượng phong nay bị con đế nhỏ đánh bất ngờ, thủ đoạn không phong độ chút nào, nay đã nhìn thấy sắp bại trận. Tư Đồ Quyết chỉ có thể đứng trơ ra nhìn, trong lòng vô cùng sốt ruột nhưng lại không có chỗ chui xuống, hận không thể thay thế con đế mèn, bản thân cùng với Diêu Khởi Vân cùng lên sàn đấu một trận.

Qua mười phút, “Tướng quân đầu đen” rốt cuộc đã bại trận, con đế nhỏ ban đầu lặng lẽ giống chủ nó thì nay cũng đã thay đổi diện mạo, ngửa đầu ưỡn ngực, nghênh ngang kiêu ngạo. Trong chiếc hộp nhỏ đó, thắng bại đã phân.

Trong không khí im lặng, Tư Đồ Quyết nhíu mày, khuôn mặt xinh đẹp hiện ra vẻ buồn bực, không cam lòng, uể oải, nhưng vẫn đang tự kiềm chế nỗi hận trong lòng, đứng dậy, hất cằm về phía Diêu Khởi Vân lạnh lùng nói: “Được, anh thắng rồi!”

Diêu Khởi Vân không nói lời nào, lại đem con đế cẩn thận để vào trong cái bình đất.

Trước kia Tư Đồ Quyết không phải chưa từng thua, nhưng sau đó chỉ cười thôi, cũng không phải người thua không dậy nổi, tuy nhiên bộ dạng này đến cả Ngô Giang cũng lần đầu mới nhìn thấy. Dù Diêu Khởi Vân bí ẩn khó hiểu, nhưng nhìn thế nào cũng cảm

thấy cậu ta và Tư Đồ Quyết có gì đó ngấm ngấm mãnh liệt, biểu hiện ra như thế này thật không đúng.

Đương nhiên Ngô Giang một lòng bảo vệ bạn mình, cúi người thay Tư Đồ Quyết cắt con “Tướng quân đầu đen” thương tích đầy mình, cười nói: “Thực ra đấu như vậy là không công bằng, để của Tư Đồ Quyết hôm qua đã đấu vài trận rồi, có lợi hại thế nào thì cũng không thể đánh được trận này nha.”

“Đúng vậy, đúng vậy, tôi thấy hôm qua chân con “Tướng quân đầu đen” bị thương rồi mà.”

“Đúng rồi, kết quả này không có nghĩa gì cả.”

Những người vây quanh đều là bạn của Tư Đồ Quyết, mỗi người một câu thêm vào.

Diêu Khởi Vân để cái bình đất để ra phía sau, mặc những người khác nói gì cũng không tranh cãi, khoé miệng thậm chí còn mơ hồ phảng phất ý cười. Cậu nhìn Tư Đồ Quyết, giống như đang đợi phản ứng của cô vậy.

Tư Đồ Quyết nắm chặt tay lại như cũ, cô sợ mình thật sự xúc động, không chừng nhất thời sẽ đánh tơi bời vào cái mặt cậu ta.

Nhưng như vậy cũng không thể thay đổi sự việc trước mắt.

“Này, đừng nói nữa, “Đầu đen” hôm qua và hôm nay đều giỏi, thua thì cũng thua rồi.”

Cô nhận chiếc lồng sắt Ngô Giang đưa cho, quay người đem con “Tướng quân đầu đen” bại trận thả vào bụi cỏ.

Đế mèn chỉ có thể bại trận một lần, sau đó nó sẽ mất hoàn toàn ý chí chiến đấu, giữ nó lại cũng không có nghĩa, chỉ bằng thả đi cho nó một đường sống. Nhưng người thua trận rồi, lại không thể thua nhân phẩm được. Hơn nữa ở trước mặt đồ tiểu nhân, cô không muốn mình giống anh ta.

Trên đường về nhà, Ngô Giang trêu chọc Tư Đồ Quyết vài lần, nhưng Tư Đồ Quyết chỉ nói “đừng náo loạn nữa”, rồi vẫn không cười. Buổi tối, cô đóng cửa ở trong phòng làm bài, đeo tai nghe để nhạc lớn hết mức, chuyên tâm viết bài, nhưng vì trút giận cuối cùng lại thành một đồng vẽ nhăng vẽ bậy, mãi đến khi nó trông giống như một tờ giấy nháp bỏ đi, cô mới cảm thấy dễ chịu đi chút.

Vốn dĩ thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh, có thể cô chỉ hận chính mình đã thua tên Diêu Khởi Vân đáng ghét, thua cái tên mà cô vốn khinh thường ấy.

Sau khi từ trung tâm công viên trở về, trước bữa cơm, Diêu Khởi Vân đang đi tới đi lui giúp Tiết Thiếu Bình, Tư Đồ Quyết rửa tay ở cửa phòng bếp thấy thế đi tới, cô đi thẳng về phía trước, Diêu Khởi Vân cũng chủ động nghiêng người nhường cô, lúc hai người gần trong gang tấc, cô rõ ràng nghe thấy cậu con trai vốn khiêm

tồn, chăm chỉ, lại hiểu chuyện, nhẹ nhàng nói bên tai cô: “A Quyết, em phục chưa?”

Cô hung hăng nhìn anh ta. Bố mẹ đều ở đây, nhất là bố cô lại ngồi ngay gần, bất cứ lúc nào cũng có thể tóm được cô đang “bắt nạt” hẳn. Tránh voi chẳng xấu mặt nào, lúc ăn cơm, cô coi mỗi miếng thịt như từ trên người tên Diêu Khởi Vân kia mà cắn nuốt, bữa cơm đó ăn vô cùng ngon miệng, đến mức no căng bụng. Kết quả Tiết Thiếu Bình không rõ nội tình ngạc nhiên hỏi: “Xem ra Khởi Vân hôm nay lần đầu xuống bếp lại rất hợp khẩu vị của con nha.”

Tư Đồ Quyết nghe vậy, thiếu chút nữa muốn nhảy vọt đến nhà vệ sinh móc họng ra.

Nghĩ đến đây, Tư Đồ Quyết vừa mới hồi phục tinh thần đang ngửa đầu nằm trên giường liền ôm đầu đau khổ, nằm trên chăn giấy giữa vụn vẹo người, mở to miệng nói không ra tiếng: “Thần linh à, hãy đem cậu ta đi đi.”

Thần có lẽ là ngễnh ngãng, thường hiểu sai ý của người khác, nghe đen thành trắng. Cho nên, ông ta không những không đem Diêu Khởi Vân đi, mà lại lập tức đưa Diêu Khởi Vân đến. Vì Tư Đồ Quyết cuối cùng qua tiếng nhạc âm ỉ kia cũng đã nghe thấy tiếng đập cửa bèn bĩ.

Người đến rõ ràng không phải bố mẹ cô. Mẹ cô thường gõ cửa tượng trưng một hồi, rồi cứ tự ý đi vào, bố cô lại thường bỏ qua bước này, đứng ở trước cửa gọi to: “Tư Đồ Quyết, con ra đây.”

Như vậy, người đến chỉ có thể là người cô không muốn gặp nhất mà thôi.

Tư Đồ Quyết lấy gối ôm đầu, hi vọng cậu ta biết điều một chút, chủ động nhận ra là mình không được chào đón, nhưng có lẽ trên thế giới này không có ai bèn chí hơn cậu ta, tiếng gõ cửa vẫn từ tốn vang lên, thậm chí nhịp gõ cũng không vì mất kiên nhẫn mà gia tăng dù là một chút.

Nếu cô cứ không thèm để ý, nếu không kinh động đến bố mẹ, cậu ta chắc sẽ gõ đến thiên trường địa cửu?

Tư Đồ Quyết nghĩ vậy, trong lòng liền sinh ra cảm giác hoảng sợ.

Cô nhanh xoay người nhảy xuống giường, mở cửa.

Bên ngoài quả nhiên là Diêu Khởi Vân, phản ứng bất ngờ của Tư Đồ Quyết chắc chắn khiến cậu ta kinh ngạc.

Cậu nhìn Tư Đồ Quyết đang mặc đồ ở nhà, chiếc áo T-shirt phùng ra, còn có chiếc quần sooc thể thao lộ ra đôi chân dài, mái tóc tết bím bù xù, chân để trần, sắc mặt không tốt lắm.

“Em ngủ rồi à?” Cậu ngập ngừng hỏi.

“Anh biết tôi ngủ rồi nên mới cố ý gõ cửa hả?”

“Đương nhiên không phải, việc ngày hôm nay... Anh không muốn khiến cho không thoải mái.”

“Nếu anh vì việc này, được rồi, tôi phục anh rồi. Anh vừa lòng rồi chứ?” Cô nói.

Diêu Khởi Vân vịn tay trên cửa: “Thật ra khi em chọn đế mền phải có một chút kỹ xảo, ví dụ như...”

Tư Đồ Quyết không để cậu ta nói tiếp, dùng ngữ khí không thể chịu đựng được nói: “Tôi đã nói rồi, tôi thừa nhận không bằng anh, tôi không chơi nữa, được chưa? Vì sao anh vẫn còn vướng mắc chuyện này, lẽ nào anh phải ở trước mặt tôi khoe khoang thì mới khiến cảm giác thắng lợi của anh kéo dài lâu hơn hay sao?”

Diêu Khởi Vân lại cúi đầu, dường như không biết nói gì nữa, ngón tay cậu lướt qua bề mặt cánh cửa gỗ không nhẫn nại, dường như bỗng dưng nhớ ra cánh tay đang đặt sau lưng.

Cậu đưa cánh tay đó hướng về phía Tư Đồ Quyết, trên đó chính là cái bình hôm nay đã chứa con đế mền.

“Cái này cho em, tuy rằng nó khó nhìn, nhưng có thể đấu hơn con đế to của em hôm nay.”

Lời cậu nói vừa nhanh lại vừa mập mờ.

Tư Đồ Quyết lại nghe rõ, đồng thời qua cái bình đó cũng nghe thấy con đế mèn kêu to, đó chính là con đế nhỏ đã đánh bại con “Tướng quân đầu đen” của cô trước mặt mọi người.

“Anh có ý gì?” Tư Đồ Quyết hỏi.

Nếu lúc này đổi lại là Diêu Khởi Vân sau này đã hiểu Tư Đồ Quyết thì chắc chắn sẽ lập tức ngừng lại, rồi rời đi; hoặc là ngay từ đầu cậu nên biết không thể dùng cách thức tuyệt đối ngu xuẩn này để giảng hoà với cô vì thực chất nó đang khiêu khích giới hạn nhẫn nại cao nhất mà cô có.

Mãi sau này cậu mới biết Tư Đồ Quyết là người kiêu ngạo như thế nào. Cô có thể vô cùng thân thiện và đồng cảm với những người đáng thương, nhưng lại tuyệt đối không thể đón nhận một tia đồng cảm của người khác; tương tự, cô có thể chấp nhận việc mình không bằng người khác nên bại trận, nhưng với sự bố thí những thứ vốn không thuộc về cô thì cô căm thù đến tận xương tủy.

Hoặc là không cần, hoặc phải là sự thanh khiết tuyệt đối.

Nhưng sau này, cậu lại yêu một Tư Đồ Quyết như thế, cũng hận một Tư Đồ Quyết như thế.

“Cái này là cho em mà, em có thể dùng nó đánh thắng nhiều trận nữa.”

Chỉ tiếc sau này mãi mãi là sau này, còn Diêu Khởi Vân lúc đó vẫn khăng khăng không hạ tay xuống.

Tư Đồ Quyết dường như muốn xác nhận lại: “Anh thật sự cho tôi?”

Diêu Khởi Vân nhẹ gật gật đầu.

Cô đưa tay nhận lấy, đi vài bước đến cửa sổ, đẩy tấm kính ra, ném cái bình đất chứa con dế đó ra ngoài. Bình đất màu xám đỏ đi theo một đường parabol rồi biến mất trong đám cỏ, phát ra một âm thanh nhỏ.

“Nếu anh đã cho tôi, vậy xử lí thế nào là việc của tôi rồi.”

Tư Đồ Quyết vỗ vỗ tay để đám bụi không bám vào tay, rồi nở một nụ cười, quay lại cửa, đứng trước mặt cậu ta đóng cửa.

Bộ mặt cố gắng bình tĩnh hoà nhã của Diêu Khởi Vân bị đánh nát tơi bời, cậu dường như không nhìn thấy cánh cửa sắp đóng, đưa tay giữ chặt cánh tay Tư Đồ Quyết, ngoài vẻ tức giận trong ánh mắt còn có vẻ khó hiểu thâm sâu nữa.

Cậu sợ kinh động đến vợ chồng Tư Đồ Cửu An nên chỉ thấp giọng hỏi: “Dù sao đã là người một nhà, vì sao chúng ta không thể hoà hợp chung sống?”

Trong lúc tức giận, Tư Đồ Quyết cuối cùng cũng nhớ được chút chừng mực, đưa mắt nhìn, muốn đóng chặt ngay lập tức cánh cửa

bên cánh tay cậu ta.

“Người một nhà?” Cô cười nhạt, “Anh thật sự có thể trát vàng lên mặt mình à, đang tự tưởng tượng à? Ai là người một nhà với anh chứ?”

Diêu Khởi Vân thở dồn dập, mặt đành lại càng lộ rõ đôi mắt u buồn lạnh lẽo như hồ nước. Lúc này cậu mới phát hiện thì ra Tư Đồ Quyết muốn làm nhục cậu là một việc quá dễ dàng, chỉ cần một câu của cô có thể khiến sự tự tin khổ sở luyện tập và phương hướng của cậu liền trở thành thứ gì đó rất buồn cười.

“Tôi đếm đến ba, anh không thu tay về, tôi sẽ khiến cho bố mẹ tôi nhìn thấy anh đang làm cái gì đấy!” Tư Đồ Quyết gần từng chữ một cảnh cáo.

Cô còn chưa đếm đến ba, mới chỉ vừa dứt lời, lực nắm trên tay Diêu Khởi Vân đã dần dần giảm bớt.

Tư Đồ Quyết nghiêng người, vùng vẫy khỏi sự kìm hãm của cậu ta giống như vứt bỏ một thứ gì đó bẩn thỉu, sau đó chán nản đóng chặt cánh cửa.

Rất lâu sau tiếng đóng cửa nặng nề, Diêu Khởi Vân vẫn chưa lấy lại được tinh thần, cậu vô thức xoa tay mình trên quần, rồi lại mở ra, sau đó bắt đầu thấy lòng mình tuyệt vọng.

CHƯƠNG 11: HAI ĐỨA TRẺ ĐA NGHỊ

Thủ tục chuyển trường của Diêu Khởi Vân đã được Tư Đồ Cửu An sắp xếp tương đối thuận lợi. Lúc ở quê, cậu đã học xong năm nhất cao trung, qua kì nghỉ hè vừa rồi, vốn là nên nhập học vào lớp cao trung năm hai, nhưng nghĩ đến trình độ dạy học ở trường cũ nên để cậu có thể thích nghi với trình độ dạy học ở trường mới, Tư Đồ Cửu An đã nghe lời đề nghị từ phía nhà trường là để cậu lưu lại một lớp, cùng học năm nhất cao trung với Tư Đồ Quyết trong một học viện của thành phố G.

Điều làm Tư Đồ Quyết cảm tạ trời đất chính là Diêu Khởi Vân cuối cùng không được phân đến lớp cô, tránh được giờ lên lớp vẫn còn bị cậu ta tra tấn thị giác.

Ngày đầu tiên Diêu Khởi Vân chính thức đến lớp, vì việc làm ăn có chút chuyện nên Tư Đồ Cửu An không thể tự mình dẫn cậu đến lớp báo danh được, vì thế hết lần này đến lần khác dặn Tư Đồ Quyết phải đi cùng Diêu Khởi Vân lúc đi học, tan học và ở trong trường nữa. Tư Đồ Quyết không thể từ chối được, dù không tình nguyện nhưng hôm ấy sau bữa sáng vẫn đợi cậu ở trước cửa.

Cửu An Đường của nhà Tư Đồ khi đó đã đi vào qui củ, trong nước bắt đầu có danh tiếng, nhưng Tư Đồ Cửu An luôn không quên xuất thân nghèo khó của mình, yêu cầu con cái cũng phải tự lập, cần kiệm, không được đối xử đặc biệt gì cả, cho nên dù gia cảnh

giàu có nhưng loại đưa đón đi đứng Tư Đồ Quyết vẫn chưa từng được nếm qua, mỗi ngày đều bắt xe bus đi học.

Trên đường đi học, hai người cứ một người trước một người sau, Tư Đồ Quyết đi trước vài bước, không nói chuyện với Diêu Khởi Vân, nếu không vì cậu ta căn bản không biết đường đến trường thì cô tuyệt đối đã chạy nhanh như chớp rồi. Diêu Khởi xem ra cũng từ bỏ suy nghĩ cùng cô chung sống hoà hợp, nếu không phải nghe thấy tiếng bước chân cậu ta, Tư Đồ còn cho rằng đi theo mình ở phía sau chỉ là một cái bóng thôi.

Trạm xe bus cách nhà Tư Đồ hơn nửa con phố, lúc đi bộ tới ngã tư, người đi qua đường đều nhanh chân để bắt kịp đèn đỏ, đúng lúc ấy Tư Đồ Quyết ngồi xổm xuống buộc dây giày. Diêu Khởi Vân không dừng bước, đi trước cô, không biết do ngại hay do không muốn ở gần cô quá nên đứng đợi ở trước cô vài bước.

Đợi đến khi Tư Đồ Quyết thắt xong dây giày đứng dậy thì đã nhìn thấy Diêu Khởi Vân “không biết sợ” đang đứng ở giữa đường. Xe cộ trong giờ cao điểm của buổi sáng nườm nượp đông đúc, một số lái xe đã ấn còi gay gắt.

Tư Đồ Quyết nhanh nhẹ kéo cậu ta quay lại, trên trán tự dưng toát ra mấy hạt mồ hôi, không chút nghĩ ngợi thốt ra: “Bị bệnh à! Anh định chỉ huy giao thông hay là muốn tự sát, không nhìn thấy đèn đỏ à!”

Diêu Khởi Vân bối rối đến mức mặt như cắt ra máu. Tư Đồ Quyết lúc này mới ý thức được cậu ta vốn sinh ra ở nông thôn, đi xa nhất cũng là lên thị trấn học, có lẽ chưa bao giờ đi đường nhìn thấy đèn đỏ, cô có chút hối hận vì vừa rồi đã nổi nóng lên mà nói vậy, đặc biệt đối với con người tự trọng cao như cậu ta. Tư Đồ Cửu An ghét nhất là người hợm hĩnh, Tư Đồ Quyết từ nhỏ đã thấy bố mình như vậy nên cũng bị ảnh hưởng, mặc dù chán ghét cậu ta, nhưng cũng biết xuất thân không do người chọn nên cho dù trong lòng cảm thấy khó chịu cũng không muốn đả kích cậu ta ở chuyện này.

Cô không thể thoải mái để nói được câu gì đó tốt nữa, chỉ ậm ờ bổ sung một câu: “Đi đường cẩn thận chút, hôm nay anh mà có chuyện gì, bố tôi không tha cho tôi đâu.”

Vừa rồi cô sợ Diêu Khởi Vân bị xe đụng nên dưới tình thế cấp bách đã dùng lực mạnh làm cho túi đeo trên lưng từ trên vai trượt xuống. Túi sách của cô rất to, không biết bên trong ngoài sách ra thì còn chứa đồng lộn xộn gì nữa. Thực ra vì buổi chiều có tiết thể dục, nên cô còn đem theo túi cầu lông, ngoài cầu và chiếc vợt, còn có đủ bộ quần áo và giày thể thao để thay nữa.

Lúc hai người cùng đi qua đường, Diêu Khởi Vân cũng không bắt chuyện, chỉ đem túi cầu từ trên vai cô gỡ xuống.

Tư Đồ Quyết hoảng sợ, mới đầu còn cho rằng có người sáng sớm đã chạy cướp đồ, sau phát hiện ra là cậu ta, tức giận vỗ vỗ ngực mình.

“Anh có thể đừng dọa người khác sợ thế được không?”

“Cái này để anh cầm cho.” Diêu Khởi Vân không giải thích, lấy túi cầu của cô rồi vác nó lên người.

“Không... Không cần.” Tư Đồ Quyết cảm thấy bất ngờ nên có chút ngượng ngùng. Mặc dù cô kiêu diễm, nhưng cũng không phải loại hay nũng nịu gì, so với việc mang vác này cũng không phải chưa làm qua, từ trước đến nay càng không quen nhờ người khác làm hộ. Cậu ta như thế này thực sự khiến cô không biết nên làm gì.

“Nói là không cần mà, không nặng chút nào cả, thật sự không cần đâu!”

Cô cố gắng đoạt lại chiếc túi của mình, nhưng Diêu Khởi Vân né tránh, dường như quyết tâm muốn mang hộ cô. Mà Tư Đồ Quyết vốn không muốn bỗng dưng lại nợ cậu ta một ân tình nên cũng khăng khăng cự tuyệt. Hai người vừa đi vừa dùng dằng, người trên đường không biết chắc chắn không thể tin chuyện này chỉ vì một người trong đó muốn giúp đỡ, còn người kia thì khăng khăng không chịu nhận sự giúp đỡ ấy mà thôi.

Cuối cùng Diêu Khởi Vân không chịu nổi trước, đổi chiếc túi cầu sang tay kia: “Cẩn thận xe... Đừng tranh giành nữa được

không?”

“Hiện giờ bố mẹ tôi đều không nhìn thấy, anh không cần phải làm chuyện như này đâu.”

Theo Tư Đồ Quyết nhìn nhận, giúp đỡ nhau không phải là không thể, nhưng cũng chỉ giới hạn giữa bạn bè thôi, không, cho dù là người xa lạ cũng có thể tự nhiên có “ý tốt” hơn cậu ta lúc này rất nhiều. Cô không phải không có mắt nhìn người, Diêu Khởi Vân đến ở nhà cô những ngày này còn hận không thể ôm đồm hết các việc mệt nhọc để làm hết ấy chứ, cậu ta cứ như vội vàng muốn chứng minh với những người đã cho cậu ở nhờ rằng cậu không phải là người vô dụng.

Cậu ta rất quý trọng hiện tại và sợ trở lại quá khứ.

Tư Đồ Quyết lại không thích người mà trong ngoài không đồng nhất, đặc biệt là quan hệ giữa cô và cậu ta vốn chẳng ra làm sao cả, mạnh ai người ấy làm là tốt nhất, tội gì phải giả vờ lấy lòng, cô thấy mệt thay cậu ta, càng không muốn coi cậu ta là một tên sai vặt.

Lời của cô có lẽ đã chạm đúng chỗ yếu của Diêu Khởi Vân. Cậu im lặng một lúc, rồi mới lạnh lùng nói: “Vì sao em không cho anh cơ hội thể hiện?”

Lúc này Tư Đồ Quyết mới nhìn thấy trên tay cầm túi cầu của Diêu Khởi Vân, các móng tay đều được cắt trụi, chỉ còn nhìn thấy da thịt, những ngón tay không sạch sẽ trước kia đã biến mất, giờ

trên tay chỉ thấy loang lổ những vết thương, có chỗ thậm chí còn lộ ra màu da hồng hồng, giống như có người vì cố gắng cắt bỏ những gì trên tay mà dùng cách cực đoan vậy.

Nói đến việc tay đứt ruột xót, Tư Đồ Quyết khi còn nhỏ dùng com-pa, từng một lần bị đâm vào tay, vết đau đó đến ngày hôm nay cô vẫn còn nhớ rất rõ. Cô không nghĩ ra lại có người có thể bất chấp, nhấn tâm với mình như thế, quả thực là tự hại mình! Lẽ nào... Chính là vì ngày hôm đó tranh cãi, lúc cô thịnh nộ đã cố ý tỏ vẻ ghê sợ sự bẩn thỉu và vùng vẫy khỏi tay cậu ta?

Nghĩ đến đây, cô không khỏi rung mình một cái, không còn tâm tư đòi lại túi của mình, cứ thế đi thẳng một mạch tới trường.

Sau khi tan học, Tư Đồ Quyết còn ở sân cầu của trường đánh hai ván cầu lông với Ngô Giang, đánh xong cũng không đi tìm Diêu Khởi Vân mà cứ thế đi thẳng về nhà. Trên đường cô còn nghĩ, cậu ta tan học không thể vì không tìm thấy đường mà đi lạc chứ? Nhưng không ngờ khi cô ấn chuông cửa, Diêu Khởi Vân lại là người chạy đến mở cửa.

Cậu ta không bị lạc.

Nhìn Diêu Khởi Vân đang chăm chú tưới nước bồn hoa trong nhà, Tư Đồ Quyết không biết nên thấy nhẹ nhõm hay tiếc nuối.

Sau này trên đường đi học hay tan học, chỉ cần nhìn thấy Diêu Khởi Vân, Tư Đồ Quyết cũng không cự tuyệt “ý tốt” của cậu ta nữa.

Cậu thay cô xách túi cũng tốt, ở nhà thay cô thực hiện mệnh lệnh rửa bát của bố cũng tốt, buổi tối khi cô đói bụng thì cậu chủ động nấu bữa ăn khuya cũng tốt, muốn thế nào được thế đó. Cứ theo lời cậu ta nói, thuận theo những gì cậu ta nghĩ, cô làm gì mà không để cho người khác có cơ hội thể hiện chứ? Cứ như vậy, “đứa trẻ ngoan” với đầy mỹ đức truyền thống của dân tộc Trung Hoa như cậu ta có thể được bố mẹ khen ngợi nhiều hơn, cô cũng không bị mắng là cả ngày đối đầu với cậu ta.

Tư Đồ Quyết nghi ngờ sự thoả hiệp đang dần lớn lên của mình xuất phát từ nỗi sợ mờ hồ nào đó với một người, người mà có thể bất chấp, nhấn tâm với chính mình như thế thì còn việc gì mà cậu ta không dám làm chứ?

Cô cảm thấy mình đang nhượng bộ, nhưng trong mắt bố cô lại không phải như vậy. Có một lần, Tư Đồ Cửu An hết giờ làm về sớm, vừa lúc gặp Diêu Khởi Vân và Tư Đồ Quyết tan học về nhà, trên vai Diêu Khởi Vân là túi sách của Tư Đồ Quyết. Tư Đồ Cửu An thấy thế liền giận dữ, gọi con gái lên lầu mắng cho một trận, mắng cô ăn không ngồi rồi, thấy Diêu Khởi Vân hiền lành liền nghĩ cách bắt nạt cậu ta.

Quả thật là “Tuyết rơi tháng sáu”[1] mà, Tư Đồ Quyết cảm thấy rất oan ức, đã nói nhiều lần là Diêu Khởi Vân không nên làm như vậy, nhưng cô cũng không có cách nào cả, chỉ có thể chiều theo cậu ta mà thôi. Đến khi Diêu Khởi Vân ra làm chứng, cậu ta luôn miệng

thừa nhận sự thật đúng là như vậy. Nhưng Tư Đồ Cửu An đâu chịu tin, chỉ cho rằng đứa trẻ Diêu Khởi Vân này có tâm tốt, bị con gái sai khiến nhưng vẫn bao che cho, mà quả thật đứa con gái bốc đồng của ông đúng là không bằng một phần vạn cậu bé này. Ông lập tức ra lệnh bắt Tư Đồ Quyết trong vòng một tuần sau khi tan học, làm xong bài tập phải ở nhà làm việc nhà, không được đi đâu cả, bất kì ai cũng không được phép giúp cô, trong vòng một tuần bắt buộc phải như thế, phải suy nghĩ lại xem mình đã làm những gì không đúng.

Tư Đồ Quyết thừa dịp bố không để ý, không nói câu nào, quay về phía tên “thủ phạm” trợn mắt nhìn, tự mắng thầm mình ngốc, vô tình trúng bẫy của cậu ta. Vì thế cô càng cho rằng cậu ta nham hiểm, dối trá và gian xảo.

Tư Đồ Cửu An vẫn chưa định chấm dứt sự “dạy dỗ” con gái ngay, nhưng Tiết Thiếu Bình hiểu chuyện đã đến giải vây cho cô.

Tiết Thiếu Bình rõ ràng hiểu chân tướng câu chuyện, thay mặt mọi người trong nhà, thân nhiên nói với Tư Đồ Cửu An: “Nếu đã là người nhà rồi, không nhất thiết phải khách khí vậy, Khởi Vân là đứa trẻ hiểu chuyện, nó giống như anh trai của con gái chúng ta vậy. Anh trai giúp em gái làm chút việc cũng không có gì đáng trách, anh không cần gay gắt như vậy.”

Qua cơn phong ba này, Diêu Khởi Vân cũng không hề nói với Tư Đồ Quyết một câu gì về chuyện này, mỗi ngày vẫn quen cầm túi sách của cô đi học. Tư Đồ Quyết cũng lạnh lùng chấp nhận chuyện này, nhưng từ đó túi sách có thể nhét bao nhiêu quyển sách thì cô nhét bấy nhiêu, ngay cả bình thường những đồ có thể để lại ở phòng học cô cũng nhất loạt mang đi, hận không thể nhét thêm mấy viên gạch vào đó. Diêu Khởi Vân vẫn trầm lặng, khi nhận túi sách của cô, sắc mặt vẫn không thay đổi.

Mẹ đã cứu cô khỏi cơn thịnh nộ của bố, nhưng vẫn không tránh khỏi sự trừng phạt của bố. Và điều khiến cô buồn nhất không phải là việc phải rửa bát và lau nhà một tuần, mà chính là việc cả tuần không có cơ hội được đi ra ngoài, điều này khiến một người hiếu động như cô sao có thể chịu được chứ?

Buổi tối thứ bảy, Tư Đồ Cửu An đi ra ngoài dự tiệc theo thường lệ, Tư Đồ Quyết cũng đã dọn sạch sẽ góc cuối cùng của căn bếp, giả vờ mệt đến mức nằm bò ra, thừa cơ trở về phòng, đợi đến khi mẹ bắt đầu xem phim truyền hình liền nắm lấy cơ hội lò dò đi đến cửa chính.

Cô sợ kinh động đến những người khác, ngay cả đèn cũng không dám bật nên khi đèn trong phòng khách bỗng dưng sáng trong nháy mắt, trong lòng không khỏi thầm than khóc.

Diêu Khởi Vân đứng ở cửa phòng, cau mày hỏi: “Em đi đâu đấy?”

Tư Đồ Quyết nóng lòng muốn thoát khỏi cậu ta, tức giận nói: “Đồ rác! Không được sao?”

Diêu Khởi Vân hờ hững: “Vừa nãy anh đã đồ rác thay em rồi.”

“Anh...” Lời nói chắc chắn mang nghĩa không văn minh của vế sau, Tư Đồ Quyết nuốt vào bụng, hà tất phải lãng phí thời gian với cậu ta. Cô ngẩng đầu nhìn lên tầng hai vẫn loáng thoáng tiếng TV vọng đến, lập tức mở cửa.

Diêu Khởi Vân bước đến đóng lại cửa: “Em không thể ra ngoài, lát nữa chú Tư Đồ về rồi...”

“Vậy không phải vừa tốt sao, anh lại có thêm một điểm tốt nữa so với tôi. Tôi nói rồi, anh đừng có lắm chuyện, bằng không tôi sẽ...” Tư Đồ Quyết nhất thời nghĩ không ra mình nên dùng cái gì để uy hiếp cậu ta mới tốt nữa.

“Em sẽ làm gì?” Cậu nhẹ giọng hỏi, rất thành thật.

Tư Đồ Quyết lần nữa lại “cái khó ló cái khôn”, gương mặt lên hướng về phía cậu ta.

“Diêu Khởi Vân, anh...”

Cậu đương nhiên bị kinh động hoảng hốt liền lùi một bước:
“Cái...cái gì?”

Lúc này Tư Đồ Quyết đã nhanh đẩy then cửa mà bay ra ngoài rồi.

“Niềng răng của anh thật là xấu!”

Tư Đồ Quyết đã thành công thoát ra ngoài, cũng không đi quá xa, có lẽ thứ cô muốn chỉ là thoát khỏi cảm giác bị trói buộc mà thôi. Cô đến nhà Ngô Giang, bố mẹ cậu đều có ở nhà, vừa thấy cô liền cười tủm tỉm, rất thích thú. Nhưng Tư Đồ Quyết không dám ở lại lâu, lấy mấy quyển truyện tranh rồi lại trở về nhà.

Lúc đến trước cửa nhà, cô không chắc chắn bố đã về nhà chưa nên không dám mạo hiểm dùng chìa khoá mở cửa. Mà dù sao đã bị Diêu Khởi Vân phát hiện rồi nên cô rõ ràng bằng giá nào cũng sẽ vào bằng con đường quen thuộc, đi đến bên cửa sổ liền khởi động “Cơ quan bí mật”.

Đèn trong phòng Diêu Khởi Vân vẫn sáng, quả nhiên vẫn chưa ngủ, vừa nghe thấy động tĩnh liền lập tức nhào tới bên cửa, nhìn thấy cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Cậu há hốc mồm nhìn Tư Đồ Quyết ở trước mặt đang rút một song cửa ra, vô cùng thành thạo nhảy vào bên trong, cuối cùng bình thản vỗ bụi trên người. Lúc này cậu mới hoàn toàn hiểu tại sao cô

lại yêu thích căn phòng này và nguyên nhân Ngô Giang gõ cửa sổ ngày hôm đó.

“Anh muốn đi đến chỗ bố tôi tố cáo không? A, đúng rồi, việc tôi ra ngoài lúc trước không phải anh đã báo cáo rồi chứ?” Tư Đồ Quyết nói.

Diêu Khởi Vân lạnh lùng nhìn dáng vẻ của cô, sắc mặt tỏ vẻ không đồng tình.

“Bố em vừa về...”

Nhưng lúc này cũng chẳng cần cậu ta nói thì Tư Đồ Quyết cũng biết, vì cô đã nghe thấy tiếng bước chân đi xuống cầu thang của bố.

“Khởi Vân, con ngủ chưa?”

Sắc mặt hai người trong phòng ngay tức khắc liền biến đổi, Tư Đồ Quyết nhất thời chỉ biết há hốc mồm, ngay cả Diêu Khởi Vân cũng lộ rõ vẻ hoang mang. Bí mật về cửa sổ của Tư Đồ Quyết chỉ là chuyện nhỏ, nhưng vấn đề chính là ở chỗ phải giải thích như thế nào việc bọn họ bình thường vốn không hoà hợp mà đêm khuya như thế này lại cô nam quả nữ chung một phòng. Cho dù bọn họ không làm chuyện gì nhưng chú Tư Đồ sẽ nhìn cậu như thế nào, còn cô Tiết mà biết thì sẽ nghĩ như thế nào? Cậu không dễ dàng tha thứ cho mình nếu hình ảnh mình trong lòng họ xuất hiện một chút khuyết điểm, cũng không muốn bọn họ có một chút cảm giác khúc mắc gì với cậu.

Tư Đồ Quyết quyết định sẽ chui vào tủ quần áo, chỗ đó là nơi duy nhất có thể trốn trong phòng này, nhưng vừa mở tủ quần áo ra thì cô chỉ còn biết than trời mà thôi. Sau khi một khối lượng lớn quần áo của Tư Đồ Quyết được chuyển lên tầng hai, thì chiếc tủ này đã gần như trống không vì quần áo của Diêu Khởi Vân rất ít, Tiết Thiếu Bình đã lợi dụng tủ rộng mà nhét hết chăn bông vào đó.

Tính tình nóng vội của Tư Đồ Cửu An mọi người đều biết rõ, tuyệt đối không đợi được đến khi cô dọn sạch đồng chăn bông mà yên vị trốn trong đó.

“A, vừa mới ngủ được một chút, cháu đến đây...”

Diêu Khởi Vân trả lời. Nếu không phải mình cũng hoảng sợ đến mức giống như rùa rút đầu, Tư Đồ Quyết nhất định phải hưởng thụ cái biểu hiện ngông cuồng của cậu ta lúc này.

Cô phần nộ đập cậu một cái, chấm dứt suy nghĩ của cậu ta về việc muốn đem nhét cô vào gầm giường, khoảng cách giữa giường và mặt đất rõ ràng chưa đủ hai mươi cen-ti-met. Mỗi góc trong căn phòng này liệu còn có người hiểu rõ hơn cô sao? Cho dù cô có thể co người chui vào thì cũng chết nghẹt trong đấy mất.

“Nếu vẫn chưa ngủ thì chúng ta nói chuyện đi.” Giọng Tư Đồ Cửu An ở bên ngoài cửa, Tư Đồ Quyết có thể tưởng tượng bố cô đã không còn nhẫn nại mà đang đặt một tay đến cánh cửa rồi.

Tư Đồ Quyết hoảng sợ đến mức không còn biết lựa chọn thế nào nữa, liền làm một hành động mà chính mình cũng thấy là điên cuồng, cô mở tung tấm chắn lồng phòng của Diêu Khởi Vân, chui cả người vào.

Cô vốn không biết làm như thế này cũng không thể giấu mình được, giống như đem đầu vùi vào trong cát vẫn lộ ra cái móng vậy. Nhưng ít nhất như này có thể khiến cô có cảm giác an toàn trước chuyện đáng sợ sắp xảy ra.

Một giây sau, cô cảm thấy bên cạnh người mình, chính xác nên nói là “bên trên người” cô có thêm một người nữa. Quả nhiên sau đó Tư Đồ Cửu An đã chủ động mở cửa đi vào. Hiểu cha không ai bằng con mà, Tư Đồ Quyết thật muốn khóc.

“Thật sự ngủ rồi à?” Tư Đồ Cửu An cũng không nổi giận, thái độ rất hoà nhã.

Trước khi Tư Đồ Quyết dần dần thấy thiếu không khí lên não, cô mới nghĩ ra vì sao bố cô không nhìn thấy trong chăn còn có hơn một người nữa. Bởi vì cả người cô đều giấu kín trong chăn, bị Diêu Khởi Vân ép đến mức nằm ngửa ra, mà nửa người Diêu Khởi Vân lại đang đè lên trên người cô, may mà họ đều không béo, hai người “mỏng mảnh” này ở trong cái chăn phập phồng bao phủ cũng không dày thêm là bao nhiêu.

Tư thế của Diêu Khởi Vân lúc này là ngồi dậy nửa người, miễn cưỡng mở miệng nói: “Cháu cứ như bị cúm ấy, cho nên vừa mới ngủ một lát ạ, chú tìm cháu có việc ạ chú Tư Đồ?”

Giọng nói của cậu cũng không đúng, Tư Đồ Quyết vốn đang sắp chết nghẹt kia cũng có thể nghe thấy tiếng cậu ta rung rung, có lẽ Tư Đồ Cửu An cho rằng cậu như thế chẳng qua do là một đứa trẻ ngoan sợ người lớn lo lắng, muốn giấu bệnh tình của mình, vì cảm cúm mà thể trạng sinh ra yếu ớt như vậy.

“Cảm cúm rồi sao? Để ta bảo cô Tiết của cháu lấy cho cháu ít thuốc nhé.” Tư Đồ Cửu An giọng thân mật càng ngày càng tiến lại gần giường.

“Không, không, không cần đâu ạ, cháu ngủ một giấc là khỏi thôi ạ!”

“Thật sự không sao chứ?”

“Thật sự không sao, chỉ cần ngủ một giấc thôi ạ.”

Xem ra mong muốn được “ngủ một giấc” của Diêu Khởi Vân đã đánh tan suy nghĩ muốn nói chuyện của Tư Đồ Cửu An, dù ông lo lắng, cảm thấy đứa trẻ này có chút lạ lạ, nhưng nhất thời không biết là do đâu. Diêu Khởi Vân là một đứa trẻ hiểu chuyện, không cần người phải lo lắng, đây là điểm Tư Đồ Cửu An vô cùng yêu thích cậu, nhưng cũng là điểm khiến ông thấy lo lắng cho cậu.

“Vậy cháu ngủ ngon nha, chú cũng không có việc gì cả. Đúng rồi, nha đầu Tư Đồ Quyết bị ta và cô Tiết của cháu nuông chiều sinh hư, cháu như thế nào thì cứ như thế đó, nhất thiết không được làm hộ nó. Chú lên lầu đây, ngày mai sẽ bảo cô Tiết đưa thuốc cho cháu uống.”

Tư Đồ Cửu An như vậy đã rời khỏi phòng. Nói thật, không thể trách ông gần trong gang tấc mà cũng không phát hiện ra nội tình bên trong đám chăn kia. Cho dù ông thông minh một đời cũng không thể nào ở trước mặt một đứa trẻ đang lớn mà suy đoán được ra “mặt bên kia”.

Trước khi Tư Đồ Quyết càng trở nên “mỏng mảnh”, cô đã nghe thấy tiếng đóng cửa của bố mình, nó chẳng khác gì tiếng gọi của thiên đường, chỉ cần qua vài giây nữa thì cô chắc chắn đã trở thành tiêu bản bị người sống đè chết rồi.

Diêu Khởi Vân tuy rằng vẫn nửa chống nửa nằm, nhưng hơn nửa trọng lượng của cơ thể đều trực tiếp đè trên người cô, hướng hồ ở trong chăn cô càng khó thở liền động dậy một chút. Nhưng Diêu Khởi Vân so với rắn độc còn độc hơn, sợ bị lộ nên cố ý dùng chân gắt gao ngăn chặn cô lại, vì nếu thật sự không có không khí thì đúng là đã lấy mạng người rồi. Cậu ta thật sự rất độc ác mà.

Tư Đồ Quyết đuổi dài chân, lấy hết hơi sức còn lại cuộn khỏi người cậu ta. Diêu Khởi Vân cũng hoảng hốt chưa hết, thuận thế

liền quay người ngã sang một bên, hai người không nói với nhau câu nào, chỉ nhìn trần nhà, mặt đầy mồ hôi, giống như con cá sắp chết đang mở to miệng mà hít thở, hưởng thụ niềm vui sống sót qua tai nạn vậy.

Nhiều năm về sau, Tư Đồ Quyết ở nước ngoài nghĩ lại chuyện này, bỗng nhiên cảm thấy bọn họ lúc đó rất ngu xuẩn và hoang đường. Thực ra căn bản không cần phải làm như vậy, cho dù Tư Đồ Cửu An có bất ngờ tập kích thì bọn họ cứ thoải mái mở cửa, nói dối là đang thảo luận về một vấn đề nào đó của chuyện học hành, dù Tư Đồ Cửu An không tin nhưng có thể thấy được sơ hở gì của bọn họ chứ? Nói không chừng còn cho rằng bọn họ đã cải thiện được mối quan hệ mà trong lòng vui vẻ.

Vấn đề ở chỗ, vì sao Tư Đồ Quyết và Diêu Khởi Vân khi đó người nào cũng không nghĩ đến những điều bình thường, vì thế mới vô thức phải trốn đông trốn tây? Cô không biết, mà cậu ta khi đó cũng không có câu trả lời.

Rất lâu sau, Diêu Khởi Vân lấy lại được bình tĩnh mới khàn giọng, nghiêng mặt trên gối hỏi một câu: “Tư Đồ Quyết, rốt cuộc em muốn làm gì?”

Trực giác của con gái ngay lúc này quay trở lại trên người Tư Đồ Quyết, cô phát hiện nhanh hơn cậu ta chuyện hai người đang cùng chung một chiếc chăn, nằm song song trên một chiếc giường,

hơn nữa, một Diêu Khởi Vân căng thẳng đang cố hồi phục lại tinh thần vẫn đang hô hấp bất ổn, toàn thân cứng ngắc.

Cô lấy một chân đạp cậu ta tới mép giường.

“Diêu Khởi Vân, rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Đúng vậy, bọn họ ngay từ đầu đã không nghĩ được đối phương rốt cuộc muốn làm gì. Từ đầu đến cuối đều là như vậy nên trong lòng mới hoài nghi, miệng nói lại rất ngang bướng, người nào cũng không chịu hỏi, người nào cũng không muốn nói, chỉ có thể đoán, và không ngừng suy đoán mà thôi.

Bọn họ là những đứa trẻ đã cùng nhau đi qua thời thanh xuân niên thiếu.

Người lẳng mạn có thể nói họ chính là một đôi thanh mai trúc mã, hai đứa trẻ vô tư và hồn nhiên.

Nhưng Tư Đồ Quyết và Diêu Khởi Vân, không phải là những người chỉ đoán tâm tư mà lớn lên sao?

[1] Tiếng Hán là “Lục Nguyệt Phi Sương” – 六月飞霜 . Cái này phải sorry các tình yêu vì bài này mình cũng chưa nghe qua thật nên hem hiểu để có thể giải thích được. Đoán chắc ở đây mang nghĩa là vô lí

CHƯƠNG 12: KHÔNG THÍCH, CUỐI CÙNG SẼ QUEN

Sau sự việc “cửa sổ chiếc chăn” hoảng hồn ngoài ý muốn, lối đi bí mật ấy đã trở thành sáng tỏ, Tư Đồ Quyết lợi dụng lối cửa sổ đó mà ra vào. Lúc Diêu Khởi Vân ở trong phòng, cô sẽ lên đi vào, rồi ở ngay trước mặt cậu ta biến mất khỏi cửa sổ, hoặc khi cậu đang yên lặng đọc sách tại bàn học thì cô từ bên ngoài đột nhiên xuất hiện, giẫm chân lên mặt bàn rồi nhẹ nhàng nhảy xuống sàn, còn mang theo vài chiếc lá tứ quý, cứ như vào chỗ không người ấy.

Trong những lúc này, bọn họ thường ít nói chuyện, trước nay Tư Đồ Quyết luôn tuân theo tôn chỉ “Lời không hợp ý, nửa câu thừa”, mà Diêu Khởi Vân sau nhiều lần sút mề dường như cũng đánh mất hoàn toàn hứng thú nói chuyện với cô. Đa số lần, cậu chọn lựa coi như không thấy cô, dù cô đi sớm về khuya, cậu cũng không buồn nhắc mắt lên nhìn, nhiều nhất cũng là sau khi cô đã thành công nhảy vào từ cửa sổ, ánh mắt cậu mới lướt qua đám bụi mà cô mang vào. Biểu hiện đó giống như cậu chỉ coi cô như con dế mèn không mời mà tới.

Tư Đồ Quyết lúc đầu còn vì sợ Diêu Khởi Vân có thể mật báo với bố mẹ mà bất an, nhưng đợi một thời gian dài vẫn không nghe thấy động tĩnh gì mới chắc chắn cậu ta thật sự không định tố

giác cô. Cô cũng không biết cái tên tiểu nhân dối trá luôn cam tâm làm tay sai cho bố mẹ cô, cái tên vốn coi chuyện “tố cáo lấy thưởng” làm trò vui như hân vì sao trong chuyện này lại giữ kín như bưng. Sau khi nghĩ rất nhiều, cô mới tìm ra một lí do hợp lí, đó chính là Diêu Khởi Vân sợ bố mẹ cô sau khi biết chuyện sẽ truy tìm căn nguyên, nếu không cẩn thận sẽ để lộ ra chuyện cô trốn trong chăn hôm đó. Lần đó cậu ta cũng nói dối, hơn nữa nếu Tư Đồ Quyết vu cáo lại thì dù cậu ta nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch hiểu lầm, cho dù Tư Đồ Cửu An tin tưởng nhân phẩm cậu ta thì cũng vẫn tổn hại đến “hình tượng hoàn mỹ” mà cậu ta khổ công xây dựng. Nếu không phải vì như vậy, cậu ta chắc chắn không có lòng tốt như thế.

Ngẫu nhiên hai lần như vậy, Tư Đồ Quyết cảm thấy chút xíu có lỗi, bản thân trắng trợn sử dụng phòng người khác làm cửa ra vào có quá đáng lắm không? Nhưng mỗi lần “lương tâm thức dậy” vốn đã sáng lờ mờ như ánh sao thì lại bị vẻ chán ghét và lạnh lùng trong mắt cậu ta dập tắt. Căn phòng này vốn là của cô, nếu không phải do cậu ta thì cũng không có cục diện hôm nay. Cho nên, mỗi lần trong lòng bất an, chỉ cần nghĩ đến điều đáng giận đó, cô không những thấy bình thản mà còn hận cậu ta gấp bội lần, muốn làm cậu ta tức chết mới cam tâm.

Nhưng tức chết Diêu Khởi Vân là một chuyện khó khăn và to lớn, cậu ta vốn giấu tâm tình rất giỏi, nhiều lúc cậu như người

không có cảm xúc vậy, rất ít khi thoải mái cười to, càng ít khi phần nộ không khống chế được. Cậu ta luôn chừng chặc, trầm mặc, lễ phép, qui củ, luôn mang sự thận trọng và kiềm chế vốn vượt xa so với lứa tuổi mình.

Tư Đồ Quyết có một lần nghe trộm được mẹ nói chuyện với bố đã đánh giá cậu ta như này: “Đứa trẻ Khởi Vân này thật khiến người khác không nhìn ra khuyết điểm nào của nó, nhưng cũng khiến người khác không thể hiểu thấu nó. Em đồng ý là nó rất hiểu chuyện, nhưng luôn cảm thấy vẫn ở cách lòng nó, không chạm tới được.”

Tư Đồ Cửu An trả lời vợ: “Đứa trẻ ở trong hoàn cảnh đó đều như vậy, khó tránh có chút từng trái, nếu không thì sao người ta nói là những đứa trẻ nghèo khổ sớm biết lo liệu việc nhà chứ? Chưa từng trải qua khổ cực mới có thể giống con gái chúng ta vô lo vô nghĩ. Anh thấy đứa trẻ đó cũng được đấy, làm việc kiên định, phẩm hạnh tính nết rất tốt, còn em cảm thấy ‘không chạm tới được’ thì cứ ở lâu dần sẽ tốt thôi.”

Ở trường, Diêu Khởi Vân lúc nào cũng một mình, không có bạn bè, cũng không có chuyện rắc rối gì với người khác. Cậu và Tư Đồ Quyết gặp nhau trong trường cũng ít chào hỏi, cho nên người biết quan hệ của bọn họ không nhiều, chẳng qua cũng là Ngô Giang, Mĩ Mĩ vốn là bạn tốt của Tư Đồ Quyết. Tư Đồ Quyết nghe thấy người khác nói về Diêu Khởi Vân cũng chỉ giới hạn trong mấy

chữ, không phải là “hướng nội” mà chính là “người lập dị mang vẻ trầm mặc”. Ngay cả đứa con gái như Mĩ Mĩ cũng không chỉ một lần nói với Tư Đồ Quyết rằng tuy Diêu Khởi Vân không chút nào tranh đấu giành giật, vẫn còn cách xa từ “hung ác”, nhưng không hiểu sao mỗi lần nhìn thấy cậu ta đều cảm thấy có chút sợ hãi. Điều này cũng do cậu ta mà ra, không hoà đồng, cũng không có nguyên nhân để người khác cố ý khiêu khích hay bắt nạt cậu ta. Dù sao đạo lý “chớ không kêu mới cần được người” ai cũng hiểu rõ mà.

Tư Đồ Quyết có thể lí giải nỗi “sợ hãi” mà Mĩ Mĩ nói từ đâu mà đến. Diêu Khởi Vân có một thứ u sầu và cảm giác xa cách xuất phát từ bên trong xương cốt cậu ta, giống như việc bản thân mình và thế giới bên ngoài luôn ngăn cách nhau bởi một hàng rào. Cảm giác này ngay từ lần đầu cô nhìn thấy cậu đã thấy rõ ràng. Nhưng cô hiểu rõ cậu hơn những người khác, cậu ta thật ra không phải bí hiểm khó hiểu đến mức ấy.

Cậu không thích nói chuyện, ngoài tính cách này ra thì còn do cậu không muốn giọng nói địa phương của mình khiến người khác ngạc nhiên và trêu chọc; cậu không cười, một phần vì bộ niềng răng kia thật sự rất xấu; không thích giao lưu với người khác, không phải vì cậu cao ngạo hay trời sinh đã cô độc, mà vì tâm lí cậu vốn tự ti, sợ bị từ chối, vì thế ngay từ đầu đã cự tuyệt người khác trước.

Quan trọng hơn là tuy cậu giấu tâm tư rất tốt, nhưng không phải không có cảm xúc.

Cậu có thể căng thẳng đến mức toát mồ hôi đầm đìa, giống như cái đêm bị bố cô bất ngờ tập kích ấy; Cậu cũng lo sợ bất an không yên, lo được lo mất, mỗi lần đều cố gắng làm tất cả mọi thứ trong nhà phải thật hoàn mỹ; Cậu cũng sẽ đỏ mặt lúng túng, như khi cậu vừa tắm xong, nửa người để trần, bước ra từ nhà tắm, bị Tư Đồ Quyết ‘không mời mà đến’ nhìn thấy, lại còn bị cô quan sát và đánh giá; Cậu cũng sẽ tức giận, mặc dù không thường xuyên, nhưng ít nhất Tư Đồ Quyết cũng đã “có phúc” được hưởng. Trong lòng cậu càng bùng cháy “lửa giận hừng hực”, thì lại càng khổ sở kiềm chế, nét mặt giống như không có chuyện gì xảy ra, chỉ có đôi mắt lạnh lùng giống như rắn độc.

Đương nhiên, không phải lúc nào cậu ta cũng làm cho người khác chán ghét. Lúc bố phạt cô làm việc nhà, cậu ta cũng không nói lời nào mà lặng lẽ gánh vác một phần hộ cô; buổi sáng trời âm u, cậu luôn mang thêm một chiếc ô, sau khi tan học có rất nhiều người đứng ở tầng một của trường học nhìn mưa than thở, cậu sẽ lặng lẽ đến cạnh cô, đưa ô cho cô; hết giờ học buổi tối, cậu luôn cố tình đợi cô cùng nhau về nhà. Lúc cô cùng đám bạn nói chuyện cười đùa, cậu đi phía đằng sau cách xa một đoạn, đợi đến khi mọi người đi hết, chỉ còn một mình cô đi đoạn đường cuối nữa thì tiếng bước chân cậu đã ở ngay sau cô vài bước.

Mặc dù không ít những hành động này là do bố mẹ cô bày mưu đặt kế, nhưng Tư Đồ Quyết cũng không phải hoàn toàn thờ ơ. Vì thế mà khi ở trường, trước mặt bạn bè dù cô và Diêu Khởi Vân luôn giữ một khoảng cách nhưng chưa bao giờ nói điều không phải về cậu ta, người biết mối quan hệ của bọn họ ở trước mặt Tư Đồ Quyết cười nhạo Diêu Khởi Vân, cô thường chủ động yêu cầu ngừng đề tài đó lại.

Cô và Diêu Khởi Vân sở dĩ không thể là bạn vì sau một chút dao động và thay đổi khi ở chung, họ lại gặp phải xung đột lớn, sau đó lại lần nữa chán ghét lẫn nhau, vòng đi vòng lại, làm thế nào cũng không đạt được sự hoà giải hoàn toàn.

Cậu vừa căm ghét cô, vừa quan tâm chăm sóc cô.

Cũng như thế, cô vừa chán ghét cậu, vừa cảm thương cậu.

Cuộc sống cứ như vậy, hai người cùng dưới một mái nhà, ngày ngày gặp nhau, không hẳn thích được nhau, nhưng sớm muộn cũng đã có thói quen về nhau.

Giống như việc Tư Đồ Quyết cũng không biết rốt cuộc từ khi nào mà trong tâm trí mâu thuẫn đấu tranh không ngừng của cô đã dần dần thăm dò tính tình Diêu Khởi Vân, vô tình đã trở thành người hiểu cậu nhất.

Tư Đồ Quyết và Diêu Khởi Vân ngay từ lúc đầu đã như nước lửa khó dung hoà, giống hệt như mèo với chó vậy, sau này lại việc ai người đó làm, nhìn chung cũng là một hình thức chung sống yên ổn vô sự, khiến cho Tư Đồ Cửu An vẫn luôn lo lắng Diêu Khởi Vân khó thích ứng với gia đình này có thể bị Tư Đồ Quyết bắt nạt đã thoáng yên tâm. Nhưng người phụ nữ thường tinh tế hơn một chút, Tiết Thiếu Bình có lần vừa xuống lầu nhìn thấy Tư Đồ Quyết từ phòng Diêu Khởi Vân đi ra, trong lòng liền sinh nghi.

Không cần phải nói, Tư Đồ Quyết khi đó chẳng qua chỉ mượn căn phòng của Diêu Khởi Vân làm con đường ra vào mà thôi, nhưng trước sự chất vấn của mẹ, cô không thể không nói dối, nói là mình cùng Diêu Khởi Vân cùng nhau bàn luận về chuyện học tập thôi.

Lúc ấy Tiết Thiếu Bình không nói gì cả, sau việc ấy mới gọi con gái vào phòng, đóng cửa, ra vẻ lơ đãng hỏi cô: “Quan hệ của con và Diêu Khởi Vân gần đây tốt lên nhiều đúng không?”

Tư Đồ Quyết không phải là đứa ngốc, từ khi cô bước vào thời kì thanh thiếu niên, mẹ cô luôn để ý cô kĩ càng, sợ con gái đào hoa, dính vào chuyện yêu đương sớm. Chưa nói gì đến những người khác, ngay cả cậu bé Ngô Giang đã hiểu thấu mà bà cũng ra lệnh cho cô nhất thiết phải giữ một khoảng cách. Trước kia khi Tư Đồ Quyết và Diêu Khởi Vân cãi nhau ầm ĩ, Tiết Thiếu Bình thường làm người hoà giải, cũng không bận tâm lắm, nhưng hôm nay phát

hiện ra con gái lén lút đi từ phòng Diêu Khởi Vân, bà không thể nào không lo lắng được.

“Ai có quan hệ tốt với cậu ta chứ? Nếu không phải vì thầy giáo môn hoá của bọn con chủ nhiệm lớp của cậu ấy, con phải đi hỏi cậu ta loại đề trọng yếu, thì nhìn thấy mặt cậu ta làm chi?”

Tiết Thiếu Bình bán tín bán nghi, khéo léo dấn dò cô, không được gây khó dễ cho Diêu Khởi Vân, nhưng tuyệt đối không được gần cậu ta quá.

Theo lời ân cần dạy bảo của mẹ lúc này đây, Tư Đồ Quyết ngộ ra vài phần trong lời nói. Thái độ của mẹ và bố về chuyện Diêu Khởi Vân “như người trong nhà” là khác nhau, thái độ của mẹ đối với Diêu Khởi Vân vẫn tương đối thận trọng, ít nhất bà tuyệt đối không hi vọng Tư Đồ Quyết và Diêu Khởi Vân sớm chiều bên nhau mà phát sinh điều mờ ám. Bà chỉ bất đắc dĩ chấp nhận đứa “con nuôi” mà chồng mình khăng khăng mang về, nhưng tuyệt đối không chấp nhận chuyện “con nuôi” trở thành “con rể.”

Thái độ lúc ấy khiến Tư Đồ Quyết rất yên tâm, trút được gánh nặng trong lòng, cô vẫn còn lo lắng lời ác miệng của Ngô Giang trở thành sự thật, dựa vào việc bố cô rất thích Diêu Khởi Vân thì việc sau này nhất định tác hợp chuyện cô và Diêu Khởi Vân thành một đôi cũng là một khả năng rất lớn.

Vừa mới nghĩ đến điều này, tối hôm đó cô đã mơ thấy ác mộng.

Thật ra hành động của Tiết Thiếu Bình và sự nhạy cảm của một người mẹ không sai, chỉ có điều bà xác định sai đối tượng thôi. Thời gian này, Tư Đồ Quyết đang ở giai đoạn tâm sinh lý tuổi vị thành niên, cũng đã có những cảm giác đầu tiên, nhưng đối tượng của nó tuyệt không phải Diêu Khởi Vân.

Đó là một người con trai cùng lớp với Ngô Giang, tên là Liên Tuyền. Cậu ta lớn hơn Tư Đồ Quyết một chút, khi đó đang học cao trung năm ba rồi. Ngay cả danh tiếng của Tuyền, Tư Đồ Quyết đã sớm nghe qua, cậu ta cũng như Tư Đồ Quyết đều là tiêu điểm của trường, ngay từ đầu, Tư Đồ Quyết thường nghe bọn Mĩ Mĩ bàn luận Liên Tuyền thế này thế kia. Thế này thế kia dịch thành những tính từ của học sinh cao trung, ví dụ như cao lớn, đẹp trai, sức khoẻ tốt, thành tích không tồi, được thầy cô yêu thích, các bạn nữ quan tâm... Vì thường hay đi tìm Ngô Giang, nên Tư Đồ Quyết từng gặp qua Liên Tuyền, nhưng không lưu lại ấn tượng đặc biệt sâu sắc gì. Nghe đồn, cậu ta là một người kiêu ngạo, ít người có thể lọt vào mắt cậu ta.

Theo lý thuyết, bình thường một người kiêu ngạo và một người kiêu ngạo khó có thể xảy ra điều gì với nhau được. Tư Đồ Quyết và Liên Tuyền chính là như vậy.

Vấn đề xảy ra ở một lần vận hội, Tư Đồ Quyết và Mĩ Mĩ ở sân thể dục của trường để cổ vũ các tuyển thủ của lớp bọn họ, môn nhảy cao và nhảy xà vốn là môn mạnh của lớp họ, nhưng lần này chiến thắng lại bị một người khác giật lấy, người đó chính là Liên Tuyền. Khi đó, Tư Đồ Quyết đứng đối diện với cậu ta, đáng lẽ cô nên buồn rầu vì lớp mình thì đằng này nhìn thấy anh ta toát mồ hôi, đang nhe răng ra cười, lúc ấy cô phát hiện tên kia đúng là rất đẹp trai, giống như một viên thủy tinh trong suốt dưới ánh mặt trời, mỗi một góc đều trong suốt, phát ra ánh sáng rực rỡ. Cô thích nhìn người con trai như vậy.

Lúc trao giải, Tư Đồ Quyết vốn là thành viên đội nghi thức của trường, nên phải bê khay, đứng sau hiệu trưởng bê cúp đến trước mặt Liên Tuyền. Lúc đứng cạnh cậu ta, Tư Đồ Quyết cố gắng cười thật xinh đẹp với cậu ta, nhưng cậu ta lúc đó lại không hề phản ứng.

Sau đó, Tư Đồ Quyết kể lại chuyện này với Mĩ Mĩ. Mĩ Mĩ nói việc Liên Tuyền không để ý tới những cô gái xinh đẹp không phải là lần đầu. Cô thấy hứng thú với tính tò mò của Tư Đồ Quyết về Liên Tuyền nên liên tục cười nói trêu, nếu quả thực công phá được Liên Tuyền thì Tư Đồ Quyết thực sự có bản lĩnh.

Nói thật, đối với chuyện tình cảm nam nữ, Tư Đồ Quyết vẫn rất mơ hồ, không hiểu rõ, đọc nhiều tiểu thuyết truyện tranh đều miêu tả những mối tình đầu đẹp như mộng, không tránh khỏi

tò mò mà muốn thử một lần. Cô cũng có cảm tình với Liên Tuyền, tuy không nhiều, nhưng đã bị câu nói của Mĩ Mĩ khơi dậy ý chí chiến đấu. Đám con trai thích Tư Đồ Quyết rất nhiều, nhưng cô đều không thích, khăng khăng ngẩng đến Liên Tuyền, có thách thức mới khiến cô có động lực.

Cô là một người gan to, hành động mạnh mẽ, đã hạ quyết tâm là chỉ có tiến chứ không lùi, lập tức đi tìm Ngô Giang, dứt khoát bắt Ngô Giang phải giới thiệu, phải lấy lí do chơi bóng để lôi cậu ta ra ngoài một lúc.

Lúc đầu với sự thích thú bất ngờ của Tư Đồ Quyết, Liên Tuyền cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng cũng không đến mức kiêu ngạo và cực tuyệt như người ta nói. Sau vài lần, cả hai bên đều cảm thấy người kia rất thú vị. Qua một thời gian, một lần Tư Đồ Quyết lấy lí do vì cảm cúm mà vắng mặt trên sân bóng vài lần, Liên Tuyền liền đến chỗ Ngô Giang hỏi số điện thoại, rồi gọi điện đến nhà cô hỏi thăm, hơn nữa chủ động mời cô sau khi khoẻ lại, hai người sẽ cùng nhau chơi bóng, không gặp không về.

Với cục diện thay đổi này, Tư Đồ Quyết bỗng thấy không thích ứng. Cô giống như một vận động viên leo núi đã được trang bị đầy đủ, chỉ cần vừa nghe tiếng trống là tinh thần hăng hái, lập tức leo núi, nhưng chỉ cần nhanh lên đến đỉnh núi mà tất cả tinh lực và nhiệt huyết ngập tràn vẫn chưa sử dụng đến, thì trong lòng bỗng nảy sinh chán nản. Mà trước sự theo đuổi của Tư Đồ Quyết,

Liên Tuyền rõ ràng đang muốn nó tiếp tục, Tư Đồ Quyết vừa đi bước đầu đã đến được bước cuối, nhưng lại không thể không đi tiếp.

Liên Tuyền thích Tư Đồ Quyết, Tư Đồ Quyết thích ở cùng Liên Tuyền. Hai người bọn họ ở cùng nhau giống như thủy tinh và minh châu cùng tôn nhau lên, cái đẹp tương xứng không thể nói lên lời. Bọn họ thường cùng nhau trên sân bóng mà mồ hôi như mưa, sau giờ tự học trốn tránh cái nhìn của thầy cô và bạn bè mà cùng nhau sánh vai, tại một góc nhà để xe trường học nói cho nhau nghe về cuộc sống và lý tưởng của nhau. Nhà Liên Tuyền và Tư Đồ Quyết cách nhau bốn con phố, nhưng mỗi tối cậu đều đạp xe đi một vòng để tiễn cô về nhà.

Sau này Tư Đồ Quyết cũng nói với Ngô Giang về sự khó chịu này, cô vốn cho rằng Liên Tuyền thật sự phòng thủ kiên cố, không ngờ lại dễ dàng hạ vũ khí đầu hàng như vậy, tất cả đều là thông tin sai lệch của Mĩ Mĩ mới khiến cô hiểu lầm, cậu ta làm gì đến mức “khó trị”, thậm chí còn chưa bằng tên xấu tính Diêu Khởi Vân khiến người ta bó tay không có biện pháp. Ngô Giang không ngừng cười cô “bị coi thường”, người ta còn chưa đổ thì dư vị đau khổ của cô đã xuất hiện rồi.

Lời tuy nói vậy, nhưng có một buổi tối, Tư Đồ Quyết đang ngồi phía sau chiếc xe đạp lắc lư, cảm thấy gió đang thổi vấy của cô lên, đúng lúc Liên Tuyền đang kể chuyện vui khiến cô cười không

ngừng. Lúc đó là lần đầu tiên cô đưa tay vòng qua eo cậu, cảm thấy bàn tay cậu đang tha thiết nắm bàn tay cô, vì thế chiếc xe bỗng dừng bị loạn choạng. Lúc này Tư Đồ Quyết trong lòng thật sự rất vui, cô đang gần sát cậu, mùi mồ hôi trên người cậu ẩm ướt, lộ ra tinh thần phấn chấn của tuổi thanh niên, tinh khiết và đẹp đẽ như ánh nắng ban mai.

Liên Tuyền muốn tiễn Tư Đồ Quyết về đến tận cửa, nhưng Tư Đồ Quyết không cho phép, mới cách nhà mấy trăm mét đã bảo cậu dừng xe tạm biệt. Vốn là cô đang lén trốn ra ngoài cùng cậu đi hóng gió, sợ bị lộ nên làm sao dám để cậu xuất hiện trước mặt bố mẹ.

Nhưng chính lúc đang chia tay lưu luyến thì mưa bỗng ập đến, gió to, hạt nặng. Liên Tuyền nhanh chóng rời đi, Tư Đồ Quyết bất chấp mưa đi về nhà, đến khi ở dưới cánh cửa sổ phòng Diêu Khởi Vân thì hơn nửa người đã ướt hết, nước thì nhau chảy vào trong người. Cô đang định đẩy cửa sổ chui vào như mọi ngày thì kinh ngạc phát hiện đây là lần đầu tiên cửa sổ bị đóng, đèn trong phòng cũng đã tắt.

Tư Đồ Quyết phát hoảng, gấp gáp như kiến bò trong chảo nóng, không dám lớn tiếng gọi, chỉ đập nhẹ cửa kính, thấp giọng gọi: “Này, này, anh làm cái gì đấy? Mở cửa đi!”

Trong nháy mắt cô mở miệng liền nếm vị mặn của nước mưa, đứng cạnh cửa sổ một lúc, người đã ướt đầm. Tiếng mưa gió đã lấn át tiếng gọi của cô, cô nghĩ nếu Diêu Khởi Vân không phải đã ngủ rồi thì chính là cậu ta đang cố ý chĩnh đốn mình.

Trong lòng Tư Đồ Quyết thầm hận, trong cơn rùng mình cố kìm hãm không được hắt xì. Lúc này, đèn trong phòng đã sáng, một tiếng soạt, bức rèm được kéo ra, đằng sau tấm kính bị mưa rơi nhoè nước xuất hiện gương mặt xấu xa muôn đời không thay đổi của cậu ta, miệng đang mím chặt.

“Mở cửa!” Tư Đồ Quyết ra hiệu.

Diêu Khởi Vân không nói câu nào, chỉ lạnh lùng nhìn sự nhếch nhác của cô. Tư Đồ Quyết dám giơ tay lên trời mà thề rằng cô đã nhìn thấy sự khoái chí trong mắt cậu ta. Cái tên biến thái này, bình thường lặng lẽ khoan dung, thì ra đợi đến lúc có cơ hội liền hung hăng trả thù cô.

Cô đợi vài giây, cậu ta vẫn không mở cửa, lửa giận trong lòng cũng lên đến đỉnh. Chỉ tiếc người cùng một mái nhà, không thể không cúi đầu[1], câu nói này ứng với cô hiện tại thực sự quá hợp lý.

Nhưng như thế khiến cho cậu ta chế giễu cũng không phải cách, Tư Đồ Quyết nhìn quanh bốn phía, quyết định tìm một nơi trú mưa trước, sau khi đợi mưa tạnh sẽ tìm cậu ta tính sổ, vừa

mới đi được mấy bước cô đã nghe thấy một tiếng kít, cậu ta cuối cùng cũng mở cửa. Cô nhốt cục tức vào trong, vừa tức vừa vội, cửa sổ bị mưa ướt, lúc cô vừa mới giẫm lên, suýt chút trượt chân, may mà Diêu Khởi Vân nhanh tay đỡ lấy cô, cô mới thuận lợi nhảy vào trong được.

Cô vừa đứng vững, cậu đã dùng lực đẩy cô ra.

Tư Đồ Quyết thoát khỏi khốn cùng, thở dài, vắt nước trên tóc, mở miệng trách mắng: “Anh bị bệnh à, muốn làm chuyện tổn hại cho người khác, bây giờ trong lòng vui rồi chứ?”

Diêu Khởi Vân lạnh lùng nhìn cô: “Mưa to thế, sao lại không đóng cửa được? Hơn nữa, anh vừa ngủ rồi, ai mà rảnh đi quan tâm chuyện ‘bắt chước gà gáy, giả tiếng chó, rồi vào ăn trộm’ của em chứ?”

Tư Đồ Quyết đang muốn mĩa mai lại thì cả mặt bị cậu ta ném một cái khăn mặt khô tơi. Cô thuận thế dùng khăn mặt lau khô, lửa giận trong lòng cũng vì hành động này mà tiêu tan không ít. Cậu ta nói cũng đúng, đích xác là do cô tự mình chuốc khổ mà thôi.

Cô lau tóc, đến khi không còn giọt nước nào chảy nữa, lúc chiếc khăn che kín mặt mới ấp úng nói: “Cảm ơn.”

Diêu Khởi Vân cũng chẳng tỏ vẻ cảm kích, ngồi vào một bên ghế, lạnh lùng cười: “Cảm ơn cái gì, không phải nói ‘có tình thì

uống nước cũng no' sao? Uống nhiều nước mưa rồi, xem ra cũng hợp với tình hình nhỉ. Anh chỉ sợ mình xuất hiện không đúng lúc. Em bây giờ đã "no" chưa?"

"Nói bậy bạ gì đấy!" Tư Đồ Quyết sẵng giọng, sau một lúc mới tiêu hoá được câu nói đó, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó là lạ, nghe thế nào cũng thấy chối tai. Mỗi ngày đều cùng nhau ra vào, chuyện của cô và Liên Tuyền, Diêu Khởi Vân tuyệt không thể không biết, lẽ nào cậu ta vì chuyện này mới cố ý trấn chỉnh cô sao?

"Tôi không ngăn cản gì anh cả, anh cần phải như vậy sao?" Cô đi quanh người cậu một vòng, vẻ mặt nghi ngờ: "Anh... có phải là đang ghen tị không?"

Diêu Khởi Vân có vẻ hoảng sợ, lập tức dành cho Tư Đồ Quyết một nụ cười mĩa mai nhất từ trước tới giờ: "Tư Đồ Quyết, em đừng có tự mình thấy tốt, không phải khiêu thăm mỹ của ai cũng đều lập dị như vậy, giống như bộ dạng em như này đứng trên bục giảng cùng với chiếc bảng đen sẽ hoà hợp thành một thể... Em đáng giá sao?"

Đến nhà Tư Đồ đã hơn một năm, Diêu Khởi Vân đã không còn như lúc đầu luôn nhường bộ Tư Đồ Quyết và thường không biết làm thế nào, bây giờ sau lưng vợ chồng Tư Đồ Cửu An, cậu thường xuyên châm chọc Tư Đồ Quyết, đối đầu gay gắt, nhưng lập tức nói được một câu dài như vậy thì đây là lần đầu, hơn nữa

còn chỉ thẳng đến điểm Tư Đồ Quyết để ý nhất. Tư Đồ Quyết ưỡn ngực ngẩng đầu, hung tợn đi từng bước đến chỗ cậu: “Có can đảm anh nói lại lần nữa xem!”

Diêu Khởi Vân liếc nhìn cô, rồi lập tức rời mắt đi, không tự nhiên nói: “Anh không muốn nói em. Em cũng không nhìn lại bộ dáng mình bây giờ đi.”

Tư Đồ Quyết không thể hiểu nổi, cúi đầu nhìn mình, đang định nói: “Tôi thế nào thì cũng tốt hơn anh.” thì phát hiện ra quần áo màu nhạt của mình bị ướt đang dính sát vào người, các đường cong của cơ thể lộ ra.

Cô ném khăn mặt vào cậu ta: “Lưu manh!”

Diêu Khởi Vân đỏ hết tai, chỉ đáp lại: “Ai để ai lưu manh chứ!”

May là ban đêm tuy trớ trêu, nhưng Tư Đồ Quyết lại không bị bố mẹ bắt được. Nhưng đúng là giấy không bọc được lửa, mấy ngày sau bố cô đi công tác, cô và mẹ, còn có Diêu Khởi Vân nữa, ba người cùng nhau ăn cơm. Vừa ăn, Tiết Thiếu Bình vừa hướng đến Tư Đồ Quyết thành linh hỏi: “Đúng rồi, mẹ nhớ ra một chuyện, có một đồng nghiệp nói với mẹ là hôm qua thấy con và một bạn trai đi cùng nhau rất gần, điều này là không đúng chứ?”

Tư Đồ Quyết thiếu chút nữa bị nghẹn cơm, vừa ho không ngừng vừa lén nhìn sắc mặt mẹ. Chẳng lẽ khi cô và Liên Tuyền ở

cùng nhau bị bạn của mẹ nhìn thấy rồi sao?

Cô không biết mẹ cô rốt cuộc đã biết được mấy phần, nhưng lập tức không sợ hãi, làm ra vẻ kinh ngạc đáp lại: “Đâu ạ? Người ta nhìn nhầm đấy ạ.”

Tiết Thiếu Bình thản nhiên nhìn con gái: “Cô ấy là người đã nhìn thấy con lớn lên từ nhỏ, sao có thể nhìn nhầm được? Gần đây con tan học càng ngày về càng muộn đấy, thành thật nói với mẹ xem, có phải con có bạn trai rồi không?”

“Con thì có thể có được bạn trai gì chứ ạ, cùng lắm cũng là Ngô Giang đi cùng thôi, con với cậu ấy thân quen quá rồi, lúc nào cũng như vậy, mọi người không phải không biết, thời đại bây giờ cũng không cổ lỗ là nam nữ thụ thụ bất thân nữa rồi mà.”

Tiết Thiếu Bình buông mạnh đĩa xuống: “Con còn không nói thật, đồng nghiệp trong bệnh viện đã nhận ra con, chẳng lẽ không nhận ra Ngô Giang? Hơn nữa, mẹ đã hỏi cô Trần, cô ấy nói Ngô Giang nhà họ hôm đó không ra ngoài, còn hỏi mẹ là con dạo này thế nào, sao không thấy đến chơi. Rốt cuộc tối qua con đi cùng ai?”

Tư Đồ Quyết không ngừng kêu khổ, vừa lúc thấy Diêu Khởi Vân đang lặng lẽ ăn cơm với vẻ không để ý. Đúng là hôm qua cô đã cùng Liên Tuyền đi chơi, nhưng tối qua Diêu Khởi Vân cũng phải làm trực nhật, thời gian cậu về cũng xấp xỉ thời gian cô về.

Đầu cô loé sang, vội làm một cử chỉ như vẻ nhớ ra: “Đúng rồi, hôm qua ạ, tối qua con và cậu ấy cùng về mà. Tối qua cậu ấy trực nhật, con đợi cậu ấy nên về muộn một chút.”

Lúc này hai mẹ con cùng hướng mắt về Diêu Khởi Vân. Tư Đồ Quyết trong lòng sốt ruột, lén lút đá chân cậu, miệng hỏi: “Anh nói đúng không? Khởi Vân.”

Cô gọi cậu rõ ràng “Khởi Vân” quả thực là lần đầu phá lệ, chẳng những khiến đứa Diêu Khởi Vân đang dừng giữa không trung mà còn làm cho Tiết Thiếu Bình cũng có chút giật mình.

Trước kia Diêu Khởi Vân cũng từng bao che cho cô, có lúc cô làm vỡ bình hoa, hoặc giặt hỏng bộ quần áo của mẹ, chỉ cần đổ lên đầu cậu ta là tránh được sự quở trách. Vì Tư Đồ Quyết là con gái, bị dạy dỗ là chuyện bình thường, nhưng đổi lại là Diêu Khởi Vân, Tư Đồ Cửu An lại bỏ qua, mà Tiết Thiếu Bình cũng ngại thể diện nên càng không truy cứu. Những lúc đó Diêu Khởi Vân đều không nói gì, thay cô gánh chịu, còn tự chế giễu mình rằng đây cũng coi như vinh dự của một kẻ có thân phận là “người ngoài”. Mà Tư Đồ Quyết cũng không phải người lợi dụng người khác không công, cậu ta giúp cô một chuyện, cô tự sẽ nghĩ cách để trả cậu ta một ân tình, hai người không bao giờ thiếu nợ nhau. Vậy đã coi như sự ăn ý giữa bọn họ cũng có.

Lần này cô mở miệng nói, gọi thân thiết như thế nào thì gọi, nhưng dựa theo tính khí của cô nếu không phải cấp bách cô cương quyết sẽ không như vậy, tâm tư cầu xin lôi kéo thể hiện rõ ra vô cùng. Lúc Diêu Khởi Vân nghe cách xưng hô “thân mật” đó, cánh tay cậu nhất thời nổi da gà, cảm giác lạ lẫm lướt qua trong lòng, nhưng sau giây phút tim đập nhanh ấy lại thấy rùng mình ghê gớm. Cảnh cô và Liên Tuyền đi qua cậu vừa cười vừa nói lại hiện lên trong đầu, dần dần rõ ràng, còn cả ánh mắt lúc nào cũng đề phòng của Tiết Thiếu Bình nữa.

“Khởi Vân, nó ở cùng con sao?” Tiết Thiếu Bình nhìn Diêu Khởi Vân.

Cậu vẫn im lặng như trước.

“Đứa trẻ này, nói gì đi.”

Diêu Khởi Vân khẽ nói: “Xin lỗi, A Quyết.”

[1] Ý của câu này là cuộc sống nhiều khi phải dựa vào người khác để sống, hoặc làm gì cũng phải để ý đến những người khác nữa.

CHƯƠNG 13: NHƯ HÌNH VỚI BÓNG

Nghe thấy câu “Xin lỗi” của Diêu Khởi Vân, Tư Đồ Quyết nhất thời không thể phản ứng gì, chỉ biết hận không thể

giống như một giáo chủ gầm gừ tiến đến lắc lắc cậu ta: “Nói nhảm gì đấy, hãy nói thẳng với mẹ hôm qua người đi cùng em là anh đi, nói đi, nói đi, nhanh nói đi, là anh, là anh, chính là anh...”

Tiết Thiếu Bình tỏ vẻ như không hiểu, chờ đợi lời tiếp theo của cậu.

Diêu Khởi Vân đặt đũa xuống, cảm thấy khó xử, bất đắc dĩ phải nói: “Không phải anh không giúp em, A Quyết, anh cảm thấy em nói dối cô Tiết như thế không tốt đâu.”

Nếu không vì mẹ cô đang ngồi đó, Tư Đồ Quyết trong cơn giận dữ chắc chắn sẽ đập bàn đứng dậy.

Nói gì mà “nói dối cô Tiết như thế không tốt đâu”, giả vờ làm con sói đuôi to gì chứ, trước kia không phải cậu ta chưa từng nói dối trước mặt mẹ, rõ ràng chỉ cần gật gật đầu hoặc đơn giản đồng ý là có thể kết thúc sự việc, cậu ta đúng là muốn tổn nhân bất lợi kỷ[1], muốn cho cô một trận đây mà. Hoá ra những phiền phức nhỏ trước kia cậu ta vì cô mà im hơi lặng tiếng chỉ là giả vờ thôi, tất cả đều là giả dối, để đến thời điểm mấu chốt mới làm mất mặt cô.

Nhưng vấn đề nghiêm trọng nhất lúc này với Tư Đồ Quyết không phải là nên trừng trị tên tiểu nhân “bội bạc” Diêu Khởi Vân này thế nào, mà là một Tiết Thiếu Bình đang lạnh lùng

nén giận nhìn cô mới khiến cô thấy tai họa to lớn đau đầu nhức óc kinh hãi.

“Giờ thì còn gì để nói nữa không? Tư Đồ Quyết, trước nay những gì mẹ nói với con đều như gió thổi bên tai thế à? Con là con gái mà nửa đêm khuya khoắt đi cùng một đứa không đàng hoàng thì giống cái gì hả? Bố con nói không sai, chúng ta đã quá nuông chiều con rồi, chiều đến mức con coi trời bằng vung rồi, lại còn muốn lừa dối mẹ, còn xúi giục Diêu Khởi Vân giúp con che giấu! Để bố con biết được, không đánh gãy chân con ấy chứ!”

Trong cơn tức giận, Tiết Thiếu Bình cũng không thể ở trước mặt Diêu Khởi Vân mà cứ thế trách mắng việc yêu sớm của con gái, cơn cũng không có tâm trạng để ăn, bà tóm lấy Tư Đồ Quyết lên lầu. Tư Đồ Quyết ủ rũ đi theo mẹ, không quên ném cho Diêu Khởi Vân một cái nhìn oán hận, nhưng Diêu Khởi Vân lại đứng dậy nhìn về phía cô, vẻ mặt đầy lo lắng.

Tên tiểu nhân dối trá, còn giả vờ gì chứ! Đây là suy nghĩ duy nhất mà lúc này Tư Đồ Quyết nghĩ về cậu ta.

Nếu muốn dùng bốn chữ miêu tả thảm cảnh sau khi bị mẹ gọi lên lầu để giáo huấn chính là “không dám nhớ lại”. Tư Đồ Quyết không nhớ mình đã được mẹ giáo huấn nghiêm khắc bao nhiêu thứ, nào là trách mắng, nào là đạo lý nhân sinh, rồi là tiêu

chuẩn của một cô gái ngoan, rồi là sự nguy hại của yêu sớm... cứ lần lượt xổ ra, cô nghe đến mức đầu óc choáng váng.

Nhưng mà bắt quả tang Tư Đồ Quyết cũng phải bắt tại trận mới được, nếu không cũng không có nghĩa gì hết, có đánh chết cũng không thừa nhận mình đã yêu, càng không thể nói ra tên người con trai đó. Dù Tiết Thiếu Bình không dễ lừa, nhưng chỉ là đồng nghiệp ngẫu nhiên nhìn thấy, về mặt lý luận cũng hoàn toàn không có lý, vì thế sau khi mắng một trận chỉ có thể bỏ mặc mà thôi. Mà dù sao cũng là con gái rượu nên với tính khí nóng nảy của chồng, Tiết Thiếu Bình quyết định giữ im lặng chuyện này, sau đó liền nói chuyện với Diêu Khởi Vân, khen ngợi sự thành thật của cậu, đồng thời khéo léo ám thị Diêu Khởi Vân là: chú Tư Đồ bận công việc, việc phải quan tâm rất nhiều nên việc này ở trước mặt chú ấy không nên nhắc đến.

Đối với nữ chủ nhân ngôi nhà này là Tiết Thiếu Bình, Diêu Khởi Vân luôn cố gắng gần gũi nhưng vẫn không có cách nào. Với cậu, trước nay Tiết Thiếu Bình ít khi làm khó, nhưng cũng không nhiệt tình lắm, quan hệ giữa hai người dường như vẫn còn khoảng cách nào đó. So với chú Tư Đồ hết mực yêu thương cậu, hoặc oan gia như Tư Đồ Quyết thì Tiết Thiếu Bình là người mà Diêu Khởi Vân cảm thấy xa cách nhất, là chướng ngại lớn nhất để cậu ra nhập gia đình này. Hiện giờ Tiết Thiếu Bình đang ân cần tâm tình với cậu thì làm gì mà cậu không đồng ý chứ.

“Cô à, cô yên tâm, cháu không phải người lắm lời. Thực ra A Quyết cũng không có gì cả, các mối quan hệ ở trường của em ấy rất tốt, có bạn trai chủ động tiếp cận em ấy, mà em ấy lại thường không cảnh giác nên nếu có khi đi cùng nhau cũng không chắc là có ... quan hệ gì cả. Cô cũng đừng làm khó em ấy quá ạ.” Diêu Khởi Vân ngập ngừng nói.

Chọc tức Tư Đồ Quyết vốn không phải là chủ định của Diêu Khởi Vân, cậu không hề mong muốn cô gặp phải khó khăn vì chuyện này. Mặc dù Diêu Khởi Vân không hối hận vì đã không bao che cho Tư Đồ Quyết, người nói dối rõ ràng là cô ấy chứ không phải cậu. Lời cậu nói, việc cậu làm đều là bằng chứng, nhưng không hiểu vì sao cậu thấy rất khó từ chối việc làm chứng cho cô, và khi đối diện với sự tức giận của cô, cậu vẫn có vài phần chột dạ, không đành lòng.

Nhưng Diêu Khởi Vân không biết rằng trong khi cậu nói những lời này, hình ảnh cậu trong lòng Tiết Thiếu Bình đã lặng lẽ thay đổi. Tiết Thiếu Bình luôn cảm thấy tâm tư đứa trẻ này rất sâu xa, khiến người khác không thấu được, vì thế luôn bất giác đề phòng, nhưng Diêu Khởi Vân trước mắt đang đầy mâu thuẫn, ngập ngừng, mà vẫn không giấu nổi sự tốt bụng và chân thành sâu dưới đáy lòng. Theo bà, đây mới chính là một người sống, mới thực là đáng vẽ một đứa con trai mười bảy tuổi thực sự nên có.

Sau khi Diêu Khởi Vân đến nhà này cứ lặng lẽ làm những việc như vậy Tiết Thiếu Bình đều để ý. Nguy trang thì một sớm một chiều còn có thể, chứ năm rộng tháng dài thì không thể. Con gái luôn ngang ngược, không biết phải trái với cậu ta, nhưng cậu ta lại luôn lặng lẽ bao dung, không hẳn “nổi giáo cho giặc”, nhưng cũng không có ý thừa cơ hãm hại.

Có thể nhìn nhận của chồng bà đúng, Khởi Vân thông minh, kiên định, chăm chỉ, đáng tin, tâm địa lương thiện, là một đứa trẻ tốt. Điều làm Tiết Thiếu Bình tán thành nhất chính là đối với cô con gái độc nhất nhà Tư Đồ, cậu ta rất an phận, kể cả những lúc thân thiết vẫn luôn khôn khéo giữ một khoảng cách, điều này khiến bà rất an tâm.

Tiết Thiếu Bình động lòng, vỗ vỗ tay Diêu Khởi Vân, giọng ấm áp: “Khởi Vân, nha đầu Tư Đồ Quyết này thật không khiến người ta bớt lo đi được! Các con cũng sắp lên cao trung năm ba rồi, lúc này không thể để những việc linh tinh ảnh hưởng đến tâm lí của nó, ta và chú Tư Đồ cháu không thể lúc nào cũng dán mắt vào nó được, các cháu cùng nhau đi học, bình thường cháu gặp mặt Tư Đồ Quyết nhiều nhất, vậy giúp cô một chuyện là đừng để nó ở ngoài làm chuyện bừa bãi. Nếu nó làm chuyện gì quá giới hạn, cháu hãy nói với cô. Đương nhiên, nó và bố nó đều có tính nóng nảy như nhau, cháu phải khoan dung nhiều rồi.”

Diêu Khởi Vân ngấn người, tiếp theo liền mỉm cười: “Cô à, cô yên tâm, cháu nhất định làm được ạ.”

Sáng sớm hôm sau, Tư Đồ Quyết vừa xuống lầu đã gặp Diêu Khởi Vân, cô không thềm nhìn, chỉ lạnh lùng đi giày đến trường. Diêu Khởi Vân đi trước cô một bước để mở cửa, đứng ở cửa đợi cô.

Tư Đồ Quyết đi qua người cậu, nhỏ giọng nói thầm một câu: “Chó ngoan không cản đường.”

Diêu Khởi Vân cũng không so đo, hai người một trước một sau đi ra khỏi cửa. Cậu trước sau luôn giữ một khoảng cách một cánh tay với cô. Đi được một đoạn, Tư Đồ Quyết không chịu nổi, liền quay người quát: “Đường rộng thênh thang, sao anh cứ phải đi cùng tôi thế chứ?”

Diêu Khởi Vân thấy cô quay đầu, lại nói sang một nẻo, chỉ vào bữa sáng mang theo trên tay: “Của em.”

Tư Đồ Quyết tức giận: “Anh còn giả vờ, đồ hai mặt, đồ tiểu nhân nhân cách phân liệt.”

“Em mà không ăn, cẩn thận bị xuất huyết dạ dày đấy.”

Tư Đồ Quyết vừa một tay đẩy cánh tay càng lúc càng gần của cậu, vừa liên mồm quát: “Xuất huyết dạ dày? Ăn đồ của tên tiểu

nhân, thì ruột thủng dạ dày rách cũng là chuyện không chắc chắn đâu.”

Lợi dụng lúc cánh tay cô vươn tới, Diêu Khởi Vân dùng tay còn lại nắm lấy cổ tay cô, đáp: “Bữa sáng là do mẹ em làm cho em.”

Tư Đồ Quyết rất khó chịu, nhưng cậu lại tỉnh bơ, không một chút buồn bực, cũng không nhượng bộ, càng khiến cô thêm bực dọc. Cô vùng vẫy cũng không thoát được ra, không thể trút cơn bực dọc, cô chỉ biết liên mồm nói: “Diêu Khởi Vân, tôi khinh bỉ anh, khinh bỉ anh khinh bỉ anh khinh bỉ anh...”

Diêu Khởi Vân nhìn Tư Đồ Quyết đang bị bức đến phát cáu, bất chấp hình ảnh mà tỏ rõ sự nôn nóng của mình, mặt cũng đỏ lên, đôi mắt sáng tựa hồ như một tiểu vũ trụ ẩn chứa lửa cháy hừng hực. Bị cô “khinh bỉ”, cậu cảm thấy như mình đã làm một việc xấu xa, vong ân phụ nghĩa gì cơ.

“Đủ rồi.” Cậu cắt ngang những lời cáu tiết của Tư Đồ Quyết, hơn nữa còn phải cao giọng hơn cô mới có thể khiến cô ngừng lại: “Em cho rằng anh cố ý gây khó dễ cho em? Không muốn bị người khác phát hiện thì em đừng cả ngày ở cùng với cái tên cùng lớp với Ngô Giang, cái tên Liên gì gì ấy! Các người cứ dính với nhau như thế, việc này truyền đến tai bố mẹ em cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi!”

“Thế cũng không cần anh quản!” Tư Đồ Quyết sao lại có thể dễ dàng bị khí thế của cậu ta lấn át chứ, lập tức quát lên.

“Anh muốn quản em? Các người cứ việc ong bướm đi, có chuyện gì đừng tìm anh làm cái bao che chắn, dựa vào cái gì chứ?!” Nói xong câu đó, Diêu Khởi Vân dường như đã nổi giận vô cớ, hất mạnh tay cô ra: “Em chỉ biết tức giận với anh, nói anh đáng khinh bỉ như thế nào cũng được, nhưng tốt nhất em hãy nói với anh là trong chuyện này ngoài việc nói sự thật với mẹ em thì anh sai ở chỗ nào hả?”

Tư Đồ Quyết thở dồn dập nhưng không trả lời lại. Bản chất cô không phải loại người không biết phải trái, cơn nóng giận vừa rồi chẳng qua đơn thuần là do buồn rầu trong lòng mà thôi. Thực ra, chỉ cần suy nghĩ một chút là phát hiện Diêu Khởi Vân mặc dù đáng ghét nhưng những gì cậu ấy nói không sai, chuyện ngày hôm qua ngoài việc không chịu nói dối thì cậu cũng không có chỗ nào quá đáng cả, vì thế cô mới không tìm được lí do gì để phản bác.

Nhưng trong lòng Tư Đồ Quyết vẫn cảm thấy không vui, cảm giác bị phản bội đó không nuốt trôi được. Nhưng cảm giác đó từ đâu mà đến, sao Diêu Khởi Vân lại đến mức “phản bội” với cô chứ? Chẳng lẽ bình thường cô với cậu ấy không ngừng mâu thuẫn đã vô tình khiến cô trong tiềm thức cho rằng cậu hiển nhiên là

người sẽ dung túng và bao che cho mình, vì thế khi cậu ‘lâm trận trở giáo’, cô mới không kiểm soát được mà tức giận?

Điều khiến cô không ngờ nhất chính là Diêu Khởi Vân luôn trầm mặc nhẫn nhịn, khi thất ý thì miệng lưỡi cực nhanh, chuyện này cũng không tha không bỏ qua như thế. Cậu ta thường ngày cho dù không vui cũng giấu ở trong lòng, nhiều nhất cũng chỉ là vẻ u buồn trên mặt, nhưng vừa rồi là lần đầu tiên cậu ta lớn tiếng với cô như vậy. Dáng vẻ bộc phát của cậu giống như một người chồng bị vợ ngoại tình vậy.

.....

Nghĩ đến đây, Tư Đồ Quyết hận không thể tự cảm thán với mình một tiếng, đồng ngôn vô ky, đồng ngôn vô ky.[2]

Dường như Diêu Khởi Vân cảm thấy lời mình nói có gì đó kỳ lạ, không khí lập tức trở nên ngưng ngập, trên mặt hai người đều có vẻ hậm hực.

“Đi thôi, nếu không sẽ muộn đấy.” Diêu Khởi Vân lại lần nữa nhét bữa sáng vào tay Tư Đồ Quyết. Lúc này cậu mới phát hiện ra trên cánh tay Tư Đồ Quyết có hai vết tụ máu hồng hồng, như là vết bị Tiết Thiếu Bình nhéo hôm qua.

Diêu Khởi Vân không nghĩ nhiều, giơ tay xoa xoa chỗ vết bầm trên tay cô.

“Đã bôi thuốc chưa?”

Tư Đồ Quyết không hề phòng bị, bị đau liền kêu lên.

Xem ra sợ con gái làm đường lạc lối mà Tiết Thiếu Bình đã ra tay không nhẹ rồi. Trong lòng Diêu Khởi Vân nổi lên một tia hối hận.

“Anh muốn làm gì?” Tư Đồ Quyết nhìn tay cậu, vừa ngạc nhiên vừa đề phòng, lớn tiếng hỏi.

Trước câu hỏi của cô, Diêu Khởi Vân nhanh rút tay lại, đột ngột đem câu: “Trong phòng anh có rượu thuốc mang từ quê lên” mà nén lại trong lòng, trong lòng sợ hãi lúng túng, không tự nhiên nói: “Anh nghĩ em cũng không cần phải dùng thuốc. Dù sao làn da đen như vậy bị nhéo đến đỏ tím lên, người khác cũng không nhận ra.”

“Anh đi chết đi!” Tư Đồ Quyết dùng lực vác lại túi sách lên vai, trừng mắt nhìn cậu rồi bước đi.

Diêu Khởi Vân ở phía sau đành cắn chặt răng, cậu làm sao mà không biết Tư Đồ Quyết hận nhất người nói cô đen, chẳng khác nào “vạch áo cho người xem lưng”, nhưng so với việc chọc giận cô thì cậu sợ cô theo lời nói lúc nãy mà truy hỏi đến cùng hơn, sợ cô hỏi: “Anh động tay động chân làm gì?”. Nếu như vậy, cậu thực sự muốn chết đi ấy chứ.

Thấy Tư Đồ Quyết càng lúc càng đi nhanh, Diêu Khởi Vân nhắc nhở cô: “Hôm nay tan học, anh đợi em ở cổng trường.”

Chắc chắn do mẹ cô nên Tư Đồ Quyết cũng biết sau này phải cùng đi cùng về với Diêu Khởi Vân, chấp nhận chỉ thị của người giám sát trá hình này, chỉ là trước nay cô chưa hề nghĩ tới sự trói buộc hoang đường như này lại nhất thiết phải tuân theo.

Cô “hừ” một tiếng, biểu đạt sự xem thường của chính mình: “Nực cười!”

“Em biết mẹ em vốn rất nghiêm túc, còn em thì quá buông thả, cho nên cô ấy mới phải để anh trông nom em.”

“Diêu Khởi Vân, anh dám đi theo tôi xem, tôi sẽ để anh mất mặt cho coi!” Tư Đồ Quyết uy hiếp.

Diêu Khởi Vân lặng lẽ đi trên đường, dám hay không dám không phải dùng miệng có thể nói được.

Tư Đồ Quyết cố ý đi chậm, không ngoài dự liệu, Diêu Khởi Vân cũng không theo nhịp bước cũ để vượt qua cô, mà vẫn như cũ chậm chậm theo sát phía sau lưng cô. Tư Đồ Quyết trong lòng thầm mắng: “Đồ tâm thần bất ổn!”

Sau khi đi được một đoạn chậm chạp như kiến bò, Tư Đồ Quyết đã thấy phía trước là lối qua đường ở ngã tư, Tư Đồ Quyết không hề báo hiệu gì mà cứ thế tăng tốc chạy, Diêu Khởi Vân nhất

thời không phản ứng kịp bị tụt lại phía sau, sau khi đợi đèn xanh cũng nhanh chớp mắt chạy sang bên kia đường.

“Tư Đồ Quyết, em không muốn sống nữa à!” Diêu Khởi Vân chỉ biết thở dài.

Tư Đồ Quyết rất hiểu tính tình Diêu Khởi Vân, một đứa trẻ ở nông thôn chưa từng nhìn thấy đèn xanh đèn đỏ, mà đối với luật lệ lại tuân thủ rất nghiêm chỉnh, cho dù trên trường không có một chiếc xe cộ cũng tuyệt đối đợi đèn xanh mới sang đường.

Qua làn xe đang chạy, Tư Đồ Quyết cảm thấy mình đang ở tư thế thắng lợi so với tên Diêu Khởi Vân đang mặt mày ảo não kia.

Sau khi tan học, Tư Đồ Quyết đứng trước cổng, vừa liếc mắt đã thấy Diêu Khởi Vân đang đứng đợi. Cô nép vào một bên cổng khác, cũng không vội về nhà, không biết đợi cái gì.

Một lát sau, Diêu Khởi Vân đi đến cạnh cô: “Đi thôi.”

“Tôi đợi người.” Tư Đồ Quyết liếc mắt nhìn cậu, “Mẹ tôi bắt anh đợi tôi, nhưng không nói là không được để tôi đợi bạn khác sao?”

“Đợi ai?” Diêu Khởi Vân thuận tay cầm lấy túi sách của cô, “Mẹ em vẫn còn đang tức giận đấy, sao em còn dám đi cùng cậu ta chứ? Em còn chưa bị nhéo đủ à?”

“Có gan thì anh đi mật báo với mẹ tôi đi, dù sao đây cũng là sở trường của anh mà.” Tư Đồ Quyết mỉa mai.

Diêu Khởi Vân lạnh lùng nói: “Nếu cô hỏi, đương nhiên anh sẽ nói. Anh đã đồng ý chuyện này với mẹ em rồi nên nhất định sẽ làm.”

Lúc này Tư Đồ Quyết nhướng mày, nở một nụ cười hướng về phía người cô đang đợi. Diêu Khởi Vân lặng lẽ nhìn qua, đi cạnh cô không phải là Liên Tuyền mà là bạn thân của cô – Ngô Giang.

Tư Đồ Quyết khoát tay lên túi sách của Ngô Giang, túm túm đi qua chỗ Diêu Khởi Vân đang đứng một mình, “Anh đi mật báo với mẹ tôi đi, nói tôi đi cùng Ngô Giang đấy. Nhưng tôi nhắc anh, tôi và anh ấy đã dính lấy nhau từ khi chúng tôi còn cưỡi truồng, mẹ tôi và mẹ anh ấy trước khi kết hôn đến rửa mặt còn dùng chung một cái chậu. Anh đi nói đi, chắc chắn bà ấy sẽ rất thích nghe đấy.”

Bá vai bá cổ Ngô Giang đi được một đoạn, Ngô Giang mới vô tình liếc mắt nhìn cánh tay Tư Đồ Quyết đang để trên túi sách mình, nhin cười nói: “Có thể bỏ xuống chưa? Bà cô à, em đè cái túi của anh nặng gấp đôi so với bình thường đấy.”

Tư Đồ Quyết cười, đẩy cậu một cái: “Đừng có được lợi mà vẫn không biết điều, người khác muốn được đãi ngộ thế này mà cũng không được ấy.”

Ngô Giang bật cười ha ha, “Vậy điều kiện trước nhất là không được để người khác dùng ánh mắt căm hận nhìn vào. Dù thế nào anh cũng cảm thấy anh và em đi với nhau giống như đồng jambon ở giữa chiếc sandwich trên tấm sắt, không phải ai cũng nhìn được.”

“Ai bảo anh là “bạn gái” của em chứ, không được cũng phải được. Đừng nói lời vô nghĩa nữa, lấy ra đi!”

“Cái gì cơ?” Ngô Giang giả vờ căm điếc.

Tư Đồ Quyết cười cười, đá cho cậu một quyền, Ngô Giang vọt sang một bên, lúc này mới cười cười, lấy tờ giấy nhỏ đưa cho cô.

Không cần nghĩ cũng biết, đó là thứ Liên Tuyền nhờ Ngô Giang mang đến. Tư Đồ Quyết vội vàng xem, trên mặt tràn đầy niềm vui.

“Ôi cái số hồng nường đau khổ của tôi!” Ngô Giang nhìn trời than vãn, “Việc tốt thì không có phần tôi, cái vất vả mệt nhọc thì tôi làm hết.”

Tư Đồ Quyết kéo yết hầu mình, lấy một câu trong “Tây Sương ký” ra trêu chọc cậu: “Nếu tôi được cùng tiểu thư đa tình sum vầy phượng loan, quyết chẳng để người trải chiếu màn.”

Ngô Giang nghe thế liền bắn ra câu: “Được rồi, Tư Đồ Quyết, em muốn cùng ai sum vầy phượng loan hả?”

Tư Đồ Quyết cũng cảm thấy đoạn độc thoại này không thích hợp, mặt đỏ lên, đuổi đánh Ngô Giang một đoạn dài.

Bọn họ không để ý cảnh tượng vô cùng thân thiết, trêu đùa ầm ĩ phía trước đã bị một người cách đó không xa nhìn thấy, và lại đang ở trong tâm trạng hoàn toàn ngược lại.

Để tránh sóng gió, một thời gian Tư Đồ Quyết chỉ dám thỉnh thoảng gặp Liên Tuyền ở trên trường, trốn vào một góc nào đó thủ thỉ nói chuyện, không dám cùng nhau xuất hiện, bình thường có vấn đề gì cần nói, đều thông qua Ngô Giang.

Diêu Khởi Vân xem ra rất kiên trì muốn thực hiện nhiệm vụ Tiết Thiểu Bình phó thác, trừ khi giờ học trên lớp bị dạy quá giờ, hoặc Tư Đồ Quyết đã sớm chuẩn đi trước, không thì cậu nhất định đợi cô trên đường đi học, cũng như sau khi tan học. Cậu giống như một bóng hình phía sau cô, vùng vẫy cũng không rời, giẫm cũng không chết, dù Tư Đồ Quyết mắng cậu cũng được, dùng các cách khác nhau làm tổn hại cậu cũng không sao, cậu hoàn toàn không nghe không thấy. Tư Đồ Quyết như phát điên lên, nhưng cũng chỉ biết chịu mà thôi. Chỉ khi cô và Ngô Giang ở cạnh nhau, hai người nói cười cùng nhau thì Diêu Khởi Vân mới không ở gần quá.

Thực ra khi Tiết Khởi Bình hỏi về việc Tư Đồ Quyết gần đây thường hay đi cùng ai, Diêu Khởi Vân cũng chỉ lơ đãng nhắc đến sự thân thiết của cô và Ngô Giang mà thôi. Kỳ lạ là với chuyện này, Tiết Thiếu Bình lại có vẻ rất thoáng, theo lời bà thì từ khi còn nhỏ Ngô Giang đã chơi cùng Tư Đồ Quyết, mọi người đều biết rõ. Phẩm chất của đứa trẻ kia bà cũng biết, chắc chắn không thể xảy ra chuyện không hay gì được. Nếu đã như vậy, Diêu Khởi Vân chỉ biết im lặng mà thôi.

Đối với việc Tư Đồ Quyết gần đây luôn về nhà đúng giờ theo nề nếp cũ, vợ chồng Tư Đồ Cửu An rất vừa lòng. Bởi vậy, Tiết Thiếu Bình cũng thầm có ý yên tâm và khen ngợi Diêu Khởi Vân. Theo bà thấy, con gái bà tính tình như ngựa hoang thì phải để một Diêu Khởi Vân nhấn nạy, dai dẻo như một sợi dây thừng trói lại. Từ đó về sau, ngay cả ngoài giờ học, đi ra phố mua sách hay mua gì, cô cũng luôn bảo Diêu Khởi Vân đi cùng.

Tư Đồ Quyết từ lâu đã hận đến nghiến răng, nhưng hiện giờ bố mẹ đều đứng về phía Diêu Khởi Vân nên cô chỉ có thể nghiến răng nát vụn rồi nuốt vào trong bụng mà thôi. Bề ngoài tỏ vẻ không chú ý đến cậu ta, tỏ vẻ bình thường cho qua ngày, nhưng thực ra rất khổ sở. Đầu tiên là biểu hiện của Ngô Giang thật là không chịu nổi! Cậu cũng có thú vui của mình, mà cả ngày bị Tư Đồ lôi kéo đi cùng cũng không phải là cách, hơn nữa cậu sợ nhất bị người khác ghét, và người ghét cậu là ai thì trong lòng mọi người

đều biết rõ. Huống hồ Liên Tuyền một thời gian dài bị chia cách cũng bắt đầu không kiềm chế được, đã có lời ngầm ý úp mở. Dù sao tình cảm của nam nữ thanh niên cũng giống như ngọn lửa mãnh liệt, không để ý đến chuyện gì mà “Mỗi tình đã thật sự là dài lâu – Há đâu phải sớm sớm chiều chiều gặp nhau.”

Cũng may sự tình đột nhiên xuất hiện bước ngoặt, trường bọn họ được thành phố đánh giá là “trường điểm về chất lượng giáo dục”. Nếu đã trưng cái mác “chất lượng giáo dục” ra rồi thì khi học kỳ sắp hết, trường liền cân nhắc đến chuyện giảm “gánh nặng” cho học sinh. Mỗi buổi tối vốn học ba tiết, nay sẽ được giảm xuống còn hai tiết, ngoài ra, nhà trường còn có chủ trương đặc biệt với những học sinh “thực sự có nguyện vọng học tập” thì có thể tự học trong phòng học vào tiết tự học thứ ba của buổi tối, trường cũng không quá cứng nhắc với các nguyện vọng.

Lấy học sinh làm trọng điểm, tinh thần học tập của học sinh rất cao, đa số mọi người đều “tự giác” ở lại tự học vào tiết ba. Đương nhiên, trong số đông này không bao gồm Tư Đồ Quyết.

Vợ chồng Tư Đồ Cửu An cũng không biết con gái sau khi học xong tiết hai đã thu dọn đồ đạc chạy đi mất rồi. Sau khi Diêu Khởi Vân chuyển trường đến đây, vẫn luôn chăm chỉ học hành, đương nhiên muốn kiên trì học đến phút cuối, cho nên thời gian một tiết còn lại này tự nhiên là thời gian gặp mặt của Tư Đồ Quyết và Liên Tuyền. Ngày trường học ra thông báo kia, Tư Đồ Quyết

nhận được tờ giấy nhỏ của Liên Tuyền từ chỗ Ngô Giang đưa cho, hẹn cô sau khi hết tiết hai tự học gặp nhau ở vườn hoa của trường đại học G.

Trường đại học G ở cạnh trường trung học của Tư Đồ Quyết, môi trường cảnh giới khác xa so với trường trung học, có thể coi là thiên đường tình yêu. Vườn hoa mà Liên Tuyền nói tới là một trong số những nơi như vậy, cả một vườn rộng đầy cây cỏ, yên tĩnh; cảnh khá đẹp, là nơi rất thích hợp cho hai người ở riêng.

Nghĩ ra cũng một thời gian dài không được nói chuyện riêng với Liên Tuyền, nhớ đến nụ cười tươi trẻ, tuấn tú như ánh mặt trời của cậu, Tư Đồ Quyết không khỏi có chút nhớ nhung. Sau tiếng chuông chấm dứt tiết hai tự học, cô nhanh chân ra khỏi phòng học, cố ý tránh đường đi qua phòng học của Diêu Khởi Vân, chạy một mạch đến cổng trường, rồi vòng đến cửa đông trường G, thẳng với vườn hoa.

Thời gian cấp bách, cô phải quay lại trường trước lúc hết tiết ba tự học, trở về nhà cùng tên ôn thần Diêu Khởi Vân nữa.

Không hổ là kiện tướng thể thao, Tư Đồ Quyết cho rằng mình đã nhanh nhẹn lắm rồi, ai ngờ Liên Tuyền đã đi trước cô, đang đứng đợi cô ở cạnh bồn hoa của cổng vườn hoa. Hai người nhìn nhau cười, nắm tay nhau đi vào một góc giữa vườn ngồi.

“Em mà không ra đây thì anh sẽ leo lên ban công nhà em giống như trong tiểu thuyết ấy. Đã đưa em tờ giấy đó, nhưng em không trả lời anh khiến anh rất lo lắng.”

Tư Đồ Quyết bật cười: “Anh thích tờ giấy nhỏ đó thế à?”

Liên Tuyền cúi đầu mỉm cười, khẽ sát tai Tư Đồ Quyết nói: “Anh không thích tờ giấy đó, mà anh thích...”

“Thích gì?” Tư Đồ Quyết cắn môi, nhẹ giọng hỏi.

Liên Tuyền thổi vào mũi cô, hơi thở phả trên má cô, mang theo vài phần thân mật, vài phần cam chịu, oán hận nói: “Lại làm kiêu rồi sao?”

Một tay cậu để lên phía sau đầu Tư Đồ Quyết, ngón tay quấn lấy mái tóc tết như đuôi ngựa của cô, tay còn lại ngấp ngừng đưa đến gần khuôn mặt long lanh trong bóng đêm của cô.

Tư Đồ Quyết cảm thấy mặt cậu chậm rãi tiến đến gần, thậm chí còn có thể nhìn thấy đôi lông mi hơi hơi run rẩy của cậu. Toàn thân cậu toát lên khí chất khoẻ mạnh của một người con trai trẻ tuổi, giống như ánh mặt trời chiếu trên cỏ xanh. Không đúng, mùi vị này chỉ Liên Tuyền mới có, bởi vì Diêu Khởi Vân cũng trẻ tuổi như vậy, nhưng khi đến gần, ngoài cảm giác rùng mình ớn lạnh, Tư Đồ Quyết không cảm thấy điều gì khác trên người Diêu Khởi Vân. So sánh với Liên Tuyền thì việc ở cùng Diêu Khởi Vân có cảm giác giống như đám rêu sau cơn mưa, xanh biếc và râm mát.

**Tư Đồ Quyết cười thầm, lúc này còn nghĩ đến tên phá
đám Diêu Khởi Vân làm gì chứ? Người con trai trước mắt còn chưa
đủ lấp tràn trái tim cô sao?**

Mặt cậu sáng sủa và dễ nhìn, lúc này hơi đỏ lên một chút, toàn thân đều nóng lên đến mức khó tin, tay thật cẩn thận, giống như đang cầm bảo bối đáng quý nhất trên thế gian.

Người con trai này thật sự khiến người ta yêu thích, đúng vào thời gian đẹp nhất lại gặp một Tư Đồ Quyết tốt nhất. Có thể trong dòng thời gian dài sau này, cô sẽ gặp gỡ những người đàn ông hoàn mỹ khác, nhưng sự xúc động ngây ngô và vẻ đẹp mông lung của thời khắc này mãi không thể thay thế được.

Hơn nữa, Tư Đồ Quyết và Liên Tuyền đã là một đôi tình nhân nhỏ một thời gian, nhưng quan hệ của hai người vẫn giữ ở giai đoạn thuần khiết, mới đến mức nắm tay nhau, nhiều nhất chỉ là khi Tư Đồ Quyết ngồi phía sau xe cậu, nhẹ ôm lấy thắt lưng cậu mà thôi.

Có lẽ những ngày này mong muốn gần nhau mà không gần được đã hoá thành nỗi nhớ, có lẽ vẻ đẹp của họ trong thời khắc này đã làm cả hai xúc động, khuôn mặt Liên Tuyền ở phía trước dần dần đến gần, còn Tư Đồ Quyết vốn to gan lúc này khuôn mặt nhỏ nhắn cũng giống như đang bị lửa cháy hừng hực, một bên ngượng ngùng, tò mò, một bên vừa tự hỏi mình: Có nên đẩy anh ấy ra không, có nên không?

Ngay trong nháy mắt, Tư Đồ Quyết hoảng hốt nghe được tiếng lá cây sột soạt, so với tiếng gió thì có nhịp hơn, đó là tiếng

bước chân người đi.

Cô nhanh trí hiểu, âm thanh kia tuyệt đối không phải mình tưởng tượng ra, vì mặt Liên Tuyền cũng đang dừng lại, quay lại phía âm thanh kia vọng đến.

Tư Đồ Quyết nhìn qua đó, nhất thời phát ra một tiếng gào thét tuyệt vọng. Người đang chậm rãi đi tới, đứng cách đó mười mét không phải Diêu Khởi Vân thì có thể là ai nữa? Tư Đồ Quyết trong nháy mắt từ ảo mộng hoa hồng bị rớt xuống hiện thực vô tình, cô gái một giây trước vẫn còn trăm nghìn cảm xúc nay bị một gáo nước lạnh dội thấu tim.

Không biết Diêu Khởi Vân đã đến từ khi nào, làm sao có thể tìm được chỗ này, đáng sợ hơn là có thể cậu đã theo cô ngay từ đầu, đứng ở đằng xa chứng kiến tất cả, đến lúc máu chốt mới nhảy ra phá đám. Nói như vậy, vừa nãy quả thật đã diễn một vở kịch ướm át sống động ở trước mặt cậu ta rồi.

Tư Đồ Quyết ôm đầu, đau khổ tột cùng, ngay cả nói cũng không muốn, đến dững khí mắng chửi người cũng mất đi. Theo nhìn nhận của cô lúc này, tên Diêu Khởi Vân âm hồn không tan đó thật không phải người bình thường.

Liên Tuyền ở cạnh Tư Đồ Quyết, há lại không biết Diêu Khởi Vân? Vì sự giám sát của Diêu Khởi Vân mà cậu và Tư Đồ Quyết mới không có cách nào có thể ở riêng với nhau, thời gian ấy

Liên Tuyền luôn thuyết phục mình không cần oán hận Diêu Khởi Vân. Diêu Khởi Vân được gia đình nhà Tư Đồ nuôi dưỡng, chẳng qua chỉ tuân theo yêu cầu của bố mẹ cô mà thôi. Nhưng hôm nay đã hiểu như thế nào rồi, cậu bất giác nhìn bầu trời đêm, thở dài thật mạnh.

Cách xa một khoảng, lại thêm bóng đêm đen tối, Tư Đồ Quyết nhìn không rõ biểu hiện trên mặt Diêu Khởi Vân. Đương nhiên, cô cũng không muốn nhìn rõ. Tính tình cô vốn bướng bỉnh, tuổi trẻ chính trực nổi loạn, vốn định thuận theo cậu ta, thuận theo ý bố mẹ, mọi người nhấn nhin thì cũng qua thôi. Nhưng cậu ta thật sự khinh người quá đáng, từng bước dồn ép, tính cách Tư Đồ Quyết ngược lại bị khơi dậy, bố mẹ nghĩ thế nào cũng không quan tâm nữa, dù thế nào cũng phải làm tên Diêu Khởi Vân tức chết mới là điều quan trọng, dù là bằng bất cứ giá nào!

Tư Đồ Quyết kéo tay Liên Tuyền đứng dậy: “Đừng để ý anh ta.”

Liên Tuyền do dự một chút, lại thấy Tư Đồ Quyết loạng choạng nắm tay cậu nói: “Anh ta là đồ biến thái, cứ để anh ta đứng đó nhìn, xem anh ta nhìn được bao lâu!”

Liên Tuyền nhìn khuôn mặt hấp dẫn của Tư Đồ, cũng không quan tâm chuyện khác nữa, ngồi cạnh cô, nhẹ nhàng ôm vai cô.

Diêu Khởi Vân ở bên kia cũng tìm nơi ngồi xuống, tay vẫn đang cầm quyển sách, nhờ ánh sáng của ngọn đèn trong vườn hoa mà cúi đầu lặng im đọc sách.

Tư Đồ Quyết và Liên Tuyền ở bên này đang thầm thì những lời tâm tình. Dù đã nói không đếm xỉa đến sự tồn tại của Diêu Khởi Vân, nhưng cậu ta thực sự đang tồn tại ở bên kia, nhìn như không liên can, hai người muốn tìm lại cảm xúc bị gián đoạn lúc nãy nhưng lại không thể làm chuyện tùy tâm sở dục được. Mỗi khi họ muốn đi vào thế giới chỉ có riêng hai người thì Diêu Khởi Vân lơ đãng lẩm nhẩm đọc sách, hoặc là cậu bỗng dưng ho nhẹ, tất cả giống như giữa không gian ngọt ngào bỗng dưng sấm sét đột ngột, đánh cho bọn họ phân tâm.

Tư Đồ Quyết cuối cùng cũng hiểu, một buổi tối tốt đẹp đã bị Diêu Khởi Vân làm hỏng hoàn toàn.

Vẫn là Liên Tuyền siết chặt tay cô: “Bỏ đi, Tư Đồ, đi về đi, chúng ta hẹn lần sau nhé.”

Chẳng hiểu sao Tư Đồ bỗng thấy nhẹ lòng, cảm thấy áy náy với Liên Tuyền vô hạn.

Liên Tuyền rất tốt, vẫn rất thân mật, cậu cười phủi đám bụi trên quần cô, lặng lẽ ghé sát vào tai cô nói: “Vậy là có thể một thời gian nữa anh lại phải nhớ em rồi.”

Hai người đi ra phía ngoài, lúc đi qua Diêu Khởi Vân, không hẹn mà cùng dừng bước.

Diêu Khởi Vân khép sách, đứng dậy, mặt không biểu lộ tia vui mừng hay tức giận.

“Đã xong rồi? Có thể về rồi à?”

“Được rồi, đi thôi”. Tư Đồ Quyết nói bình tĩnh một cách khó khăn.

Cậu ở phía sau cô và Liên Tuyền, đi chưa được mấy bước thì Tư Đồ Quyết quay đầu lại. Cô chỉ mũi Diêu Khởi Vân, nghiêng răng nghiêng lợi: “Diêu Khởi Vân, xem như anh lợi hại. Không phải anh trốn từ bệnh viện tâm thần ra chứ?”

Diêu Khởi Vân cúi đầu, cất sách vào trong túi, sau đó nhìn thẳng vào Tư Đồ Quyết.

“Không sai. Anh đón em rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Tư Đồ Quyết giận đến phát run, Liên Tuyền muốn đến khuyên, không ngờ bị cô đẩy một cái.

“Xin lỗi, Liên Tuyền, anh về trước đi, việc của em và anh ta, anh đừng quan tâm.”

Liên Tuyền không nói gì nữa, lạnh lùng nhìn Diêu Khởi Vân, trở thành người đầu tiên rời khỏi nơi rắc rối này.

Tốt rồi, hiện giờ trong vườn hoa chỉ còn Tư Đồ Quyết và Diêu Khởi Vân. Người ta vốn là thề ước trước hoa trước nguyệt, nhưng nay bỗng biến thành giết người trong đêm tối gió lớn.

Tư Đồ Quyết thầm nghĩ: “Thần linh à, cầu xin người hãy mang cậu ta đi đi.”

Diêu Khởi Vân quen cầm túi sách của cô. Nhưng Tư Đồ Quyết ôm chặt lấy túi sách của mình, không chịu buông tay.

“Anh đừng cho rằng anh được mẹ tôi giao phó thì có thể lấy lông gà làm khẩu lệnh. Anh muốn mẹ tôi vui vẻ, nhưng tôi thấy bà ấy chẳng qua chỉ coi anh như một con chó nom nhà mà thôi, anh phải ra sức như vậy sao?”

Diêu Khởi Vân lặng im một lúc, rồi né tránh lời cô: “Mẹ em cũng vì muốn tốt cho em nên mới quản lý em, sợ em xảy ra chuyện gì. Em và cậu ấy ở một mình với nhau, không sợ cậu ta...”

Tư Đồ Quyết ngắt lời Diêu Khởi Vân: “Tôi không sợ, tôi cảm thấy so với anh ấy thì anh đáng sợ hơn.”

“Đối với em, anh cũng không nghĩ gì cả.”

“Vậy anh đừng giống như “oan phụ” đi theo tôi nữa! Anh đi đường anh, tôi đi đường tôi, anh cứ việc làm đứa trẻ ngoan trong mắt bố mẹ tôi, nhân vật phản diện cứ để tôi làm, như vậy không phải tốt sao?”

“Em không sợ anh đem hết những gì nhìn thấy tối nay đi nói với mẹ em sao?” Diêu Khởi Vân đáp lại.

Tư Đồ Quyết không thể nhịn được, ném túi sách vào người cậu: “Anh đi nói đi, anh cứ việc nói đi.”

Diêu Khởi Vân nghiêng đầu tránh, thuận thế đoạt lấy túi sách của cô.

“Nếu anh nói với bà thì em sẽ thế nào?”

“Tôi không dám làm gì anh cả, chỉ có thể hận anh đến chết mà thôi!”

[1] Làm hại người khác mà mình không được lợi gì

[2] Ý chỉ những việc trẻ nhỏ nói chuyện với nhau không cần cố kỵ, không cần kiêng dè do tâm tư còn khờ dại.

CHƯƠNG 14: HỨA HẸN NẶNG TỰA BAO NHIÊU

Hận thù không thể giết chết một người, nếu không Tư Đồ Quyết đã sớm đem tên Diêu Khởi Vân kia đặt dưới chân mà chém thành vô số mảnh rồi. Cô nói nếu Diêu Khởi Vân tố cáo, cô nhất định sẽ hận cậu ta đến chết, nói trắng ra là tự biết không thể làm gì cậu ta, chẳng qua chỉ thuận miệng nói mà thôi.

Diêu Khởi Vân sợ cái gì? Cậu ta lì lợm, nước lửa không chạm nhau, cứng mềm không ăn, không sợ bạo lực cũng không đam mê sắc đẹp (ở đây, bạo lực vào sắc đẹp để chỉ đến Tư Đồ Quyết), thuộc loại yêu nghiệt mà “rút dao chém xuống nước nước càng chảy”. Ngoài việc cẩn thận dè dặt, sợ mắc sai lầm trước mặt vợ chồng Tư Đồ Cửu An thì cậu ta không có nhược điểm nào. Vì thế ở trước mặt bố mẹ tóm nhược điểm của cậu ta quả thực là việc nói dễ mà làm thì khó, trong lòng vợ chồng Tư Đồ Cửu An cậu chính là kiểu mẫu của một đứa trẻ ngoan, là tấm gương noi theo cho Tư Đồ Quyết vốn có nhiều tật xấu. Dù Tư Đồ Quyết không chịu phục nhưng vẫn không thể không thừa nhận đến bây giờ cô vẫn chưa tìm ra cách nào đối phó với cậu ta.

Cô chờ mẹ đến tính sổ với mình chuyện Liên Tuyền, cho dù sau khi bố biết chuyện sẽ lột da cô như lột da một con cừu nhỏ thì cô cũng chấp nhận, điều duy nhất cô lo lắng là làm liên lụy Liên Tuyền. Cứ theo tính cách Tư Đồ Cửu An thì việc đến trường tóm lấy tên đầu sỏ “dụ dỗ” con gái ông, rồi giáo huấn một trận cũng là chuyện rất có khả năng.

Tư Đồ Quyết một lòng đón đợi phong ba bão táp, nhưng đợi vài ngày vẫn không thấy chút bão táp nào cả. Lúc này cô mới nghi ngờ cái tên Diêu Khởi Vân chuyên mách lẻo sao lần này lại im miệng đến vậy? Nhưng mà, nghĩ trước nghĩ sau cô vẫn không tìm ra lí do gì mà Diêu Khởi Vân lại tha cho cô. Lẽ nào khí thế của cô

hôm đó đã áp đảo cậu ta, lẽ nào Diêu Khởi Vân vốn không có điểm yếu nào lại sợ bị Tư Đồ Quyết hận? Xem ra người bình thường vĩnh viễn không thể đoán được cách nghĩ của người biến thái.

Tóm lại, tuy rằng tạm thời Diêu Khởi Vân vẫn im lặng chuyện Tư Đồ Quyết hẹn hò, nhưng nhất định sẽ là âm hồn không tan đi theo cô đến cùng. Cuối cùng Tư Đồ Quyết chỉ có thể lén gặp riêng Liên Tuyền sau buổi tối tự học khoảng bốn mươi lăm phút, nhưng mà, hãy chú ý, chữ “riêng” kia cực kỳ nặng nề, mà lại còn được để trong dấu ngoặc kép nữa. Bởi vì trong không gian yên tĩnh, ngoài cô và Liên Tuyền, còn có muỗi, gián... và Diêu Khởi Vân.

Lúc đầu Liên Tuyền cảm thấy rất không thoải mái, luôn cảm thấy vô cùng hoang đường, nhưng ai bảo cậu lại thích Tư Đồ Quyết chứ! Muốn gần Tư Đồ Quyết thì nhất định phải chấp nhận hình thức hẹn hò đặc sắc độc nhất của nhà Tư Đồ. Mỗi ngày Diêu Khởi Vân phải về nhà cùng Tư Đồ Quyết, nếu không Tiết Thiếu Bình nhất định sẽ hỏi đã xảy ra chuyện gì. Cho nên bất luận Tư Đồ Quyết hoàn thành tiết tự học buổi tối cuối cùng ở trong phòng học, hoặc sau giờ học tìm thầy giáo giảng bài cũng được, sau khi tan học đi đánh bóng cùng bạn bè cũng được, hoặc ở cùng Liên Tuyền cũng không sao, cậu đều đợi cô, dùng sự nhẫn nại đến mức khó tin của mình đến cùng.

Khi đôi tình nhân nhỏ Tư Đồ Quyết và Liên Tuyền lợi dụng bóng tối để tâm sự thì Diêu Khởi Vân ở một khoảng cách xa

đó làm việc của cậu, đa số là học từ mới. Cũng may cậu ta bình thường lặng lẽ, nếu không để ý chút thì cậu ta nhất định giống như một toà núi giả. Mà Tư Đồ Quyết cũng đang định như thế.

Con người đúng là loài động vật rất thích ứng với hoàn cảnh, vài lần bị ảnh hưởng bởi tinh thần bạo dạn của Tư Đồ Quyết, ngay cả Liên Tuyền vốn không thể nào dứt được hình ảnh chiếc bóng Diêu Khởi Vân bị ánh đèn chiếu xuống cũng vì chiếc đèn kia luôn luôn chiếu sáng lặng lẽ mà cuối cùng đã chấp nhận hiện thực. Khi cậu nhận ra Diêu Khởi Vân chỉ đơn thuần vì phải đợi nên mới đợi và không làm bất cứ chuyện gì khác quá đáng, dần dần chìm đắm trong cảm giác ngọt ngào, cậu đã có lúc quên đi sự tồn tại của Diêu Khởi Vân.

Tư Đồ Quyết lại càng tuân theo tinh thần “không khiến Diêu Khởi Vân tức chết, quyết không buông xuôi”, anh muốn đi cùng thì để anh đi cùng vậy. Diêu Khởi Vân càng theo sát không tha thì cô và Liên Tuyền càng dính chặt với nhau, cười nói vui vẻ, thậm chí rửa cậu ta thứ không nên xem nhất cậu ta cũng xem rồi. Nụ hôn tốt đẹp đầu tiên bị cậu ta cắt ngang, nhưng cậu ta cản trở được lần ấy, lẽ nào còn muốn mãi mãi ngăn chặn sự phát sinh của những việc tương tự như vậy sao?

Khi Tư Đồ Quyết lần đầu tiên chạm vào đôi môi run rẩy của Liên Tuyền, cô không nhịn được mà liếc trộm nhìn Diêu Khởi Vân. Cậu cúi đầu đọc sách, khuôn mặt nghiêng nghiêng do đèn

đường chiếu vào đường như toả ra một vầng hào quang, so với hình ảnh người con trai u sầu trong ấn tượng của cô thì lúc này cảm giác như có thêm sự dịu dàng. Rất rất lâu không thấy cậu lẩm nhẩm đọc một từ tiếng Anh nào, ngay cả ngón tay cũng không động đậy, mãi đến khi Liên Tuyền hỗn hển ôm chặt Tư Đồ Quyết vào trong lòng.

Tư Đồ Quyết thật sự hối hận rất nhiều vì khi đó cô đã không tập trung, nụ hôn đầu tiên vốn dĩ phải là kí ức ngây ngô cảm động nhất, nhưng sau khi lớn lên cố gắng nhớ lại nụ hôn đầu tiên, cô chỉ nhớ đến khuôn mặt nghiêng nghiêng dưới ánh đèn đường của Diêu Khởi Vân mà thôi.

Mọi chuyện cứ như vậy cho đến trước lúc Liên Tuyền thi vào đại học, đó là khoảng thời gian Tư Đồ Quyết và Liên Tuyền cảm thấy rất khó rời xa nhau, cảm giác như nói mãi vẫn không hết chuyện. Không nhắc đến những cảnh tượng hẹn hò đã vứt bỏ hết sự ngượng ngùng xấu hổ thì Tư Đồ Quyết thật lòng thích Liên Tuyền, đối với việc cậu sắp học lên, phải đi xa, cô cảm thấy rất khó thích ứng. Mà Diêu Khởi Vân dạo này cũng không làm phiền bọn họ nhiều nữa, ngoài việc khi bọn họ tâm tình, cậu lặng yên đeo tai nghe, mở to luyện nghe tiếng Anh thì cũng chỉ khi thấy trời đã muộn là đứng dậy nhắc Tư Đồ Quyết: “Nếu không về, em tự đi giải thích với mẹ em nhé.”

Buổi tối sau khi chấm dứt kì thi đại học, Liên Tuyền vốn tươi vui như ánh mặt trời nay lại thấy như có tâm sự chùng chất, cậu chăm chú nhìn ánh mắt Tư Đồ Quyết mà cảm thấy lòng mình đang rối bời. Tư Đồ Quyết nhận thấy điều đó liền hỏi cậu đang có tâm sự gì. Liên Tuyền vuốt nhẹ khuôn mặt cô rồi nói: “Anh luôn muốn ở bên cạnh em, nhưng gia đình lại hi vọng anh có thể vào đại học Bắc Kinh. Nếu không có gì bất trắc, chỉ cần có thông báo là anh sẽ đi. Sẽ rất lâu không được gặp em, anh sợ đợi đến khi anh về thì em đã không còn là Tư Đồ của anh nữa.”

Tư Đồ Quyết mỉm cười: “Anh không tin tưởng em thế sao?”

“Anh không có lòng tin với chính mình.”

“Như thế này thật không giống anh gì cả.”

Quả thật, cảm giác sợ mất mát vốn không phải là phong cách hào phóng của Liên Tuyền trong những ngày bình thường.

Liên Tuyền ngượng ngùng gỡ gỡ mái tóc ngắn ngắn của mình: “Người muốn ở cạnh em rất nhiều, tất cả đều ở phía sau anh cứ như hổ rình mồi ấy, anh đương nhiên có cảm giác nguy hiểm rồi.”

“Có sao?” Tư Đồ Quyết thờ ơ hỏi lại.

“Đương nhiên, lẽ nào em không biết sao?” Liên Tuyền vốn định nói tiếp, nhưng lại ngừng lại, chuyển sang đề tài khác.

“Tư Đồ, anh thật sự rất thích em, bây giờ anh rất hối hận vì đã nghe lời gia đình đăng ký vào đại học Bắc Kinh. Nếu anh đi rồi, em có nhớ anh không... Anh rất muốn nghe em nói là em cũng thích anh.” Liên Tuyền kề sát mặt Tư Đồ Quyết, thầm thì nói.

Tư Đồ Quyết đỏ mặt, tránh ra một chút: “Thật quá đáng.”

“Em có nói hay không?” Liên Tuyền nghiêm khắc gõ gõ môi cô, rồi đột ngột chuyển sang lời cầu xin ngọt ngào: “Nói đi, để anh vui một chút đi.”

Tư Đồ Quyết vẫn không thay đổi: “Đương nhiên là em thích anh, nếu không em vì cái gì mà bất chấp mạo hiểm bị bố mẹ phát hiện ở cùng anh như thế này?”

Cuối cùng Liên Tuyền cũng cười, đôi mắt tươi đẹp, sáng long lanh.

“Tư Đồ, anh thật sự sợ kiểu thích mà em nói không phải là kiểu thích như anh nói.”

Cậu nắm chặt tay cô, Tư Đồ Quyết lập tức nhận thấy trong lòng bàn tay mình có một vật nhỏ cứng cứng, mở ra thì thấy đó là một chiếc nhẫn bạch kim trắng nhỏ.

“Anh làm cái gì vậy?”

“Em hãy tin anh, hãy đợi anh, chờ đến khi chúng ta đều tốt nghiệp rồi, chúng ta sẽ kết hôn. Những gì anh nói là thật lòng, Tư Đồ à, đến khi đó không còn điều gì có thể ngăn cản chúng ta nữa rồi.”

Dường như hai người cũng đồng thời nghe được một tiếng cười lạnh phảng phất cách đó không xa, thanh âm rất nhẹ, không biết có phải ảo giác không. Nhất là Liên Tuyền trong giờ phút này, ngoài hình ảnh Tư Đồ Quyết trong lòng cậu đang há hốc mồm nhìn chiếc nhẫn thì cậu không muốn quan tâm gì cả.

Tư Đồ Quyết thật sự bị dọa quá rồi, cô cũng giống như đa số những cô gái cùng lứa tuổi đều hướng về tình yêu, nhưng kết hôn lại là chuyện xa cách hàng trăm triệu năm nữa, vẫn còn rất xa xôi, xa đến mức vẫn chưa hề nghĩ đến. Vì thế mà chiếc nhẫn tinh xảo lạnh giá kia bỗng trở nên nóng bỏng tay.

Cô vội nhét chiếc nhẫn không đầu không cuối kia vào trong lòng Liên Tuyền: “Em không thể nhận, vật này rất quý giá.” Thật ra, quý giá đâu chỉ có vật, mà còn có tình cảm trĩu nặng của người con trai kia.

Trước phản ứng của Tư Đồ Quyết, Liên Tuyền lộ ra vẻ mặt thất vọng, nhưng vẫn cố gắng giấu đi. Cậu cười tự chế giễu mình: “Chiếc nhẫn này là do anh tiết kiệm từ tiền mừng tuổi và tiền tiêu vặt, nhưng mối quan hệ của chúng ta đủ để không cần để

ý đến những thứ bình thường như thế này. Nhẫn cũng là tấm lòng của anh, anh muốn em ở bên cạnh anh... Thật ra, anh cũng đoán được em sẽ không nhận nó.”

Tư Đồ Quyết đưa tay vuốt nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của Liên Tuyền, người con trai như thế này thật sự không nên có ưu sầu.

Nếu làm chuyện này là người khác, chỉ e cô sẽ cười ha ha, nhưng lại là Liên Tuyền thì cô không cười nổi, vì mỗi lần cậu thổ lộ đều chân thành như thế, cô có thể cảm thấy tình cảm yêu mến phát ra từ đáy lòng của người con trai ấy dành cho cô.

Trong lòng Tư Đồ Quyết sinh ra cảm giác áy náy, lại càng rúc chặt vào lòng Liên Tuyền.

“Không phải em từ chối anh, việc sau này đợi sau này hãy nói được không? Chiếc nhẫn này anh hãy giữ gìn nó, đợi đến ngày mà anh nói, chúng ta đều lớn rồi, khi đó nếu trong lòng anh vẫn chưa có người nào khác, không chừng em sẽ rất vui vẻ đón nhận nó.”

“Chỉ mong như vậy.”

Liên Tuyền cũng không cầu xin nữa, hai tay ôm lấy Tư Đồ Quyết, suýt chút làm cô không thở nổi. Cậu cúi đầu điên cuồng hôn, so với sự dè dặt trước đây có thêm sự mãnh liệt, đam mê, dường như hận không thể đem Tư Đồ Quyết mà ôm chặt trong lòng, như

vậy sẽ không phải chịu đựng vì đau khổ xa cách nữa, cũng không có gì có thể chia cách họ nữa.

Trước sự tấn công như vậy của Liên Tuyền, Tư Đồ Quyết có chút hoảng hốt, nhưng cô lại bị lây vẻ u sầu vì xa cách của Liên Tuyền. Người con trai tốt như thế này, đem tất cả tình cảm ra thổ lộ với cô, cô lại không biết nên lấy cái gì báo đáp cậu, chỉ có thể báo đáp bằng cách hôn cậu.

Không nỡ chia ly, Liên Tuyền cắn tai Tư Đồ Quyết, nhẹ nói: “Diêu Khởi Vân không thể tạm thời biến mất một chút sao?”

Tư Đồ Quyết cứng người: “Cái này... Em cũng hết cách, anh để ý anh ta làm gì chứ?”

“Thật sự có thể không để ý sao?” Liên Tuyền hôn say sưa, đôi môi hôn dọc theo cổ Tư Đồ Quyết xuống.

“Đừng... Em sợ ngứa.” Tư Đồ Quyết nhẹ nhàng đẩy cậu ra.

Sự cự tuyệt này trước cảm xúc mạnh mẽ như ngọn lửa cháy bùng bùng của Liên Tuyền tự động bị xem nhẹ, mãi đến khi Tư Đồ Quyết cảm thấy đôi tay cậu lạnh lẽo thăm dò vào bên trong áo mình. Tư Đồ Quyết giật mình, lập tức nắm lấy cổ tay cậu: “Đừng như vậy.”

Người con trai bị tình cảm mãnh liệt choáng váng làm gì biết lo lắng, để ý tới sự dè dặt của cô chứ, tay còn lại của Liên

Tuyền tiếp tục tiến tới.

Chỉ là Liên Tuyền vẫn chưa hiểu hết Tư Đồ Quyết, trước nay cô chưa bao giờ muốn làm cái chuyện “vừa sợ vừa muốn nắm thử” kia, cô nói không được thì thật sự là không được. Giữa bóng tối mờ mịt, khuôn mặt Tư Đồ Quyết thay đổi, nhưng trước khi cô đá văng Liên Tuyền, cô đã cảm thấy có một vật gì đó vút trong gió hướng đến phía họ.

Nói “bọn họ” thật không đúng, vì rõ ràng vật kia hướng đến phía Liên Tuyền, hơn nữa, mục tiêu chính xác là vào giữa lưng. Vật không rõ ràng đó hoàn thành sứ mệnh của mình liền rơi nhanh xuống đất, Tư Đồ Quyết liếc mắt nhìn, đó là quyển từ điển tiếng Anh cũ mà cô từng dùng qua, hiện giờ người giữ nó là Diêu Khởi Vân.

Lực của Diêu Khởi Vân lần này thật không nhẹ, bị đánh trong nháy mắt, mắt Liên Tuyền tỏ vẻ đau đớn, không đợi đến khi cậu tức giận, người gây họa đã vọt đến đây, tóm lấy phía sau áo cậu, lôi ra khỏi người Tư Đồ Quyết.

“Hạ lưu.” Cậu nghe thấy giọng Diêu Khởi Vân lạnh lùng.

Lời nói và hành động của Diêu Khởi Vân đối với bất kì người nào đều thấy là một sự sỉ nhục, và trong mắt Liên Tuyền nhìn còn hơn như thế. Cậu giằng tay Diêu Khởi Vân ra, lùi về phía sau hai bước, căm tức nhìn Diêu Khởi Vân. Nhưng cậu lại phát hiện

trong mắt của người khơi mào ra chuyện này lại còn có ý căm giận hơn cả cậu.

“Cậu nói ai hạ lưu? Hãy lấy xà phòng rửa sạch miệng mình đi.” Liên Tuyền hất cằm về phía trước, nhưng bị Tư Đồ Quyết ở phía trước đang sợ ngậy người kéo lại.

Diêu Khởi Vân cúi đầu vỗ hai tay vào nhau, giống như cậu vừa chạm vào thứ gì đó bẩn thỉu vậy.

“Như vậy mà đã có thể là người hạ lưu hơn cậu rồi sao? Không những miệng cậu cần được rửa sạch mà cả người cậu, bao gồm cả cái não của cậu đều cần được tẩy sạch, nếu không sẽ không được là hạ lưu, mà còn không bằng cầm thú ấy!”

Nói lời ác độc thì Liên Tuyền còn xa mới kịp Diêu Khởi Vân, hơn nữa cậu là người lương thiện, là đứa con trai được dạy dỗ tốt. Lâu nay tên Diêu Khởi Vân âm hồn không tan gây ra bao nhiêu nhiều sự cho cậu, cậu đều nhẫn nhịn, chưa bao giờ dùng lời lẽ hung dữ, nhưng mà ngày tháng dồn lại, trong lòng cậu đối với Diêu Khởi Vân không phải không có chút chán ghét. Huống chi Diêu Khởi Vân cứ vào thời khắc nhạy cảm nhất lại chạm vào chỗ đau trong lòng cậu, vì thế những lời ngày thường tuyệt đối không dám nói thì hôm nay đều nói ra.

“Diêu Khởi Vân, tôi thấy người không có tự trọng chính là cậu đấy. Đừng cho rằng tôi không biết anh theo chúng tôi là có

chủ ý gì, bên ngoài giả vờ là vệ sĩ, nhưng thực ra cậu đang ghen, cậu ghen vì người bên cạnh cô ấy là tôi. Hơn nữa, việc bất chính tôi đã làm chẳng phải cũng là điều trong lòng cậu muốn làm nhưng không đạt được, không đúng sao?”

“Nói bậy!”

Liên Tuyền nói hết ra, giống như một lời phản bác, nhưng đồng thời cũng giống như xuất phát từ một vấn đề khác giữa hai người.

Không chỉ Diêu Khởi Vân mặt đỏ tía tai, ngay cả Tư Đồ Quyết mặt cũng không nén được giận. Nói thật, từ lúc bắt đầu đi nhà trẻ, đám con trai đánh nhau vì cô không phải mới một lần, nhưng cũng không lần nào cảm thấy xấu hổ như lần này, cô không những không cảm thấy chút tự hào thoả mãn nào mà chỉ cảm thấy người bị đâm sau lưng kia chính là mình.

Cô nhân nhượng kéo Liên Tuyền qua, nhẹ nhàng vỗ lưng cậu: “Vừa rồi không sao chứ? Anh đừng nói lung tung nữa, chúng ta đi thôi.”

Liên Tuyền không nghĩ đến chuyện nghe lời cô, giằng tay cô ra: “Anh không nói bừa! Tư Đồ, em đương nhiên không hay biết gì, nhưng anh là con trai, anh nhìn nhận không sai, có người giả vờ làm theo yêu cầu trách nhiệm người lớn giao, nhưng thật ra muốn làm con rể nhà Tư Đồ.”

Lời nói của cậu trắng trợn ám chỉ Diêu Khởi Vân, Diêu Khởi Vân đã bình tĩnh trở lại: “Tôi bỏ qua lời nói lung tung đó của cậu, bởi vì loại người như cậu cho rằng ai cũng tầm thường như mình, ăn no không có chuyện gì để làm, chỉ nghĩ đến chuyện nói hoa mỹ như thế nào để lừa con gái thôi. Vốn dĩ tôi không để ý gì các người, nhưng những lời nói buồn nôn của cậu, việc vô liêm sỉ cậu làm thật sự khiến tôi ghê tởm quá mức.”

Tư Đồ Quyết không kịp ngăn cản, Liên Tuyền vung nắm đấm mạnh mẽ hướng về phía mặt Diêu Khởi Vân, Diêu Khởi Vân lảo đảo, khom lưng, nghiêng người nhổ ra một ngụm máu.

Tư Đồ Quyết nhất thời đẩy mạnh Liên Tuyền: “Anh làm cái gì đấy?” Cô cũng không để ý nữa, tiến lên xem vết thương trên mặt Diêu Khởi Vân. Nhưng Diêu Khởi Vân cũng không cảm kích, chán ghét đẩy cô ra.

Liên Tuyền càng thêm phần nộ, giận dữ chỉ Diêu Khởi Vân: “Cú đấm này của tôi là để nói với cậu rằng: cậu chẳng qua chỉ là một con chó nhà Tư Đồ nuôi mà thôi, nếu đã xem như chó thì cũng đừng tùy tiện sủa bậy.”

“Liên Tuyền, anh im miệng cho em!”

Diêu Khởi Vân cười lạnh, không phản ứng gì. Người bị câu nói này chọc giận lại chính là Tư Đồ Quyết.

Những lời này của Liên Tuyền, cô không phải chưa từng nói qua, nhưng cô mắng Diêu Khởi Vân như thế nào, làm nhục Diêu Khởi Vân như thế nào thì cũng là việc của cô, là chiến tranh giữa cô và Diêu Khởi Vân mà thôi. Cô không chịu được những lời này lại từ miệng người khác nói ra, ngay cả người đó là Liên Tuyền thì cũng đều khiến cô thấy rất căm tức.

Liên Tuyền ngậy người vài giây.

“Em còn bảo vệ cậu ta?”

“Anh ấy là người của nhà em, không tới lượt anh mắng anh ấy, càng không tới lượt anh đánh anh ấy!”

“Em đồng ý để cậu ta tiếp tục làm con chó theo chân em?”

Tay Tư Đồ Quyết chỉ vào khuôn mặt của Liên Tuyền đang chất chứa các cảm xúc phức tạp: giận dữ, bối rối, không cam chịu, còn có vẻ đẹp trai đầy ghen tị nữa.

“Anh thử nói lại từ “chó” lần nữa xem!”

Khuôn mặt tức giận của Tư Đồ Quyết trở lại vẻ kiêu diễm như trước, khiến Liên Tuyền cảm thấy hoàn toàn xa lạ.

“Anh ấy theo em, không phải theo anh, anh không muốn thì tránh ra xa em chút.”

“Đây chính là thái độ của em?” Liên Tuyền nén chịu, mà ánh mắt vẫn có thủy quang loé ra, nhưng cậu lại tuyệt đối không thể dễ dàng để nó rơi xuống.

Tư Đồ Quyết khổ sở vô cùng, cô và người con trai cô thích sao lại biến thành như thế này.

“Bỏ đi Liên Tuyền, anh đi trước được không? Đợi đến khi chúng ta nghĩ thông suốt rồi sẽ gọi điện nhé.”

Liên Tuyền chẳng nói chẳng rằng bước đi.

“Đợi đã.” Diêu Khởi Vân buồn bực gọi cậu.

Liên Tuyền đứng lại, không quay đầu.

“Đủ rồi...” Tư Đồ Quyết sợ Diêu Khởi Vân không chịu bỏ qua, tóm lấy cậu, rít hai hàm răng nói.

Diêu Khởi Vân ngồi xuống, nhặt lên chiếc nhẫn trên mặt đất đã bị mọi người quên đi, ném nhẹ về phía Liên Tuyền.

“Cầm đồ của cậu đi.”

Nhẫn rơi trên cỏ, lăn lóc, không phát ra tiếng gì. Tay Liên Tuyền lặng lẽ siết chặt, lập tức giẫm lên chiếc nhẫn, bước đi, để lại Tư Đồ Quyết đang hoảng hốt và Diêu Khởi Vân lặng lẽ trầm mặc.

Căng thẳng một lúc, Tư Đồ Quyết không chút dè dặt quay mặt Diêu Khởi Vân lại.

“Làm gì đấy? Đừng có động chân động tay.” Cậu vẫn kháng cự, nhưng không nói được gì cả.

Tư Đồ Quyết không để ý cậu, kiên quyết quay mặt cậu lại, cẩn thận xem vết thương.

“Anh cho rằng tôi để ý anh? Chỉ là muốn xem anh bị đánh như thế nào, đã thành đầu heo chưa.”

“Em mới là đầu heo ấy, bị người ta ăn sống còn không biết.” Giống như cú ném sách của Diêu Khởi Vân, hạ thủ của Liên Tuyền cũng không nhẹ. Nửa bên mặt của Diêu Khởi Vân sưng lên, lúc nói chuyện môi động đậy, đau đến mức tiếng nói cũng không rõ.

Tư Đồ Quyết vì tìm vết thương mà xoa xoa mạnh chỗ miệng cậu.

“Em...” Diêu Khởi Vân đau đến co lại, cắn răng trừng mắt nhìn cô.

Nhìn không có vẻ đáng lo lắng, Tư Đồ Quyết thả cánh tay Diêu Khởi Vân mình đang nắm.

“Đáng đời anh!”

“Không cần em quan tâm, em rút theo cậu ta đi.”

“Em muốn đi hay không, anh không quản được. Cái tên không tiền đồ như anh, bị người ta đánh mà không biết đánh trả.”

“Anh không muốn so đo với cậu ta.” Diêu Khởi Vân nhặt cuốn từ điển lên, nâng niu phủi đi mặt bị bẩn: “Em cho rằng anh không đánh lại anh ta? Đồ ngu mới động thủ để giải quyết vấn đề.”

“Ngu gấp đôi mới ném sách đi.” Tư Đồ Quyết trả lời lại mỉa mai. Chỉ có điều cô thật sự tin tưởng lời của Diêu Khởi Vân. Cậu ta vốn không thể nói ra những lời tử tế, nhưng không thích ba hoa khoác lác. Cậu ta gầy vắt gầy, không hơn kém; giống như kẻ từ nhỏ không có mẹ, sau này lại là đứa trẻ không có bố, vẫn lớn lên ở thôn quê, không dễ để người khác ức hiếp, đánh nhau là chuyện thường ngày.

“Đi thôi, đã muộn rồi.” Diêu Khởi Vân tức giận đẩy vai Tư Đồ Quyết.

Tư Đồ Quyết lúc này mới nghĩ đến chuyện lúc nãy, lắc đầu hét, thuận thế ngồi xuống đám cỏ, buồn rầu đập cỏ: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Liên Tuyền chắc chắn sẽ không để ý đến em nữa, mọi chuyện đang tốt đẹp sao lại thành thế này... Anh phải đi một mình thôi, đi đi, đi đi, đi đi, nói với mẹ là em bị chó sói tha đi rồi.”

Diêu Khởi Vân ghét nhất cô bất chấp đạo lý, cô cũng cho rằng cậu chắc chắn sẽ không chịu nổi mà đi mất. Ai biết một lúc sau cô thấy cậu ngồi xuống cạnh mình.

“Em xem chút nữa là bị chó sói tha đi rồi. Cậu ta lợi dụng em như vậy mà em vẫn không có phản ứng, chưa từng thấy ai ngu ngốc hơn em.” Cậu châm chọc.

Tư Đồ Quyết nghĩ đến bàn tay không an phận của Liên Tuyền thì cũng có chút không vui, mặt ửng hồng, không chịu thua: “Không phải anh đeo tai nghe để nghe tiếng Anh sao? Hoá ra nghe trộm! Hơn nữa, em thích anh ấy, ai lợi dụng ai còn chưa biết đâu! Nói anh cũng không hiểu.”

Cậu đáp lại bằng một nụ cười mỉa mai.

Tư Đồ Quyết quì gối, hai tay ôm má, nhìn bầu trời đen tối lơ mờ sao, buồn rầu lắm lắm: “Thực ra Liên Tuyền không xấu, em biết cậu ấy thật sự thích em, haizz...”

“Đám con trai đều là động vật trực quan, loại cậu ta thích là gì?” Diêu Khởi Vân khinh thường nói.

Tư Đồ Quyết nheo mắt nhìn về phía cậu: “Diêu Khởi Vân, anh đang ngầm khen em xinh đẹp?”

“Em thật đang đem mình ra làm trò cười à.” Cậu quay mặt đi: “Anh nói là em chỉ được cái vẻ ngoài thôi, nhưng mà điểm này lại rất hợp với cái tên lúc nãy, chỉ nhìn vẻ ngoài.”

“Hay là anh yêu tâm hồn em?” Tư Đồ Quyết tức giận.

“Em... Thật là không đấu được miệng em.” Diêu Khởi Vân không chịu nổi đứng dậy: “Nhưng anh nhắc em câu này, khi cậu ta lợi dụng em thì những câu dễ nghe nào cũng có thể nói ra, cái gì mà kết hôn, rồi cả đời, thật nực cười. Nếu em tin, em thật rất ngu xuẩn.”

“Cái gì đến miệng anh cũng đều biến dạng. Như thế là hứa hẹn, hứa hẹn! Anh hiểu không?”

“Những người không hiểu ý nghĩa của sự thề hẹn mới dễ dàng thề hẹn, nếu thật sự biết trân trọng lời thề thì sẽ sợ hãi hứa hẹn.” Diêu Khởi Vân nói xong, không kiên nhẫn thúc giục: “Đứng dậy, về đi.”

“Diêu Khởi Vân, lời nói sâu sắc như vậy được anh nói ra cứ lạ lạ thế nào ấy.” Tư Đồ Quyết ngẩng đầu nhìn cậu: “Vậy anh nói xem, anh yêu một người thì sẽ không hứa hẹn với cô ấy à?”

Cô chìa một tay về phía cậu, Diêu Khởi Vân liếc nhìn, không tình nguyện kéo cô dậy.

“Vậy nhất định phải là khi anh có thể hứa hẹn, anh không thể hứa những chuyện anh không biết. Lời thề hẹn rất sâu nặng.”

“Nặng bao nhiêu?”

“Không nặng bằng em! Tư Đồ Quyết, thịt của em đều ở dọc theo xương đấy.”

CHƯƠNG 15: THÀNH QUẢ TIẾN XA GIỮA HÈ

Mặt Diêu Khởi Vân bị thương không nhẹ, tối đó về nhà liền đi thẳng vào phòng, tạm thời tránh ánh mắt Tiết Thiếu Bình. Tư Đồ Quyết nghĩ đến việc cậu bị đánh ít hay nhiều cũng vì mình nên sau khi tắm xong lén lút đi xuống gõ cửa phòng cậu, miễn cưỡng đưa cho cậu lọ dầu hoa hồng, nhân tiện hỏi có thể giúp được gì không.

Ai ngờ tên Diêu Khởi Vân tính tình thối tha kia lại không do dự từ chối ý tốt của cô, còn nói gì mà chỉ cần cô đừng gây ra phiền phức là đã cảm tạ trời đất rồi. Thái độ của cậu đã thành công phá nát chút thân thiện không dễ mới dấy lên của Tư Đồ Quyết dành cho, trong lòng thầm mắng cậu ta không biết phân biệt xấu tốt, oán hận trở về phòng.

Buổi sáng hôm sau, cửa ải Tư Đồ Cửu An thật không dễ đi qua. Tư Đồ Quyết mắt vẫn còn ngái ngủ đi từ phòng ra đã nghe thấy bố mình sáng sớm truy hỏi Diêu Khởi Vân làm sao bị thương. Diêu Khởi Vân nói dối tối qua khi cúi đầu xuống dưới bàn tìm bút, không cẩn thận đập vào góc ghế. Tư Đồ Cửu An không phải người ngốc, làm sao chịu tin, chỉ hỏi cậu đánh nhau với ai, bị người khác bắt nạt mà không chịu nói.

Đứa trẻ này trời sinh không thích gây chuyện sinh sự, Tư Đồ Cửu An biết vậy nên hỏi thẳng: “Có phải có liên quan đến nha đầu

Tư Đồ Quyết đúng không?”

Tư Đồ Quyết ở trên tầng nghe thấy liền nghiêng rằng, thầm nghĩ làm gì có ông bố nào không tin tưởng con gái mình như thế, việc tốt sao chẳng bao giờ nghĩ đến cô...

May mà Diêu Khởi Vân biết điều, không thừa cơ kéo cô xuống nước, mặc cho Tư Đồ Cửu An hỏi như thế nào cũng kiên quyết lặng im đến cùng. Vừa thấy Tiết Thiếu Bình gia nhập hàng ngũ “quan tâm”, Tư Đồ Quyết không chịu nổi, liền nói ra “chân tướng” với họ, rằng lúc đi học về mình gặp một tên côn đồ, suýt nữa bị ức hiếp, tất cả đều dựa vào Diêu Khởi Vân dũng cảm giải vây, mà anh hùng thì đương nhiên là bị thương một cách vẻ vang rồi.

Không ngờ vợ chồng Tư Đồ Cửu An lại nhanh chấp nhận lời giải thích này, có lẽ như vậy là phù hợp nhất với đáp án trong lòng họ. Tư Đồ Cửu An khen Diêu Khởi Vân, rồi quay qua trách con gái, cảnh cáo cô sau này không được mặc váy quá ngắn ra ngoài.

Tư Đồ Quyết quay mặt làm trò, nói thầm: “Đến lượt con bị đánh, chắc không có nhiều người quan tâm con như vậy đâu.”

Tư Đồ Cửu An hừ một tiếng: “Con không đánh người khác đã là may lắm rồi.”

Người hoà giải Tiết Thiếu Bình thấy cảnh đó, tự đáy lòng cho rằng bắt Diêu Khởi Vân ở cạnh con gái là một quyết định vô cùng sáng suốt.

Cùng với việc chia tay học sinh năm ba, kì nghỉ hè đã đến rất nhanh. Liên Tuyền vẫn không gọi điện cho Tư Đồ Quyết, mãi đến hai tuần sau, Tư Đồ Quyết và Diêu Khởi Vân cùng tham gia lớp học thêm hè môn tiếng Anh của nhà trường, khi tan học gặp Liên Tuyền đến trường lấy giấy trúng tuyển.

Tư Đồ Quyết không thể không nhường nhịn mà giả vờ mù mắt, hưởng hồ một thời gian dài đã không gặp, trong lòng cô thực ra rất nhớ nên chủ động đến chào: “Liên Tuyền, anh đến lấy giấy trúng tuyển à?”

Ánh mắt Liên Tuyền nhìn thấy người phía sau Tư Đồ Quyết lập tức đóng băng, nhưng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười long lanh của Tư Đồ Quyết không nén được mỉm cười: “Đúng vậy.”

Hai người đã từng vô cùng thân thiết, đã từng có những lời nói mãi không hết, đã bao nhiêu ngày xa cách nay gặp lại giống như cách một lớp không thấy nhau được, có ngàn vạn lời mà không biết nói từ đâu.

Vẫn là Tư Đồ Quyết nhanh kéo tay cậu: “Đi, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện một chút.”

Liên Tuyền do dự một chút, rồi nhanh gật đầu: “Đi đến chỗ cái cây phía sau nhà thực nghiệm nhé. Xem em kìa, mặt đầy mồ hôi.”

Tư Đồ Quyết nhẹ răng ra cười: “Đúng vậy, phơi nắng càng đen càng thơm rồi.”

Hai người sánh vai đi được vài bước, đều như nhớ ra gì đó, không hẹn mà cùng quay đầu lại.

Diêu Khởi Vân đang ôm mấy quyển sách, vẫn lặng lẽ đứng ở chỗ cũ.

Liên Tuyền lắc đầu cười buồn, hướng mắt ra chỗ khác, nhìn sân thể dục không một bóng người.

Tư Đồ Quyết nói với Diêu Khởi Vân: “Anh về đi, lát nữa em sẽ tự về nhà.”

Cô không chút nào chắc chắn là Diêu Khởi Vân sẽ thực hiện lời cô nói, có lẽ Liên Tuyền cũng như vậy.

“Bỏ đi, cậu ta thích thế nào thì để thế ấy đi, dù sao thói quen cũng thành tự nhiên rồi.” Liên Tuyền nói.

Bất ngờ là khi nhìn họ rời đi, Diêu Khởi Vân tiến lên vài bước nhưng không đi qua mà lặng lẽ rẽ sang một hướng khác.

Tư Đồ Quyết và Liên Tuyền tiếp tục đi đến dưới gốc cây vắng lặng kia. Cô ngồi trên ghế đá, giờ xem giấy báo trúng tuyển của trường đại học Bắc Kinh nào đó, tự đáy lòng nói: “Thật tốt, chúc mừng anh đã vào được trường đại học này.”

Liên Tuyền cười: “Cám ơn.”

Cứ khách khí và lịch sự như thế, hai người lại rơi vào không khí trầm mặc. Xem xét thì giữa họ đã xảy ra chút chuyện không vui, nhưng vẫn chưa đến mức chia tay, ít nhất đến bây giờ vẫn là quan hệ tình yêu. Lẽ nào thời gian vui vẻ trước kia nhiều như vậy lại không vượt qua được khó khăn lần này, nhanh như vậy đã đến tình cảnh “đối xử lạnh nhạt” rồi sao?

Lời hứa hẹn của mối tình đầu với Liên Tuyền vẫn như bên tai, Tư Đồ Quyết cảm thấy một chút đau xót, cô cũng muốn thử cứu vãn, vì thế nói trắng ra: “Sau buổi tối hôm đó anh thật sự định không để ý em nữa à?”

Liên Tuyền sửng sốt, lắc đầu.

“Em nghĩ rằng anh sẽ gọi điện cho em cơ.” Tư Đồ Quyết tự cười mình.

Liên Tuyền nói: “Anh cũng muốn, nhưng ngày hôm đó em tức giận như vậy...”

“Sau đó em đã nghĩ rất nhiều, khi đó em đang nổi nóng, những gì nói khi đó đều là do nổi nóng. Nhưng anh động thủ cũng là điều không đúng. Anh không gọi điện cho em, em không trách anh, không phải em cũng không gọi cho anh là gì? Vậy mọi người bình tĩnh lại, sau đó xoá bỏ tất cả được không? Quên chuyện không vui ngày hôm đó đi.” Tư Đồ Quyết ngẩng mặt lên, vẻ khẩn thiết.

“Quên ư? Có thể không? Con người Diêu Khởi Vân đó, chúng ta quên thì sẽ không tồn tại sao?” Giọng nói Liên Tuyền lộ ra mâu thuẫn từ trong đáy lòng.

Tư Đồ Quyết buông lỏng tay Liên Tuyền, dần dần lạnh lùng: “Vậy rốt cuộc anh muốn như thế nào? Em không thích dáng vẻ nhu nhược dài dòng của anh. Liên Tuyền, chúng ta nói rõ đi, em không dám bảo đảm có thể làm cho Diêu Khởi Vân biến mất hoàn toàn, nhưng chuyện của chúng ta dù sao cũng là chuyện của chúng ta, nếu đã quản không được anh ấy thì hãy quản chính chúng ta đi. Em muốn xin lỗi anh chuyện nổi nóng hôm đó, nếu anh có thể tha thứ, chúng ta vẫn giống như trước kia nhé; nếu anh không muốn ở cạnh em nữa thì cứ nói ra, hôm nay chúng ta sẽ kết thúc, em sẽ không làm khó anh.”

Liên Tuyền nghe vậy, nhẹ nhàng giơ tay ra ôm Tư Đồ Quyết vào trong lòng: “Tư Đồ, anh thật sự thích em”

Tư Đồ Quyết thở dài, ở trong lòng Liên Tuyền chậm chậm ngẩng đầu, nhìn những điểm sáng hờ ra giữa tán lá cây, ve sầu trên tán cây kêu râm ran như gọi sự cô đơn trống vắng của lòng người.

Tư Đồ Quyết và Liên Tuyền dường như đã quay lại tốt đẹp với nhau, sau kì nghỉ hè, cậu lên phía Bắc học, trong một tháng sau, bọn họ cũng hẹn hò vài lần, Những ngày không phải đi học, muốn tìm cơ hội ở cùng nhau cũng không dễ dàng. Sự kiện “gặp cơn bão”

khiến bố mẹ cô càng thêm lo lắng, buổi tối quản lý rất nghiêm khắc, rất ít lần có thể lấy cớ đi mua đồ hoặc lên thư viện để gặp Liên Tuyền, nhưng những lần đó đều phải đi cùng Diêu Khởi Vân.

Không biết vì sao sau lần đó, Diêu Khởi Vân cũng không đến gần nữa. Mỗi lần cô và Liên Tuyền gặp nhau, cậu tự động biến mất khỏi tầm mắt họ, để không gian riêng cho họ. Nhưng lời của người xưa nhất định có đạo lý, chính là “gương vỡ khó lành”, đã là gương vỡ một lần thì dù có cố dính lại hình dạng ban đầu thì vết rạn vỡ cũng vẫn còn đó.

Bọn họ đều trở nên dè dặt, chỉ sợ không cẩn thận là có thể chạm vào điều kiêng kỵ nào đó, sau khi cãi nhau càng dễ rơi vào sự nhát nhẽo lâu dài. Lúc bình tĩnh nghĩ lại, không ai hiểu trong lòng người kia nghĩ gì, nhưng lại ngại chủ động đi phá vỡ sự trầm mặc.

Điều buồn cười hơn là khi tên vệ sĩ Diêu Khởi Vân tận tụy canh gác gần đó, Tư Đồ Quyết vốn lấy nguyên cớ “làm anh ta tức chết” mà gần gũi Liên Tuyền còn tức vì không thể có động tĩnh gì hay ho. Bây giờ tốt rồi, Diêu Khởi Vân không biết đã chết nơi nào, trong không gian tự do hoàn toàn thuộc về cô và Liên Tuyền thì cô lại cảm thấy không thoải mái; ôm, hôn đều mất hết hứng thú. Trước kia luôn cảm thấy thời gian hai người ở bên nhau trôi qua rất nhanh, lời còn chưa nói hết đã phải lưu luyến chia tay, bây giờ ngồi nói chuyện cảm thấy rất lâu rồi, nhưng xem đồng hồ mới biết chưa quá mười phút.

Kết thúc “cuộc hẹn” của Tư Đồ Quyết và Liên Tuyền càng ngày càng nhanh, ngay cả Diêu Khởi Vân đợi cô ở nơi nào đó để cùng về nhà cũng nhìn ra điểm lạ. Tư Đồ Quyết vì tình cảm lưu luyến đang ngày một phai nhạt mà suy nghĩ rất nhiều vẫn không hiểu được, vừa buồn bực khó chịu vì cuộc hẹn nhanh chóng ở vườn hoa tối hôm đó, vừa thâm hận “tên dê tiện” mình không biết nên gọi là gì — thật khó mới thoát khỏi sự quấy rầy của Diêu Khởi Vân, nhưng sao hứng thú của cô lại theo sự ra đi của “tên ôn thần” đó mà tiêu tan?

Nhìn dáng vẻ rầu rĩ không vui của cô, Diêu Khởi Vân buồn bực, không nhịn được, giả vờ lơ đãng hỏi: “Liên Tuyền bắt nạt em à?”

Mỗi lúc như thế, phản ứng đầu tiên của Tư Đồ Quyết là nhảy dựng phản bác, kể lể mình và Liên Tuyền ở cùng nhau vui vẻ biết bao. Có đánh chết cô cũng không nói bọn họ càng ngày càng hầu như không nói gì, ngược lại ở trước mặt Diêu Khởi Vân còn thêm mắm thêm muối kể lể sự ngọt ngào giữa mình và Liên Tuyền. Diêu Khởi Vân thường lặng lẽ không nói, chưa bao giờ bình luận, về mặt lúc nào cũng mang nụ cười mỉa mai nhạt nhẽo, nhưng lần này lại không giữ được bình tĩnh.

“Hai người ở cùng nhau như thế thú vị sao?”

“Đương nhiên là thú vị, người không hiểu biết như anh thì có nói anh cũng không hiểu.”

“Tầm thường!” Cậu thốt ra lời bình luận thật thà.

Tư Đồ Quyết bất ngờ giơ tay sờ mặt cậu, vừa mới chạm vào, cậu đã giống như bị điện giật, vội tránh né, cả người đỏ lên, hai mắt bốc hoả: “Em làm cái gì đấy Tư Đồ Quyết?”

Tư Đồ Quyết cười nhạo: “Nếu anh thật sự là người thoát khỏi những hứng thú thú vị bình thường thì nên bình tĩnh mới đúng, nhìn anh bị dọa thành dáng vẻ như thế nào rồi. Chưa thấy qua việc đời, càng tầm thường hơn!”

Mặc dù tình cảm với Liên Tuyền đã trở nên vô vị, nhưng Tư Đồ Quyết chưa từng nghĩ đến chuyện chấm dứt như thế nào, dù sao Liên Tuyền vẫn chưa mở miệng, mà đây lại là mối tình đầu của cô, trong tiềm thức cô rất muốn trân trọng, cho đến khi phải đối mặt chia tay.

Cuối tháng tám, Liên Tuyền rời thành phố G, ngồi máy bay đến Bắc Kinh. Cậu vốn dĩ muốn đi, nhưng Tư Đồ Quyết vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, điều cô không thể chấp nhận được là do một lần Mĩ Mĩ vô tâm nói ra thì cô mới biết tin cậu đã đi.

Điều bất ngờ cô nghe lúc đó đã khiến Mĩ Mĩ mở to mắt: “Tư Đồ Quyết, cậu làm bạn gái kiểu gì đấy?”

Tư Đồ Quyết không liên lạc gì với Liên Tuyền, hai người đã chọn cách im lặng như vậy để đặt một dấu chấm ngưng ngừng

giữa hai người. Sự ra đi im lặng của Liên Tuyền đã làm tổn thương tính cao ngạo của Tư Đồ Quyết, không chỉ là tổn thương mà nhiều hơn chính là buồn rầu, quả thực là buồn đến tột đỉnh, tâm tư cũng vì thế mà suy sụp hẳn.

Đây là lần đầu Tư Đồ Quyết phải đứng nhìn tình cảm của mình dần dần tan biến, rõ ràng muốn cứu vãn nhưng chỉ có thể để nó đi xa, cảm giác bất lực này thật làm lòng người lạnh giá.

Lúc này cô mới biết thì ra trên đời này có những việc không phải dựa vào “cố gắng” là có thể nhận được báo đáp.

Sớm biết như thế thà rằng sau khi cãi nhau với Liên Tuyền cô đã nói chia tay, ít nhất còn có chút gì đó “dữ dội” để hoài niệm, cuối cùng lại để tình cảm lụi tàn, giống như một đám bụi tan hoang vô nghĩa. Hoặc sau cơn giận dỗi dùng dùng ở vườn trường ngày hôm đó, bọn họ không gặp lại nhau, cứ như vậy cô có thể oán hận Diêu Khởi Vân, trách anh ta đã phá hoại mối tình đầu của cô. Đáng tiếc hiện giờ cô không có cách nào tự lừa dối chính mình, người gây ra chuyện không phải là Diêu Khởi Vân, mà là chính cô không hiểu được tình cảm của chính mình.

Ngô Giang thuận lợi thi vào đại học y khoa tốt nhất trong vùng, cậu an ủi Tư Đồ Quyết bằng cách bá vai cô mỉm cười: “Trò chơi gia đình đã kết thúc, hãy quay về với đội ngũ bọn anh đi, anh em sẽ không ghét bỏ em đâu.” Tư Đồ Quyết tức giận gườm gườm đáp cậu.

Thời gian này, người bạn gái thân Mĩ Mĩ đã cùng Tư Đồ Quyết cảm thấy thương tiếc rất lâu, thương tiếc đến mức Tư Đồ Quyết còn cảm thấy Mĩ Mĩ tiếc hơn cô nhiều.

“Mọi người đều thèm muốn miếng thịt màu mỡ đó, vậy mà người ngậm nó, ngậm rồi mất tiêu luôn, thật đáng tiếc... Nhưng những người xếp hàng sau Liên Tuyền lại rất vui mừng.” Mĩ Mĩ ngồi trên giường của Tư Đồ Quyết, vừa xem bộ quần áo nào mặc hợp để đi gặp bạn quen qua mạng, vừa hồi tiếc nói. Nhìn thấy Tư Đồ Quyết ngồi bên không phản ứng gì, cô ra vẻ bí hiểm tiến lại gần, hỏi sát tai cô: “Nói thật đi, có phải vì Diêu Khởi Vân không?”

Tư Đồ Quyết nhất thời bùng nổ: “Đi chết đi...”

Mĩ Mĩ thuận thế ngã xuống giường, nhìn trần nhà, dùng giọng nói mơ màng: “Thật ra muốn tớ nói thì tiểu Diêu nhà cậu cũng không tồi đấy chứ. Haiz, đúng là kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra.”

Tư Đồ Quyết run rẩy sờ trán Mĩ Mĩ: “Trần Gia Mĩ, xin hỏi cậu có phải Trần Gia Mĩ không? Cậu có bị sốt không đấy?”

Khó trách Tư Đồ Quyết cảm thấy kì lạ, Mĩ Mĩ và cô đã biết nhau nhiều năm, khi thấy Diêu Khởi Vân đến nhà cô đã chế cười không ít tên nhà quê bỏ đi đó, bây giờ lại đổi giọng nói Diêu Khởi Vân “cũng được”, nhất định đầu óc bị chập rồi.

Mĩ Mĩ kéo Tư Đồ Quyết cùng nằm xuống giường, quay nghiêng người: “Cậu còn không nói, hai năm nay Diêu Khởi Vân đã thay đổi rất nhiều, nhất là sau khi bỏ niềng răng... Dáng vẻ gầy gò kia đã khắc sâu vào trong tâm trí chúng ta, nhưng đối với các em năm dưới thì không như thế. Mình còn nghe thấy là có người muốn dò hỏi thông tin về anh ta, mọi người đều cảm thấy dáng vẻ cô độc của anh ta đặc biệt có sức quyến rũ. Tư Đồ, cậu nói xem nước nhà cậu có chất gì đặc biệt nuôi dưỡng không mà người nhà quê như thế lại có thể biến thành hình dáng như thế này, hôm nào mình cũng đến nhà cậu ăn cơm nha?”

Tư Đồ Quyết phản ứng bằng cách giả vờ nôn mửa, rồi cũng học Mĩ Mĩ mơ màng nhìn trần nhà, không biết sao khuôn mặt Diêu Khởi Vân lại hiện ra.

Anh ta đã thay đổi thật sao? Đúng là ngày ngày ở chung với nhau sẽ khó nhận ra sự thay đổi. Bây giờ nghĩ lại, tóc anh ta đã không còn dáng vẻ lộn xộn, khô vàng, mà đã trở nên mềm mại, đối lập với tính cách xấu xa của anh ta; làn da cũng trắng hơn, sống ở thành phố cũng lâu rồi, điều kiện nhà Tư Đồ lại không tệ, những nét của người nhà quê cũng phai nhạt rồi. Còn về cái niềng răng... Nghĩ đến việc cậu chịu khổ chỉnh hình hàm răng, Tư Đồ Quyết cảm thấy miệng mình chua lên, may mà kết quả tốt, khuôn mặt trở nên rất cân đối.

Nhưng cũng chỉ là cân đối mà thôi.

“Mình cảm thấy anh ta cũng bình thường thôi.” Tư Đồ Quyết thành thật nói.

“Tư Đồ, cậu hãy dùng cách nghĩ thoáng ra để nhìn nhận vấn đề đi. Diêu Khởi Vân là loại người mà khi anh ta bước đến trước mặt thì cậu vẫn chưa để ý, nhưng sau khi đã bước qua, cậu ngoảnh lại chỉ nhìn thấy hình bóng thì lại hận không thể lấy chân đạp cho mình một phát.”

“Sao mình cảm thấy anh ta là người khiến người ta lúc nào cũng muốn đạp cho một phát, mà còn đem anh ta giẫm nát nữa ấy.” Tư Đồ Quyết tức giận nói: “Nếu cậu thích, vậy gả anh ta cho cậu đấy.”

Mĩ Mĩ và Tư Đồ Quyết cùng cười náo nhiệt.

“Mình không nhận nổi đâu. Huống hồ anh ấy cũng không phải của cậu, cậu nói gả là gả được sao?”

Đang ồn ào thì có tiếng gõ cửa, Tư Đồ Quyết đỏ mặt, dùng tay làm ám hiệu bảo Mỹ Mĩ im lặng, nhảy xuống giường ra mở cửa, quả nhiên người đến chính là người cô vừa mới “gả” đi.

Tư Đồ Quyết nhìn Diêu Khởi Vân, liên tưởng đến đoạn “đạp một phát” mà Mỹ Mĩ vừa nói. Bị cô nhìn, cả người Diêu Khởi Vân không được tự nhiên, ném đồng quần áo vừa thu dọn cho cô: “Cúc

áo đồng phục, anh đã giúp em đính lại rồi, tay nghề của em như thế này anh thật sự nghi ngờ giới tính của em đấy.”

“Tay nghề của anh cũng khiến tôi nghi ngờ giới tính của anh đấy!” Tư Đồ Quyết ngược ngùng ném đồng quần áo lên giường, Mĩ Mĩ lăm chuyên lấy ra bộ đồng phục, nhìn chiếc cúc được đính tinh tế cẩn thận trên đó, vô tình kêu lên cảm thán.

Lúc này Diêu Khởi Vân mới chú ý đến người lạ, khuôn mặt lúng túng, nhanh rời đi.

Sau khi cậu đi, lời cảm thán của Mĩ Mĩ lúc này liên tiếp tuôn ra: “Quần áo nội y phơi ở bên ngoài mà anh ấy cũng thu giúp cậu. A, tim gan mình chịu không nổi rồi...”

“Chịu không nổi thì đi đi, đồ suy nghĩ đen tối.” Tư Đồ Quyết cũng lúng túng vô cùng, nhưng mặt vẫn giả vờ như bình thường mà thôi.

Mĩ Mĩ vừa xem thời gian, liền vội vàng: “Tớ phải đi rồi.”

Tư Đồ Quyết xuống lầu tiễn Mĩ Mĩ, đột nhiên hứng chí, đề nghị: “Mình buồn chết mất, hay là cậu dẫn mình đi cùng?”

Mĩ Mĩ không suy nghĩ, từ chối: “Mình không muốn là chiếc bóng để so sánh với cậu đâu.”

Tiến bạn rồi, Tư Đồ Quyết nhanh xoay người.

Toàn bộ kỳ nghỉ hè trôi qua vô cùng chán nản, Ngô Giang đã cùng đám bạn đi “du lịch lừa” rồi, bố mẹ cảm thấy nguy hiểm nên không cho cô đi. Liên Tuyền đi rồi, ngay cả Mĩ Mĩ cũng không cho cô đi cùng. Khai giảng sắp đến rồi, cô càng cảm thấy buồn bực không yên.

Cô cúi đầu đi vào, đụng phải bàn ăn, đau đến mức phải nghiêng răng chịu đựng.

Diêu Khởi Vân đứng ở cửa phòng: “Tư Đồ Quyết, em bị mất hồn à?”

“Ai cần anh quản?” Tư Đồ Quyết lườm cậu.

Nhưng Diêu Khởi Vân không châm chọc lại, lặng im một lúc rồi chậm rãi hỏi: “À, em có muốn đi dạo phố không?”

“Dạo phố? Anh và tôi cùng đi?” Không phải cô không hiểu, nhưng thế giới này biến đổi thật quá nhanh.

Cậu ậm ừ, dảng vẻ muốn từ bỏ: “Không đi thì thôi.”

Tư Đồ Quyết nhanh tóm lấy cậu: “Là anh nói đấy nhé, không được đổi ý. Không chỉ giúp em xách đồ, mà phải thật sự cùng em “đi dạo”, em thử quần áo thì anh phải ở bên ngoài đợi, còn nữa...”

“Cho em vay tiền nữa đúng không?” Diêu Khởi Vân nở nụ cười hiểm thấy.

“Coi như anh thông minh.”

Tư Đồ Cửu An luôn đối xử bình đẳng, cho hai người tiền tiêu vặt như nhau. Nhưng Tư Đồ Quyết vốn nhiều bạn, dịp tiêu tiền ở bên ngoài cũng nhiều, hơn nữa tính cách vốn không thích tính toán chi li, bạn bè gặp khó khăn đều muốn vay tiền cô, vì thế tiền còn lại trong người không nhiều. Còn Diêu Khởi Vân thì hoàn toàn ngược lại, cậu luôn để dành, thuộc loại “phú hào ẩn mình” không biết tiêu tiền vào đâu, trở thành chủ nợ của Tư Đồ Quyết cũng là chuyện đương nhiên.

Tư Đồ Quyết nhanh chóng đi thay quần áo, Tiết Thiếu Bình nhìn thấy hai đứa trẻ đi cùng nhau, tự nhiên không nói gì cả.

Trên thực tế, việc dạo phố cùng Tư Đồ Quyết là một chuyện cực khổ, nếu không giới hạn thì cô có thể dạo phố từ lúc mặt trời mọc đến lúc mặt trời lặn. Ngày trước điều Diêu Khởi Vân không chịu nổi nhất chính là điều này, cậu luôn trêu chọc cô: “Em mua bớt một bộ thì chết à?”

Nhưng lần này, cậu đem hết tất cả kiên nhẫn của mình ra phát huy đến cùng, ngoài tầng bán đồ nội y cậu chủ động biến mất một lúc thì quả thật toàn bộ thời gian đều đi cùng cô. Tuy không thể mong đợi cậu tràn đầy hứng thú đưa ra ý kiến cho việc lựa chọn quần áo của cô, nhưng ít nhất mỗi lần Tư Đồ Quyết hỏi cậu “như thế nào”, cậu đều phát ra một đơn âm tiết, hoặc gật gật đầu. Cho

đến khi trời tối, dạo phố đã khiến cậu xanh mặt, hai người mới túi lớn túi nhỏ rời khỏi siêu thị, nhưng cậu cũng không một câu oán hận.

Đúng là mua sắm có thể khiến sự u ám trong lòng người phụ nữ tan biến. Tư Đồ Quyết đứng trước cửa siêu thị, nhìn ánh cầu vồng vừa lên, bỗng dưng cảm thấy thoải mái vô cùng, trong lòng thông suốt. Có thể sự rối rắm của cô không phải vì chuyện Liên Tuyền ra đi không nói gì, mà vì lòng tự ái của cô bị tổn thương, nhưng nếu sớm muộn cũng phải chấm dứt thì cần gì phải cố chấp về hình thức chia tay chứ. Anh ấy đi rồi, vẻ đẹp của buổi tối đều giống nhau, có gì mà không thể thay đổi, ngoại trừ chuyện cô không cần vì yêu mới yêu.

Cửa ra vào của siêu thị khó bắt xe, Diêu Khởi Vân và Tư Đồ Quyết cùng nhau đi đến một ngã tư đường. Nhìn tay cậu xách đầy các túi mua sắm, Tư Đồ Quyết chìa tay muốn gánh bớt một phần.

“Được rồi, không cần.” Diêu Khởi Vân không chấp nhận.

Tư Đồ Quyết tủm tỉm nhìn cậu, nói ra nghi vấn trong lòng cả ngày nay: “Bây giờ anh có thể nói cho em biết sao hôm nay anh lại vui vẻ đến thế?”

“Đừng có được voi đòi tiên.”

“Có phải vì chuyện Liên Tuyền, lương tâm anh bất an à?” Tư Đồ Quyết lờm cậu.

Cô vẫn là người hiểu Diêu Khởi Vân.

Nhìn cô buồn bã không vui, không hiểu vì sao Diêu Khởi Vân cảm thấy trong lòng áy náy không yên tâm. Nếu không phải hôm đó cậu tức giận, không phải cô bất ngờ đứng về phía cậu, có lẽ hôm nay đã không có cục diện này.

“Coi như vậy đi. Em cũng đừng buồn nữa, anh thật sự không chịu nổi dáng vẻ không chút sức sống nào của em.” Diêu Khởi Vân nói.

“Em không buồn mà, dù sao em cũng đã sớm nghĩ đến chuyện chia tay rồi.” Tư Đồ Quyết chấp tay ra sau, đứng đưa trên lối đi bộ.

“Vì sao?” Diêu Khởi Vân không tin.

“À... Vì anh ấy không biết đơm cúc áo.” Tư Đồ Quyết cười hihi, một lúc sau, dường như cảm thấy lời nói đùa đó không thật liền ho hai cái, lấy từ trong đồng túi mua sắm một chiếc túi nhỏ.

“Cho anh đấy.”

Diêu Khởi Vân nhất thời không phản ứng gì: “Cho anh? Em mua đồ cho anh?”

“Anh biểu cảm như thế này là sao?”

Thật ra cậu muốn tỏ vẻ bình thản, nhưng không thành công. Cậu dừng lại mở chiếc túi kia ra.

Bên trong không phải là cái gì đó khó đoán, mà là mấy đôi tất, tất mùa hè cũng có, tất mùa đông cũng có.

Diêu Khởi Vân trẻ tuổi không phải là người ham thích mua sắm, tiền tiêu vặt chú Tư Đồ đưa cậu không dùng linh tinh. Cũng may bình thường ăn mặc đều không cần quan tâm, quần áo trên người nếu không phải do Tiết Thiếu Bình mua thì cũng là Tư Đồ Cử An mua cho. Nhất là Tư Đồ Cử An, cũng đã trải qua xuất thân nghèo khó, ông đương nhiên không để Diêu Khởi Vân vốn lớn lên ở nông thôn vì dáng vẻ quê mùa mà bị bạn học chê cười, vì thế rất thích mua trang phục đắt tiền cho cậu. Áo T-shirt, áo khoác, áo ngoài, quần áo thể dục, nội y, mọi thứ Diêu Khởi Vân đều không thiếu, thậm chí có khi còn buồn rầu vì mặc không hết. Nhưng Tư Đồ Cử An dù sao cũng là đàn ông, khó tránh khỏi chuyện không chu đáo hết những việc tỉ mỉ, ông chưa từng mua cho Diêu Khởi Vân tất, mà người quản lí chi phí ăn mặc trong nhà là Tiết Thiếu Bình cũng không chú ý điểm này.

Tư Đồ Quyết thiếu cái gì, có thể không kiêng dè nói với bố mẹ, nhưng Diêu Khởi Vân không thể, cậu tự mình chọn ngẫu nhiên vài đôi, bình thường dịp đi ra ngoài không nhiều, tất rách hết thì tự mình khâu lại. Cậu chưa từng nói qua chuyện phiền phức xấu hổ này, càng không nghĩ tới việc Tư Đồ Quyết lại chú ý.

“Anh đừng cảm động đến rớt nước mắt nha, thứ em không thích nhất là tất rách đấy, để em còn nhìn thấy chỗ vá thì anh không yên với em đâu.” Tư Đồ Quyết nói.

Diêu Khởi Vân ngậy người khép lại chiếc túi, không nói câu gì. Lúc qua đường, Tư Đồ Quyết vội vàng liều lĩnh xông vừa về phía trước, cậu vội giơ tay kéo cô lại, tránh một chiếc ô tô đang đi tới, nắm chặt tay cô, đứng trước bảo vệ cô giữa dòng người.

“Tư Đồ Quyết, mắt không phải chỉ để xem truyện tranh, xin em hãy nhìn đường đi, em không muốn sống nữa phải không!”

Dù hiểu cậu ta có ý tốt nhưng Tư Đồ Quyết vẫn bị lời nói của cậu làm cho tức giận: **“Anh mới không muốn sống ấy, xem truyện tranh thì sao chứ? Em nói anh biết, hôm nay ‘mụ dì cả’ đến rồi, em nóng tính lắm đấy, anh đừng có chọc vào em.”**

Diêu Khởi Vân lạnh lùng cười: **“Tuần trước ‘mụ dì cả’ của em vừa mới đi, bây giờ lại đến nữa, em không sợ rong kinh à.”**

Tư Đồ Quyết tức đến mức muốn nổ tung, giẫm mạnh lên chân cậu, vùng vằng khỏi tay cậu

CHƯƠNG 16: CÂU TRẢ LỜI KHÔNG THỂ NÓI

Mối quan hệ giữa **Diêu Khởi Vân** và **Tư Đồ Quyết** có một chút biến đổi, sự biến đổi này giống như chồi non mùa xuân

chôn vùi trong đất suốt mùa đông, vừa lúc gặp cơn mưa đẹp mà bắt đầu nảy nở. Người thường sẽ không thấy dấu vết sinh trưởng của nó, chỉ có thể vào lúc vô tình mới kinh ngạc thấy: A, đã trở thành như vậy từ khi nào?

Ngay cả Tiết Thiếu Bình cũng nhận ra, Tư Đồ Quyết đã không từ chối sự sắp xếp của bà về việc để Diêu Khởi Vân cạnh cô, khi cô dậy sớm thì chủ động đợi Diêu Khởi Vân cùng đi học, thậm chí khi làm bài tập cũng đến phòng cậu làm bài.

Tiết Thiếu Bình một dạo không thấy yên tâm, vài lần lấy cớ xuống lầu, cố ý đi qua phòng Diêu Khởi Vân xem tình hình. Cửa mở rộng, hai đứa trẻ quả thật đang ngồi trên bàn học cùng ôn tập bài học, không nói chuyện nhiều, thỉnh thoảng mới thảo luận vài câu. Có khi Tư Đồ Quyết phát câu lên, đấu miệng vài câu, Khởi Vân cũng không một mực chịu nhân nhượng cô, hai người thường xuyên đối đầu gay gắt, nhưng đến ngày hôm sau là hết.

Tư Đồ Quyết cũng đã hồi tâm, không giống như trước kia, bị nhốt trong nhà là lòng khó chịu không yên như có kiến bò, bây giờ ngoài việc đi cùng Ngô Giang như cũ thì rất ít khi muốn đi ra ngoài chơi. Thành tích của cô vốn tốt, gần đây mấy lần thi trên bảng xếp hạng đều vượt xa lúc trước. Thành tích của Diêu Khởi Vân cũng nhanh lên, đảo ngược trên bảng xếp hạng so với lúc mới chuyển trường, từng bước nhảy đến top 20 của khối, cậu không giống như Tư Đồ Quyết những lúc phát huy tốt có thể đứng đầu

nhưng sự phát huy ấy rất thất thường, còn cậu thành tích vẫn luôn ổn định.

Hôm họp phụ huynh, những phụ huynh khác khen ngợi và ngưỡng mộ khiến Tư Đồ Cửu An vốn thích thể diện cảm thấy rất hài lòng, ở nơi làm việc lại nghe thấy cấp dưới hoặc khách hàng khen ông dạy dỗ con gái tốt, trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ. Với tình hình này, Tiết Thiếu Bình vốn luôn lo lắng về thành tích học tập của Tư Đồ Quyết cảm thấy rất vui mừng.

Kì nghỉ đông năm ba, Tư Đồ Cửu An đặc biệt sắp xếp để Diêu Khởi Vân quay về quê đón năm mới, thăm người thân. Diêu Khởi Vân đi bảy ngày, Tư Đồ Quyết giống như ruồi bọ mất đầu sống qua bảy ngày, cả cái Tết đều cảm thấy nhạt nhẽo. Cô không chỉ một lần hỏi Tư Đồ Cửu An rằng Diêu Khởi Vân không phải là cô nhi không thân thích hay sao, sao còn quay về nơi đó làm gì?

Nghe Tư Đồ Cửu An giải thích, Tư Đồ Quyết mới biết thì ra Diêu Khởi Vân còn có một người cô ở quê, sống cùng thôn nhưng gia cảnh không tốt nên không thể quan tâm đến cháu trai. Tuy là như thế nhưng Tư Đồ Quyết vẫn không yên tâm, trong lòng vẫn nghi ngờ cậu sẽ làm sai, rồi sẽ không chịu trở lại.

Khi Diêu Khởi Vân gọi điện từ quê ra, nói là khó trở lại ngay được, cô và những người họ hàng khác đều mong cậu ở lại vài ngày. Tư Đồ Cửu An lập tức đồng ý, nói gì mà tình thân đáng quý,

chỉ cần trước khi đi học trở lại là được. Tư Đồ Quyết đứng một bên nghe thấy thế không kiềm chế được, đoạt lấy điện thoại muốn đích thân nói chuyện với cậu, ai ngờ không dễ dàng với lấy được điện thoại từ bố thì tên Diêu Khởi Vân đáng chết đã ngắt điện thoại, thiếu chút nữa làm cô tức chết.

Tư Đồ Quyết hoài nghi Diêu Khởi Vân vẫn vì chuyện cãi nhau nhỏ nhặt giữa hai người trước lúc cậu đi mà tức giận, không cảm nhận được sự ấm áp của gia đình nên cố ý ở nhà cô thêm, càng nghĩ trong lòng càng khó chịu. Bố mẹ hỏi cô lại không biết nên nói thế nào, mà lần đầu tiên lại hờn dỗi khó chịu với bố mẹ. Tư Đồ Cửu An cũng theo sự giận dỗi của con gái mà thấy con gái ở thời kỳ trưởng thành và người phụ nữ đang ở kỳ mãn kinh thật giống nhau, đều khiến người ta không hiểu nổi.

Tư Đồ Quyết đã quen với sự tồn tại của Diêu Khởi Vân, quen với tính tình thâm trầm của cậu, những lời nói ác độc phiến não của cậu, vẻ trầm mặc của cậu, sự tử mỉ chu đáo của cậu, tất cả đều là chuyện hiển nhiên, vì thế khi cậu tạm thời vắng mặt, cô liền cảm thấy trống rỗng. Cô biết như thế là không tốt, rất không tốt, vì thế chủ động tìm một lí do cho mình, bản thân mình có “một chút” nhớ anh ta như vậy chẳng qua chỉ vì không có người thu quần áo giúp, không có người thay mình rửa bát.

Không ngờ Diêu Khởi Vân lại hoãn ngày trở về, nhưng bảy ngày vừa qua, cậu lại đúng ngày xách túi lớn túi nhỏ về nhà,

còn mang theo rất nhiều đặc sản quê hương. Ngoài ra còn đặc biệt mang cho Tư Đồ Cửu An loại thuốc lá mới mà người thân tự trồng, tặng Tiết Thiếu Bình loại thảo dược nghe nói có thể trị chứng đau nửa đầu của phụ nữ thời mãn kinh. Tư Đồ Quyết đứng bên mỗi mắt chờ mong mới phát hiện duy nhất mình không có quà, vô cùng thất vọng, cảm giác vui sướng cũng trôi theo nước. Cô cho rằng Diêu Khởi Vân xấu hổ nên mới giấu đi nên chỉ động mở tay cậu: “Quà của em đâu? Không thể bắt công như thế được.”

Diêu Khởi Vân sững sốt, cười cười, không nói gì. Tư Đồ Cửu An trừng mắt nhìn con gái: “Trẻ con trong nhà còn muốn quà gì chứ?” Nhìn Tư Đồ Quyết cong cong môi, liền đem đồng nắm hương, rau khô đến trước mặt cô đặt xuống: “Nhiều đồ ngon như thế này đều là của con hết đấy.”

Tư Đồ Cửu An làm sao hiểu được tâm tình thiếu nữ, Tư Đồ Quyết không thiếu gì cả, thứ cô muốn chỉ là thái độ của Diêu Khởi Vân, nhưng không biết anh ta có tâm hay là cố ý, mọi người đều có quà mà riêng cô không có. Hơn nữa, trong nhà này thiên vị Diêu Khởi Vân nhất là bố, mẹ cũng là bề trên, nói đến cùng người tiếp xúc nhiều nhất với anh ta, có quan hệ thân thiết nhất là Tư Đồ Quyết. Lẽ nào trong lòng anh ta không phải như vậy à? Thật uống công cô vừa rồi còn rất vui vẻ vì sự trở về của anh ta.

Tư Đồ Quyết trong lòng bất bình nhìn bố đưa cho mình đồng lâm sản, toàn thân giận dữ, ôm lấy đồng đồ kia nhét vào lòng

Diêu Khởi Vân: “Tôi không thích những thứ đồ hồng này của anh.”

“Đứa trẻ này con sao lại không lịch sự thế?” Tư Đồ Cửu An lắc đầu trách mắng.

Tư Đồ Quyết biết mình đã làm chuyện không đúng, nhưng ánh mắt oan ức lại như đang kêu gào chực muốn trào ra, sự oan ức này khơi gợi trí nhớ của Diêu Khởi Vân về sự giận dữ giữa hai người trước lúc cậu về quê. Ở tổ chơi cờ vây, Tư Đồ Quyết đã một lần chơi không chính qui mà thắng cậu. Lúc đó Diêu Khởi Vân cười khố thu dọn quân cờ, nói: “A Quyết, em nhất định phải chứng tỏ em mạnh hơn anh sao?”

Thật ra Tư Đồ Quyết căn bản không thích cờ vây, sở dĩ cô tham gia vào tổ chơi cờ vây buồn chết người đó chẳng qua chỉ vì muốn hiểu rõ vì sao Diêu Khởi Vân có thể mê mẩn bàn cờ đến thế. Hứng thú với cờ vây chẳng qua chỉ vì muốn hiểu hứng thú của cậu mà thôi. Giống như khi cô phát hiện cậu tham gia lớp bồi dưỡng Olympic Toán, cô cũng đăng ký; như khi cậu tham gia lớp bổ túc khẩu ngữ tiếng Anh, cô cũng đi cùng. Tư Đồ Quyết khí thế hùng hục, vô thức đã làm những việc Diêu Khởi Vân thích làm, hơn nữa tính cô mạnh mẽ, không làm thì thôi, một khi đã hạ quyết tâm thì hoàn toàn nhập tâm, cố gắng làm tốt nhất.

Diêu Khởi Vân đủ thông minh, cũng rất chăm chỉ nên cậu mới có thể từ trình độ trung học lạc hậu ở quê mà chuyển đến

trường học trọng điểm nổi tiếng của tỉnh, trong hai năm ngắn ngủi có thể vượt qua năm trăm học sinh cùng khoá nằm trong top 20, tất cả các mặt đều không phụ sự kỳ vọng của Tư Đồ Cửu An. Ưu điểm của cậu là thận trọng, nhưng nhược điểm cũng là thận trọng. Cậu có thể dùng cách chắc chắn nhất, chuẩn mực nhất để giải thích một vấn đề toán học, nhưng lại không giống Tư Đồ Quyết chọn cách làm tắt, dùng các phương pháp mà thầy giáo vẫn chưa từng nói qua để có được kết quả như cậu, cho dù cách này cậu cũng biết nhưng cậu không thử, cũng không tùy tiện thách thức; tương tự, tác phong chơi cờ cũng thận trọng, quá để ý đến phòng thủ thành trì mới có thể bị bại dưới một Tư Đồ Quyết không còn đường lui, dùng đấu pháp mạnh dạn liều mình. So cái gì cậu cũng tốt hơn người khác, nhưng lại gặp phải một Tư Đồ Quyết cũng thông minh như cậu, biết cố gắng như thế, lại có quyết tâm không đi đến cùng không buông xuôi.

Nhưng chủ ý của Tư Đồ Quyết không phải quan tâm chuyện thắng thua, dù cô chơi cờ thắng cậu, thứ tự thi Olympic Toán cao hơn cậu, kiểm tra môn khẩu ngữ tiếng Anh cũng tốt hơn cậu. Như thế không phải vì cô muốn mạnh hơn cậu, muốn vượt qua cậu, mà vì cô cảm thấy dù sao cũng là thi đấu nên toàn lực ứng phó, cạnh tranh công bằng. Một chút suy nghĩ nhượng bộ đều không có, nhượng bộ chỉ là sự sỉ nhục với bản thân và đối phương

mà thôi. Nếu Diêu Khởi Vân dựa vào bản lĩnh có thể thắng cô, cô sẽ tâm phục khẩu phục.

Nhưng xem ra với Diêu Khởi Vân tất cả những điều này lại là Tư Đồ Quyết khiêu khích cậu hết lần này đến lần khác, cậu chỉ muốn lặng lẽ làm tốt việc của mình, Tư Đồ Quyết lại cố chấp khiến cậu cảm thấy bại trận và không biết làm sao. Tư Đồ Quyết càng gần Diêu Khởi Vân lại phát hiện mình càng không hiểu cậu ta. Cô giống như trang giấy trắng Tuyên Thành phảng phiu ở trước mặt cậu, nhưng cậu lại đem mình giấu sau bóng râm dày đặc.

Tư Đồ Quyết đóng cửa phòng mình, dùng sức đấm mạnh vào con gấu bông đang bị cô tưởng tượng là Diêu Khởi Vân, nhưng dù có trừng trị nó thế nào thì nó cũng chỉ là một hình dáng lặng im. Mãi đến khi cô mệt, tê liệt nằm trên giường, nghĩ đến nỗi lòng không thể thông suốt của mình, đồng thời cũng tự mình kiểm điểm. Cô sai sao? Lẽ nào cô không thể vui vẻ sống chung với cậu sao? Lúc chơi cờ cố ý thắng một nước, chỉ cần một nước là được rồi, nhưng Tư Đồ Quyết như thế, chính cô còn biết sao?

Một lúc lâu sau, tiếng gõ cửa quấy rối tâm tư đang lộn xộn của cô. Đó là tiếng gõ cửa đích thị thuộc về cậu ta.

Tư Đồ Quyết đi chân trần đến cửa, giận dữ không trả lời, một lúc sau nghe thấy tiếng cậu nhỏ nhỏ bên ngoài: “A Quyết, em mở cửa đi.”

“Không mở, đồ quỷ hẹp hòi! Cuối tuần rồi em qua nhà bà ngoại còn mang đồ về cho anh, anh ở xa về nhà, quà cũng không cho em tí nào.”

“Mở cửa hãy nói.”

“Không được, có quà rồi hãy nói.”

Tư Đồ Quyết vẫn còn mong đợi sự ngạc nhiên, nói không chừng lúc trước cậu chỉ cố ý đùa cô mà thôi.

Ai ngờ Diêu Khởi Vân lặng lẽ một lúc, không thốt ra lời làm cô càng thêm thất vọng.

“Xin lỗi, anh không biết nên tặng em cái gì mới tốt.”

“Tặng quà chỉ là do tấm lòng mà thôi, anh không có lòng nên mới nói thế. Vậy sao anh biết nên tặng bố mẹ cái gì.”

Thực ra điều Tư Đồ Quyết muốn nói với Diêu Khởi Vân là: chỉ cần anh nói mở cửa tặng quà cho em, thì dù là rau khô, nắm hương, em cũng sẽ rất vui vẻ đón nhận.

Nhưng cô không biết Diêu Khởi Vân ở quê đã sớm chuẩn bị đồ tặng vợ chồng Tư Đồ, chỉ duy quà tặng Tư Đồ Quyết thật khiến cậu đau đầu suy nghĩ suốt bảy ngày. Cái này em ấy có thích không? Có thô sơ không? Cái kia em ấy nhìn thấy thì có vui không hay lại thấy buồn cười. Cái này cũng tốt rồi, nhưng vẫn phải có thứ

tốt hơn... Cậu tìm bảy ngày, cuối cùng không tìm được thứ gì thích hợp có thể làm quà tặng cho Tư Đồ Quyết.. Cô chỉ xứng với những thứ đồ tốt nhất, nhưng tất cả những gì cậu có lại không đủ xứng, kết quả chỉ có thể trở về, hai tay trống không.

Đợi lâu không thấy cô mở cửa, Diêu Khởi Vân không biết làm sao chỉ có thể lặng lẽ rời đi. Tư Đồ Quyết nghe thấy tiếng bước chân xuống cầu thang dần biến mất, buồn phiền muốn nắm giập tóc mình. Rõ ràng chỉ cần nói một câu để nghe, cho dù là nói dối cô cũng mở cửa hoà giải. Vì sao việc đơn giản như thế đối với Diêu Khởi Vân lại là nhiệm vụ không thể hoàn thành?

Tư Đồ Quyết tin vào trực giác của mình, cô có thể cảm thấy sự tồn tại của cô trong lòng Diêu Khởi Vân không phải như vậy, ít nhất “tình bạn” ngàn vạn lần chịu giày vò làm khổ mới được xây dựng lên này, không phải chỉ mình cô xem trọng. Nhiều khi, cô rõ ràng cảm thấy ánh mắt cậu dừng trên người cô, nhưng khi cô nhìn cậu thì cậu lại thản nhiên chăm chú vào nơi nào đó mà chẳng có cái gì để nhìn.

Cậu vô tình đến gần cô, nhưng khi cô mỉm cười chào đón, cậu lại lùi một bước.

Tư Đồ Quyết đã quen với đám bạn lạc quan trong sáng như Ngô Giang, sự mâu thuẫn và khó hiểu của Diêu Khởi Vân thật sự khiến cô không biết nên làm thế nào. Cô tức giận giày vò con

gấu bông rất lâu vẫn không cởi bỏ được cái kết cục trong lòng, cuối cùng quyết định không thể giữ buồn bực trong lòng, làm khổ mình cũng không ai thấy cơ mà.

Dù thế nào cũng phải tìm anh ta hỏi cho ra lẽ mới được, chứ cứ nửa nạc nửa mỡ thế này thì có nghĩa gì chứ? Cô nghĩ là làm, chớp nhoáng đã xuống lầu, tuy cô cũng không rõ, nhưng điều cô muốn chính là hỏi cho ra lẽ như thế nào.

Khí thế của cô dào dạt, bỏ qua khâu gõ cửa, nhanh mở cửa, cúi mặt xuống nói: “Diêu Khởi Vân, em muốn nói chuyện với anh.”

Cửa bị mở ra trong nháy mắt, cô thấy Diêu Khởi Vân đang dựa vào đầu giường, vừa nhìn thấy cô liền kinh ngạc ngã xuống giường, hoảng hốt đem giấu cái gì đang cầm trong tay xuống dưới gối, vẻ mặt ửng đỏ đáng nghi.

“Anh đang làm cái gì?” Tư Đồ Quyết vẻ mặt hồ nghi liếc nhìn cậu, lờm lờm đánh giá, như đánh hơi được mùi vị kỳ lạ trong không khí.

Diêu Khởi Vân đứng cạnh giường, không tự nhiên đáp: “Không... không làm gì cả.”

“Không làm gì sao đáng vẻ anh lạ lắm vậy?”

“Em mới lạ ấy. Tư Đồ Quyết, sao em vào phòng anh mà không gõ cửa?” Cậu lấy lại tinh thần, nghĩ ra cô mới là khách không mời.

Tư Đồ Quyết giả đồ cười nói: “Xin lỗi”, nhưng một chút sấm hối cũng không có, càng không phải vì đuối lý mà yếu đi quyết tâm truy tìm căn nguyên hiện nay.

“Mặt anh vì sao đỏ thề kia? Anh khẳng định không làm chuyện gì xấu chứ?”

“Thần kinh, không rảnh tán gẫu với em, anh ngồi xe hơn nửa ngày nên giờ muốn đi ngủ, ra ngoài em giúp anh đóng cửa nhé.”

Lời cậu nói có vẻ rất bình tĩnh, nhưng Tư Đồ Quyết dám đem nhân cách ra đảm bảo anh ta đang giả vờ! Trời thì lạnh thề mà trên trán cậu còn lấm tấm mồ hôi, đây chính là bằng chứng cho việc vô cùng căng thẳng.

Tư Đồ Quyết cười gian: “Được rồi, chỉ cần anh để em xem anh giấu cái gì dưới gối, em lập tức biến mất.”

“Liên quan gì đến em? Về phòng em đi!” Khẩu khí của Diêu Khởi Vân hung tợn, mặt lại ửng đỏ lên.

“Không cho em xem chứng tỏ trong lòng anh có điều mờ ám, em đi nói với mẹ đây.”

Diêu Khởi Vân không nói gì, biểu tình trên mặt giống như hận không thể đem Tư Đồ Quyết xé nát ra. Tính tò mò của Tư Đồ Quyết lại trỗi dậy, bên dưới gối rút cuộc Diêu Khởi Vân giấu bí mật gì mà lại thần bí thế kia, khuôn mặt mới căng thẳng như này.

Cô đến cạnh cậu, mỉm cười, vỗ vỗ bờ vai căng cứng của cậu: “Anh thật sự rất giống em về chuyện thích mách lẻo, trêu đùa với anh không được sao?” Nói xong ra vẻ muốn sờ trán Diêu Khởi Vân nhưng bị cậu né tránh: “Anh chắc chắn không có gì khó chịu đấy chứ? Mặt anh đỏ lên như sốt ấy. Thôi vậy, mặc kệ anh, em đi đây.”

Diêu Khởi Vân thở phào, tuy cậu cảm thấy ngạc nhiên trước sự quan tâm bất ngờ của Tư Đồ Quyết nhưng vẫn muốn thúc giục cô: “Nhanh đi ngủ đi.”

Tư Đồ Quyết gật đầu, vừa bước được một bước ra phía ngoài, lại thừa dịp cậu không đề phòng, nhanh như chớp bổ nhào về phía dưới gối, cười: “Không để em xem anh giấu cái gì dưới gối thì em làm sao mà ngủ được!”

Tay cô vừa mới chạm đến cái gối, Diêu Khởi Vân cũng bổ nhào đến, liền mình ngăn chặn bàn tay cô hình như đã chạm được đến vật kia rồi.

“A Quyết, đừng làm loạn.”

“Anh có gì giấu em? Để em xem đi.”

Một người khẳng khẳng tìm ra kết quả, một người liều chết không buông, hai người rất nhanh cuốn lấy nhau trên gối. Dù bình thường hai người đi gần nhau nhưng Diêu Khởi Vân rất chú ý chuyện giữ gìn khoảng cách với Tư Đồ Quyết, nếu không phải lúc bất đắc dĩ, ngay cả ngón tay cũng không dám chạm đến cô. Xem ra lần này thật sự bức bách, trong lúc tranh đấu cả trọng lượng người cậu đè lên trên người Tư Đồ Quyết.

Nói thật thể lực Tư Đồ Quyết dù sao cũng không bằng cậu, giữa lúc thở hổn hển chỉ có thể xuất ra quỷ kế, đổi từ tư thế cố gắng giãy giụa sang kề sát gần, một tay ôm chặt lấy cậu.

“Anh không để em xem, em gọi mẹ đấy.”

Cả cơ thể cậu bị kìm hãm, nhưng lực kéo cánh tay cô dưới gối lại thêm mạnh, Tư Đồ Quyết thấy đau liền kêu lên, nhanh đổi sang chiêu thứ hai.

“Diêu Khởi Vân, anh không buông tay em sẽ hôn anh đấy, em hôn thật...”

Cô há miệng cắn tai cậu, tư thế thân mật này rốt cuộc cũng khiến Diêu Khởi Vân sợ đến mức không phản ứng lại. Nhanh như chớp, Tư Đồ Quyết cấp tốc rút cánh tay đang nắm tờ giấy kia, giơ ra trước mắt.

Cô còn cho là thứ gì kinh thiên động địa hoặc bảo bối chưa từng thấy cơ, thì ra là một tấm ảnh, nhưng người trong tấm ảnh đó cười thật rục rỡ, mà người đó không phải là cô thì là ai?

Thấy mọi cách để che giấu đều thất bại, Diêu Khởi Vân không nhịn được thở dài, mặt không chỉ viết hai chữ thất bại mà còn có sự xấu hổ và giận dữ.

Tư Đồ Quyết hình dung lại tấm ảnh trong tay mình, nếu cô nhớ không nhầm đó là kì nghỉ hè đầu tháng ba, là khi Diêu Khởi Vân mới đến nhà không lâu, cô cùng đám bạn Ngô Giang đi chơi chụp được. Ở trong tấm ảnh, cô đang ngồi trên cỏ cười rục rỡ, mồ hôi trên mặt lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Đây là một trong những tấm ảnh cô thích nhất lúc ấy, vì vừa mới rửa xong chưa kịp để vào album, bỏ ở một góc nào đó, sau đó lại bị bố mẹ bắt để lại phòng này cho Diêu Khởi Vân, cô vội vàng thu dọn đồ đạc, rất nhiều đồ cá nhân vẫn chưa kịp chuyển lên lầu.

Hơn nữa, cô còn quay lại đây để tìm bức ảnh này, nhưng lục lọi các góc đều không thấy, Diêu Khởi Vân cũng nói là không nhìn thấy. Cô chỉ nghĩ là mất rồi, thì ra lại ở trong tay cậu. Như thế cũng là mất rồi, nhưng vì sao cậu lại kì lạ đem giấu bức ảnh này?

“Bức ảnh sao lại ở đây?” Tư Đồ Quyết đẩy Diêu Khởi Vân một cái.

Mặt cậu chuyển từ đỏ sang xanh, như thế nào cũng không chịu trả lời, chỉ có hơi thở mạnh mẽ biến thành những làn khói trắng, phả vào cổ cô.

“Anh... vừa rồi... lấy cái ảnh này... làm gì?” Giọng cô cũng trở nên có chút ngập ngừng, giống như đoán được điều gì, một chút suy nghĩ hiện lên nhưng lại không dám chắc chắn. Bức ảnh kia đã cũ rồi, viền ngoài đã hơi ố, tuyệt đối không phải do sự tranh cướp ngăn ngủi lúc này tạo thành.

Cậu không động đậy, vẫn như cũ hạ quyết tâm không nói nửa lời, tuy rằng vẫn giữ tư thế cản trở Tư Đồ Quyết nhưng khí thế đã hoàn toàn bại trận, căn môi dưới, giống như một đứa trẻ mắc lỗi không biết làm gì, cậu cúi đầu, sợi tóc trên trán rơi xuống mặt Tư Đồ Quyết khiến cô cảm thấy ngứa ngáy, giống như có rất nhiều kiến chậm chậm bò qua.

Mặt Tư Đồ Quyết cuối cùng cũng đỏ lên, cô đã ở ranh giới đáp án nhưng đáp án kia khiến cho miệng cô bỗng khô khốc, đầu óc như phát hoả, bức ảnh vẫn cầm trong tay như chiếc bàn là nóng cháy, cô vội buông tay, bức ảnh rơi xuống gối.

Cô liếm môi khô khốc, rất muốn mắng cậu một câu: “Anh thật xấu xa!”

Nhưng cô lại nghe thấy chính mình vội hỏi: “Diêu Khởi Vân, anh... có phải anh thích em không?”

Diêu Khởi Vân nghe thấy vậy ngẩn người, bối rối nghiêng mặt: “Em nói bậy gì đấy?”

“Giả vờ gì chứ, em muốn anh nói thật!”

Giữa lúc Diêu Khởi Vân đang choáng váng, đột nhiên nhớ ra cánh cửa phòng vẫn đang mở, tuy bên ngoài không có ai nhưng Tiết Thiếu Bình ở tầng hai có thể xuống đây hoặc Tư Đồ Cửu An cũng có thể về nhà bất kỳ lúc nào. Cậu sợ toát mồ hôi, vội vàng cử động thân người.

Tư Đồ Quyết tóm chặt vạt áo trước của cậu, không buông: “Nói mau!”

“Em bỏ tay ra đã!”

Tư Đồ Quyết nóng nảy: “Dám làm không dám nhận, xem ra cũng không phải là người đàn ông nam tính!”

Diêu Khởi Vân nhìn ra ngoài cửa, trên mặt có vẻ đau đớn hiện lên mà Tư Đồ Quyết không hiểu nổi.

“A Quyết, em đừng ép anh, anh không muốn mẹ em biết.”

Đây là câu trả lời của cậu.

Cậu không muốn mẹ cô nhìn thấy hai người âm ỉ trên một chiếc giường ngổn ngang, vẫn là không muốn Tiết Thiếu Bình biết cậu có mong ước với cô con gái bảo bối?

Cậu từ chối thừa nhận thích cô vì vẫn sợ Tiết Thiếu Bình nhìn thấu?

Tư Đồ Quyết không hiểu, mà có lẽ Diêu Khởi Vân cũng không nói rõ.

Có thể chẳng điều nào đúng, nhưng cũng có thể cả hai đều đúng.

Tính dè dặt của Diêu Khởi Vân vì ăn nhờ ở đậu và thái độ phức tạp của mẹ, Tư Đồ Quyết không phải ngây ngô không biết. Đây không phải là đáp án cô muốn, nhưng nếu cậu thực sự trả lời “Phải” hoặc “Không” thì cô nên phản ứng như thế nào?

Tư Đồ Quyết đẩy cậu ra, Diêu Khởi Vân nhanh nháy xuống giường, đứng cách cô một khoảng rất xa, vẻ mặt khó hiểu, giống như vì hành động vừa rồi của mình mà khó mở miệng. Tư Đồ Quyết sửa tóc mình, đứng lên định đi.

“Xin lỗi.”

Cô không biết lời xin lỗi của cậu cụ thể vì cái gì, nhìn dáng vẻ của cậu, lời nói châm chọc ngày thường cũng không thể nói ra, đây vốn là cơ hội để cô ra sức đánh kẻ thất thế, thừa cơ chế giễu. Tư Đồ Quyết suy nghĩ rất lâu, phát hiện ra mình không thể tìm ra một từ nào thoả đáng, cũng không biết từ khi nào đã cùng cậu rơi vào dòng sông “xấu hổ”. Tuy cô gan lớn nhưng cũng xấu hổ

để nhắc lại, chỉ có thể run rẩy chỉ về phía cậu, đỏ mặt nói: “Anh thật là người xấu xa, anh hãy nhớ kỹ cho em.” Nói xong liền đi ra.

CHƯƠNG 17: KHÔNG CÙNG CHỦNG LOẠI

Tư Đồ Quyết cảm thấy trong lòng Diêu Khởi Vân có điều mờ ám, cứ theo tính cách của cô thì không hỏi cho ra lẽ sẽ không buông xuôi. Sau chuyện “bức ảnh”, cô lấy lại tinh thần, ngầm ý truy hỏi Diêu Khởi Vân vài câu, ngoài những câu như: “Khi anh xem ảnh của em, anh nghĩ gì?”, hoặc “Người thật và người trong ảnh, ai đẹp hơn?”, thì cô còn tiếp tục hỏi thẳng chân tướng: “Anh làm sao mà không thừa nhận anh thích em chứ?”

Diêu Khởi Vân lúc đầu còn xấu hổ kiên trì im lặng, có thể trốn tránh thì trốn tránh, sau này thật sự không chịu nổi phiền phức, thường thường khi cô vừa mới khơi mào chuyện này liền cắt ngang luôn: “Tư Đồ Quyết em tự kỷ điên cuồng quá đấy, anh nói rồi anh không thích em, không thích em, không thích em...”

Tư Đồ Quyết làm sao chịu tin chứ, “Vậy vì sao anh cầm ảnh của em suy nghĩ vẫn vơ làm chi?”

“Lúc anh cầm ảnh của em, anh chỉ nghĩ đến một chuyện thôi – Da em sao lại đen hơn thế?”

Nói như vậy nhưng Diêu Khởi Vân lại không hề nhắc đến chuyện đem bức ảnh kia trả lại chính chủ, mà Tư Đồ Quyết cũng

không chủ động đòi lại, bức ảnh kia từ đó biến mất, cũng không xuất hiện dưới mắt cả hai người nữa, chỉ có những ngày tháng cãi nhau, sớm chiều bên nhau là vẫn tiếp tục.

Trước sự cứng rắn, bức chết cũng không nói của Diêu Khởi Vân, Tư Đồ Quyết có chút ảm ức, cô thường bảo Diêu Khởi Vân không có mắt, còn có bao nhiêu người xếp hàng chờ cô thích. Mà Liên Tuyền đã đi xa, sự lựa chọn của cô rất nhiều.

Diêu Khởi Vân luôn luôn không đồng ý, tỏ vẻ yêu ai thì yêu, nhưng mỗi lần cô và một ai đó trong “những người xếp hàng” kia ở gần nhau chưa được vài ngày, Diêu Khởi Vân đã đánh giá về vô tình: Dáng vẻ nói chuyện của A nhìn rất buồn cười, nhân phẩm của người B không tốt, người con gái chỉ cần xinh đẹp một chút là tên C đó đều thích hết...

Lúc Tư Đồ Quyết lắng nghe đều vừa cười vừa làm trò hề, thật sự không nhịn được, rồi khi qua đường Diêu Khởi Vân dắt cô, cô sẽ cấu véo bóp mạnh lòng bàn tay cậu.

Họ rất thích qua đường, chỉ khoảng mười mét, nhìn trước sau ngang dọc, mười ngón tay đan chặt vào nhau, không cần lời nào, không cần chấp thuận, không để ý đến thân phận, không quan tâm đến tương lai, chỉ có thể nắm lấy bàn tay kia giữ trong tay mình, muốn lối qua đường kéo dài mãi mãi không đến bên kia đường.

Kết quả thi đại học so với tình cảm còn được công bố nhanh hơn. Sau khi công bố kết quả thi, thành tích của hai người đều không làm cho mọi người thất vọng, nhất là Tư Đồ Quyết, cô đã đánh tan tư tưởng rằng con gái xinh đẹp thì không học giỏi hoặc con nhà giàu thì thành tích không bao giờ như người ta nghĩ, cô đã giúp vợ chồng Tư Đồ Cửu An nở mày nở mặt.

Tư Đồ Cửu An bất chấp lời khuyên của Tiết Thiếu Bình, phung phí khoa trương vì con cái mà tổ chức tiệc cảm ơn thầy cô giáo rất long trọng tại nhà hàng tốt nhất trong thành phố, không chỉ mời tất cả thầy cô dạy học và ban lãnh đạo trường học mà còn mời bạn bè thân thiết, bạn bè trong ngành. Qui mô Cửu An Đường khi đó ngày càng mở rộng, đã trở thành một doanh nghiệp nộp thuế lớn, trong ngành chế dươc quốc nội danh tiếng đang gia tăng. Trong lúc hạ giả như mây, không thiếu quyền quí, Tư Đồ Cửu An đã đặc biệt thuê xe mời hết thầy họ hàng của Diêu Khởi Vân ở quê ra dự tiệc, bao cả chỗ ở nữa. Cảnh tượng bùng này chưa từng có trước kia, mà nhà Tư Đồ có cách dạy con trai con gái thì ai ai cũng đều biết.

Là một nhân vật chính, Tư Đồ Quyết lại không cảm thấy vui vẻ như vậy, đối với cô, ý nghĩa của việc thi tốt không lớn, mà vì Diêu Khởi Vân không vào trường đại học mà cô xin nhập học ở xa để cùng nhau thoát khỏi sự kiểm chế của bố mẹ, được tự do bay nhảy cùng nhau. Cậu thành thật nghe theo ý kiến của vợ chồng Tư

Đồ Cử An, nguyện vọng đầu tiên đăng kí vào một trường đại học y khoa chuyên về lâm sàng, Tư Đồ Quyết rất buồn, chỉ có thể nghe theo sự sắp xếp của gia đình, cùng đăng kí vào học viện dược của một trường, kết quả không ngoài dự liệu, hai người đều thuận lợi được tuyển chọn.

Tiết Thiếu Bình vì hai đứa trẻ không cần xa nhà đi học, có thể ở cạnh mình mà cảm thấy rất vui mừng, đặc biệt là Tư Đồ Quyết, nếu cô một mình đến thành phố khác, giống như con ngựa hoang, có kéo lại cũng không được. Bây giờ hai đứa đều học ở một trường tốt gần nhà, thật là vui mừng.

“Giấc mộng tự do” của Tư Đồ Quyết vì thế tan thành bọt nước, khoảng cách từ nhà đến trường không xa, xem ra ngay cả việc ở trọ cũng không hi vọng gì, không thể tránh khỏi việc tiếp tục bị bố mẹ quản giáo vài năm nữa. Nhưng việc này cũng chấm dứt được chuyện nói đi nói lại của mẹ là hi vọng sau khi cô học xong sẽ về kế nghiệp của bố tại Cử An Đường, cũng may đối với ngành này cô cảm thấy hứng thú; hơn nữa, trường cô thi vào cũng toàn một lực lượng các thầy cô nghiên cứu khoa học, đứng đầu trong danh sách các trường đại học y dược trong nước, coi như cũng không ảm ức nữa. Quan trọng hơn là tên Diêu Khởi Vân cũng học ở đó, mà người bạn Ngô Giang của cô cũng ở đó, sắp lên năm hai đại học, thật là có may trong nỗi không may.

Nghỉ hè năm ba cao trung là chán nhất, sách giáo khoa có thể để qua một bên, cũng không còn ám ảnh học lên lớp, ngược lại có chút vô vị. Tiết Thiếu Bình muốn Tư Đồ Quyết trong kì nghỉ chìm lắng lại một chút, rồi sẵn sàng chuẩn bị cho cuộc sống đại học mới, nhưng Tư Đồ Quyết cảm thấy mình mà lắng xuống chắc thành cận mất. Việc cô thích nhất là tham gia gặp mặt bạn bè, nhưng những cuộc gặp mặt đó thường có ý nghĩa tạm biệt vì rất nhiều bạn học ngày trước nay đều mỗi người một nơi.

Khi một nửa kì nghỉ đã trôi qua, một hôm Ngô Giang bỗng dưng hứng chí gọi điện cho cô, bảo cô tham gia trại hè. Tư Đồ Quyết lúc đầu còn ngây ngô, nói trại hè giống như rập xiếc của trẻ con, nhưng Ngô Giang nói lần này không giống, trại hè này là do trường mà cô sắp vào học kết hợp với đoàn thanh niên cộng sản tổ chức, chủ yếu nhằm hướng về tân sinh viên, trong đó quan trọng là những sinh viên nghèo, ngoài do tình hữu nghị thì mục đích tổ chức còn mang ý nghĩa “Yêu thương tương trợ lẫn nhau”. Nhưng Ngô Giang rất hiểu tính cách Tư Đồ Quyết, cô không phải là sinh viên nghèo, đối với các hoạt động chính thức này không hứng thú, nên vội đưa ra lí do quan trọng hấp dẫn cô, đó chính là hoạt động này được tổ chức trên một đảo nhỏ cách thành phố của họ hơn bảy mươi kilomet, hơn nữa còn có một buổi tối cắm trại ngoài trời, đến lúc đó cậu còn có nhiều thứ thần bí nữa muốn cho cô xem.

Quả nhiên, cắm trại ngoài trời và “thứ thần bí” của Ngô Giang đã khơi gợi sự thích thú của Tư Đồ Quyết. Cắm trại dã ngoại cách thành phố hơn bảy mươi kilomet cô chưa từng được trải nghiệm, mà sau khi Ngô Giang lên đại học, luôn lấy thái độ của một sinh viên đại học với một học sinh trung học để miêu tả mọi việc thích thú cho cô, cô thật sự muốn biết cái gì có thể khiến cậu thần bí như vậy.

Khi Tư Đồ Quyết nhắc đến kế hoạch đi dã ngoại, Tiết Thiếu Bình có chút không yên tâm, nhưng Tư Đồ Cửu An cho rằng con gái mình quan tâm trại hè “tương trợ lẫn nhau” này là một việc tốt, có cơ hội giúp đỡ các bạn học cần sự giúp đỡ, vì thế ông liền đồng ý ngay, còn bảo Diêu Khởi Vân đi cùng. Trong lòng Tư Đồ Quyết mừng thầm.

Sau khi đăng kí, cô như ngồi trên đống lửa, không dễ mới đợi được đến ngày được ra ngoài, Tư Đồ Quyết hiếm khi dậy sớm như thế, mới sáng sớm đã cùng Diêu Khởi Vân đến quảng trường tập trung, sau khi đợi Ngô Giang đến thì đến đại đội báo danh. Ai ngờ lúc xuống xe, Diêu Khởi Vân bỗng dừng nhớ ra trước lúc đi vì bị Tư Đồ Quyết thúc giục gay gắt nên quên mang theo lọ chống muỗi. Tư Đồ Quyết lại rất nhạy cảm với muỗi, cô chỉ cần ở vùng thôn quê một phút chắc chắn có thể là bữa tiệc lớn cho đàn muỗi.

Lúc đó trời vừa sáng, hơn nửa số cửa hàng gần đó vẫn chưa mở cửa, xem thời gian cũng không còn nhiều nữa, Diêu Khởi Vân quyết định bắt xe về nhà lấy. Tư Đồ Quyết nói không cần nữa, chạy đi chạy lại cũng không thoả đáng. Diêu Khởi Vân tức giận nói: “So với việc em bị muỗi cắn chết, hoặc so với chuyện để em làm phiền anh chết thì vẫn thoả đáng hơn. Thế này nhé, Ngô Giang đến rồi, hai người đi báo danh trước, anh sẽ lập tức đến ngay.” Vừa nói xong, cậu lập tức bắt xe quay về.

Tư Đồ Quyết chỉ phải bắt xe một mình đến vùng gần đó đợi Ngô Giang thôi. Chưa được bao lâu, có người vỗ vai cô, cô quay người, thầm nghĩ từ khi nào mà tay Ngô Giang lại trở nên mềm mại vậy, ai ngờ lại thấy một cô gái ăn mặc đơn giản, mộc mạc.

Cô gái kia thấp hơn Tư Đồ Quyết một cái đầu, mang theo một chiếc túi tự mình khâu, rụt rè hỏi đường Tư Đồ Quyết. Giọng địa phương còn nặng hơn Diêu Khởi Vân, hơn nữa lại là giọng nói ngoại tỉnh nên Tư Đồ Quyết phải hỏi mấy lần mới hiểu cô ấy muốn đi đến chỗ bức tượng trên quảng trường gần đó.

Chỗ đó cũng chính là địa điểm tập trung dã ngoại, Tư Đồ Quyết nhìn tuổi tác của người kia cũng xấp xỉ mình, lại xuất hiện ở đây, trong lòng biết cô ta chắc cũng là người tham gia dã ngoại, vì thế vui vẻ chỉ đường. Vốn còn muốn dẫn cô ta đi, nhưng nghĩ rằng nếu mình đi thì có thể lạc mất Ngô Giang, mà vị trí chỗ tượng kia

cũng dễ tìm nên mới từ bỏ mong muốn đó, tỉ mỉ miêu tả lại đường cho cô gái kia.

Cô gái kia cứ cúi đầu cảm ơn mãi, vừa đi không lâu thì Ngô Giang cũng đến, cùng Tư Đồ Quyết đi tìm đại đội, sau khi báo danh xong thì lên xe. Tư Đồ Quyết giữ một chỗ ngồi cạnh mình cho Diêu Khởi Vân, sau đó liền ngồi phía trước Ngô Giang cùng nói chuyện.

Một giờ thoáng cái trôi qua, trời cũng sáng hẳn, giờ xuất phát đã đến, Diêu Khởi Vân vẫn chưa xuất hiện. Tư Đồ Quyết có chút lo lắng, thời gian lâu như vậy cậu trở lại cũng thừa mà. Lúc này người ngồi trên xe bắt đầu xôn xao đứng lên, mọi người đều hỏi vì sao xe vẫn chưa khởi động, một nam sinh khoá trước có vẻ là đội trưởng giải thích là có một người vẫn chưa tới nên chờ một chút.

Nghĩ đến việc người trên xe đều chỉ đang đợi một mình Diêu Khởi Vân, trong lòng Tư Đồ Quyết không khỏi có chút áy náy. Cô nhìn người nam sinh khoá trước kia rồi lại nhìn đồng hồ mình, không thể ngồi yên được, cô bèn đi đến trước mặt người nam sinh kia xin lỗi, bảo đó là bạn mình, sẽ lập tức tới ngay, làm chậm trễ thời gian của mọi người thật sự cảm thấy rất có lỗi.

Tư Đồ Quyết vừa lên xe đã trở thành tiêu điểm của các ánh mắt, người nam sinh kia nhìn thấy cô lại gần cũng không oán

trách, còn luôn miệng nói là không vội, nhân tiện nồng nhiệt hỏi thăm cô học lớp nào, khoa gì. Tư Đồ Quyết vừa trả lời lấy lệ vừa lo lắng nhìn ra ngoài cửa xe, mười lăm phút gian nan nữa lại trôi qua, người phải tới vẫn chưa tới, sự bất mãn của người trên xe càng lúc càng lớn, nam sinh đội trưởng kia cũng chỉ nói “Đừng vội vàng” một cách miễn cưỡng. Sự bất an trong lòng Tư Đồ Quyết đã lên đến cực điểm, nghĩ có thể cậu đã xảy ra chuyện gì trên đường, tâm tư rối loạn. Không để ý lời khuyên can của Ngô Giang, cô đang định xuống xe thì nhìn thấy Diêu Khởi Vân vội vã lên xe.

Tảng đá trong lòng Tư Đồ Quyết như được trút xuống, vừa nhìn thấy Diêu Khởi Vân đã vội vàng kéo cậu, thầm hỏi: “Anh làm sao đấy? Làm em lo lắng chết được ấy.”

Người đội trưởng kia một giây trước còn cùng Tư Đồ Quyết lo lắng cho người bạn đến muộn, bây giờ thấy người bạn đồng hành của cô là con trai, mà hai người lại có những hành động vô cùng thân thiết và tự nhiên, liền trách mắng Diêu Khởi Vân đến muộn, lời lẽ nghiêm khắc: “Bạn học, tôi cảm thấy quan niệm về thời gian của cậu thật gia tăng ghê quá. Một vĩ nhân đã nói: Lãng phí thời gian của người khác chính là mưu tài sát hại tính mệnh, vừa rồi cậu đã mưu hại người trên cả xe đấy.”

Trước tội danh kinh khủng đó, Diêu Khởi Vân cũng không giải thích, cậu biết mình đuối lý, sau khi xin lỗi thì cùng Tư Đồ Quyết đến chỗ ngồi.

Sau khi Tư Đồ Quyết vào chỗ ngồi của mình mới phát hiện người tới muộn không chỉ có một mình Diêu Khởi Vân mà còn có một cô gái lặng lẽ theo sau cậu, hai mắt đỏ lên, dáng hình kia dường như có chút quen quen. Cô nhìn kĩ đột nhiên nhớ ra là cô gái đã hỏi đường cô ở bến xe bus. Điều này càng khiến tâm tư rối bời không hiểu nổi, cô gái kia dù có loanh quanh ba vòng quảng trường cũng phải đến sớm rồi chứ, vì sao mãi mới xuất hiện, lại còn đi cùng Diêu Khởi Vân nữa?

Tư Đồ Quyết biết Diêu Khởi Vân vốn là một người rất tín nghĩa, chuyện khiến cả một xe chờ cậu như thế này là chuyện hiếm thấy. Tuy cậu không giải thích nhưng trong đó nhất định có nguyên nhân. Vì thế cô vội hỏi: “Anh vẫn không nói xảy ra chuyện gì à.”

Diêu Khởi Vân cười không đáp, đợi đến khi xe nổ máy, người con gái kia tìm vị trí ngồi khá xa đó, cậu mới thăm thì giải thích với Tư Đồ Quyết: “Anh về nhà lấy nước chống muỗi rồi nhanh quay lại, đường đi rất thuận lợi, sau khi đến quảng trường nghĩ đến chuyện đi đường tắt, lúc đi qua cái ngõ kia thì nhìn thấy một cô gái đang khóc, còn có hai người con trai đứng trước trong nháy mắt đã chạy mất. Anh thấy không có ai ở đấy, liền hỏi thăm cô ấy, ai ngờ cô ấy nói là gặp phải bọn lừa đảo, một người giả vờ nhặt được một xấp tiền mặt cạnh cô, nói là đến ngõ này rồi sẽ chia đều với cô, một người khác ở phía sau thì cứ nói tiền đó là do anh ta làm rồi,

muốn cô trả lại tiền cho. Cô ấy bảo mình không cầm, rồi hai người đó liền lấy tất cả tiền của cô ấy đi.”

“Không phải chứ? Cô ấy thật không nên tham lam chút lợi nhỏ đó. Nhưng người ta lấy thì cũng lấy rồi, anh có thể làm gì chứ?” Tư Đồ Quyết cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, quảng trường đông người như thế này, cảnh tượng phức tạp, có người lừa lọc cũng không lạ, chỉ là kỹ xảo lừa “nhặt được túi tiền” thật sự quá tồi, trước kia cô vốn không tin có người bị trúng kế đó, không ngờ hôm nay lại được mở rộng tầm mắt. Xem ra bố mẹ nhiều lần nhắc nhở cô đạo lý “Trời chẳng cho không cái gì” thật sự vô cùng chính xác.

Diêu Khởi Vân tiếp tục thì thầm nói: “Anh cũng nghĩ như vậy nên mới nói với cô ấy nếu tiền bị mất lớn thì đi báo cảnh sát. Nhưng cô ấy lại kéo anh lại, xin anh cùng đi tìm bọn lừa đảo kia.”

“Anh ngốc à, vậy là anh đồng ý?”

Diêu Khởi Vân cười khổ: “Anh cũng không còn cách nào, cô ấy cứ khóc mãi, bảo là báo cảnh sát cũng vô dụng, mất hơn sáu mươi tệ, cảnh sát sẽ không giúp cô tìm.”

“Sáu mươi tệ... Vấn đề là anh có thể tìm được người không, đó đều là bọn côn đồ, cứ coi như tìm được thì anh cũng bị hại đấy.” Tư Đồ Quyết giận dữ đứng lên, mặc dù biết Diêu Khởi Vân

không sai nhưng nghĩ đến sự cố có thể xảy ra, cô cảm thấy rất không đáng.

“Em đừng nóng, nghe anh nói hết đã. Anh bị cô gái đó khóc lóc đến mức chẳng còn cách nào, vừa biết cô ấy cũng tham gia hội trại lần này thì đi cùng cô ấy tìm hai tên lừa đảo kia, đương nhiên là không tìm được, lúc anh thấy bị muộn thì đưa cho cô ấy sáu mươi tệ, nói mãi cô ấy mới nhận, sau đó bọn anh vội vàng đến đây. Sự việc là như vậy.”

Diêu Khởi Vân nói xong mới phát hiện mặt Tư Đồ Quyết bỗng lạnh tanh. Cô dữ tợn nhìn cậu: “Xem như em đã hiểu rồi, người ta bị lừa, tốt xấu đều do một chữ “tham”. Còn anh vì một chữ “sắc” mà thành như vậy.”

Diêu Khởi Vân không nói, quay đầu nhìn ra cửa sổ. Một lúc sau, Tư Đồ Quyết lấy tay quay mặt cậu lại mới phát hiện cậu đang cười trộm.

“Tốt rồi, anh cười cái gì chứ?”

“Anh cười vì em đang đứng trên một chữ “heo” đấy.” Diêu Khởi Vân cố nhịn cười: “Nhìn dáng vẻ cô ấy xem, nhất định là không dư giả gì, khó tránh việc xem trọng đồng tiền, điều này anh thật sự rất hiểu, vì thế mới thông cảm với cô ấy. Hơn nữa, cô ấy cũng là người vùng ngoài, vừ xuống xe bus, đi một lúc không có

người chỉ đường nên cô ấy đi lạc đường mới gặp hai tên lừa đảo kia...”

“Anh đợi chút... Không có người chỉ đường? Cô ấy nói vậy?” Tư Đồ Quyết cảm thấy rất kỳ lạ.

“Đúng vậy, lẽ nào là anh nói?” Diêu Khởi Vân cười hỏi lại.

“Cô ta nói dối trắng trợn, lẽ nào em không phải là người? Trước khi gặp anh, cô ấy rõ ràng đã hỏi đường em, em đã nói rất rõ ràng với cô ấy, chỉ còn mức chưa vẽ bản đồ cho cô ấy thôi, sao cô ấy có thể nói vậy?” Tư Đồ Quyết nói xong liền đứng dậy: “Em đi gặp cô ấy hỏi! Còn nữa, vừa rồi rõ ràng là cô ấy hại anh trễ giờ, vì sao khi anh bị người khác trách mắng mà cô ấy không lên tiếng, người kiêu gì vậy?”

Diêu Khởi Vân vội giữ chặt Tư Đồ Quyết thẳng tính và thích trung thực lại: “Được rồi, việc nhỏ thôi mà, hà tất phải vậy!”

“Chính vì việc nhỏ mới cần nói rõ. Việc không quan trọng mà cô ta đã nói xằng bậy như thế, có thể thấy nhân cách cô ta có vấn đề, thật sự khiến người ta chán ghét.”

Trước sự khuyên ngăn của Diêu Khởi Vân, cuối cùng Tư Đồ Quyết vẫn chịu nhận, xe nhanh chóng rời thành phố, dừng ở trạm xăng khoảng năm phút. Rất nhiều người xuống xe, người đi vệ sinh, người thì vận động chân tay cho thoải mái. Tư Đồ Quyết, Diêu Khởi Vân và Ngô Giang cùng ngồi lại trên xe, nhắc lại chuyện

tối qua mẹ dặn dò “những qui tắc đi dã ngoại”, tất cả mọi người đều cười. Đúng lúc này, cô gái kia lên xe, nhìn bọn họ, không biết hướng về Tư Đồ Quyết hay Diêu Khởi Vân mà nở một nụ cười thân thiện. Tư Đồ Quyết giả vờ như không thấy, quay mặt ra ngoài cửa sổ.

Sau khi xe lên đường mọi người mới phát hiện, qui mô trại hè lần này không nhỏ, mỗi chiếc xe bốn mươi chỗ ngồi mà người ngồi đều chật kín. Ngoài học sinh trong vùng và những học sinh nghèo đặc biệt được mời tới thì còn có tân sinh viên các tỉnh lân cận đến tham gia, qui mô tương đối lớn.

Hội trại được tổ chức tại một hòn đảo giữa một chiếc hồ lớn, có sông có núi ở ngoại ô thành phố, mọi người ngồi thuyền đi thấy cảm giác mát mẻ trong mát ủa tới khiến cho tâm trạng nóng nảy cũng lặng lẽ lắng xuống. Tư Đồ Quyết nhắm mắt lại, cảm thấy gió hồ thổi tới kèm theo không khí tươi mát, khác hẳn với không khí trong thành phố, đây đúng là một nơi tốt. Diêu Khởi Vân lớn lên ở quê đã quen với những phong cảnh như vậy cười cô không biết cảnh đời, nhưng thực ra trong lòng cậu lại không tự chủ được mà mở rộng ra.

Sau lúc nghỉ ngơi ngắn ngủi, người phụ trách triệu tập mọi người tại giữa đảo, làm thành một vòng tròn lớn, nói xong những việc cần chú ý thì đến quá trình tự giới thiệu của mọi người,

Mọi người đơn giản giới thiệu tên tuổi, dù sao người cũng nhiều nên nhất thời không ai nhớ được ai.

Sau khi giải tán mọi người đi ăn cơm, tổ hoạt động thuê rất nhiều đồ dùng nhà bếp, chuẩn bị rất nhiều nguyên liệu nấu ăn, yêu cầu mọi người tự do phân tổ, mỗi tổ một bộ đồ dùng nhà bếp, tự nấu ăn.

Phần lớn đến đây là tân sinh viên, không ai biết ai, cảnh tượng hỗn loạn, âm ỉ người này lôi kéo người kia, giống như tập đoàn cướp dâu vậy. Đương nhiên Tư Đồ Quyết cùng Diêu Khởi Vân, Ngô Giang là một tổ, còn có thêm một nam sinh ngồi cạnh Ngô Giang nữa.

Người con trai kia tên là Vi Hữu Căn[1], cũng là một người sinh ra ở quê, vóc dáng nhỏ, có chút thẹn thùng, với ai cũng cười hề hề. Tư Đồ Quyết và Ngô Giang vừa nghe thấy tên này thiếu chút nữa là cười phá lên, “Vi Hữu Căn” – phát âm giống như “vị hữu căn”[2], không biết bố mẹ cậu ấy lúc đặt tên cho con có cân nhắc xem xét không. Mọi người đều cảm thấy cái tên này có chút quái gở, vì thế họ chỉ gọi cậu đơn giản là Tiểu Căn. Tiểu Căn cũng rất nhanh chóng làm quen với mọi người.

Tư Đồ Quyết ở nhà rất ít khi xuống bếp, nấu cơm đương nhiên khó khăn, vì thế thấy cái gì cũng mới mẻ, cái gì cũng đều giành làm. Trong tổ chỉ có mình cô là con gái, mọi người đều

nhường cô, Diêu Khởi Vân cùng cô rửa rau, thái rau, dọn dồ rất nhiều mới yên tâm để cô phụ trách bếp núc.

Món đầu tiên nấu chính là trứng sốt cà chua của người mới nhập môn bếp núc, quá trình từ lúc đặt nồi đến nhắc nồi đúng là “hữu kinh vô hiểm”[3], cà chua đều tã tơi, nát vụn.

Ngô Giang bất chấp sự nguy hiểm của tính mạng mà nếm thử, nói thẳng là rất nhạt, còn cười trêu: “Tư Đồ, dựa vào tay nghề bếp núc của em, có người dám lấy em mới lạ đấy.”

Tư Đồ Quyết chịu đả kích lớn, Diêu Khởi Vân lúc này cũng định qua thử “trứng sốt cà chua đầu tay” của cô, đánh chết cô cũng không muốn, quay đầu cầu xin Tiểu Căn cho thêm muối. Tiểu Căn luống cuống chân tay, vừa mới mở túi giấy chứa muối thì một trận gió thổi qua, muối bay tứ tung, một lát sau, ngoài vẻ mặt kì quái của Tiểu Căn thì không còn lại gì cả. Tư Đồ Quyết đành phải sang nhóm bên cạnh xin ít muối, điều chỉnh vị, sau khi tự mình nếm thử thấy vừa ý mới bưng trở về.

Đây là lần đầu tiên Diêu Khởi Vân ăn món ăn cô tự tay làm, cô tự biết mình làm không như ý, nhưng đã rất tận tâm làm, tuyệt đối không thể để cậu có cơ nói, càng không thể để cậu không thể nuốt trôi, để lại kí ức ám ảnh khó phai trong lòng.

Cô bưng đĩa trứng sốt cà chua, vui mừng quay về, vừa thấy Diêu Khởi Vân ngồi trong trại của bọn họ mỉm cười chờ cô,

đúng lúc này, từ phía sau cô xuất hiện một người, đụng phải cô làm cô lão đảo. Tư Đồ Quyết kinh sợ, trứng sốt cà chua trên tay đều “hi sinh”, chiếc áo khoác nhất thời cũng được ăn lộc, nước cà chua đỏ, trứng sốt màu vàng... Tư Đồ Quyết không có chút dũng cảm để nhìn lại mình.

Đối phương dường như còn bi thảm hơn cô, một lúc lâu cũng không nói ra câu gì, một câu “Xin lỗi” cũng mập mờ nói được một nửa, nước mắt bắt đầu rơi xuống. Diêu Khởi Vân thấy thế, vội chạy đến.

“Sao vậy, Tư Đồ?” Ngô Giang nhìn thấy tình trạng bi thảm của Tư Đồ Quyết, vội quay lại lấy khăn tay.

Diêu Khởi Vân nhìn thấy cô gái đang khóc kia: “Lại là cô?”

“Đều là do tôi không cẩn thận... Tôi muốn qua đây cảm ơn anh, cảm ơn anh ở quảng trường đã giúp tôi.”

Tư Đồ Quyết lạnh lùng cười, lời “cảm ơn” của cô gái kia đúng là dành cho Diêu Khởi Vân, xem ra cô ta thật sự không xem Tư Đồ Quyết đã chỉ đường cho cô ta là “người”.

Nhưng Tư Đồ Quyết không để ý, cô chỉ để ý đĩa trứng sốt cà chua kia thôi. Vì nó, tay cô còn bị mỡ bắn, bây giờ vẫn còn bỏng rát, nhưng Diêu Khởi Vân vẫn chưa nếm thử, một miếng cũng chưa!

Người con gái kia quay sang Tư Đồ Quyết, nước mắt vẫn ngân ngấn: “Thực sự xin lỗi, Tư Đồ...”

Tư Đồ Quyết ngạc nhiên về chuyện cô ta nói lưu loát tên mình ra, không nghĩ ngợi liền trả lời: “Tôi tên là Tư Đồ Quyết, Tư Đồ chỉ là tên bạn bè tôi mới gọi thôi.”

“Được rồi, A Quyết.” Diêu Khởi Vân sợ cô nổi giận thì càng khó giải quyết: “Một đĩa thức ăn thôi mà, em đi thay đi phục đi đã.”

“Mọi người không có gì để ăn nữa à? Hay là để tôi làm cho các bạn nhé, bạn thay quần áo đi rồi tôi sẽ giặt.”

Tư Đồ Quyết nghe vậy thấy rất chán nản, một đĩa thức ăn thôi mà? Anh ta nói dễ dàng, cô ta lại càng dễ dàng hơn, cứ coi như cái đồ đáng chết kia có làm một trăm lần trứng sốt cà chua thì sao chứ, tâm ý của cô phải bồi thường sao đây?

Ngô Giang tìm thấy khăn tay liền đưa cho tư Đồ Quyết, cô lắc đầu không nhận, lau cũng vô dụng, cũng may trước lúc đi mẹ cô dặn cô ra ngoài phải mặc hơn một bộ, vì thế bên trong áo khoác của cô còn có áo T-shirt nữa. Cô cởi áo khoác ra, vứt trên mặt đất.

Cô gái kia cúi người nhặt.

Diêu Khởi Vân đi trước cô một bước: “Để tôi giặt.”

Thái độ muốn nhân nhượng cho khỏi phiền phức của Diêu Khởi Vân khiến Tư Đồ Quyết càng tức giận. Nếu là người khác thì cũng bỏ đi, dù trong lòng có chút bực bội nhưng đó cũng không phải đối phương cố ý. Nhưng lần này lại là cô ta, những gì đã trải qua trước đó khiến Tư Đồ Quyết cảm thấy rất nghi ngờ tính tình của cô gái này, huống hồ, cái tên cô hận nhất kia lại còn bảo vệ cô ta nữa!

“Liên quan gì đến anh! Diêu Khởi Vân, quần áo là do anh làm bẩn à? Không phải việc của anh, nếu anh muốn làm Lôi Phong[4] thì đến nơi khác mà tìm cơ hội!”

Không ít người ăn cơm gần đó đều qua xem, người con gái kia ngân ngấn nước mắt, cúi đầu giành lấy chiếc áo trên tay Diêu Khởi Vân, nở một nụ cười: “Cảm ơn anh, em tự giặt là được rồi.”

Sau khi cô ta cầm áo đi, Diêu Khởi Vân nhìn Tư Đồ Quyết thở dài, lặng lẽ trở về chỗ ngồi lúc nãy.

Tư Đồ Quyết giận tới đỉnh điểm, nhưng cảm thấy thật hài hước, cô chỉ về hình dáng cô gái bên cạnh dòng nước, nói với Ngô Giang bên cạnh: “Anh nhìn đi, cô ta có giống một cô nha hoàn oan ức, còn em là một bà địa chủ xấu xa.”

Ngô Giang cố ý nhìn lên nhìn xuống đánh giá, rồi cười nói: “Dáng người của bà địa chủ cũng không tệ lắm.”

“Anh muốn chết à.” Tư Đồ Quyết tức giận, hai người nói cười, cố ý không quan tâm Diêu Khởi Vân và Tiểu Căn.

Một lúc sau Diêu Khởi Vân đi tới lật tay Tư Đồ Quyết, nghiêm mặt hỏi: “Không bị bỏng chứ?”

Tư Đồ Quyết vẫn giận dỗi không nói chuyện.

Mới vừa yên tĩnh được một lúc, có tiếng thét bên cạnh dòng nước vọng tới, bầu không khí yên tĩnh xung quanh nhất thời bị phá vỡ, rất nhiều người nghe thấy chạy tới xem xảy ra chuyện gì, Diêu Khởi Vân vẫn nắm tay Tư Đồ Quyết liền kéo cô đi: “Đi, chúng ta cũng đi xem.”

Còn chưa đến gần thì đã nghe thấy bạn học xung quanh bàn luận, thì ra một học sinh mới giặt áo cạnh dòng nước không cẩn thận giẫm phải mảnh thủy tinh, gan bàn chân bị rách.

Hơn trăm người ở đây đều là học sinh y khoa, Ngô Giang và mấy người khoá trên chen vào, đơn giản xử lý vết thương. Cũng may thuốc mang đến rất đầy đủ, vết thương không chảy nhiều máu, không đáng ngại lắm. Mọi người lúc này mới thở phào, tự động tản ra.

Sau đó Ngô Giang có nói cảm giác của mình về chuyện này với Tư Đồ Quyết, nói cô gái đó thật sự không đơn giản, lúc đó cậu tự tay thay cô ta rút miếng thủy tinh ở chân ra. Chuyện nhỏ lúc

này mà cô ta đã khóc như mưa, vì thế cậu cho rằng lúc cậu rút miếng thủy tinh ấy cô ta còn ngất đi ấy, nhưng không ngờ ngay cả nhãn mặt cô ta cũng không có, thậm chí còn cười nói cảm ơn những người xung quanh.

“Đổi lại là anh, chưa chắc anh đã làm được như vậy. Nhiều khi anh cảm thấy những người lớn lên khác nhau thì cũng có quan niệm và trải nghiệm về nỗi đau khác nhau, tương tự với hạnh phúc cũng vậy. Em nói xem, Tư Đồ?”

Tư Đồ Quyết bất giác nhớ lại cánh tay đầy những vết thương của Diêu Khởi Vân.

“Ý anh là chúng ta không gan góc, hay bọn họ là siêu nhân?”

Ngô Giang đan tay vào nhau: “Anh không biết, dù sao vẫn là bốn chữ: Không cùng chủng loại.”

CHƯƠNG 18: KẾT CỤC CỦA TRÒ CHƠI

Từ miệng Ngô Giang, Tư Đồ Quyết mới lần đầu tiên nghe thấy tên cô gái kia.

Cô ta tên là Đàm Thiệu Thành.

Rất khó tưởng tượng, một cô gái nhìn qua nhỏ nhắn nhất gan lại có thể kiên cường như thế, sự tương phản mãnh liệt ấy khiến

người ta ấn tượng sâu sắc, cho dù Tư Đồ Quyết không muốn nhớ cũng khó.

Xảy ra sự cố ở bờ sông nhưng Đàm Thiếu Thành vẫn giặt sạch áo của Tư Đồ Quyết. Sau khi băng bó vết thương, cô không nghe lời khuyên của các bậc đàn anh phải nghỉ ngơi một chút, mà khập khiễng đi với chiếc chân bị thương, cẩn thận đem áo đi phơi ở cái cây gần trại chỗ mấy người Tư Đồ Quyết.

Vóng dáng cô không cao, cành cây thấp lại yếu ớt không chịu được lực, thử vào lần, áo ướt vẫn như muốn rơi xuống, cô chỉ có thể cẩn thận kiễng chân móc lên chỗ cao. Diêu Khởi Vân ở gần đó, vốn định không muốn nhiều chuyện, giữ thái độ im lặng, nhưng nhìn thấy cảnh này lại không chịu được, đi đến cạnh cô, không nói câu gì, lấy chiếc áo rồi phơi nó trên một cành cây chắc chắn.

Đàm Thiếu Thành cảm kích vô cùng, gần như cung kính với cậu. Chẳng qua chỉ là giơ tay làm chút việc, mà đối phương lại khách khí như vậy, Diêu Khởi Vân có chút ngại ngùng. Đúng lúc đó, Tư Đồ Quyết đang cùng Ngô Giang chơi cờ nhìn qua, Đàm Thiếu Thành quay về phía cô, vẫn sợ hãi như lúc trước nói: “Xin lỗi”. Tiếc rằng Tư Đồ Quyết vốn không nuốt nổi kiểu này, nhìn coi thường, rồi lại tiếp tục chơi cờ với Ngô Giang.

Đàm Thiếu Thành không đạt được sự tha thứ, lại bị Tư Đồ Quyết coi thường, trên mặt có vài phần ngượng ngùng, mà Diêu Khởi Vân đối với thái độ thân thiện của cô cũng không nhiệt tình

ân cần lắm, thấy mình không có việc gì đã ngồi sang một bên, lặng lẽ thu dọn đồ trong ba lô.

Lúc này, Tiểu Căn đang xem Tư Đồ Quyết và Ngô Giang chơi cờ thì bụng phát ra tiếng kêu, khuôn mặt cậu thật thà nhất thời đỏ lên, lắp bắp nói: “Chi bằng... chúng ta đem tất cả đồ ăn còn lại bỏ vào trong nồi, rồi đảo lên, ăn tạm một chút vậy?”

Đàm Thiếu Thành lúc ấy mới biết bọn họ vẫn chưa ăn gì, sự cố lúc trước đã hoàn toàn phá tan nhiệt tình bắt tay làm canh thang của Tư Đồ Quyết, kế hoạch dùng bữa của những người khác cũng bị gác lại. Lúc này những nhóm khác đã rửa bát, bên tổ Đàm Thiếu Thành cũng không ngoại lệ.

Cô lập tức nói: “Đều tại mình khiến các bạn không được ăn cơm. Đói bụng sao được, hay là để mình làm cơm cho các bạn nhé? Rất nhanh thôi.”

Ngô Giang nhìn cô, chân vẫn còn quẩn gạc: “Không cần, em đang bị thương, nghỉ ngơi một chút đi, đừng để ý đến chúng tôi, thực ra không xong thì còn có tôi mà, nói thế nào thì món cơm rang trứng của tôi cũng tuyệt đỉnh nha.”

Tư Đồ Quyết cười xuýt một tiếng: “Món cơm rang trứng của anh có mùi vị như than cháy ấy.”

Đàm Thiếu Thành cúi đầu nhìn nguyên liệu nấu ăn còn lại của bọn họ, cơm nấu ngon rồi, còn có một ít rau cải và mấy quả trứng. Cô liền bê nồi lên, Tiểu Căn và Diêu Khởi Vân đều tiến tới ngăn cản, nói là để bọn họ tự làm.

“Đừng tranh giành với em được không? Để lòng em dễ chịu chút đi. Các anh đáng lẽ được ăn cơm sớm rồi, quả thật là em không tốt.” Đàm Thiếu Thành áy náy cười: “Hơn nữa em bị thương ở chân chứ có phải ở tay đâu, bây giờ không sao rồi. Yên tâm đi, em làm cơm nhanh lắm.”

Cô tập tễnh né qua tay bọn họ, bê nôi đến cái bếp đơn giản. Diêu Khởi Vân không nói nữa, Tiểu Căn cũng chạy nhanh qua giúp.

Tư Đồ Quyết vỗ tay cười: “Thật là vì họa gặp phúc nha.”

Đàm Thiếu Thành dường như không nghe thấy, làm việc bận rộn. Tay cô quả thật rất nhanh nhẹn, rõ ràng bình thường đã quen làm những việc này, nhóm lửa, thái rau, cho các thứ vào nôi rất thuần thục. Đáng vẻ lúc làm việc của cô tự tin hơn nhiều so với lúc cô cư xử với người khác, khuôn mặt có một chút uể oải nở ra một tia tươi cười. Hai mươi phút sau, mọi người đều thấy mùi vị đồ ăn, hai món ăn đơn giản đã hoàn thành.

Vì muốn bù lại lỗi lầm lúc đụng phải Tư Đồ Quyết, Đàm Thiếu Thành đã đặc biệt làm lại món trứng sốt cà chua, nhưng trình độ rõ ràng hơn hẳn Tư Đồ Quyết, nhìn qua khiến người ta rất muốn ăn. Bụng Tiểu Căn càng lúc càng kêu gào dữ dội.

Cô gọi mọi người nhanh đến ăn, Diêu Khởi Vân khách sáo nói cảm ơn, ngay cả Ngô Giang cũng không khách khí hít hít mũi, sau đó cũng chịu thua Tư Đồ Quyết, thích thú đi qua “kiểm tra” thành quả lao động của Đàm Thiếu Thành.

Chỉ có Tư Đồ Quyết vẫn vui đầu nghịch bàn cờ, Đàm Thiếu Thành đỏ mặt gọi cô: “Tư Đồ, ăn cơm đi.”

Diêu Khởi Vân đem một bát cơm đến cạnh cô, ngồi xổm xuống, rồi giơ bát cơm ra trước mặt cô.

“Được rồi, đại tiểu thư, em giận đủ chưa? Ăn no rồi mới có sức mà tiếp tục giận chứ.”

Tư Đồ Quyết tức giận đẩy chiếc bát cậu sang một bên: “Em nhìn anh là đủ no rồi. Chúc mọi người ăn cơm vui vẻ.”

Cô nói xong liền đứng dậy bước đi, Ngô Giang đang ăn cơm thấy Diêu Khởi Vân không động tĩnh gì, vội và mấy miếng cơm vào miệng, rồi ú ớ gọi theo: “Tư Đồ, em đi đâu đấy? Anh đi cùng em.” Nói xong vừa nuốt đồ trong miệng, vừa chạy theo.

Diêu Khởi Vân cũng đứng dậy, liếc nhìn Đàm Thiếu Thành đang hoang mang bối rối.

“Không phải em lại làm sai gì đấy chứ? Xin lỗi, nhưng em thật sự không có ác ý mà.” Cô nói.

Diêu Khởi Vân theo thói quen lấy đũa gắp gắp hành tây trong bát, đột nhiên nhớ ra cô không ăn, sao lại chọn thứ cô không thích ăn nhất chứ.

Cậu cười cười, nói với Đàm Thiếu Thành: “Em ấy đang nóng nảy, anh thay em ấy xin lỗi em, em đừng để ý làm gì.”

Ở bên kia, Ngô Giang đã bắt kịp Tư Đồ Quyết cạnh một cây gỗ nhỏ, cậu vỗ ngực nói: “Mới ăn no đã phải chạy một trăm mét, anh mà bị viêm ruột thừa sẽ tìm em tính sổ đấy.”

“Ăn, ăn, ăn, anh chỉ biết có ăn, cẩn thận tiêu hoá không được thì chịu không nổi đâu.” Tư Đồ Quyết kéo một chiếc lá cây, tức giận trách móc Ngô Giang: “Anh là đồ tham ăn quên nghĩa, lập trường thật không kiên định.”

Ngô Giang cười nói: “Anh dù rượu thịt đã qua dạ dày nhưng chí khí vẫn còn. Em cũng vậy, hà tất phải làm khó chính mình? Không đáng.”

“Đói chết em cũng không ăn đồ cô ta làm. Các anh nói em không hiểu đạo lý cũng được, em không thích cô ta, càng không muốn nhận ân tình này của cô ta. Vô sự mà đòi xum xoe, không là kẻ gian cũng là trộm! Tên đáng chết Diêu Khởi Vân, làm em tức chết mà...”

“Tức gì chứ! Đi, lúc này anh nhìn thấy trong rừng có rất nhiều chim, chúng ta đi xem đi.” Ngô Giang vỗ bả vai Tư Đồ Quyết, lấy một thanh socola từ trong túi áo đưa cho cô: “Đây là vật quý của anh đấy, vẫn là người anh này tốt với em nhỉ?”

Tư Đồ Quyết làm động tác nôn mửa, hai người phấn khích đi tìm chim trong rừng, đi được một vòng tròn, những loại hiếm có mà Ngô Giang nói đều không thấy, chim sẻ cũng rất ít.

Ngô Giang làm một cây ná thô sơ, ra vẻ muốn bắn chim.

Tư Đồ Quyết ngăn cậu lại: “Tích đức chút đi, chim nhỏ đều có đôi có cặp, anh cẩn thận bị báo ứng đấy.”

“Anh không sợ, anh phúc lớn mạng lớn có thể sống đến chín mươi tuổi đấy.”

“Vậ phạt anh goá bụa đến trăm tuổi.”

“Em dám nguyên rủa anh?” Ngô Giang nghe rằng trợn mắt nhưng Tư Đồ Quyết đã sớm chuồn đi xa.

Lúc hai người ở trong rừng đi ra đã là hoàng hôn, ở giữa chỗ cắm trại đã bắt đầu nhiều hoạt động thú vị. Ngô Giang từ xa đã thấy Diêu Khởi Vân đứng trước khu đồ chữ, người con gái đứng cạnh cậu không phải Đàm Thiếu Thành thì là ai? Trong tay Diêu Khởi Vân đang cầm một tờ giấy viết câu đối, cậu cúi đầu nói câu gì đó mà Đàm Thiếu Thành cười cười.

Không đợi phản ứng của Tư Đồ Quyết, Ngô Giang nhanh kéo cô đến hướng ngược lại.

“Còn nhớ thứ bí mật anh muốn cho em xem không?” Cậu nhìn một vòng tròn khác đang đầy người vây quanh, mắt sáng lên.

Tư Đồ Quyết bán tín bán nghi: “Có thật không đấy? Anh mà gạt em thì anh thảm đấy.”

Hai người chen chúc lên đầu, thì ra là một hội hát nhỏ. Người con trai khoá trên ở cùng trên xe với Tư Đồ Quyết lúc trước đang ôm đàn guitar hát “Không có gì”, dù ngũ âm không đủ, nhưng vì là đã cố gắng biểu diễn nên cũng nhận được những tràng pháo tay.

Người con trai ấy hát xong, nhìn đám anh em xung quanh: “Có ai muốn lên đây không... Đừng câu nệ như thế, nào đến đây, đến đây, đặc biệt là con trai, phải có dũng khí...”

Đúng lúc đang ồn ào, guitar của cậu bị người khác giành lấy.

“Tam Da, tôi nhớ khi còn là tân sinh viên, cậu không có dũng khí như vậy đâu nha.” Người kia nhẹ nhàng băng quơ nói, sau đó tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế cao ở giữa vòng vây, điều chỉnh dây đàn, không nói nhiều lời, chỉ đơn giản sau khi dạo qua khúc đầu thì cất tiếng hát.

Rất dễ nhận thấy người này đã trấn áp tên nam sinh khoá trên có tên là “Tam Da” kia. Tam Da cũng không dám khoe khoang nữa, ngoan ngoãn đứng một bên xem.

Giọng hát của cô ấy không cao quá, thậm chí đôi chỗ không để ý, vài câu đầu bị tiếng của những người đứng xem lấn át, nhưng rất nhanh sau đó, giống như bị tiếng hát của cô ấy cuốn hút, đám người bắt đầu dần dần yên tĩnh, tiếng hát khe khẽ của cô trở nên rõ ràng.

**“Ánh chiều tà phía chân trời, vài đám mây trắng vờn vờ,
Gió đêm bầu bạn cùng hoàng hôn, chiếc thuyền nhẹ lướt lư cô
ảnh,**

**Sương mù trên núi khe khàng ngưng, tiếng sáo thổi khúc tống
qui**

**Ta chống gậy đi, nhìn dòng nước chảy lừ đừ
Có thể chở nổi buồn ly biệt của ta về đông không?
Tiếng chuông lạnh trên núi, từng hồi vắng lặng,
Như Lai có biết ta trở về không?”**

Tư Đồ Quyết không hiểu rõ âm luật lắm, khi còn nhỏ rất hận vì mẹ bắt cô học piano, thời trung học cũng có một thời gian tự học

guitar mà cuối cùng vẫn bỏ dở giữa chừng. Nhưng cô thừa nhận người trước mắt đang tự đàn hát là một người sống mà cô tự mắt nhìn thấy (không tính các ngôi sao minh tinh trên TV) chơi guitar như mây bay nước chảy. Bài hát này cô chưa từng nghe qua, từ làn điệu thì chắc là bài hát cổ, rất dễ nghe, trên hòn đảo nhỏ ngày hè này quả thực rất hợp, thêm nữa còn có nỗi phiền muộn man mác. Trong giọng điệu của người hát còn có chút tình cảm, rất thích hợp, vì thế bài hát dường như chạm đến lòng người.

“Thứ bí mật đó đâu? Không được lừa dối em đâu đấy.” Dù bị tiếng hát kia hấp dẫn nhưng Tư Đồ Quyết vẫn không từ bỏ sự tò mò của mình, dùng tay chọc chọc vào người Ngô Giang đang nín thở yên lặng đứng bên cạnh.

“Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt.” Ngô Giang cười hi hi.

“Cái gì vậy?” Tư Đồ Quyết không hiểu, nhưng chỉ vài giây sau, trong đầu chợt loé lên: “A...”

Ngô Giang vội ra hiệu bảo cô im lặng.

“Thế nào?” Cậu hạ giọng hỏi, khuôn mặt vẫn luôn dửng dưng chợt hiện ra một chút ngượng ngùng.

Tư Đồ Quyết thấy vậy càng có thêm cảm giác ngạc nhiên, phải biết rằng cô đã biết Ngô Giang mười mấy năm rồi, tự vấn thì cô cũng là người hiểu cậu nhất trên thế giới này. Quan hệ giữa cô và Ngô Giang sở dĩ thân thiết như vậy ngoài vì gia đình thân thiết, tính cách hợp nhau thì quan trọng hơn còn vì tính cách Ngô Giang có một kiểu tùy ý “thế nào cũng được”. Tư Đồ Quyết thường nói nội

tâm bên trong của Ngô Giang chắc có phần tinh túy “khoáng đạt vô vi”, cậu thích rất nhiều thứ nhưng đồng thời cũng lãnh đạm với rất nhiều thứ, đạt được thì vui mừng mà mất đi cũng không đau thương, hiếm khi thấy có gì khiến cậu quan tâm tính toán. Tính cách này với sự ngang tàng bướng bỉnh của Tư Đồ Quyết tự nhiên bổ sung cho nhau, vì thế từ bé đến lớn bọn họ chưa từng xấu hổ ngượng ngùng với nhau bao giờ. Nhưng cậu lại đem giữ bí mật kia trong lòng, nhất là ở trước mặt bạn tốt lại còn giấu đi, đây là chuyện Tư Đồ Quyết không ngờ tới.

Tư Đồ Quyết chăm chú quan sát cô gái chơi guitar kia. Chưa đến mức xinh đẹp tuyệt đỉnh, nhưng lông mày thanh mảnh, đôi mắt sáng ngời, phong cách thanh tú, không biết có phải do người gầy không, cả người có một cảm giác mỏng manh mà tinh khiết, giống như loại sứ xanh được nước rửa sạch đến mức tinh khiết vô cùng. Trong lúc cô gảy tay cử động dường như còn có chút cao ngạo khiến Tư Đồ Quyết đã từng đọc “Hồng Lâu Mộng” bất giác nhớ đến Diêu Ngọc, cảm giác cô ấy chính là nhân vật “Cho là ăn thịt hôi tanh; Lựa the, là lượt, coi khinh không thềm”, chỉ cần ở trước mặt cô ấy thì đều là “tục”.

Tư Đồ Quyết ghé vào tai Ngô Giang: “Thì ra anh thích điệu nhạc văn thanh như này, nhưng anh có chịu được người ta “phẩm cách” thế kia không?”

Quả nhiên, Ngô Giang lập tức tặng lại cô một chữ: “Tục!”. Cậu cũng không che giấu trước mặt Tư Đồ Quyết: “Anh em tốt, anh đều

nói vậy đấy, sao nào? Mắt anh không tồi đấy chứ.”

“Được lắm!” Tư Đồ Quyết cố ý nhú mày nói, nhưng rất nhanh liền cười kéo cánh tay Ngô Giang: “Xem kiểu mà bác sĩ tương lai Ngô Giang của chúng ta thích thì thế nào cũng tốt rồi.”

Cô thật lòng vì bạn tốt mà cảm thấy rất vui sướng, ngay cả Ngô Giang cũng đã động lòng, xem ra cái đảo nhỏ này giống như đảo tình yêu kiều diễm vậy.

“Đúng rồi, thái độ của người ta với anh thế nào? Anh vẫn chưa nói cô ấy tên gì, là bạn học của anh à? Nhìn có vẻ không phải là tân sinh viên đâu.”

“Tư Đồ Quyết, sao em lảm chuyện thế? Còn nữa, để ý lời chút, đừng để người ta hiểu lầm lại không tốt.” Ngô Giang cười, rút tay ra, tuy miệng nói vậy nhưng ngay sau đó lại rạo rực ồn ào bên tai Tư Đồ Quyết: “Cô ấy tên là Khúc Tiểu Uyển, đương nhiên không phải là tân sinh viên, là nghiên cứu sinh ở khoa bọn em đấy, anh và cô ấy quen nhau ở thư viện. Ít nhất cô ấy với anh... đương nhiên là thích rồi, nhưng vẫn chưa có biểu hiện ra thôi.”

“Cô ấy là nghiên cứu sinh á? Vậy là lớn hơn anh mấy tuổi rồi!” Tư Đồ Quyết kinh ngạc, né tránh cánh tay muốn che miệng của Tư Đồ Quyết lại: “A, a, chuyện tình chị em... Còn nói gì mà người ta chưa biểu hiện ra, không chừng trong mắt chị ấy anh cũng chỉ là đàn em thôi!”

Nhìn dáng vẻ chán nản của Ngô Giang sau khi bị bóc trần, Tư Đồ Quyết rất vui vẻ: “Cách mạng chưa thành công, đồng chí vẫn cần

cố gắng. Phải dùng đến em thì dùng khách khí nha, hay là em thay anh đi nói với cô ấy?”

Ngô Giang thấy cô có vẻ muốn lập tức xung phong tác hợp, bỗng thấy không ổn, liền lời kéo xin: “Bà cô à, chúng ta đi xem chỗ khác có gì hay ho không đi.”

Bóng tối bao trùm, các nhóm hoạt động đều dùng máy phát điện thuê đến, các ngọn cây trên đảo treo mấy ngọn đèn công suất lớn, giữa sân lửa trại cháy rừng rực, tuy không thể nói là đèn sáng rực, nhưng một hòn đảo đầy những người trẻ tuổi phảng phất không khí sôi nổi thanh xuân. Xung quanh đều vui đùa ầm ĩ, các sinh viên ai nấy đều trở về trại, xếp thành một vòng, lửa trại chính thức bắt đầu đốt cháy.

Ngô Giang và Tư Đồ Quyết muốn tìm một chỗ ngồi, Tiểu Căn sớm nhìn thấy họ, vội vẫy vẫy bọn họ qua. Tư Đồ Quyết đang định tiến lên thì nhìn thấy Diêu Khởi Vân và Đàm Thiếu Thành vẫn đang nói chuyện liền nhìn Tiểu Căn lắc đầu, rồi tìm một chỗ khác ngồi. Trong lúc cô nhìn biểu cảm của Diêu Khởi Vân rõ ràng đang muốn nói gì đó mà lại thôi, trong lòng cảm thấy rất tức giận nên cố tình không thèm để ý.

Người chủ trì hoạt động lại là nam sinh tên là “Tam Da” ấy, thì ra cậu ta là bạn cùng lớp với Ngô Giang, tên thật là Thiệu Ba. Khi Thiệu Ba kí tên, chữ “Ba” (波) luôn phân thành hai phần, chột nhìn giống như “Thiệu Tam Da”, vì thế, mọi người đều gọi cậu là “Tam Da” (三皮) . Vì tính tình sôi nổi nên trong các đoàn thể ở trường,

Tam Da giữ không ít các chức vụ từ bé đến lớn, nơi nào nhiệt như thế này lại càng không thể thiếu cậu được.

Sau khi kêu gọi mọi người yên lặng, Tam Da liền đưa ra một trò chơi hâm nóng, gọi là “Kết đôi”. Qui định là mười nam sinh, mười nữ sinh cùng chạy trong một vòng tròn, người còn lại ở bên ngoài đánh trống, trong nháy mắt khi tiếng trống vừa dứt, người chơi phải lập tức kéo tay của người gần mình, mà người kia nhất định phải là khác phái, như vậy là “kết đôi” thành công. Nếu có người không may bị rớt lại sẽ bị loại, người bị loại trước mặt mọi người nhất định phải biểu diễn một tiết mục năng khiếu. Người càng ít, vòng tròn càng nhỏ.

Tam Da quả là “vua trò chơi”, biết rõ trò chơi nào nhiệt này có chút mờ ám sẽ khiến tinh thần những nam nữ thanh niên phấn chấn. Quả nhiên, cậu vừa dứt lời, cả sân đã sôi nổi, nhưng ở đây tân sinh viên rất nhiều, đều xa lạ với nhau, đa số có chút ngại ngùng, nóng lòng muốn thử nhưng lại chần chừ, vì thế người chủ động chơi không nhiều.

Ngô Giang vẫn cảm thấy rất buồn cười, nhưng Tư Đồ Quyết lại vỗ mạnh tay cậu, vì thế mới phát hiện Khúc Tiểu Uyển đang cười bị Tam Da kéo tới vòng tròn, trở thành người tham gia đầu tiên. Nếu sư huynh sư tử đã dẫn đầu thì rất nhanh liền có hai nam sinh dũng cảm bước lên.

“Đi, đi bóp nát cái tên Tam Da kia.” Tư Đồ Quyết quả quyết đẩy Ngô Giang về phía trước, sau đó cũng bị Ngô Giang kéo đi, cô

đương nhiên không sao cả, đã đến rồi thì cứ chơi thôi, dù sao cũng là trò chơi vui mà.

Hai mươi người nhanh chóng tập hợp, khi người đánh trống tuyên bố bắt đầu, Tư Đồ Quyết vẫn luôn thay Ngô Giang để ý Khúc Tiểu Uyển, lúc này cô mới phát hiện trong vòng hai mươi người này còn có bóng hình mà mình vô cùng quen thuộc.

Diêu Khởi Vân đột nhiên tham gia hoạt động náo nhiệt như này thật là chuyện lạ. Lúc Tư Đồ Quyết còn đang ngạc nhiên đến mức rớt tròng mắt thì bỗng bừng tỉnh, tỏ vẻ khinh thường, thì ra tham gia trò chơi cùng cậu còn có âm hồn không tan Đàm Thiếu Thành.

Lẽ nào cô ta giỏi thế, khắp khiễng một chân rồi còn muốn chơi sao.

Trò chơi bắt đầu rồi, vì vị trí đứng của những người chơi đều rất tùy tiện, mọi người ở trong chiếc vòng tròn nhỏ đó quay chỗ này chỗ nọ, khi người nào người nấy vẫn chưa biết nên đi đâu thì tiếng trống dứt. Hiệp thứ nhất, tiếng trống vừa cất lên, Tư Đồ Quyết đã bị một nam sinh ngăm đen cao lớn kéo mạnh, Diêu Khởi Vân lại dắt tay một nữ sinh có khuôn mặt tròn. Tư Đồ Quyết đang buồn bực sao không nhìn thấy Đàm Thiếu Thành thì đúng lúc nhìn thấy Ngô Giang, nhất thời không nhận được cười, hoá ra Ngô Giang đang giữ Đàm Thiếu Thành.

Hiệp này có một nam một nữ ở hai góc khác nhau bị rớt lại, đôi nam nữ này cũng rất tự nhiên, hai người cùng kết hợp nhảy một

điệu waltz đơn giản, rồi ra khỏi sân cùng mọi người xem tiếp.

Trước khi hiệp thứ hai bắt đầu, Tư Đồ Quyết không quên mục đích của trò chơi lần này là đẩy Ngô Giang qua vòng tròn đông người đến chỗ Khúc Tiểu Uyển, cô nhìn Ngô Giang đang theo tiếng trống dồn dập mà hướng về phía Khúc Tiểu Uyển đang ở rất gần, ngâm cổ vũ cậu.

Lần này tiếng trống rất lâu, lúc dừng rất đột ngột, trong nháy mắt xung quanh liền yên lặng, Ngô Giang nhanh chen qua Tam Da, thành công giữ Khúc Tiểu Uyển, còn Tư Đồ Quyết đi đến đâu cũng gặp phải cậu nam sinh cao to kia, vẫn như cũ, chuẩn xác chìa tay về phía cô.

Nhưng trong nháy mắt khi nam sinh kia chạm được vào Tư Đồ Quyết, cô cảm thấy cơ thể mình bị nghiêng mạnh, cánh tay bên kia bị người nào đó tóm mạnh, cô suýt nữa không đứng vững, sau khi nhờ người bên cạnh để đứng vững, cô nhìn xuyên qua đám người chật chội mới phát hiện người đã nắm tay cô dĩ nhiên là Diêu Khởi Vân cách cô cũng không gần lắm. Đàm Thiếu Thành đứng cạnh cậu, vẻ mặt xấu hổ và ngơ ngàng đứng một mình ở đó.

Đàm Thiếu Thành đương nhiên làm sao hiểu được, rõ ràng trước đó Diêu Khởi Vân và Tư Đồ Quyết còn giận nhau, đáng vẻ như chết cũng không qua lại với nhau. Lúc trước cô còn nói chuyện với Diêu Khởi Vân, cả hai đều nói những chuyện vui vẻ khi nhỏ ở quê, lúc cảm thấy có chút hợp ý, cô từng thăm dò hỏi xem Tư Đồ Quyết có phải bạn gái của cậu không nhưng lúc ấy cậu đã quả quyết

phủ nhận rồi. Sao vào thời điểm mấu chốt này, Diêu Khởi Vân rõ ràng đã bỏ rơi người ở gần cậu, ngược lại, đi tìm đại tiểu thư tùy hứng mà cậu vẫn bảo không chấp nhận được ấy, huống hồ Tư Đồ Quyết vẫn luôn tránh cậu, cố ý đứng xa cậu.

Người tổ chức đến xem tình hình trận chiến, lúc nhìn thấy Tư Đồ Quyết, mọi người đều bật cười. Thì ra cách để cô giữ cân bằng người là hai tay bị hai người ở hai hướng khác nhau kéo, hai tay cô như muốn đem cô tách thành hai mảnh.

“Giờ như thế nào đây?” Người tổ chức có chút do dự, qui tắc trò chơi là yêu cầu mỗi “đôi” chỉ có hai người. Vì thế anh ta chỉ có thể hỏi đương sự là Tư Đồ Quyết thôi: “Ai kéo tay bạn trước?”

Tư Đồ Quyết biểu tình, hàm ý bảo anh ta hỏi trời ấy.

Cũng may cậu nam sinh to cao kia có tinh thần thi đấu, dù Diêu Khởi Vân chặn ngang tới nhưng cậu thừa nhận mình đã tới chậm vài giây. Cậu nhẹ nhàng buông tay, ý là mình bị loại. Diêu Khởi Vân nắm chặt cổ tay Tư Đồ Quyết vẫn đang kéo mạnh, vì thế Tư Đồ Quyết lập tức đứng không vững, đụng vào một đôi nam nữ đang đứng giữa mình và Diêu Khởi Vân, liền luôn miệng nói xin lỗi.

Ngoài cậu nam sinh kia, không nghi ngờ gì Đàm Thiếu Thành cũng bị loại.

Cậu nam sinh kia rất nhanh đã ngâm một bài thơ trước mặt mọi người, hùng hồn dũng dạc, khiến cả sân hò reo. Đến phiên Đàm Thiếu Thành, cô đỏ mặt, giống như một quả cà chua, đan tay đứng trước người xem, càng vội vàng suy nghĩ thì đầu óc lại càng

trống rỗng. Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng biểu diễn trước mặt nhiều người như vậy, lúc đầu lên tham gia trò chơi đã là dũng cảm lắm rồi, không ngờ lúc này lại khó ứng phó như vậy.

Cô lắp bắp, cố lấy dũng khí, giọng nhỏ thəm hát lên. Bởi vì quá hồi hộp và căng thẳng, ngay cả lời cô cũng không nhớ, lại còn ngắc ngư lắp bắp, Tư Đồ Quyết phải nghe một lúc mới hiểu thì ra cô ấy đang hát “Câu chuyện Tiểu Thành” của Đặng Lệ Quân.

Lúc hát đến đoạn: “Hát lại hát, nói rồi lại nói, câu chuyện Tiểu Thành thật hay...”, không biết vì vội hay vì giọng địa phương mà cô hát thành: “Lên rồi lên, làm rồi lại làm, câu chuyện Tiểu Thành thật hay...”, người nghe đều cố nhịn cười, chỉ có một người không quan tâm mà ôm bụng cười.

Người đó chính là Khúc Tiểu Uyển. Nghĩ đến chuyện cô ở vị trí của người chuyên nghiệp về hát hò, lại xem trình độ biểu diễn như vậy đã đủ lý do để cô ôm bụng cười. Cô cao giọng gọi người tổ chức: “Được rồi, đừng làm khó cô gái nhỏ đó nữa. Để cô ấy hát lần nữa, chắc Đặng Lệ Quân sẽ khóc đấy.”

Lời vừa nói xong, đám người đều cười vang. Nhưng khi tiếng cười vang lên liên tiếp, Đàm Thiếu Thành lúng túng lẻ loi đứng ở giữa đám đông. Cô hoảng sợ nắm chặt ống quần, nhưng ý thức được sự xấu hổ của mình có thể khiến mình lúc này nom giống một cô người hầu đáng thương, mắt ngân ngấn lệ, toàn thân phát run. Trước khi nước mắt chảy xuống, cô vội vàng quay tầm nhìn, trong làn nước mắt, cô thấy hai tay Diêu Khởi Vân và Tư Đồ Quyết đang

nắm chặt nhau, còn có nụ cười của Khúc Tiểu Uyển thanh cao và ánh mắt hàm ý xin lỗi của Ngô Giang.

CHƯƠNG 19: CHỈ VÌ KÝ ỨC, BẦU TRỜI SAO MỚI TỒN TẠI

Sự thật đã chứng minh qui tắc trò chơi của Tam Da xây dựng không hợp lý, trò “Kết đôi” chơi đến cuối cùng chỉ còn lại Diêu Khởi Vân, Tư Đồ Quyết, Ngô Giang và Khúc Tiểu Uyển. Nếu đã ít người, lại vừa tròn đôi thì bất kể vòng to hay nhỏ, đương nhiên khi tiếng trống dứt, bọn họ đều có thể chuẩn xác kết thành “một đôi”. Tranh đấu cuối cùng không phân thắng bại, người xem cũng nôn nóng, vì thế Tam Da lấy thân phận người chủ trì kết thúc trò chơi.

Trò chơi vừa ngưng, mọi người tự nhiên mỗi người một chỗ. Diêu Khởi Vân đi được vài bước mới phát hiện mình vẫn nắm chặt tay Tư Đồ Quyết, mà bên kia, Ngô Giang vốn tâm tư thế nào ai cũng biết, đã sớm buông tay Khúc Tiểu Uyển. Cậu vì “sự vô tình” của mình mà cảm thấy xấu hổ vô cùng, trong lúc lúng túng vội vàng buông tay Tư Đồ Quyết.

Ai ngờ hành động buông tay Tư Đồ Quyết quá bất thành linh, lực lại mạnh, ở vị trí của Tư Đồ Quyết vốn đang không hiểu chuyện gì nhìn giống như cô ở trước mặt tất cả mọi người bị cậu vút bỏ phũ phàng, ngay cả chuyện cậu đỏ mặt không dám nhìn cô cũng đương nhiên được giải thích là do xa lạ. Điều này làm cho Tư Đồ

Quyết vốn cao ngạo làm sao nuốt trôi được cục tức, khuôn mặt đang trong xanh như ngày vừa qua mưa gió nay chuyển sang mây đen dày đặc. Cũng may Ngô Giang lúc này đang phấn khởi bước tới kéo Tư Đồ Quyết đi, bảo muốn giới thiệu Khúc Tiểu Uyển với cô. Tư Đồ Quyết vui vẻ gật đầu đi cùng cậu, chỉ có sắc mặt vẫn không đổi, trong lòng lại buồn phiền không thôi về hình ảnh cứng rắn lạnh lùng của Diêu Khởi Vân.

Diêu Khởi Vân đứng ở xa nhìn Tư Đồ Quyết rất nhanh đã cùng Ngô Giang đến cạnh cô gái kia trò chuyện rất vui, Ngô Giang dường như nói gì đó rất thú vị, cả ba người cùng cười. Không biết vì sao, nơi nào có Tư Đồ Quyết, ánh đèn dường như đặc biệt sáng rực rỡ lên. Trước nay cô không thiếu bạn bè, không thể là người cô đơn, nhiều ánh mắt xung quanh chăm chú nhìn ngắm cô như vậy, nếu đem so sánh, cô lại cùng với một người vốn vô vị làm một chuyện kỳ cục, căn bản không thể nói là tổn thất điều gì.

Cậu cúi đầu dứt đám cây cỏ bên chân, đột nhiên nghe thấy Tiểu Căn buồn bực nói: “Ồ, sao bỗng dưng không thấy Thiếu Thành đâu nhỉ?”

Lúc này, đêm lửa trại dưới sự nhiệt tình của người chủ trì Tam Đa đã ở cao trào, hết người này đến người khác tham gia. Tuổi trẻ vốn xài không hết tinh lực, tha hồ cười nói và náo động. Tiểu Căn đứng dậy nhìn vòng tròn lớn người đang chuyển động, nhưng Diêu Khởi Vân lại theo bản năng nhìn về chỗ không có người nhất. Quả

nhien, cách đó không xa có một bóng hình cô đơn đang đi xa khỏi đám người, tập tễnh đi về phía rừng tối đen.

Ban ngày, bóng mát của rừng cây rất khoan khoái, sắc xanh khiến người ta dễ chịu, nhưng ai cũng biết bóng đêm thường giấu điều gì đó rất nguy hiểm. Diêu Khởi Vân tâm tình suy sụp, mình còn lo chưa xong, vốn định bảo Tiểu Căn đi xem nhưng Tiểu Căn vốn ít cơ bắp lại vẫn đang ngửa cổ không biết nên đi đâu tìm. Cậu đành bực bội ném đám cỏ trên tay, vội vàng đuổi theo cái bóng kia.

Diêu Khởi Vân đuổi kịp Đàm Thiệu Thành ở ven rừng, ngăn cô lại.

“Em muốn làm gì? Đây là nơi dã ngoại, lẽ nào em không biết buổi tối đi lại lung tung rất nguy hiểm hay sao?”

Đàm Thiệu Thành lặng im chảy nước mắt: “Anh đừng quản em.”

Cô không biết vì sao Diêu Khởi Vân vốn luôn lịch sự khách khí lại lần đầu tiên nặng lời như vậy: “Em cho rằng anh quản em? Anh quản chính mình còn không được đây này. Nhưng có chuyện gì xảy ra đến mức mạo hiểm tính mạng thì sao? Nếu em xảy ra chuyện gì, bao nhiêu người ở đây đều phải chịu trách nhiệm đấy.”

Nước mắt Đàm Thiệu Thành càng chảy dữ dội, ôm lấy thắt lưng mình khóc lóc: “Ai quan tâm em chứ? Em thì sao nào? Em biết,

em vừa quê mùa vừa ngu ngốc, giống như quái vật, không ai coi trọng em cả!”

“Em muốn người khác coi trọng em, vậy trước tiên em phải coi trọng chính mình đã!” Diêu Khởi Vân lớn giọng nói với cô, nói xong, cậu cúi thấp đầu, giống như lặp lại với chính mình: “Không sai, em phải coi trọng chính mình đã. Danh dự là do chính mình tạo ra, giống như bộ quần áo cuối cùng trên người, người khác không hẳn muốn biết dưới lớp quần áo kia là cái gì. Nếu tự em chủ động lột ra, thì trên người em thật sự không còn gì nữa cả.”

Cậu nói xong liền chỉ về phía đám người đang huyên náo kia: “Anh muốn trở về rồi, em nghĩ thế nào thì tùy em. Tiểu Căn vẫn đang đi tìm em, cậu ấy rất lo lắng cho em đấy.”

Sau đó, cậu ngoảnh đầu quay về, bỏ lại Đàm Thiếu Thành vẫn đắm lệt. Một lúc sau, cậu nghe thấy tiếng bước chân đi theo mình, tiếng kia nặng nề và chậm chạp.

“Có phải chân vẫn đau không?” Cậu hỏi Đàm Thiếu Thành vẫn đang do dự cùng cậu đi về phía ánh sáng kia.

Đàm Thiếu Thành lắc đầu, cố gắng để mỗi bước chân đi giống như bình thường, nhưng vì nhện đau mà hai hàng lông mày cau có lại một chút.

Diêu Khởi Vân thở dài, dừng lại nói: “Nhắc chân em lên để anh xem nào.”

Đầu tiên cô không động đậy, nhưng sau đó thấy cậu lặng lẽ chờ đợi liên chậm rãi kéo chân từ trong giày ra. Lòng bàn chân bị quấn bằng không biết từ khi nào đã chảy máu.

“Chân của em đã như vậy rồi, lúc trước sao lại cậy mình khoẻ tham gia trò chơi làm gì chứ?”

Đàm Thiếu Thành cười khổ: “Không biết anh có tin hay không, sau khi nhận được lời mời tham gia trại hè lần này, em giống như Alice ở xứ sở thần tiên ấy; rất nhiều người, rất nhiều vật đều lạ lẫm, em vừa thích thú vừa lúng túng, không biết nên làm thế nào. Em muốn nhanh hoà nhập với nơi này nên miễn cưỡng buộc mình phải dũng cảm lên một chút; có thể biết thêm nhiều người, tham gia nhiều hoạt động là có thể giống họ rồi. Kết quả rõ ràng lại trở thành trò hề. Không giống là không giống, khi người khác học piano thì em đang chần bò nhặt củi, sao em lại phải lừa chính mình thế chứ.” Cô nói xong liền lau nước mắt trên mặt: “Anh nói rất đúng, em không được phép không coi trọng chính bản thân mình. Cứ coi như em không giống người khác thì cũng phải mạnh hơn người khác.”

Diêu Khởi Vân không bình luận gì, chìa tay ra đỡ cô.

Nhìn Diêu Khởi Vân cẩn thận cố gắng giữ khoảng cách với cơ thể mình, Đàm Thiếu Thành bỗng nhiên chân thành nói: “Cảm ơn anh, anh là một người tốt.” Nói xong liền mỉm cười, nụ cười này

không mang vẻ khiêm tốn nhỏ bé giống như lúc trước, mà xuất phát từ nội tâm nên đầy thân mật và cảm kích.

Diêu Khởi Vân đỡ Đàm Thiếu Thành đến gần đám đông rồi để cô ngồi dưới một gốc cây, còn mình chạy đi tìm bạn học khoá trên đang giữ hộp thuốc, giúp cô băng bó lại miệng vết thương. Tiểu Căn cũng đi theo đến đây, thân mật hỏi này hỏi kia. Khi xác định tâm trạng cô đã ổn định, vết thương cũng không sao, Diêu Khởi Vân liền mượn cớ tránh đi, để lại Tiểu Căn ngồi chơi với Đàm Thiếu Thành.

Sau một hồi vui chơi, đêm hội cũng sắp kết thúc, đa số mọi người đều vẫn còn thích thú liên tục năm tụm ba cùng nhau nói chuyện phiếm. Diêu Khởi Vân ở giữa đám đông dễ dàng tìm thấy Tư Đồ Quyết, kỳ lạ là Ngô Giang không biết chạy đi nơi nào mà vây quanh cô là mấy nam sinh lạ mặt, trong đó có cậu nam sinh cao to mà lúc chơi trò chơi đã không chịu rời xa cô.

Thế mà Tư Đồ Quyết đang như vàng trăng sáng bao quanh bởi các ngôi sao lại có vẻ tâm trạng không tốt, có thể vì ánh sáng ngọn đèn mà sắc mặt cô không tốt, nụ cười vốn đẹp long lanh như có vài phần miễn cưỡng.

Mặc dù biết rõ lúc này đi tìm cô nhất định sẽ phải nếm mùi bị ức hiếp, nhưng Diêu Khởi Vân lặng lẽ quan sát một lúc vẫn cảm thấy không yên tâm liền bất chấp đi đến gần bọn họ, ngại những

người không liên quan ở đó nên cậu đứng ở xa gọi: “Tư Đồ Quyết, em qua đây, anh tìm em có chút việc.”

Tư Đồ Quyết nghe tiếng vọng đến, bấu môi, trả lời: “Anh gọi em qua thì em phải qua, em là con chó nhỏ à? Anh có việc thì tự mình không thể tới đây à?”

Diêu Khởi Vân nhẩn nhẩn, theo lời cô nói đi tới, kéo cô đứng dậy từ mặt cỏ, đi vài bước lên phía trước.

Tư Đồ Quyết vẻ mặt chán ghét vùng vẫy: “Có việc thì nói đi, nhùng nhằng làm gì chứ?”

Diêu Khởi Vân cuối cùng cũng phát hỏa lên, cậu cũng không biết vì sao mình lại ở trước mặt cô luôn dễ yêu dễ giận, rất khó kiềm chế mình. Cậu vỗ vỗ tay mình, giống như trên đó có bụi vậy: “Sắc mặt em vì sao lại kém như vậy, uống nhầm thuốc à?”

Tư Đồ Quyết không chút do dự trả lời: “Anh quản được sao? Anh thật muốn mình là Hồ Hoa đại hiệp sao, chỗ nào có khó khăn thì ở đó có anh sao? Chiêu này tốt nhất anh nên dùng với người thích nó ấy, còn với em thì bỏ đi.”

Cô không bộc lộ chút tình cảm nào, Diêu Khởi Vân cũng không hề dùng giọng điệu tốt đẹp, vẻ mặt lạnh lùng mỉa mai: “Nếu không phải trước lúc đi mẹ em dặn anh ngàn vạn lần phải để ý em thì anh cũng không quản em sống hay chết!”

“Cút!” Sắc mặt Tư Đồ Quyết trắng bệch, tay chân cũng thúc vào cậu, giống như đuổi ruồi bọ: “Anh cút đi cho tôi!”

“Anh có chân, không cần cút. Em đừng nóng thế, anh vốn dĩ cũng muốn đi, em cứ thoải mái đi.” Diêu Khởi Vân nói xong liền đi, không quay đầu nhìn lại, cậu tưởng tượng ra ánh mắt như muốn ăn thịt người của Tư Đồ Quyết.

Bọn họ như thế là sao đây, sao lại không thể nói chuyện với nhau? Người nào làm phiền cậu đều có thể chịu đựng, người nào đáng ghét cậu cũng có thể ngoảnh mặt làm thinh, vậy vì sao hết lần này đến lần khác lại không thể bao dung với một Tư Đồ Quyết?

Cậu biết rõ Tư Đồ Quyết nhất định có gì đó không thoải mái, chắc cũng không đi xa. Thực tế, Tư Đồ Quyết đúng là không thoải mái, mà lại còn là rất không thoải mái, vấn đề chính là ở dạ dày của cô. Tư Đồ Quyết từ nhỏ ở nhà đã luôn tuân theo thức ăn hàng ngày mà mẹ cô nuôi dưỡng một cách rất khoa học, một ngày ba bát cơm theo qui luật, càng chưa từng bị đói. Lần này đã ngoại, việc nấu cơm đổ bể, lúc đó cô lại thấy tức cũng no rồi, sau đó bụng trống rỗng ăn thanh socola của Ngô Giang, lại thêm gió đêm lạnh, dạ dày giống như bị một mũi khoan đâm từng chút từng chút một.

Lúc Ngô Giang kéo cô đến chào Khúc Tiểu Uyển, cô đã cảm thấy không thoải mái, nhưng sợ Ngô Giang nhìn thấy rồi lo lắng cho cô mà bỏ lỡ chuyện với Khúc Tiểu Uyển, vì thế luôn ép mình nói cười

như bình thường, rồi lại từ chối đề nghị của Ngô Giang cùng đi đến cạnh dòng nước tản bộ. Ngô Giang không muốn để lại cô một mình, nhưng là bạn chí cốt của cậu nên cô càng phải hiểu rõ, không thể không tế nhị được.

Tiến Ngô Giang đi, Tư Đồ Quyết không dễ dàng mới tìm được chỗ hít thở, lúc này mới phát hiện người mình quen đều không thấy lấy một người, mặc dù rất nhanh sau đó những nam sinh không quen biết đến gần, nhưng khi cô nhìn thấy Diêu Khởi Vân từ trong rừng đang giúp Đàm Thiếu Thành chậm rãi tiến đến thì không chỉ dạ dày mà cả tâm gan đều run rẩy đau đớn. Được rồi, hôm nay hai người đã cãi nhau ầm ĩ một trận, coi như đã hoàn toàn yên lặng rồi, dù sao cô cũng đau đến mức nói không ra nữa rồi, cũng không muốn nghĩ đến chuyện buồn phiền đó nữa.

Không ngờ mấy nam sinh đến đây bắt chuyện không phải là những tên chỉ biết màu mè vô vị, bọn họ nói chuyện cùng cô một lát, cậu nam sinh cao to kia thấy vẻ mặt mệt mỏi của Tư Đồ Quyết, không phải vì lời cậu nói vô vị mà vì cơ thể không khoẻ, hơn nữa cô vẫn luôn ôm giữ bụng mình nên trong lòng đoán được vài phần, vội vàng đi hỏi xem có thuốc chữa đau bụng không.

Mới đầu Diêu Khởi Vân nhìn cậu nam sinh kia chạy đến chỗ đàn anh giữ thuốc cũng không để ý. Sau lúc cậu nam sinh kia xin được thuốc, chạy nhanh về cạnh Tư Đồ Quyết, đưa nước khoáng

cho cô uống, trong lòng cậu thấy lo lắng, vội chạy đến chỗ người giữ thuốc hỏi người lúc này lấy thuốc gì.

Sau khi biết Tư Đồ Quyết uống thuốc đau bụng, trong lòng Diêu Khởi Vân cảm thấy rất khó chịu, sao cậu có thể vô ý như vậy. Tưởng rằng ngày ngày làm bạn với cô, người hiểu cô nhất không ai khác là mình, người đáng lẽ phải quan tâm cô nhất cũng nên là mình, cậu biết rõ Tư Đồ Quyết hôm nay không ăn gì, biết rõ tính hiếu thắng của cô thật sự không thể làm người ta no được, biết rõ cô tuyệt đối không đem thống khổ của mình ra trước mặt người khác, sao cậu lại không nghĩ đến hậu quả của nó, lại còn tức giận với cô, ngay cả một người lạ cũng không như thế!

Giữa lúc đầu óc đang bối rối, Diêu Khởi Vân nghe thấy người đàn anh giữ thuốc nói chuyện với một nam sinh ở sau mình.

Một người nói: “Cậu xem, có phải đã lãng phí một cơ hội tốt rồi không, thuốc vốn ở trong tay cậu, kết quả ân tình này lại bị người khác lấy đi rồi.”

“Haiz, chúng ta đều là dân tỉnh, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga sao, không chơi được.”

“Như vậy cũng không chính xác. Hơn nữa, cứ coi là thiên nga đi, nhưng là “thiên nga đen”, kể cô ấy trắng hơn một chút, thì dù bằng giá nào ai cũng không ngăn cản được tôi.”

“Cậu bớt tự an ủi mình đi. Tôi cảm thấy hình dáng cô ấy hiện giờ rất đẹp, đáng vẽ khi cười khắc sâu vào lòng người khác... Tôi không có phúc phận rồi, mà thật ra cũng không đến lượt tôi...”

Thấy hai người trêu chọc bằng cách rên rỉ bài hát của Trần Tiểu Xuân, Diêu Khởi Vân mới phát hiện ra hai tay mình không biết đã nắm chặt thành nắm đấm từ khi nào. Khi người khác trắng trợn bình luận màu da của cô, cậu rất phẫn nộ; khi người khác có ý gần gũi cô, cậu cũng đã phẫn nộ. Nhưng cậu không có tư cách gì ngăn cản, nếu không nhờ chú Tư Đồ để cậu có thể sống chung dưới một mái nhà với cô thì cậu và những người này nào có khác gì nhau? Ngoài việc cậu trầm lặng hơn bọn họ, nói khó nghe hơn bọn họ.

Tan cuộc nói chuyện, đến màn dựng lều trại, mọi người đều theo người tổ chức dẫn về vị trí lều trại của mình. Đối với lính mới mà nói, dựng lều trại chính là một công việc kỹ thuật, đặc biệt là đối với nữ sinh. Nhưng Tư Đồ Quyết không cần lo lắng về điều này vì vài nam sinh đã tụ tập cạnh trại của cô, do cố gắng dựng trại thế nào cho tốt mà tranh cãi ầm ĩ đến mức mặt đỏ tía tai. Cuối cùng không thể nhịn được, ở trước mặt bọn họ, cô tự tay dựng một cái trại rất đúng chuẩn mực, hành động thực tế này đã thành công đuổi bọn họ đi.

Sau khi trốn trong lều trại của mình, tiếng huyền não xung quanh cùng dần giảm đi, cô nghĩ nhiều người cũng giống cô, đã

chui vào trong một mét vuông của mình, trải nghiệm ban đêm của vùng ngoại thành hiếm có này. Anh ấy hiện giờ đang làm gì nhỉ? Có thể đang nhọc lòng giúp “nàng dâu nhỏ” đáng thương kia dựng trại, và đang hưởng thụ cảm giác được sùng bái chẳng? Anh ta làm sao có thể nghĩ đến chuyện “bà địa chủ” dũng mãnh cũng vì một cái trại nhỏ nhỏ mà cạn kiệt thể lực, toàn thân gần như mất hết sinh lực.

Tư Đồ Quyết ở trong tâm trạng ủ rũ đến cùng cực, rất nhanh buồn ngủ, trong giấc mơ thấy mẹ cô hết lòng chăm sóc cô, lau mồ hôi trên trán cho cô, rồi còn nói: “Không sao rồi, không sao rồi, bảo bối của mẹ...”, nhưng giấc mộng ấy không kéo dài lâu vì có người rập tâm cắt đứt nó.

“Tư Đồ Quyết, em ngủ rồi à?”

Tư Đồ Quyết thầm mắng, thật sự ngủ rồi thì làm sao mà trả lời được. Cô kìm giọng nói: “Tư Đồ Quyết không ở trong trại này.”

Giọng nói kia lại vang lên: “Em không ra là anh vào đấy nha?”

Lời vẫn đang nói mà Diêu Khởi Vân đã cúi người chui vào từ chỗ cửa lều trại.

Tư Đồ Quyết đã cởi quần bò làm gối đầu, thấy vậy vội nắm chặt lấy tấm thảm mỏng quấn quanh người, tức giận nói: “Anh là cường đạo hay sao?”

Diêu Khởi Vân đem từng thứ một mang tới đây đặt cạnh người cô, tấm thảm có thể làm gối đầu, nước chống muỗi, đồ rửa mặt, đồ bảo vệ da của cô, thậm chí còn có một ít đồ ăn vặt.

“Diêu Khởi Vân, nhà anh mở cửa hàng tạp hoá à?”

Diêu Khởi Vân nói: “Không phải nhà anh mở, mà là nhà của vợ Khuất Nguyên mở đấy.”

Tuy Tư Đồ Quyết tinh quái nhưng trước những lời nói quái lạ của cậu, vất óc cũng không hiểu gì cả, liền hỏi: “Là ý gì vậy?”

Diêu Khởi Vân cười cười: “Vợ của Khuất Nguyên họ Trần, những thứ này đều mua ở nhà Khuất Thần (Trần) [1] đấy.”

Tư Đồ Quyết bị lời nói đùa làm cho sợ tới mức rùng mình, đưa tay run rẩy sờ trán Diêu Khởi Vân. Cô đau bụng nhưng trí não không hỏng, vậy thì anh ta đang có vấn đề.

Diêu Khởi Vân né tránh tay cô, giữ đầu gối gập cong lại, lúc nói chuyện cũng không còn tươi cười: “Được rồi, lần này coi như anh không đúng, em đừng giận nữa, khoẻ lên chút nào chưa?”

Mắt Tư Đồ Quyết đã nóng lên nhưng miệng vẫn còn khoe sức: “Nói bậy gì đấy, em rất khoẻ! Anh nhanh ra ngoài đi, bị người khác nhìn thấy thì đừng trách em đấy!”

“Mặt không còn giọt máu nào mà con giả vờ? Đau bụng có thể ở mức độ bình thường nhưng cũng có thể rất nghiêm trọng em có

biết hay không? Em ấy, vốn dĩ không thể tự chăm sóc chính mình mà.”

Tư Đồ Quyết vừa nghe vậy đã nổi khùng lên: “Bây giờ mẹ em không có ở đây, sau khi trở về em cũng không thể nói xấu anh, bây giờ anh hà tất cứ phải giả vờ? Hơn nữa, em cũng không đáng thương như vậy, hơi một chút là như liễu yếu trước gió, không cần ai phải chăm sóc.”

“Nói đi nói lại vẫn là chuyện này, từ đầu đến cuối anh giúp cô ấy chẳng qua chỉ là bốn phận của người đi đường thôi, bất kể ai gặp phải tình huống như cô ấy anh cũng đều làm vậy. A Quyết, em có thể thử không mang thành kiến đi nhìn nhận một người không, cô ấy không gian ác như em nghĩ đâu. Đối lại là em, gặp phải một người bình thường, chỉ cần nhắc tay một chút là có thể giúp người ta thì em có từ chối không? Huống hồ, nếu em cảm thấy anh có chỗ nào không đúng, em có thể nói ra, sao cứ buồn bực trong lòng làm gì?”

“Anh không cần ở trước mặt em nói những lời này. Đây là việc của anh, không liên quan gì đến em. Và đây là lều của em, mà lại là lều cá nhân một người, anh hiểu ý nghĩa của điều này chứ?” Tư Đồ Quyết phân trần đuổi cậu ra ngoài.

Diêu Khởi Vân tức giận thốt ra: “Tư Đồ Quyết, em so đo chuyện của anh và em như vậy, có phải em ghen rồi không?”

Tư Đồ Quyết giận dữ: “Đi chết đi, anh không nhìn lại mình à. Nói bậy bạ gì đó, anh nhanh đi ra, em không muốn nhìn thấy anh nữa.”

Diêu Khởi Vân vừa ngăn cản tay cô chĩa tới, vừa tiếp tục nói: “Nếu vì những gì em nói, vậy thì em và mấy cậu nam sinh kia vẫn luôn thân thiết như thế, anh nói gì chứ?”

“Anh còn mặt mũi nói em sao? Anh quan tâm em sống chết hay sao? Em đâu muốn chết ấy, còn anh thì vui đến mức muốn chết!”
Tư Đồ Quyết đem hết các đồ có thể vơ được ném lên người cậu, vì khoảng cách hai người quá gần, lều trại lại quá hẹp nên hầu như các thứ ném vào cậu lại bị quay ngược lại phía người cô.

Diêu Khởi Vân cũng không biết mình làm thế nào lại ôm được cô vào lòng, cậu đưa ra lý do cho chính mình là: chỉ có như vậy, cô ấy mới không thể động đậy, lại không thể lờ mắng nữa.

“Anh thừa nhận đây là lỗi của anh được chưa, chúng ta đừng tranh cãi nữa. A Quyết, có gì sau này sẽ nói, sắc mặt em không tốt, trên người lại đầy mồ hôi nữa...”

“Người khó chịu cũng không phải là anh.”

“Sao em biết anh nhìn thấy em như thế này mà không khó chịu?”

Tư Đồ Quyết không nói nữa, hai người thở gấp gấp trong chiếc lều trại, giữ yên lặng một lúc, dường như ai cũng không muốn cắt ngang, không muốn phá vỡ.

Cuối cùng Diêu Khởi Vân cười khổ nói: “Tốt nhất là bên ngoài không có ai nhìn thấy, nếu không những động tĩnh vừa rồi người ta sẽ cho là bên trong làm... chuyện xấu... gì đó.”

“Hiện giờ không phải anh đang bất chính sao?” Tư Đồ Quyết theo thói quen tranh cãi với cậu, nhưng lời này nghe như có chút ám muội, mặt cô đỏ lên, giải thích loảng ngoảng: “Ý em là anh đang trói buộc tự do của người em đấy, anh hoàn toàn rất xấu xa mà.”

Diêu Khởi Vân buông cô ra, bỗng nhiên mặt biến sắc, cứng đờ quay mặt đi.

“Anh gặp ma à?” Tư Đồ Quyết thấy tai cậu đỏ lên thì buồn bực hỏi. Một lúc sau mới phát hiện ra lúc này càn quấy với cậu, chiếc thảm mỏng đã sớm rơi khỏi người, cúi đầu nhìn thấy phía dưới chiếc áo T-shirt là đôi chân nhẵn trụi.

Cô “A” lên một tiếng, lấy chiếc thảm mỏng quấn cả đầu lại: “Đều là tại anh!”

Diêu Khởi Vân nhìn cười nói: “Đúng, cái gì cũng là tại anh hết. Nhưng em có thể thỉnh thoảng thu hồi tính cách nóng nảy của mình không, lúc nào cũng không phân tốt xấu gì cả, quay đầu đã không thấy đuôi rồi.”

“Anh chỉ biết nói em thôi, dù sao em cái gì cũng không tốt, còn cô ta cái gì cũng tốt rồi phải không?” Tư Đồ Quyết hờn dỗi nói.

Diêu Khởi Vân nghiêm mặt nói: “Chính vì là em nên anh mới nói như vậy, chứ là người khác thì liên quan gì đến anh chứ?”

Tư Đồ Quyết từ dưới chiếc thảm thò đầu ra: “Ý anh nói cô ta cũng là người khác phải không?”

“Phí lời!”

Tư Đồ Quyết “hừ” một tiếng, tâm tình lại sáng tỏ thông suốt. Gió thổi làm lều trại giật giật, Diêu Khởi Vân sờ cánh tay lộ ra bên ngoài của cô: “Lạnh không?”

Cô gật đầu, đem tấm thảm quấn chặt vào người, nếu như chiếc áo khoác dài lúc đầu vẫn còn thì ít nhất có thể chống chọi chút.

“Hay là anh đi tìm quần áo cho em?” Diêu Khởi Vân nói xong định đi ra ngoài.

Tư Đồ Quyết túm cậu lại: “Anh đi đâu tìm? Em không mặc quần áo của người khác đâu.” Cô liếc cậu một cái: “Không phong độ gì cả, sao anh không cởi áo của anh rồi choàng lên người em, trong phim vẫn như vậy mà.”

Diêu Khởi Vân vừa tức vừa buồn cười: “Không phải anh không muốn cởi áo, trên người anh có mỗi bộ này, nhân vật chính trong

phim cũng không thể cởi trần mà.”

Tư Đồ Quyết nằm xuống, Diêu Khởi Vân nhét tấm thảm cho cô, cô ở trong tư thế cuộn tròn nói với cậu là thật ra cơn đau bụng của cô vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

“Diêu Khởi Vân, anh nói chuyện với em đi.” Tư Đồ Quyết lóng ngóng nói.

“Em nhanh ngủ đi.”

Cô nhích người một chút, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh: “Anh nằm được không?”

Diêu Khởi Vân ngăn người, lúc đầu còn do dự, nhưng làm sao có thể kiên quyết từ chối được. Cậu cẩn thận nằm nghiêng cạnh cô, chức năng của chiếc lều cá nhân tiết kiệm không gian này thật sự có chút hợp lý, hai người đều là thanh niên trẻ tuổi không béo, muốn nằm cũng phải sát lại rất gần, gần đến nỗi mái tóc Tư Đồ Quyết đâm thẳng vào mặt cậu giữa ngày. Cậu có thể ngửi thấy mùi dầu gội của cô, còn có tiếng tim đập thành thịch qua lưng cô truyền đến. Cách ngủ như thế này thật sự không hề thoải mái để nói chuyện, nếu lại hỏi “Lạnh không” thì đúng là một vấn đề rất ngu ngốc, vì gần trong gang tấc mà cậu giống như kiến bò trên chảo nóng vậy.

Nhưng Tư Đồ Quyết lại đổ thêm dầu vào lửa, cô sờ soạng tìm tay cậu, nắm lấy kéo vào trong thảm. Trong nháy mắt chạm vào da

thịt cô, đầu óc Diêu Khởi Vân như nổ tung ra, cậu kiềm chế, sợ cánh tay mình không nghe lời, gần như cắn đứt môi mình.

Cậu vốn muốn nói: “A Quyết, chúng ta như vậy có phải không tốt không?” Nhưng chính mình lại ích kỉ muốn dung túng suy nghĩ tham lam của mình, vì sao cậu phải dối trá nói những lời không thật lòng mình. Bất kể cô dẫn tay cậu đến đâu, nhưng từ ngày cậu mơ màng bắt đầu thức tỉnh, cậu cảm bức ảnh của cô trong tay, suy nghĩ trong lòng cậu chẳng phải là cảnh này hay sao?

Tay cậu dừng trên lưng cô, cảm thấy được đường cong mềm mại, sau đó cô dẫn cậu xuống một chút nữa. Vào lúc cậu cảm thấy không chịu nổi nữa, Tư Đồ Quyết lại ấn tay cậu, dừng ở một nơi nào đó. Làn sóng tình cảm mãnh liệt dâng trào của Diêu Khởi Vân rốt cuộc cũng gặp phải một khối đá ngầm lý trí, chỗ đó chính là cái bụng đang đau của cô. Cậu suýt chút vì sự xấu xa của mình mà xấu hổ muốn chết. Chẳng qua Tư Đồ Quyết chỉ mong cậu vỗ về cơn đau của cô, thế mà cậu lại nghĩ bậy nghĩ bạ.

“Anh đang nghĩ gì?” Tư Đồ Quyết ngạc nhiên với sự im lặng khó hiểu của cậu, quay đầu hỏi.

Hơi thở của cô phả vào hai má cậu. Diêu Khởi Vân nhắm mắt lại, cuối cùng vẫn không thể nói: “Anh đang muốn[2] em.”

“Anh đang nghĩ lại lần đầu nhìn thấy em.” Cậu không thể không nói dối.

Tư Đồ Quyết đối với vấn đề này dường như thấy thích thú: “Em biết, buổi chiều anh đến nhà em, bố em dẫn anh đến, lúc đó anh xấu kinh ấy.”

“Không, đó không phải là lần đầu.”

“Em hẳn không thể nhớ nhầm đâu.” Tư Đồ Quyết hồ nghi nói.

Diêu Khởi Vân cười cười, nói: “Em không nhớ rồi? Khi đó anh vẫn còn ở quê, hình như em vừa lên năm hai sơ cấp, anh nhớ em mặc một chiếc váy màu phấn hồng, tết rất nhiều bím tóc.”

“Đó đều là sáng ý của mẹ em.” Tư Đồ Quyết lảng máng biết lần cậu nói là lần đầu bố dẫn cô về quê “trải nghiệm cuộc sống”. Nhưng kỳ lạ là cô có muốn đập vỡ đầu cũng không nhớ nổi ngày hôm đó đã từng gặp gỡ Diêu Khởi Vân.

Dường như nghe thấy tâm tư cô, Diêu Khởi Vân nói tiếp: “Em không có ấn tượng gì cũng không ngạc nhiên, vì lúc đó người trong làng đến xem rất đông, em lại tò mò rất nhiều thứ. Anh vẫn nhớ em đến đâu cũng mỉm cười phân phát socola mang từ thành phố đến.”

“Vậy em có cho anh socola không?” Tư Đồ Quyết hứng khởi, muốn ngồi dậy nhưng lại bị Diêu Khởi Vân ấn xuống, đành phải ngoan ngoãn nằm nghe cậu nói.

“Ừ, một viên nhân rợu.”

“Vậy là anh bắt đầu thích em từ khi đó sao?” Cô đồng dục hỏi.

Diêu Khởi Vân đã quen tính tự kỷ của cô, trong lồng ngực phát ra vài tiếng cười: “Nếu không phải sau đó em bị con gà bên cạnh nhà anh đuổi đến mức thảm hại như thế, cuối cùng lại còn bị nó mổ một cái vào mông, nói không chừng khi đó anh đã thật sự thích em rồi.”

“Làm sao mà ngay từ lúc bắt đầu anh đã thích trốn ở một nơi tăm tối nhìn em mất mặt chứ!” Hiển nhiên chuyện này Tư Đồ Quyết còn nhớ, nên oán giận nói.

Diêu Khởi Vân không nói cho cô biết nếu nói ngày hôm đó cậu đã yêu Tư Đồ Quyết, không bằng nói điều cậu yêu chính là ham muốn về cõi mộng kiều diễm màu hồng nhạt trong cuộc sống tối tăm của cậu, một cuộc sống không với tới được, mà vì biết rõ không thể với tới mới khiến nó sinh sôi nảy nở mạnh mẽ như thế. Cô khơi dậy sự tham lam bị giấu kín của cậu, giống như rêu xanh bị hoa dưới ánh mặt trời mê hoặc, mây đen bị ánh trăng làm say đắm.

Ngày hôm đó, sau khi cô và chú Tư Đồ đi khỏi, cậu lén bỏ thanh socola vào miệng, sau đó, ngay cả khi mẹ bỏ đi, bố bị bệnh nặng, Diêu Khởi Vân cũng chưa từng rơi nước mắt một lần. Cậu không nên nhấm nháp mùi vị như vậy, sự tàn nhẫn ấy giống như một thế giới chưa từng có ánh sáng bỗng rực lên ánh đuốc, sau đó lại lụi tàn, vì thế mới càng căm ghét tăm tối kinh khủng. Cậu nhớ rõ, cô giống như viên socola nhân rượu, bất kể ngọt ngào bao nhiêu, bất

kể cẩn thận ngậm ở đầu lưỡi như thế nào, thì khi nó tan rồi, lần sau sẽ không thể có nữa, không thể nữa.

Đến khi... đến khi vận mệnh nghe thấy tiếng cầu xin thương xót hèn mọn của cậu, đưa cho cậu bước ngoặt mà cậu mong ước, cậu không cần quay trở lại như trước nữa, không cần quay lại thế giới bất hạnh kia nữa, chỉ cần để cậu tiếp tục sống trong giấc mộng này thì làm gì cậu cũng bằng lòng.

Tư Đồ Quyết mơ màng ngủ được một chút, khó khăn xoay người và cái nóng khiến cô nhận ra mình đang không ngủ trên chiếc giường nhỏ ở nhà. Cô chuyển động người, nhìn thấy đôi mắt khép chặt, dường như Diêu Khởi Vân đang ngủ say. Phát hiện này khiến cô cảm thấy vô cùng kỳ diệu.

Cô chưa từng nhìn thấy dáng vẻ của cậu khi ngủ.

Tư Đồ Quyết mở cửa trên đỉnh lều trại, nhờ ngọn đèn chiếu thâu đêm kia mà để mặc ánh mắt mình tha hồ nhìn ngắm dung mạo của cậu. Khuôn mặt cậu thon gầy, lông mày thanh tú, nếu không phải do hay nhíu lại, nhất định nhìn rất đẹp. Khoé mắt hơi hơi chếch xuống làm cho cậu có vẻ kiêu ngạo và u buồn; cái mũi rất thẳng, chiếc cằm cong đầy. Tư Đồ Quyết không tìm được từ ngữ nào thích hợp để miêu tả đầy đủ về dung mạo của cậu. Rất nhiều năm sau, khi cô ở nước ngoài từng cùng Lâm Tây đi xem một chương trình văn nghệ buồn chết người, tên là “Thời khắc đẹp

nhất”, nội dung phim cô hoàn toàn không nhớ nữa, Lâm Tây thì thích chết anh diễn viên chính trong phim, còn Tư Đồ Quyết lại cảm thấy như bừng tỉnh trong mộng, thực ra anh Trương Chấn trong phim sở dĩ khiến cô có cảm giác như quen biết chẳng phải vì anh ta và Diêu Khởi Vân có vài nét giống nhau sao?

Nhưng lúc này, Tư Đồ Quyết mười tám tuổi đang ở “trong thời khắc đẹp nhất” ung dung cùng Diêu Khởi Vân ở ngay trước mắt. Nhìn lại nhìn, cô bỗng giữ chặt lồng ngực của mình lại, giống như bên trong giấu thứ gì đó đang rục rịch ngóc đầu dậy, chỉ cần buông tay là sẽ trái tim hồng lấp lánh sẽ lập tức nhảy nhót trên người cậu, bên trên còn viết ba chữ buồn nôn kia.

Đây là điều từ trên khuôn mặt cậu đã chiếu rọi ra, đó là chính bản thân cô trần trụi và chân thật nhất.

Trong lúc ngộ ra sáng tỏ thông suốt, Tư Đồ Quyết rất muốn lớn tiếng reo hò, nhưng cô lại nhịn xuống, cúi đầu gian xảo tiến đến gần, nếu anh ấy ngủ rồi thì có thuận tiện chiếm đoạt hay không.

Diêu Khởi Vân vẫn giữ tư thế hơi nghiêng mặt về phía bên kia. Tư Đồ Quyết muốn hôn trộm môi cậu một lần, tiếc rằng góc độ không đúng, cứ cố gắng thì có thể khiến anh ấy tỉnh giấc, thật là không chịu nổi. Cô đành phải rút lui mà cầu xin lần tiếp theo sẽ nhẹ nhàng hôn được trên gương mặt cậu, đáng lẽ đã được thoả mãn rồi nhưng ông trời lắm chuyện quả thật rất tốt, Diêu Khởi Vân

đang mơ ngủ nhú nhú mày, rồi xoay người nhưng vẫn không tỉnh lại.

Bây giờ, cả khuôn mặt cậu đang ở trước cô, hoàn toàn có thể cho cô muốn làm gì thì làm, Tư Đồ Quyết cúi người cười trộm, lướt qua bờ môi cậu, cuối cùng vẫn không thể ngừng lại, phủ lên môi cậu lướt qua lướt lại, dường như không phải là vui đùa nữa.

Cô nghĩ: Nếu Diêu Khởi Vân biết mình bị cợt nhả như thế này, nhất định sẽ tức chết, đúng anh ấy sẽ tức chết!

Sau khi đạt được, cô đang ôm khuôn mặt đã ửng đỏ rất lâu của mình, tư thế thắng lợi, trong lòng mãi nguyện định đi ngủ. Không biết có phải hoạt động đi ngủ của cô quá lớn hay không mà lần này Diêu Khởi Vân động đậy, hoàn toàn tỉnh ngủ.

“Tư Đồ Quyết, em không ngủ mà làm cái gì đấy?”

“Không làm gì cả.” Tư Đồ Quyết trả lời rất kiên quyết: “Em dậy bắt muỗi thôi.”

“Thật không?” Diêu Khởi Vân không nói nữa.

Tư Đồ Quyết quay lưng về phía cậu, khoé miệng mỉm cười, nghe nhịp thở của hai người. Cuối cùng không nhịn được, bèn tiện lợi lách lỉnh, cô thành linh hỏi: “Diêu Khởi Vân, nụ hôn đầu của anh còn không?”

Cô nghĩ, vẫn nên xác định một chút cho tốt. Nếu thật sự vẫn còn, cô thật sự được lời rồi.

Diêu Khởi Vân ở sau lưng cô im lặng, dựa theo tính cách cậu, không trả lời là bình thường, sự bình thường này mang ý nghĩa của câu trả lời khẳng định.

Tư Đồ Quyết đặc chí, ai ngờ sự sung sướng này bị cậu phá vỡ rất nhanh.

“Cái đó à... đương nhiên không còn nữa.”

“Anh nói gì cơ?” Tư Đồ Quyết kinh hãi, hận đến mức cắn chặt răng, thầm nghĩ sao có thể được, chuyện này xảy ra từ khi nào, sao mình không hề hay biết vậy. Cô quay người phẫn nộ nhìn cậu, cố gắng để cho giọng nói mình nghe không giống tức giận mà là tràn ngập hứng thú: “A, là ai vậy? Nói em nghe đi.”

Trong lòng cô thật sự rất bức bối, vì thế không chú ý về mặt kỳ quái của cậu.

Diêu Khởi Vân thầm mỉm cười, kéo dài giọng nói: “Không phải em hay sao, Tư Đồ Quyết?”

Tư Đồ Quyết miệng lưỡi lanh lợi lần đầu tiên ở trước mặt Diêu Khởi Vân, ngay cả nói cũng không ăn khớp, đúng là trộm gà không thành lại mất gạo, vất vả mất mặt một lần lại mất đến tận ngoài không gian.

Cô còn muốn nguy hiểm, lấp bắp nói: “Đâu... đâu có, em không làm gì cả!”

“À, thì ra như vậy gọi là không làm gì cả đấy.” Diêu Khởi Vân như bưng tỉnh, không chút do dự lặp lại hành động của cô lúc trước: “Như vậy là anh cũng không làm gì cả.”

Tư Đồ Quyết đấu tranh tìm khe hở ngăn ngủi để thở, mơ màng oán giận: “Lúc này em không làm như vậy, anh thủ đoạn lưu manh hơn em rồi, em, em muốn kiện anh!”

Diêu Khởi Vân đem giọng nói mang ý cười của mình quynh luyện trên môi cô: “Được đấy, vậy em sẽ vào ngục giam thăm anh đúng không?”

Trước sự quấy rối ghê gớm của cậu, cô quay người, nhìn thấy trời sao đêm đó, ánh trăng sáng huyền ảo, bầu trời dày đặc sao.

Nhưng thực tế, sáng sớm hôm sau, trời mưa rất to, theo kiến thức khí tượng của Tư Đồ Quyết, cô biết trời sao đêm trước đáng ra không thể sáng chói như vậy. Rất nhiều năm về sau, để chứng thực điều này, phủ định hồi ức này, cô đã vô số lần tra cứu các báo cáo về dự báo thời tiết đêm đó, tất cả các tư liệu đều chứng thực là đêm đó trời nhiều mây, lác đác mưa. Nhưng bầu trời sao cô thấy lại rõ ràng và chân thành như thế, từng ngôi từng ngôi đều như đang nhìn xuống mỉm cười, thậm chí cô còn có thể nói rõ vị trí cách xa của chúng.

Cô có thể quên hết, thậm chí quên Diêu Khởi Vân, nhưng đến chết cô cũng nhớ cảnh tượng này, đó chính là bầu trời đầy sao đã khiến cô không ngủ được cả đêm, trần trọc khó ngủ suốt đêm, chính bầu trời sao ấy đã cho cô sự vỗ về an lòng nhất.

Có thể chỉ vì ký ức của Tư Đồ Quyết mà bầu trời sao mới tồn tại

CHƯƠNG 20: NGÀY XƯA TUỔI TRẺ PHÓNG KHOÁNG

Trận mưa ngày hôm sau rất đột ngột, tiếng mưa rơi trên đỉnh lều khiến Diêu Khởi Vân ngủ không sâu bừng tỉnh. Cậu mở mắt, hoảng sợ phát hiện dù mây đen bao phủ nhưng trời đã sáng. Tối hôm qua, một giây trước khi dính sát với Tư Đồ Quyết thiếp đi, cậu còn tự nhắc mình nhất định trước khi trời sáng phải lặn lẽ rời đi mới có thể tránh tai mắt của người khác. Lý trí và khả năng kiểm soát vẫn luôn là điều cậu kiêu ngạo, nhưng không ngờ thời gian ở cạnh cô lại trôi nhanh như vậy.

Vén một góc lều trại lên, bên ngoài đã có người bị mưa làm thức tỉnh đang luống cuống chân tay không biết làm gì, Diêu Khởi Vân đánh thức Tư Đồ Quyết vẫn đang đắm chìm trong giấc mộng ngọt ngào, Tư Đồ Quyết vẫn ngái ngủ mắt lim dim ôm lấy tấm thảm vươn mình ngồi dậy, dường như vẫn chưa rõ tình hình, vừa mới ý

thức được trời đang mưa thì phản ứng đầu tiên là xông ra bên ngoài, may mà được Diêu Khởi Vân bên cạnh kịp thời giữ lại.

“Ngoài trời mưa lớn, trước tiên em cứ ở đây hẵng, anh ra ngoài trước.”

Tư Đồ Quyết gật đầu, hiếm thấy nghe lời như vậy. Vì vừa mới tỉnh dậy, bộ dạng của cô nhìn rất ngây thơ ngu ngốc. Điều này khiến đầu óc Diêu Khởi Vân đang suy nghĩ về việc làm thế nào để chui ra được khỏi lều trại nhất thời không muốn đi, cậu hận không thể cùng cô thành hai kẻ ngốc vừa tỉnh dậy ở bên nhau, trốn trong thế giới chỉ có hai người, mặc kệ mưa to gió lớn bên ngoài. Nhưng cậu vẫn kiềm chế mong muốn không hợp lý này, trước khi tìm được thời cơ để ra ngoài, cậu còn lắc đầu dặn dò cô: “Tư Đồ Quyết, phiền em trước khi ra ngoài đừng quên mặc quần bò vào đấy.”

Lúc này đa số mọi người đều muốn trốn trong lều một chút, chỉ có mấy người xông mưa dọn dẹp nên không rảnh, đây đúng là cơ hội thuận lợi để cậu thừa cơ rời đi. Diêu Khởi Vân trở về gần lều của mình, vẫn không thấy có sự chú ý nào cả, nhất thời cảm thấy rất may mắn.

Tam Da ở đó không xa đang đứng giữ mưa vỡ ngực giậm chân, cùng với mấy người đứng đầu bàn bạc tiếp theo nên làm thế nào. Nếu mưa cứ tiếp tục thế này, lều trại sẽ không dùng được, trốn mưa trong rừng lại càng không an toàn, xem ra chỉ có thể lên

thuyền rời đi thôi. Ai ngờ cơn mưa này tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh, trước khi thảo luận có kết quả thì mưa đã dần dần ngưng.

Lúc này mọi người mới ồn ào từ trong chiếc lều “bị thiên tai nghiêm trọng” chui ra thu dọn. Diêu Khởi Vân đã thu dọn xong lều trại của mình, tự nhiên muốn đi giúp Tư Đồ Quyết. Tư Đồ Quyết đang chăm chú nhét các đồ linh tinh vào ba lô, thấy người chìa tay tới, không ngẩng đầu lên, nói: “Cảm ơn, tự em làm là được rồi.” Vài phút trước không biết cô đã cự tuyệt bao nhiêu “người nhiệt tình” như vậy rồi. Sau khi nhìn rõ người tới là Diêu Khởi Vân, cô liền nở một nụ cười xinh đẹp yên tâm giao hết những việc còn lại cho cậu. Lúc hai người cùng nhau gấp vải lều, tay cậu chạm phải tay cô, mặt Tư Đồ Quyết nóng lên, cắn môi không nói, nhìn trộm Diêu Khởi Vân. Dù cậu cũng không nói gì, nhưng trên mặt dường như có gì đó không thể nói rõ. Chẳng qua là một đêm, chẳng qua là những cái ôm không nén nổi tình cảm, là nụ hôn nồng nhiệt, người vẫn là hai người đó, nhưng rất nhiều thứ đã biến đổi hương vị rồi.

Ngô Giang đang ngâm một cọng cỏ lau, chẳng tay ra sau tiến đến, phá vỡ sự thân thiết thâm lặng này. Cậu có chút thương tiếc nói: “Xem ra không cần anh giúp rồi.”

Tư Đồ Quyết cười: “Anh đi làm tùy tùng cho Khúc Tiểu Uyển đi, không ‘trọng sắc khinh bạn’ mới là đồ ngốc đấy. Em còn không hỏi tối qua hai người tán bộ đi đâu đấy.”

Ngô Giang cười hihi: “Em không hỏi thì thôi, ngược lại anh có một câu hỏi. Sáng sớm nay anh thấy trời mưa liền muốn đến xem em thế nào, em đoán xem anh thấy gì nào?”

Mặt Tư Đồ Quyết hết đỏ lên lại trắng bệch ra, cố gắng điềm tĩnh nói: “Có quỷ mới biết là anh thấy gì ấy.”

Ngô Giang ra vẻ nhìn chiếc lều trại vừa được gấp lại, ca cẩm: “Sớm biết lều trại có hai người, đáng ra anh cũng nên đi giành một cái mới phải.”

Động tác của Diêu Khởi Vân cũng ngừng lại giữa lời nói của Ngô Giang, đáng ra nên sớm nghĩ đến chuyện trời đổ thì làm gì có bức tường nào để chặn gió. Cậu vội giải thích: “Tại mình biết dạ dày em ấy không tốt, mà trời lại mưa rất nhanh nên mới vội qua xem thôi.”

Cậu nói xong câu này, tự mình cũng cảm thấy đã giấu đầu hở đuôi, có chút việc mà càng giải thích lại càng vô nghĩa. Thực ra Diêu Khởi Vân vốn không cần giải thích với Ngô Giang, nhưng dù sao chuyện cũng liên quan đến danh tiếng của Tư Đồ Quyết nên cậu phải giải thích. Cậu cũng biết Ngô Giang rất xảo quyệt, làm gì để lừa dối được. Quả nhiên, nghe xong lời nói của cậu, vẻ cười đùa trên mặt Ngô Giang càng tăng lên.

“Tư Đồ, em tới đây.” Ngô Giang đặt một tay lên vai Tư Đồ Quyết, quay lưng về phía Diêu Khởi Vân: “Có người bắt nạt em, em phải

nói cho anh biết.”

Tư Đồ Quyết bỏ tay cậu ra, cười lên: “Anh thật muốn biết à?”

Ngô Giang gật đầu như già tởi.

“Tối qua hai người bọn em ở trong lều cả đêm, cái kia... tóc tai dính sát vào nhau, lăn qua lăn lại...” Tư Đồ Quyết hứng trí miêu tả: “Bọn em còn kiss nữa, em hôn anh ấy, anh ấy hôn em, hôn tới hôn lui, trời đất mịt mù, mặt đầy nước dãi, hoàn toàn vượt qua tưởng tượng của anh. Dù sao bây giờ cũng không có việc gì, hay là chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống, em sẽ miêu tả tỉ mỉ các tình tiết lúc đó cho anh?”

Ngô Giang càng nghe càng hoài nghi, cuối cùng chỉ đơn giản cười nhạo: “Vô vị, em lại lừa anh rồi, tin em mới là đồ ngốc đấy.”

Nhìn Ngô Giang thất vọng bước đi, Tư Đồ Quyết ôm bụng cười. Diêu Khởi Vân được giải thoát, vừa sầu não, vừa buồn bực hỏi Tư Đồ Quyết: “Em nói xem, vì sao cậu ấy không tin?”

Trước khi rời đảo nhỏ, phân đoạn cuối cùng của trại hè lần này, cũng là phân đoạn quan trọng nhất bắt đầu. Dù gì trại hè cũng có tên là “Yêu thương tương trợ lẫn nhau” nên chắc chắn phải có hành động thiết thực giúp đỡ những học sinh nghèo khó. Giống như Đàm Thiếu Thành, Tiểu Căn cũng là đối tượng mọi người

quyên giúp, là học sinh nghèo khó khăn được mời đến tham dự. Chính sách cho vay khuyến khích học tập thời đó vẫn còn chưa hoàn thiện, các tổ chức xã hội tài trợ học tập vẫn chưa phổ biến, vì thế cuộc gặp gỡ lần này nhằm gia tăng thêm nhận thức và hiểu biết lẫn nhau giữa các học sinh, những học sinh nhà khá giả xuất ra một chút tiền hảo tâm, nhiều người góp lại quả thực có thể khiến những học sinh nghèo khó giải quyết được vấn đề học phí khẩn cấp trước khi khai giảng.

Sau khi miêu tả sơ qua hoàn cảnh gia đình các học sinh nghèo khó, vài sinh viên khoá trên phân công nhau cầm hộp quyên tiền đánh dấu tên người được giúp đỡ đi khắp nơi. Tất cả tiền quyên góp được sẽ công bố tại chỗ, hơn nữa, sau khi kiểm kê sẽ trực tiếp giao tận tay người được giúp đỡ.

Trước khi biết được hoàn cảnh nghèo khó của những sinh viên đó, những đứa trẻ giống như Tư Đồ Quyết rất khó có thể tưởng tượng trên thế giới này lại có những gia đình bất hạnh như vậy, thu nhập của cả gia đình một năm vẫn chưa bằng tiền mừng tuổi của cô ngày Tết. Theo những gì cô biết về Tiểu Căn, cậu ấy đến từ một vùng núi có tiếng là nghèo khổ trong cả nước, một năm thì có đến nửa năm phải dựa vào ngô khoai mới có thể sống qua ngày, mà cậu ấy lại là anh cả, bên dưới còn bốn người em nữa. Còn Đàm Thiếu Thành tuy khiến người ta chán ghét nhưng thân thể cũng rất

đáng thương, bố mẹ đều bị tàn tật, không có văn hoá, cuộc sống rất túng bần.

Xuất phát từ sự đồng cảm và tình cảm đã ở bên nhau một ngày một đêm, đại đa số đều ra tay quyên góp. Nhưng mọi người đều là học sinh, nhà khá giả cũng chỉ có ít, đa số là hai mươi, năm mươi, một trăm tệ đã là tận tâm lắm rồi. Diêu Khởi Vân chuẩn bị năm trăm tệ, Tư Đồ Quyết thấy thế hỏi: “Anh định quyên góp cho ai?”

“Anh nghĩ nên quyên góp cho Tiểu Căn đi.” Thực ra cậu cũng biết dụng ý thật sự câu hỏi này của cô nên thẳng thắn bổ sung một câu: “Ngoài ra, còn một phần nữa anh sẽ quyên góp cho Đàm Thiếu Thành. Nói thật, gia đình cô ấy như vậy, lại là con gái, có thể học lên đại học như vậy quả không dễ, có thể giúp thì cứ giúp đi.”

Tư Đồ Quyết lấy ra năm trăm tệ, cũng là tiền tiêu vặt của cô. Cô hừ một tiếng, đem nhét vào tay Diêu Khởi Vân: “Dù sao em cũng không thích người kia, chi bằng anh thay em quyên góp đi, bốn trăm quyên góp cho Tiểu Căn, số còn lại... Anh xem rồi làm, thích cho ai thì cho.”

Diêu Khởi Vân đành chịu, thấp giọng nói: “Em đấy...”

Sau một hồi quyên góp nhiệt tình, hoạt động cũng gần kết thúc, Khúc Tiểu Uyển ôm một hộp quyên tiền đến trước mặt Ngô Giang.

Ngô Giang nhìn cô, vẻ mặt tươi cười: “Tôi cảm thấy cậu không nên làm người làm công tác từ thiện.”

“Á, vì sao?” Khúc Tiểu Uyển nhướn mày: “Nguyện nghe rõ ràng.”

Ngô Giang thấp giọng: “Nhìn qua cậu, một chút cũng không đáng thương, cầm chiếc hòm này lại giống như quan âm bồ tát phổ độ chúng sinh, khiến người ta phải khóc lóc cầu xin, đem đèn nhang qua thờ cúng.”

Khoé miệng Khúc Tiểu Uyển nổi lên một nụ cười như có như không: “A... Vậy bần ni khát thực đến đây, Ngô thí chủ dự định quyên bao nhiêu đây?”

“Vậy để tôi hành lễ trước đã, tôi còn muốn ở trước mặt Bồ Tát hãy hứa một điều.”

“Nói nghe coi.” Khúc Tiểu Uyển hơi ngửa cằm đi.

Ngô Giang vội nhét hai tờ giấy vào tay cô: “Đều viết trong đó rồi đấy.”

Khúc Tiểu Uyển thản nhiên mở ra, đó là hai vé nhạc kịch.

“Bồ Tát, ta thật sự rất thành kính.”

“Nếu ta có thể cứu khổ cứu nạn, đại từ đại bi, vậy người sẽ tin tưởng, thành tâm theo đạo!”

Mặt Ngô Giang vui vẻ: “Đó là đương nhiên, hơn nữa ta còn phải làm nhiều việc thiện ấy chứ. Lời nói vô căn cứ, vậy học phí năm

nhất của bạn học sinh này để ta lo đi!"

Mười giây sau, tất cả mọi người nghe thấy giọng nói trong trẻo của Khúc Tiểu Uyển tuyên bố: "Mọi người nghe đây, bạn học Ngô Giang đã đồng ý quyên giúp học phí năm nhất của Đàm Thiếu Thành!"

Lời nói còn chưa ngừng hân mà xung quanh như nổ tung lên, khắp nơi đều nghe thấy có người thăm dò, bàn luận nam nữ chính của tin giật gân này. Ai là Ngô Giang, ai là Đàm Thiếu Thành?

Ngô Giang tỏ vẻ thản nhiên, mặc ánh mắt mọi người chăm chú nhìn đến, giống như không liên quan gì đến mình, không đặc ý, cũng không khoe khoang, chỉ sau khi Khúc Tiểu Uyển cầm hai tấm vé kia mới toét miệng cười.

Ngược lại, Đàm Thiếu Thành bị cuốn vào làn sóng dư luận lại như ở trong mộng, một phút trước cô còn buồn bực không vui trốn trong góc. Cô rất ghét nghi thức này, căm ghét mình đã bị thương ngay trước mặt mọi người, nhưng cũng không có cách nào, cô không thể không vì khoản quyên góp ấy mà thấp thỏm trong lòng, vì cô thật sự rất cần số tiền đó. Cô nghĩ, có thể người giúp cô không nhiều, cho dù có cũng chỉ như hạt muối bỏ biển, không ngờ trong chớp mắt cô lại trở thành người may mắn, năm học này không cần vì số tiền học phí rất lớn mà ngày ngày lo lắng nữa. Tất cả không phải do người khác, mà lại là từ Ngô Giang, người con trai mà có

nghĩ cô cũng không dám nghĩ. Cậu ấy có tất cả những gì mà cô muốn nhưng không với tới được, chỉ có thiên kim tiểu thư Tư Đồ Quyết mới có thể trở thành bạn của cậu, thậm chí cô còn chưa bao giờ hy vọng xa vời rằng cậu ấy nhớ được tên cô...

Mặt khác, Tư Đồ Quyết lại bị tin sấm sét này dẫn vật quá mức, cô nắm tay Diêu Khởi Vân, đặt lên mặt mình: “Anh nhanh cứu em xem nào. Tên tiểu tử Ngô Giang kia không biết có phải uống nhầm thuốc gì không?”

Diêu Khởi Vân làm sao ra tay được, cười nói: “Nói không chừng chỉ là cậu ấy ngộ đạo rồi thôi.”

“Ngộ đạo cũng phải chọn chứ! Người đáng thương rất nhiều mà.” Tư Đồ Quyết vốn có vài lời kín đáo, muốn tìm Ngô Giang để hỏi ngọn nguồn. Nhưng khi cô nhìn thấy nước mắt của Đàm Thiếu Thành không biết vì vui sướng hay vì cảm động thì cô lại ngừng, không nói tiếp nữa. Dù Tư Đồ Quyết vĩnh viễn không thể thích con người đó, nhưng Diêu Khởi Vân nói rất đúng, cuộc sống vốn không dễ dàng, cô ấy sống cũng không dễ dàng gì. Không ai có thể lựa chọn xuất thân của mình, nếu không phải sự chỉ định của vận mệnh, nói không chừng Diêu Khởi Vân cũng giống cô ấy phải đấu tranh để sống trong cái nghèo khó, vì mấy nghìn tệ mà ghen ngào. Sự liên tưởng như vậy khiến tính tình nóng nảy của cô cũng mềm đi.

Con sâu đã không thích, đã trốn tránh, nó đã chui sâu vào trong lòng đất thì thật sự không cần thiết phải giẫm chân lên đó nữa.

Cuộc đời sinh viên nồng nhiệt giống như một bức màn bảy màu rực rỡ được mở ra. Được học là môn học trọng điểm ở trường y khoa của bọn họ, sau khi Tư Đồ Quyết nhập học, trong học viện cô thường xuyên nhìn thấy những khuôn mặt quen thuộc. Tiểu Căn và cô là bạn cùng lớp đúng đắn thì chẳng nói làm gì, ngay cả Đàm Thiếu Thành mà cô vốn không muốn nhìn thấy lại cũng ở lớp khác cùng chuyên ngành. Thành tích nhập học của Đàm Thiếu Thành vô cùng tốt, trong đám nữ sinh chỉ kém Tư Đồ Quyết, nhưng Tư Đồ Quyết không chút nào kiêu ngạo vì cô rất rõ điều kiện học tập của Đàm Thiếu Thành không thể so sánh với cô, trong hoàn cảnh khó khăn như vậy mà thành tích thi lại cao như thế, chỉ kém cô một chút, quả thực không được khinh thường.

Về phần “Quan âm tử tử” cứu khổ cứu nạn trong lòng Ngô Giang thì lai lịch lại càng phức tạp, cô chính là nữ đệ tử của giáo sư Chu Tấn – người quan trọng bậc nhất của khoa dược. Chu Tấn được cho là trụ cột vững vàng trong lực lượng giáo viên hùng hậu của học viện dược, lại là tiến sĩ du học ở Mỹ về, hiện giờ là phó viện trưởng học viện dược, bậc thầy của nghiên cứu sinh thạc sĩ, là chuyên gia chế dược vi hoá sinh nổi tiếng trong nước... Tên tuổi

không thể kể hết, công việc thí nghiệm các vị thuốc do ông đứng đầu đã phát triển lực lượng nghiên cứu khoa học lên trình độ hàng đầu quốc tế. Tư Đồ Quyết chỉ gặp qua vị giáo sư này tại lễ khai giảng học viện dược, tác phong nhẹ nhàng, phong thái nói chuyện tràn ngập sáng suốt và hấp dẫn của đàn ông trung niên. Nghe nói nghiên cứu sinh thạc sĩ của ông rất khó thi vào, nhưng khi nào đã được ông thu nhận thì có nghĩa tiền đồ tương lai trước mắt đầy hứa hẹn. Nhiều năm rồi ông đã không tiếp nhận nghiên cứu sinh thạc sĩ, Khúc Tiểu Uyển có thể được ông ưu ái như thế, trình độ hàng đầu như vậy đương nhiên không thể xem thường, lại may mắn như thế khiến người ta càng phải ghen tị.

Tư Đồ Quyết cũng phải thừa nhận, nhìn người anh em Ngô Giang của cô bình thường luôn mang dáng vẻ cái gì có cũng được không cũng chẳng sao, không biết thì thôi, một khi đã động tâm thì lại vượt lên hẳn nhãn lực tiêu chuẩn của người bình thường.

Con đường theo đuổi Khúc Tiểu Uyển của Ngô Giang có thể nói là nặng nề và xa xôi, nói theo chính lời của cậu thì việc đó tựa như hành hương đến một toà núi nổi tiếng, cao và hiểm trở vô cùng. Cậu toàn tâm muốn lên đỉnh, tiếc rằng núi cao mây phủ, đối lại là người khác đã tuyệt vọng quay về, nhưng Ngô Giang lại không thể, tâm trạng cậu rất tốt, mệt thì sẽ nghỉ một chút, thường thường phát hiện ra ở độ cao mình đạt được cũng có cảnh sắc, vì thế bèn thừa cơ hóng gió, đợi đến khi hưởng thụ thấy bình thường rồi, lại

nhịp nhàng leo núi, không để ý đến nhiều đối thủ đang hỗn hển thở ở phía sau, càng ngày càng tiến đến gần người đẹp.

Đây vốn là một chuyện đẹp, vấn đề lớn nhất chính là leo núi cũng cần kinh phí, đặc biệt là người bộ hành quanh năm suốt tháng. Lúc ở trại hè, Ngô Giang bỗng dưng nổi tiếng, đã giành được được nụ cười của Khúc Tiểu Uyển, lại được danh tiếng tốt là “giàu tình thương ái”, có thể nói là được cả tâm ý lẫn sĩ diện, nhưng ai biết kết cục nổi khổ chính là Tư Đồ Quyết luôn luôn bị buộc phải cho cậu vay tiền.

Phải biết là dù mấy năm nay bố mẹ Ngô Giang công việc thuận lợi, cậu lại là con trai độc nhất trong nhà, chi tiêu ăn mặc trước nay không cần lo, nhưng nhà họ Ngô dạy con rất nghiêm khắc, không chiều chuộng cậu chuyện tiền nong, vì thế tình hình tài chính cũng chỉ hơn người bình thường một chút, mỗi tháng số tiền đến tay đều như vậy, dùng một phần thì ít đi một phần, làm sao chịu nổi chuyện cậu thường thường “tiêu tiền như nước”. Mà Khúc Tiểu Uyển là người vô lo vô nghĩ, mặc dù cô không thích chuyện tiền nong nhưng thú vui đặc biệt về nhạc kịch đâu phải là không xa xỉ gì đâu? Đã vài lần vấn đề kinh tế của Ngô Giang không thể cầu xin bố mẹ thì Tư Đồ Quyết chắc chắn phải làm chủ nợ cuối cùng của cậu.

Tư Đồ Quyết chỉ cần nghĩ đến việc Ngô Giang đã bao học phí một năm của “ai đó” liền nổi giận. Đương nhiên cô biết Ngô Giang vì Khúc Tiểu Uyển mới vậy, nhưng người được lợi lớn nhất lại là

Đàm Thiếu Thành, mà cô lại là người gián tiếp bị hại. Càng thú vị hơn chính là sau sự việc ấy, Đàm Thiếu Thành cảm động vì Ngô Giang đến rót nước mắt, sau mỗi kỳ nghỉ từ quê ra đều đặc biệt mang một ít đặc sản cho Ngô Giang, có khi chỉ là mấy gói nấm hoang khô, có khi lại là mấy đôi đệm giày hồng, thậm chí có thể là một lọ tương ớt. Cô ấy rất nghèo, lấy đâu ra thứ gì tốt, những gì tặng Ngô Giang đại khái đã là những gì tốt nhất cô có. Lúc Ngô Giang nhận được những đồ này luôn cảm thấy rất ngại, luôn nói với cô không phải làm như vậy, nhưng Đàm Thiếu Thành chỉ cười, lần sau lại vẫn làm y như cũ. Nói sao thì đó cũng là tâm ý, Ngô Giang cũng không tiện từ chối để tránh làm tổn thương lòng tự trọng của cô, vì thế thường thường nịnh nọt đem các đồ đó đến cho chủ nợ Tư Đồ Quyết. Mỗi lần như vậy Tư Đồ Quyết đều hận không thể đem hết các thứ ấy đập lên đầu Ngô Giang.

Cô không chỉ một lần lớn tiếng trách mắng Ngô Giang là “bị sắc làm cho mê muội”, nhưng mắng xong lại vẫn chịu thua. Không những tất cả tiền của mình đều đem hết cho cậu mượn mà ngay cả con lợn đất nhét đầy đồng xu cũng bị Ngô Giang mặt dày năn nỉ mà đập nát, cuối cùng thì đến chi phí ăn uống cũng không thể thoát khỏi Ngô Giang, vì thế Tư Đồ Quyết từ đó trở thành ký sinh trùng của Diêu Khởi Vân. Mỗi lần ăn cơm ở canteen trường, đều phải chờ Diêu Khởi Vân quét thẻ cơm cho, nhìn những bộ quần áo thực sự thích đều phải đáng thương cầu xin sự tài trợ của cậu.

Ở trước mặt Diêu Khởi Vân, cô đều dùng chiêu “mượn”, trên thực tế chưa bao giờ trả lại. Đôi khi trong lòng áy náy, Tư Đồ Quyết nói với Diêu Khởi Vân là dù sao mình cũng không ăn nhiều nên mỗi bữa chỉ cần ăn mấy miếng trên khay thức ăn của cậu là được rồi. Diêu Khởi Vân bị dây nợ này làm cho vừa tức vừa buồn cười, cũng may cậu không oán giận gì. Thực ra đối với việc ỷ lại vào cậu của Tư Đồ Quyết, cậu không những không phản kháng mà còn có một tia nhỏ vui mừng và thoả mãn.

Cùng là cô gái được ông trời ưu ái, tính cách của Khúc Tiểu Uyển lại không giống tư Đồ Quyết. Tư Đồ Quyết yêu ghét rõ ràng, với những đồ mình thích cô sẽ ôm chặt trong lòng; nếu không thích, nhất định sẽ không một chút do dự mà đạp ra rất xa. Còn Khúc Tiểu Uyển, cô ấy thích gì, không thích cái gì, có khi ngay cả Ngô Giang cũng không đoán chắc được, bất luận cậu đem thứ gì đến trước mặt cô, cô đều cười, đặt sang một bên, không tùy tiện gật đầu, cũng không tùy tiện lắc đầu. Huống hồ tính cách cô ấy thanh cao quái gở, cư xử với mọi người tính sắc sảo lộ rõ, chính vì sự đối nhân xử thế như vậy mà người theo đuổi không ít, người làm mịch lòng lại càng nhiều hơn, rất dễ khiến người khác có ấn tượng khó chơi với cô.

Rất nhiều bạn bè đều khuyên Ngô Giang bỏ đi, đừng tự làm mệch chính mình như vậy, Ngô Giang cũng thừa nhận tật xấu của Khúc Tiểu Uyển vô số, nhưng cậu lại thích cô như vậy, dù phải trả

nhieu công sức và thời gian cũng tình nguyện. Vì thế tiền của Tư Đồ Quyết, cậu cứ mượn lại trả, trả lại mượn. Khi Tư Đồ Quyết không thể nhịn được cũng tức giận nói với cậu: “Anh lại mượn như vậy, nhà địa chủ cũng không còn cái gì dư thừa nữa rồi! Ngô Giang à Ngô Giang, chữ ‘sắc’ trên đầu đã thành con dao găm sắc nhọn rồi đấy!”

Ngôi Giang lại an nhàn thảnh thơi nói: “Chữ ‘nhẫn’ vẫn là con dao cắm vào trong lòng rồi, dù sao đều là một dao, thà rằng ‘sắc’ còn hơn ‘nhẫn’.”

Cậu nói vậy cũng đúng, đối với người trẻ tuổi rơi vào dòng tình mập mờ mà nói, ai có thể đảm bảo sự kiềm chế nên có? Ngay cả Diêu Khởi Vân tự chủ vô cùng cũng không chịu nổi chuyện phải “nhẫn” nhiều lần, nhiều lần trong lòng phải cắm chắc con dao kia.

Sau khi trở về từ trại hè, điều ám muội giữa Diêu Khởi Vân và Tư Đồ Quyết càng gia tăng, nhưng hai người đều ngầm hiểu ở trước mặt vợ chồng Tư Đồ Cửu An phải che giấu đi. Một lần trước khi ăn cơm tối, Tư Đồ Cửu An vô tình hỏi một câu: “Đúng rồi, ở trại hè các con đã làm những gì vậy?”

Tư Đồ Quyết cùng Diêu Khởi Vân đồng thanh trả lời: “Cái gì cũng chưa làm ạ.” Nói xong, cả hai đều nghĩ đến câu “Cái gì cũng chưa làm” đối với hai người có ý nghĩa rất đặc biệt, lúc cúi đầu và

cơm dùng hơi sức rất lớn mới không khiến người lớn nhìn ra khuôn mặt đỏ lựng của bọn họ.

Tư Đồ Quyết thật sự ngang ngược, vẻ mặt coi như không có chuyện gì, nhưng dưới bàn lại ngầm ám hiệu, thường thường đá chân về phía Diêu Khởi Vân đang ngồi đối diện. Chỉ cần đá nhẹ, mặt cậu đã đỏ lên; đá mạnh một chút, mắt cậu ánh lên sự cảnh cáo, nhưng cử chỉ cũng không dám lộ liễu.

Sự kiềm chế của cậu giống như một giọt keo dính trên tay Tư Đồ Quyết, khiến cho cô ngứa ngáy muốn lau đi. Lần nghiêm trọng nhất là Diêu Khởi Vân lặng yên thu chân, Tư Đồ Quyết hồn nhiên không biết, khều trúng Tư Đồ Cửu An đang ngồi ăn bên cạnh. Tư Đồ Cửu An lập tức chất vấn cô nghịch ngợm gì, ăn cơm cũng không yên phận. Tư Đồ Quyết chỉ có thể kiên quyết nói mỗi chân, cho nên vận động một chút. Dáng vẻ hồ nghi của Tư Đồ Cửu An khiến tim Diêu Khởi Vân như bị treo trong không trung, may mà ông không truy hỏi nữa, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. Điều may mắn nhất chính là Tiết Thiếu Bình khi đó đã ăn xong và rời bàn ăn, chứ nếu không cứ theo tính thận trọng của bà thì sao có thể giấu qua được con mắt của bà.

Chuyện này dọa Diêu Khởi Vân và Tư Đồ Quyết đến mức toát mồ hôi, bọn họ đều biết trong hoàn cảnh thái độ của bố mẹ không rõ ràng, lén lút thầm kín như này mà một khi bị nhìn thấu thì hậu quả sẽ khó lường. Đặc biệt tình cảnh của Diêu Khởi Vân có thể trở

nên rất khó xử, vì thế từ đó về sau trước mặt người lớn phải để ý nhiều hơn.

Khi còn trung học, dưới mưu kế của Tiết Thiếu Bình, Diêu Khởi Vân ra ra và vào đều cùng Tư Đồ Quyết như hình với bóng không rời, nhưng hiện giờ đã lên đại học thì lại có ý duy trì khoảng cách. Dù bọn họ cùng về cũng cố ý hẹn một người về trước, còn người kia một lúc sau mới vào nhà. Tư Đồ Quyết công khai thời gian ở trong phòng Diêu Khởi Vân cũng không nhiều. Mới đầu bọn họ còn nghi ngờ Tiết Thiếu Bình có thể hoài nghi về sự thay đổi này, ai ngờ Tiết Thiếu Bình không nói gì cả, ngược lại đối với sự xa lánh và kiêng kỵ “tự nhiên mà vậy” của hai người sau khi lớn lại có chút vui mừng. Nhưng điều này lại khiến Diêu Khởi Vân hiểu ra một chuyện, đó chính là cùng với sự lớn lên của bọn họ, dù cậu biểu hiện sự an phận của mình với Tư Đồ Quyết như thế nào thì cô Tiết cũng không mong bọn họ ở gần nhau. Cô Tiết luôn dè chừng cậu, bà chưa bao giờ nghĩ đến chuyện cậu có thể trở thành con rể nhà Tư Đồ. Nhận thức này Diêu Khởi Vân đã sớm dự liệu được, nhưng khi cậu càng biết rõ thì lại càng tuyệt vọng.

Đối với Diêu Khởi Vân mà nói, cậu đã quen sống thận trọng, nguyên nhân chính vì mỗi bước đi trong cuộc sống đều không dễ dàng, vì thế cậu càng muốn bảo vệ mình. Trong thế giới của cậu, những thứ nhất định không thể đạt được thì ngay từ đầu phải nên

từ bỏ, thậm chí không nên bắt đầu, cũng không nên ước vọng. Nhưng cậu phải như thế nào mới có thể từ chối Tư Đồ Quyết?

Cô chính là thuốc phiện, là niềm khao khát và thống thiết, độc thấu xương thấu tủy.

Cậu lùi không được, lùi một bước chịu không nổi, lại tiến lên hai bước.

Cậu phòng bị không nổi, càng kiềm chế lại càng mong muốn đến phát điên.

Sau này hai người đã vài lần ôm hôn thắm thiết như đêm đó. Một lần là khi hai người giải bày với nhau vào đêm đã ngoai, việc cãi nhau không nhượng bộ đã hình thành chuyện đó. Một lần là khi Tư Đồ Quyết nửa đêm xuống lầu uống nước, hai người trốn trong phòng bếp tối đen như mực, sà vào nhau mãnh liệt da diết. Còn một lần nữa ở trong góc của thư viện, vì một chuyện nhỏ mà hai người cãi nhau không dứt, Diêu Khởi Vân đã dùng cách thức đơn giản nhất để chặn cái miệng không ngừng nghỉ của cô...

Chỉ là Tư Đồ Quyết không rõ vì sao khi Diêu Khởi Vân càng hạnh phúc lại càng đau khổ? Vì sao bản thân cảm thấy rõ ràng anh ấy ở gần bên cạnh, chìa tay ra thì anh ấy lại do dự?

Cô không biết, người con trai ấy giống như một kẻ nghiện, điều đầy đoạ nhất không phải là việc bị lâm vào cảnh đó, mà là mâu

thuần – mâu thuẫn của việc khi đạt được thì cảm thấy tội lỗi, khi không đạt được lại thà mang tội lỗi ấy còn hơn

CHƯƠNG 21: ĐẤT BẰNG DẬY SÓNG

Sau khi Tư Đồ Quyết lên năm hai đại học, sự phát triển của Cửu An Đường đã khiến Tư Đồ Cửu An một mình khó gánh vác, Tiết Thiếu Bình không thể không bỏ công việc ở bệnh viện và gia nhập vào hàng ngũ quản lý của công ty, việc nhà đương nhiên bớt đi sự quan tâm. Dù hai đứa trẻ đã trưởng thành, Khởi Vân lại rất chịu khó, nhưng cậu vẫn có bài tập phải giải quyết, trong nhà bốn người cũng cần phải có một người nấu cơm, vệ sinh, và vân vân những thứ khác.

Tiết Thiếu Bình định tìm một người giúp việc nhưng mới đầu năm tìm một người giúp việc vừa có thể làm việc vừa đáng tin không phải là việc dễ dàng, họ đã mời hai người đến nhưng đều không qua được kiểm tra thử việc của Tiết Thiếu Bình. Cũng may lúc này, người cô ở quê của Diêu Khởi Vân gọi điện cho cậu, nói chồng cô ấy không khỏe, tình cảnh trong nhà hết sức khó khăn, định lên thành phố tìm việc.

Tư Đồ Cửu An đã gặp qua cô của Diêu Khởi Vân, cũng là người em duy nhất của bố Diêu Khởi Vân – bạn chiến của ông. Trong ấn tượng của Tư Đồ Cửu An, đó là một người phụ nữ trung niên cần cù tháo vát, đã sắp xếp một gia đình không giàu có gì rất trật tự ngăn nắp, và điều quan trọng nhất là bà ấy rất thấu tình đạt lý, mặc

dù biết rõ cháu mình được gia đình giàu có nuôi dưỡng, nhưng dù gia đình mình nghèo khó thế nào thì những năm này cũng chưa bao giờ tính toán xin chút lợi lộc gì từ gia đình Tư Đồ, lúc nào cũng rất yêu mến Diêu Khởi Vân.

Tư Đồ Cửu An và Tiết Thiếu Bình đã bàn bạc, tức khắc quyết định mời cô của Diêu Khởi Vân về nhà giúp đỡ, phương diện tiền bạc cũng dễ nói. Gọi điện về nhà, cô của Diêu Khởi Vân cũng vui vẻ đồng ý, với bà, trong cuộc sống công nghiệp thì bà cũng không biết làm gì, hưởng hồ ở đây còn có thể gần gũi chăm sóc cháu thì sao không làm chứ? Đứa trẻ ngốc Tư Đồ Quyết kia thì vẫn luôn sợ Diêu Khởi Vân ngày nào đó bỗng nhiên về quê, chia xa mình. Vừa nghe nói người cô thân thích của cậu ở quê ra đây lập tức giờ hai tay hai chân đồng ý, cứ như vậy thì cậu làm sao đi được nữa! Diêu Khởi Vân chỉ thầm cười cô thật ngốc, đối với chuyện này, vì người quan hệ hai bên, cậu càng phải thận trọng hơn, từ đầu đến cuối luôn lặng lẽ, sự tránh né hợp lý này khiến Tiết Thiếu Bình luôn để ý cũng ngầm gật đầu khen ngợi.

Cứ như vậy, không lâu sau đó, cô của Diêu Khởi Vân chính thức bước vào nhà Tư Đồ. Tư Đồ Cửu An đúng là không nhìn lầm, những công việc gia đình bà làm rất tốt, không có một chút lười thối nào như thói quen của người nông dân; sàn nhà, lan can cầu thang đều được bà lau sạch đến từng góc, nhiều việc không cần Tiết Thiếu Bình nhắc nhở bà đã chủ động đi làm. Lúc mới đến, vì không quen sử dụng đồ điện trong nhà nên một hai lần cũng bị chê cười,

nhưng bà thích ứng rất nhanh, khẩu vị thức ăn cũng dần dần hợp với sở thích của cả nhà Tư Đồ. Nghe nói bà là một trong mấy người phụ nữ trong thôn học qua trung học, xử sự bình thường rất có tình có lý, ngay cả Tiết Thiểu Bình cũng tự chê cười mình, nói mình quản lý gia đình này không bằng bà, càng ngày càng tin nhiệm bà.

Tư Đồ Quyết ngay từ đầu đã muốn để lại ấn tượng tốt với người thân của Diêu Khởi Vân, nên luôn ngọt ngào gọi “cô à, cô à”, bình thường đối với mẹ luôn miễn cưỡng thì trước mặt cô Diêu cũng tự biến mất. Mới đầu đã hoà hợp êm ấm nên tất cả mọi người với diễn biến này đều rất vừa lòng. Cô Diêu tất nhiên là yêu thương Diêu Khởi Vân hết đường, còn gia đình nhà Tư Đồ thì hết sức lễ độ.

Nhưng năm rộng tháng dài, những ngày tháng sống dưới cùng một mái nhà khó tránh xảy ra mâu thuẫn. Vấn đề đầu tiên xuất hiện chính là cô Diêu hoài nghi về mối quan hệ giữa Diêu Khởi Vân và Tư Đồ Quyết.

Cô Diêu đáng lẽ không biết sự mờ ám giữa cháu mình và thiên kim tiểu thư nhà Tư Đồ, nhưng từ sau khi thời gian Tiết Thiểu Bình ở nhà ít đi, Tư Đồ Quyết và Diêu Khởi Vân cũng ít kiêng dè hơn. Một hôm cuối tuần, Tư Đồ Quyết gọi điện cho Diêu Khởi Vân đang ở bên ngoài khi về thì mua cho cô ít đồ ăn vặt, Diêu Khởi Vân đồng ý rồi. Ai ngờ khi cậu về đến nhà, Tư Đồ Quyết mở ra xem nhất thời rất tức giận, vì cô chưa bao giờ ăn loại quả hạch[1], Diêu Khởi Vân biết rõ lại mua một hộp socola hạt phỉ[2].

Diêu Khởi Vân cũng cảm thấy bất ngờ, lúc cậu đi vào siêu thị, đầu óc cậu tràn ngập bài báo cáo thí nghiệm sắp phải nộp, hơn nữa nhãn hiệu và sản phẩm sắp xếp trong chợ bị sai nên mới khiến cậu vẫn luôn cẩn thận mắc sai sót. Cậu lập tức chịu tội với Tư Đồ Quyết. Tư Đồ Quyết giận dỗi cầm hộp socola kia ném vào trong lòng cậu, miệng than thở: “Anh muốn em ăn đến chết sao, ai bảo anh mua nhầm chứ! Anh ăn hết cho em đi, ăn hết sạch sẽ luôn!” Diêu Khởi Vân cười liên tục xin tha.

Hai người bọn họ cùng nhau lớn lên, tình cảm nam nữ lúc này đã rất nhiều, sự đùa giỡn này thật sự cũng bình thường thôi. Tư Đồ Quyết lại là người miệng dao găm tim mềm yếu, càng ở trước mặt người thân thiết lại càng tùy hứng, thà tức giận còn hơn làm nũng, làm sao có thể ép Diêu Khởi Vân ăn hết cả hộp socola. Diêu Khởi Vân đương nhiên không cho đó là thật, cho dù vợ chồng Tư Đồ Cửu An nhìn thấy cảnh này chỉ sợ cũng cười mà thôi.

Nhưng trong con mắt của người cô có lòng tự trọng rất cao, lại yêu thương cháu hết mực thì hoàn toàn không phải là chuyện bình thường. Bà chỉ thấy một thiên kim tiểu thư kiêu ngạo, lên mặt nạt người, chỉ vì một việc nhỏ mà không chịu bỏ qua, còn Khởi Vân vẫn luôn nhường nhịn chịu khổ. Điều này khiến bà vốn không hiểu nội tình lần đầu tiên sinh ác cảm với Tư Đồ Quyết, thậm chí nhà Tư Đồ thoát nhìn nhả nhận khiêm tốn nhưng thực tế không biết những năm này Diêu Khởi Vân ở nhà Tư Đồ phải chịu bao nhiêu uất ức.

Kiểu sống chung của Tư Đồ Quyết và Diêu Khởi Vân vốn là hai ngày một trận cãi nhau nhỏ, ba ngày cãi nhau lớn, không chừng khi nào lời lẽ không hợp chắc sẽ đối đầu gay gắt, nhưng tốc độ trở mặt và tốc độ làm hoà của hai người họ đều giống nhau, về ngoài thì Tư Đồ Quyết luôn chiếm ưu thế, nhưng thực tế là thường khi Diêu Khởi Vân ở một mình sẽ trừng trị cô, chẳng ai hơn ai cả. Vì ấn tượng về Tư Đồ Quyết, nên trước sự mâu thuẫn ngọt ngào giấu diếm của hai người trẻ tuổi này, cô Diêu dần dần có ác ý, một khi đã mang thành kiến thì bất kể những tranh cãi sau này dù là ai không đúng hoặc là ai chiếm thế thượng phong thì bà cũng theo tiềm thức cho rằng Tư Đồ Quyết bắt nạt, còn Khởi Vân thì nhường nhịn quá mức.

Vả lại, mâu thuẫn giữa cô Diêu và Tư Đồ Quyết cũng dần dần xuất hiện trong từng việc nhỏ của cuộc sống hàng ngày. Tính cách cô Diêu mạnh mẽ, ở nhà chồng cũng là một người vợ có tính cách mạnh mẽ, sau khi đến nhà Tư Đồ vẫn duy trì không ít thói quen sống trước đây, chỉ cần bà cho rằng đúng, rằng có lợi thì bà sẽ kiên quyết. Vợ chồng Tư Đồ Cửu An không để ý đến những chuyện này, thêm nữa lại rất tôn trọng bà, thường không so đo. Đương nhiên, bà ở trước mặt vợ chồng Tư Đồ Cửu An nhún nhường rất đúng, nhưng trước mặt Tư Đồ Quyết thì không như vậy.

Tư Đồ Quyết không thích ăn rau xanh có lá, nhưng cô Diêu mỗi bữa cơm đều chỉ chuẩn bị một đĩa rau, mà thường là rất giàu “chất diệp lục”, còn lại đều là các món thịt. Vì thế, Tư Đồ Quyết không chỉ

một lần tìm cô Diêu, ngại ngừng đề nghị có thể thi thoảng xào cọng rau hoặc ăn dưa leo, ngó sen, hay gì đó cũng được. Cô Diêu lúc đó tỏ vẻ biết rồi, nhưng bữa sau lại như bữa trước, mãi mãi vẫn là món rau với màu xanh biếc, lí do bà đưa ra là vì tốt cho sức khỏe.

Tư Đồ Quyết không thích nhất là mặn ngọt lẫn lộn, đặc biệt rất ghét dụng cụ nấu ăn dính mỡ chạm vào món tráng miệng, nhưng cô Diêu lại thích dùng thìa vừa múc súp đi quấy món tráng miệng, bất kể Tư Đồ Quyết nói bao nhiêu lần cũng vô dụng. Tư Đồ Quyết cũng là một người tính tình bướng bỉnh, thường xuyên như vậy cũng giận, e ngại thể diện của Diêu Khởi Vân nên không giở giọng, nhưng chỉ cần cô Diêu dùng thìa có dầu mỡ khuấy qua đồ tráng miệng là cô lại không chịu được.

Ngay cả Diêu Khởi Vân cũng đã nói riêng với cô, trong chuyện này có thể nhân nhượng một chút thói quen ăn uống của Tư Đồ Quyết không. Cô Diêu nói với cháu mình rằng cô đã mấy mươi năm đều nấu như vậy, vợ chồng Tư Đồ Cửu An cũng không nói gì, một đứa trẻ như Tư Đồ Quyết lại càng không nên yếu ớt như vậy.

Cô là bậc trên, Khởi Vân cũng không tiện nói nhiều. Cậu là người tin hành động có thể giải quyết sự việc hơn lời nói, vì thế luôn luôn tự mình dành cho Tư Đồ Quyết một chút ưu ái, tự mình làm một đĩa rau không có lá xanh, hoặc cuối tuần làm điểm tâm cho cô, dành cho cô một sự ngạc nhiên vui mừng.

Tư Đồ Quyết hiển nhiên thấy rất ngọt ngào trong lòng, vui không kìm chế được. Mãi đến một hôm, cô nhìn thấy cô Diêu lấy cái

thìa từ trong canh gà ra đặt vào món Diêu Khởi Vân vừa làm, đó là món tráng miệng bột sữa dừa mà cô thích nhất, trước nay cô luôn luôn kiềm nén thì cuối cùng cũng bộc phát. Trước mặt cô Diêu, cô hung hăng ném cái thìa đó vào thùng rác, mối quan hệ của hai người chính thức rạn nứt.

Từ đó, căn nhà đó chỉ có thêm chứ không bớt đi những cơn sóng ngầm mãnh liệt, Tiết Thiếu Bình và Tư Đồ Cửu An ở nhà thì những cơn sóng đó biến mất, nhưng nếu bọn họ đi ra ngoài mà Tư Đồ Quyết ở trường về muộn một chút là bàn ăn đã được dọn dẹp sạch sẽ, hoặc chỉ còn lại đồ ăn của một mình Diêu Khởi Vân. Tư Đồ Quyết đã tức giận rồi thì làm gì còn nói được lời nhẹ nhàng, dứt khoát ở bên ngoài giải quyết rồi mới về nhà.

Diêu Khởi Vân ở thế khó xử, cậu không cách nào thuyết phục được bà cô bướng bỉnh, chỉ có thể cùng tiến thoái với Tư Đồ Quyết. Ví dụ Tư Đồ Quyết không về, cậu không thể động đến đĩa. Nếu chỉ chừa lại một phần ăn, cậu nhất định để cho Tư Đồ Quyết. Cô Diêu quả trách đứa cháu cái gì cũng tốt này ở trước mặt Tư Đồ Quyết lại không có khí phách. Đối với bà, Tư Đồ Quyết ngoài vẻ ngoài xinh đẹp trời sinh thì không có cái gì đáng để Khởi Vân đối đãi với cô như thế.

Không biết bắt đầu từ khi nào, cô Diêu luôn ở trước mặt vợ chồng Tư Đồ Cửu An bóng gió kể lể các tật xấu của Tư Đồ Quyết, nào là kén ăn này, nào là tùy hứng này, rồi hay nóng nảy, rồi đi học về muộn này... Tư Đồ Cửu An vẫn luôn kêu ca cô con gái độc nhất

quá yếu ớt mỏng manh, trong lòng cũng buồn bã. Ngay cả Tiết Thiếu Bình nghe nhiều cũng phải trách mắng con gái vài câu.

Vì thế Tư Đồ Quyết chỉ có thể ở trước mặt Ngô Giang kể khổ, không ngờ mình lại sớm gặp phải mối quan hệ mẹ chồng ác liệt biến hoá như thế này. Ngô Giang nghe vậy cứ cười suốt, thì ra cô đã sớm tâm niệm sẽ được gả vào nhà họ Diêu rồi. Thấy Tư Đồ Quyết không lòng dạ nào cười nói, Ngô Giang liền nhắc nhở cô rằng cô Diêu thân thiết thế nào cũng chỉ là cô của Khởi Vân mà thôi, quan trọng nhất vẫn là trong lòng Khởi Vân nghĩ thế nào. Nếu Tư Đồ thật sự quan tâm đến người này thì không được vì những chuyện vụn vặt này mà tổn hại tình cảm giữa cô và Khởi Vân.

Vì thế khi ngồi cùng nhau tự học buổi tối, Diêu Khởi Vân đã nhìn thấy vẻ mặt rầu rĩ của Tư Đồ Quyết bên cạnh.

Cậu lấy bút gõ đầu cô, hỏi: “Tư Đồ Quyết, em bị táo bón à?”

Nhưng Tư Đồ Quyết không trả đũa lại, thái độ khác thường trịnh trọng nói: “Diêu Khởi Vân, em ở trong lòng anh có phải chỉ là một người kén ăn, nóng tính, tùy hứng, hay bắt nạt anh không?”

Diêu Khởi Vân hợp lẽ gật đầu nói: “Cũng gần như thế.”

Nhìn dáng vẻ cô vừa tức giận vừa ủ rũ, cậu mới cười bổ sung một câu: “Dù sao anh cũng quen rồi, không sao cả.”

Tư Đồ Quyết tức giận: “Vậy thật sự cảm ơn anh đã thích em như vậy.”

Diêu Khởi Vân đang vui đầu trong một đồng bài tập không ngẩng đầu lên: “Không cần khách khí, chuyện thuộc bốn phận trách

nhiệm mà thôi.”

Rất lâu sau cậu mới phát hiện Tư Đồ Quyết không biết sao lại không có động tĩnh gì, khó hiểu ngẩng đầu lên, chỉ thấy mặt mũi cô tràn đầy vẻ tươi cười.

“A, a, Diêu Khởi Vân, anh vừa mới nói anh thích em đấy, em nghe thấy rồi!”

Cậu sửng sốt, sau đó liền lật xem đồng giấy viết bản thảo của mình, chống một tay lên trán, ánh mắt có ý ngăn cản cô hung hăng hăm dọa, cố gắng dùng giọng nói bình thường nhất đáp: “Có sao?”

Có sao?

Không có sao?

Cũng khó trách Tư Đồ Quyết hao tâm tổn sức nắm bắt lời nói của cậu không buông, mối quan hệ giữa hai người họ ám muội hơn là người thân, nhưng thân mật hơn bạn bè và phức tạp hơn những người yêu nhau. Tâm tư của Diêu Khởi Vân, Tư Đồ Quyết không phải không cảm nhận được, nếu ai nói với cô là Diêu Khởi Vân không thích cô, cô chỉ cười nhạo một tiếng, tuyệt đối không chịu tin.

Sự tử mỉ chu đáo của cậu, sự yêu thương che chở lặng lẽ của cậu, bao nhiêu xích mích và tranh cãi đều không thể chối đi được. Huống hồ còn cảm giác tinh tế giữa hai người, còn có ánh mắt như mất hồn của cậu dừng trên người cô. Nếu nói đó không phải là yêu thì chữ “yêu” kia quả thật là thứ mờ mịt hư vô nhất trên thế gian, không cần cũng được.

Lời nói cảm động không phải là “anh yêu em”, mà là “cùng nhau”. Đạo lý này Tư Đồ Quyết hiểu rõ, nhưng cậu cứ né tránh như thế, keo kiệt bủn xỉn không thừa nhận ra miệng lại khiến Tư Đồ Quyết chạm tới sự bất an và do dự giấu bằng vẻ ngoài lạnh lùng cứng rắn của cậu.

Có lẽ cùng hoang mang như vậy còn có Ngô Giang nữa, quan hệ giữa cậu và Khúc Tiểu Uyển tràn ngập sự không chắc chắn. Khúc Tiểu Uyển chưa từng đón nhận tình cảm của Ngô Giang, nhưng Ngô Giang lại hoàn toàn không giống những người theo đuổi xưa nay cô luôn coi thường, ít nhất khi cô vui hay buồn rầu đều sẵn lòng để Ngô Giang làm bạn đi cùng.

Tư Đồ Quyết gọi Ngô Giang là “người cùng hội cùng thuyền”. Nhưng cô không ngờ được không lâu sau đó, bố mẹ của “người cùng hội cùng thuyền” này lại xuất hiện trên bàn ăn cuối tuần nhà Tư Đồ.

Mẹ của Ngô Giang – cô Trần – và Tiết Thiếu Bình là đồng nghiệp nhiều năm, thân thiết như chị em, trước kia cũng thường xuyên qua lại, nhưng mối liên hệ tình cảm của bọn họ nhiều lắm cũng là cùng nhau mua sắm, uống trà, làm đẹp, việc cả gia đình họ ba người cùng đến thăm, vợ chồng Tư Đồ Cửu An cùng nhau tiếp khách như thế này là chuyện hiếm hoi vô cùng.

Trước lúc ăn cơm, Tư Đồ Quyết gọi Ngô Giang đến phòng mình xem đĩa CD cô vừa mới mua, khi hai người cùng nhau đi lên lầu, cô vô tình bắt gặp cô Trần và mẹ đang cười nói và hướng ánh mắt đầy

ấn ý về phía họ. Cô Trần đã nhìn thấy Tư Đồ Quyết lớn lên, vốn rất quen thuộc, nhưng Tư Đồ Quyết luôn cảm thấy hôm nay không tự nhiên thế nào đó. Vừa thoát khỏi ánh mắt mọi người dưới lầu, cô vội hỏi Ngô Giang: “Mẹ anh cứ nhìn em cười tủm tỉm ấy, sao em thấy sồn hết tóc gáy vậy?”

Ngô Giang chọn bừa một chiếc CD trên giá: “Cái này cũng được, cho anh mượn nghe nhé.”

Tư Đồ Quyết không có tâm trạng nói: “Quên đi, gu của anh em còn không biết sao? Lại đi biểu tặng “Quan âm tử tử” phải không? Anh có nghe lời em nói không đấy?”

Theo tính cách Ngô Giang, dù trời có sụp xuống, nếu chưa đến đầu cậu thì đó vẫn chưa phải là chuyện lớn.

Cậu cười hi hi cầm lấy chiếc đĩa CD: “Nhìn thì nhìn, nhìn cũng không mất đi một miếng thịt của em mà.”

Nói thì nói vậy nhưng đến bữa cơm, chủ đề nói chuyện của cô Trần đều xoay quanh Tư Đồ Quyết, thẳng thắn khen “Tiểu Tư Đồ” càng lớn càng xinh xắn, vừa thông minh, vừa khéo léo, tính cách lại hoạt bát, quả thật trên thế gian khó có được cô gái như vậy. Chú Ngô rõ ràng cũng vừa ăn vừa cười gật đầu. Vợ chồng Tư Đồ Cửu An đương nhiên rất khiêm tốn, nhưng cô Diêu bận rộn mang đồ ăn lên vẻ mặt lại tỏ ra không đồng tình.

Tuy Tư Đồ Quyết cho rằng những lời cô Trần nói cũng là thật, nhưng khen trắng trợn như thế khiến cô cảm giác mình giống như một miếng thịt bán chạy được đặt lên thớt, mặc cho người khác

kén chọn. Cô liếc mắt nhìn Ngô Giang đang cười trộm, lặng lẽ nhìn Diêu Khởi Vân đang lặng im nhất trên bàn ăn, chỉ có cô mới cảm nhận được đằng sau sự lịch sự và lễ độ không thể bắt bẻ thì sự thờ ơ hờ hững cố gắng không quan tâm của cậu giống như một con ngọc trai khép chặt xác của mình lại.

Tư Đồ Quyết đưa mắt ra hiệu cho cậu vài lần cậu đều không chú ý. Cô cố ý cướp miếng xương sườn cậu định gấp, cậu lập tức thu đũa lại. Cuối cùng Tư Đồ Quyết bí quá liền liều lấy chân dưới bàn khẽ chạm vào Diêu Khởi Vân, nhưng lúc này cậu lại đứng dậy nói với mẹ Ngô Giang: “Cô Trần, để cháu thêm canh cho cô.”

Sau bữa cơm, người hai nhà vui vẻ nói chuyện rất lâu, theo lời đề nghị của Tiết Thiếu Bình, hai cặp vợ chồng trung niên tụ tập đánh vài ván mạt trượt. Lúc tiễn ba người nhà Ngô Giang, trời đã tối khuya, Tư Đồ Quyết ngáp liên tục, định đi ngủ thì Tiết Thiếu Bình gọi cô lại.

“Cục cưng, mẹ hỏi con chuyện này, có phải con và Ngô Giang đã yêu nhau không?”

Tư Đồ Quyết thiếu chút nữa là ngã khỏi cầu thang, vội vàng phủ định không ngừng, nhưng lại sợ sự giải thích tận lực của mình khiến mẹ cho là giấu đầu hở đuôi, cô hận không thể ở trước mặt mọi người thề với trời rằng tình bạn giữa cô và Ngô Giang hoàn toàn thuần khiết trong sáng.

Không ngờ Tiết Thiếu Bình đối với vấn đề tình cảm của con gái luôn quản lý rất chặt thì lần này lại không truy hỏi nữa, chỉ cười

cười, nói: “Mẹ không muốn con yêu sớm quá, nhưng các con cũng lớn hết rồi, có ý nghĩ của mình cũng không lạ. Mẹ chỉ hi vọng con thận trọng trong chuyện tình cảm, chọn lựa thật kỹ càng. Nói đi nói lại thì đứa trẻ Ngô Giang cũng là một đứa rất được.”

“Mẹ, mẹ nói gì vậy...” Tư Đồ Quyết đỏ mặt giậm chân: “Con và Ngô Giang chỉ là bạn thôi, chúng con không có gì đâu. Đang yên đang lành mẹ lại nói gì vậy?”

Lúc này Tư Đồ Cửu An mới nói với vợ: “Em thật là, chuyện này vẫn còn sớm mà. Em làm gì mà vội vã đem con gái đi tặng nhà người khác như vậy chứ.”

Tiết Thiếu Bình chậm chậm uống ngụm trà: “Tư Đồ Cửu An à Tư Đồ Cửu An, gái lớn không thể giữ lại, con gái ông sớm hay muộn cũng rời khỏi nhà. Đã là thời đại nào rồi, hay là anh còn suy nghĩ chiêu mộ con ở rể? Con gái chúng ta nếu thật sự được gả vào nhà họ Ngô cũng không phải chuyện không tốt, ít nhất em cũng yên tâm. Khi xưa em và anh, anh nghèo tay trắng em đương nhiên không có gì oán hận, nhưng con gái chúng ta hà tất phải đi lại con đường đó? Tìm một gia đình gia thế tương đương, không cần khổ sở thích ứng, ngày ngày an nhàn một chút. Hơn nữa, dù lời nói khó nghe nhưng chưa nói đến tâm tư của thanh niên chúng nó thì nhà họ Ngô cũng không hẳn không xứng với con gái của ông.”

Cửa cải nhà ông ngoại Tư Đồ Quyết không ít, khi Tiết Thiếu Bình còn trẻ vừa có văn hoá vừa xinh đẹp, Tư Đồ Cửu An lấy được người vợ như vậy quả thật là trèo cao. Tiết Thiếu Bình không oán

hận cùng ông trắng tay dựng nghiệp, quản lý việc trong nhà ngoài ngõ rất thoả đáng, không phải chưa từng ném qua nổi vất vả khổ sở. Tư Đồ Cửu An nhiều năm qua vẫn luôn then trong lòng, vì thế khi Tiết Thiếu Bình nói như vậy ông cũng không nói được gì, ông trầm ngâm trong giây lát rồi bỗng nói: “Bây giờ nói những việc này vẫn còn sớm. Đúng rồi, vừa nghe nói ông Ngô đã nhận chức đứng đầu Bộ Y tế...”

Tư Đồ Quyết vốn đang muốn ôm lấy ông bố đáng yêu hiếm khi mới đứng về phía mình thế này, nhưng vừa nghe được câu này trong lòng đã chán nản, lớn tiếng giận dữ: “Có ích cho thực tế như vậy, rõ ràng đã đem con cân đo tính toán mà bán đi rồi, thật vô vị! Con không muốn nói chuyện với bố mẹ về những việc không thể xảy ra như vậy.”

Sau khi lên đại học, Tư Đồ Cửu An đã mua cho Tư Đồ Quyết và Diêu Khởi Vân mỗi người một chiếc di động. Lúc cô vừa chạy vào phòng, lập tức gọi điện cho Ngô Giang. Ngô Giang vừa mới về đến nhà, đối mặt với sự hỏi tội của Tư Đồ Quyết, cậu cũng chỉ là người vô tội mà thôi. Cậu nói cậu cũng không biết vì sao hôm nay lại xảy ra chuyện này, đại khái vì gần đây cậu hay đi sớm về muộn, thường nói chuyện điện thoại thì thầm với một người, vì thế bố mẹ cậu mới nhận định là cậu đã có bạn gái rồi.

“Anh thề anh chỉ nói đúng một câu nói dối, đó chính là khi mẹ anh hỏi anh gọi điện cho ai, anh nói là gọi cho em...”

Giọng nói Ngô Giang càng lúc càng nhỏ, Tư Đồ Quyết gần như suýt ngất, suýt chút muốn giết người diệt khẩu. Cô giận dữ nói: “Cơm có thể ăn lung tung, lời có thể nói lung tung vậy sao! Anh nhanh nói thật với mẹ anh đi, đem “Quan Âm tử tử” của anh đến, nếu không thì chó mèo nào cũng được, đừng kéo em vào.”

“Như vậy không được, mẹ anh đã từng tính số mệnh của anh, nói là nếu anh tìm người hơn tuổi sẽ đoán mệnh. Lúc này thời cơ không tốt, đánh chết anh cũng không nói sự thật. Mẹ anh rất tinh ý, tùy tiện nói một cái tên nào đó có thể lừa gạt được không? Trong mắt mẹ anh, con gái nhà ai cũng không bằng em được. Nếu đã như thế thì em chịu khó gánh vác hộ anh chút. Chúng ta không có động tĩnh gì cả, cứ thật thật giả giả, đánh chết cũng không thừa nhận, lẽ nào bọn họ có thể trói chúng ta cho vào động phòng sao?”

“Coi như em hiểu rồi, bạn bè chính là cầm dao che chắn cho. Việc này em không giúp được, anh hại chết em rồi...”

“Tư Đồ, trước sau anh đều nghĩ hết rồi, em tin anh chỉ đúng chứ không sai, việc này em không tổn thất gì cả. Bố mẹ em cũng không bắt ép em, còn về Diêu Khởi Vân, hì hì, được dịp thúc đẩy rồi đấy, nước chảy thành sông đi...”

Tư Đồ Quyết không để ý đến hình tượng, chửi ầm lên: “Anh hiểu cái khỉ ấy! Được rồi, em không thèm nói với anh nữa, càng nói em càng sợ mình sẽ chết non mất.”

Cô ngắt điện thoại, trong lòng rối loạn, tâm tư của Ngô Giang cô rất hiểu. Nói thật bố mẹ như thế thì thôi, nhưng Ngô Giang

không hiểu tính cách Diêu Khởi Vân, nếu là người khác bị khiêu khích, không chừng sẽ thực sự có được kết quả từ việc đổ dầu vào lửa, nhưng Diêu Khởi Vân không như vậy, cậu vốn luôn lo lắng, bây giờ khiêu khích cậu chỉ có thể đạt được điều ngược lại, khiến cậu nhượng bộ lui binh.

Còn nói gì mà nước chảy thành sông chứ, chỉ sợ bình sinh dậy sóng mà thôi.

[1] Quả hạch là loại kiểu như hạt điều, hạt dẻ ấy

[2] Một loại thuộc họ hạt dẻ

CHƯƠNG 22: CHIẾC ÁO MỚI CỦA HOÀNG ĐẾ [1]

Diêu Khởi Vân giúp cô thu dọn bữa tiệc đến đêm khuya, trong khi Tư Đồ Quyết cũng không đi tìm cậu “tâm sự” thẳng thắn. Thấy dưới lầu không động tĩnh gì cô mới nhắn tin cho cậu: “Anh đừng nghe mẹ em, những gì bọn họ nói không có đâu.”

Đợi lâu sau cậu mới trả lời một câu: “Không sao. Một rồi, nhanh ngủ đi, ngủ ngon.”

Tư Đồ Quyết nhìn tin nhắn ngắn ngủi này đã thấy bất an, càng thêm thất vọng.

Kỳ thật cô thà Diêu Khởi Vân tỏ ra bất mãn, thậm chí giận dữ cô cũng tốt. Nếu cậu nghi ngờ, cô tình nguyện giải thích, thậm chí có thể móc cả trái tim ra cho cậu xem. Hoặc cậu buồn rầu cũng chẳng sao, ít nhất như vậy còn có nghĩa cậu quan tâm cô. Nhưng

cậu lại không như vậy, cậu dùng cách tránh né lạng lẽ để xua tan sự xúc động nóng lòng muốn giải thích của cô.

Vài ngày sau đó, Diêu Khởi Vân vẫn giữ dáng vẻ như cũ, mọi cử chỉ hành động đều không khác thường, một tí dáng vẻ tức giận cũng không có, bất kể ở nhà hay ở chỗ chỉ có hai người, đối xử với Tư Đồ Quyết cũng vẫn quan tâm như mọi khi, ngay cả buổi sáng cũng không quên mang một phần ăn sáng cho cô, cứ như “cuộc gặp thông thường” buổi tối hôm đó dường như không liên quan gì đến cậu.

Tuy nhiên, dù vẻ ngoài của cậu có thể gạt hết tất cả người trên thế giới thì sao có thể qua mặt Tư Đồ Quyết được? Tư Đồ Quyết quá hiểu Diêu Khởi Vân, cô giống như vật kí sinh ẩn bên trong vẻ ngoài, ăn sâu vào trong máu cậu, đã ẩn náu ngày tháng lâu dài, dễ dàng hiểu rõ sự bất an dè dặt và sự không đồng nhất trong biểu hiện và suy nghĩ của cậu. Cậu càng giả vờ như không vướng bận, mọi chuyện bình thường, thì càng chứng tỏ trong lòng cậu đang có vấn đề.

Trong những ngày này, cô cố ý đối nghịch với cậu ở từng chút chuyện nhỏ trong cuộc sống, cố tình khiêu khích cậu. Nếu là ngày xưa, cậu không đấu võ mồm với cô thì cũng sẽ “trùng trệ một chút”, nếu không dung túng nuông chiều cô thì rồi hai người ồn ào ầm ĩ cũng sẽ qua. Nhưng hôm nay cậu luôn nhẫn nại, luôn luôn nhường nhịn, bất kể cô quá đáng thế nào, phiền phức

bao nhiêu, cậu cũng ở trước mặt cô duy trì sự khiêm nhường, thân thiện ở mức lớn nhất, điều này khiến Tư Đồ Quyết cảm thấy được sự bất hoà và xa lánh khó hiểu.

Lí do cậu “vội” càng ngày càng nhiều, lí do không đợi cô càng ngày càng phong phú, nào là có bài kiểm tra, làm thí nghiệm, luận văn... dù sao cũng không thể chống lại, dù sao... nghe có vẻ đều quan trọng hơn việc ở cạnh cô. Lúc này Ngô Giang đã thanh toán hết nợ nần với Tư Đồ Quyết, nhưng Tư Đồ Quyết lại lừa Diêu Khởi Vân là thẻ cơm của mình không có tiền, muốn đợi cơm trưa của cậu. Vừa nghe thấy thế, cậu lại lặng lẽ đem thẻ cơm và tiền tiêu trong vòng một tuần của mình đặt trên bàn trang điểm trong phòng cô.

Thời điểm nhìn thấy chiếc thẻ cơm kia, Tư Đồ Quyết đã bị cậu làm cho nổi điên lên rồi, con giun xéo mãi cũng oằn, không thể nhịn được nữa, cô cầm chiếc thẻ cơm kia đến thẳng viện y học lâm sàng, kéo Diêu Khởi Vân đang làm thực nghiệm bệnh lý học từ trong phòng thực nghiệm ra. Diêu Khởi Vân sao mà không hiểu tính tình cô, nếu cậu không ngoan ngoãn nói rõ ràng, chắc chắn cô có thể ở trước mặt tất cả những người trong phòng thực nghiệm nói ra tất cả những gì muốn nói.

Bọn họ đi đến hòn non bộ phía sau toà nhà thực nghiệm thì dừng lại.

Diêu Khởi Vân lắc lắc đầu: “Em nổi nóng rồi, có chuyện gì không thể về nhà hằng nói sao?”

Tư Đồ Quyết không lảm lời: “Hãy chấm dứt việc đó đi, Diêu Khởi Vân, anh là đồ dối trá, trong lòng anh không thoải mái thì nói đi, trước mặt em còn giả vờ gì chứ?”

Cậu cười gượng ngồi lên bề mặt đá vây quanh hòn non bộ: “A Quyết, em làm gì vậy? Anh không có gì không thoải mái cả, từ đâu mà em lại nói lên như vậy!”

“Anh nói dối!”

“Xem như anh mở rộng tầm mắt rồi, lẽ nào em mong trong lòng anh không thoải mái thì em mới vui vẻ, đạo lý gì vậy?”

Tư Đồ Quyết tức nổ đom đóm mắt: “Được, anh hãy ở trước mặt em thề với trời đi, nói rằng anh tuyệt không để ý chuyện ngày hôm đó.”

“Thề là việc không phải hao phí gì cả, lại không khó gì, anh nói rồi thì em sẽ tin sao?” Diêu Khởi Vân không đồng ý.

“Đúng, anh nói thì em sẽ tin là thật, nếu ngay cả lời thề cũng là giả, vậy thì em thật sự nhìn lầm anh rồi, phạt em mù hai mắt cũng được.”

Cô đợi cậu nói, nhưng cuối cùng cậu vẫn không nói, chỉ suy nghĩ, rồi cúi đầu chậm rãi nói: “Em cần gì phải nói những lời

này để ép anh. Coi như trong lòng anh có gì đó không thoải mái, vậy có ý nghĩa sao?”

Tư Đồ Quyết khó có thể tin, cô liền nói: “Em và Ngô Giang chỉ là bạn tốt, anh ấy không có ý gì với em cả, em thì lại càng không có gì với anh ấy. Người khác có thể hiểu lầm, lẽ nào ngay cả anh cũng không hiểu hay sao?”

“Đương nhiên anh hiểu.” Giọng nói của Diêu Khởi Vân vẫn bình thản như cũ: “Không chỉ anh, có thể ngay cả mẹ em cũng đều hiểu, e rằng hiểu lầm chỉ có bố mẹ của Ngô Giang thôi... A Quyết, không phải anh giận gì em, em không sai, nếu anh giận lây sang em thì thật không đúng. Nhưng, mẹ em là người tinh tế vô cùng, những lời ngày hôm đó, cô ấy hoàn toàn có thể đóng cửa nói chuyện riêng với em, nhưng vì sao cô ấy lại ở ngay trước mặt mọi người nói ra, em vẫn chưa hiểu sao, chính là mẹ em muốn nói với anh đấy thôi. Cô ấy sợ anh vẫn chưa tỉnh ngộ nên mới một lần nữa ngăn ngừa anh thôi, cô ấy muốn thứ tình cảm kia của anh phải chết hoàn toàn, giữa anh và em hoàn toàn không thể được, dù là một chút nhỏ nhoi cũng không thể được.”

Tư Đồ Quyết nghe vậy nhất thời bất động, thái độ và cách đối nhân xử thế của bà cô biết rõ, chỉ cần cô suy nghĩ sâu xa một chút đã có thể phát hiện khả năng mà Diêu Khởi Vân nói là thật. Cậu sáng suốt hơn cô nên nhận ra được điều này, đó không phải vì cô ngốc, mà vì tình cảnh của cậu ép cậu phải nhạy cảm thôi.

“Mẹ em là mẹ em, chúng ta mặc kệ mẹ đi.” Tư Đồ Quyết ngồi xuống cạnh Diêu Khởi Vân, khẩn khoản nhìn cậu.

“Anh cũng muốn mặc kệ. Em không biết đâu, đã có lúc anh tự an ủi mình, tưởng tượng mẹ em là một người xấu, cản trở mọi đường, như thế anh có thể có vài giây dễ chịu một chút. Nhưng thực tế mẹ em một chút cũng không phải là người xấu, anh có thể nhận ra ngay lúc bắt đầu cô ấy đã không tán thành việc anh đến nhà này, sợ dĩ sau này không nói gì nữa vì cô ấy để ý đến cảm nhận của bố em, những năm nay cô ấy đã rất khách khí và khoan dung với anh rồi, anh rất cảm kích cô ấy. Nhưng lời hôm đó cô ấy nói rất đúng, A Quyết, nếu anh có một cô con gái giống như em, anh cũng lựa chọn giống mẹ em thôi, anh thành thực muốn con gái mình có thể tìm được một gia đình vững chắc, môn đăng hộ đối, lấy cho nó một người chồng xứng đôi và hoà hợp như em với Ngô Giang vậy, yên ổn sống hết cả cuộc đời, mà không phải với một người nghèo khó, hai bàn tay trắng, ăn nhờ ở đậu, mỗi một đồng tiền, một bữa ăn đều dựa vào người khác.”

“Nhưng em tình nguyện ở cùng anh, em cảm thấy như thế này rất tốt rồi.” Tư Đồ Quyết ghen ngào nói.

“Vấn đề là anh cảm thấy như thế không tốt!” Diêu Khởi Vân không ngừng lại tiếp thu lời cô, lời lẽ sắc sảo cậu chưa từng nói khiến Tư Đồ Quyết kinh hoàng: “A Quyết, em giống như một

miếng ngọc quý báu vô cùng, rất trong suốt, rất đẹp, khiến cho người ta yêu thích không muốn buông ra. Đúng, anh đã động lòng, anh là người thô tục, nhìn thấy vật đẹp thì không khống chế được muốn có nó. Nhưng anh không dám giữ nó trong lòng bàn tay mình vì anh sợ nó sẽ vỡ, sợ không có cách nào tìm được nơi đặt nó, trân trọng nó, càng sợ tất cả mọi người, trong đó có anh, cho rằng anh không xứng có được nó. Dù anh có thể vượt qua muôn vàn khó khăn để giữ nó bên cạnh, thì cũng chỉ ngày ngày lo sợ, anh cảm thấy mình giống như một tên trộm vậy.”

“Anh đã trộm gì chứ, lẽ nào em không làm chủ được cuộc đời mình sao?”

Đằng sau làn nước mắt trong suốt của Tư Đồ Quyết đều là sự mong đợi. Cô gái cậu khát vọng có tấm lòng son sắc trong sáng vô tư, Khởi Vân không nghi ngờ vào thời khắc này chỉ cần cậu gật đầu là cô có thể cùng cậu đi đến chân trời góc bể. Nhưng chân trời góc bể ở đâu? Chẳng phải nó còn vô biên vô hạn hơn hiện thực xám xịt này?

“Em có thể làm chủ cuộc đời mình, nhưng anh được không? Ơn nghĩa của bố mẹ em cả cuộc đời này anh cũng không thể trả hết, em không cảm thấy họ đã nuôi lớn anh mà anh lại làm tổn thương tâm ý của họ, đánh cắp cô con gái bảo bối đáng quý nhất của họ, như vậy còn vô liêm sỉ hơn cả trộm cướp không? Quá đẹp không phải là lỗi của ngọc, lo lắng mất đi cũng không phải là

lỗi của người nghèo khó, lỗi lầm chính là không nên ở cạnh nhau. Chuyện trước kia đều tại anh, chỉ bằng nhân lúc, nhân lúc..."

Cậu cố gắng nói ra nhưng vài lần vẫn không thể nói ra câu này, Tư Đồ Quyết thay cậu nói tiếp.

"Nhân lúc anh vẫn còn chưa yêu em đến thế, nhân lúc anh còn chưa nói ra câu đó, nhân lúc anh vẫn còn chưa làm việc gì phải chịu trách nhiệm, chúng ta cứ như vậy quên đi, đúng không?"

Diêu Khởi Vân khó khăn rời mắt đi, cậu không dám nhìn thẳng vào nước mắt và nỗi buồn của cô. Cô đã nói câu mà cậu có cảm rằng một nghìn lần cũng không thể nói ra, nói chính xác những gì cậu muốn nói, nhưng vì sao khi nghe những lời như vậy lại khiến cậu kinh sợ đến thế?

Cậu đã nhiều lần tự khuyên chính mình, không có sự từ bỏ nào mà không đau đớn, người đang làm đúng, làm đúng, cô ấy rồi sẽ tốt thôi!

"Diêu Khởi Vân, anh đừng dùng lời quang minh chính đại để che dấu một con người nhát gan trong anh, anh không xứng với em không phải vì anh không chăm sóc được một miếng ngọc mà vì ngay cả dũng khí tranh giành nó anh cũng không có, chỉ có thể như con rùa rút đầu trong mai oán hận. Nếu anh cứ như vậy, anh không có tư cách có được bất cứ cái gì tốt cả, cả một đời này đã

định trước là người nghèo, từ trong ra ngoài đều nghèo. Em chúc anh hai bàn tay trắng tự ti đến già!”

Tư Đồ Quyết lau khô nước mắt bỏ đi, mãi đến khi hình dáng cô hoàn toàn biến mất, Diêu Khởi Vân mới phát hiện hai tay mình đã nắm chặt lại, giống như chỉ cần buông lỏng một chút sẽ phá vỡ lý trí, sẽ lập tức chạy đi kéo cô lại, giữ chặt cô. Cậu bỏ găng tay cao su ra, vất mạnh lên hòn non bộ, một lúc sau mới chậm rãi nhặt chúng lại, hít thở thật sâu, trở về phòng thực nghiệm, tỉ mỉ làm hết những việc nên làm.

Diêu Khởi Vân không đoán sai, Tư Đồ Quyết đương nhiên “rồi sẽ tốt”, cô chưa bao giờ là một người gặp phải chuyện không vui thì đóng chặt cửa khóc lóc. Cô có vô số bạn bè, rất nhiều hoạt động, các cuộc hẹn đi không hết. Nỗi buồn trong nháy mắt có thể bị tính cách vui vẻ của cô làm bốc hơi không còn chút dấu vết.

Cô vui vẻ đi chơi, khi về nhà cũng vẫn nói chuyện vui cười trên bàn ăn, làm nũng với bố mẹ, khi nhàn rỗi sẽ buôn điện thoại với bạn học đến khuya, cuối tuần nếu không rời khỏi giường thì cũng hẹn mấy bạn gái đi dạo phố. Lịch học của cô được sắp xếp hoàn toàn không cùng với Diêu Khởi Vân, rõ ràng hai người vẫn thường giết thời gian trong thư viện, nhưng một toà nhà to như vậy sao có thể dễ dàng ngẫu nhiên gặp nhau. Bỗng nhiên Khởi Vân cảm thấy thực ra Tư Đồ Quyết không phải cố ý thay đổi, giống như cách sống trước nay của cô vẫn vậy, chẳng qua trước nay cô luôn có

cách sắp xếp thời gian và tạo ra cơ hội mới khiến cậu cảm thấy cô có mặt khắp nơi.

Người cô đơn xưa nay là cậu chứ không phải Tư Đồ Quyết, “con người vương váu” của cô ấy chẳng qua chỉ vì nhân nhượng sự lạnh lùng của cậu nên mới thế.

Buổi tối trước khi đi ngủ, không có người nhắn tin cho cậu chỉ để nói những lời vô nghĩa nữa. Trước kia cậu luôn cảm thấy phiền phức và buồn cười, nhưng hiện giờ không ngủ được cậu lại lật tới lật lui cái điện thoại, nghi ngờ nó sẽ không chịu nổi sự im lặng của chính mình mà chết sớm mất.

Lúc ăn cơm, cậu cũng không cần vì cái nháy mắt kì dị của cô mà lo lắng, hiển nhiên cũng không có người lén lút đá chân cậu nữa. Một lần, cậu phát hiện cẳng chân mình bị mũi chân nhỏ chạm vào, cậu liền giống như hòn đá nhỏ rơi vào hồ nước tĩnh lặng, bập bênh không tự chủ được, nhưng khi trái tim cậu đang loạn nhịp, nhìn sang thấy Tư Đồ Quyết vẫn thần sắc như thường, ngay sau đó thì nghe thấy câu “Xin lỗi”, hoá ra là chú Tư Đồ bắt chéo chân quá cao.

Chỉ cần bố mẹ không ở nhà ăn cơm, Tư Đồ Quyết đều giải quyết bữa tối ở ngoài, không cần để ý đến ai, cô Diêu nấu những món mà cô không thích ăn, có thể chịu nổi cô ấy sao? Về chuyện trong tay không có tiền và cần giúp đỡ chỉ là chuyện cười, bất kể

Ngô Giang mượn tiền cô thế nào, cô chỉ cần ở trước mặt bố mẹ làm nũng, nói là ngắm được bộ quần áo rất đẹp, ông Tư Đồ và Tiết Thiếu Bình lại quở trách, nhưng làm sao mà không thể cho cô tiền?

Còn có... Khi cậu chuyên tâm đọc sách, cô liền trêu đùa, hôn cậu như chuồn chuồn lướt nước; khi điều hoà hỏng, mặt đầy mồ hôi, trò đùa quái đản của cô là ôm chăm lấy cậu; những lời ngọt ngào cần nhả lại nhai trên miệng của cô – tất cả những điều này đều không còn nữa, cho dù có tái diễn thì đối tượng kia cũng không phải là cậu.

Kì nghỉ hè năm hai đến rất nhanh, theo sự sắp xếp của Tư Đồ Cửu An, Diêu Khởi Vân vào Cửu An Đường thực tập. Tư Đồ Quyết thì không chịu sự đày đoạ này, cô nói cả một đời người ít nhất phải làm việc ba mươi năm, sau này khắc có cơ hội làm việc vất vả, hà tất phải nóng lòng ngay hiện tại làm gì.

Vừa mới tiếp xúc với công việc của công ty, quả thật không đơn giản, mãi đến khi Diêu Khởi Vân thích ứng công việc rồi, rốt cuộc cũng không kiềm chế được mong muốn nói chuyện với A Quyết, dù cụ thể nói gì cậu cũng không biết, chỉ là cậu bị thôi thúc, hoảng sợ không biết nên làm thế nào. Cậu giống như người cực khát nước nghĩ đến một cốc nước, dù bạn nói trong nước có chất độc thủng ruột, cậu cũng sẽ kêu gào muốn uống cạn cốc, chỉ cần nó xuất hiện ở ngay trước mặt cậu.

Đến khi cậu hạ quyết tâm đi gõ cửa phòng cô thì mới biết cô đã nhận lời mời của Tiểu Căn, cùng một đám học sinh đi chơi về nhà Tiểu Căn ở vùng núi, lúc này vừa đi rồi, và đi luôn tám ngày.

Khi Tư Đồ Quyết trở về mang theo một ba lô các đồ vùng núi, những thứ này không lạ gì với Diêu Khởi Vân, cô cũng không định chia cho cậu, nếu tìm phải tìm người chung chí hướng ấy. Ngô Giang đã ra vào nhà Tư Đồ quen thuộc rồi, mấy lần Diêu Khởi Vân từ công ty về nhà nhìn thấy hai người họ đang cùng nghiên cứu cái lồng tre đựng đế mèn, đầu đựng phải nhau. Cậu về phòng, nhắm mắt làm ngơ, chờ đến ngồi xem sách một hồi lâu, sau nhin không được lại mở cửa đi ra thì kinh ngạc thấy bọn họ đã chuyển chiến trường lên phòng cô trên lầu, một hai lần còn đóng chặt cửa.

Cô Diêu lăm bắm với cậu rằng thanh niên bây giờ hư không tưởng nổi. Diêu Khởi Vân rất ghét nghe những lời này, buồn bực bỏ đi không đáp lời, nhưng ngay cả khi chú Tư Đồ ở nhà nhìn thấy những điều này cũng vẫn ở trong phòng khách điềm tĩnh đọc báo, giống như trước mắt ông căn bản không có chuyện gì “không hợp” xảy ra.

Khởi Vân đành phải nghĩ ra cách đi gõ cửa phòng cô.

“A Quyết, ăn cơm thôi.”

“A Quyết, mẹ em hỏi em có muốn xuống lầu ăn súp không?”

“A Quyết, báo tối qua có ở trong đó không?”

“A Quyết, cho anh mượn kim từ điển của em một chút.”

Mới đầu cô còn lạnh nhạt đáp ứng cậu, sau này ngay cả ý định mở cửa cũng không có, coi cậu như trong suốt, cậu giống như con tò te đứng ngoài cửa, thi thoảng nghe thấy tiếng cười đùa nhỏ nhỏ của hai người.

Ai mà không quý trọng danh dự của mình? Diêu Khởi Vân lại đặc biệt là người như thế, giống như con chim quý trọng bộ lông vũ duy nhất che đậy cơ thể của nó. Nhưng nếu bên trong xác thật chỉ là sự trống rỗng thì cậu còn cần danh dự làm gì?

Cậu cũng nghĩ Ngô Giang và cô chỉ là “anh em”, là bạn bè, tuyệt không thể phát sinh tình cảm. Nhưng cậu dựa vào cái gì mà kết luận như vậy, hai người trong một phòng, phong nhã hào hoa, trai tài gái sắc, sao lại không thể bỗng nhiên động lòng? Dù trong lòng họ đều đã có người khác, nhưng ai lại biết có thể xảy ra chuyện một lúc nhất thời mê đắm, đầu óc mơ màng.

Khi Khởi Vân muốn vạch rõ giới hạn với Tư Đồ Quyết, giữ trọn cho nhau, cậu cũng đã từng nghĩ qua chuyện “mê đắm” này, nhưng hôm nay cậu lại sợ từ này, khi cô từ tình cảm mãnh liệt đã tỉnh táo lại thì cậu vẫn còn khốn khổ không cách nào thoát ra được, sự ý thức này khiến chân tay cậu lạnh toát. Cậu biết hiện giờ nhìn mình rất ti tiện, không trách được cô coi thường, nhưng tạt

xấu lớn nhất của con người không phải ở chỗ tin tưởng và không ngừng theo đuổi kết quả mình cho là đúng, mà chính là sau khi thực hiện rồi lại phát hiện kết quả kia rất xa với những gì mình có thể chấp nhận.

Cô Diêu cũng nhận ra sự thay đổi trong mối quan hệ của cháu mình và Tư Đồ Quyết, nhận ra tâm trạng đi xuống tận cùng của cậu. Khởi Vân và Tư Đồ Quyết chưa bao giờ thừa nhận mối quan hệ của bọn họ trước mặt bất kì ai, cô Diêu đương nhiên cũng không ngoại lệ, nhưng bà không phải là kẻ ngốc, sự giả vờ của bọn họ có thể giấu diếm Tiết Thiếu Bình thông minh bận rộn, nhưng sao có thể ở trước mặt bà cô già giúp việc này giấu diếm được. Trong mắt bà, Tư Đồ Quyết là một cô gái con nhà giàu hoàn toàn không có định kiến, có lẽ còn có chút lẳng lơ, Khởi Vân ngốc nghếch lại nhảy vào mê hồn trận của cô ta, điều này thật khiến bà đau lòng.

Sau khi Tư Đồ Cửu An cũng ra ngoài, dưới lầu chỉ còn lại bà cô và Diêu Khởi Vân với tâm trạng buồn bã đang cố gắng che giấu. Cô Diêu đi đến phòng của cháu, thay cậu lau sàn, chỉ thấy cậu vô cảm ngồi đó, tay cầm quyển từ điển lật tới lật lui. Người cô thấy thế liền chống cây lau nhà, quay đầu đóng cửa phòng.

“Cháu nhìn bộ dạng như mất hồn của cháu đi. Con nha đầu Tư Đồ Quyết ngoài khuôn mặt dễ nhìn ra thì có gì đáng để cháu phải như thế này?”

“Cô à, cô nói những lời này làm gì ạ?” Diêu Khởi Vân nhúu mày nói. Cậu thậm chí cũng không phủ nhận và giải thích nữa.

Cô Diêu ngồi ở mép giường cậu: “Khởi Vân, cháu đã chịu khổ nhiều rồi, không dễ dàng mới có ngày hôm nay, cháu càng phải trân trọng hơn nữa, không thể để mặc mình suy nghĩ lung tung. Đạo lý lớn cô không thể nói, nhưng cô muốn nói với cháu tình tiết khuê nữ nhà đại gia đêm hôm gặp thư sinh nghèo trong phim được biên tập ra chỉ để lừa gạt người thôi, cháu đừng mơ mộng như vậy, con gái chân chính đứng đắn sẽ không như thế, nếu cháu thật sự gặp cảnh đó cũng đừng quên rằng: đêm nay cô ta đến tìm cháu thì ngày mai cô ta cũng có thể ngủ cạnh người khác.”

Máu toàn thân Diêu Khởi Vân trào dâng, cậu ném đồ trong tay đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa, sợ kinh động đến người trên lầu nên thấp giọng, gằn từng chữ nói: “Cô à, cô nói cháu thế nào cũng được, nhưng em ấy không phải người như thế, có những lời không thể tùy tiện nói được.”

“Được, cô không tùy tiện nói nữa, cứ coi như nó là một đứa trẻ ngoan đi. Đạo lý “Tề đại phi ngẫu”[2] người nông dân như ta cũng hiểu, cháu đọc nhiều sách như vậy lẽ nào không hiểu? Lời của mẹ nó hôm ấy cháu cũng nghe rồi, Khởi Vân, cháu rất thông minh, không thể không nghe ra ý của bà ấy. Các cháu thật sự muốn bùng bít cùng nhau, nhưng giấu diếm không được lâu đâu. Sau khi

mẹ nó biết chuyện của các cháu thì sẽ như thế nào với cháu, cháu đã nghĩ chưa? Tư Đồ Quyết là khuê nữ nhà người ta, dù sai thế nào thì cũng là máu thịt của bà ấy, còn cháu, cháu là gì trong cái nhà này? Nếu bọn họ nhẫn tâm, trong nháy mắt cháu sẽ mất hết tất cả, cái gì cũng không có, cháu mới học đại học hai năm, vốn căn bản còn chưa tốt, lẽ nào cháu muốn trở lại như trước đây? Trong mắt cô Diêu chất chứa lo âu.

Diêu Khởi Vân lạnh lùng nói: “Vợ chồng chú Tư Đồ đối với cháu như thế nào cháu rõ hơn ai hết. Cháu sẽ báo đáp ơn nghĩa nhà Tư Đồ, làm trâu làm ngựa cũng có thể, đợi khi cháu tốt nghiệp rồi cháu sẽ có thể làm tất cả, để họ an hưởng tuổi già, đồng thời, cháu cũng có thể đối xử tốt với A Quyết.”

Cô Diêu chỉ cười lạnh một tiếng, đều là người một nhà, huyết thống tương liên, sự mỉa mai của bà cũng giống Diêu Khởi Vân: “Nói như vậy cháu thật giống như mẹ nó đã nói, một lòng một dạ muốn làm con rể ở nhà người ta? Nhà họ Diêu chúng ta nghèo, không cho cháu được cái gì, nhưng cháu đừng quên, bố cháu cả một đời rất kiên cường, đến chết cũng không mất đi cốt cách làm người, còn cháu, lấy tiểu thư có tiền nhà người ta, những ngày tháng tốt đẹp sẽ đến, nhưng cả nhà bọn họ cả đời sẽ giẫm trên đầu cháu, cháu sẽ không thể nói được gì, bởi vì tất cả những gì cháu có đều là người ta bố thí cho cháu, cháu vì bọn họ mà làm đến chết thì công lao cũng không thuộc về cháu, còn Tư Đồ Quyết tính khí nóng

này kia, cháu muốn làm nô bộc cho nó, làm con chó ngoan ngoan bên chân nó sao?”

“Đủ rồi, đừng nói nữa.”

“Cháu sợ nghe, nhưng hiện giờ cháu cần một liều thuốc mạnh. Khởi Vân, đợi đến khi công việc học hành của cháu có thành quả, tiền đồ tươi sáng đang chờ cháu, cháu có thể làm một bác sĩ giỏi, hoàn toàn có thể độc lập mưu sinh, tạo ra địa vị cho mình. Báo đáp gia đình họ có rất nhiều cách, làm sao phải đem cả đời mình để báo đáp, cả ngày phải để ý ánh mắt của người ta mà sống?”

“Cháu nói cháu nghe đủ rồi.” Toàn thân Khởi Vân phát run lên, cậu bỗng cảm thấy lời nói của A Quyết không sai, chính mình cho rằng không ai coi trọng mình mới thật sự là người cả đời nghèo không thay đổi được. Người thật sự có danh dự sẽ không ngày ngày đặt hai chữ “danh dự” trên miệng, bọn họ không cần những thứ đồ “vượt trội nổi bật”, “không chịu thua kém”, như chiếc áo khoác ngoài khi thế bao bọc chính mình, vì bọn họ chưa bao giờ cảm thấy mình thiếu mất nó.

“Khởi Vân à, cô vì ai chứ...”

“Cháu biết cô muốn tốt cho cháu. Trong lòng cháu hiểu rõ.” Cậu cứng rắn nói, không nhìn tới người cô đang tận tình khuyên bảo, mãi đến khi cô thở dài rời đi.

Bọn họ cũng không biết những lời này còn có một người nữa nghe thấy. Đó chính là Tư Đồ Quyết cố tình không để ý Diêu Khởi Vân, lại chịu không được chuyện giật dây của Ngô Giang nên lén lút xuống dưới xem dáng vẻ quần bách của cậu. Trước khi cô Diêu đi ra, cô vội đi vào trong bếp, giả vờ tìm hoa quả trong tủ lạnh, sau đó cầm hai quả hồng lạnh lên lầu. Lúc đi qua phòng khách, cô quay đầu liếc mắt thấy một hình bóng đang ra sức lau kính.

[1] Đây vốn là tên một truyện cổ tích của Andersen. Vì dài quá nên bạn Đông không thể footnote ở đây được. Bạn nào muốn hiểu nội dung tên chương này thì có thể tìm đọc truyện đó, được dịch ra tiếng Việt dưới cái tên “Ông Vua ở chuồng”

[2] Thành ngữ lấy từ chuyện của Thái tử Hốt nước Trịnh. Thời Xuân thu, Tề Hi Công nước Tề muốn gả con gái cho Thái tử Hốt của nước Trịnh, nhưng Thái tử Hốt từ chối nói: “Mỗi người đều có đối tượng riêng của mình, Tề là một nước lớn, không phải đối tượng của ta.” Sau này khi nước Tề nhờ nước Trịnh chi viện, Thái Tử Hốt đã giúp Tề thắng trận, Tề Hi Công lại nhắc đến chuyện này nhưng Thái tử Hốt vẫn từ chối: “Ngày trước ta không có công trạng gì với Tề mà con từ chối. Huống hồ nay ta phụng mệnh phụ thân đem binh giúp Tề, vừa thắng trận đã nói chuyện hôn nhân, e thiên hạ chê cười ta là kẻ lợi dụng.” Thành ngữ này có ý nói dòng dõi hoặc vị thế của mình hèn mọn, không dám trèo cao

CHƯƠNG 23: AI LÀ CHỦ NHÂN NGÔI NHÀ NÀY

Tiết Thiếu Bình trang điểm sang trọng, ngồi trước bàn trang điểm lựa chọn đồ trang sức, buổi tối bà có một bữa tiệc công việc quan trọng. Tư Đồ Quyết nằm giữa chiếc giường lớn trong phòng mẹ, bỗng chốc xuống giường kéo tua rua của chiếc rèm.

**“Đôi vòng tai này phối hợp với bộ quần áo như thế nào?”
Tiết Thiếu Bình quay đầu hỏi con gái, đôi vòng tai ngọc trai đung đưa cạnh mặt.**

“Cũng được ạ.” Tư Đồ Quyết uể oải nói.

Tiết Thiếu Bình gỡ đôi vòng tai xuống, nhìn con gái qua gương, thờ ơ nói: “Con hôm nay sao vậy, sao mặt mày ủ rũ thế kia?”

Tư Đồ Quyết nói: “Không có gì ạ, dạ dày con có chút khó chịu.”

“Cái gì, dạ dày khó chịu sao?” Sắc mặt Tiết Thiếu Bình đông cứng lại: “Lần trước cảm trại dã ngoại về đã đau dạ dày rồi, không phải mẹ đã nói với con phải chú ý ăn uống sao?”

“Cũng không có vấn đề gì lớn lắm, chiều qua con đi học về muộn, không ăn cơm, lại tùy tiện gặm một quả táo, kết quả thành như vậy thôi ạ.”

“Vì sao không ăn cơm?” Tiết Thiếu Bình đau lòng vỗ vỗ chân con gái.

Tư Đồ Quyết than thở nói: “Cô Diêu không để lại cho con.”

Tiết Thiếu Bình không nói, tiếp tục so sánh hai đôi vòng tai trong gương, rất lâu sau mới nói: “Con có nói với cô ấy sẽ về nhà ăn cơm không?”

“Nói cũng vô dụng.” Trước sự truy vấn của mẹ, Tư Đồ Quyết liền ngồi xuống, ôm lấy cánh tay của Tiết Thiếu Bình, kéo dài giọng nói: “Mẹ à, con cảm thấy cô Diêu không thích con.”

“Vô duyên vô cớ sao cô ấy lại không thích con?” Tiết Thiếu Bình liếc nhìn cô.

Tư Đồ Quyết dẫn đo nói: “Nhưng cô ấy nhìn thấy con thỉnh thoảng cãi nhau với Khởi Vân, cảm thấy như con bắt nạt anh ấy ý. Vốn dĩ lúc đầu cô ấy cũng rất tốt, cô ấy mong quan hệ giữa con

và Khởi Vân tốt hơn một chút... Ngô Giang hôm qua đến nhà mình cũng đói bụng như vậy.”

“Đứa trẻ này, con lại nghĩ vớ vẩn gì vậy?” Tiết Thiếu Bình cười.

“Mẹ, mẹ tin người ngoài chứ không tin con sao?” Tư Đồ Quyết tức giận nói.

Tiết Thiếu Bình cuối cùng cũng đặt đôi vòng tai xuống: “Bảo bối à, mẹ nói với con rồi, sự tôn trọng và đối xử tử tế là tương tác qua lại, hơn nữa con đối xử tử tế với người mạnh hơn con thì chẳng coi là gì cả, có thể đối đãi tốt với người có vị thế thấp hơn mình mới thể hiện lòng dạ bao dung. Cô của Khởi Vân nói cho cùng là đến nhà ta làm việc thôi, chúng ta đối xử với cô ấy cũng tốt, nếu cô ấy có gì không đúng, giận dữ với cô ấy cũng không tránh khỏi chuyện đáng cười. Tóm lại, mẹ không muốn nghe con sau lưng nói cô ấy không phải, con là chủ nhân ngôi nhà này, con nên học cách làm thế nào để cô ấy hiểu rõ một chút, như vậy mới là biện pháp hoá giải sự bất đồng giữa hai người.”

Tư Đồ Quyết nghe vậy cúi đầu không nói, Tiết Thiếu Bình trầm ngâm một lát lại nói: “Tính cách cô Diêu rất mạnh mẽ, nhưng nói thế nào cô ấy cũng là người thân của Khởi Vân, tục ngữ nói: đánh chó phải xem mặt chủ, nếu con không cẩn thận có thể khiến Diêu Khởi Vân khó xử, như vậy là không tốt đâu.”

Bà cuối cùng cũng đeo xong, xách túi xách ra cửa, đi đến cửa còn quay đầu dặn dò con gái: “Đúng rồi, mẹ muốn con thay mẹ đi nói với cô Diêu của con là chè tuyết nhĩ trong bếp đang nấu, sau khi được thì để vào tủ lạnh, nhớ rõ, sau khi mẹ về phải mát lạnh rồi.”

Tư Đồ Quyết nghiêng đầu nghĩ ngợi, đuổi theo đến lan can tầng hai, nhìn nọt Tiết Thiếu Bình: “Bộ quần áo này mẹ mặc nhìn rất đẹp ạ.”

Sau khi Tiết Thiếu Bình đi, Tư Đồ Quyết lập tức vào bếp, nói với bác Diêu đang thái rau: “Cô à, chè tuyết nhĩ hôm nay đã được chưa ạ, trời nóng, cô nhớ nhất định giúp cháu ướp lạnh nhé, cháu không thích ăn nó nóng đâu ạ.”

Cô Diêu dừng lại nhìn cô, không nói gì cả.

Tư Đồ Quyết cũng không nói gì nữa, khe khẽ hát, quay đầu rời đi, trước cửa bếp đụng phải Diêu Khởi Vân. Cậu nhìn thấy tâm tình tốt lành của Tư Đồ Quyết, sững sốt một chút, rồi cũng mỉm cười với cô. Tư Đồ Quyết vẫn không để ý đến cậu, vừa đi vừa nghĩ, liền nhắc cô Diêu một lần nữa: “Nhất định phải lạnh đấy ạ.”

Nói xong liền làm mặt quỷ vô cùng kinh khủng với Diêu Khởi Vân rồi chạy đi, chỉ để lại Diêu Khởi Vân đoán không ra thái độ của cô, đứng đó không hiểu chuyện gì.

Vợ chồng Tư Đồ Cửu An và Tiết Thiếu Bình về nhà không quá muộn, nhưng Tư Đồ Cửu An uống hơi nhiều rượu nên đang tựa vào sô pha kêu than đau đầu. Tiết Thiếu Bình bảo con gái đi lấy khăn ướt đến, thuận tiện nói: “Trước khi đi, em đã bảo chị Diêu nấu chè tuyết nhĩ, anh ăn một chút rồi ngủ đi, không chừng sẽ dễ chịu hơn.”

Cô Diêu để ý thấy, vội chạy vào trong bếp múc ra hai bát, đặt trước mặt vợ chồng Tư Đồ Cửu An. Tiết Thiếu Bình bưng lên một chén, vừa uống một ngụm đã chau mày lại. Nhưng bà không nói gì với cô Diêu, lại gọi Tư Đồ Quyết đang hoạt bát đi lấy khăn ướt cho bố.

“Đứa trẻ này, tính ham chơi quên việc của con sao lại lớn như vậy? Trước khi ra cửa không phải mẹ đã dặn con rồi, bảo con nhớ nói với cô Diêu ướp lạnh một chút, bố con không chừng uống nhiều thì có thể giúp tỉnh rượu.”

Tư Đồ Quyết mang vẻ mặt oan ức: “Con nói rồi, hơn nữa không chỉ nói một lần. Không tin mẹ hỏi cô Diêu đi, không tin nữa thì anh ấy có thể làm chứng!” Cô chỉ tay về phía Diêu Khởi Vân đang từ trong phòng đi ra.

“Lại còn nói cô Diêu làm sao mà không nghe? Con chỉ biết bắt Khởi Vân thay con thu dọn cục diện rồi rảnh mà thôi.” Tiết Thiếu Bình lạnh lùng trách mắng con gái.

Tư Đồ Quyết không tranh cãi nữa, khuôn mặt bình tĩnh, lặng im nhìn Diêu Khởi Vân, giống như đợi cậu nói vậy. Nhưng lúc ấy Diêu Khởi Vân cũng cảm thấy cô mình đang nhìn mình với ánh mắt bất an.

Cậu lặng lẽ nhìn Tư Đồ Quyết, nói với Tiết Thiếu Bình: “Cô à, cô đừng mắng em ấy, em ấy không nói dối cô đâu. Như vậy đi, cháu đi lấy ít đá cho cô và chú Tư Đồ.”

Tư Đồ Quyết nhất thời trên mặt mang biểu tình “Mẹ có nghe thấy không, mẹ xử oan con, chỉ biết cái gì cũng đổ cho con.”

Tiết Thiếu Bình cũng không nói nữa, cúi đầu lấy thìa khuấy cái bát, một lúc sau lại đặt bát xuống, không ăn.

Cô Diêu thấy khó chịu, vội giải thích, cô nói: “Đồ lạnh ăn nhiều không tốt.” Nghĩ đến chuyện bây giờ nói những lời này với Tiết Thiếu Bình thật không thích hợp, liền xoa xoa chiếc tạp dề trên người: “Tôi cũng không biết là do bà nói, cứ tưởng là ý tưởng của đứa trẻ Tư Đồ Quyết...”

Tiết Thiếu Bình mỉm cười: “Chị Diêu à, chị cũng hồ đồ rồi, Tư Đồ Quyết là con gái của em, ở nhà này, ý tứ của cháu cũng là ý tứ của em, có gì khác biệt đâu?”

Tư Đồ Cửu An đang mê man giảng hoà: “Bỏ đi bỏ đi, anh cũng không ăn nữa. Nhất thời không nhớ cũng đã rồi, lần sau đừng

quên là được.”

“Dạ, anh nói đúng.” Tiết Thiếu Bình đưa chồng lên lầu, nói với cô Diêu sắc mặt đang không tốt: “Không có chuyện gì, chị Diêu à, phiền chị thu dọn hộ em một chút.”

Sau khi họ lên lầu, cô Diêu vẫn mang vẻ mặt xấu hổ đứng đó, Diêu Khởi Vân không nói gì, thay cô thu dọn hai bát vẫn chưa động đến vào bếp. Tư Đồ Quyết lúc này mới động tay múc cho mình một bát, uống một ngụm.

Diêu Khởi Vân đứng bên cạnh vừa mới rửa bát xong, đưa cho cô cái thìa, thấp giọng nói: “Buổi tối ăn đồ này, em không sợ béo à?”

Cậu còn sợ Tư Đồ Quyết không để ý, ai ngờ cô giật lấy cái thìa, lườm cậu: “Em tình nguyện béo, cho anh tức chết đi.”

Trước nay hai người cãi nhau, cô luôn lạnh nhạt với cậu, trước mặt cậu luôn mang tính cách khinh thường như nhiều chuyện đã lâu trước kia. Dù bây giờ sắc mặt vẫn chưa hoà nhã được như cũ, nhưng Diêu Khởi Vân lại cảm thấy từ tính cách nóng nảy quen thuộc của cô có sự thân thiết đã lâu không thấy, nó giống như một sợi ánh sáng xuyên qua sự lo lắng dằng dẳng nhiều ngày trong lòng cậu.

Ngữ điệu cậu cũng thoải mái đi nhiều: “Tốt nhất là béo hơn lợn ấy, vậy mới có thể khiến anh tức chết được.”

Lúc này cô Diêu vẫn chưa hồi phục tinh thần cũng chậm rãi đi đến, Tư Đồ Quyết vài hớp uống hết bát, sắc mặt không đổi đi ra ngoài.

“Không ngờ đứa con gái như nó còn có mưu vậy, Khởi Vân, ngay cả cháu cũng...” Bà cười mạnh tạt đề ra.

Diêu Khởi Vân dựa vào bệ bếp, bình tĩnh nhìn người duy nhất trên thế giới cùng huyết thống với mình, thở dài.

“Cô à, chuyện hôm nay cô thật sự cho là ý đồ của Tư Đồ Quyết sao?”

Mặc dù cô Diêu luôn nói nguyên nhân lớn nhất mình ở nhà Tư Đồ vì có thể ở gần chăm sóc cháu, nhưng tiền công nhà Tư Đồ cũng không ít, mỗi tháng đều là Tiết Thiếu Bình đúng ngày đem tiền giao tận tay bà. Nhưng lần này, ngày theo thường lệ trả tiền công đã qua hai ngày mà Tiết Thiếu Bình không biết có phải vì bận nên quên mà vẫn không có chút phản ứng nào.

Cô Diêu bình thường chưa bao giờ nhắc đến chuyện tiền nong, bà ăn đều ở nhà Tư Đồ, có chuyện gì cần tiêu tiền chứ, nhưng khai giảng sắp đến, mấy đứa nhỏ trong nhà đều cần học phí, nếu không phải nghèo rớt mùng tơi, bà thật sự không phải xa quê như này. Diêu Khởi Vân thỉnh thoảng đưa cho bà một ít, tất cả đều gửi về nhà cấp bách. Tiết Thiếu Bình lại vẫn tỉnh bơ, cô Diêu cũng thấy sự không vui của bà chủ hôm ấy nên sau việc đó lại càng thêm cần

cù chăm chỉ, nhưng vẫn nghi ngờ bà chủ bề ngoài mềm mỏng mà bên trong sắc sảo này vẫn còn vướng mắc, trong lòng cảm thấy lo lắng không yên.

Đúng hôm bà hoang mang lo sợ nhận được điện thoại ở nhà gọi lên thúc giục, định nhờ Diêu Khởi Vân ở trước mặt Tiết Thiếu Bình bóng gió nói một chút thì bỗng trước khi ra khỏi nhà, Tiết Thiếu Bình nói với bà: “Chị Diêu à, hiện giờ công việc của em rất nhiều, tiền công của chị, em đều giao hết cho Tư Đồ Quyết rồi, sau này mỗi tháng sẽ do cháu đưa cho chị, chị yên tâm rồi nhé.”

Nói xong, Tiết Thiếu Bình đi ra khỏi cửa, nhưng cô Diêu làm sao có thể “yên tâm”, mâu thuẫn giữa cô và Tư Đồ Quyết không phải chuyện ngày một ngày hai, dù cô gái kia không đem chuyện ra gây ầm ĩ, nhưng khi nào mới là người hiền lành đây?

Bắt bà đi nhìn mặt Tư Đồ Quyết chi bằng tát vào cái mặt già của bà, nhưng tình thế bất đắc dĩ, nghĩ đến tình cảnh ở nhà, làm sao mới có thể có dũng khí. Cô Diêu nghĩ tới nghĩ lui cũng không để ý nhiều nữa, thừa dịp ngoài Tư Đồ Quyết không có ai ở nhà, dũng cảm đi gõ cửa phòng cô.

Cửa rất nhanh được mở ra, sự khó xử như dự kiến cũng không xuất hiện. Tư Đồ Quyết vừa nhìn thấy cô Diêu liền vỗ đầu mình, bay nhanh về ngăn kéo lấy ra tiền công một tháng, còn mắng

mình hay quên, giao vào tay bà, một phần không nhiều cũng không ít.

Cô Diêu lúc này mới như người thức tỉnh linh hồn, bà còn không hiểu sao. Bà thầm than, Tư Đồ Quyết rốt cuộc cũng là con gái Tiết Thiếu Bình sinh ra, hành động này đơn giản một lần nữa nhắc nhở bà, người đưa tiền công cho bà là ai, ai mới là chủ nhân ngôi nhà này, ý nghĩa chỉ có vậy thôi, một câu nói dư thừa cũng không cần nói nữa. Cô Diêu nhét tiền vào túi, thản nhiên nói câu cảm ơn rồi bước đi. Không ngờ đi được vài bước đã bị cô gái trẻ phía sau gọi lại.

Dù sao cũng là ngựa non háu đá, không dễ tha người, cô Diêu biết rõ, nhưng là người dưới một mái nhà không thể không cúi đầu. Lúc này chỉ có thể khẽ cắn môi, dừng bước, quay lưng về phía Tư Đồ Quyết, chờ sự giễu cợt của đối phương.

Ai ngờ, sau lưng bà im lặng một chút, rồi chỉ nghe thấy thanh âm rất nhẹ của Tư Đồ Quyết: “Cô à, cháu thật sự rất thích Khởi Vân.”

Cô Diêu ngẩn người, quay đầu lãnh đạm nói: “Đó là chuyện của các cháu, tôi là gì chứ, làm sao quản được những chuyện này, lời này cháu hãy ở trước mặt mẹ cháu nói đi, như vậy mới được coi là chuyện nghiêm chỉnh.”

Tư Đồ Quyết nghịch hòn đá trong tay: “Cô nói vậy không sai, nhưng cô là người thân của Khởi Vân, cháu coi cô là bề trên cũng là điều đúng đắn. Trước kia cháu có gì không đúng, cô đừng để tâm nhé, mọi người đều sống chung một nhà, cô đối xử tốt với cháu ba phần, cháu sẽ cung kính cô bảy phần. Nếu cô thật sự không thích cháu cũng không sao, nhưng cháu không muốn để Khởi Vân ở giữa khó xử, mọi người sống yên ổn với nhau cũng không khó mà, có một số việc, cô cứ coi như không nhìn thấy là được rồi. Đúng rồi, sau này mỗi tháng tiền công của cô cháu sẽ nhớ đưa cô đúng hạn ạ.”

Lưng cô Diêu cứng đờ.

“Ta vẫn đang đun đồ trong bếp.” Nói xong, bà vội vàng quay lại bếp.

Diêu Khởi Vân từ Cửu An Đường kết thúc một ngày thực tập, trở về nhà. Cậu cố ý về nhà muộn một chút vì hôm qua nghe thấy Tư Đồ Quyết hẹn Ngô Giang qua điện thoại gặp nhau ở nhà Tư Đồ hôm nay. Coi như là tâm lý muốn trốn tránh đi, cậu không muốn nhìn thấy dáng vẻ thân thiết vút cậu sang một bên của hai người họ.

Cô Diêu đang ở cạnh thùng rác trong phòng khách, nhặt một hòn đá, nói là không hiểu Tư Đồ Quyết mang thứ này về nhà dùng làm gì, chơi một hồi rồi lại ném đi.

Từ lời nói của cô, Diêu Khởi Vân biết Ngô Giang đã tới, nhưng đã sớm rời đi. Cậu nhìn hòn đá kia, chỉ thấy nó to hơn nắm tay một chút, một mặt màu nâu, không giống hòn đá bình thường, một bên lại có một lỗ hồng, để lộ màu xanh xanh trắng trắng bên trong, nhưng lại giống một khối thạch ngọc bích.

Bên người Tư Đồ Quyết có rất nhiều thứ cổ quái, Diêu Khởi Vân hỏi cô mình để lấy hòn đá, nói: “Cháu đi hỏi cô ấy còn cần nữa không.”

Bà đặt hòn đá vào tay cậu, cũng không nói gì. Nhưng Khởi Vân luôn có cảm giác là cô mình cũng đã nhìn ra tâm tư của mình.

Cậu nắm hòn đá, đi vài bước đến trước cửa phòng đóng chặt của cô, gõ cửa.

“A Quyết, em có trong đó không?”

Tư Đồ Quyết cũng không mở cửa mà ở trong hỏi: “Gì vậy?”

Diêu Khởi Vân đành nói thật: “Hòn đá trong phòng khách kia em thật sự bỏ đi sao?”

“Một hòn đá vỡ để lại làm gì, bỏ đi là bỏ đi rồi, tên Ngô Giang kia cũng không cầm được cái gì tốt cả.” Không biết vì sao,

cách một cánh cửa, Diêu Khởi Vân cũng có thể nghe thấy sự buồn bực trong giọng nói của Tư Đồ Quyết.

“Em sao vậy, giọng em lạ quá.”

“Đừng để ý em, anh đi đi.”

Dụng ý đuổi cậu nhanh đi của cô rõ ràng như vậy khiến tâm tình của Diêu Khởi Vân vốn tưởng rằng quan hệ giữa cậu và cô sau chuyện mấy hôm trước đã cải thiện hơn, nay lại rơi xuống đáy vực sâu.

“Em mở cửa đi, anh có lời muốn nói với em.”

Lúc này sự hối hận trong lòng cậu đã hoàn toàn áp đảo lý trí. Có thể sự hối hận này đã bắt đầu nảy sinh vô bờ kể từ thời khắc mắt cô ngấn lệ rời đi, cuối cùng nó trở thành một cái kén khiến cậu ở bên trong ngột ngạt đứng đậy.

Cậu đã đánh giá mình quá cao, muốn cậu chấp nhận chuyện hai người cùng sống dưới một mái nhà hoàn toàn là người lạ, cậu thật sự không chịu nổi, một ngày cũng không được nữa.

Cậu lại nhẹ nhàng gõ cửa, lập tức nghe thấy đằng sau cánh cửa một tiếng động, giống như có vật gì đó mềm bị đập vào mặt cửa.

“Đã bảo anh đi rồi mà, anh không nghe thấy à?” Trong giọng ngang ngược của Tư Đồ Quyết còn có tiếng khóc nghẹn ngào.

Diêu Khởi Vân hốt hoảng, tưởng tượng không ra chuyện gì đã xảy ra với cô, hay là ở đâu đó bị bắt nạt. Trong lúc lo lắng đủ điều, cậu cũng không quan tâm được nhiều như vậy, chạy tới phòng chú Tư Đồ, lấy chiếc chìa khoá, mạnh mẽ mở cửa phòng Tư Đồ Quyết.

Tư Đồ Quyết đang ngồi trước bàn học, quay lưng về phía cậu, vừa nghe thấy cậu mở cửa liền hét lên một tiếng, chui vào trong chăn, che kín người. Diêu Khởi Vân nhặt con gấu bông cạnh cửa lên, đi tới không phân bua muốn túm cô từ trong chăn ra, muốn biết cô cuối cùng làm sao.

Hai người giằng co chiếc chăn về phía mình, dù sao sức lực của Tư Đồ Quyết cũng không bằng cậu, rất nhanh bị ép từ trong chăn thò đầu ra, cô vẫn còn muốn giấu diếm, Diêu Khởi Vân mắt tinh sắc sảo đã nhìn thấy điều không bình thường của cô.

“Vết hồng hồng trên mặt và trên cổ em là gì đấy?”

Thấy không giấu được, Tư Đồ Quyết oán hận kéo chiếc chăn, không đầu không đuôi đưa người về phía mắt Diêu Khởi Vân: “Được rồi, anh muốn nhìn bộ dạng xấu xí của em à, nhìn đi, để anh nhìn đã mắt đi!”

Diêu Khởi Vân né tránh một lúc, chìa tay xoa xoa làn da trên má cô, chỗ sưng hồng hồng kia cũng không phải là vết thương gì cả, nó giống như triệu chứng dị ứng, từ cổ cô kéo dài một đường

đến tận bên trong áo. Có lẽ là ngứa quá, vẻ mặt cô buồn rười rượi, còn vô tình giơ tay ra gãi.

“Thiếu chút nữa bị em dọa chết rồi.” Diêu Khởi Vân lúc này mới yên tâm một chút, tóm lấy tay cô, vừa tức giận vừa buồn cười nói: “Em trốn ở đây có ích lợi gì?”

“A, như vậy là anh vui lắm à? Em hiện giờ khó nhìn đến chết được, không bao giờ muốn gặp người nữa.” Tư Đồ Quyết vùng vẩy tay ra gãi, nhưng càng gãi càng ngứa, vết hồng kia càng lúc càng lộ rõ, mà lại càng lan rộng toàn thân.

Diêu Khởi Vân đành lần nữa ngăn chặn cái tay không nghe lời của cô, quát bảo ngưng lại: “Càng gãi càng làm hồng da thịt, đến lúc đó cả mặt đầy vết thương, nhìn xem em còn xinh đẹp được thế nào nữa.” Cậu nói xong liền giơ tay ra vén ống tay áo của cô lên, nếu cứ tiếp tục như này, chỉ sợ cả người cô sẽ biến thành đáng vẻ của một con cua bị nấu chín.

“Em ăn gì đấy, vẫn là ăn phải thứ gì đó linh tinh rồi.”

“Làm gì có! Em cùng Ngô Giang cầm hòn đá kia đi tìm người trong nghề xem xét nó, vừa nghe thấy nó là miếng phế liệu liền lập tức về nhà, lúc ấy vẫn tốt mà, cơm trưa cũng ăn cơm ở nhà, kết quả lại thành như vậy.” Tư Đồ Quyết lúc này cũng không có tâm trạng tranh cãi, thành thật trả lời.

Suy nghĩ của Diêu Khởi Vân loé sáng, vội hỏi: “Bữa trưa em ăn gì?”

“Cô anh làm bánh màn thầu lúa mì và cháo.”

“Em đừng động đây. Haiz, gái nữa coi chừng anh tròng trệ em đấy.” Diêu Khởi Vân sợ cô không nghe, cố ý nói lời nghiêm trọng, đặt tay cô xuống, vội vàng xuống lầu.

Cô Diêu vừa nhìn thấy cậu đã không đồng tình, hỏi cậu: “Nó lại ồn ào chuyện khó chịu gì nữa.” Diêu Khởi Vân không đáp, lập tức vào bếp, tìm kiếm mọi chỗ, rốt cuộc tìm thấy trong tủ lạnh nửa lồng màn thầu. Cậu lấy một cái ra, bẻ một miếng, ngửi ngửi, tiếp theo bỏ vào miệng mình nhai, đến khi xác nhận phán đoán của mình mới thở phào.

“Đứa nhỏ này, cháu vô duyên vô cớ điên rồ gì vậy.” Cô Diêu cũng chạy vào bếp, kinh ngạc nhìn hiện trường bị cậu làm loạn lên.

Diêu Khởi Vân tái mặt đưa nửa chiếc màn thầu tới trước mặt cô mình, cố gắng dùng giọng nói bình tĩnh hỏi: “Cô à, cô đã dùng gì để làm bánh màn thầu vậy?”

Cô Diêu ngẩn người, cười nói: “Màn thầu lúa mì đương nhiên làm từ lúa mì rồi!”

“Được rồi, cháu biết cô trộn lẫn phần hạch đào và phần quả phỉ vào trong! Tư Đồ Quyết, em ấy không ăn những đồ thuộc loại quả hạch, cháu đã từng nói với cô. Không phải em ấy không thích ăn, vì những thứ này em ấy ăn một lần là một lần dị ứng. Dị ứng cũng không phải chuyện nhỏ, xử lý không tốt có thể xảy ra chuyện lớn đó. Cô hao tâm làm như này rốt cuộc toan tính gì?”

Cô Diêu hiển nhiên bị dáng vẻ của cháu dọa đến mức sững sờ, bà lấy lại tinh thần, nói: “Cháu vì con nha đầu đó mà nói với cô vậy sao? Không nói đến chuyện cô không phải là cố ý, mà cho dù như vậy cô cũng chỉ coi là nó kén ăn, lúc ăn nó cũng không cảm thấy gì, ồm một chút đã biết ở trước mặt cháu giả vờ dáng vẻ từ trên trời xuống.”

Khởi Vân quay người, đặt màn thầu lại chỗ cũ, quay lưng về phía cô, có thể như vậy mới có thể khiến cậu hít thở và nói chuyện thuận lợi một chút, không đến mức bị sự tức giận nhất thời của mình làm trí óc mất tỉnh táo. Cậu thở dài: “Cô à, cháu một lần nữa khuyên cô, không cần làm những việc vô nghĩa như thế này, không tốt cho ai cả.”

“Cô có thể làm được việc gì tốt chứ, ngay cả cháu cũng không muốn nhìn thấy cô, rõ ràng muốn để bố mẹ nó sa thải cô, cô về quê thì càng bớt lo, nếu không phải vì cháu...”

“Đừng nói vì cháu nữa.” Diêu Khởi Vân phát tay, thờ ơ lấy hộp thuốc cạnh người cô: “Cô nói không sai, nếu người nơi này khiến cô ghét như vậy, cô thật sự nên trở về. Vấn đề tiền nong, cháu sẽ nghĩ cách gửi cho cô, đến khi anh em đủ sức kiếm tiền, cô cũng không cần phải buồn phiền nữa.”

Cô Diêu ngây người một lúc lâu, bắt đầu nghẹn ngào: “Cháu hiện giờ đã thật sự là một phần nhà Tư Đồ rồi, cô là người làm thuê của cháu? Thật nên để bố cháu nghe những lời cháu đã nói.”

Diêu Khởi Vân tìm thấy thuốc cậu muốn tìm, sắc mặt bình thường, khép lại hộp thuốc mới trầm ngâm nói: “Tuỳ cô nói thế nào cũng được. Cô đừng làm như vậy nữa, coi như cháu cầu xin cô.”

Cô Diêu nhìn cháu lòng như lửa đốt bước lên lầu, giậm chân nói: “Cháu bị ma quỷ ám rồi, cứ tiếp tục như vậy không thể có kết quả tốt đâu.”

CHƯƠNG 24: DIÊU KHỞI VÂN, CHI BẰNG CHÚNG TA ĐÁNH CUỘC ĐI

Lúc Diêu Khởi Vân đem thuốc dị ứng và nước đến trước mặt Tư Đồ Quyết thì trên mặt và cánh tay cô đã thêm vài vết máu bị móng tay cào qua, rõ ràng cô không nghe lời Diêu Khởi Vân,

điều này khiến cậu sau khi nhìn thấy vừa bức mình lại vừa đau lòng.

Thuốc uống rồi nhưng hiệu quả nhất thời vẫn chưa có tác dụng, Tư Đồ Quyết thích xinh đẹp, không phải bất đắc dĩ thì đánh chết cô cũng không mang dáng vẻ này đi bệnh viện. Chứng phát ban đã lây lan khắp cơ thể, không được gãi, huống hồ gãi cũng vô dụng, sự ngứa ngáy kia cứ như ở trong xương cốt vậy, khiến tâm can như lửa đốt mà muốn phát điên, làm sao còn ôn hoà nhã nhặn được nữa.

May mà trong nhà có Tiết Thiếu Bình – dược sĩ thâm niên, các loại dược phẩm đều đầy đủ, Diêu Khởi Vân nghe Tư Đồ Quyết oán giận than thở cũng không lên tiếng, mở một lọ dầu bạc hà, bôi một đường lên da thịt bên ngoài quần áo của cô.

Nhưng tay Tư Đồ Quyết lại bắt đầu không nghe lời sai bảo, cậu cầm tay trái bôi thuốc thì tay phải của cô liền lén lút đưa về cái cổ chỗ bị dị ứng nghiêm trọng nhất. Diêu Khởi Vân không nhớ mình rốt cuộc đã nói với cô bao nhiêu lần là gãi không làm vết thương thuyên giảm được, nhưng cô vẫn bấy nhiêu lần phạm phải, làm cậu vốn không dễ chịu trong lòng bị mất hết kiên nhẫn, sau một lần nữa cảnh cáo không hiệu quả, cậu không nói thêm lời nào, đập cái tay không nghe lời của cô.

“Ồi.”

Tư Đồ Quyết rút tay lại, sự bức tức vốn tiềm toả trong lòng lập tức tìm được chỗ xả. Tất cả những hận cũ thù mới đều bị vất lại đằng sau vì tình trạng dị ứng bất ngờ xảy ra, nay lại nổi lên. Nếu cô nhớ không nhầm bọn họ căn bản vẫn chưa hoà thuận. Cô vẫn chưa nghĩ được làm thế nào để có thể tha thứ cho những lời nói lạnh thấu tâm của cậu hôm ấy, vậy mà tên này lại từ bị động sang chủ động dám mắng cô một trận.

“Anh làm gì mà đánh em, em vẫn chưa tìm anh tính sổ đâu đấy.” Cô hung dữ nói.

Diêu Khởi Vân cũng không ngẩng đầu lên: “Ai bảo em không chăm sóc được chính mình chứ, anh chỉ vì muốn tốt cho em thôi.”

Tư Đồ Quyết không nghe nổi những lời tự tung tự tác của cậu như vậy, cứ như một câu “vì muốn tốt cho em” mà có thể đem tất cả các quyết định mà cậu cho là đúng thực hiện với cô, trước nay chưa bao giờ hỏi qua cảm giác của cô, ngay cả sự đoạn tuyệt ngày hôm đó, cũng dùng chiêu bài là vì nghĩ cho cô.

Cô tức giận vô cùng, cười nhạt: “Em đã khiến anh lo lắng sao? Anh là gì của em chứ?”

Diêu Khởi Vân đang cố gắng muốn lảng tránh chuyện không vui hôm đó, nhưng lời nói phản kích của cô lại đánh đúng điểm yếu của cậu, khiến cậu không nói được gì, chỉ có thể im lặng mà thôi.

Thực ra Tư Đồ Quyết không phải hoàn toàn không thấy thái độ có ý sửa chữa của cậu trong thời gian này, nhưng điều cô muốn không phải là tấm lòng muốn sửa chữa lỗi lầm mà cứ tiêu cực và do dự như thế, ngày nào cậu vẫn chưa thu lại lời nói hôm đó thì cô cũng không thể bỏ qua. Thấy Diêu Khởi Vân vẫn đặt tay cô trên đùi cậu không chịu buông, Tư Đồ Quyết bèn kéo tay ra: “Anh không phải rất biết mình sao? Nói gì mà anh không chăm nổi một khối ngọc, nếu đã vậy, anh nên tránh xa em một chút, cẩn thận làm vỡ thì anh không đền nổi đâu.”

“Được, tùy em thôi, tốt nhất em nên gãi thành con chó trụi lông đi, đến lúc ấy đừng có nói là ngọc, ngay cả so với hòn đá bỏ đi hôm nay em cũng không bằng đâu, xem ai còn yêu thích em nữa!” Trước sự hung hăng của cô, Diêu Khởi Vân cũng nói khắc nghiệt.

Tư Đồ Quyết làm sao nghe được những lời đó, trong cơn giận dữ, cô cầm lấy con gấu bông cậu vừa nhặt lúc nãy đập vào người Diêu Khởi Vân. Lần này đập vào cái tay Diêu Khởi Vân đang cầm dầu bạc hà, lọ dầu bạc hà rơi xuống đất, quay tròn lăn đến chân tường.

Thuốc bôi trong nhà có thể tạm thời chữa chứng phát ban chỉ còn lọ này, không còn loại nào nữa, Diêu Khởi Vân vừa tức vừa giận, vội vàng đứng dậy nhặt lại, cũng may chưa bị dính bẩn, vẫn có thể sử dụng được.

Cậu vừa đứng dậy, nhìn thấy Tư Đồ Quyết ngồi xếp bằng trên giường cổ tình nhìn cậu và đang ra sức gãi cánh tay mình.

“Tư Đồ Quyết, em gãi nữa thử xem.” Sự kiên nhẫn của cậu cũng bị đẩy đến ranh giới vực sâu, chỉ còn một chút sức lực cố nén mà đang lung lay sắp đổ.

Đương nhiên Tư Đồ Quyết lại càng ra sức gãi, làn da dưới tay cô ngứa đến mức khiến cô không cảm thấy đau đớn, chỉ có vết máu theo đường gãi khiến người ta nhìn thấy đau lòng. Nhưng ánh mắt đau lòng của Diêu Khởi Vân và vết máu kia, chúng kỳ lạ lại khiến cô cảm thấy được vỗ về. Cậu đã nói hai người cứ như vậy quên đi, hà tất phải mang dáng vẻ này? Cô nghĩ như vậy, tay không những không ngừng mà còn đầy ý khiêu khích, giống như có ý nói: “Em càng muốn gãi đấy, anh có thể làm gì em chứ?”

Diêu Khởi Vân quả thực cho đến giờ cũng không dám làm gì cô cả, hai người từ lúc quen biết đến giờ đã không biết bao lần cãi nhau, bất kể vì nguyên nhân gì thì vào thời điểm mấu chốt cũng là cậu nhường nhịn cô. Lần này Tư Đồ Quyết dường như cũng không đoán sai, trong cơn thịnh nộ, cậu ngoảnh mặt đi, cự tuyệt nhìn cô. Hít thở, hít thở, hít thở... giống như lùi một bước, lại lùi một bước thì thật sự có thể đổi lấy “trời cao biển rộng”.

Tư Đồ Quyết cười giấu cợt. Khoé miệng vừa mới nhếch lên, thành linh thấy Diêu Khởi Vân tiến lên phía trước, kìm chặt cánh

tay cô, vặn ra sau. Cô không hề phòng bị sự cố bất thành lình này, dưới sức mạnh của cậu, cơ thể cô không thể được tự do, cố gắng nghiêng sang trái, cậu cũng không để ý, làm cô ngã nghiêng người. Tư Đồ Quyết còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thì khuôn mặt cô đã rất nhanh đập xuống cái gối, hai tay bị một tay cậu bắt chéo ra sau lưng.

Cô ở trên gối cũng chỉ phí công phát ra vài âm thanh ú ớ, khó khăn quay đầu lại mới tìm được phía để thở thoải mái, kinh hồn kêu lên: “Anh không muốn sống à? Em đếm đến ba, anh không kéo em dậy...”

“Em muốn đếm thế nào thì đếm đi, đã nói em đừng gãi cơ mà, lúc này đã nhớ chưa.” Giọng Diêu Khởi Vân oán giận từ phía sau lưng cô vang đến.

Tư Đồ Quyết chưa từng thấy cảnh tượng như này, sự xảo quyết khi bình thường đã hoàn toàn bị sợ đến mức mất hết, trong tình thế cấp bách, chỉ có thể dọa dẫm: “Anh như thế này, em sẽ đi nói với mẹ em đấy!” Khẩu khí kia, vẻ mặt kia thật không khác trẻ con đi mẫu giáo bị bắt nạt nóng lòng muốn tìm bố mẹ để tố cáo.

Diêu Khởi Vân ở phía sau cô không nhìn thấy, khoé miệng run rẩy một chút.

“Đừng động đây, bôi thứ này rồi sẽ không thấy ngứa như vậy nữa, thuốc em vừa uống cũng sẽ dần dần có công dụng, sau đó em

có thể đi tìm mẹ em rồi.” Lúc này cậu mới từ từ bôi dầu bạc hà lên mặt kia của cánh tay bị phát ban.

Tư Đồ Quyết vùng vẫy không hiệu quả, vì thế liền thay đổi phương thức. Cô nhận thua, giọng nói như mang vẻ chán nản: “Được rồi, đừng ồn nữa. Em không gãi nữa đã được chưa, anh vặn đến mức tay em sắp đứt rồi, để em ngồi dậy rồi nói đi.”

Cô không nghe thấy cậu trả lời, một lúc sau, cảm thấy lực trên tay mình đã giảm đi, trong lòng hoan hỉ, lấy toàn sức lực vùng vẫy, quay người đập cậu một chưởng: “Xem anh còn bắt nạt em không!”

Ai ngờ sự vùng vẫy kia cũng không thực hiện được, chân đá ra cũng chỉ vào khoảng không, Diêu Khởi Vân ấn cô xuống, tay nắm càng thêm chặt, Tư Đồ Quyết vốn cũng không cảm thấy đau, nhú nhú mảy, cậu sợ chân cô sẽ làm loạn nữa nên dứt khoát ngồi hẳn lên trên giường cô, dùng đầu gối mình giữ chặt cô.

“Tư Đồ Quyết, anh bội phục em, xưa nay khi em dùng chiêu này chưa từng một lần nào có tác dụng, lại còn tưởng người khác cũng gốc giống em chứ.”

Cậu nói xong, đã muốn bôi thuốc đến má cô, nhưng trong lòng Tư Đồ Quyết khó chịu, làm sao ngoan ngoãn chịu đựng cảnh này, thừa lúc tay cậu đưa sát gần môi, há mồm to. May mà Diêu Khởi Vân sớm đề phòng cô, né tránh kịp thời, chỉ bị răng cô chạm vào

đầu ngón tay, cậu không sao cả, ngược lại Tư Đồ Quyết lại bị hương vị dầu bạc hà trên tay cậu làm nhăn nhó cả mặt.

Diêu Khởi Vân rút cuộc cũng nở nụ cười: “Em đã thích thương lượng như này, anh có thể thương lượng cùng em nhiều nữa.”

Cô bị mùi cay không nói ra lời, tự biết hiện giờ mình đang ở tình thế xấu, cậu cũng không có ác ý, nên không tiếp tục đấu mồm vô nghĩa nữa, giống như giả chết mặc người xâm chiếm, để cậu bôi hết những nơi trên người có thể nhìn thấy dị ứng.

Thực tế, chỉ cần cô tĩnh tâm lại thì cái loại ngứa thấu xương kia cũng không kịch liệt như vậy, hướng hồ tay Diêu Khởi Vân đến đâu, mang theo cảm giác mát lạnh của dầu bạc hà, sau một trận đau đớn tê dại, làn da và tinh thần căng thẳng cũng dần trở lại bình thường.

“Thế nào, đã biết không gãi cũng không chết mà, xem ra em vẫn còn chưa biết tốt xấu rồi.” Diêu Khởi Vân đứng dậy, nhanh cầm lọ bạc hà, hai tay đã rời cơ thể Tư Đồ Quyết, nhưng cô vẫn không nhúc nhích.

“Đỡ chút nào chưa?” Cậu xuôi tay theo mái tóc của cô. Tư Đồ Quyết vui đầu vào gối, lắc lắc đầu.

Diêu Khởi Vân tỏ vẻ hoài nghi: “Bôi thuốc cũng vô dụng sao? Không thể nào chứ?” Cậu suy nghĩ một lát, kinh ngạc nói: “Lẽ nào

tình trạng dị ứng không chỉ là phát ban bên ngoài da sao? Em có cảm thấy khó thở không? Nói đi, em đừng làm anh sợ.”

Tư Đồ Quyết cắn răng, uể oải hướng về phía cậu: “Thở cái đầu anh ấy. Dù thuốc anh bôi là tiên đan có hiệu quả ngay tức khắc, thì vấn đề là có một vùng lớn anh vẫn chưa bôi đến.” Cô vừa nói vừa kéo cổ chiếc áo T-shirt ra đằng sau, phần vai, gáy, lưng phía dưới cổ là phần dị ứng rất nặng.

Lúc trước Diêu Khởi Vân cũng không ngờ đến chuyện này, dù hai người đã từng thân mật, nhưng vẫn có những điều phải né tránh, cậu sao dám tùy tiện làm chuyện này.

“Em tự làm không được sao?” Cậu đem lọ thuốc vừa đóng lại đưa cho cô.

“Ngớ ngẩn, em tự làm được thì còn cần anh làm gì.”

“Hay là anh đi gọi cô anh...” Diêu Khởi Vân dò hỏi.

Tư Đồ Quyết nghiêng người tức giận: “Em còn muốn gặp cô ấy sao?” Cô nói xong, liếc mắt nhìn Diêu Khởi Vân đang cảm thấy khó xử, vô tình nói: “Anh còn giả vờ gì chứ, hiện giờ nửa người anh vẫn còn đè trên người em đấy, sao không nghĩ đến lễ nghĩa liêm sỉ chứ?”

Diêu Khởi Vân bị câu nói của cô làm xấu hổ vô cùng, thật là không có câu nào mà Tư Đồ Quyết không thể nói ra được.

Cậu giữ vai cô: “Em đừng nói bậy... Đừng động nữa.”

Trên người Tư Đồ Quyết là chiếc áo T-shirt dài thường mặc ở nhà, cổ áo không quá sâu, Diêu Khởi Vân thử kéo nó ra phía sau một chút nhưng lại lo kéo quá nên chỉ dám vén vạt áo lên, kết quả vừa mới nhìn thấy vùng không lộ ra khỏi áo, tình trạng phát ban nhìn càng thấy ghê hơn, hơn nữa... chỗ nội y không những đỏ lên mà còn hơi sưng, cậu đẩy dây áo trên vai cô sang hai bên, nhìn thấy làn da trên đó hằn lên một dấu rõ ràng, giống như làn da bị là nóng một đường vậy.

Một tay Diêu Khởi Vân nhắc nhắc dây áo, một tay bôi thuốc mỡ theo vết kia xuống một chút, lại xuống một chút. Nhưng vẫn không thuận tiện, những chỗ sưng đỏ kia khiến cậu nhìn cảm thấy đau đớn vô cùng, cũng khó trách cô lúc trước mang vẻ mặt khó chịu.

Khi cậu quyết định mở chiếc khuy áo vướng víu, cậu cũng không nói gì cả, chỉ ngừng tay lại trong chốc lát, thấy cô không nói gì, bèn tiếp nhận sự đồng ý lặng im của cô. Trong suốt quá trình này, họ đều ngầm hiểu cùng không nói, vì cả hai đều rõ bất cứ lời nói nào cũng có thể khiến tình cảnh này thêm ám muội và xấu hổ.

Tay cậu rất từ tốn, sau mỗi lần còn nghi ngờ chỗ đó chưa bôi cẩn thận lại muốn làm lại từ đầu đến cuối. Không biết cuối cùng vì điều gì, cổ họng lại không biết điều gây phiền phức, khiến cậu thấy khô ngứa, nhưng cậu cố gắng kiềm chế, không dám ho ra tiếng. Cậu

cảm thấy mình giống như bị đặt vào trong đám xà phòng bảy màu to lớn, ngoài cơ thể cô cạnh bên cậu, tất cả những thứ khác đều ở bên ngoài, ngăn cách bởi một thứ gì đó không thể xuyên qua được, nhìn thế nào cũng không rõ ràng được, điều này khiến cậu có một ảo giác rất kỳ lạ, cảm giác hư ảo trên da tay mình, rất thành thật nhưng lại朦胧 hơn so với hư ảo. Mà bất cứ động tĩnh nhỏ nào đều có thể khiến tấm bình phong chuyển động với ánh sáng lung linh huyền ảo này vỡ thành vô hình.

Nửa mặt nghiêng trên gối của Tư Đồ Quyết cũng vì chứng phát ban hoặc vì thứ gì đó không nói rõ được mà đỏ rực lên, cô nghĩ, người bình thường ở dưới nhiệt độ nóng như thế này chắc cũng bị bỏng cháy mà chết ngất đi, nhưng cô lại rất tỉnh táo, cho nên nhạy cảm khác thường, cảm nhận được từng động tác nhỏ trên ngón tay cậu. Cảm giác mát lạnh cậu mang đến trên lưng cô tựa như mưa to rơi xuống đất khô hạn, sự giao hoà giữa cực lạnh và cực nóng, không phải chôn vùi lẫn nhau mà là bốc hơi bay lên cùng nhau.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa dồn dập ngăn ngủ khiến hai người trẻ tuổi nhất thời từ “ảo ảnh” bừng tỉnh, nhưng họ chưa kịp phản ứng gì thì cửa phòng không khoá kia bị người bên ngoài đẩy vào, cô Diêu vẻ lo lắng đang đứng trước cửa, trên tay là chiếc khăn lông lạnh.

Lúc trước cô Diêu cũng không nghĩ đến chuyện Tư Đồ Quyết có thể dị ứng như thế, lo sợ sự việc có thể ầm ĩ hơn, nghĩ trước nghĩ

sau liền muốn đến xem có gì có thể giúp để cứu vớt lại, không ngờ lại nhìn thấy cảnh khiến bà chỉ biết nhìn trân trân: đứa cháu ngoan của bà đang nửa quì nửa ngồi trên giường đại tiểu thư Tư Đồ Quyết, nhưng chủ nhân ngôi nhà này lại ở dưới người cậu, áo bị cởi một nửa, từ góc nhìn của bà chỉ nhìn thấy một tấm lưng để trần.

Cô Diêu vẫn là một người phụ nữ rất truyền thống, thấy thế thậm chí cũng không dám dừng lại nhìn, vội lùi lại hai bước, quay mặt đi chỗ khác. Bà xấu hổ đỏ bừng mặt thay hai người trẻ tuổi không còn mặt mũi nào nữa, nhất là trong đó lại có một người thân nhất của bà.

Diêu Khởi Vân và Tư Đồ Quyết trong tình cảnh bất ngờ này đều lập tức ngồi dậy, Diêu Khởi Vân nhanh giúp Tư Đồ Quyết kéo áo lên, nhảy xuống giường, đang định đi ra ngoài cửa, đến trước mặt cô mình nói rõ, Tư Đồ Quyết lại ngăn cậu lại.

Cô đi đến cửa trước cậu một bước, nhìn cô Diêu vẫn không chịu quay mặt lại, mặt chưa hết ửng đỏ, lời nói lại càng có chút mập mờ.

“Cô à, lần sau gõ cửa không cần nhanh như vậy, tránh để mọi người cảm thấy không thoải mái.”

“Các cháu thật là, thật là... Khởi Vân, cháu... Haiz, sao cháu lại hồ đồ như vậy!” Cô Diêu đỏ mặt, rất nhiều lời không biết nên nói ra

thế nào...

“Nói với cô rằng bọn cháu không làm gì không chừng cô cũng không tin.” Tư Đồ Quyết lúc này mới chủ động nhìn chiếc khăn lạnh bị bỏ quên trên tay cô Diêu, dường như có chút không tin lòng tốt của đối phương nên hỏi một câu: “Cái này cho cháu ạ? Cô lên lầu chỉ để đưa cái này cho cháu thôi ạ?”

Lời nhắc nhở này khiến cô Diêu đang xấu hổ vẫn chưa định thần nhớ lại nỗi lo của mình, làn da Tư Đồ Quyết đỏ lên không giống như trêu đùa. Bà ngoảnh mặt đi, ậm ừ nói: “Màn thầu trưa nay, không phải tôi cố ý, tôi thật sự không biết cháu không ăn được thứ đồ đó...”

Tư Đồ Quyết nghe vậy rất sửng sốt, đang mở miệng, còn chưa bừng tỉnh kêu lên “À” thì cô không chịu được quay đầu liếc Diêu Khởi Vân, những gì không hiểu trong lòng đã rõ ràng, đang muốn chỉ thẳng vào mặt cô Diêu lớn tiếng chất vấn sự độc ác của bà, đã chuẩn bị nói ra rồi nhưng lại cứng rắn kìm hãm lại, cố nén sự khó chịu trong lòng, cố ý lấy tay xoa xoa chiếc cổ bị dị ứng ghê gớm của mình, nửa đùa nửa thật thở dài: “Cháu cũng không biết khi mẹ cháu về hỏi thì cháu nên giải thích thế nào nữa... Nhưng cô à, cô cũng đừng để tâm nhiều quá, cô không phải người nhiều chuyện, cháu cũng không thích lắm lời. Chúng ta không phải đã nói rồi sao, mọi người bình an vô sự, như vậy với ai cũng tốt.”

Tư Đồ Quyết cố ý nhấn mạnh chữ “ai”, tiếp theo không để ý đến người ngoài cửa, đóng mạnh cửa lại, thuận tay cài khoá luôn.

Cô quay người lại, nhìn thấy Diêu Khởi Vân đã đi đến cạnh mình, khuôn mặt cậu tràn đầy lo âu.

“A Quyết, em...”

Tư Đồ Quyết nhẹ nhàng nói: “Đó là cô anh, anh không biết cô ấy vốn đã ghét em, với cô ấy thì em không giỏi trò xấu dụ dỗ anh mới là không bình thường đấy, anh giải thích đúng đắn thì cô ấy có chấp nhận không? Đừng ngốc vậy. Nhưng hiện giờ tốt rồi, em cá là cô ấy không dám ở trước mặt bố mẹ em nói linh tinh gì đâu.”

“Vấn đề là như vậy sẽ không tốt cho em.” Lòng mày Diêu Khởi Vân nhúu chặt vào.

“Em không sợ, anh lo vớ vấn gì chứ?”

Tư Đồ Quyết cắn môi dưới, lườm cậu một cái.

“Diêu Khởi Vân...”

“Hả?”

“Anh không cảm thấy tội danh ban ngày thông dâm của chúng ta dù sao cũng đã định rồi sao?”

“Bảo em đừng nói bậy nữa rồi mà!”

“Lẽ nào anh thật sự chưa từng nghĩ đến chuyện đó?”

“.....”

“Nếu đã như vậy, chi bằng...”

“Gì cơ?”

“Biến tội danh thành thật đi.”

Diêu Khởi Vân ở trong sự kiềm chế và căng thẳng vô cùng, một tay đặt trên cánh cửa, cúi đầu nhìn Tư Đồ Quyết đang thốt ra lời kinh ngạc kia, rất lâu sau không nói gì.

Tư Đồ Quyết đã thẳng thắn như vậy, mà bàn tay cậu vẫn còn nhớ từng đường cong tuyệt mỹ của cô.

Cậu nghe thấy cổ họng mình phát ra âm thanh nhỏ.

Tư Đồ Quyết làm việc luôn ngang ngược, tùy tâm sở dục, cậu rõ điều ấy hơn ai hết, nhưng điều cậu phải làm chính là khi cô điên cuồng nhất không được điên cuồng cùng cô. Vì thế cậu phải cự tuyệt.

Nhưng Tư Đồ Quyết lại lần nữa nhắc lại lời đó trước mặt cậu. Cô nói: “Diêu Khởi Vân, chi bằng chúng ta đánh cuộc đi.”

“Đánh cuộc gì?” Cho dù phía trước hấp dẫn, cậu cũng có ý cự tuyệt, nhưng lại không muốn bỏ lỡ. Vì đầm lầy kia hấp dẫn như hoa nở tươi thắm, cậu sợ hãi bị rơi vào, nhưng lại rất yêu thích hương thơm của hoa kia.

Tư Đồ Quyết mỉm cười: “Đánh cuộc anh có dám yêu em bằng bất cứ giá nào không?”

Diêu Khởi Vân không trả lời. Cậu từng dùng chính những nguyên tắc của mình làm thành một chiếc vòng cổ, tự tay đeo nó lên trên cổ, hệt như một con chó đáng tin trung thành. Nếu hôm nay chiếc vòng ấy cố gắng đấu tranh giãy giụa, rên rỉ, cậu cũng có thể nghe thấy. Ham muốn đó giống như con sói ở nơi đồng hoang mênh mông vậy.

.....

Tiếng bước chân của cô đã xa dần, tiếng tim đập của Tư Đồ Quyết lại càng dồn dập luẩn quẩn bên tai cậu, rất lâu sau đó Diêu Khởi Vân mới kinh ngạc phát hiện đó là hơi thở hỗn hển của mình.

Người Tư Đồ Quyết đầy mùi dầu bạc hà, đây vốn được coi là vật giúp đầu óc tỉnh táo hơn, nhưng hiện giờ lại khiến đầu óc người ta choáng váng. Diêu Khởi Vân rất nhanh nếm thử hương vị cay nồng nơi cổ họng, cảm giác từ đầu lưỡi truyền đến tận sâu bên trong, khiến người ta muốn rơi nước mắt, cậu vừa nhú lông mày, vừa tìm điểm dừng lại, không nỡ buông ra.

Lưng dựa vào cửa lạnh khiến cô dần hồi phục tinh thần, cười khanh khách, kề sát tai cậu, tặng lại cậu lời cậu từng nói.

“Anh đã thích thương lượng như thế này, em có thể cùng anh thương lượng nhiều nữa.”

Phản ứng của Diêu Khởi Vân là trực tiếp trả lời bằng hành động, ghì siết da diết, ai cũng bị cảm giác kích thích quẩn lầy.

Cô bảo cô ngứa kinh khủng, càng vào lúc kích động, sự luân chuyển của máu càng nhanh, những vết đỏ kia ở trên cơ thể cô lại càng như thêm nở rộ. Cậu không để cô gãi, lại dùng chính cơ thể của mình để giúp cô.

Khi cậu gần tiến vào, A Quyết có một thái độ cực kỳ tràn ngập thiện ý nhắc nhở: “Diêu Khởi Vân, anh từng nói chúng ta đều không sai, chỉ là không nên ở cùng nhau. Bây giờ anh hối hận vẫn còn kịp, chi bằng nhân lúc, nhân lúc...”

Cậu cắn mạnh vào làn da trên cơ thể cô: “Ai nói còn kịp nữa?”

Vào thời điểm mấu chốt này, bọn họ lại nói liên miên rất nhiều lời vô nghĩa, cứ như thế làm thế có thể khiến hai gương mặt cùng căng thẳng, không bình tĩnh kia nhìn không buồn cười.

Móng tay Tư Đồ Quyết cắm sâu vào bên trong da thịt cánh tay cậu, khó khăn lắm mới có thể mở miệng: “Diêu Khởi Vân, em có thể hỏi anh một vấn đề không? Anh có thoải mái không?”

Diêu Khởi Vân chậm lại, ánh mắt mờ mịt nhìn người cuối cùng đã cùng mình thân mật không chia rời này: “Cũng tốt, còm em?”

Sự liều lĩnh và quyết tâm vô cùng lúc trước không còn sót lại chút gì, cô khóc nức nở nói: “Em chỉ cảm thấy đau thôi.”

“Sao anh nhớ em vừa rồi còn nói ngựa mà.”

“Vấn đề em ngựa không phải ở chỗ đó.”

Cảm giác ngứa kia có lẽ đã truyền thêm tốc độ điên cuồng lên người cậu, đi thẳng đến nơi thẳm sâu bên trong cậu, rục rịch thức dậy. Đó chính là dục vọng và đam mê, có gái cũng không được, chỉ có thể dựa vào cơ thể của hai người trẻ tuổi đụng chạm và hoà quyện vào nhau theo cách nguyên thủy nhất mà thôi.

Lại một loạt tiếng bước chân nữa bên tai càng lúc càng rõ, dồn dập và vững vàng, đó chắc chắn là Tiết Thiếu Bình từ công ty về thay quần áo. Vào lúc này lại tiếp tục là cảm giác chịu đựng cực hình, đủ để lấy đi mạng người. Khi đến gần đỉnh, Tư Đồ Quyết cản cánh tay Diêu Khởi Vân đang vội vã bịt trên miệng cô, cùng với tiếng mở cửa của mẹ, cô hơi vặn vẹo cơ thể, nhưng cảm giác của cậu dưới sự kích động mãnh liệt cũng nhanh đạt đến đỉnh điểm, đầu óc cậu trong tức khắc bùng nổ dữ dội, sau đó tất cả đều lắng xuống, nhưng không ai trong hai người nhúc nhích.

Tiết Thiếu Bình thay quần áo rất nhanh, khi bà đi qua phòng con gái có dừng lại một chút, hai người cách đó một cánh cửa cũng ngừng thở, chỉ trừ trái tim không kiềm chế được đập điên cuồng.

“Chị Diêu à, Tư Đồ Quyết và Khởi Vân không ở nhà à?”

Diêu Khởi Vân và Tư Đồ Quyết hai mắt nhìn nhau, hai con tim đều như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Sự giãy vò như kéo dài nửa thế kỉ, bọn họ đều nghe thấy câu trả lời của cô Diêu trong phòng bếp ở tầng dưới: “Khởi Vân vẫn

chưa về, Tư Đồ Quyết hình như ra ngoài cùng Ngô Giang rồi.”

“Vậy tốt rồi, tối nay em và bố của Tư Đồ Quyết không về nhà ăn cơm đâu.”

Giọng Tiết Thiếu Bình cùng tiếng bước chân dần biến mất dưới nhà. Lúc ấy Diêu Khởi Vân mới thở phào nhẹ nhõm, giờ tay xoa xoa mái tóc đầy mồ hôi của Tư Đồ Quyết.

“Anh sợ sao?” Tư Đồ Quyết giống như con mèo nhỏ cọ cọ vào tay cậu.

Diêu Khởi Vân trầm mặc, sau đó vẫn thành thực gật đầu.

Cô vẫn không bỏ qua, nhìn ánh mắt cậu truy vấn: “Lẽ nào bây giờ anh không sợ làm một tên trộm, cướp mất bảo bối của bố mẹ em? Anh không lo lắng sẽ làm vỡ nó, cũng không sợ cả ngày sẽ lo sợ nữa sao?”

Diêu Khởi Vân ôm cô vào lòng: “Sợ, vì thế anh mới đem nuốt trôi vào bụng rồi.”

CHƯƠNG 25: HẠNH PHÚC NHƯ TRÊN SỢI DÂY TRONG KHÔNG TRUNG

Ngay cả sau này, Tư Đồ Quyết cũng không hiểu tình cảm năm đó của mình và Diêu Khởi Vân sao lại có thể bí mật diễn ra dưới mắt người lớn như vậy, ngay cả khi sóng gió nổi lên cũng

vẫn không bị phát hiện, thậm chí bố mẹ cô vốn hiểu rõ sự khôn khéo của cô cũng bị lừa. Dù nói trước lúc tốt nghiệp đại học không công khai quan hệ của hai người là quyết định nhất trí của cô và Khởi Vân, nhưng với Khởi Vân mà nói, khát vọng duy nhất của cậu là khi mình đã có đủ năng lực, có địa vị để chịu trách nhiệm với tình yêu này, cậu sẽ nắm tay Tư Đồ Quyết quang minh chính đại đứng trước mặt vợ chồng chú Tư Đồ, nhìn thấy ánh mắt yên tâm và vui mừng của họ, bây giờ không còn xa nữa, cậu phải kiềm chế, đợi ngày đó đến; nhưng đứng trên lập trường của Tư Đồ Quyết, đồng ý chuyện “tình bí mật” này ngoài vì nghĩ đến cảm giác của Khởi Vân, cô cũng muốn trước khi tình cảm này ổn định thì sẽ không có những yếu tố không chắc chắn từ phía bố mẹ, tranh thủ nhiều thời gian ngọt ngào cùng nhau hơn một chút.

Dù họ quyết tâm “giấu”, nhưng tình yêu của người trẻ tuổi tựa hồ như hiện ra trên từng lỗ chân lông trên cơ thể, làm sao có thể dễ dàng che giấu. Vì thế đôi khi bọn họ cảm thấy chột dạ nghi ngờ có phải Tiết Thiếu Bình đã sớm phát hiện, nhưng trong lòng đang có tính toán gì đó mới nên mới không vạch trần; mãi về sau này thực tế đã chứng minh, ngay cả khi rất nhiều người quen dù đã ngầm hiểu thì chỉ duy nhất bố mẹ là hai người thân thiết nhất lại thật sự không biết gì, điều này không biết có nên coi là truyện cười không nữa.

Nếu phân tích từ từ tỉ mỉ thì thật sự không thể qui là khả năng nguy trang của hai người họ cao siêu, nguyên nhân lớn nhất vẫn là sự bận bịu của vợ chồng Tư Đồ Cửu An. Thời gian đó, Cửu An Đường bận rộn xin cấp phép lên thị trường giao dịch chứng khoán, tiếp theo lại lần lượt thôn tính mấy nhà máy được nhỏ xung quanh kinh doanh bất lương, Tư Đồ Cửu An và Tiết Thiếu Bình toàn tâm tập trung vào công việc kinh doanh của công ty, cũng không có thời gian quản lý chặt hai đứa trẻ đang dần trở thành người lớn, hơn nữa biểu hiện của Diêu Khởi Vân từ xưa đến nay đã dần đánh tan sự dè chừng của Tiết Thiếu Bình, khiến bà cũng bắt đầu tin cậu không hề có vọng tưởng gì với con gái mình, giữa hai đứa không thể nảy sinh điều mờ ám. Mà cô Diêu bị Tư Đồ Quyết nắm giữ điểm yếu trong tay, và cũng muốn bảo vệ cháu mình nên đôi khi cũng che giấu cho, vì thế mới tạo nên cục diện như hiện tại. Nhìn lại, có thể chính họ cũng không thể nói rõ như thế này cuối cùng là may mắn hay bất hạnh.

Nhưng nếu hỏi Tư Đồ Quyết và Diêu Khởi Vân lúc ấy, đó đương nhiên là chuyện cầu còn không được ấy chứ, thậm chí không cần trả lời, nụ cười ẩn hiện trên môi và ánh mắt tràn đầy hạnh phúc đã đủ nói lên tất cả. Nhiều khi hai người mới vừa còn nghiêm chỉnh cùng bố mẹ xem TV, nói chuyện tin tức thời sự, chuyện nhà chuyện cửa, trong nháy mắt họ đã trốn trong một góc không người, đôi khát quần lấy nhau.

Trong lòng Khởi Vân vẫn rất cẩn thận, tuy sự ngọt ngào hạnh phúc bất ngờ này đã làm loạn nhịp sống của cậu, khiến cậu không còn tuân theo khuôn phép xưa nay của mình, nhưng cậu không thể quên khi còn nhỏ bố cậu đã từng nói một câu: Hạnh phúc của đời người giống như một ly nước, bất kể nhiều hay ít thì cũng đã định ở mức như thế, uống một ngụm sẽ bớt đi một ngụm. Cậu sợ mình quá nóng vội, miệng rất khát, chỉ cần không để ý thì nước trong ly đã cạn, may mắn sẽ sớm cạn kiệt, vì thế, cậu giống như một đứa trẻ cầm một ly nước, luyến tiếc không uống, lúc nào cũng mong còn lại một chút, thật cẩn thận nhấp nháp từng chút một, luôn nhắc nhở mình không được phóng túng.

Tư Đồ Quyết lại mặc kệ chuyện này, so sánh với Diêu Khởi Vân, cô không khác như đang dựa lưng vào sông Hoàng Hà to lớn, không cần quay đầu cũng luôn tự tin phía sau có dòng chảy bất tận. Nhưng điều cô muốn không phải là nước, mà là thứ tình cảm như lửa cháy mãnh liệt. Ngoài lúc kiêng kỵ ở trước mặt bố mẹ thì những lúc khác cô lại không kiêng nể gì, cô cứ như khắc tinh trong số mệnh của Diêu Khởi Vân, cậu càng nhấn nạt thì cô lại càng muốn cậu điên cuồng.

Lần đầu hai người nếm thử hương vị trái cấm cũng chỉ cách Tiết Thiểu Bình đang đi qua đó một cánh cửa mỏng manh, điều này đã đủ khiến Diêu Khởi Vân kinh hoàng, nhưng từ sau lần đó, Tư Đồ Quyết lại giống như nghiện trò bí ẩn kích thích kia, mỗi

lần đều không chịu ngoan ngoãn khuôn phép, địa điểm lựa chọn không phải là hành lang nhà thực nghiệm tầng trên cùng ban đêm không có người thì cũng là nhà vệ sinh vắng vẻ trong siêu thị, hoặc buổi chiều cuối tuần trong căn phòng nhỏ của cô, cô Diêu vẫn ở ngoài cửa đi tới đi lui làm vệ sinh. Thậm chí có một lần còn trước cuộc thi rất quan trọng, hai người đang cùng ngồi trước bàn học ôn tập lần cuối, Diêu Khởi Vân biết Tư Đồ Quyết xưa nay rất hiếu thắng, bất luận là thi lớn thi nhỏ đều không cam tâm xếp sau người khác, vì vậy cũng tận tụy đóng vai “người ra đề”, một bên hỏi một bên đáp vô cùng trôi chảy, đáp án của cô đều đầy đủ không sai, nhưng sau đó không biết thế nào hơi thở lại kề ngay tai cậu...

Thời khắc nguy hiểm cũng không phải chưa từng xảy ra, lần nguy hiểm nhất chính là một lần hai người ở phòng Khởi Vân đang đến điểm cao trào thì nghe thấy tiếng dừng xe của vợ chồng Tư Đồ Cửu An trước cửa nhà. Tiết Thiếu Bình biết chiều nay Khởi Vân ở nhà không phải lên lớp, vừa mở cửa đã gọi cậu ra ném thử hoa quả miền Bắc mà khách hàng đem tặng. Hai người trong phòng vội vàng tiến nhanh đến kết thúc, cả người toát mồ hôi lạnh, kết quả vẫn là “đường chạy trốn” chỗ cửa sổ ngày xưa Tư Đồ Quyết bố trí đã cứu họ. Cô tóm lấy thời cơ ra ngoài, đứng ngoài một hồi lâu mới giả vờ một mình về nhà, vừa bước vào cửa đã nhìn thấy mọi người ngồi trên sofa. Mẹ lầm bầm trách mắng cô về nhà muộn, bố thì lắc đầu hỏi Diêu Khởi Vân: “Ta xem gần đây Tư Đồ

Quyết đều ít ở nhà, các con cùng một trường, hãy giúp ta để ý đến nó chút, gần đây nó không làm chuyện gì không an phận đấy chứ.”

Tư Đồ Quyết tức giận trách móc nói: “Ở thư viện đọc sách có coi là làm chuyện xấu không ạ? Cả thế giới này thì cực cực bảo bối Khởi Vân nhà các người là an phận nhất.”

Diêu Khởi Vân chỉ có thể dựa vào việc cúi đầu gọt hoa quả cho cô mới có thể giấu khỏi sự xấu hổ trong mắt mình, cậu trả lời chú Tư Đồ và cô Tiết: “Em ấy rất ngoan ạ.” Tuy nhiên, cậu có giả vờ quên như thế nào thì vẫn nhớ lúc không an phận nhất của người mà vợ chồng chú Tư Đồ mong cậu “để ý” lại xảy ra trước đó không lâu, và địa điểm lại chính là ở trong vòng tay cậu.

Sự việc này về sau bị Tư Đồ Quyết trêu chọc rất nhiều, phản ứng với sự bướng bỉnh và cố ý trêu chọc của cô, Diêu Khởi Vân không chỉ một lần nhắc nhở cô chuyện này, đương nhiên là nhắc nhở chính mình nhiều hơn, cậu luôn nói: “Lần sau không được như vậy nữa.” Cô gật đầu, nhưng lần sau, lại lần sau nữa, sự giác ngộ của cậu mãi mãi chỉ lộ ra sau khi việc đã xảy ra.

Cậu thật sự cảm nhận được nỗi nơm nớp lo sợ của một tên trộm, nhưng khi cô một ngày vẫn đi tiếp không hối hận thì cậu vẫn lựa chọn tha thứ cho sự bông bột của mình khi đó, nửa đời này thời gian thoải mái vui vẻ tùy ý của cậu cũng chỉ một đoạn mà thôi, có gì không thể, dựa vào cái gì mà không thể, cậu đã bị cuốn vào

niềm hạnh phúc sung sướng, tựa như đi trên sợi dây đung đưa giữa không trung, cho dù sự sung sướng ấy có nguy hiểm, nhưng ít nhất khi đó bên cạnh cậu còn có cô.

Ở trường, người biết quan hệ của hai người không nhiều, chỉ một số ít bạn học của hai người thông qua việc họ ngẫu nhiên cùng đi cùng về mới nhìn ra mối quan hệ gia đình đằng sau, nhưng người suy đoán và nghi ngờ họ cũng không ít. Mà Tư Đồ Quyết lại là nhân vật nổi tiếng ở trường, là đề tài hấp dẫn khi đám nam sinh tụ tập. Diêu Khởi Vân thường nghe thấy người khác nói nghiên cứu sinh tiến sĩ nào đó rất có cảm tình với cô, hoặc tài tử ở khoa nào đó tuyên bố khoa trường một năm có thể hạ gục được cô.

Điều ly kỳ nhất chính là ngay cả ở trong phòng thực nghiệm cũng nghe thấy những nữ sinh không quen biết lén bàn tán “chuyện dâm đẳng phóng túng” của cô, nói cô có hôm còn lén lút lên xe một người đàn ông trung niên, khó trách bình thường ăn mặc toàn những đồ đắt tiền, rồi là vài ngày trước có người tận mắt nhìn thấy cô đêm khuya qua lại lảng vảng một vũ trường nổi tiếng xung quanh nào đó, ..v.v...

Diêu Khởi Vân đương nhiên biết người đàn ông trung tuổi lái xe kia chính là chú Tư Đồ tiện đường đón con gái về nhà, nhưng cậu cũng biết Tư Đồ Quyết dù thích ra ngoài chơi náo nhiệt với bạn bè thì cũng chỉ là đánh cầu lông, xem phim, và cùng một nhóm người đi hát karaoke, vào bar uống rượu là điều không thể,

kể cả trù nhân tố gia giáo thì nguyên nhân rất lớn cũng vì trữ lượng của cô cực kém, chỉ một chén rượu trứng ngọt đã có thể khiến mặt cô đỏ bừng lên, làm sao có thể ở vũ trường ban đêm như lời đồn được.

Bị người khác nhìn thấy “quanh quẩn” ở một vũ trường gần đó thật ra là chính xác, nhưng có chút nguyên nhân bối rối mà khó mở miệng để nói. Diêu Khởi Vân và Tư Đồ Quyết sau lưng lén lút quẩn lấy nhau không rời, nhưng dù điên cuồng mãnh liệt thế nào thì tôn chỉ “an toàn hàng đầu” vẫn không thể quên, vì thế việc mua “đồ thiết yếu” nào đó cũng trở thành chuyện không ai có thể làm thay. Dù họ cùng nhau đi, nhưng cuối cùng vẫn ngại ngùng, lựa chọn hiệu thuốc đương nhiên phải càng xa nhà xa trường càng tốt, lúc sắp đến hiệu thuốc, Tư Đồ Quyết không dám vào cùng cậu, chỉ có thể đứng đó không xa ngay gốc chờ đợi, và chỗ cô đứng đợi kia lại gần với vũ trường nổi tiếng kia.

Loại đồn đại thiếu thận trọng này truyền đến tai Diêu Khởi Vân cũng không phải chuyện một hai lần, trước sau cậu đều không làm toáng lên, lời người xa lạ nói vốn bừa bãi, cậu không muốn tranh luận, nhưng quen biết Tư Đồ Quyết cậu cũng hiểu rõ người muốn tránh xa thị phi nhưng thị phi lại không chủ động tránh xa cô. Dù từ miệng người khác nghe thấy những chuyện lạ lẫm về người mình hiểu rõ nhất có chút là lạ, nhưng điều cậu làm chỉ là cười mà thôi. Đối với những người ở trong trường quen biết

hai người muốn thăm dò quan hệ của họ, hoặc muốn từ cậu hiểu thêm về cuộc sống của Tư Đồ Quyết, ám chỉ có tình ý với Tư Đồ Quyết, cậu cũng chỉ đáp trả bằng một nụ cười, không nói thêm gì. Cậu chỉ cảm thấy rất buồn cười, đôi khi cậu và Đàm Thiếu Thành chào hỏi nhau, nhiều một chút thì là tán gẫu vài câu, hoặc có em khoá dưới cùng khoa đến tìm cậu để “thỉnh giáo” vấn đề nào đó nhiều hơn hai lần là Tư Đồ Quyết một khi biết được sẽ không buông tha, ầm ĩ lên khiến cậu đau đầu nhức óc, nếu cậu cũng bắt chước so đo như vậy thì chỉ sợ sau này sự an bình một phút cũng khó tìm.

Đương nhiên, bất kể che giấu với người khác thế nào, trước mặt người bạn như Ngô Giang, Tư Đồ Quyết đều không kiêng dè. Thực tế, từ sau khi Tư Đồ Quyết và Diêu Khởi Vân tiến thêm một bước thân mật không lâu, hai người cùng nhau xuất hiện trước Ngô Giang, dù miệng đương sự không nói gì nhưng tên tiểu tử Ngô Giang từ lời nói ánh mắt của hai người kia làm sao mà không đoán ra, cậu cũng chỉ cười trộm mà thôi. May mà khi đó, dường như vì lòng chân thành của Ngô Giang mà quan hệ của cậu và Khúc Tiểu Uyển vẫn lúc gần lúc xa với cậu đã có chút tiến triển, vì thế Ngô Giang cũng không rảnh tò mò đào bới chuyện của Tư Đồ Quyết và Diêu Khởi Vân.

Thời gian đó, khẩu vị đọc sách và tu dưỡng âm nhạc, thậm chí kể cả sở thích phim ảnh của Ngô Giang cũng “nhảy vọt”,

Tư Đồ Quyết phát hiện cậu vốn dĩ thích Châu Tinh Trì nhưng đã mua VCD phim thiếu số của Nga, trước đây cậu và cô tranh cướp truyện tranh “Thợ săn thành phố” thì hiện giờ cậu đọc Friedrich Nietzsche[1] và thơ mười bốn dòng.

Tư Đồ Quyết nhìn chăm chăm cái tựa đề quyển khoa học thuần túy kia, hỏi: “Nhìn anh rất chăm chú, nhưng xin hỏi anh có hiểu không?”

Ngô Giang mỉm cười đáp: “Cái này à, hiểu nhưng không diễn đạt bằng lời được.”

Tư Đồ Quyết thấy thế, chỉ có thể kêu ca với Diêu Khởi Vân: “Tên đó cứ như trúng tà ấy, lại còn học cái thứ quái đản ấy chứ.”

Như thế vẫn chưa đủ, Tư Đồ Quyết không chịu nổi nhất chính là lúc hát karaoke, Ngô Giang trắng trợn từ đầu đến cuối cầm mic hát những bài Khúc Tiểu Uyển thích nhưng những bài đó mọi người lại chưa từng nghe thấy bao giờ, lại còn muốn kéo Tư Đồ Quyết cùng hát, khả năng “diễn kịch nồng nàn tình cảm” của cậu khiến cô ở trước mặt mọi người không thể tiến bước. Tư Đồ Quyết nghe đến mức rũ người như tàu lá, dường như cậu chưa đủ ngại, cứ lằm bằm bên tai cô những giai điệu này. Trước khi cô không chịu nổi nữa và ra lệnh cho cậu dừng lại, cậu cũng rất biết phối hợp, lập tức hát thành: “Mùa xuân nơi nào, mùa xuân nơi nào...”.

Cuối cùng vì sự an toàn của mọi người, Tư Đồ Quyết không thể không hạ quyết tâm tránh xa Ngô Giang ra.

Nói đi nói lại, dù Diêu Khởi Vân không thích giao tiếp nhưng dưới sự lôi kéo của Tư Đồ Quyết cũng đã hoà vào vòng tròn quanh cô, nhưng dù Ngô Giang có vẻ đã tìm thấy mùa xuân của cậu ở chỗ Khúc Tiểu Uyển thì Khúc Tiểu Uyển lại ít hoà đồng vào đám bạn của cậu, chẳng những không xuất hiện ở những cuộc tụ hội mà ngay cả khi Ngô Giang đang đi chơi cùng bọn họ, cô ấy cũng thường gọi điện đến gọi Ngô Giang đi.

Tư Đồ Quyết thường châm chọc Ngô Giang một chút triển vọng tương lai cũng không có, nhưng Ngô Giang chỉ cười hì hì không phản bác, chỉ xin cô giữ bí mật chuyện của cậu và Khúc Tiểu Uyển, Tư Đồ Quyết lúc này mới phát hiện mình là một trong số vài người biết chuyện của đôi này. Việc cố gắng giấu người khác chuyện của cô và Diêu Khởi Vân có thể giải thích là do lí do đặc biệt về hoàn cảnh gia đình, nhưng Ngô Giang muốn bí mật chuyện đó thì vì sao, Tư Đồ Quyết nghĩ thế nào cũng không hiểu. Theo lời Ngô Giang, lí do cụ thể thậm chí cũng không phải vì căn cứ coi tướng số “gặp gái lớn tuổi hơn sẽ đoán mệnh” của mẹ cậu mà vì Tiểu Uyển hi vọng cậu giữ bí mật, còn vì cái gì thì cô ấy không nói, cậu cũng không muốn truy hỏi.

Loại chuyện này đúng là chỉ xảy ra với Ngô Giang mà thôi, Tư Đồ Quyết chỉ đáp lại bằng ánh mắt xem thường mà thôi.

“Em thật không hiểu, lẽ nào tình yêu đầu tiên đều không thể công khai sao? Chuyện này lại nhiều vậy sao?” Nhân một buổi chiều đẹp bố mẹ không ở nhà, Tư Đồ Quyết ngả nghiêng trên giường Diêu Khởi Vân, nằm gối đầu lên đùi cậu, có chút hoang mang. Cô nghĩ rất nhiều, rồi xúc động lắc đầu: “Haiz, anh nói xem có phải giữa Khúc Tiểu Uyển và Ngô Giang căn bản không có gì, tên đó bị ma ám rồi, tất cả đều tự anh ta tưởng tượng ra, vì thế Khúc Tiểu Uyển mới huyền bí vậy. Ôi trời, bệnh này không nhẹ đâu, làm sao bây giờ?”

Diêu Khởi Vân vừa mới bị kích thích ham muốn mạnh mẽ đang dựa vào đầu giường, tay cầm quyển sách chuyên ngành, liếc nhìn cô mệt mỏi, bị cô làm ầm ĩ như vậy chỉ có thể cười nói: “Em đấy, đừng dựa vào những thứ không chắc chắn mà đoán mò.”

“Em có căn cứ suy luận mà, anh có chứng cứ phủ định sao?” Tư Đồ Quyết xoay người sắp vào lòng cậu, ngửa cằm hỏi.

Diêu Khởi Vân điều chỉnh góc người để cô có thể dựa vào mình thoải mái nhất, sau đó nhẹ nhàng nói: “Vậy em nói xem, có phải anh cũng ảo tưởng về Tư Đồ Quyết không?”

Tư Đồ Quyết cười ha ha, thay đổi ý kiến: “Nhưng dựa theo tính cách của Khúc Tiểu Uyển, không thích ở cùng chúng ta cũng không phải chuyện lạ, người ta thanh cao như vậy sẽ không làm bạn với những người thô tục đâu. Với cô ấy thì cái gì mới

không thô tục nhỉ? Ngô Giang nói với em, anh ấy lúc nào cũng bị Khúc Tiểu Uyển phê phán là một thể tập hợp của những thứ dung tục tầm thường, ngay cả khi bố anh ấy thăng chức, Khúc Tiểu Uyển cũng sợ thân phận cậu là công tử nhà cán bộ cao cấp sẽ dung tục. Haha, em nghĩ đến dáng vẻ bất lực của Ngô Giang thật là buồn cười, mà không biết thầy Trâu Tấn của cô ấy tiếng tăm lừng lẫy như vậy thì trong mắt có ấy có dung tục không nữa?”

“Không thể đâu. Nếu tính cách cô ấy thật sự như em nói thì người có thể khiến cô ấy quì gối làm học trò chắc chắn không thể khiến cô ấy không phục được.”

Tư Đồ Quyết gật đầu: “Thật vậy, thầy ấy giảng bài rất rõ ràng, ngôn từ sâu sắc, lại rất thú vị, em cũng rất thích. Điểm em không chịu được là một số giáo sư ở khoa bọn em nói tiếng phổ thông không rõ, không biết đứng trên bục giảng nói gì ấy. Nhưng bài giảng của thầy Trâu Tấn thì không ít sinh viên ở khoa anh cũng đến nghe đấy, chỉ cần đến muộn một chút là phải ngồi trong góc, với lại anh thấy thầy ấy bình thường ôn tồn như thế, nhưng lúc điểm danh thì rất chặt chẽ, chỉ cần hai lần mất điểm danh thì sẽ không được thi cuối kỳ, mỗi năm số sinh viên nợ môn thầy ấy dạy rất nhiều, bọn em đều bảo thầy ấy là sát thủ hạng nhất của khoa được đấy.”

“Môn vi sinh kì trước của em không phải cũng được điểm cao của thầy ấy sao?”

“Số điểm ấy có được không dễ đâu, em học gần biến thành gấu trúc đây này, thầy ấy cũng độc ác lắm, không cho lấy một câu đề cương thi, nếu không phải người tận lực xem hết quyển sách như em thì chắc chắn không qua được.”

“Anh nghe nói khi học chính qui ở khoa em, Khúc Tiểu Uyển cũng là người có thành tích rất xuất sắc.”

“Ừ, nếu giáo sư Trâu vẫn nhận nghiên cứu sinh, em cũng sẽ thi vào, may mắn có thể ở trường cùng anh mấy năm, anh nói xem thế nào?”

Diêu Khởi Vân không nói gì, bên ngoài cánh cửa đóng chặt vọng đến tiếng động, hình như là tiếng lau chùi của cô Diêu, chiều nay từ lúc Tư Đồ Quyết vào phòng cậu đến giờ, những âm thanh lớn bé vọng đến dường như chưa bao giờ ngừng nghỉ.

Tư Đồ Quyết hướng về ngoài cửa, nhẵn mặt, Diêu Khởi Vân cười ngầm hiểu. Cậu nhìn thời gian, bỏ quyển sách trên tay xuống, kéo cô từ trên người mình dậy. “Đi, buồn bực ở đây cũng không có ý nghĩa gì cả, chúng ta ra ngoài đi.”

“Thật sao?” Mắt Tư Đồ Quyết ánh lên sự ngạc nhiên. Phải biết rằng bình thường Diêu Khởi Vân không có việc gì thì rất ít ra ngoài đi dạo, lần này chủ động cùng cô ra ngoài ban ngày là lần đầu tiên phá lệ. Cô nhanh chóng sửa sang quần áo đầu tóc, rồi trước mặt cô Diêu cùng cậu ra ngoài.

Tư Đồ Quyết đến cửa vẫn còn nghe tiếng cô Diêu ở phía sau lo lắng nói với Khởi Vân: “Các cháu vẫn còn đi sao, bây giờ không sớm nữa, mà bố mẹ nó hôm nay nói là sẽ về nhà ăn cơm.”

Diêu Khởi Vân lại từ tốn trả lời: “Cháu biết rồi.”, rồi cùng Tư Đồ Quyết ra ngoài.

Bọn họ ngồi xe bus, qua hơn mười trạm lên xuống xe bus. Cách xa nhà rồi họ mới bắt đầu nắm tay nhau. Chiếc xe bus kia đi về phía Tây thành phố không đông người lắm nhưng Tư Đồ Quyết kéo Diêu Khởi Vân đến hàng ghế cuối cùng. Xe càng rời xa thành phố náo nhiệt thì càng ít người còn lại trên xe, phong cảnh bên ngoài cũng càng lạ lẫm, Tư Đồ Quyết cũng không hỏi cậu muốn dẫn cô đi đâu, mục đích của cô chính là được dựa vào người cậu mãi mãi.

Khi mặt trời bên ngoài cửa kính bắt đầu lặn, cô lén lút hôn môi cậu. Ban đầu cậu còn nhẹ nhàng né tránh, nắm chặt tay cô nói: “Đừng nghịch ngợm.” Nhưng khi mặt trời nơi cuối trời theo chiều chuyển từ màu da cam sang đỏ, chiếc xe bus chỉ còn lại vài hành khách thì bọn họ đã hôn nhau như không có ai ở đó, mãi đến khi xe đỗ ở điểm dừng, lái xe ho nhẹ một tiếng, Diêu Khởi Vân mới kéo Tư Đồ Quyết lao nhanh xuống xe.

Đó là vùng đất mới khai phá không lâu ở Tây thành, con đường thẳng tắp và mênh mông dưới ánh trời chiều mùa thu như

một bức tranh mờ ảo. Sinh ra và lớn lên ở thành phố này, Tư Đồ Quyết cũng cảm thấy rất kì lạ, vì thế mới nói: “Chúng ta đến đây làm gì?”

“Không phải nói rồi sao, đi dạo một chút mà.” Diêu Khởi Vân vẫn đáp lại như cũ.

Tư Đồ Quyết đá hòn sỏi trên đường, ngẩng đầu như vừa nghĩ ra điều gì đó: “Hay là em nhắm mắt lại, để anh dẫn em đi, xem anh dẫn em đi đâu?”

Cô nói xong liền dừng bước, nhắm chặt mắt. Diêu Khởi Vân cúi đầu lấy tay quơ quơ trước mặt cô: “Thật không đấy, không được nhìn trộm nha.”

“Không nhìn mà.”

Tư Đồ Quyết lập tức cảm thấy Diêu Khởi Vân kéo tay cô, không biết vì sao không nhìn thấy nhưng cô lại cảm thấy bàn tay cậu cho cô một cảm giác kiên định, rất an tâm. Dưới sự dẫn dắt của Diêu Khởi Vân, bọn họ đi qua hai chỗ đường giao nhau, cuối cùng dừng lại ở một nơi. Diêu Khởi Vân bảo Tư Đồ Quyết đứng đó đợi cậu một chút, tiếp theo cô nghe thấy tiếng cậu và một người lạ cách đó vài mét khẽ nói chuyện với nhau. Tư Đồ Quyết tò mò không chịu được, lén lút hé mắt nhìn trộm, đó là một gian phòng thấp bé, trong góc phòng là một tấm biển bám đầy bụi, trên đó viết chữ “Bán và gia công ngọc”. Diêu Khởi Vân hình như móc tiền ra đưa

cho người nào đó trong quán, người đó đem thứ đồ gì đó đưa cho cậu.

Trước khi cậu quay người lại, Tư Đồ Quyết đã vội vàng nhắm chặt mắt, đợi đến khi cậu đến cạnh, cô hỏi đầy chờ mong: “Vừa nãy anh làm gì đấy?”

Diêu Khởi Vân trả lời rất nhanh: “Không làm gì cả.”

“Vậy bây giờ chúng ta làm gì?” Cô chỉ có thể tiếp tục hỏi.

“Về thôi.”

Cậu thật sự nắm tay cô bước đi cứ như chưa có gì xảy ra vậy, Tư Đồ Quyết lúc này mới mặc kệ, buông tay, mở to mắt nói: “Anh lừa em, rõ ràng em thấy anh vừa mới cùng người ta giao dịch cái gì đó.”

“Còn nói không nhìn trộm nữa.” Diêu Khởi Vân cười cười: “À, giao dịch em nói lúc nãy là anh đem bán em để đổi lấy đồ đấy.”

Tư Đồ Quyết cũng học cậu, kéo dài giọng nói: “À, thì ra là vậy.” Lời của cô bỗng nhiên thành chất vấn, cô nhào về phía cái tay đang đặt phía sau của cậu: “Ít nhất em cũng có quyền xem anh bán em thì có thể đổi lấy thứ gì chứ?”

Cậu né tránh, nhưng vẫn để cô lấy được. Tư Đồ Quyết mở cái gói sơ sài ấy ra, bên trong là một chiếc vòng ngọc.

Ông ngoại của Tư Đồ Quyết rất thích sưu tầm, và yêu nhất chính là đồ bằng ngọc. Chữ “Quyết” trong tên của cô kia cũng là do ông ngoại, nói là chiếc vòng ngọc bán khuyết. Theo lời ông ngoại nói, sinh con gái như ngọc thì không còn gì tốt hơn nữa, nhưng trăng tròn lại khuyết, ngọc đẹp dễ vỡ, lấy chữ “Quyết” kia cũng coi như để bù lấp lại, giống như những đứa trẻ ngày xưa được đặt tên xấu để dễ nuôi hơn, hi vọng cả đời cô sẽ suôn sẻ thuận lợi. Trong gia đình danh giá như này, Tư Đồ Quyết cũng có chút nhận biết về ngọc. Nhưng cô chỉ cần liếc mắt đã thấy chất liệu làm chiếc vòng ngọc kia không tốt, quả thật còn là loại ngọc gần như thấp kém nhất.

Cô ức chế trong lòng, cầm chiếc vòng kia hướng về phía ánh sáng nơi chân trời: “Dùng em để đổi, vậy đương nhiên nó là bảo bối nghiêng nước nghiêng thành rồi, em muốn nhìn kỹ một chút.”

Diêu Khởi Vân nghe vậy chế nhạo: “Tư Đồ Quyết à Tư Đồ Quyết, em quả là xem trọng mình đấy.”

Khi nói chuyện, Tư Đồ Quyết đã cố gắng thành công nhét chiếc vòng nhỏ kia vào cổ tay, quơ quơ, thoả mãn nói: “Gắng gượng cũng vừa nha.”

Diêu Khởi Vân lại cầm tay cô đã đeo chiếc vòng, kinh ngạc cười nói: “Em thật không khách khí, vậy cứ đeo như thế này

sao?”

“Đương nhiên.” Tư Đồ Quyết giật tay mình lại, nghiêng đầu hỏi: “Lẽ nào anh còn muốn đem chiếc vòng em đã bán mình mới có được này đi làm việc khác nữa sao? Có phải muốn giữ nó làm vật gia truyền của nhà họ Diêu, tặng cho chị Diêu tương lai không?”

Diêu Khởi Vân gần như cười lên: “Không chừng anh cũng đang thực sự nghĩ như vậy, em đã biết điều thế thì mau trả lại anh đây.”

“Nhưng vật liệu này giống như hòn đá anh đã lấy từ em mà.”

“Sao em biết?”

“Diêu Khởi Vân, anh còn có thể tìm được cái gì hơn ngọc vỡ này không?”

“Rõ ràng là em ném đi mà. Anh nhặt được, đương nhiên là của anh rồi.”

Hai tay cậu bắt chéo trước ngực, nhìn dáng vẻ ghen lời của cô. Tư Đồ Quyết dừng một chút, cúi đầu như vuốt ve chiếc vòng ngọc kia, tiếc rằng chiếc vòng ngọc kia quá nhỏ, đeo vào đã phải nghiêng rằng rồi thì muốn tháo ra không chỉ đơn giản như thế.

Diêu Khởi Vân nhìn tay cô đang cố gắng nén xuống đã xuất hiện những vết hồng hồng, vội vàng nói: “Tư Đồ Quyết, em nhẹ nhàng thôi.”

Tư Đồ Quyết đáng thương giơ tay đeo vòng ra trước mặt cậu: “Làm sao giờ, Diêu Khởi Vân, em lỡ đeo chiếc vòng của chị Diêu nhà anh rồi, kết quả không tháo ra được nữa. Nhà anh không có vòng gia truyền không được, hay là...anh cứ chém tay em đi?”

Diêu Khởi Vân quay đầu nhìn ra hướng khác, một lúc sau mới phất tay, cố gắng nhin cười: “Bỏ đi, nếu đã không tháo được... Vậy... vậy cho em đây.”

“Anh nói thật sao?” Tư Đồ Quyết cắn môi, tóm cậu lại, không biết vì sao cậu không được tự nhiên quay đầu nhìn ra nơi xa.

Nhưng lần này cô không dễ dàng bỏ qua như vậy, đuổi theo cậu nửa vòng rồi đứng trước mặt cậu, nhìn thẳng vào khuôn mặt dưới ánh nắng chiều cuối cùng đã đỏ lên.

“Anh nói thật chứ, Diêu Khởi Vân?” Cô hỏi lại một lần nữa.

Cậu cúi đầu không nói gì, một lúc sau mới chậm chậm gật đầu.

Trước nay cậu chưa từng nói: Tư Đồ Quyết, anh yêu em.

Dù trong lòng A Quyết không so bì nhưng trên miệng đã từng nói oán trách cậu vài lần.

“Nói yêu em đi.” Cô kéo tay cậu, giọng điệu mang theo một chút kiêu ngạo và đánh đá: “Diêu Khởi Vân, mau nói anh yêu em đi.”

Cậu đã từng thử nhiều lần, ba chữ đơn giản kia cứ đến miệng lại không biết sao không thốt ra được. Lời ngọt ngào nói ra với người bình thường nghe rất dễ, nhưng trước mặt cô , trước mặt người cậu thật sự quan tâm, câu đó lại trở nên vô cùng khó khăn, ngay cả những lời liên quan dường như cũng yếu ớt, không có sức lực.

Nhưng hiện tại không sao rồi, cô đã đeo chặt vật hứa hẹn của cậu trên tay rồi

CHƯƠNG 26: MẶT TRÁI CỦA THỜI GIAN

“Sao anh lại tặng em cái này?” Tư Đồ giở mảnh khoé ra hỏi Diêu Khởi Vân.

“Vì anh không có cái gì khác.” Diêu Khởi Vân đang tìm trạm xe bus trở về, đang tìm khắp nơi thì phát hiện không biết từ khi nào cô đã không còn bên cạnh nữa, vì thế hoảng hốt quay đầu lại, hoá ra cô đang nắm chiếc vòng trên tay, vô tình chậm bước, bị bỏ lại phía sau.

Diêu Khởi Vân tức giận chờ cô đến, kéo cánh tay cô vẫn đang giơ ngang chừng xuống: “Em đừng nhìn nó mãi thế, để tâm nhìn đường đi. Nếu người lạc nhau, còn muốn chiếc vòng này làm gì?”

“Anh tặng em thì là đồ của em, em thích nhìn thế nào thì nhìn chứ.” Tư Đồ Quyết không phục đáp lại.

Diêu Khởi Vân cười: “Là anh tặng em sao? Hình như có người nào đó đang thanh minh về đồ trên tay mình nha.”

“Em đã bán em cho anh để đổi lấy cái này, vậy cũng coi như không nợ gì nhau nha.”

Tư Đồ Quyết cười hihi, giống như thật sự vừa làm một cuộc giao dịch vô cùng công bằng vậy. Diêu Khởi Vân không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nắm chặt tay cô vào trong lòng bàn tay mình.

Trạm xe bus mới dựng chỉ có bọn họ, đèn đường vừa sáng làm bóng hai người kéo dài ra, có một thứ cảm giác ấm áp cô độc, giống như sự nương tựa lẫn nhau trong thế giới mất mát, chỉ có nhau và không thể thay thế.

Cảm giác này trước đây Tư Đồ Quyết chưa từng cảm thấy bao giờ.

Xưa nay, cô là người nhiệt tình, tùy tâm sở tại, nếu đã muốn ở bên Diêu Khởi Vân thì sẽ ở bên cậu, niềm vui hôm nay là của hôm nay, còn điều của tương lai vẫn xa xôi như kiếp sau ấy. Tự như cô ngoan cố tìm kiếm sự chấp nhận của Diêu Khởi Vân, chẳng qua cũng chỉ là thái độ đồng ý của cậu, còn thực sự ý nghĩa

phía sau sự chấp nhận cũng không quan trọng. Tuy nhiên, chỉ là một cái vòng rề mạt vô cùng mà giờ lại khiến cô có cảm giác “trách nhiệm”, giống như cậu đã dành cái gì đó cho cô, mà cô cũng đã đem thứ gì đó gắn chặt lên người cậu. Tất cả không thay đổi, nhưng dường như tất cả lại không như cũ nữa. Tư Đồ Quyết trẻ tuổi bỗng nhiên cảm thấy nếu lúc này cô ngẩng đầu lên sẽ thấy Diêu Khởi Vân vẫn đang nắm chặt tay mình đã thành ông già tóc điểm muối sương, nếp nhăn hằn sâu, quần áo vẫn gọn gàng tỉ mỉ, điều này thật sự là chuyện khiến cô hạnh phúc.

Mấy chiếc xe bụi bẩn đi qua đều không đi về hướng họ muốn đi, đợi thêm một lúc nữa, Tư Đồ Quyết mất kiên nhẫn, liền đề nghị không đợi nữa, đi bộ về phía quảng trường náo nhiệt phía trước, ở đó có rất nhiều xe đi về phía gần nhà của họ.

Diêu Khởi Vân nhìn giày cô, nhắc nhở: “Vài con đường nữa đấy, lúc đó đừng bắt anh công em nha.”

“Em là loại người đó sao?” Tư Đồ Quyết nói. Trước khi Diêu Khởi Vân trả lời thì cô đã kiễng chân đưa tay bịt mắt cậu lại, ý bảo cậu nhắm mắt.

“Giờ đến lượt anh làm người không thấy đường rồi, để em dẫn anh đi.”

Cô nghiêm túc kéo cánh tay cậu đi về phía trước, vẫn an ủi Diêu Khởi Vân đang muốn ngoan cố chống lại: “Em dẫn đường, anh yên tâm đi.”

Mới đầu Tư Đồ Quyết còn thành thật dẫn Diêu Khởi Vân đi chậm chậm trên lối đi bộ, sau khi đi được một đoạn, cô bắt đầu “không đi đường bình thường” nữa, nhanh chậm không nói, có khi còn cố ý dẫn đi một vòng tròn. Trước mắt tối đen, Diêu Khởi Vân chỉ có thể cảm thấy cánh tay cô, sự mất phương hướng này khiến bản năng con người sinh ra một chút cảm giác mơ màng và bất lực.

Cậu nói với chính mình rằng không có việc gì, chẳng lẽ ngay cả A Quyết cậu còn không tin sao? Mặc dù cô thích liêu lĩnh, nhưng vẫn luôn có chừng mực.

Nhưng khi tiến vào quảng trường ồn ào đối lập với sự yên tĩnh khi nãy, đường bắt đầu có chút gồ ghề, vừa phải tránh một bãi nước thải, rồi dưới chân lại va phải vài hòn đá nhỏ, rồi còn tiếng xe cộ gào thét như sát bên tai.

Đoạn đường này Diêu Khởi Vân đã từng đi qua vài lần, cậu nhớ mang máng là có một đoạn khu vực thi công không bằng phẳng như vậy... Nếu cậu nhớ không nhầm thì sau khi đi qua đây sẽ gặp một nơi địa hình bậc không dài lắm nhưng dốc đứng lại.

“Hay là chúng ta dừng chơi nữa.” Cậu nói với Tư Đồ Quyết.

“Vì sao vậy, đoạn này nhanh hết lắm, phía trước rất dễ đi.” Tư Đồ Quyết không đồng ý: “Em cảnh cáo anh nha, không cho phép anh nhìn trộm đâu đấy.”

Sau đó không lâu, họ rẽ phải khiến Diêu Khởi Vân vẫn luôn cảm giác tốt về phương hướng chứng minh được suy đoán

của mình, dường như cậu có thể xác định chỗ bậc thềm kia ở phía trước không xa, bước chân Tư Đồ Quyết lại càng lúc càng nhanh. Cậu nghĩ hình như trong lòng cô có chút không yên phận, còn tính cách tùy hứng không khuôn phép xưa nay nữa, cảm giác không chắc chắn này dần bắt đầu lớn lên. Cuối cùng, khi cách bậc thềm kia chưa đến một mét, Tư Đồ Quyết vẫn đang đi về phía trước, Diêu Khởi Vân vùng tay cô ra.

“A Quyết, em điên rồi sao, thế này rất nguy hiểm đấy!”
Cậu ngừng chân, mở to mắt đang có chút khó chịu, trách mắng.

Tư Đồ Quyết dừng lại bên cạnh bậc, sững sờ, nói: “Không phải anh nói là sẽ tin em sao?”

“Một bước nữa là đến khoảng không rồi mà em vẫn còn đi về phía trước, em bảo anh làm sao tin em đây?”

“Nhưng nếu anh tin em, căn bản anh sẽ không nhìn trộm, lại còn biết phía trước là khoảng không nữa?”

Diêu Khởi Vân trầm mặc, cậu đúng là vì sự chuyển biến không yên mà nghi ngờ hơi hé mắt, nếu không cho dù khả năng nhớ đường của cậu tốt cũng không cách nào may mắn có thể dừng lại trước bậc thềm đó một bước, đây chính là bản năng tránh nguy hiểm của cậu.

Nhưng đồng thời cậu cũng hiểu, dựa vào tính cách của Tư Đồ Quyết, nếu cậu tiếp tục truy vấn đề này tiếp thì thật sự là điều không sáng suốt.

“Được rồi, cẩn thận một chút cũng không sai. Đi thôi, chúng ta đến phía trước uống gì đi.” Cậu nhẹ giọng lại, cười cười xoa đầu cô.

Tư Đồ Quyết quay đầu, né tránh tay cậu, một mình nhanh bước xuống dưới bậc thềm.

Diêu Khởi Vân đành đi phía sau cô: “Được rồi, không phải vì chuyện nhỏ xiu xiu này mà em giận dỗi đấy chứ?”

“Diêu Khởi Vân, anh mở mắt nghĩa là không tin em có thể dừng ở nơi nguy hiểm. Anh quên rồi sao, khi anh dẫn em đi, em có nghi ngờ anh không?”

Lời cô nói rất đúng. Khi Tư Đồ Quyết nhắm chặt mắt để Diêu Khởi Vân dẫn đi, Diêu Khởi Vân không chỉ một lần trêu cô. Cậu thi thoảng kêu lên “Trời ơi”, hoặc cố ý lừa cô “Tư Đồ Quyết, lên bậc thang.” Sau đó cô cũng ngốc nghếch nhấc cao chân lên, lập tức giẫm phải mặt đất bằng phẳng, rồi tức giận chu mỏ lên, ra sức véo tay cậu.

Nhưng bất kể cô tức giận thế nào, chỉ cần cậu vẫn còn nắm tay cô, chỉ cần cậu không dừng lại thì bất kể phía trước là đường gì, cô vẫn tiếp tục cất bước đi. Trước kia Diêu Khởi Vân chưa từng nghĩ tới cô lại sẽ cả gan làm loạn, lẽ nào xưa nay cô chưa từng thấy bất an sao? Khi cô thấy bất an lẽ nào không do dự sao? Nếu cô cũng từng do dự thì dựa vào cái gì mà cô vẫn còn tuyệt vọng tin vào người đang dắt cô kia? Vì cô chưa từng chịu tổn thương? Vì cô không tin người kia có thể làm tổn thương cô? Hay vì trước nay

cô không biết một người rất hiểu chuyện và luôn dè dặt thì đối với người ấy, người có thể dựa vào ở nơi mịt mù nhất mãi mãi chỉ có thể là chính người đó thôi? Điều Khởi Vân cũng phải thừa nhận, Tư Đồ Quyết thoát nhìn rất thông minh nhưng lại là một cô gái gốc nghề rất cứng đầu.

Nhưng đối với đồ gốc nghề này, cậu lại hoàn toàn không hơn một chút nào. Cậu không hiểu sao lại oán giận chính mình, vì sao lại không thể giống với đồ gốc nghề ấy?

Điều Khởi Vân đứng cuối bậc thềm, nói với cô đang quay lưng lại: “A Quyết, chúng ta làm lại lần nữa đi.”

Tư Đồ Quyết nghe vậy không nói gì, tiến về phía trước.

Cậu nhào người kéo tay cô, nhưng cô kiên quyết quay mặt đi. Cậu không còn cách nào khác đành nhắm chặt hai mắt, đứng nguyên tại chỗ. Sự quen thuộc truyền đến, cậu nghe thấy tiếng bước chân bên cạnh bước qua người, tiếng bàn luận thì thầm, có lẽ còn kèm theo ánh mắt kinh ngạc của những người xa lạ, nhưng những điều này cậu cũng mặc kệ, nếu đã biết rõ đuổi cũng không làm cô quay trở lại, chí ít cậu vẫn có thể đứng đợi cô quay đầu.

Người nhắm chặt mắt chỉ thấy bóng tối cũng giống như đoạn tuyệt nhân gian, thời gian cũng trôi đi theo nhịp bước vốn có của nó, cậu đợi rất lâu, cũng có thể chỉ là một cái chớp mắt, nhưng lại dài như cả một đời. Mãi đến khi cậu cảm thấy đôi tay ấm áp kia quay trở lại bên cạnh người mình, tuy cô không khách khí đã véo

cậu đến mức phải nhăn mặt nhăn mũi lại, cậu vẫn giương khoé miệng lên cười.

Giọng Tư Đồ Quyết oán hận: “Anh đừng vội vui mừng, đường tiếp theo còn dài đấy.”

Cô kéo cậu trở lại đường lớn, đầu tiên là chạy nhanh một đường, tiếp theo lại chậm lại. Những áng mây nhiều màu nơi xa đang dần nhạt. Có điều gì có thể khiến người ta động tâm vui sướng hơn là con đường dài mãi như này?

Cuối cùng họ dừng lại trung tâm quảng trường náo nhiệt, đèn vừa bật sáng, vô số những người trung tuổi yêu thích ca múa đang nhảy múa dưới nhạc, điệu nhạc sôi nổi bên tai lúc này khiến người ta tràn đầy cảm giác ấm áp.

Diêu Khởi Vân dường như bị Tư Đồ Quyết kéo đến trước một quầy hàng lưu động bán đồ uống lạnh, bà chủ hàng có giọng nói của người ngoài địa phương khi trả lại tiền lẻ cho Tư Đồ Quyết còn vô cùng thương xót nói: “Chàng trai đứng đắn thế này, sao mất lại...”

“Bẩm sinh ạ, cũng đành chịu vậy.” Tư Đồ Quyết trôi chảy nói tiếp lời, sau đó tận tụy dẫn tên “trẻ tuổi tàn phế” qua một bên.

“Anh muốn uống gì?” Diêu Khởi Vân nghe thấy cô hỏi.

“Có gì có thể lựa chọn?” Cậu cảm thấy mình thật sự có chút khát nước.

Tư Đồ Quyết đưa hộp đồ uống đến bên môi Diêu Khởi Vân, cậu nhấp một ngụm, là nước cocacola lạnh băng.

“Cái này được không?”

“Tốt nhất là vẫn còn đồ uống khác.”

Mùi vị của đồ uống thứ hai vừa vào trong miệng, Diêu Khởi Vân đã chau mày như cũ, đó là trà sữa mà đám con gái mới thích. Cậu thường ngày không thích uống những thứ này, không gì tốt hơn một bình nước cả.

Tư Đồ Quyết dường như đã sớm nhìn thấu sự bất bẻ của cậu, trên môi mang theo ý cười, hỏi: **“Còn muốn thử nữa không?”**

Diêu Khởi Vân vẫn đang nhắm chặt mắt vui sướng gật đầu: **“Đương nhiên rồi.”**

Cậu đợi chờ đợi như trời hạn gặp mưa, nhưng không ngờ kề sát môi cậu lại là đôi môi còn mang hương vị trà sữa của cô, như gần như xa, nhẹ nhàng đặt trên môi cậu, mang vị ngọt chết người.

Cậu nghĩ, cho dù những ánh mắt xung quanh đang chăm chú nhìn họ, bọn họ hẳn cũng sẽ tha thứ cho thái độ của một thanh niên không nhìn thấy gì.

Lúc này Tư Đồ Quyết lại làm cậu mất hết cả hứng, né tránh tay cậu, một lần nữa hỏi: **“Còn nữa, anh không muốn thử nữa sao?”**

Diêu Khởi Vân không biết phải thử đến lần thứ mấy mới có thể có được nước khoáng mà cậu muốn, nhưng cậu cũng rất thoả mãn nói: **“Cảm ơn, loại thứ ba đã rất tốt rồi.”**

Đám người ồn ào nhốn nháo kia, không ai tới quấy rầy họ, nhưng tiếng chuông trên quảng trường ngân nga đã khiến đôi tình nhân bừng tỉnh. Tiếng chuông kia ở gần họ, trong lúc bất ngờ không để ý, không chỉ tai mà ngay cả trong lòng họ cũng đều vang vọng sự run rẩy. Diêu Khởi Vân mở hai mắt ra mới phát hiện bên cạnh chỗ bọn họ đứng cuối quảng trường là một chiếc đồng hồ to lớn, tháp đồng hồ mang tính biểu tượng đó cao, kim giờ đã chỉ đến hướng tám giờ tối.

Tuy đã gọi điện về nhà báo đi xem sách nên không về ăn cơm, nhưng đến giờ này, Diêu Khởi Vân và Tư Đồ Quyết mới nhớ đến việc mình làm thế nào để giải quyết vấn đề bữa tối đây. Bọn họ đang định tìm nơi nào đó gần đây để an ủi cái dạ dày, vừa rẽ vào một ngõ nhỏ phía sau chiếc đồng hồ đã thấy một quán cơm nhỏ có biển hiệu màu xanh lạnh, có một cái tên rất thú vị, có thể vì nó đối diện với lưng chiếc đồng hồ vì thế mới có tên “Mặt trái của thời gian”.

Diêu Khởi Vân kéo Tư Đồ Quyết vào quán “Mặt trái của thời gian”, không ngờ phát hiện cái quán nhìn không ra gì này bên trong lại rất rộng, nhưng lúc này người ăn cơm không nhiều, đa số là nhóm khoảng ba đến năm người ngồi nói chuyện phiếm.

Dưới sự dẫn dắt của người phục vụ, họ tìm được một vị trí khá yên tĩnh, bắt đầu tò mò nhìn ngắm bốn phía, ánh sáng của cả quán đều có một màu xanh lạnh như tấm biển bên ngoài. Nói thật, ánh sáng như vậy khiến họ cảm thấy thị giác khó thích ứng,

lại thêm không khí khác thường trong quán, không có bất cứ loại âm nhạc làm nền nào, bên tai chỉ nghe thấy tiếng bộ đồ ăn va chạm và tiếng trò chuyện thì thầm của mọi người, ở lâu trong cảnh này rất dễ sinh ra ảo giác đảo điên không thật.

Diêu Khởi Vân vừa trải qua thời gian dài nhắm chặt mắt đã phải thấy thứ ánh sáng này cảm thấy ăn không tiêu, cậu nhỏ giọng hỏi Tư Đồ Quyết: “Hay là chúng ta tìm nơi khác đi?”

Tư Đồ Quyết đang muốn gạt đầu thì chữ viết trên tấm thiệp gây sự chú ý với cô. Đó không phải là giới thiệu đồ ăn hay thực đơn thức uống của quán, mà là một câu hỏi đơn giản.

“Bạn có tin thời gian có thể quay lại không, nếu có thể quay lại, bạn sẽ làm gì?”

Cô định cầm tấm thiệp lên nhìn cho rõ, nhưng lại phát hiện nó bị gắn chặt cố định trên bàn, hơn nữa đế của nó cũng rất đặc biệt, một chiếc hộp nhỏ hình vuông mờ đục, giống như chất liệu kim loại gì đó, bốn phía đóng kín, duy nhất phía trên có một khe hở nhỏ, chỉ có thể để lọt cỡ hai đồng xu, giống như một cái hộp dự trữ vậy. Tư Đồ Quyết uốn cổ nhìn bàn bên cạnh, trừ số bàn thì giống nhau như đúc.

Lúc này người phục vụ có một khuôn mặt dài đến đưa menu thức ăn, trong lúc chọn đồ ăn, Tư Đồ Quyết cố ý hỏi về sự tồn tại của câu hỏi kia và chiếc “hộp dự trữ” đó. Người phục vụ hiển nhiên không phải lần đầu đối diện với câu hỏi này, anh ta chỉ chỉ chiếc hộp: “Bên trên không phải đã viết sao? Chính là muốn biết cô

có tin hay không tin.” Sau đó, anh ta lấy tay gấp giấy lại, rồi đặt xuống, cười tinh ranh: “Cô có thể đem đáp án của mình nói với chiếc hộp này, không chừng thật sự có thể đến cánh cửa không gian, thực hiện nguyện vọng của cô đấy.”

Tư Đồ Quyết cuối cùng cũng hiểu được lời nói của đối phương, nói phức tạp và thần bí như vậy thực ra cũng chỉ muốn những tên ngốc tin tưởng người ta có thể xuyên không gian viết những lời lẽ của mình, nhét vào trong hộp mà thôi.

Sớm biết sự cạnh tranh khốc liệt trong buôn bán, xem ra không tìm mảnh khoé và thủ đoạn thì khó sống được. Tư Đồ Quyết cười: “Tôi cảm thấy có chút hứng thú chính là các anh xử lý thế nào với những tờ giấy khách hàng viết đó, chiếc hộp nhỏ thế này không chứa đủ thì làm thế nào? Ném đi à? Đó có thể là “giấc mộng không gian” của người khác đấy.”

Người phục vụ vô cùng tự nhiên quay đầu chỉ: “Dạ, tất cả đều để bên kia ạ.”

Tư Đồ Quyết nhìn theo hướng tay anh ta chỉ vẫn không nhìn thấy có gì đặc biệt, rồi bỗng giật mình mới nhận thấy thứ anh ta chỉ cô xem là một loạt những hình vuông đen tuyền, cô vốn nghĩ đó là sự trang trí nghệ thuật để ngăn cách không gian của quán ăn này, thì ra đó lại là một loạt “hộp dự trữ”.

“Điều này thật thú vị.” Cô tự đáy lòng cảm thán.

Gọi đồ ăn xong, người phục vụ đến trước mặt hai người, để lại một cây bút, thuận tiện nói: “Cô à, nếu cô có nhã hứng như

vậy, có thể đến bên kia nhìn xem, rất nhiều người đều có thể quay đầu tìm lại giấc mộng của họ đó.”

Tư Đồ Quyết làm sao còn ngồi được nữa, xúi giục Diêu Khởi Vân cùng cô đi đến bên cạnh chỗ xếp hộp đó. Mỗi một hộp đều có kích cỡ giống nhau, chỉ là trên mặt đó có khắc năm khác nhau, phía trên hộp không chỉ để một khe hở mà còn để một lỗ tròn để một bàn tay có thể chui vào.

Chiếc hộp gần bọn họ nhất là năm 1999.

Tư Đồ Quyết không chút nghĩ ngợi liền thò tay vào hộp, ngay cả Diêu Khởi Vân ngăn cũng không kịp, cô đã bốc được một vài tờ giấy rút ra.

Tờ đầu tiên là một tờ giấy ăn, trên đó là dòng chữ viết ngoáy: “Tôi muốn trở lại năm 1980, mua hai nghìn cổ phiếu. Vợ à, như thế anh có thể mua một căn hộ lớn cho em rồi.”

Tờ thứ hai lại là nửa trang giấy ghi từ trên xuống dưới, nét chữ xinh đẹp, vừa nhìn đã biết là nét chữ viết tay của một cô gái: “Năm 1996, bố à, nếu con biết tối đó bố sẽ đi, thì ngay sau giờ tự học, con đã về nhà sớm hơn.”

Tờ cuối cùng rõ ràng viết trên vé máy bay một chiều đã quá hạn: “Nói cho Phó Kính Như của những thời khắc trước ngày hôm nay biết: hể cảm thấy khổ cực thì tất cả đều là gượng ép.”

“Hể cảm thấy khổ cực, thì tất cả đều là gượng ép.” Tư Đồ Quyết lăm bắm lại nội dung trên tờ giấy. Diêu Khởi Vân lúc này lại

nhẹ nhàng đoạt lấy tờ giấy trên tay cô, thả lại vào hộp. “Quay lại ngồi đi, món đậu ván ra rồi.”

Tư Đồ Quyết lưu luyến quay lại chỗ ngồi, uống một ngụm canh nóng phục vụ vừa bùng ra, dừng lại hỏi Diêu Khởi Vân: “Anh nói xem, nếu thời gian có thể quay lại, anh sẽ muốn đi đâu?”

Diêu Khởi Vân đã từng nghĩ qua điều này, vô tình nhớ lại khó khăn khi còn nhỏ, khuôn mặt bố bị bệnh vàng vọt, bóng dáng mẹ nhấn tâm vút bỏ gia đình dứt khoát, rồi sự tuyệt vọng của cậu khi chôn cất người thân, đã khiến cậu rung mình từ sâu trong đáy lòng. Cậu nói: “Vấn đề này trước hết phải được xây dựng trên cơ sở mà anh tin đã, nhưng đáng tiếc, anh cảm thấy đề bài này căn bản rất nhàm chán.”

“Không phải người khác nhàm chán, mà là anh vô vị ấy!”
Tư Đồ Quyết bữu môi nói: “Có chút tưởng tượng thì cũng không thể chết được đâu.”

“Mỗi một người thành công không phải đều nên quen hướng về phía trước sao?” Cậu đương nhiên không nói ra, rằng nếu con người thật sự có thể xuyên không gian, cậu tuyệt đối không muốn quay trở lại quá khứ, mà là hy vọng vượt qua năm tháng chờ đợi lâu dài, đi đến tương lai, khi cô dựa sát vào người cậu, cậu không còn cảm giác mình giống một tên trộm nữa, mà là thản nhiên hạnh phúc.

Tư Đồ Quyết lúc này cũng không để ý đáp trả cậu nữa, tâm tư của cô đều đang suy nghĩ, nếu thật sự có thể quay ngược

thời gian, việc cô muốn làm nhất là gì? Đầu óc rối bời, ước muốn lại quá nhiều, nhất thời không biết nên quyết định thế nào.

Là thời điểm năm nhất sơ trung, khi lấy lại quyển sưu tập tem đã đem tặng Ngô Giang, hay là lần đầu tiên gặp Diêu Khởi Vân ở quê, muốn được nhìn thấy anh ấy nhiều hơn. Không đúng, nếu chỉ có cơ hội được một lần, cô nên vào đúng ngày đầu tiên Diêu Khởi Vân chính thức đến nhà cô, nói với anh ấy, về sau không sớm thì muộn anh cũng sẽ theo cô, vì thế ngay từ đầu hãy đối xử tốt với cô một chút...

Cứ như vậy, Tư Đồ Quyết cầm chiếc bút trầm ngâm, ngay cả ăn cơm cũng như nhai rơm. Đến khi Diêu Khởi Vân gọi phục vụ tính tiền cũng vẫn chưa nghĩ ra kết quả.

Vẫn là người phục vụ có khuôn mặt dài kia, anh ta nhận tiền từ Diêu Khởi Vân, vẫn không quên cười nói với Tư Đồ Quyết: “Cô à, cô thật sự không muốn trở lại bất kì phút giây nào của quá khứ, vậy hãy đi làm việc cô muốn làm đi.”

Tư Đồ Quyết chán nản đặt bút xuống, nhưng trong nháy mắt từ bỏ ấy, cô lại cảm thấy thoải mái.

Khởi Vân đang ngồi đối diện mỉm cười với cô.

Cô nghĩ, có thể nơi cô muốn đi nhất chính là hiện tại này.

CHƯƠNG 27: XƯA NAY VỐN KHÔNG CÓ SỰ CÔNG BẰNG

Tư Đồ Quyết vui đầu học cả buổi chiều trong phòng tự học của khoa dược, đã là năm thứ tư rồi, đối với chuyên ngành của cô mà nói, tốt nghiệp đang ở ngay trước mắt, trên lớp không ít bạn học đã lo tính toán lập kế hoạch tìm việc, như ai đó nghe nói có quan hệ nên sau khi tốt nghiệp sẽ vào một bệnh viện hạng nhất nhì trong thành phố, hoặc là các vấn đề như công ty chế dược nào có lợi nhuận tốt được mọi người bàn tán thảo luận ngày càng thường xuyên. Với những người đã chắc chắn thì đã an tâm, nhưng với những người tiền đồ vô vọng lại bắt đầu lo lắng, và Tiểu Căn là nhân vật tiêu biểu cho vẻ thứ hai.

Đối với chuyện công việc, Tư Đồ Quyết lại không nóng vội, ngược lại, cô còn mong muốn ngày tốt nghiệp cứ kéo dài xa mãi. Tư Đồ Cửu An không chỉ một lần nhắc đến chuyện mong cô và Khởi Vân sớm tốt nghiệp, tuy nói nhân tài trong công ty không phải không có nhưng những người ưu tú đó không thể đáng tin bằng người nhà được, dù miệng ông không nói nhưng trong lòng vẫn luôn kiêu ngạo vì hai đứa trẻ giỏi giang này, Cửu An Đường tương lai sẽ giao cho bọn họ, cũng coi như đời sau tiếp nối đời trước.

Đối với “kỳ vọng” gửi gắm của bố, Tư Đồ Quyết thật sự không có hứng thú. Không thể nói một chút trách nhiệm về sự nghiệp gia tộc cô cũng không có, chẳng qua chỉ là cô luôn hướng đến cuộc sống tự do tự tại, kiếp sống buôn bán lừa không phải

là điều cô muốn. Sau khi tốt nghiệp gia nhập vào công ty của gia đình thì vẫn phải chịu sự kiểm soát, dạy bảo của bố mẹ vài năm nữa, rõ ràng lại phải tiếp nhận giang sơn cả đời bố mẹ tận tay gây dựng, rồi làm một cô gái mạnh mẽ thành đạt, từng bước từng bước phát triển Cửu An Đường, cuộc đời như vậy khác xa với mong đợi của cô.

Với chỉ thị rõ ràng của bố mẹ, Tư Đồ Quyết cũng không chỉ một lần nói rõ rằng cô không hợp với vị trí quản lý xí nghiệp, nếu so sánh thì cô tình nguyện ở vị trí kỹ thuật, làm công việc nghiên cứu phát triển. Sau khi Tư Đồ Cửu An nghe xong lại tỏ ý bất kể cô thích gì cũng không sao, điều kiện đầu tiên nhất định phải là phục vụ cho công ty nhà mình, về phương diện quản lý, đợi đến ngày ông và Tiết Thiệu Bình già không đủ sức lực nữa, không phải còn Khởi Vân sao? Đến lúc ấy, Tư Đồ Quyết và Diêu Khởi Vân, một người phụ trách quản lý kinh doanh, một người chuyên về mở rộng mảng nghiên cứu, dù sao Cửu An Đường sớm muộn đều là của hai người họ.

Mỗi lần nói đến đây, Tiết Thiệu Bình đều cười, cắt ngang chồng và con gái, bà luôn nói với Tư Đồ Quyết: “Con quên rồi sao, Cửu An Đường là của họ nhà Tư Đồ, con là con gái độc nhất nhà chúng ta, trọng trách này con nhất định phải gánh vác lấy. Không ai hứng thú với những thứ như thế này, những điều không biết có thể học dần, nhân lúc mẹ và bố con còn có thể tận tay dạy dỗ con thì

chẳng lẽ không gánh vác nổi sao? Khởi Vân học y, nó có hứng thú của nó, nếu nó đồng ý giúp đỡ con, đương nhiên đó là điều rất tốt.”

Khi nói những điều này, Tiết Thiếu Bình luôn nói rõ ràng đúng mức hai chữ “độc nhất” và “giúp đỡ”. Tư Đồ Cửu An chỉ có thể ngại ngùng hút thuốc, nhưng Tư Đồ Quyết lại thấy tức giận trong lòng, đành liếc trộm Diêu Khởi Vân vẫn đang trầm mặc không nói, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Thật ra, đứng trên lập trường của Tư Đồ Quyết, xưa nay không chỉ có một mình cô, cô luôn vô thức đem Khởi Vân vào trong chữ “Con” của mình. Cô biết Khởi Vân thật lòng thích chuyên ngành của mình, anh ấy khác với Ngô Giang bị bố mẹ bắt theo học y, cô đã từng thấy Khởi Vân trong phòng thí nghiệm và kiến tập trong bệnh viện, khẩu trang trên mặt và đôi mắt như toát ra sự chuyên tâm và thoả mãn, điều đó khiến cô thật sự cảm nhận được anh ấy hạnh phúc chính vì được làm việc, niềm hạnh phúc ấy đối với Diêu Khởi Vân vốn luôn bị ràng buộc lo lắng như một sự đáng quý đáng trân trọng. Tư Đồ Quyết nghĩ anh ấy là một bác sĩ tốt thì cũng nên làm một bác sĩ tốt.

Những lúc lén lút ở cùng nhau, Tư Đồ Quyết thường gối lên đùi Diêu Khởi Vân, hai người bắt đầu mơ mộng, và giấc mộng ấy chính là “Tương lai của chúng ta”. Trong giấc mộng ấy, Khởi Vân sau khi tốt nghiệp thật sự đã được cầm dao giải phẫu, làm việc trong một bệnh viện lớn của thành phố lớn, hoặc có thể hẻo lánh

một chút, có thể vị trí làm việc cũng không có quyền thế gì, nhưng cũng không nhiều điều mờ ám gì, cậu có thể vì mỗi ngày đều nỗ lực mà cảm thấy vui mừng, mỗi đồng tiền kiếm được đều thấy xứng đáng, không hổ thẹn. Còn Tư Đồ Quyết, cô có thể làm nhà bào chế thuốc trong một viện dược nào đó, sau khi kết thúc công việc một ngày, nếu mệt mỏi trở về, bọn họ có thể ôm nhau mà ngủ, đến khi mặt trời chiếu vào giường, mở mắt nhìn thấy tóc nằm quấn bên nhau... Hình ảnh miêu tả sinh động này đa số là Tư Đồ Quyết vẽ ra, cô không biết chán khi phác thảo ra từng tình tiết trong đó, rồi lại cười ha ha với chính mình. Diêu Khởi Vân mỉm cười lắng nghe, không ngắt lời. Nhưng ngay cả Tư Đồ Quyết cũng hiểu dù anh ấy hướng về điều đó nhưng cuối cùng cũng chỉ coi đó là một giấc mơ mà thôi. Nếu Tư Đồ Cử an mong muốn anh ấy tận sức vì Cử An Đường thì chỉ cần một câu, anh ấy sẽ không từ chối.

“Hay là, chúng ta nghĩ cách ra nước ngoài đi.” Tư Đồ Quyết chớp chớp mắt nói.

Diêu Khởi Vân nghe vậy luôn luôn cười, cậu nói: “Đồ ngốc, cho dù tới chân trời thì em sẽ không là con gái nhà Tư Đồ à? Mà anh cũng không phải do họ nuôi dưỡng chắc?”

Chính xác, cho dù ngoài miệng có nói thế nào để bỏ qua Cử An Đường thì nghĩ đến bố mẹ, làm sao có thể dứt bỏ được. Tư Đồ Quyết chỉ có thể hậm hực từ trong mộng quay về hiện tại. May mà chuyên ngành y của Khởi Vân phải học bảy năm, còn lâu mới

tốt nghiệp, Tư Đồ Quyết lại có tư tưởng học nghiên cứu sinh nữa, vừa tròn ở cùng cậu, dù sao bố mẹ vẫn còn trẻ và khoẻ mạnh, họ còn có thể ở cùng nhau trong trường vài năm nữa.

Sau khi đăng kí thi nghiên cứu sinh, Tư Đồ Quyết tự tin sẽ thuận lợi thi cử, nhưng tầm mắt của cô không thấp, đã thi thì phải thi vào cửa có sự hướng dẫn của thầy đứng đầu học viện bọn họ, nếu có thể làm nghiên cứu sinh của thầy Trâu Tấn thì thật là tốt quá. Tuy nói sau Khúc Tiểu Uyển, thầy Trâu Tấn không nhận nghiên cứu sinh nữa, nữ đệ tử càng không có lấy một người, nhưng Tư Đồ Quyết lại không thừa nhận mình không có gì hơn được Khúc Tiểu Uyển. Trâu Tấn vẫn không dẫn dắt thạc sĩ thì thôi, nếu ông có ý thu nhận thì thành tích của cô có thể bỏ xa đám nam sinh, vì thế ông sẽ thận trọng suy xét. Dựa vào “tưởng tượng tốt đẹp” này, Tư Đồ Quyết càng gắng sức ôn luyện.

Điện thoại để trên bàn bỗng rung lên, Tư Đồ Quyết nhìn một chút, là tin nhắn của Khởi Vân, bọn họ gần đây được sắp xếp thực tập ngắn hạn tại bệnh viện của trường nên bận rộn hơn rất nhiều so với khi đi học bình thường, giờ nhớ lại hoá ra đã một tuần hai người không “quấn” lấy nhau rồi.

“Sau giờ tự học buổi tối đợi anh nhé.” Tin nhắn của cậu chưa bao giờ vượt quá mười lăm ký tự.

Tư Đồ Quyết tràn đầy hứng thú trả lời cậu: “Được rồi, chúng ta cùng nhau ăn khuya nhé, anh muốn ăn gì?”

Cậu nhanh chóng trả lời lại nhưng cũng chỉ bốn chữ giản dị mà thâm sâu, đầy đủ ý nghĩa: “sườn xào chua ngọt”.

Tư Đồ Quyết ngồi trong phòng tự học đầy người mặt nóng bừng lên, khép di động lại, thầm nghĩ anh ấy còn hư hỏng hơn cả mình, quả nhiên ra vẻ đạo mạo nghiêm trang nhưng thực chất lại là đồ thủ đoạn.

Nguyên nhân của việc này xuất phát từ một ngày nào đó cách đây không lâu, Diêu Khởi Vân đang lật xem cuốn tiểu thuyết của tác giả Trương Ái Linh mà Tư Đồ Quyết mượn ở thư viện, bên trong có một câu: Nếu mỹ nhân vùng sông Tương Giang tỉnh Quảng Đông là sườn chua ngọt, thì con gái Thượng Hải lại là thịt bột hấp. Khi đó Tư Đồ Quyết hỏi cậu thích khẩu vị loại nào, hỏi thế nào cậu cũng không chịu trả lời. Đến bữa tối hôm đó, vì cô Diêu về quê thăm mấy ngày, Tiết Thiếu Bình lo bọn họ cuối tuần ở nhà một ngày ba bữa không ai lo cho, vì thế mới hỏi cậu bữa trưa ăn gì.

Diêu Khởi Vân không chút suy nghĩ nói luôn: “Sườn chua ngọt ạ.”

Tiết Thiếu Bình còn cho rằng cậu gọi mua đồ ăn, nhưng thật ra hôm đó trong nhà không có người, Diêu Khởi Vân và Tư Đồ Quyết sau khi ăn bữa sáng liền quấn lấy nhau trong phòng, bữa

trưa cũng không ăn, cậu còn “gặm” cô đến mức không sót một mảnh nào.

Tư Đồ Quyết cố nhịn cười, ban đầu muốn dùng trò cũ đá chân cậu dưới bàn ăn, nhưng vẫn chưa hành động thì lời nói tiếp theo của Tiết Thiếu Bình đã khiến bọn họ kinh hoàng đến mức không cầm nổi dũa.

“Khởi Vân à, con đừng trách cô lắm lời hỏi một câu, con có phải đang yêu rồi không?” Tiết Thiếu Bình mỉm cười hỏi.

Tư Đồ Cửu An cũng giật mình nhìn cậu: “Thật không? Sao không nghe cháu nói gì hết vậy?”

Diêu Khởi Vân nhất thời bế tắc, muốn phủ nhận. Nhưng Tư Đồ Quyết biết mẹ cô không phải người lắm chuyện tin theo lời đồn vu vơ, nếu bà đã mở miệng hỏi, nhất định trong lòng nắm chắc, hỏi có chủ đích. Nhưng nhìn dáng vẻ mẹ cô lại không giống với đã nhìn thấu “gian tình” của bọn họ, nếu muốn thăm dò thì cũng sẽ khai đao với Tư Đồ Quyết trước.

Vì thế trước khi Diêu Khởi Vân phủ nhận, Tư Đồ Quyết vội đưa yêu sách quả quyết: “Mẹ, mẹ thần thông thật đấy! Diêu Khởi Vân, anh đừng trách em nha, không phải em nói ra đâu nhé!”

Cô quyết tâm đánh cược một phen, quả nhiên Tiết Thiếu Bình vẫn mang vẻ mặt ôn hoà như cũ, chỉ có điều tò mò chuyển qua hướng cô: “Con cũng biết sao?”

Tư Đồ Quyết há to miệng và còm: “Khà khà, bị con bắt gặp một lần rồi.”

“Nói vậy sao ta không biết?” Trên mặt Tư Đồ Cửu An hiện lên tia thất vọng, Tư Đồ Quyết nghĩ trong lòng mẹ cô nhất định đang vỗ tay vui mừng vì ý tưởng để Khởi Vân làm con rể của bố cô cuối cùng cũng tan thành bọt nước: “Việc khi nào thế, và cô gái kia như thế nào?”

Diêu Khởi Vân miễn cưỡng cười, Tư Đồ Quyết cướp lời: “Đương nhiên không xinh bằng con, nhưng cũng không phải người thường đâu. Nhưng mẹ à, sao mẹ lại biết vậy?”

“Xem con nói xằng bậy kia, người khác nghe được sẽ cười con đấy.” Tiết Thiểu Bình hé miệng cười: “Việc này có thể giấu sao? Mẹ từng thấy Khởi Vân buổi tối ngồi trên ghế sofa nhắn tin, nụ cười trên khoé miệng nó, mẹ nhìn nó cũng không phát hiện ra, mẹ của con cũng là người từng trải, có thể không nhìn ra sao, nhưng lúc đầu cũng chỉ là mẹ đoán thôi. Thuận miệng hỏi vậy, không ngờ lại là thật. Khởi Vân, con cũng thật là, chuyện lớn như thế này còn giấu chúng ta làm gì nữa? Khi nào sẽ giới thiệu cô gái kia với chú Tư Đồ và cô đây?”

Tư Đồ Quyết trút bỏ được gánh nặng trong lòng, người sáng suốt như mẹ cô đã nhìn thấy “tình xuân phơi phới” khi tên kia ngồi nhắn tin, nhưng lại không đoán ra tin nhắn kia chính là gửi

cho cô con gái bảo bối đang ngồi lên mạng ở trên tầng hai. Cô cố ý bất mãn nói: “Anh ấy tìm bạn gái thì được khoan dung, nhưng sao lại không đối xử với con như thế?” Nói xong còn không quên tò mò hỏi Diêu Khởi Vân vẫn đang xấu hổ kia: “Vết hồng hồng trên cổ anh là do bạn gái để lại sao?”

Lúc này ánh mắt mọi người đều tập trung ở vết hồng lò mờ không rõ trên cổ Diêu Khởi Vân, người gây ra dấu vết đó lại còn sôi nổi vây vào xem. Diêu Khởi Vân che cổ, cúi đầu thấp xuống, nhưng nếu có thể nhìn thấy ánh mắt cậu, chỉ sợ sẽ thấy vẻ muốn giết người diệt khẩu của cậu thôi.

Tư Đồ Quyết tưởng tượng đến đó, trên mặt nổi lên ý cười, ai bảo tên kia ngay cả nói dối cũng không thành thạo. Cô nên vui mừng vì bây giờ mẹ không ở cạnh nữa, nếu không khuôn mặt mang ý cười của cô lúc này và dáng vẻ của Diêu Khởi Vân khi bị phát hiện cũng chẳng khác nhau là mấy. Thực ra, có đôi lúc cô thậm chí đã thầm mong ngày nào đó bố mẹ biết chuyện, sau khi phong ba bão táp, ầm ĩ một hồi thì cô vẫn muốn cùng Khởi Vân bên nhau, không gì có thể chia lìa họ.

“Tư Đồ, Tư Đồ!”

Người bên cạnh đã lôi cô ra khỏi sự trầm tư vui buồn lẫn lộn ấy.

Tư Đồ Quyết ngẩng đầu, thì ra là Tiểu Căn.

Cũng có người không hiểu, người rục rờ kiêu ngạo như Tư Đồ Quyết vì sao lại coi Tiểu Căn – một cậu nam sinh khác biệt như trời và đất kia làm bạn tốt. Năm tư đại học rồi, Tiểu Căn cuối cùng vẫn chưa nói chuẩn tiếng phổ thông vẫn luôn nhát gan, nhìn thấy ai cũng đều tươi cười. Cậu ấy không xuất chúng, thành tích cũng không phải lý tưởng, có thể phương pháp học không đúng, rõ ràng luôn bắt đầu ôn thi trước người khá, nhưng vẫn không thoát khỏi cảnh thi lại, gia cảnh lại đói kém, không thoát khỏi số nghèo, việc có được những người bạn như Ngô Giang và Tư Đồ Quyết dường như là chút sắc màu cậu cảm thấy đáng tự hào nhất. Tư Đồ Quyết cũng không rõ vì sao, có thể cô là một người mà trên phương diện tình cảm và tình bạn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện “vì sao”. Cô tin vào duyên số, ông trời đã để Tiểu Căn và bọn cô thành một nhóm vào buổi dã ngoại trước khi nhập học, vậy thì cứ để tình bạn ấy tiếp tục đi, cô không thấy có gì không ổn cả. Thậm chí cô cũng không phủ nhận sự đồng cảm của mình với Tiểu Căn, mỗi lần nghĩ đến cuộc sống của Diêu Khởi Vân trước đây, cô lại nảy sinh vài phần thiện ý và thấu hiểu Tiểu Căn. Thêm nữa, Tiểu Căn tuy yếu đuối nhưng cậu ấy chưa từng có nửa điểm ác ý với bất kỳ ai, mà Tư Đồ Quyết lại rất thích những người lương thiện.

“Có chuyện thì nói đi, gọi hồn à.” Tư Đồ Quyết hạ sách xuống nói chuyện.

“Mình có chút việc, đơn xin làm thêm của mình, cậu có thể giúp mình giao đến văn phòng học viện một chút không?”

Văn phòng học viện là một toà phía ngoài cách khoảng mười mét thôi. Dù Tư Đồ Quyết cảm thấy có chút kì lạ, nhưng người ta cũng đã mở miệng rồi, hiển nhiên có điểm khó nói, dù sao cũng không phải việc khó khăn gì, Tư Đồ Quyết không hỏi nhiều liền thẳng thắn đồng ý.

Cô không dây dưa, thu dọn đồ đạc, cầm lấy bảng Tiểu Căn muốn đưa đến văn phòng bệnh viện. Khi đi đến bãi cỏ chỗ hòn non bộ cạnh kí túc xá viện được, hình bóng quanh quẩn phía sau hòn non bộ khiến Tư Đồ chậm bước lại. Chẳng lẽ... Cô có chút nghi ngờ Tiểu Căn vì chuyện đặc biệt gì đó mới bảo cô đi như thế.

Lúc đi qua hòn non bộ, Tư Đồ Quyết cố ý đi nhanh, người ở bên nhìn thấy cô định nói lại thôi, cô cũng coi như không thấy.

“Tư Đồ, đợi chút.” Quả nhiên tiếng Đàm Thiếu Thành bên tai vọng đến. “Cậu đừng đi có được không, mình tìm cậu có chút việc.”

Tư Đồ Quyết quay đầu, vẻ mặt không che giấu sự mất kiên nhẫn. Cô không thích Đàm Thiếu Thành, từ đầu đến cuối, từ trong ra ngoài. Giống như việc ngày hôm nay, rõ ràng bản thân có việc muốn tìm đến cô, vì sao lại không quang minh chính đại mở miệng, không nên vòng vèo, lợi dụng Tiểu Căn để dẫn cô ra đây, lại

còn ra vẻ thần bí nữa chứ. Đàm Thiếu Thành luôn khiến Tư Đồ Quyết có cảm giác như thế, toan tính trong lòng rất mạnh, nhưng vẻ bên ngoài lại cố giấu diếm, đằng trước một vẻ, sau lưng một vẻ, có lúc không hẳn là giờ trò xấu mà là cô ta đã quen với hình thức “quanh co” này rồi. Nhưng thái độ cư xử thế này lại là điều khiến Tư Đồ Quyết để tâm coi thường nhất, ít nhất cái tính không phóng khoáng, được gọi là “dịu dàng” của cô ta cũng không phải là điều Tư Đồ Quyết thích.

Tư Đồ Quyết và Ngô Giang không giống nhau, ngoài miệng Ngô Giang có thể nói “không cùng chủng loại” thì trên mặt vẫn nở nụ cười như cũ, thậm chí khi biết rõ Đàm Thiếu Thành giờ là cò “cảm kích”, đối với tình huống ở phương diện tâm tư này, chỉ cần đối phương không nói ra thì cậu ta cũng thờ ơ không cự tuyệt, thế nên đến giờ Đàm Thiếu Thành vẫn không hoàn toàn tuyệt vọng, vẫn thường tặng cậu chút đồ này đồ kia khi thực tập ở bệnh viện. “Việc ít người biết đến” này thật ra những người thân với Ngô Giang đều biết, sau lưng đều cho đó là chuyện cười. Mà là bạn thân của Ngô Giang, Tư Đồ Quyết không chỉ biết chuyện của Khúc Tiểu Uyển, mà càng biết rõ cho dù không có Khúc Tiểu Uyển thì phong cách của người con gái Ngô Giang thích cũng sẽ khác hoàn toàn, xa lắc xa lơ với Đàm Thiếu Thành. Cô cũng từng khuyên Ngô Giang nên tránh xa Đàm Thiếu Thành, tàn nhẫn chút, như thế sẽ khiến “tình cảm ôm ấp” kia tiêu tan. Ngô Giang lại cười Tư Đồ Quyết, cậu

có triết lý “thuận theo tự nhiên, không làm gì cả”, không quá gần gũi, cũng không cố ý tránh xa. Hà tất phải tổn thương người khác, cậu ta luôn nói vậy, người khác thích cậu thì đó là chuyện của người ta, cậu không làm gì phải nghĩ cả, nói không chừng một ngày nào đó cô ấy nghĩ thông, tâm tư kia phai nhạt, tự nhiên sẽ rời xa.

Ngô Giang còn phân tích rằng sự đề phòng rất lớn của Tư Đồ Quyết đối với Đàm Thiếu Thành còn do quan hệ giữa Đàm Thiếu Thành và Diêu Khởi vân cũng tốt, nên cô mới coi người ta là kẻ địch trong tình yêu. Vì thế dù Đàm Thiếu Thành học ngay lớp bên cạnh, hai người thường xuyên cùng học chung lớp lớn, hơn nữa Đàm Thiếu Thành nhiều lần chủ động có ý tốt, mà những người bạn như Tiểu Căn, Tam Da đều là do nói chuyện thành quen thân thì với Đàm Thiếu Thành, Tư Đồ Quyết vẫn luôn vô cùng lãnh đạm.

Thực ra phỏng đoán của Ngô Giang cũng không hoàn toàn chính xác. Dựa theo tính kiêu ngạo của Tư Đồ Quyết, cô căn bản không coi Đàm Thiếu Thành là đối thủ, cũng chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ có người nào đó có thể lấy mất vị trí của cô trong lòng Diêu Khởi Vân, kẻ địch của cô trước nay không phải là bất kỳ cô gái nào, mà chính là sự băn khoăn lo lắng trong lòng Diêu Khởi Vân. Đối với Đàm Thiếu Thành, nếu nói có thái độ thù địch, chỉ bằng nói là cảnh giác thì đúng hơn, cô luôn cảm thấy ánh mắt trên cơ thể kia, chỉ cần một khi không để ý sẽ bị ánh mắt ấy nuốt trôi.

“Có việc sao?” Tư Đồ Quyết cũng không định lãng phí thời gian với Đàm Thiếu Thành.

“Ừ, cậu có thời gian không, mình... mình muốn nói chuyện với cậu.”

Nếu nói tính cách hai người không hợp cũng không phải không có lý do, Đàm Thiếu Thành càng khéo léo, Tư Đồ Quyết lại càng mất kiên nhẫn, có việc thì nói đi, cứ ấp a ấ� ứng bảo người, cô lại càng không thích kiểu đó. Cô xưa nay chưa từng cảm thấy mình và đối phương có gì có thể trò chuyện được, vì thế hỏi thẳng: “Xin lỗi, mình không rảnh lắm.”

Cô nói xong, không đợi mà bước đi. Đàm Thiếu Thành lúc này vội vàng, tiến lên vài bước kéo ba lô Tư Đồ Quyết: “Đợi chút, mình thật sự có việc!”

Tư Đồ Quyết quay người thoát khỏi tay Đàm Thiếu Thành, chẳng lẽ cô ta vì chuyện của Ngô Giang sao? Nếu cô ta thật sự nghĩ Tư Đồ Quyết có thể làm thuyết khách cho chuyện này thì thật hoang đường.

“Tư Đồ Quyết, cậu thật muốn mình cầu xin cậu sao, dù cậu là công chúa, thì chỉ nói mấy lời cũng khó khăn vậy sao?” Đàm Thiếu Thành nhú mày, khuôn mặt thanh tú trắng trẻo, Tư Đồ Quyết nghĩ có lẽ đám con trai trông thấy sẽ phải thốt lên “yêu chết mất thôi”.

Cô cũng cảm thấy mình có chút quá đáng, nghe cô ấy nói vài câu có sao đâu.

“Được, vậy xin cậu bỏ tay khỏi túi của mình đã, có gì thì cứ nói thẳng đi?”

Đàm Thiếu Thành lúc này mới buông tay, ngáp ngừng nhìn bốn phía, đã là buổi chiều, lại sắp đến kì thì cuối kỳ nên tất cả mọi người đều bận việc của mình, trước cửa văn phòng học viện rất vắng vẻ, ngoài bọn họ thì không có ai cả, ngay cả người đi qua cũng rất ít ỏi.

Đàm Thiếu Thành thấy thế mới định nói vào chủ đề, điều Tư Đồ Quyết ngạc nhiên là cô ta không nhắc đến Ngô Giang.

“Mình muốn hỏi cậu là “Học bổng Phó Học Trình” hôm nay cậu có nộp đơn không?”

Tư Đồ Quyết có chút ngạc nhiên.

“Học bổng Phó Học Trình” là học bổng do Phó Học trình – một người Hoa ở nước ngoài đã lấy danh nghĩa quyên tặng trường bọn họ lập ra, chủ yếu khen thưởng những học sinh học giỏi, ngoài học bổng của nhà nước còn có mục thưởng một số tiền lớn nữa, đương nhiên danh sách cũng có giới hạn, số sinh viên được nhận cũng chỉ vài người. Các khoa lớn của học viện được, nhiều nhất mỗi năm cũng chỉ có một người được mà thôi. Điều này không chỉ

là vinh dự, mà còn có thêm chút tiền nữa, mỗi năm người đăng kí đều tương đối nhiều, đương nhiên cạnh tranh cũng rất ác liệt. Dựa theo thông lệ của khoa được, bình thường danh sách sinh viên này sẽ dành cho sinh viên tốt nghiệp năm tư.

Thì ra là đến tìm hiểu tình địch. Tư Đồ Quyết gật đầu: “Đúng vậy, điều kiện phù hợp như vậy không thể không đăng ký được sao? Nếu mình đoán không nhầm thì cậu hẳn cũng đã điền đơn xin rồi.”

Đàm Thiệu Thành gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Đúng, tiền thưởng kia đối với mình mà nói rất có sức hấp dẫn.”

“Đương nhiên, nếu như vậy, chúng ta chờ kết quả đi, dù sao cũng là cạnh tranh công bằng, việc này chúng ta ai nói cũng thể thôi.” Tư Đồ Quyết ngò vức cô ta đang nghĩ ẩn ý của mình có thể được bao nhiêu phần thành công, nhưng rõ ràng một câu đã đánh chết ý nghĩ đó của cô ta. Hơn nữa, nếu học bổng thực sự dành cho sinh viên năm thứ tư, cứ nhìn tổng quát, đối thủ có năng lực cạnh tranh mạnh nhất chính là hai người bọn họ. Nhưng nếu mọi người đều đã đăng ký thì việc này thật sự không phải ai trong bọn họ còn có thể quyết định nữa, Đàm Thiệu Thành thăm dò thế nào cũng uống công thôi.

Nói đến đây rồi, nhưng Đàm Thiệu Thành vẫn không chấm dứt dự định nói chuyện.

“Tur Đồ, học bổng kia rất quan trọng với mình.” Cô đan tay vào nhau, lẩm bẩm nói.

Tur Đồ Quyết cười: “Đối với mỗi người nộp đơn thì nó đều rất quan trọng.”

Bố cô – Tur Đồ Cửu An đã có chút bất mãn về việc cô đăng ký thi nghiên cứu sinh mà không bàn bạc gì với ông, mà Tur Đồ Quyết lại muốn dùng học bổng này để thuyết phục bố rằng đưa con gái của người, trời sinh đã học rồi, không học quả thật là phí.

“Không giống. Cậu không có học bổng này, cậu vẫn là Tur Đồ Quyết có tất cả, nhưng... nhưng nếu mình không có được nó thì nửa kỳ sau, mình không biết làm thế nào để vượt qua, bố mình đã mất chân rồi, trong nhà không còn gì nữa, mình...”

“Nhưng đây không phải là học bổng dành cho học sinh nghèo!” Tur Đồ Quyết không để cô ta nói nữa, không biết vì sao, những lời đó khiến cô sau khi nghe xong cảm thấy rất khó chịu.

“Tur Đồ, mình biết cậu không thích mình, nếu không phải vì không còn cách nào nữa, mình sẽ không dày mặt đến cầu xin cậu.” Lúc nói những lời này, khuôn mặt Đàm Thiếu Thành tái nhợt, ngay cả Tur Đồ Quyết có thành kiến với cô ấy cũng cảm nhận được quyết tâm đè nén nhục nhã xuống để cầu xin của cô. Cuộc sống thật sự có thể khiến một người bị dồn ép thành thế này sao?

Tư Đồ Quyết có chút hoang mang: “Vấn đề ở chỗ cậu nói với mình những lời này cũng không có tác dụng, mình không thể giúp được cậu nữa rồi.”

“Cậu có thể!” Đàm Thiểu Thành không chút nghĩ ngợi nói, khuôn mặt tràn ngập hi vọng và sự thương xót hoà quyện vào nhau tạo thành một thứ cảm xúc phức tạp không thể nói rõ.

“Rốt cuộc cậu muốn như thế nào đây?” Trong lòng Tư Đồ Quyết vang lên cảnh báo, bắt đầu mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

Lần này Đàm Thiểu Thành há miệng, nhưng thanh âm lại không phát ra, dưới ánh mắt nghi hoặc của Tư Đồ Quyết, cô cắn chặt răng nói: “Mình muốn xin cậu rút đơn về.”

Tư Đồ Quyết sửng sốt, phản ứng đầu tiên chính là cười lạnh: “Cho dù mình làm như vậy, chỉ sợ bây giờ cũng không còn kịp nữa.”

Không ngờ người ta đã sớm nghĩ đường lùi rồi. “ Vậy... Cậu có thể khi thi cuối kỳ... Cậu biết mà, chỉ cần một môn bất kỳ nào đó cậu thi... thi... Mình muốn thứ tự đầu tiên, xin cậu đấy...”

Tư Đồ Quyết á khẩu không nói được gì. Đàm Thiểu Thành nói năng lộn xộn, nhưng cô nghe vẫn hiểu. Học bổng lần này, thứ tự thi cuối kỳ cũng đóng vai trò rất quan trọng, có thể chỉ cần kỳ thi lần này vượt qua cô thì phần thắng của Đàm Thiểu Thành là

rất lớn. Lúc này cô thật sự muốn quay về lúc trước, khi mình dao động trắc ẩn vài phần với Đàm Thiếu Thành, cô chưa bao giờ nghĩ lại có người như thế này, rốt cuộc một người phải có bao nhiêu khoan dung với chính mình, đường ranh giới đạo đức thấp đến mức nào, thì mới có thể đưa ra yêu cầu như vậy. Sự kinh ngạc và thán phục vô cùng đã khiến cô nhất thời không nói ra được một từ.

Nhưng Đàm Thiếu Thành lại đánh giá sự trầm mặc như vậy của cô.

“Mình biết yêu cầu cậu như vậy là không có đạo lý, nếu cậu chịu giúp mình lần này, cậu muốn mình làm gì cũng được. Cậu không thích mình vì mình làm bạn với Diêu Khởi Vân đúng không? Mình có thể thấy giữa hai người... Mình có thể đảm bảo với cậu, giữa mình và anh ấy hoàn toàn chỉ là bạn bè thân thiết mà thôi, cậu không thích mình, từ ngày hôm nay về sau mình sẽ mãi mãi tránh xa anh ấy, như vậy cậu có thể yên tâm rồi...”

Nếu những lời lúc trước khiến Tư Đồ Quyết kinh ngạc, trong lòng cảm thấy xem thường, càng nghe cô lại càng cảm thấy sợ hãi, đó là một loại cảm giác rùng mình ớn lạnh phát sinh khi đối mặt với một vật hoàn toàn xa lạ, cái gì cũng có thể làm điều kiện được, cái gì cũng chỉ là một thủ đoạn để thực hiện mục tiêu của mình thôi.

“Tư Đồ, cậu nói được không?”

“Cậu muốn nghe nói gì, tôi thật sự cảm thấy hổ thẹn khi trở thành đối thủ của cậu.” Lúc nói lời này Tư Đồ Quyết cảm thấy người mình phát run lên. Trước kia cô vẫn không cảm thấy mình cao thượng, nhưng đứng trước mặt Đàm Thiếu Thành, cô bỗng cảm thấy mình đúng là người vô cùng đạo đức: “Xem ra tôi đã không sai, cậu quả thật khiến người khác nhìn không ra, nhưng tôi cũng rất đồng cảm với cậu, thật sự đấy, kỳ thi vẫn chưa bắt đầu, cậu đã nghĩ rằng năng lực của mình không bằng người khác, ngay cả can đảm quang minh chính đại cạnh tranh với tôi cậu cũng không có, người như cậu muốn thắng sao, tôi nói cho cậu biết, cậu không thắng được đâu!”

“Không phải, cậu nghe mình nói đã.” Đàm Thiếu Thành đã dự cảm được mình đã làm hỏng chuyện, đối mặt với Tư Đồ Quyết, có thể trong lòng cô vốn đã không chắc, tất cả những gì cô có chỉ là sự tuyệt vọng vô bờ mà thôi.

Tư Đồ Quyết chán ghét né tránh sự nhùng nhằng của cô ta, không cẩn thận đập vào tấm kính của chiếc xe đang đỗ bên lề đường, lưng bị đau, cô tức giận, không nể tình trách mắng: “Nói chuyện cùng cậu chỉ khiến tôi muốn phát nôn mà thôi.”

“Cậu cứ việc nôn đi, nôn lên người mình ấy, lên mặt cũng không sao, nhưng cậu đừng đi...” Nước mắt trên mặt Đàm Thiếu Thành đã thành công chặn Tư Đồ Quyết lại, “Mình rất muốn có khí

phách như cậu, nhưng có được không, ngay cả cơm mình cũng không có mà ăn no. Cậu nói cạnh tranh công bằng, nhưng Tư Đồ Quyết à, xưa nay làm gì có công bằng, từ nhỏ mỗi khi cậu lên lớp đi học thêm tiếng Anh thì mình ở nhà làm việc đồng áng; còn bây giờ, khi cậu thanh thản cầm sách học bài, còn mình thì sao, mình đang ngồi trên chiếc xe đạp đi dạy thêm, vậy mà mình cũng chưa thể trả hết tiền của mình, của gia đình mình. Bố mình sớm hồng chân, chỉ có thể dùng cây thuốc để đắp, không sai, không có tiền, chỉ có thể để chân thối nát ra, có người sinh ra đã giống như khoai lang thối nát trên mặt đất rồi! Nhưng mình không muốn như vậy, mình nhất định phải đấu tranh ngoi lên khỏi mặt đất. Mình hâm mộ cậu, không, mình ghen tị với cậu, vậy thì làm sao, không phải ai cũng có thể giống với cậu, sinh ra cái gì cũng đã có, nhưng cậu vẫn chê chưa đủ, cái gì cậu cũng muốn; mình không có vận mệnh tốt như cậu, vì thế chỉ có thể khiến cậu khinh thường, nhưng cậu giúp mình đi, cho rằng bố thí mình cũng được!”

“Tôi không muốn nghe, cậu nói gì đi nữa cũng vô dụng thôi.” Dưới sự cầu xin khốn khổ ấy, Tư Đồ Quyết đau đầu muốn vỡ tung ra, thần kinh cũng căng ra đến cực điểm rồi, tay chống lên cánh cửa xe phía sau. Đúng lúc này, bọn họ đều nghe thấy tiếng ho khan liên tục trong xe. Chiếc xe đó đỗ lại bên đường đã rất lâu, qua tấm chắn mỏng trên cửa xe, không nhìn thấy bên trong có gì, thế nên hai người đều lầm tưởng bên trong không có người.

Đàm Thiếu Thành nhất thời nín bật, trên mặt không còn một giọt máu, lùi hai bước, không nói câu nào, quay đầu bước đi.

Tư Đồ Quyết cũng sợ đến mức rút tay lại, lúc này cửa kính xe từ từ hạ xuống, người lái xe mỉm cười với cô.

Đàm Thiếu Thành đúng là có thị lực hơn cô, đây là chỗ đỗ xe qui định của văn phòng học viện, mà người ngồi trong xe không phải ai khác cả.

Tư Đồ Quyết chỉ có thể trả lời bằng một tiếng cười gượng: “Cái kia... Em chào Giáo sư Trâu ạ.”

CHƯƠNG 28: MIẾNG ĐÁ ĐIÊN RỒ

Sau khi kết thúc giờ tự học buổi tối, Tư Đồ Quyết và Diêu Khởi Vân đến quán “Mặt trái của thời gian” uống nước, vị trí của quán này không gần trường lắm, cách nhà một đoạn xa, vị trí bị che khuất đã trở thành điểm hẹn hò thường xuyên của bọn họ, rất được Tư Đồ Quyết yêu thích.

Dọc đường đi, cô đã đem chuyện lúc chiều kể gần hết cho Diêu Khởi Vân, chỉ là bỏ qua tình tiết Đàm Thiếu Thành đem cậu ra làm điều kiện bàn luận mà thôi. Sau lúc ngồi vào chỗ, Tư Đồ Quyết còn kết luận một câu: “Dù sao điên khùng cũng đủ rồi, trên đời này đúng là loại người nào cũng có.”

Diêu Khởi Vân nở nụ cười với người phục vụ quen thuộc, xem như lời chào hỏi. Tiếp theo xoa xoa bàn tay đặt trên bàn của Tư Đồ Quyết, như trấn an tâm tình đang xúc động của cô.

“Vậy chỉ có thể nói thế giới mà em sống thật sự rất đơn giản.” Cậu nói: “Nói thật, anh cũng không đồng tình cách làm của Đàm Thiếu Thành, nhưng anh có thể hiểu em ấy. So với tưởng tượng của em thì sự bần cùng đáng sợ hơn nhiều, nó hoàn toàn có thể tiêu phí rất nhiều thứ, giống như một mảnh đất vô cùng cằn cỗi không thể nuôi dưỡng một đoá hoa được cưng chiều. Danh dự và đạo đức, chưa hẳn em ấy không có, cũng không phải không cần, chỉ là chúng xếp sau những thứ tối thiểu có thể đảm bảo cho cuộc sống mà thôi. Việc trong nhà em ấy anh từng nghe qua, bố em ấy là một công nhân thợ mỏ, xảy ra chuyện, tuy là tai nạn lao động, nhưng ông chủ quặng mỏ trở mặt không nhận, cũng chẳng có biện pháp gì cả, học phí năm thứ tư vẫn còn đang nợ thì nhà trường có thể cho nợ, nhưng còn cơm ăn... Trong nhà không còn gì có thể trông đợi, lại còn đợi em ấy cứu tế nữa... Đôi khi con người chính là như vậy, đồ tốt đẹp đều ở trên trời, biết rõ nhảy lên cũng không với tới, vậy chỉ có thể tuyệt vọng tìm kiếm những nơi thấp, biết đâu bên trong bùn đất có thể tìm thấy thứ khiến sự sống của mình tiếp tục được tồn tại, dù ghê tởm cũng phải lao vào, ai còn để tâm sạch sẽ hay không nữa, cuối cùng càng ngày càng lao vào sâu hơn.”

Tư Đồ Quyết nghe vậy, kinh ngạc, thật lâu sau cũng không lên tiếng.

“Em... Em chưa từng nghĩ qua những điều này. Anh cảm thấy em sai à, em không nên cự tuyệt cô ấy sao?” Cô tạm dừng một lúc, rồi mới hoang mang nói với Diêu Khởi Vân.

Diêu Khởi Vân lắc đầu: “Em không sai. Chỉ là, A Quyết à, em thật sự chưa bao giờ suy nghĩ về đề nghị của cô ấy sao? Em cũng không cần học bổng kia để chứng minh mình mà.”

“Em hiểu ý của anh. Dù sao đơn đăng ký cũng không thể lấy lại, cô ấy muốn vượt qua em trong kỳ thi, đó là chuyện của cô ấy, em không còn gì để nói, nhưng em cũng không cố ý thi hỏng. Học bổng này không là gì cả, mà là vấn đề nguyên tắc. Anh muốn nói em không có sự đồng cảm thì em cũng đành chịu.” Tư Đồ Quyết bướng bỉnh nói.

Diêu Khởi Vân nở nụ cười, có lẽ cậu cũng không cho rằng mình có thể thuyết phục cô chuyện này. Cô có tiêu chuẩn của mình, dù đôi khi nó làm người ta đau đầu, nhưng đó là điểm đáng yêu của cô. Một Tư Đồ Quyết cho rằng đường đi đúng thì sẽ đi thẳng đến cùng, không biết quay đầu, một Tư Đồ Quyết ngang bướng khiến người ta bất lực đành chịu, đó không phải là Tư Đồ Quyết mà cậu thích sao?

“Em nói sau đó em còn gặp giáo sư Trâu nữa, vậy thầy ấy có nói gì không?” Diêu Khởi Vân hỏi.

Tư Đồ Quyết nhún vai: “Em cũng cho rằng thầy ấy sẽ nói gì đó, kết quả thầy ấy chẳng nói gì cả. Nói không chừng giáo sư chỉ vô tình ngủ gật trong xe bị bọn em quấy nhiễu mà thôi.”

“Em cho rằng ai ai cũng giống em chắc, cái gì cũng viết lên mặt sao?” Diêu Khởi Vân nói, cậu cúi đầu uống nước, sau đó mới nói: “Nghe nói giáo sư Trâu là một người rất nghiêm khắc, tính cách lại rất khó hiểu, những sinh viên đi theo đều có phần sợ thầy ấy.”

“Trâu Tấn là người thế nào chứ, là sát thủ số một của trường chúng ta, còn được gọi là “Trâu Diêm vương”, đáng sợ thì đáng sợ rồi, nhưng cũng không phải tiến hết người này người khác xuống âm la địa phủ để cầu xin gặp Diêm vương, không còn cách nào cả, thành tựu học thuật của người ta bày ra như thế, ai bảo theo thầy ấy thì mới có tiền đồ chứ?”

“Khúc Tiểu Uyển đi theo thầy ấy từ thạc sĩ lên tiến sĩ, nghe nói thầy ấy với nữ đệ tử này ngược lại không tệ đâu.” Diêu Khởi Vân không có thói quen nói về người khác, nhưng việc liên quan đến Tư Đồ Quyết không thể không nhắc, đương nhiên, những lời đồn cậu nghe thấy còn khó nghe hơn thế này nhiều, chẳng qua đó chỉ là lời đồn, mà cậu lại biết Tư Đồ Quyết luôn tôn sùng Trâu Tấn, vì thế nói năng rất thận trọng.

Tư Đồ Quyết lập tức nghe ra ẩn ý của cậu, không đồng ý nói: “Những lời phiếm đó đều là Tam Da nói chứ gì, tên đó không thi nghiên cứu sinh của Trâu Tấn, kết quả không được lại cả ngày nói điều không đúng về người ta. Đừng cho là em không biết cậu ta có suy nghĩ xấu xa về Khúc Tiểu Uyển, đúng là không ăn được nho thì nói nho xanh. Em không thích nghe nhất là những lời này, Diêu

Khởi Vân, hai chữ “nghe nói” kia nếu là đáng tin thì không biết em đã kết giao với bao nhiêu thằng con trai nữa.”

“Được rồi, anh cũng tiện mồm nói thôi. Em nhìn em đi, nóng nảy đến mức nào rồi.” Diêu Khởi Vân không tranh cãi với cô nữa.

Tư Đồ Quyết cũng không lừa Diêu Khởi Vân, ngày hôm đó đúng là Trâu Tấn không nói gì cả, tuy đứng trên lập trường của ông, dù nói gì cũng chưa hẳn là không có lập trường. Nhưng không lâu sau đó, Tư Đồ Quyết lại lần nữa gặp Trâu Tấn ở văn phòng học viện, vừa mới giáo huấn chết đi sống lại một nghiên cứu sinh tiến sĩ, nhưng Trâu Tấn lại rất hoà nhã mỉm cười với Tư Đồ Quyết: “Tư Đồ Quyết, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Tư Đồ Quyết nhìn đàn anh khoá trên đang ủ rũ bên cạnh mình đi ra, nếu cô nhớ không nhầm thì tên “nghiên cứu sinh tiến sĩ đen đui” này chính là bạn cùng phòng kí túc với Tam Da. Cô mang theo cảm giác xấu hổ và thông cảm, vừa mừng vừa lo đứng ở xa chào Trâu Tấn: “Giáo sư Trâu, không, không, chào viện trưởng Trâu ạ.”

Trâu Tấn vừa nghe vậy liền vui vẻ: “Sao thế, em không phải nghiên cứu sinh của tôi, sợ tôi làm gì à?”

Tư Đồ Quyết gãi đầu, thật sự không kiềm chế được sự tò mò từ tận đáy lòng mình, liền đánh bạo hỏi: “Chịu thôi ạ, tin đồn kinh khủng lắm. Em nghĩ, làm đệ tử của thầy, ngoài chuyện phải có đủ vận may thì phải có đầy đủ sức chống cự nhất định mới được.”

“Em biết mà không nói, đó chính là bản lĩnh thật sự, tôi rất căm ghét những người bình thường.” Xem ra Trâu Tấn cũng không so đo lời Tư Đồ Quyết nói, nghĩ một chút rồi còn nói thêm: “Đa số đều do cách cư xử của tôi thất bại, ở lĩnh vực học thuật tôi rất nghiêm khắc, đối với chính mình cũng vậy, không cho phép một tia sai sót, lơ là, vì thế cũng hi vọng những đệ tử của mình có thể lấy những tiêu chuẩn cao đó ép buộc chính mình, tôi coi họ như người nhà nên bình thường ít kiêng dè, hơn nữa đôi khi chỉ tiếc rèn sắt không thể thành thép, không cẩn thận là thành Diêm vương đấy. Ngay cả cô gái nhỏ như em cũng nghe nói rồi mà.”

Tư Đồ Quyết gượng cười hai tiếng.

Trâu Tấn mỉm cười: “Nhưng tôi tự nhận mình đối xử với phụ nữ rất phong độ, điều này em có thể yên tâm.”

Đã sớm nghe khi còn trẻ, Trâu Tấn là một người rất đẹp trai, hiện giờ tuổi đã lớn nhưng xem ra sức hấp dẫn vẫn không giảm, lại còn thêm phần điềm tĩnh và nho nhã, đối mặt với nụ cười của ông, Tư Đồ Quyết cũng phải thừa nhận trong lòng vui lên. Người có thể làm cho nhiều phụ nữ trong ngoài học viện tôn sùng như vậy đương nhiên không phải hư danh rồi.

“Em cũng không phải là đệ tử của Trâu viện trưởng, muốn không yên tâm cũng khó.” Cô cười đùa, mang theo sự giáo hoạt.

“Sao nào, em muốn làm nghiên cứu sinh của tôi?” Trâu Tấn nhướn mày hỏi.

Tư Đồ Quyết đương nhiên không chịu bỏ qua cơ hội, lập tức tùy cơ ứng biến: “Toàn bộ học viện được, ai mà không muốn ạ, chỉ sợ viện trưởng Trâu không chịu nhận thôi ạ.”

Trâu Tấn như cười như không, không nói gì cả, chỉ lặp lại tên cô mấy lần trên miệng.

“Tư Đồ Quyết... Kim hàn ngọc khuyết, ngọc khuyết là Quyết, có chút ý nghĩa. Nhưng tôi cảm thấy chữ này dùng để làm tên em quả là không thoả đáng.”

Khi nói chuyện, ông đã đến đứng cạnh Tư Đồ Quyết, đứng ngang với cô. Tư Đồ Quyết bỗng nhiên nhớ đến lời nói của Diêu Khởi Vân và những lời đồn đại láng máng nữa, dù cô không tin nhưng cũng không tự chủ được lùi lại hai bước, cách xa ông một khoảng cách.

“Em không hiểu ý của thầy.”

“Em không nên có “lỗ khuyết”, theo tôi thấy, em đã là một khối nguyên liệu không thể tốt hơn được nữa, ngay cả đá ngọc cũng không bằng, chỉ có thể nói là do tạo hoá tạo ra.”

Nếu là những người khác trực tiếp ca tụng như vậy, chỉ sợ sẽ khiến Tư Đồ Quyết thấy rùng mình buồn nôn, nhưng với Trâu Tấn thì không, ánh mắt và lời nói của ông thẳng thắn vô tư mà chân thành, giống như lời của ông là chuyện bình thường rõ ràng như “một cộng một bằng hai” vậy.

Tư Đồ Quyết đỏ mặt, lắp bắp nói tạm biệt, chạy ra khỏi cửa.

Trong thang máy, cô gấp đàn anh khoá trên đèn đui lúc này, tên nam sinh kia từ trong cặp kính dày đang quan sát đánh giá cô, lẩm bẩm hát: “khiến các bậc cha mẹ trong thiên hạ, không muốn sinh trai mà muốn sinh gái...”

Sau kì nghỉ đông, mọi người trở lại trường học, kết quả thi kì trước cũng đã có. Thành tích tổng của Tư Đồ Quyết vẫn hơn Đàm Thiếu Thành bảy điểm, xếp thứ hai, và Đàm Thiếu Thành lại xếp thứ năm. Cuối tháng ba, theo trào lưu tìm việc, “Học bổng Phó Học Trình” cuối cùng cũng công bố người được nhận, Tư Đồ Quyết không cần tranh giành cũng là người chiến thắng. Mới đầu Tư Đồ Quyết còn nghĩ không biết lúc này Đàm Thiếu Thành sẽ đối xử như thế nào, ai ngờ thời gian ấy mấy lần học lớp lớn đều không thấy bóng dáng cô ta đâu, nhưng sau khi nghe ngóng sơ bộ cô mới biết Đàm Thiếu Thành đã xin nghỉ một tuần về quê rồi.

Tuy Tư Đồ Quyết không thiếu khoản tiền này, nhưng dù sao cũng là vẻ vang dựa vào năng lực mà có được, nếu nói không vui, đó là giả, nhưng tiền thưởng đó khi được lĩnh tận tay cô lại cảm thấy nặng nề, vô tình nghĩ đến một câu nói cũ: Kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra. Đúng là câu nói này và hoàn cảnh trước mắt của cô hoàn toàn không liên quan gì đến nhau, nhưng trong lòng cô vẫn nghĩ về nó. Ban đêm, nằm trên giường, nhìn trần nhà, cô bất giác nghĩ nếu Đàm Thiếu Thành không vì khó khăn của cuộc sống, cũng không phải gian khổ học hành, có cùng điều kiện và nền

tảng cơ sở học tập như cô thì kết quả cao thấp lần này sẽ như thế nào. Hơn nữa, nếu Đàm Thiếu Thành có đủ tâm tư sức lực tham gia các hoạt động đoàn hội, hoặc đảm nhiệm bất kì chức vụ cán bộ học sinh nào thì dù thành tích kém hơn cô, chắc cô ấy cũng sẽ giành được học bổng này. Càng nghĩ như vậy, Tư Đồ Quyết lại càng phát hiện mình không có lợi thế nhất định. Có thể cô không thông minh hơn Đàm Thiếu Thành, thứ cô hơn chỉ là may mắn không phải lo cơm áo gạo tiền mà thôi.

Suy xét suốt một đêm, đến ngày hôm sau, Tư Đồ Quyết tìm Ngô Giang, đưa tiền học bổng ấy cho cậu, buồn phiền bảo cậu thay mình đưa cho Đàm Thiếu Thành, chỉ cần đừng nói nguồn gốc của món tiền thì làm sao cũng được, dù sao Ngô Giang cũng quen làm người tốt rồi, thêm một lần nữa cũng thế. Cô muốn thắng thì cũng thắng rồi, thôi thì cứ làm người xấu đến cùng đi.

Ngô Giang bình thường là một người bạn nghĩa khí thẳng thắn, việc như này không thể không giúp. Nhưng lần này, cậu nhận tiền, vừa nghe thấy tên Đàm Thiếu Thành đã như vừa chạm phải củ khoai nóng bỏng tay, liền trả lại Tư Đồ Quyết.

“Bà cô à, anh nói nghe này, giờ anh đã một thân đầy lửa rồi, em đừng đẩy anh vào hố lửa nữa đi.”

Tư Đồ Quyết không hiểu, tự nhiên muốn hỏi ngọn nguồn, nhưng Ngô Giang không dễ dàng nói ra nỗi khổ tâm của mình, lúc này lại đang mở máy hát.

Việc này thật ra vẫn xuất phát từ chiếc vòng ngọc Tư Đồ Quyết không rời một giây kia.

Người đưa miếng đá kia cho Tư Đồ Quyết là Ngô Giang, nhưng ai là người đưa nó cho Ngô Giang? Nhìn dáng vẻ gãi đầu gãi tai của Ngô Giang thì đáp án như đã lộ ra, đó chính là người vẫn luôn tặng những đồ tốt nhất của mình cho Ngô Giang – Đàm Thiếu Thành.

Đàm Thiếu Thành tặng Ngô Giang hai miếng đá ngọc bích thô. Ngô Giang sớm đã nghe người ta nói qua về sự thú vị của “đá thô”, lần đầu tiên nhìn thấy rất thích thú, nhưng giá trị của thứ đồ này rất khó nói, không chừng là một đồ có giá trị nên không thể coi nó giống như những đặc sản vùng núi trước kia cô mang tặng, vì thế ban đầu cậu không dám nhận. Đàm Thiếu Thành không ngờ Ngô Giang không thiếu gì mà khi nhìn thấy thứ này lại mắt sáng lên, trong lòng rất vui sướng, đến mức Ngô Giang muốn trả cô tiền để lấy miếng đá đó cô cũng không dám nhận, nói thẳng thứ đồ này là bố cô khi làm việc ở quặng mỏ gần biên giới nhặt được, cô không cần gì chúng, Ngô Giang thích là tốt rồi, sau đó không chờ cậu từ chối, cô để miếng đá xuống rồi chạy đi.

Cứ như vậy, Ngô Giang “cung kính không bằng tuân mệnh” vui lòng nhận lễ vật này, nhưng cậu không định độc chiếm một mình, thậm chí tính cách của Khúc Tiểu Uyển nhất định sẽ cảm thấy thứ đồ này thú vị, vì thế tặng Khúc Tiểu Uyển một miếng,

rồi rất nghĩa khí đem tặng Tư Đồ Quyết vốn cũng thích những thứ cổ quái miến đá còn lại.

Ai ngờ người tính không bằng trời tính, cậu vốn có lòng tốt, kết quả mọi chuyện lại đổ sông đổ bể. Khúc Tiểu Uyển sau khi phân tích miếng đá kia là loại đá ngọc có hàm lượng bột xanh, chỉ dùng làm gia công thì là thứ vật liệu không tồi. Ai ngờ sau khi Khúc Tiểu Uyển biết được đồ này là do Đàm Thiếu Thành tặng Ngô Giang, Ngô Giang lại đem đi tặng mình thì tỏ vẻ không vui, cười khẩy rồi ném miếng đá kia đi. Bất kể Ngô Giang giải thích thế nào, cô chỉ nói mình không chịu nổi thứ tình nghĩa quanh co ấy.

Ngô Giang đã được một trận giáo huấn rồi, nên ở trước mặt Tư Đồ Quyết im bật không hề nhắc đến nguồn gốc của miếng đá, hai người hứng thú đi tìm chuyên gia giám định, biết được thứ nguyên liệu còn sót lại này là thứ ngọc hạ đẳng nhất, hay nói cách khác theo lời ông chuyên gia ấy thì nó chỉ là thứ “gạch vỡ” mà thôi, cuối cùng cả hai mất hứng đi về, sau đó Tư Đồ Quyết ném nó vào thùng rác. Ngô Giang chỉ biết kêu than oan uổng. Về sau gặp Đàm Thiếu Thành trong khuôn viên trường, Ngô Giang vẫn còn thành tâm thành ý cảm ơn cô, nhưng đúng là mất cả chì lẫn chài.

Việc này đáng lẽ có thể coi là đã chấm dứt. Nhưng Ngô Giang vô tình phát hiện không biết vì sao Tiểu Căn cứ như đưa chuột héo thiếu nước vậy, cả ngày thở ngắn thở dài. Ngô Giang còn tưởng cậu ta vì lo lắng tìm việc nên sắp xếp thời gian hẹn cậu ta đến một quán ăn nhỏ gần trường tâm sự, tận lực với trách nhiệm

làm bạn, khuyên bảo cậu ta. Không uống thì thôi, mà mới uống được ba chén Tiểu Căn đã bộc lộ khổ tâm trong lòng với Ngô Giang. Thì ra khi vừa nhập học, Tiểu Căn đã có cảm tình với Đàm Thiếu Thành. Trong mắt cậu ta, Đàm Thiếu Thành và cậu có hoàn cảnh xuất thân giống nhau, cùng cảnh ngộ, nhưng cô ấy lại thông minh hơn cậu, người cũng rất thanh tú, như chim phượng hoàng bay ra từ khe núi. Ở trước mặt cô ấy, Tiểu Căn cảm thấy tự ti, chỉ dám yêu thầm, được làm tùy tùng của cô cũng đã vui mừng lắm rồi, không hề oán hận. Nhưng lần này, cậu biết rõ nhà Đàm Thiếu Thành xảy ra chuyện, cô ấy lại lỡ mất học bổng mình khao khát, nhìn cô ảm đạm buồn rầu, Tiểu Căn chỉ hận mình không có bản lĩnh, ngoài việc lo lắng thì không thể giúp gì cho cô. Điểm đáng ghét nhất chính là người cướp học bổng từ tay Đàm Thiếu Thành lại là Tư Đồ Quyết, mà Tư Đồ lại là bạn tốt của Tiểu Căn, Tiểu Căn không thể nói xấu cô được, như thế ngay cả cùng Đàm Thiếu Thành căm thù Tư Đồ cậu cũng không làm được.

Đối với tình cảm đau khổ chôn giấu tận đáy lòng của Tiểu Căn, Ngô Giang có chút ngạc nhiên, nhưng trọng điểm không phải ở đó, mà là sau khi Tiểu Căn say, trong lúc nói ngất quăng Ngô Giang đã nghe được một chuyện, đó chính là Tiểu Căn từng lấy hết dũng khí đem hai miếng ngọc quý từ quê lên tặng Đàm Thiếu Thành, đương nhiên, Đàm Thiếu Thành nhận miếng đá nhưng không nhận tâm ý của Tiểu Căn. Cũng có thể nói, Đàm Thiếu Thành

đã nói dối, chủ nhân miếng đá kia không phải là cô, mà là Tiểu Căn vốn luôn thích thăm cô.

Cứ như vậy, hai miếng đá diên rồ kia qua tay một đám thanh niên tâm tư khó hiểu kia, Tiểu Căn tặng Đàm Thiếu Thành, Đàm Thiếu Thành tặng Ngô Giang, Ngô Giang lại tặng Khúc Tiểu Uyển và Tư Đồ Quyết, Tư Đồ Quyết ném đi, bị Diêu Khởi Vân nhặt được, cuối cùng vẫn tặng lại Tư Đồ Quyết.

Ngô Giang biết rõ chân tướng việc này, nhất thời cảm thấy hai chữ “tình cảm” thật sự cần đến từng tế bào. Cậu vốn đã có chút áy náy, mà trước khi Tiểu Căn ngã xuống còn vỗ vai cậu nói rằng cậu ta biết người mà Đàm Thiếu Thành thích là Ngô Giang, nhưng cậu biết rõ mình không có điểm gì có thể so sánh với Ngô Giang, cũng không dám ghen tị chút nào, chẳng qua cậu ta biết rõ Ngô Giang không để ý đến Đàm Thiếu Thành, Thiếu Thành hiện tại đang gặp khó khăn như vậy, cậu cũng chỉ mong khi cô mệt mỏi có thể phát hiện thấy trên thế gian này vẫn còn có người lặng lẽ mong những điều tốt cho cô, dù rằng người này vô dụng.

Nhìn Tiểu Căn sau khi say rượu vẫn không giấu nổi nỗi buồn, sự áy náy trong lòng Ngô Giang không khỏi thêm hằn sâu. Sau khi Tiểu Căn tỉnh rượu, Ngô Giang đã khích lệ Tiểu Căn mạnh bạo đi thổ lộ với Đàm Thiếu Thành, hiện giờ đúng là thời điểm cô ấy cần người an ủi nhất, đợi cô ấy quay đầu rồi sẽ thấy người tốt nhất với cô ấy là ai, nói không chừng sự thổ lộ chân tình của Tiểu

Căn sẽ khiến cô ấy cảm động. Như thế thật sự đã giải quyết được nỗi băn khoăn của Ngô Giang.

Tiểu Căn khi đó lại chỉ biết ngượng ngùng cười, không nói được gì. Nhưng rất nhanh sau đấy, khi Ngô Giang vừa tan trực đêm ở bệnh viện thực tập thì gặp Đàm Thiếu Thành đang đứng trước cửa, không biết đã đứng trong gió đêm lạnh đợi cậu bao lâu.

Vốn dĩ hôm đó Ngô Giang đã hẹn Khúc Tiểu Uyển, không biết vì sao gần đây tâm tình Tiểu Uyển rất kì lạ, những khi hai người ở cùng nhau cô hay vui buồn bất thường, hơi một tí là nổi nóng, nhưng cô lại không xa được Ngô Giang, Ngô Giang muốn cô bình tĩnh thì cô cứ phải được nhìn thấy cậu mới yên tâm, Ngô Giang vừa bất lực, vừa thấy đau lòng, chỉ có thể thật khéo léo dỗ dành cô.

Lúc này nhìn thấy Đàm Thiếu Thành, thấy cô ấy run cầm cập, hai mắt đỏ lên, câu từ chối “Đang vội” Ngô Giang không thể nào nói ra, chỉ có thể hỏi có chuyện gì thì tìm nơi nào đó tránh gió rồi nói chuyện.

Cậu mời cô đến quán cà phê trong bệnh viện, gần đi đến nơi, Đàm Thiếu Thành lại dừng bước ở cửa, Ngô Giang hỏi vì sao thì cô chỉ cười khổ nói giá ở trong đó không thấp, không muốn lãng phí tiền.

Ngô Giang lúc ấy không nói gì, kéo cô vào trong. Sau khi ngồi xuống, Đàm Thiếu Thành hắt xì hơi liên tục.

“Em hà có phái thế này, có việc tìm anh thì có thể gọi điện là được.” Ngô Giang vừa nói vừa đưa cho cô chiếc khăn tay.

Đàm Thiếu Thành vẫn cúi đầu, tay bê cốc nước nóng. Cô nói: “Có chút việc, em nghĩ vẫn nên nói rõ trước mặt anh thì hơn.”

Cô nói vậy, nhưng Ngô Giang cũng không đợi những lời cô sắp nói, chỉ ngạc nhiên nhìn mặt cô, phát hiện ánh mắt cô đang khoá chặt trên người cậu, bên trong ánh mắt ấy là sự chờ đợi, tha thiết, cầu xin... còn có một thứ gì đó không rõ ràng khiến Ngô Giang vốn không để ý điều gì cũng cảm thấy có chút hốt hoảng. Trước đó, khi ở một mình với nhau, ánh mắt Đàm Thiếu Thành cũng từng lưu luyến trên người cậu, nhưng khi cậu nhìn lại thì luôn lúng túng lảng tránh.

“Em đừng làm anh sợ thế chứ, Thiếu Thành, chúng ta đều là bạn bè, có việc gì thì nói đi.” Ngô Giang nói.

Đàm Thiếu Thành nhếch môi cười: “Em thật là bạn của anh sao, em vẫn cho rằng người như Tư Đồ Quyết mới là bạn của anh...”

Ngô Giang cười nói: “Tư Đồ đương nhiên là bạn tốt của anh, là anh em tốt, nhưng chuyện này sao có thể so sánh chứ, bạn bè có nhiều loại mà.”

“Vậy em là loại nào?” Đàm Thiếu Thành có lẽ cảm thấy sự kích động của mình có chút mạo phạm, hai bàn tay tinh tế đan chặt vào nhau, Ngô Giang nhìn cảm thấy rất đau lòng.

“Chiều nay Tiểu Căn đến tìm em rồi...”

Ngô Giang bắt đầu hiểu rõ, cậu chỉ không ngờ hành động của tên Tiểu Căn ấy lại nhanh như vậy. Cậu gật đầu, lặng lẽ đợi Đàm Thiếu Thành nói.

Tiếng cô càng lúc càng nhỏ, Ngô Giang phải lắng tai mới nghe rõ.

“... Cậu ấy nói cậu ấy muốn em làm bạn gái.” Ngay cả chiếc cổ trắng ngần của cô cũng ửng đỏ lên.

Ngô Giang gọi người phục vụ đổi nước trong chiếc cốc đã lạnh trong tay cô: “Tiểu Căn là một người tốt, vậy không phải tốt sao?” Cậu nói.

“Anh thật sự cảm thấy như thế tốt sao, đó là những gì trong lòng anh sao?”

Sự tổn thương thể hiện trên mặt Đàm Thiếu Thành khiến Ngô Giang không đành lòng, cậu không muốn làm tổn thương đến người con gái mà tình cảnh vốn đã khiến người ta rất thương cảm ấy. Nhưng đã nói đến đây rồi, cậu không thể không nói rõ. Cậu đồng cảm với cô, nhưng đó chỉ là đồng cảm mà thôi, dù rằng kỳ vọng của cô sẽ khiến cậu thấy mình tàn nhẫn.

“Đương nhiên đó là những lời thật lòng, tâm tư của Tiểu Căn với em bọn anh đều biết rõ, cuối cùng cậu ấy có thể nói ra, anh thấy vui cho bọn em.”

“Nói vậy tức là anh đã biết trước cậu ấy sẽ nói với em điều đó?”

Đôi môi Đàm Thiếu Thành run rẩy, các ngón tay tái nhợt, điều này khiến Ngô Giang có cảm giác như giấy tiếp theo cô ấy sẽ tan thành mây khói.

Cậu ngập ngừng phất tay: “Điều này có gì không đúng chứ, hai người đều là bạn của anh mà, theo lý anh cũng nên vui mừng cho hai người.”

“Em nghĩ em đã hiểu ý của anh rồi.” Đàm Thiếu Thành chậm chậm đứng lên, rõ ràng nước mắt ngấn đầy quanh mắt nhưng cô lại cố gắng dùng hết sức lực toàn thân không để nó rơi xuống: “Đúng, em nghĩ em nên sớm hiểu rõ rồi chứ, làm sao em không hiểu được?” Cô lẩm bẩm lặp lại.

“Em vẫn ổn chứ?” Ngô Giang có chút lo lắng.

“Em bị cúm, cúm rồi thường như vậy.” Nhưng Đàm Thiếu Thành vẫn cười, sau đó đặt chiếc cốc trên tay xuống: “Thật đáng tiếc, lãng phí lời chúc phúc của anh rồi. Nhân tiện em muốn tạm biệt anh, bệnh tình của bố em có chuyển biến, em muốn xin nghỉ về quê một thời gian. Còn nữa, cảm ơn cốc nước này của anh.”

Ngô Giang gọi cô: “Thiếu Thành, nếu anh khiến em cảm thấy buồn thì anh rất xin lỗi.” Cậu lập tức lấy tất cả tiền trong túi ra, chỉ giữ lại tiền đủ để trả hoá đơn, còn tất cả đều đưa cho Đàm Thiếu Thành.

“Chỗ này em cứ cầm đi, có gì anh giúp được thì em cứ nói nhé.”

Tay cậu để trong không trung rất lâu Đàm Thiếu Thành mới chậm chậm nhận số tiền ấy.

Lúc sắp đi, cô nói: “Cảm ơn anh, anh thật sự là một người rất tốt. Nhưng anh giúp em được một hai lần, đâu thể giúp em cả một đời đúng không?”

Ngô Giang nói với Tư Đồ Quyết: “Anh nghĩ khi cô ấy quay người bước đi là sẽ khóc.”

Tư Đồ Quyết nghe xong chuyện, chép miệng nói: “Thế này thật sự gay go rồi.”

“Không, đây chưa phải điều gay go nhất.” Ngô Giang thở dài, gằn từng câu từng chữ nói: “Anh không biết sau đó Đàm Thiếu Thành cự tuyệt Tiểu Căn thế nào, chỉ biết ngày hôm sau Tiểu Căn không tham gia thi lại. Trước kia cậu ấy đã phải học lại hai môn, lần này chỉ sợ cậu ấy phải lưu ban thôi.”

CHƯƠNG 29: MIẾU THỜ ĐỒ NÁT

Tư Đồ Quyết gọi liền hai cuộc điện thoại mới lôi được Tiểu Căn trốn cả ngày trong kí túc xá ra. Hai người ngồi trên băng ghế cạnh hồ cá trong kí túc xá nam, cô còn định mắng cậu ta một trận cho hết hồ đồ đi. Thất tình khóc lóc một trận hay lôi bạn bè đi uống rượu say khướt, trút hết ra rồi thì mau đứng dậy, nên làm gì thì làm nấy, đó mới là phong thái đàn ông

Còn cậu ta lại ngang nhiên cắt đứt tiền đồ của mình, như vậy đâu gọi là yêu, căn bản còn chưa bắt đầu, cũng chẳng nên nói là kết thúc, trốn tránh suy sụp như thế đúng là không đáng chút nào.

Nhưng khi trông thấy mái đầu rối bù và ánh mắt trống rỗng của Tiểu Căn, cô không sao mắng nổi nữa. Sau cùng cô đành ngồi bên cầu, thẩn thờ nhìn đàn cá bơi qua bơi lại trong hồ, hồi lâu mới dám hỏi:

- Tới đây cậu định thế nào?

Tiểu Căn đờ đẫn lắc đầu tựa như đã mất hết năng lực suy nghĩ, đáng vẻ đó khiến Tư Đồ Quyết càng thêm lo lắng. Một lúc lâu sau, cậu ta mới bừng mặt gục xuống đầu gối lầm bầm:

- Mình chỉ muốn nhảy luôn xuống hồ tự tử cho rồi! Bằng không mình đâu còn mặt mũi nào gặp cha mẹ người thân nữa. Cả nhà thất lưng buộc bụng nuôi mình bốn năm nay, em gái em trai đều đi làm thuê hết, cả thôn chỉ có mình đổ vào trường đại học danh giá thế này, sắp tốt nghiệp rồi, mọi người đều trông vào, mình sao dám nói với họ rằng, quy chế là bốn năm nhưng mình phải học năm năm mới tốt nghiệp được.

Tư Đồ Quyết nghĩ thầm, rốt cuộc cậu ta cũng đã thấy được hậu quả nghiêm trọng, may mà bây giờ điều cậu ta lo lắng chỉ là làm sao để tốt nghiệp thuận lợi chứ không phải thái độ vô tình của Đàm Thiếu Thành nữa, coi như còn chưa tới nỗi hết thuốc chữa.

- Thi lại những môn chuyên ngành bắt buộc đâu phải chuyện nhỏ, bình thường đi muện cậu còn cuống quyết lên, sao lần này dám.....

- Mình đâu có cố ý

Tiểu Căn ghen ngào nói:

- Trước hôm thi lại mình uống quá chén, lúc đó nghĩ rằng mình đã chẳng còn là gì đối với cô ấy, một kẻ vô tích sự như mình có làm gì cũng uống công thôi. Hôm sau tới giờ thi mình vẫn say khướt không dậy nổi, sau đó tỉnh rượu mình sợ vã hết mồ hôi lạnh, cuống lên chạy tới trường thì mọi người đã về hết, mình biết lần này thảm rồi, thảm thật rồi!

Tuy từ đầu đến cuối Tiểu Căn không hề nói lúc từ chối Đàm Thiếu Thành đã nói những gì, lại càng không nói xấu cô ta một câu nhưng Tư Đồ Quyết khỏi cần nghĩ cũng đoán được nhất định cô ta chẳng nói gì tốt đẹp.

Có lẽ sau khi gặp Ngô Giang cô ta rất buồn phiền thất vọng, lại vớ ngay được người trút giận.

Đừng tưởng hàng ngày Đàm Thiếu Thành nhu mì dễ bảo, phàm kẻ càng nghèo hèn khốn khó thì khi có cơ hội lại càng muốn giẫm lên đầu người khác. Ác cảm của cô với Đàm Thiếu Thành lại tăng thêm mấy phần, chút cảm thông trước hoàn cảnh khó khăn của cô ta đã tiêu biến cả, còn hồi hận vì đã đưa học bổng cho Diêu Khởi Vân nhờ sau khi cô ta đến trường thì âm thầm giao lại.

Nhưng vấn đề lớn nhất trước mắt không phải là chửi thầm người ta thế nào mà làm sao Tiểu Căn qua được cửa ải khó khăn này.

- Cậu đừng cuống, từ từ nghĩ cách mà, dù sao giấy báo lưu ban còn chưa tới, vẫn còn cơ hội.

Cô động viên Tiểu Căn.

- Có cách gì chứ? Trường đã quy định rồi, mình chẳng còn cách nào cả. Tư Đồ, hàng ngày cậu rất hay có sáng kiến, cậu bảo chuyện này còn cách cứu vãn không?

Tư Đồ nghĩ đi nghĩ lại rồi nghiêng rằng nói:

- Mình sẽ thử, dù sao cũng phải thử mới cam lòng.

Một tia hi vọng lóe lên trong đôi mắt tro tàn của Tiểu Căn, trong khoảnh khắc đó, câu nói của cô đã nghiễm nhiên trở thành chiếc phao cứu hộ để anh chàng Tiểu Căn nhút nhát, sợ sẩy một lần mà mắc họa bám chặt lấy

Nếu Diêu Khởi Vân ở đó sẽ lại mắng cô chưa rõ đầu cua tai nheo gì đã tự ý gieo hi vọng cho người ta, nhưng Tiểu Căn là bạn của cô, chuyện này lại dính líu tới Ngô Giang, dù chỉ là chút hi vọng mong manh cũng còn hơn không.

Sau khi áp giải Tiểu Căn ủ rũ thần thờ tới căng tin ăn chút gì đó, Tư Đồ Quyết lại gặp Ngô Giang đang cuống lên như kiến bò chảo nóng. Theo lời Ngô Giang, anh sống hai mươi mấy năm nay chưa hề làm sai chuyện gì, lần này lại bị mờ lộn che lấp cả đầu óc, xúi Tiểu Căn đi thổ lộ với Đàm Thiệu Thành vừa bị mình từ chối, chẳng dè lại gây ra hậu quả thế này

Anh tự vấn lương tâm thấy rất hổ thẹn, nghĩ tới Tiểu Căn rất có khả năng bị lưu ban, anh ăn không ngon ngủ không yên.

Hai người liền trang trọng bàn nhau tìm cách đối phó. Sư huynh phụ trách coi thi, thư kí thống kê thành tích, hay những thầy cô có thể can thiệp Tư Đồ Quyết đều không lạ, cô lần lượt gọi

điện cho từng người một nhưng các câu trả lời đều na ná như nhau: Nếu hôm đó Tiểu Căn đến thi dù làm bài không đạt vẫn có cách nâng lên, có điều cậu ta không hề có mặt, mọi người đều biết, họ có gan đến đâu cũng chẳng dám ngụy tạo điểm thi. Hội nghị mới nhất của nhà trường vẫn nhấn mạnh rằng phải chỉnh đốn tác phong dạy và học

Tư Đồ Quyết năn nỉ vị sư huynh mới được giữ lại khoa, cũng là thư kí mới của khoa đến gây lười nhưng anh ta chỉ lắc đầu thở dài, sau cùng mới nói:

- Chuyện này khó quá! Trừ khi thầy Trâu phó khoa phụ trách học tập chịu phá lệ cho Tiểu Căn thi lại, bằng không cậu ta lưu ban là cái chắc!

Diêm Vương Trâu là ai chứ, chuyện khác còn có thể cho qua, riêng những chuyện liên quan tới học thuật và giảng dạy ông nhất định không nhân nhượng.

Có lẽ anh thư kí nói thế cũng để Tư Đồ Quyết nản lòng mà thôi, ai dè giữa đêm tối mịt mùng cô lại thấy lóe lên một tia hi vọng. Ngô Giang đã vỗ ngực nói chỉ việc lấy giấy khám bệnh ở bệnh viện mẹ anh chứng minh hôm đó Tiểu Căn bị ốm nên lỡ buổi thi là xong, vấn đề là thầy Trâu không nhận thì hỏng.

- Ấy, “chị Uyển” của anh chẳng phải là học trò cưng của thầy Trâu sao? Anh còn đợi gì nữa, mau đi nhờ chị ấy nói giùm trước mặt thầy đi, chuyện này em thấy có hi vọng rồi!

Tư Đồ Quyết hớn hờ nói.

- Hầy, anh nói cho em biết nhé, đừng có mơ!

Ngô Giang vẫn rầu rĩ.

- Em đừng tưởng anh nhu nhé, lúc trước anh đã kể chuyện này với cô ấy rồi, đừng nói cô ấy không quen Tiểu Căn, dù là vì anh đi nữa cô ấy cũng chẳng chịu làm đâu, em còn chưa biết tính tình Tiểu Uyển sao? Cô ấy nói một câu từ chối thẳng thừng luôn. Anh cũng chẳng hiểu gần đây Tiểu Uyển bức mình cái gì nữa, hồi trước cô ấy ngưỡng mộ Trâu Tấn như thánh nhân, thế mà giờ đây nhất định cấm anh nhắc tới, vừa nhắc tới là như chạm phải tổ ong vậy.

- Thế đâu phải anh tìm bạn gái gì, em thấy người anh tìm đúng là Bồ Tát, mà còn nặn bằng đất nữa chứ, chỉ hưởng hương hoa phú quý phụng thờ, không ăn đồ của nhân gian, càng chẳng trông mong gì cô ta mở mắt nói chuyện.

Hàng ngày nhìn Ngô Giang trăm phương ngàn cách cung phụng nâng niu Tiểu Uyển, cô chỉ thấy nực cười nhưng dù sao cũng bên tình bên nguyện. Có điều đến nước này, ngay một chuyện dễ như trở bàn tay cô ta cũng chẳng chịu giúp đỡ, một mực ngoảnh mặt làm ngơ, mặc Ngô Giang cố gắng cà kê lên, khó tránh kẻ ngoài cuộc như Tư Đồ Quyết cũng hơi bất mãn.

Ngô Giang ngượng ngùng nói:

- Dù sao chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến cô ấy, cô ấy chịu giúp thì tốt, mà từ chối thì cũng không trách được....

-Mấy lời đó anh để dành mà tự đánh lừa mình đi, Tiểu Căn không có quan hệ gì với cô ta, nhưng em thấy cô ta cũng chẳng có

tình cảm gì với anh đâu.

Tư Đồ Quyết bực bội mĩa mai.

Ngô Giang cứng họng không nói nên lời, hai người trầm mặc hồi lâu, anh mới ngắc ngứ lên tiếng đề nghị:

- Hình như ấn tượng của thầy Trần với em rất tốt, không phải em còn định làm nghiên cứu sinh của thầy ấy sao? Hay là, Tư Đồ Quyết này...em....em đi xin thử xem?

Nói ra những lời này ngay bản thân anh cũng thấy quá đáng, bèn vắn vắn hai tay, lúng túng nói tiếp: “ Bất kể ra sao anh cũng thấy Tiểu Căn thành ra thế này, mình không tránh khỏi trách nhiệm, nếu anh xin được thầy Trâu thì anh đã đi từ lâu rồi...”

Tư Đồ Quyết trừng mắt nhìn anh rồi chỉ thẳng mặt mắng:

- Sao em lại gặp phải người như anh!

Mắng thì mắng nhưng rốt cuộc cô cũng biết Ngô Giang bó tay rồi. Bản thân để làm gì chứ, đến lúc cần thì cũng phải thò đầu ra chịu tội thay. Cô quan niệm người yêu như tay chân, bạn bè như quần áo, tay chân không thể thay thế nhưng người ta cũng chẳng thể trần truồng chạy ra đường được.

Thật ra bạn bè cũng có thân sơ. Nếu chuyện này của Tiểu Căn không dính líu đến Ngô Giang thì cô giúp đỡ đến đây đã là hết sức rồi, chỉ còn trông vào số thôi. Nhưng việc này lại liên quan tới Ngô Giang, mà dù sao anh cũng là bạn bè, tức là quần áo của cô, thậm chí còn là chiếc áo bông thân thiết cô mặc từ nhỏ tới lớn.

Lại sức nhớ ra có lần cãi nhau với cha mẹ, không phải Ngô Giang chứa chấp cô hay sao? Anh có của ngon vật lạ đâu lúc nào quên cô? Lúc nguy cấp, trừ Diêu Khởi Vân ra, người đầu tiên cô phải tìm là Ngô Giang!

Có rất nhiều chuyện không thể thổ lộ với Diêu Khởi Vân, cô đều tâm sự với anh. Tư Đồ Quyết thầm nghĩ nếu cô đứng vào vị trí của anh, cô cũng sẽ nói vậy. Bởi cô biết dù không trông đợi vào ai được chí ít vẫn còn có Ngô Giang đứng bên cô.

Mấy ngày tiếp đó Tư Đồ Quyết đã vài lần vin có lượn lờ gần phòng làm việc của Trâu Tấn, hi vọng tìm được cơ hội gặp riêng để xin ông ta châm trước cho, tiếc rằng cửa phòng lúc nào cũng đóng im ỉm cả ngày, cũng không thấy bóng dáng ông ta trong trường.

Hỏi ra mới biết ông ta đang đi công tác ở tỉnh ngoài. Lúc này cô mới sức nhớ ra là gần đây cả thầy lẫn trò khoa Dược đều nghe nói Trâu Tấn là người đầu tiên phòng thực hành Vi sinh vật và Hóa sinh giành được thành quả mới mang tính đột phá trong nghiên cứu khoa học, chẳng những bổ sung chỗ thiếu sót của chuyên ngành trong nước mà cũng vươn ra lên tầm cỡ hàng đầu thế giới.

Qua việc này ông càng nổi tiếng lẫy lừng, rất được các cấp ngành nghiên cứu khoa học biểu dương khen ngợi, người của khoa Dược ai nấy đều thấy vẻ vang. Lần này ông phải tham dự một

hội thảo chuyên ngành, lại liên tục được tuyên dương khen thưởng nên cũng bận càng thêm bận, không sao phân thân ra được.

Tư Đồ Quyết buồn rầu chán nản, lại nghe đồn mấy ngày hôm nay thông báo lưu ban sắp được đưa xuống, đến lúc đó ván đã đóng thuyền, chẳng ai cứu vãn nổi, cô đành dày mặt lấy cho được số điện thoại của Trâu Tấn bằng mọi cách.

Gọi liên tiếp mấy lần mới có người bắt máy, nghe thấy giọng cô, Trâu Tấn rất ngạc nhiên, sau khi hiểu mục đích của cô thái độ tuy vẫn ôn hòa nhưng đã lộ vẻ thoái thác ngay trên điện thoại.

Ông ta nói dù Tiểu Căn bỏ thi vì nguyên nhân gì cũng là chuyện đã rồi, nếu cho cậu ta một cơ hội cũng có nghĩa là bất công với những sinh viên đã lưu ban hay những sinh viên cùng khóa khác rơi vào tình huống như cậu, vì vậy ông ta rất lấy làm tiếc.

- Thầy Trâu, thầy xem xét lại được không, cậu ấy là vì vốn bị ốm đột xuất nên mới lỡ kì thi, ở đây em còn có giấy khám chữa bệnh của cậu ấy ở bệnh viện nữa, khi nào thầy về em có thể đưa tờ giấy cho thầy xem.

Tư Đồ Quyết thừa biết tờ giấy khám bệnh này chỉ là chiêu bài, có điều cô vẫn ghi nhớ cách xử sự mà mẹ dạy, khi có việc cần khẩn người khác, nhất định phải để người ta thấy thành ý của mình, mà nói chuyện trực tiếp là một nhân tố quyết định. Đừng bao giờ nghĩ có thể được như ý thông qua điện thoại, vì trong lúc điện thoại rất dễ khước từ.

Trâu Tấn nói qua điện thoại:

- Nhưng giờ tôi bận lắm!

Mẹ cô còn dạy rằng nói như vậy có nghĩa là miễn cưỡng và từ chối.

Tuy ở cách ông ta rất xa, cô vẫn không tránh khỏi thầm lúng túng. Xem ra chẳng những Ngô Giang hay Tiểu Căn mà ngay cả cô cũng quá coi trọng bản thân, hồi trước thầy Trâu rất khách sáo với cô nhưng có lẽ đó là phép lịch sự cơ bản, cô lại tưởng thầy có ấn tượng tốt với mình nên đành thử liền đánh cược một phen, đúng là quá ấu trĩ, quá nực cười.

Có nói vội nói vàng thêm vài câu rồi định gác máy, nhưng Trâu Tấn chợt lại bồi thêm:

- Gần đây họp hành nhiều quá, thế này đi, giờ tôi đang ở Đại Liên, sáng mai phải tới ngay Trường Xuân tham dự hội nghị rất quan trọng, trong một thời gian ngắn không thể rút ra đi đâu được, nhưng trước lúc dự họp tôi còn để một tài liệu quan trọng ở nhà, phải tự mình sửa chữa rồi đem đi nên tối nay tối sẽ bay về lấy rồi mai đáp chuyến bay sớm đi Trường Xuân. Có lẽ khoảng bảy giờ hơn tôi sẽ tới nhà, cũng chẳng có nhiều thời gian cho việc khác đâu, nếu em không ngại thì sau khi tôi xuống sân bay có thể liên lạc với tôi, chúng ta gặp nhau ở gần nhà tôi, em mang giấy khám bệnh viện cho tôi xem

Trâu Tấn có nhà riêng bên ngoài, nghe ông ta hẹn gặp ở nhà cô cũng thoáng do dự. Dường như ông ta cũng nhận ra điều đó nên đầu kia vang lên tiếng cười khê:

- Em yên tâm đi, tôi đâu phải loại “Đê già” tùy tiện hẹn nữ sinh tới nhà chứ, thật ra thời gian gấp quá, nếu em không đồng ý chúng ta tìm chỗ nào gần đó ngồi một lát vậy, em kể rõ đầu đuôi mọi chuyện cho tôi nghe, có gì đợi tôi về rồi quyết định sau.

Tư Đồ Quyết bị nói trúng tim đen liền đỏ bừng mặt lên, tự thẹn vì đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, vội hỏi địa chỉ nhà thầy, đầu kia dường như ông ta cũng bận, nói địa chỉ rồi vội vàng ngắt máy ngay.

Tối trước khi đi, Diêu Khởi Vân vẫn ở bệnh viện thực tập chưa về, Tư Đồ Quyết định điện thoại kể với anh chuyện này nhưng sức nhớ ra anh không ưa Trâu Tấn lắm, mà việc cô cần xin ông ta lại rất khó khăn, gần như hết cách. Cô thầm nghĩ thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, đã móc điện thoại ra rồi lại nhét vào túi.

Cô lấy cớ tới nhà Ngô Giang nên mẹ chẳng nói gì. Bà vẫn luôn khoan dung thoải mái với quan hệ giữa cô và Ngô Giang, thậm chí còn có phần vui vẻ tán thành.

Tư gia của Trâu Tấn nằm ở “Phố nhà giàu”, cô dựa theo địa chỉ ông ta liền tìm thấy ngay một ngôi nhà xinh xắn màu trắng khuất sau những tán cây. Tuy cô sinh ra trong nhà giày có nhưng chẳng hiểu sao vẫn giữ một suy nghĩ nực cười rằng phần lớn những người làm khoa học đều bần hàn.

Dĩ nhiên cô không chê bai cuộc sống thanh bần đó, có điều khi thấy căn nhà trắng lộng lẫy trên địa thế cực đẹp của Trâu Tấn, cô vẫn không khỏi bất ngờ.

Trời vừa sập tối, Trâu Tấn đã đáp máy bay, đang trên đường về nhà. Tư Đồ Quyết cũng không vội vàng gì, cô đi một vòng ngắm nghĩa căn nhà, hàng rào cây cối xung quanh lưa thưa mà xanh mướt, thoáng nhìn đã biết phải dày công tỉa tót, mảnh sân nhỏ cỏ mọc xanh um, cắt tỉa gọn gàng, bài trí trang nhã, rất hợp ý cô.

Nhà cô trên khu phố cổ, trên đoạn đường hoàng kim, phần hoa tấp nập có thừa nhưng thiếu đi sự u nhàn thanh nhã, trước đây cô còn nghĩ ngôi nhà như thế này chỉ có thể xuất hiện ở khu phố của tầng lớp trung lưu ở nước ngoài.

Cô còn đang ngơ ngác ngẩng đầu ngắm ngôi nhà đã nghe thấy tiếng bánh xe tới gần, bèn ngạc nhiên ngoảnh lại, trông thấy xe Trâu Tấn mới nhận ra ông ta về nhanh hơn mình tưởng nhiều

Trâu Tấn hạ kính xe xuống, mỉm cười chào cô rồi đỗ xe sang một bên nói:

- Theo phép lịch sự tôi vẫn phải mời em vào nhà uống chén trà chứ nhỉ?

Tư Đồ Quyết vội lắc đầu

- Em làm phiền thầy nhiều rồi ạ, thưa thầytrưởng khoa Trâu.

Dường như lần nào cô cũng ấp úng không biết nên gọi ông ta là thầy Trâu hay trưởng khoa Trâu. Nhưng Trâu Tấn lại cười cười, tuy nhiên cô chẳng hiểu chuyện vớ vẩn này có gì khiến “Diêm Vương Trâu ” cười được..

- Đây là giấy của bệnh viện chứng nhận bạn Vi Hữu Căn bị zona cấp tính, làm phiền thầy xem qua ạ. Thưa thầy trưởng khoa, xin thầy cho bạn ấy một cơ hội để bạn ấy tốt nghiệp thuận lợi. Hàng ngày bạn ấy rất chăm chỉ, cả nhà đều trông mong vào bạn ấy, gia cảnh khó khăn lắm ạ. Bạn ấy bỏ thi chệch là việc ngoài ý muốn thôi, về sau sẽ không có chuyện đó nữa đâu ạ.

Trâu Tấn nhận lấy kiệt tác của “Ngô Giang”, nhìn lướt qua rồi bóp trán:

- Tôi mệt rồi, đúng là không bì được với thanh niên các em, thế này đi, chúng ta vào sân nói chuyện.

Tư Đồ Quyết bấy giờ mới để ý tay ông ta vẫn đang xách hành lý, áo vest còn vắt trên cổ tay, tuy vẫn phong độ nhưng mặt cũng lộ rõ vẻ mệt mỏi. Cô không khỏi thầm mắng mình nôn nóng hấp tấp, đành gật đầu nhận lời.

Trên bãi cỏ trong sân có một bộ bàn ghế sơn trắng toát, Tư Đồ Quyết cúi cung định xách túi hộ Trâu Tấn nhưng ông ta chỉ cười cười từ chối. Hai người ngồi xuống ghế, Trâu Tấn bỏ đồ đạc xuống, thở phào nhẹ nhõm:

- Thầy trưởng khoa Trâu bây giờ đã thành người nổi tiếng rồi, mọi người đều nói thầy là báu vật trấn trường của khoa Dược chúng ta, cũng là mục tiêu phấn đấu của bao người đấy ạ.

Tư Đồ Quyết nịnh dẻo như kẹo kéo, bao nhiêu lời ngon ngọt đều véo von hót bằng hết, có điều những gì cô nói cũng là sự thật.

-Thật sao? Trâu Tấn chỉ nhếch môi. Tư Đồ Quyết “mọi người” mà em nói bao gồm cả em sao?

-Đương nhiên ạ! Tư Đồ Quyết đầy vẻ thành khẩn. Nhưng em biết muốn đạt đến trình độ như thầy thì khó lắm.

- Nhưng cũng dễ sảy chân rơi từ trên này xuống đó.

Lẽ ra đạt được những thành tựu như bây giờ, Trâu Tấn phải lấy làm vinh vang đắc ý, nhưng khuôn mặt ông ta chẳng mấy vui vẻ gì mà ngược lại chỉ có mệt mỏi và bất lực cực cùng.

- Vinh dự rất quý giá, con người ta cả đời ai chẳng mong muốn đạt được thành tựu, giành được vinh dự chứ, có điều bất luận là chuyện gì, một khi đề cập tới lợi ích sẽ kéo theo rất nhiều chuyện khó chịu.

Tư Đồ Quyết lặng người nhìn vị giáo sư đứng tuổi đầy đủ cả danh lẫn lợi, tên tuổi đang lên như điều gặp gió. Cô chẳng hiểu sao đột nhiên ông ta lại cảm thán như vậy, nhưng nhìn dáng vẻ ông ta có vẻ không giống nói dối.

Trâu Tấn vô thức cầm tờ giấy bệnh viện xác nhận Tiểu Căn lên, đột ngột hỏi:

- Tư Đồ Quyết, em thấy tôi là người như thế nào?

-Dạ?

Câu hỏi này thật đường đột và lạ lung, cô bị hỏi đột ngột, chẳng hề chuẩn bị liền giật thót người, rồi thuận miệng nói theo ý của mình:

- Em không nghĩ được gì nhiều nhưng thầy là người em rất tôn kính, là bậc tiền bối rất được trọng vọng trong học thuật. Cô nghĩ ngại một lát rồi ngượng ngùng bổ sung. Tuy nhiên rất nhiều người nói hàng ngày thầy hơi nghiêm khắc, hơi hơi thôi ạ.

Trâu Tấn cười nói:

- Tôi thấy không chỉ hơi hơi đâu.

Nụ cười của ông ta dường như đượm vẻ giễu cợt.

- Thật ra tôi là người không khéo cư xử lắm, cũng chẳng biết đưa đẩy, ngoại trừ phương diện học thuật ra, về những mặt khác tôi rất tùy hứng. Về một khía cạnh nào đó tôi nghĩ mình là người thất bại, bởi vì tôi là người thiếu lý trí.

- Nhân vô thập toàn, em thấy thầy đã rất hoàn mỹ rồi, người đầy đủ lý trí như thầy nói chỉ có thánh hiền mới đạt được, nhưng thánh hiền lại hết sức cô độc.

Tư Đồ Quyết nói.

- Vợ tôi cũng từng khẳng định tính cách tôi như vậy rất không hợp về nước làm việc, nhưng tôi chẳng chịu nghe, bây giờ tôi lại thấy cô ấy nói đúng.

- Lần đầu tiên em nghe thầy nhắc đến cô.

Tư Đồ Quyết không giấu nổi vẻ hiếu kì, mọi người đều nghe nói Trâu Tấn đã kết hôn, có điều nửa kia của ông ta là thần thành phương nào thì ngay cả đệ tử của ông ta cũng hiếm khi nghe nói tới.

Ông ta đáp:

- Vợ tôi là một người phụ nữ khiến người ta kính phục.

Rồi nói một cái tên. Nghe ông ta nói, Tư Đồ Quyết cũng tròn xoe mắt, cái tên đó rất nổi tiếng với sinh viên khoa Dược, thành tích của bà trong nghiên cứu khoa học và học thuật đều ngang ngửa với Trâu Tấn, thậm chí còn vượt trội hơn ông ta. Cô chỉ biết bà ở Mỹ, nhưng chưa hề nghĩ bà có liên quan tới Trâu Tấn.

- Cô ấy hỗ trợ tôi rất nhiều, là thầy giỏi bạn hiền trong đời tôi, nhưng trước mặt cô ấy tôi giống như cậu học trò hay phạm lỗi vậy. Vậy nên tôi mới nhất quyết về nước phát triển, có lẽ sống xa cô ấy ra, không cùng một môi trường, tôi mới bớt thấy ảm đạm.

Trâu Tấn cười nói. Không rõ vì sao, nghe có người khách sáo tôn sùng vợ mình như vậy, tđq cứ thấy lạ. Cô nghĩ mình không sao hiểu nổi cặp đôi hoàn hảo đó, giống như Simone de Beauvoir và Jean- Paul Sartre, hay như Thái Cầm và Dương Đức Xương. Dẫu sao cô cũng không đạt được cảnh giới đó, cô và đkv dù hủy diệt lẫn nhau cũng phải làm thành hai hành tinh gần nhau nhất trong vũ trụ.

- Cô ấy nghĩ tôi về nước tất sẽ gặp khó khăn, tôi lại muốn chứng minh rằng cô ấy sai. Ngay từ đầu tôi đã ôm ấp tham vọng, muốn phô diễn trình độ của mình, sau này tôi mới nhận ra giới học thuật này không như tôi tưởng tượng. Tôi không chịu nổi những lức đục phân tán và hời hợt qua quít, nhưng lại gắn bó với những học trò mà tôi đã chọn lựa kĩ càng, nên chẳng thoát ra nổi cái vòng luẩn quẩn này.

Bọn họ đều thấy tôi nghiêm khắc, có lẽ chỉ vì suy nghĩ của chúng tôi không giống nhau, thậm chí không đồng hành với tôi....không nói nữa, tôi thường thấy mình giống như một người lính mặc áo giáp vàng nặng trĩu, đi trong đầm lầy.

Nói đến đây, dường như cũng nhận ra mình đã quá nhiều lời, ông ta lắc đầu cười:

- Em xem, tôi nói những chuyện này với em làm gì chứ, em là một cô bé ngây thơ, cứ như vậy lại hay, em cứ coi như là nghe lão thầy già này lảm nhảm đi.....còn bạn họ Vi mà em nói đó....

Tư Đồ Quyết vội lái sang chủ đề vào việc chính:

-Vi Hữu Căn ạ! Thưa thầy Trâu, xin thầy để bạn ấy thi lại lần nữa ạ,

Trâu Tấn dùng một ngón tay đẩy tờ “Giấy xác nhận của bệnh viện” lại trước mặt cô:

- Nếu cậu ta bị lưu ban vậy xem ra lần này cậu ấy đã thi trượt lần ba rồi, theo tôi thấy cậu ta học lại một năm cũng tốt. Ngành y dược không giống những ngành nghề khác, từ một sơ sẩy trong nghề có thể dẫn tới những hậu quả khá nghiêm trọng khôn lường, vậy nên tôi mong mỗi sinh viên ra trường đều đạt yêu cầu.

-- Nếu thầy cho bạn ấy một cơ hội thi lại mà cậu ấy vẫn không qua nổi thì bị lưu ban là đáng rồi, chỉ cần một cơ hội thôi, thưa thầy.

Trước sự năn nỉ của cô, Trâu Tấn hờ hững nói:

- Đó là chuyện của cậu ấy, vì sao cậu ấy không tự tới tìm tôi mà để em ra mặt? Dù bị Zona cũng đâu ảnh hưởng tới việc cậu ta gọi điện hay gửi thư đâu

Tư Đồ Quyết nghẹn lời, cô không thể nói rằng theo tính tình của Tiểu Căn và sự sợ sệt của cậu ta với Trâu Tấn, bảo cậu ta tự tới thà rằng cậu lưu ban một năm còn hơn. Cô chẳng tìm được lý do nào lấp liếm đành nói thẳng:

- Thầy đừng trách cậu ấy ạ, là em tự đề nghị đi thay cậu ấy. Thưa thầy Trâu, nếu Vi Hữu Căn tự tới xin thầy, thầy có gật đầu không ạ?

- Cậu ta có một người bạn như em đúng là may mắn. Trâu Tấn nhướn mày ung dung nói. Bất kể đó là ý của cậu ta hay của em tự đưa ra, đều chính xác cả. Em biết tôi rất khó từ chối em mà.

Trước khi Tư Đồ Quyết kịp phản ứng, Trâu Tấn đã nhẹ đặt tay lên bàn tay cô đặt trên bàn, dường như còn vỗ nhẹ vỗ về tán đồng.

Tư Đồ Quyết giật nảy mình vội rút tay lại ngay như chớp rồi đứng phắt dậy, suýt nữa làm đổ chiếc ghế đang ngồi, bên tai cô ong ong những lời đồn đại đơm đặt về Trâu Tấn.

Xưa nay cô vẫn không tin, cô luôn tôn kính ông ta như thế.

- Thầy Trâu, thầy....

Trâu Tấn cũng chẳng ngờ cô lại có phản ứng mạnh như vậy, lúc rút tay về ông ta cũng thoáng vẻ hổ thẹn, nhưng liền nhanh chóng lấy lại vẻ bình thản:

- Làm em sợ rồi sao? Em cứ ngồi xuống đi nào.

Tư Đồ Quyết lùi lại, nhưng chân chừ chưa vội bỏ đi ngay

- Thưa thầy Trâu, em tới là vì chuyện của Tiểu Căn, nếu thầy chịu giúp cậu ta thì em xin thay mặt cậu ta cảm ơn thầy, còn nếu thầy từ chối em đành nói với cậu ta rằng mình đã cố gắng hết sức rồi.

- Tôi đã bảo, em ngồi xuống đi nào. Em không cần sợ tôi như thế. Phải, tôi thừa nhận mình thích những cô gái trẻ xinh đẹp, bọn họ khiến tôi thấy mình còn trẻ, còn phấn chấn tinh thần. Quả thật tôi thích em, Tư Đồ Quyết, tôi nghĩ em cũng chẳng phải không hay không biết gì, tôi không giỏi che giấu, có lẽ đây chính là nhược điểm của tôi. Nhưng nói thật tôi chẳng thiếu phụ nữ, cũng đã qua cái tuổi thấy gái đẹp là hau háu muốn ăn tươi nuốt sống rồi.

- Em đã coi thầy là vị giáo sư đáng kính nhất...

- Em vẫn có thể coi tôi như vậy, điều này không hề mâu thuẫn.

Trâu Tấn cũng đã đứng lên, định bước tới gần nhưng Tư Đồ Quyết lại lùi bước.

- Tôi đã xem qua danh sách tuyển thẳng thạc sĩ, em muốn làm nghiên cứu sinh với tôi vậy rất hay, em sẽ trở thành học trò cuối cùng của tôi. Dựa vào tài năng của mình, chỉ cần em đồng ý, có

lẽ sẽ có một ngày em còn vươn xa hơn tôi, tôi chẳng ngại làm hòn đá lót đường cho em, em chẳng cần đền đáp gì tôi cả....Em không tin à? Có những thứ cũng như những vì sao trên trời, yêu thích nó không nhất định phải hái nó xuống.

- Thừa thầy, ví dụ của thầy rất thực tế cũng rất thú vị. Thì ra thầy tránh xa mặt trời là để ngăn đầu ngắm sao, hơn nữa em thấy vòm trời của thầy nhất định sao sáng đầy trời.

Tư Đồ Quyết lạnh lùng nói , cô thẳng thừng nhạo báng người mà trước đó mấy phút cô còn tôn sùng như thần thánh, thần tượng trong lòng cô sụp đổ tan tành , bụi đất bắn tung tóe. Lúc này đây Tư Đồ Quyết thoáng buồn vì tín ngưỡng của mình, ngay Diêu Khởi Vân cũng nói, cô nên tránh xa Trâu Tấn ra nhưng cô cứ cho rằng đó là lời đồn nhảm mà khẳng khẳng tin rằng trên đời có người hoàn mỹ vô khuyết.

Đúng lúc này đèn trong nhà bật sáng, ánh đèn đột ngột lóe lên giữa đêm tối soi sáng mọi góc ngách, không dung chỗ nào ẩn náu. Tư Đồ Quyết đâu ngờ trong nhà lại có người, không chỉ cô mà Trâu Tấn cũng nghi hoặc và bất ngờ ra mặt.

Cùng tiếng bước chân vội vã, cánh cửa trước giờ đóng kín đã được mở từ trong ra.

- Anh về mà em chẳng biết gì cả, em đợi lâu ời là lâu nên ngủ thiếp đi mất.

Giọng nói quen thuộc đó uyển chuyển thánh thót cất lên.

Tư Đồ Quyết sững ra như hóa đá. Cô nghĩ mình đang gặp cơn ác mộng kì quái, tuy trong mơ không có gì đáng sợ, nhưng lại đầy những dơ bẩn ngoài sức tưởng tượng của cô.

Người trong cửa cũng lặng đi, giữ nguyên tư thế hé cửa.

Yên lặng như chết choc. Tựa như chỉ cần lên tiếng, kíp nổ sẽ nổ tung.

- Đây chính là nguyên nhân khiến anh hồ hững với em à? Cô ta lên tiếng đầu tiên, giọng điệu thê lương khôn xiết

Trâu Tấn hạ giọng nói:

- Không phải đâu, em đừng nghĩ thế!

Tư Đồ Quyết như chợt tỉnh mộng, cô sững sờ hỏi người kia

- Vì sao chứ? Ngô Giang yêu chị như thế kia mà.

Khúc Tiểu Uyển vốn chẳng để ý lời nói của cô, ánh mắt cô ta chỉ dán lên người Trâu Tấn.

- Tôi và cô ấy....

Trâu Tấn ê chề ngoảnh mặt nhìn Tư Đồ Quyết, nhưng cô đã cầm lấy tờ giấy chứng nhận quay đầu định đi.

- Chuyện đó chẳng liên quan gì tới tôi hết.

Lúc chạy ra ngoài chiếc cổng nhỏ., tới gần hàng cây hai bên, cô chợt nghe thấy tiếng cành lá xào xạc.

- Ai đó?

Có lẽ cô nghe lầm, bóng đêm đã bủa xuống từ lúc nào, ánh đèn rọi không được đến những bụi cây um tùm sau hàng rào,

chỗ đó nhanh chóng rơi vào im lặng.

CHƯƠNG 30

Thời gian về nhà còn nhanh hơn Tư Đồ Quyết tưởng tượng nhiều., cô hoàn toàn mù mờ không biết mình lên xe bus ra sao, dọc đường xe chạy đã đổ lại những nơi nào, những mảnh kí ức từ khi rời khỏi nhà Trâu Tấnhồn loạn như một đoạn phim bị cắt nát loang loáng trong đầu cô. Vẻ nhung nhơ và quạnh hiu của ông ta khi nhắc đến vợ đầy ngưỡng mộ, nỗi tuyệt vọng giấu sau bóng tối của Khúc Tiểu Uyển, hơi ấm bàn tay của người đàn ông trung niên.....còn cả những lời nói vang vọng bên tai.

“...Tôi thích những cô gái đẹp..”

“...Làm nghiên cứu sinh của tôi....em sẽ là học trò cuối cùng của tôi....”

“Anh về mà em chẳng biết gì cả, em đợi lâu ơ là lâu, ngủ quên đi mất...”

“....Đây là nguyên nhân khiến anh hờ hững với em sao?”

...

Xuống khỏi xe bus, cô chạy như bay về phía nhà mình, mãi tới khi trông thấy ánh đèn trong nhà, cô mới thấy như mình vừa tìm được con đường sống, trở về với thế gian thân thuộc mà bình yên, ngay cả gương mặt lạnh tanh của cô Diêu lúc ra mở cửa cũng trở nên thân thiết lạ thường..

Tư Đồ Quyết thầm mong cha mẹ mình vắng nhà, cô muốn ở bên Khởi Vân, ôm chặt lấy anh, kể hết với anh những chuyện

không sao tưởng tượng nổi kia, để sự ôn hòa và lý trí của anh xua tan đi những vấn đề trong lòng cô.

Nhưng khi vào đến cửa, dường như có điều gì đó níu chân cô, khiến động tác của cô bất giác chậm lại hẳn.

Diêu Khởi Vân sẽ nói sao về những chuyện vừa xảy ra? Phải, cô rất hiểu anh, anh sẽ lại cau mày lạnh lùng nói: -Tư Đồ Quyết, anh đã bảo em bao nhiêu lần rằng phải tránh xa ông ta ra mà em có chịu nghe đâu. Em đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Anh lo lắng cho cô như vậy, đồng thời anh cũng sẽ lạnh lùng nhắc nhở cô:

-Em sai rồi, sai rồi...

Đi làm một chuyện mà mình không hề nắm chắc, chỉ dựa vào nhiệt tình và thiện ý là sai.

Không chịu tin vào lời đồn đại xôn xao về những dư dáy bụi bặm đó, là sai.

Khờ khạo là sai, tự phụ là sai, không nghe lời anh lại càng sai.

Cảm giác ử ê lạng lẽ lan ra, đến khi Tư Đồ Quyết vào tới phòng khách, nhận ra phòng anh vẫn tối om, cô lại thở phào nhẹ nhõm, có lẽ cô phải từ từ đối mặt được với cơn giận của anh.

Mới hơn tám giờ, Diêu Khởi Vân vẫn chưa về nhà, mấy ngày nay anh khá bận, chuyện này cô cũng đoán được, nhưng sự

xuất hiện của Ngô Giang mới là điều khiến cô bất ngờ.

Ngô Giang ngồi một mình trên sofa trong phòng khách nhà Tư Đồ, một tay cầm điều khiển. một tay cầm quả táo đã gập được một nửa, nét mặt tươi cười đang xem chương trình tạp kĩ trên tivi, vô cùng nhàn nhã. Vừa thấy Tư Đồ Quyết, anh vội nhồm dậy gọi cô ngồi bên cạnh.

-Cuối cùng em cũng về rồi, thế nào? Mau kể anh nghe với

-Trời mới biết!

Bao lời chất trong lòng chẳng hiểu nên nói từ đâu, từ nhỏ tới lớn cô chưa từng giấu giếm nhiều tâm sự tới vậy. Ngô Giang vốn là chỗ trút giận tốt nhất của cô, nhưng liên quan tới Khúc Tiểu Uyển, mọi việc đã trở nên kì lạ và tế nhị. Cô liếc cô Diêu đang xem tivi trong phòng mình nhưng vẫn hóng ra cửa để theo dõi phòng khách rồi hạ giọng:

- Cả nhà đi vắng may mà anh vẫn đợi được, cô Diêu có mặt nặng mày nhẹ với anh không?

Không hiểu sao, trong số khách khứa nhà Tư Đồ, cô Diêu không thiện cảm gì với Ngô Giang. Dĩ nhiên khi ông bà Tư Đồ ở nhà bà không dám tỏ vẻ gì, nhưng những lúc bố mẹ đều đi vắng, đặc biệt những lúc khi Ngô Giang tới tìm cô, thì bà cô già này còn tinh hơn cú vọ, thính hơn ửng khuyến. Tư Đồ Quyết thường thấy nực cười, cô Diêu một mặt không muốn Diêu Khởi Vân yêu cô, mặt

khác lại rất để ý việc cô giao tiếp với những anh chàng khác, tựa như chỉ cần bà lơ lửng giám sát, cô sẽ lén lút phản bội cháu cưng của bà.

Ngô Giang lại chẳng để tâm, anh xoay xoay trái táo trong tay, cười hì hì:

- Anh để ý cô ấy làm gì, đâu phải anh đến tìm cô ấy chứ, lẽ nào cô ấy dám đuổi anh chắc? Anh đi cùng mẹ anh đến đây, mẹ anh kéo dì Tiết đi uống trà rồi, anh khăng khăng đòi ở lại đợi em, tự mình làm tự mình ăn, đâu cần phục vụ. phải rồi, vụ Trâu Tấn có kết quả gì không, em nói mau đi.

-Đi, lên lầu rồi nói.

Tư Đồ Quyết ra hiệu cho anh theo mình lên lầu, tránh tai vách mạch rừng. chuồn vào phòng, yên vị trên ghế, cô mới thấy mình được yên tĩnh.

- Em nói hết nước hết cái rồi ông ta cũng chẳng tỏ vẻ gì. Em thấy Tiểu Căn vẫn nên chuẩn bị tâm lý hơn.

Cô bực bội nói. Ngô Giang ngồi đu đưa trên chiếc ghế mây đối diện cô, hồi lâu mới nói:

-Dù sao ...cảm ơn em, Tư Đồ.

Cô khịt mũi:

- Anh khách sáo với em thế? Vả lại đến lượt anh cảm ơn hay sao? Nếu nói vì bạn bè thì Tiểu Căn cũng là bạn em. Chuyện này không phải tại anh, anh đừng vơ hết vào mình.

-Không phải, anh sau đó ngấm lại, thấy cũng không nên để em ra mặt, lúc ấy anh hồ đồ quá, đã làm khó em rồi.

Không hiểu sao, nghe những lời bình dị này của Ngô Giang, cô lại thấy sống mũi cay cay, những thước phim vừa nãy lại trôi lên, thách thức sự nhẫn nại của cô. Tư Đồ Quyết vội hỏi:

- Đạo này anh và cô ấy sao rồi....Anh biết đấy, là em đang nói Khúc Tiểu Uyển.

- Anh cũng không nói rõ được, cứ như vậy thôi. Ngô giang đáp như mà không rồi cười cười. Em hỏi chuyện này làm gì?

Tư Đồ Quyết tránh ánh mắt của anh, nghiêm túc hỏi:

-Ngô Giang, có thể cho em biết rốt cục anh thích cô ấy ở điểm gì không?

Ngô Giang vẫn đu đưa ngồi trên chiếc ghế mây cũ kỹ kêu cọt ca cọt két, còn tiện tay lia hột táo vừa ăn vào thùng rác.

- Nói thế nào nhỉ....lấy quả táo làm ví dụ nhé, giống như một kẻ đói bụng chọn một quả táo trong đồng hoa quả, cừa cắn một miếng, không thấy mùi vị như mình tưởng tượng, lại cắn thêm một miếng, thấy thế này mới đúng,vị quả táo phải như thế, cứ thế vô tình gặm sạch chỉ còn trơ hột...ha ha, mấu chốt không ở chỗ “gặm”, mà là chỗ ăn xong rồi, em chợt nhận ra mình đã no căng, dù trước mặt em còn đầy chuối, dưa, dưa hấu hay lê thì em cũng chẳng muốn thêm gì nữa.

Giọng Tiểu Căn trong máy lộ vẻ phấn khởi vô cùng, hệt như được tái sinh vậy. Cậu nói mình vừa nhận được thông báo của

văn phòng khoa, khoa xét thấy cậu ta vì bệnh mà phải bỏ thi nên cuối tuần này cho cậu ta cơ hội thi lại lần nữa. Tiểu Căn biết rõ lần này chết đi sống lại nhất định là nhờ cô chứ chẳng phải cảnh khổ thấu trời xanh gì, nên cứ luôn miệng cảm ơn cô rối rít.

Chút vui mừng vừa nhen nhóm trong lòng cô vì chuyện của Tiểu Căn đã bị tầng tầng lớp lớp hoài nghi dập tắt. Cuộc gặp tối qua giữa cô và Trâu Tấn đã khép lại trong một cục diện khó xử như thế, trước đó ông ta đã từ chối thẳng thừng, vin hết có này có nọ, nào ngờ lại thay đổi lập trường trong chớp mắt. Lẽ ra hôm nay ông ta đã ở Trường Xuân, nhưng vẫn gọi điện và sắp xếp việc này, cũng xem như là có lòng, lẽ nào ông ta đã lay động vì lời cầu khẩn của cô sao?

- Đừng cảm ơn mình, giấy chứng nhận của bệnh viện là nhờ Ngô Giang lấy được, mình chỉ đem giấy cho Giáo sư Trâu thôi mà.

Ngẫm nghĩ một lát, cô lại nói tiếp.

- Hơn nữa giấy chứng nhận là giả thôi, lần này có thể xoay chuyển được hoàn toàn dựa vào may mắn của cậu, nhưng dù sao cũng chẳng phải chuyện vẻ vang gì. Tiểu Căn, cậu đừng xảy ra chuyện gì lúc thi lại nữa đấy, ngoài ra, về sau cậu đừng nhắc lại chuyện này nữa nhé, đừng nói với bất cứ ai nữa đấy.

Tiểu Căn đang đắm chìm trong niềm vui được chết đi sống lại, cô nói gì cậu ta cũng nhận lời hết,. Sợ rằng cậu ta còn chưa hiểu hết ý mình, cô lại bồi thêm một câu:

- Ý mình là chuyện này trừ cậu, Ngô Giang và mình ra thì đừng kể với bất kì ai khác nữa đấy.

- Sáng nay mình vừa gặp Khởi Vân, cậu ấy còn hỏi mình chuyện đó ra sao rồi? Hì hì, Khởi Vân có tính là người khác không?

Tiểu Căn cố làm ra vẻ giả hoạt hỏi.

Tư Đồ Quyết đau hết cả đầu. Anh và cô đều không để người ngoài biết quan hệ giữa họ, nhưng giờ xem ra chẳng những Đàm Thiếu Thành đã nhận ra mà ngay cả Tiểu Căn cũng biết rồi. Hóa ra chỉ có đương sự nghĩ rằng, mọi chuyện vẫn trong vòng bí mật mà thôi. Chỉ là hiện tại điều cô cần lo lắng trước hết không phải là chuyện này

- Mình nói là bất cứ ai, bất cứ ai!

Cô nén giận nhắc lại lần nữa, tới khi Tiểu Căn trịnh trọng nhận lời mới hơi thấy yên tâm.

Bà Tư Đồ hiếm khi nghỉ ở nhà, tối nay lại tự mình xuống bếp làm cơm, ông Tư Đồ cũng không phải dự tiệc, cả nhà ăn cơm tối xong, đang vây quanh sofa, dùng trái cây tráng miệng, chợt mẹ cô vô tình hỏi:

- Con gái, con cãi nhau với Ngô Giang à?

- Dạ...

Tư Đồ Quyết ngăn người ra, ngo ngác nhìn mẹ, tiện thể lờm lờn cô Diêu đang rửa bát trong bếp.

- Thôi đi, nếu hai đứa không cãi nhau, vì sao hôm nay Dì Trần gọi điện đến đây, thấy số điện thoại nhà dì con lại không chịu

nghe?

Mẹ cô mỉm cười.

- Mẹ nói sáng nay con hơi mệt...Nhưng cảm cúm đến nhanh khỏi cũng nhanh mà.

Tư Đồ Quyết vội thanh minh:

- Đâu có đâu, chẳng qua bọn con chỉ hơi ngủ ngạo với nhau thôi, hơn nữa chuyện này chẳng liên quan gì đến việc con bị cảm cả, mẹ đừng gán ghép lung tung.

- Anh xem con bé này, em chỉ hỏi một câu xem có cãi nhau không, nó lại cuống cả chân tay lên.

Mẹ cười nói với cha cô:

- Phụ nữ các em đúng là lắm chuyện.

Cha cô đang mãi xem báo, coi như không thấy. Dĩ nhiên, cô cuống quit nhưng chẳng phải vì câu hỏi của mẹ, mà vì lo người nói vô tình người nghe hữu ý.

Cô cầm múi cam lên lăm bắm:

- Dù sao cũng đừng con gán ghép con với anh ấy.

Chợt vòng tay của cô vô tình đụng phải đĩa hoa quả bằng thủy tinh, kêu lên leng keng. Bà Tư Đồ quay sang nhìn vòng tay của con gái, cau mày nói:

- Con vẫn đeo chiếc vòng đó à? Uống công ông ngoại từ nhỏ đã dạy con xem ngọc, thật chẳng có mắt nhìn gì cả, để người ta trông thấy lại cười cho.

Mẹ cô đã nói mấy lần về chiếc vòng cô vẫn đeo. Thật ra không chỉ mẹ cô mà rất nhiều họ hàng thấy cô đeo chiếc vòng phết phẩm như vậy đều rất ngạc nhiên, nói như mẹ cô là thà chẳng đeo còn hơn.

Tư Đồ Quyết xoay xoay cổ tay:

- Con thích mà, ngàn vàng đâu mua được niềm vui.

- Nếu con thích mấy thứ trang sức đó thì còn đầy cái đẹp hơn, mẹ cũng có một cái đây. Xem ra mẹ cô đã chán ngấy con gái đeo cái cục gạch kia, chẳng đợi cô lên tiếng từ chối, bà liền đứng dậy đi lên lầu. Tư Đồ Quyết đành vâng lời mở ra, trong hộp là một chiếc vòng phỉ thúy xanh biêng biếc, cô giơ lên ánh đèn soi, quả nhiên cả loại ngọc, nước ngọc, màu ngọc đều đẹp, lóng lánh trong veo. Cô buộc phải thừa nhận chiếc vòng này đẹp mê hồn, nhưng dù vậy lòng cô vẫn thấy chẳng có thứ gì ý nghĩa bằng chiếc vòng Khởi Vân tặng cho cô.

- Đẹp hơn cái của con đấy. Mẹ cô cười. Ngọc này không so được rồi.

Cô cẩn thận bỏ lại chiếc vòng vào hộp, rồi đặt lên trà kỷ trước mặt mẹ cô. Cô là kẻ biết người biết của, chiếc vòng này kể cả ông ngoại cô cũng phải công nhận là quý giá.

Bà Tư Đồ lại đẩy chiếc vòng xuống trước mặt cô:

- Đưa cho mẹ làm gì, đã bảo để con đeo mà.

- Con không cần đâu, đeo vòng quý quá cũng khó chịu, lỡ va đập sút mẻ lại xót ruột.

- Ngốc ạ, đã cho con rồi thì va đập sút mẻ là chuyện của con, có thể mà đã khó chịu thì nhỏ mọn quá!

Cô đành đeo nó lên, nghịch nghịch một hồi rồi tò mò hỏi:

- Cái này cũng là ông ngoại cho ạ?

- Không phải đâu, mấy năm trước dì Trần con cho đấy.

Mẹ cô nhẹ nhàng nói. Tư Đồ Quyết liền trợn mắt lên, :
“Lại nữa rồi, mẹ cầm lại đi, con đeo cái bây giờ được rồi”

- Con nói gì thế, dì Trần cho mẹ thì xem như đó là của mẹ rồi mà.

Mẹ cô trách:

- Đồ cục gạch kia thì con đeo được, còn của mẹ cho thì con không đeo được à?

Diêu Khởi Vân vẫn đang bàn chuyện thời sự trên ti vi với cha, cô đành cầm lấy chiếc hộp, khẽ thở dài.

Đợi cha mẹ về phòng cả, cô nghe tiếng chân Diêu Khởi Vân lên tầng ba cất quần áo rồi rón rén bám theo, ôm chặt lấy anh từ phía sau.

- Ai vì chuyện kia mà tức thì người ấy là lợn.

Cô thì thầm bên tai anh. Diêu Khởi Vân chậm rãi ngoảnh lại nhìn cô, hỏi:

- Hôm qua em một mình tới nhà Trâu Tấn à?

CHƯƠNG 31: RỐT CUỘC AI NGỐC NGHỊCH HƠN AI?

- Ai bảo anh thế?

Tư Đồ Quyết nghi hoặc hỏi lại.

Diêu Khởi Vân đáp:

- Đáng lẽ em phải trả lời anh đã rồi hãy hỏi lại chứ?

Cô đành thừa nhận ngay:

- Phải, em đã tới tìm ông ta. Chẳng đợi anh đáp, cô đã vội nói thêm. Nhưng em có mấy điều cần bổ sung. ‘tối qua’ mà anh nói, thật ra còn chưa tới 8 giờ; em tới vì chuyện lưu ban của Tiểu Căn, chỉ đứng ngoài cửa nói chuyện với ông ta một lát thôi, cũng ko vào nhà. Trước đó em có gọi điện cho ông ta, ông ấy nói lần này về chỉ ở lại một đêm nên em mới phải vội vàng đi giao cho ông ấy giấy chứng nhận bệnh viện của Tiểu Căn ngay tối qua

Cô ghét nhất coi phim gặp phải những đoạn đôi tình nhân đau khổ hiểu lầm nhau sâu sắc, một người đau khổ gào lên: “Anh nghe em giải thích, nghe em giải thích đã...” còn kẻ kia thì lắc đầu quầy quậy: “Tôi không nghe, tôi không nghe...” . Sau đó bọn họ xông ra màn mưa mịt mù, để lại một hình ảnh buồn vô hạn trong lòng khán giả. Mỗi khi coi tới đoạn đó, cô đều muốn nhảy ngay vào trong màn hình, nắm lấy vạt áo nhân vật chính thay bọn họ giải thích với nhau. Cô luôn tin rằng, vấn đề có thể giải thích thì chưa phải là vấn đề, bởi vì lần này cô chẳng nói hết mọi chuyện ra.

Diêu Khởi Vân gỡ cánh tay cô đang quàng quanh eo mình ra, quay lại nhìn cô:

- Sao em không kể với anh.

Cô cười nói:

- Chuyện mới hôm qua thôi mà, anh về muộn, sáng nay chúng mình đã nói được mấy câu đâu. Vả lại cũng chẳng phải chuyện quan trọng gì, hàng ngày anh đi đâu cũng đâu có báo cáo lại với em.

- Đâu có giống nhau.

Diêu Khởi Vân nửa tin nửa ngờ, có điều sắc mặt anh đã dịu lại:
“ Em đừng ngoài cửa nói với ông ta mấy câu, ông ta lại chịu cho Tiểu Căn cơ hội thi lại à”

- Chắc thế!

Cô tưởng rằng chuyện này như vậy là đã xong, nào ngờ Diêu Khởi Vân lại lắc đầu cười

- Tư Đồ Quyết, em vẫn có chuyện giấu anh. Nếu không có chuyện gì thì khi biết Tiểu Căn được thi lại, em đã hớn hờ điện thoại cho anh ngay, chứ không im thin thít đâu.

Cô không phản bác. Cô chưa hề nghĩ tới mặt này, nhưng anh đã nói vậy, cô cũng thừa nhận anh nói đúng. Trên đời chẳng còn ai hiểu cô hơn Diêu Khởi Vân, dường như anh đi guốc trong bụng cô, khiến cô chẳng giấu diếm được chuyện gì. Nhưng sự thấu hiểu của anh vào lúc này lại khiến cô bực bội vô cùng!

- Anh đừng làm bộ ông chồng đi bắt gian thế...

Cô vòng tay quanh cổ anh, thân mật cười. Nhưng khi chạm vào người anh, cô chợt nhận ra anh hơi ngả ra sau tránh né. Lúc này , nhìn rõ ánh mắt anh, cô chợt thấy dường như kẻ đứng

trước mặt chẳng còn là người thân thiết nhất của mình nữa, mà là chàng trai trầm lặng năm xưa bước vào một thế giới lạ lẫm với hai bàn tay trắng, luôn hết sức cẩn thận và cảnh giác để tự bảo vệ mình, sợ đến mức không dám khẳng định, bởi vì ngay từ đầu trong lòng anh đã chọn phủ định.

Ánh mắt đầy vẻ hoài nghi và xét nét của anh khiến Tư Đồ Quyết nổi giận, cô tự rứt tay lại, ầm ực nói:

- Lẽ nào anh muốn em nhận rằng tối qua em tới đó ngủ với ông ta, anh mới vừa lòng?

- Em thừa biết rằng anh không có ý đó. Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, tai tiếng của Trâu Tấn không hay lắm, dù chỉ là đồn đại thì em cũng cần gì tạo cớ cho người ta đơm đặt chứ. Đáng lẽ nội quy phải công bằng, tại Tiểu Căn thất tình chán đời mà lỡ thi lại, dù bị lưu ban cũng không trách ai được. Em vì cậu ta nhưng vấn đề là sao Tiểu Căn không tự đi tìm Trâu Tấn mà lại là em? Huống hồ mọi người đâu ai để tâm đến chuyện đó. Trong mắt họ, em có khác gì những nữ sinh khác nửa đêm nửa hôm đến nhà thầy giáo đâu.

Khởi Vân cũng thấy nói vậy hơi quá đáng, nhưng chẳng chịu rút lại, chỉ lặng lẽ nhìn ánh đèn xe xa xa, lấp lánh như một dải ngân hà.

Tư Đồ Quyết giận run người:

- Diêu Khởi Vân, anh có giỏi thì cứ nói luôn là em tới ngủ với viện phó để xin cho bạn được thi lại đi....

- Em bé bé cái miệng cho anh nhờ, em muốn làm ầm lên đến tai mọi người dưới nhà, nhưng anh không muốn. Diêu Khởi Vân khế nói rồi thở dài. Anh không muốn nói vậy nhưng người khác...

- Em mặc kệ người ta, em chỉ hỏi anh một câu, anh không phải rất hiểu em sao? Hóa ra trong lòng anh em là hạng người như vậy, đây chính là lòng tin anh dành cho em đấy à?

- Còn em thì sao? Em muốn anh tin em, sao lại không nói thật với anh? Tư Đồ Quyết, niềm tin phải từ hai phía chứ?

- Em muốn nói với anh, nhưng rồi lại sợ. Em sợ anh sẽ mắng em như vừa nãy, kết quả chứng minh em nghĩ không sai! Em còn muốn kể với anh rằng Trâu Tấn là kẻ lưu manh giả danh tri thức, lúc đứng ngoài cửa, ông ta còn đặt tay lên tay em nói yêu em. Anh thông minh, anh đoán đúng cả, nếu em kể cho anh những chuyện này ngay từ đầu, phản ứng của anh cũng như khi nãy thôi. Anh sẽ căn vặn em rằng thật ông ta chưa làm gì được không, rồi lặp đi lặp lại rằng anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi. Em biết em ngu em khờ, em chỉ mong có người chịu nghe em thuật lại đầy đủ toàn bộ câu chuyện rồi nói với em rằng: “Thôi được rồi, không sao rồi”, chứ không phải mắng mỏ “Em không nghe lời, em sai rồi” như vậy.

Anh cười nhạt:

- Thôi được rồi, không sao rồi.

Anh nói hết giọng điệu Ngô Giang, chẳng nhẽ anh lại là người như vậy.

- Anh đi chết đi!

Tư Đồ Quyết nổi điên xô một cái làm anh lùi lại quay bước, lưng tựa vào lan can. Cô run rẩy chỉ thẳng mặt anh

- Anh nói như vậy mà nghe được à?

Ngón tay cô suýt chọc vào má khiến anh nghiêng mặt tránh:

- Mẹ em dạy em cư xử như thế đấy hả?

Sau này anh rất hối hận vì mình nói năng thiếu suy nghĩ, nhưng mỗi lời cô nói ra đều như chiếc chùy nặng nề đập xuống đầu anh. Ghen tức, giận dữ, mất mát...còn cả sự mệt mỏi vô chừng.

Hai người làm thính không nói không rằng, nhờ ánh đèn đường đằng xa, anh thấy mắt cô đã đỏ hoe, một hòn đá tình cò đã khuấy động mặt hồ tĩnh lặng, nhờ những đợt sóng ấy, bọn họ mới cảm nhận những dòng xoáy ngầm cuộn trào bên dưới....Có lẽ vấn đề vốn không liên quan tới Ngô Giang hay Trâu Tấn cả, thậm chí Trâu Tấn cũng không phải mấu chốt cuối cùng.

Lát sau anh mới ngoảnh lại ôm hết đồng quần áo trên mắc lên:

- Tối rồi, trên này lạnh lắm, chẳng phải em nói bị cảm nhẹ sao? Em xuống nghỉ đi.

Tư Đồ Quyết không hề nhúc nhích, nước mắt cứ lã chã rơi xuống.

Anh thầm nghĩ cô đã muốn thì cứ để cô một mình ở lại trên này. Nhưng khi ngang qua cô, anh mới nhận ra mình không làm ngơ nổi trước những giọt nước mắt của cô. Tư Đồ Quyết là kẻ rất kiêu ngạo, từ lúc quen nhau rất hiếm khi anh thấy cô tủi thân khóc lóc trước mặt người khác. Gần đây, mấy lần cô khóc đều dính dáng tới anh.

Diêu Khởi Vân đành đưa tay lau nước mắt cho cô:

- A Quyết, anh xin lỗi, anh không rộng lượng như em nghĩ đâu. Không phải anh không tin em, anh chỉ xin em đừng để anh thấp thỏm lo sợ như thế nữa. Em có thể bất chấp nguy hiểm vì bạn bè, vậy còn anh, thỉnh thoảng em cũng phải nghĩ đến cảm nhận của anh chứ!

Tư Đồ Quyết lạnh lùng đẩy anh ra:

- Phải rồi, anh là gì của em? Anh nói xem, anh là gì của em? Em muốn nghe chính miệng anh nói ra, anh nói to lên, anh có dám không?

Đối diện với vẻ giễu cợt của cô, anh lại từ từ buông tay xuống, quay đi. Đi được mấy bước, anh chợt nghe cô gọi giật giọng:

- Đợi đã!

Anh không ngoảnh lại nhưng chân đã dừng khựng lại.

- Em hỏi anh lần nữa, ai kể với anh chuyện tối qua?

Diêu Khởi Vân thản nhiên nói:

- Em đừng hỏi thì hơn. Nếu em hỏi, người hẹp hòi như anh sẽ hỏi ngược lại rằng: hắn là em chợt dạ nên mới quan tâm ai

nói ra như thế chứ?

- Em chỉ muốn biết là kẻ rồi việc nào đề tiện đến như thế thôi!

“Tai vách mạch rừng”, đạo lý này cô rất hiểu, nhưng cô không chấp nhận được cái bức vách có tai như vậy, mới qua một đêm mà đã nghe những điều cô không mong muốn nhất.

Từ đầu đến cuối chỉ có ba người biết chuyện này....phải là năm người. Nhưng trong đó có hai người nhất định sẽ không ngu đến nỗi đem chuyện nhớ nhớ mà mình đóng vai chính ra kể với ngoài ngoài, trừ hai người này ra, chỉ còn lại Ngô Giang, Tiểu Căn và cô.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, vẫn quyết định đi hỏi Tiểu Căn.

Tiểu Căn vừa thi xong, trông thấy cô liền nói ngay:

- Mình đang định tìm cậu đây, Tư Đồ , cậu nói xem, sinh nhật Ngô Giang mình tới tay không có phải rất ngại không?

- Gác chuyện đó lại, mình hỏi cậu một câu đã.

Cô không muốn vòng vo.

- Tiểu Căn, chuyện mình tới gặp thầy Trâu xin cho cậu thi lại, cậu có kể với người khác không?

- Không có không có, chẳng phải cậu dặn mình đừng nói sao. Tiểu Căn đáp ngay,

- Thật không, vậy thì được....

Cô định hỏi thẳng cậu ta có phải đã lảm lời để lộ ra không nhưng thấy khó xử lại thôi. Lúc chào tạm biệt, cô lại thuận

miệng nói:

- Khách sáo làm gì, Ngô Giang có thiếu gì đâu, nếu không muốn đi tay không thì tặng anh ấy một tâm thiệp là được rồi.

- Ừm....

Tiểu Căn gật đầu. Thấy cô định đi, cậu ta vội đuổi theo, chặn lại rồi lắp bắp nói với vẻ ngượng ngùng:

- Chuyện đó... Tư Đồ à, mình nhớ ra một chuyện, cậu đừng giận nhé....

Tư Đồ Quyết nôn nóng giục ngay:

- Cậu mà cứ lằng nhằng không chịu nói rõ, mình sẽ giận thật đấy

Tiểu Căn vịn vịn tay, khó khăn lắm mới mở miệng lên tiếng:

- Thiếu Thành từ quê lên lại tới tìm mình, cô ấy xin lỗi mình,,,thật ra chuyện cũng chẳng đáng gì tới cô ấy...mình, mình bèn bảo cô ấy đừng lo lắng quá, chuyện này đã giải quyết xong rồi, nhưng cô ấy không tin....

- Rồi cậu lại kể ra là mình đã thay cậu tới gặp thầy Trâu chứ gì?

Tư Đồ Quyết ngây người, hỏi tiếp.

Tiểu Căn luống cuống gật đầu.

- Cậucậu bảo mình nói thế nào đây!

Cô nhón nhác mắng Tiểu Căn, nhưng giờ có nỗi giận cũng chẳng giải quyết được chuyện gì, cô đành chán nản xua tay rồi quay đầu bỏ đi.

- Tư Đồ, xảy ra chuyện gì rồi? Mình chỉ nói với mỗi cô ấy thôi, cậu đừng giận mà....

Tiểu Căn phát hoảng lên hỏi với theo cô.

Cô càng rảo bước nhanh hơn.

- Nếu cậu không muốn bị tôi đá xuống hồ thì tránh xa tôi ra.

Buổi tối cô tới “Đăng sau thời gian” đúng lúc quán vừa đông khách. Anh phục vụ A Nguyên quen thuộc đang thuôn bộ mặt dài ngoẵng ra, trông thấy cô liền hất hàm : “Bạn em đến trước rồi kìa”

Cô đi về phía phòng VIP mà A Nguyên chỉ, cũng là phòng VIP duy nhất trong quán. Ngô Giang đã đặt phòng này, anh cố tình chọn quán cô thích để tổ chức sinh nhật, ai nấy đều thấy ý muốn cầu hòa của anh.

Thật ra giận anh được mấy hôm, cô đã nguôi rồi. Lúc bình tĩnh nghĩ lại, cô nghĩ Ngô Giang sai ở đâu chứ? Anh có lựa chọn, có quyết định riêng của mình, chỉ là cô đã quá lời thôi. Chỉ có điều Ngô Giang sau mấy lần ném mùi đau khổ từ cô đã khôn ra, thấy cô tức tối là lẩn như chạch, Tư Đồ Quyết lại không chịu xuống nước làm hòa với anh, đôi bên cứ thế cả tuần lễ. Đây là lần hai người không nói chuyện lâu nhất với nhau kể từ đợt Ngô Giang theo cha là quan chức lớn ra nước ngoài “Khảo sát” mười ngày hồi học cấp 3. Tuy chuyện này khiến cô và Diêu Khởi Vân mâu thuẫn, nhưng cô không thể mặc kệ Ngô Giang được. Nếu phớt lờ anh, vậy khi có tâm sự cô biết tìm ai để giải bày chứ. Thỉnh thoảng cô cũng phải thừa nhận,

dôi khi những thứ logic lạ lùng và triết lý tắc tị của Ngô Giang cũng có tác dụng vô về an ủi.

Chẳng phải cô không có bạn bè, nhưng càng lớn lên, những người thực sự có thể cõi lòng cõi dạ liệu còn được bao nhiêu? Cô rất hiểu, những người bạn thân từ nhỏ như Ngô Giang chính là thứ tài nguyên vô giá không thể phục hồi! Nếu mất đi rồi sẽ không sao tìm về được nữa. Vậy nên khi không đoán nổi là ai đã mach lẻo với Diêu Khởi Vân, cô thà hoài nghi mình ớ nói mơ mà tiết lộ ra còn hơn là nghi ngờ Ngô Giang. Chẳng vì gì cả, cũng vì một ý nghĩ rằng anh sẽ không làm thế. Sinh nhật mình, Ngô Giang ddieenj thoại cho cô, tuy cô nói cứng ngoài miệng nhưng sao có thể không tới.

Từ xa, cô đã thấy Ngô Giang đợi ngoài phòng VIP.

- Bà cô ời, em mà không tới thì anh không thọ được đâu

Ngô Giang cười nịnh nọt ra đón.

- Không tới kiếm có chèn anh một trận thì em làm sao ngủ được chứ?

Cô lườm anh, hai người tươi cười bước vào phòng.

Trong phòng chỉ có một người đang ngâm nga tự hát theo nhạc đệm. Cũng chẳng có gì bất ngờ, ngày trọng đại của Ngô Giang sao có thể vắng mặt Khúc Tiểu Uyển được, có điều dường như khách mời tối nay không chỉ một hai người, mà hai người bọn họ trước đây chưa từng công khai sánh vai xuất hiện trước mặt bạn bè, tối nay xem như là lần đầu tiên. Tư Đồ Quyết vẫn kinh ngạc vì “Quan Âm tử tử” thanh cao nhường ấy cũng mặt dày mảy dạn quá mức, sau

khi bạn thân của Ngô Giang phát hiện chuyện nhơ nhớp giữa cô ta và Trâu Tấn, sao cô ta vẫn có thể trơ trẽn đứng bên anh như chưa có chuyện gì vậy nhỉ? Hơn nữa, thấy cô bước vào phòng, cô ta vẫn thản nhiên hát tiếp

Đợi Tư Đồ Quyết ngồi xuống, Ngô Giang liền hỏi:

- Sao em đi có một mình à? Chẳng phải anh mời cả Diêu Khởi Vân sao, cậu ta chịu để em đi một mình chắc?

- Thôi đi, em giúp anh báo với anh ta, có điều anh ta rời hay không em cũng chịu.

- Hai người cãi nhau à? Dạo này em nóng tính thế, có cần một chén trà lạnh không?

Cô gượng cười:

- Stress trước khi thi thôi

- He, em cần lo gì chứ, trăng đến rằm trăng tròn thôi mà.

- Nghe nói đỗ được vào làm thực sĩ của giáo sư Cao đâu có dễ.

- Em đối giáo sư rồi sao?

- Ừm.

- Em không định làm một chén trà hạ hỏa thật hả?

Quả nhiên Ngô Giang đã khai một lon trà lạnh ra, chuyển chủ đề đúng lúc khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Giọng ca của Khúc Tiểu Uyển cũng nhỏ dần rồi tắt hẳn theo tiếng nhạc, cô vừa buông micro Ngô Giang đã ân cần đưa chén trà cho cô.

- Trời lạnh thế này uống trà lạnh làm gì?

Khúc Tiểu Uyển cười nói.

Ngô Giang gãi gãi đầu:

- Em đợi một chút, anh đi hỏi sao Lục trà của em còn chưa có, quán này ít phục vụ quá.

Anh nói xong liền mở cửa đi ngay, trong phòng chỉ còn lại Tư Đồ Quyết và Khúc Tiểu Uyển. Tư Đồ Quyết tự thấy lương tâm trong sạch, nhưng nghĩ tới chuyện hôm đó cũng thấy ngượng ngùng.

Hôm đó Khúc Tiểu Uyển đã khóc, những giọt lệ của cô ấy không có vẻ hoảng sợ vì bị phát hiện mà chỉ có sự tuyệt vọng khôn cùng. Dấu sao tình huống khi đó cũng rất khó giải thích, có khi cô ta sẽ cho rằng Tư Đồ Quyết là nguyên nhân khiến quan hệ giữa cô ta và Trâu Tấn rạn nứt.

Tư Đồ Quyết cũng chẳng ngại cô ta gây chuyện, nhưng lại sợ làm ầm ỹ khiến Ngô Giang, chủ nhân buổi sinh nhật hôm nay phải khó xử.

Quả nhiên Khúc Tiểu Uyển đi quanh quán một vòng rồi tới ngồi cạnh cô.

Tư Đồ Quyết giữ vẻ thản nhiên nhưng trong lòng lại thầm đề phòng:

- Ngô Giang kể rằng chỗ này là cô mách anh ấy. Tôi đã nói mà, chỗ hay thế này đâu phải gu của Ngô Giang.

Khúc Tiểu Uyển không hề hung hổ hung hăng như cô tưởng mà ngược lại còn thông thả nói như bạn bè thân thiết tán gẫu cùng nhau. Thật ra mấy năm nay Ngô Giang và Khúc Tiểu Uyển âm thầm

qua lại với nhau, nhưng Tư Đồ Quyết không mấy thân thiết với cô ta vì không hợp chuyện.

- Thật sao? Tên phòng VIP này cũng rất đặc biệt, chị cũng nghe rồi nhỉ, gọi là “Góc khuất thời gian”.

Cô điềm nhiên đáp, xem cô ta còn muốn giở trò gì.

Nào ngờ Khúc Tiểu Uyển gật đầu, rồi chẳng nói thêm gì nữa. Tiếng nhạc lại vang lên dù chẳng ai hưởng ứng,

Nào ngờ Khúc Tiểu Uyển gật đầu, rồi chẳng nói thêm gì nữa. Tiếng nhạc lại vang lên dù chẳng ai hưởng ứng, vẫn là bài hát vừa này cô ta hát. Tư Đồ Quyết chán ngán nhìn lời bài hát, nhớ lại lần đầu gặp cô ta tại trại hè năm đó. Dường như lúc đó cô ta cũng hát bài này.

- Ngô Giang thích bài này.

Khúc Tiểu Uyển lẩm nhẩm hát theo, giọng hát lay động lòng người.

Tư Đồ Quyết cười:

- Ngô Giang cái gì cũng tốt, có điều hay thích những thứ lạ lùng.

- Phải, tôi cũng thấy thế.

Khúc Tiểu Uyển nhướn mày, vui vẻ tỏ ý tán đồng:

- Đặc biệt là tôi.

Cô ta cắn môi dưới cười cười, dường như đang bốn cột chính mình.

Tư Đồ Quyết nhún vai nghĩ thầm: cô ta sẽ không vì chịu bao nhiêu đả kích mà nổi khùng chứ.

- Tôi đã cãi nhau với anh ấy suốt một buổi tối vì cô.

Khúc Tiểu Uyển cúi đầu vén tóc, Tư Đồ Quyết ngẩn ra một lát mới hiểu “anh ấy” là ai.

- Hôm sau trời còn chưa sáng anh ấy đã gói ghém đồ đạc ra sân bay. Còn lại một mình ở đó, tôi đập phá rất nhiều thứ, rồi lại từ từ dọn sạch chúng. Thật ra tôi biết anh ấy nói thật, chuyện này chẳng liên quan gì tới cô. Anh ấy thích cô giống như thích tôi hồi xưa vậy, nếu năm xưa tôi cũng tránh xa anh ấy thì có lẽ hiện giờ vẫn là vì sao lấp lánh trên bầu trời của anh ấy. Nhưng tôi ngu ngốc hơn cô, một khi dính vào rồi thì còn chẳng bằng thiên thạch nữa, chỉ là một đồng bùn nhơ mà thôi.

- Vậy Ngô Giang là gì đây, dù sao cũng đều dẫm phải bùn cả, lẽ nào còn chẳng bằng con tôm con tép?

Tư Đồ Quyết bĩm môi.

Khúc Tiểu Uyển mỉm cười không đáp.

- Tư Đồ Quyết, tôi muốn cảm ơn cô.

- Cảm ơn gì chứ, cảm ơn tôi đã không chấp nhận ông ta sao? Tôi bỏ qua chẳng phải là tán thành với chị đâu.

- Tôi chẳng cần ai tán thành cả. Đi hay ở đều là chuyện riêng của cô. Cô tưởng rằng bây giờ trong mắt anh ấy chỉ có cô, là vì cô mạnh hơn tôi chắc? Thật ra nếu cô đáp lại anh ấy thì kết cục cũng chẳng tốt hơn tôi đâu. Anh ấy là hạng người như vậy, khi yêu

thì yêu rất chân thật, khi hết yêu thì cũng rất phũ phàng, chỉ có vĩnh viễn không với tới mới là đẹp đẽ nhất.

Hiện giờ Tư Đồ Quyết có thể nhận định rằng Khúc Tiểu Uyển về cơ bản đã bình thường, vì giọng điệu cô ta vẫn xóc óc như vậy.

- Ngô Giang đúng là một tên ngốc, bị người ta giỡn quay như chong chóng lại còn vỗ tay nữa.

Nụ cười châm biếm của Khúc Tiểu Uyển khiến Tư Đồ Quyết rất phản cảm, đành nhẫn nhịn làm thinh.

- Tôi cảm ơn bởi cô đã không kể chuyện hôm đó với anh ấy, bất kể cô vì lý do gì, ít ra tại thời điểm tôi bi đát nhất, gã ngốc đó cũng luôn ở bên tôi. Dù một ngày nào đó anh ấy biết chuyện và ra đi, thì tôi cũng phải cảm ơn cô vì khoảng thời gian này.

Tư Đồ Quyết định nói: “Chị tưởng rằng anh ấy chẳng biết gì hết á?”

Nhưng cuối cùng cô vẫn giữ kín, chỉ nói:

- Rốt cuộc ai ngốc hơn ai chưa thể nói rõ được.

- Đương nhiên anh ấy ngốc hơn, tôi hỏi anh ấy rằng: đến em còn chẳng chịu nổi tính khí của mình, sao anh không đánh em. Cô đoán xem đồ ngốc ấy nói sao, anh ấy nói: “Nếu một cô gái coi mình là công chúa, vậy người đàn ông bên cạnh cô ấy sẽ cảm thấy mình là hoàng tử, ngược lại nếu cô ta coi mình là nữ tì thì người

đàn ông đó chỉ là nông dân. Cô xem, còn câu nào ngốc hơn câu đó chứ?

Đây đúng là giọng điệu của Ngô Giang, Tư Đồ Quyết cúi đầu cười khổ.

- Lúc mới tới, phục vụ quán có hỏi tôi có tin rằng thời gian có thể quay ngược không, nếu có thể, tôi sẽ trở về quá khứ làm gì. Tôi đều đã nhét vào mỗi chiếc hộp ghi năm một tờ giấy, để tôi trong quá khứ biết rằng, thế nào cũng có một ngày, có một gã ngốc nói với tôi một câu ngớ ngẩn khiến tôi cứng họng không đáp được. Dù ở trong vũng bùn tôi cũng thấy vui, vì gã ngốc đó đang đợi tôi trong tương lai.

Cô ta vẫn cười vô tư như vậy, khiến Tư Đồ Quyết phải vờ không thấy anh nước lấp loáng trong mắt cô.

Gã ngốc kia dẫn theo cả mấy người bạn thân vào, trên tay còn bưng một bình Thiết Quan Âm vừa pha. Khúc Tiểu Uyển nhấp được vài ngụm đã đòi về, Ngô Giang hỏi sao không nán lại thêm lát nữa, cô ta bèn đáp rằng đông người quá, chẳng khác nào phiên chợ quê. Mọi người nghe vậy chỉ biết đưa mắt nhìn nhau, không ai nói được lời nào.

Ngô Giang ngượng ngập cười với mọi người, nói phải đưa Tiểu Uyển về nhưng cô ta lại nhã nhặn chối từ để anh ở lại tiếp bạn.

- Tư Đồ à, cô ngồi đây từ nãy rồi, hay là đi ra cửa gọi xe với tôi được không?

Khúc Tiểu Uyển quay sang nói với cô

Ngô Giang chột đờ người ra, không hiểu sao Khúc Tiểu Uyển đột nhiên lại nhìn Tư Đồ Quyết bằng con mắt khác. Tư Đồ Quyết cũng nể mặt đứng dậy theo cô ta ra ngoài khiến anh kinh ngạc.

Thật ra bọn họ cũng chẳng nói với nhau mấy, chỉ lặng lẽ sánh vai đi ra cửa quán, đúng lúc một chiếc taxi đỗ xịch ngay bên cạnh.

Khúc Tiểu Uyển ngoảnh mặt, mái tóc ngược chiều gió thổi bay tung lên phơ phất, che hết gương mặt.

- Tư Đồ Quyết, cô cũng phải cẩn thận một chút.

- Sao cơ?

Tư Đồ Quyết không hiểu câu nói đột ngột của cô ta.

- Tôi cũng chẳng biết nên cẩn thận chuyện gì, có điều cô cứ tránh xa Trâu Tấn ra, tránh càng xa càng tốt. Chút bùn nhơ chẳng đáng kể gì, chỉ e đằng sau là cả đầm nước thối, ngay cả ông ta cũng....

Đoạn sau Khúc Tiểu Uyển nói gì Tư Đồ Quyết nghe không rõ. Dù cô ta nói đằng sau lưng cô là vực sâu vạn trượng thì lúc này cô cũng chẳng để tâm. Tư Đồ Quyết đã trông thấy hai người một trước, một sau bước xuống khỏi chiếc taxi vừa dừng lại.

Đương nhiên hai người đó cũng nhìn thấy cô.

CHƯƠNG 32: TÀN TRO CỦA PHẦN NỘ

Thấy Tư Đồ Quyết quay về như người mất hồn, Ngô Giang đang oản tù tì uống rượu với Tam Bì cũng kinh ngạc hỏi:

- Em sao thế, Tiểu Uyển đã về chưa?

Vừa dứt lời anh đã thấy hai người đằng sau cô bước lại.

Có lẽ Ngô Giang cũng chẳng ngờ hai người này lại xuất hiện đồng thời nên giật thót mình rồi liếc Tư Đồ Quyết. Tiểu Căn đang ngồi một góc ăn lấy ăn để cũng ngơ ngác bỏ đồ ăn trong tay xuống.

- Chao ôi, Khởi Vân, Đàm Thiếu Thành, tôi còn tưởng hai người không nể mặt tôi chứ, ngồi đi, ngồi đi.....à, phải rồi, sao lại khéo thế nhỉ.....

Ngô Giang định thần lại, bắt đầu luống cuống đóng vai chủ nhân.

Diêu Khởi Vân nhường cho Đàm Thiếu Thành chiếc ghế trống gần đó nhất, còn mình vẫn đứng nguyên.

- Cũng chẳng phải khéo đâu. Diêu Khởi Vân vừa cởi áo khoác vừa thông thả nói. Mình vừa ra cửa thì Đàm Thiếu Thành điện thoại tới, nói là lên nhầm xe bus, không biết làm sao quay ngược lại được, vừa khéo mình đang trên xe, bèn hỏi chỗ cô ấy, thấy cũng gần đó mới bảo tài xế vòng qua tiện thể đón cô ấy luôn. Phải rồi, lúc đầu cô ấy điện thoại cho cậu, nhưng chắc ở đây ồn quá nên cậu không nghe thấy. Mình đến muộn rồi, thật ngại quá.

Đàm Thiếu Thành đỏ mặt bổ sung:

- Em lạc đường mãi, may mà có Khởi Vân.

Ngô Giang thừa hiểu kẻ kiếm lời như Diêu Khởi Vân giải thích dài dòng như thế đâu phải kể cho mình nghe. Anh vội rút đi động ra xem nhật kí cuộc gọi, lập tức “a” lên một tiếng.

- Phải phải rồi, Thiếu Thành điện thoại mà mình không nghe thấy, xin lỗi xin lỗi nhé!

Vừa nói anh vừa giận không đi được danh mục nhật kí cuộc gọi vào mặt Tư Đồ Quyết.

- Lỡ một cuộc gọi anh mừng cái gì chứ? Sợ Khúc Tiểu Uyển nhà anh hỏi tội à?

Tư Đồ Quyết bực bội gạt tay anh ra.

Ngô Giang cũng chẳng tránh né, cười ha ha nói:

- Nhà anh ghen sao bằng nhà em.

Nghe thấy tên Khúc Tiểu Uyển, ánh mắt Đàm Thiếu Thành hơi sững lại trên người Ngô Giang nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên, sau đó lại tươi cười chào hỏi những người quen biết.

Ngô Giang liếc thấy Diêu Khởi Vân vẫn đứng ngây tại chỗ, như đang chăm chú đọc lời bài hát trên màn hình. Anh vội giơ chân đá Tam Bì ngồi cạnh Tư Đồ Quyết. Tam Bì biết ý bèn đứng bật dậy.

- Tam Bì, cậu đi tới đi lui làm gì thế? Khởi Vân, đây vẫn còn chỗ này, cậu qua ngồi nhé?

Ngô Giang nói.

Diêu Khởi Vân do dự một hồi, thấy Tam Bì hậm hực đi vào toilet anh cũng không khách sáo nữa, chậm chạp ngồi xuống

cạnh Tư Đồ Quyết.

Bọn họ đã mấy ngày không nói chuyện nghiêm chỉnh với nhau, trước đây dù hay cãi cọ nhưng hai người hiếm khi giận đối nhau quá một ngày.

Tư Đồ Quyết đang chơi trò Rắn tham ăn trong di động, Diêu Khởi Vân không hòa nhập được với mọi người xung quanh, cũng chẳng biết nói gì với Ngô Giang, cứ ngồi cúi đầu một lúc lâu, uống hết quá nửa cốc nước mới quay sang khẽ hỏi người bên cạnh:

- Sao em không đợi anh cùng đi với?

Thoạt đầu Tư Đồ Quyết vờ không nghe thấy khiến Diêu Khởi Vân lúng túng, may sao lát sau cô cũng lên tiếng, dù chẳng ngẩng đầu lên:

- Anh có bảo sẽ đi đâu?

- Anh cũng đâu bảo là không đi,

- Anh thích tới thì tới. Dù sao em cũng biết đường, chẳng cần anh.

Cô bực bội gập điện thoại lại. Không chơi nữa, con rắn khổng lồ đó toàn cắn phải đuôi mình.

Ngô Giang theo Tam Bì đi WC về, thấy Tư Đồ Quyết đang ngán ngẩm hết nhìn bên này tới bên kia, lại không thèm nhìn người bên cạnh, còn Diêu Khởi Vân mặt lạnh tanh, chẳng nói chẳng rằng.

Hai người này hể cẩu lên là ngang ngạnh vô cùng, Ngô Giang cũng hết cách, đành ngồi xuống uống bia. Chợt trông thấy bộ bài bên cạnh, anh nổi máu đỏ đen, bèn bóc ra nói với Tư Đồ Quyết:

- Em ngồi ngẩn ra đó làm gì, mình chơi bài đi, ai thua thì uống nhé!

Tư Đồ Quyết vui vẻ gật đầu nhưng vừa tráo bài một lượt đã bị Diêu Khởi Vân giội cho một gáo nước lạnh:

- Ngô Giang, cậu còn chưa biết tửu lượng của cô ấy à? Cô ấy làm sao uống được, hể thua là lại ăn gian thôi.

Diêu Khởi Vân cười cười ra vẻ hiểu biết.

Ngô Giang thấy vậy bèn tiện thể kéo luôn anh vào:

- Chơi thôi mà, hay là cậu cũng chơi luôn đi? Hai người một phe, tôi với Tam Bì một phe cùng chơi, ai thua thì uống một chén. Cô ấy không uống được thì còn có cậu cơ mà. Hơn nữa tửu lượng tôi cũng không tới nổi nào, hiếm khi bạn bè tụ tập được như hôm nay, miễn vui là được.

Tam Bì cũng hớn hở ngồi xuống:

- Được thôi, nghề của tớ mà .

Diêu Khởi Vân chẳng nói gì, chỉ liếc cô. Tư Đồ Quyết bèn quay qua nói với Ngô Giang.

- Nếu chơi thì em với anh một phe đi, để khỏi ai phải ghét ai.

Ngô Giang lại gãi đầu:

- Há?

- Rốt cuộc là chơi thế nào đây?

Tam Bì ngơ ngác hỏi.

Thấy Diêu Khởi Vân chẳng tỏ vẻ gì, cô bèn đứng dậy gọi người khác. Thấy vậy Diêu Khởi Vân mới cầm bài lên nói với Tam Bì:

- Tùy, chơi thế nào cũng được.

Thoạt đầu Tam Bì rất cao tay, nhưng qua mấy lượt đã không thấy ổn, vội lấy cớ đi toilet để trốn.

Ngô Giang ầm ức nói:

- Mới uống có bấy nhiêu mà, Tam Bì, tôi khuyên cậu mau đi kiểm tra tổng thể về đường tuyết niệu đi.

Tam Bì cười cười rút lui, ra đến cửa mới lăm bằm:

- Ai muốn làm kẻ bị hố người đó mới phải đi kiểm tra IQ ấy.

Bốn người chơi bị thiếu một chân, dù sao cũng phải kiếm người thế vào mới chơi tiếp được, Ngô Giang định gọi Tiểu Căn lại.

Tiểu Căn đang lúng ta lúng túng không biết nói gì với Đàm Thiếu Thành, nghe Ngô Giang gọi vội chạy tới xua tay mình không biết chơi.

Ngô Giang đang than mất hứng thì Đàm Thiếu Thành vừa bước lại cùng Tiểu Căn đã thẹn thùng chen vào:

- Em cũng hơi hơi biết, tuy chẳng thạo lắm nhưng nếu mọi người không phiền, em có thể thế chân một ván, nếu thua em

cũng có thể uống phụ vài chén.

Ngô Giang cũng hơi bất ngờ, liền đưa mắt dò ý Tư Đồ Quyết. Cô chỉ mỉm cười, chẳng ừ hử gì.

- Vậy,...em ngồi xuống đi, chắc gì hai người đã thua chứ.

Ngô Giang nói với Đàm Thiếu Thành.

- Thua cũng đâu sao, em quen rồi.

Đàm Thiếu Thành cười, giọng điệu cũng dịu dàng mềm mỏng hết như nét mặt, chẳng hề lộ vẻ sắc sảo, có chăng chỉ là tự trào hờ hững thế thôi. Ánh mắt Ngô Giang hơi ngượng ngập, lảng nhìn sang chỗ khác.

Nhưng cuộc chơi đã bắt đầu ắt phải chơi cho nổi. Thật ra, lần nào phe Diêu Khởi Vân cũng thua. Không phải anh không biết chơi, anh nắm rất rõ đường đi nước bước và cách chơi của Tư Đồ Quyết, nhưng bản thân anh lại đánh rất tệ. Dù thua mấy lần liên tiếp, anh vẫn phải tự mình uống không ít, chẳng để Đàm Thiếu Thành phải uống thay. Nhưng Đàm Thiếu Thành chẳng đành lòng, lúc nào cũng tranh uống đỡ anh đôi chút.

- Anh xem, đây là cái kiểu gì? Tranh giành nhau, người không biết còn tưởng ai thua thì phạt không cho uống.

Tư Đồ Quyết than thở với Ngô Giang.

Ngô Giang chặc lưỡi:

- Cứ thắng mãi cũng chán, anh khát quá.

Nguyện vọng của anh trở thành hiện thực ngay. Diêu Khởi Vân uống quá vội, bị hơi rượu bốc lên đầu, dù rất giỏi kiềm

chế nhưng anh vẫn hơi ngầy ngật, khiến kẻ thể thân bất đắc dĩ là Đàm Thiếu Thành lại trở thành chủ lực. Phe Tư Đồ Quyết vừa hơi sơ sẩy đã thua ngay,

- Chờ mãi mới được cốc này đây.

Ngô Giang vừa tươi cười uống ngay, vừa trêu Tư Đồ Quyết:

- Em phải giành uống với anh chứ?

Tư Đồ Quyết hừ mũi:

- Tranh cái gì?

Cô lấy cốc san bớt một nửa của Ngô Giang:

- Nhân dịp này, ta cạn chén, mừng anh thêm một tuổi.

Ngô Giang đương nhiên đồng ý, hai người sắp trăm phần trăm thì Diêu Khởi Vân đang nhắm mắt ngồi tựa vào sofa chột kéo Tư Đồ Quyết lại, nghi hoặc nói:

- Đùa, em uống thật đấy à?

- Đừng cuống lên thế, cùng lắm là tôi đưa cô ấy về mà.

Ngô Giang cười hì hì.

- Cô ấy không uống được đâu. Diêu Khởi Vân cau có.

- Tư Đồ Quyết, sống trên đời phải biết mình là ai chứ?

Em cần gì phải hiếu thắng mà làm trò cười cho thiên hạ.

Tửu lượng của Tư Đồ Quyết rất kém, chính cô cũng biết vậy nên hàng ngày thường tránh uống. Có điều hôm nay là sinh nhật Ngô Giang, tâm trạng cô lại không vui, vả lại chỉ là nửa cốc bia,

chắc cũng chẳng tới nỗi nào. Diêu Khởi Vân ngăn lại cũng chẳng sao, nhưng giọng điệu gay gắt của anh đã khiến cô nổi giận:

- Tôi thấy câu “Sống trên đời phải biết mình là ai” giành cho anh có lẽ hợp hơn, anh tưởng anh là ai chứ?

Cô đốp lại ngay.

Diêu Khởi Vân bị chặn họng, vẻ mặt rất khó coi.

- Tư Đồ, cậu đừng thế mà. Đàm Thiếu Thành giảng hòa. Mình thấy Khởi Vân chỉ muốn tốt cho cậu thôi, thà anh ấy thua còn hơn để cậu uống rượu, anh ấy đối với cậu ra sao lẽ nào cậu còn ko biết ư?

Tựa như lần đầu tiên nhận ra sự tồn tại của Đàm Thiếu Thành trong buổi tối nay, Tư Đồ Quyết vờ sức tỉnh ngộ, nói:

- Phải rồi, sao mình lại chẳng nhìn ra chứ, xem ra mọi người mù hết cả, chỉ có mình cậu là sáng suốt thôi. Cảm ơn cậu đã nhắc nhé, không có cậu thì hỏng bét.

Đàm Thiếu Thành bối rối đỏ bừng mặt, lắp bắp:

- Cậu bực vì hôm nay Khởi Vân tới cùng mình à? Cậu hiểu lầm rồi Tư Đồ ạ. Có giận thì cậu cứ trách mình, chẳng liên quan gì đến anh ấy cả.

Vừa lấy cô ta vừa giằng lấy nửa cốc bia trong tay Tư Đồ Quyết:

- Cốc này để mình uống, coi như là tạ lỗi với cậu.

Tư Đồ Quyết kinh hãi bật cười, thật chẳng biết phải nói sao. Ngô Giang bên cạnh liền vỗ vỗ cổ ý bảo cô đừng nóng nảy. Hôm

nay là sinh nhật Ngô Giang, vì vậy từ lúc Đàm Thiếu Thành tới cô vẫn nhẫn nhịn tự nhủ: “Đừng nổi nóng, có chuyện gì để sau hẵng nói”. Nhưng chẳng hiểu sao, chuyện gì Đàm Thiếu Thành cũng xen vào khiến cô cứ phải bưng mắt bịt tai xem như không thấy .

Đàm Thiếu Thành ngửa cổ định uống, chợt bị Diêu Khởi Vân kiên quyết ngăn lại:

- Đừng...Chuyện này chẳng liên quan gì đến em cả.
- Thực ra, em cũng muốn mượn cốc này để cảm ơn Tư Đồ.

Đàm Thiếu Thành khẽ nói với cô:

- Mình luôn muốn cảm ơn cậu: vì món tiền đó.

Lớp bọt bia trắng xóa trong cốc hết như một vầng sáng mờ mờ. Tư Đồ Quyết lạnh lùng nói:

- Cốc bia này chẳng cần uống nữa, cậu cũng khỏi phải cảm ơn vì giờ đây tôi rất hối hận, số tiền đó dùng làm gì không làm, lại đem đi mua lấy một bài giáo huấn.

- Em nói vậy là ý gì thế!

Diêu Khởi Vân hạ giọng nói với cô.

Đàm Thiếu Thành nhất thời cứ cầm cốc bia sững người ra, hồi lâu mới lên tiếng:

- Cậu nói vậy là có ý gì?
- Trong lòng cậu tự biết ấy!

Xung quanh đã có mấy người bạn thấy khác thường, bèn nhìn sang bên này. Tư Đồ Quyết bèn đứng dậy ra hiệu cho Đàm

Thiếu Thành:

- Có gì ta ra ngoài nói, đừng làm mọi người mất vui.

Đàm Thiếu Thành đặt cốc bia xuống, theo cô ra ngoài. Phòng “Góc khuất thời gian” nằm ở góc quán, chẳng có phục vụ quấy rầy, cánh cửa phòng chứa đồ ở cuối hành lang càng vắng tanh vắng ngắt.

- Giờ cậu có thể nói cho mình biết những lời vừa nãy của cậu có ý gì không?

Đàm Thiếu Thành đã nhẫn nhịn cúi đầu rất nhiều lần, nhưng lúc này cô nhìn thẳng vào Tư Đồ Quyết, gương mặt vốn xanh xao thanh tú dưới ánh đèn xanh lét trông hết như một chiếc mặt nạ ma quái trong suốt, khóe miệng mím chặt như cố giữ chút danh dự còn sót lại.

- Mình thật không hiểu sao cậu lại ghét mình đến thế?

Tư Đồ Quyết đáp:

- Vì tôi ghét nhất là những kẻ miệng nam mô bụng bồ dao găm! Có gì cậu nói rõ ra đi, việc gì phải lén làm mấy chuyện bỉ ổi như thế.

- Mình vẫn không hiểu ý cậu. Phải, mình từng xin cậu chuyện học bổng, nhưng cái đáng được thì cậu đã được rồi, còn số tiền đó, mình nhất định sẽ trả lại cậu.

Lúc này Diêu Khởi Vân và Ngô Giang không yên tâm nên đã ra tìm, theo sau còn có Tam Bì và Tiểu Căn.

- Cậu chỉ đóng kịch!

**Cô chỉ Diêu Khởi Vân đang lại gần rồi giận dữ nói với
Đàm Thiếu Thành :**

**- Cậu có dám nói mình không ở sau lưng đâm bị thóc
chọc bị gạo, cố ý nhắc tới chuyện tôi tìm Trâu Tấn trước mặt anh ấy
không?**

**- Được rồi mà A Quyết, anh đã nói không liên quan gì tới
cô ấy mà. Em về nhà với anh đi.**

Diêu Khởi Vân kéo cô định đi.

Tư Đồ Quyết vùng ra khỏi tay anh:

**- Anh còn bênh cô ta à? Chuyện đó trừ tôi và Ngô Giang và
Tiểu Căn biết. Thôi được, dù sao mọi người cũng đều có mặt cả,
anh nói hết ra đi, nếu chẳng phải cô ta moi chuyện từ Tiểu Căn rồi
ton hót với anh, vậy là ai chứ? Là anh ấy, hay là cậu ta?**

**Cô lần lượt chỉ vào Ngô Giang và Tiểu Căn để tìm bằng
chứng.**

**- Em đã nhận nó làm sự thật, còn truy cứu là ai nói ra
làm gì? Anh không muốn làm ồn chuyện này lên nữa đâu?**

Diêu Khởi Vân đáp.

**- Đương nhiên phải truy cứu, nếu bọn họ mach với anh
thì tôi chẳng còn gì để nói, chỉ biết trách mình có mắt như mù. Nếu
là Đàm Thiếu Thành, tôi sẽ cho cô ta biết như vậy là đê tiện đến
mức nào!**

**Đàm Thiếu Thành rơm rớm nước mắt, phải nói chậm rãi
từng tiếng một mới khỏi nghẹn ngào:**

- Mình biết cậu muốn nói tới chuyện cậu tới gặp giáo sư Trâu để xin cho Tiểu Căn. Đúng là Tiểu Căn kể với mình, nhưng chỉ như thế cậu đã có thể chắc chắn rằng mình là người mách lẻo à? Cậu có chứng cứ gì không? Tư Đồ Quyết, cậu có thể khinh mình, nhưng không thể giẫm đạp lên người khác được! Lẽ nào chỉ mình cậu là ngọc ngà, còn người khác đều là ngói vỡ trên nóc nhà cả sao?

Đàm Thiều Thành đứng đối diện với Tư Đồ Quyết, nước mắt hoen mi, vẻ mặt đầy cay đắng và phẫn nộ, trông vô cùng ai oán khiến ai cũng cúi lòng. Tư Đồ Quyết nghĩ: mỗi khi bức bối, bộ mặt đáng thương này lại xuất hiện trước mặt cô. Bằng dáng vẻ hiền lành xinh xắn, ẩn giấu sau đó là tầng tầng lớp lớp tâm cơ cùng bao lời dối trá nhỏ to, cô ta có thể nói dối mà chẳng vì mục đích gì cả; có thể dùng khổ nhục kế cầu xin đối thủ của mình chỉ vì một suất học bổng; có thể vừa ngọt ngào với Ngô Giang lại vừa tàn nhẫn được với Tiểu Căn ngày; còn có thể vừa đem thiện cảm của Diêu Khởi Vân dành cho mình đàm phán với Tư Đồ Quyết, lại vừa nửa cố tình nửa vô ý tới với Diêu Khởi Vân, dù biết rõ hôm nay cô cũng có mặt. Cô ta quả thật rất nghèo khổ, rất đáng thương, Tư Đồ Quyết cũng chẳng rõ, nếu đổi lại là mình, có phải sẽ quá đáng hơn cô ta chẳng? Cô chỉ có thể cảm ơn mọi điều cha mẹ đã dành cho mình, chính nhờ đó mà cô không bị bất hạnh bào mòn đến mức vứt bỏ cả lương tri như Đàm Thiều Thành. Lẽ nào ngọc hay ngói chỉ quyết định ở chất liệu ban đầu thôi sao?

Nghĩ tới ngọc và ngói, Tư Đồ Quyết chột giật nảy mình. Cô chưa từng coi mình là “ngọc”, nhưng cũng chẳng lạ gì cách ví von đó của Đàm Thiếu Thành ... Cô sức nhớ ra đã có người từng nói như vậy, sự thật sờ sờ trước mắt khiến cô cũng không dám tin rằng lại trùng hợp như thế nữa.

- Cậu có dám khẳng định rằng bản thân cậu chưa từng tới tìm Trâu Tấn không?

Cô đột ngột hỏi Đàm Thiếu Thành.

Ban đầu, cô chỉ định thăm dò chứ chẳng hề nắm chắc được điều gì, nếu Đàm Thiếu Thành ngờ ngờ ngác ngác thì cô cũng xem như mình chưa từng hỏi qua. Nhưng vẻ kinh ngạc và hoảng hốt của cô ta lúc đó thậm chí còn át cả nét thương tâm và tội nghiệp khi trước.

Sự chuyển biến này khiến cô thực sự bất ngờ, ban đầu còn chưa hiểu mục đích của Đàm Thiếu Thành rốt cuộc là vì Ngô Giang, vì Diêu Khởi Vân hay chỉ đơn giản là muốn làm khó cô? Giờ xem ra những điều này chẳng phải nguyên nhân chính, chỉ có cô mới khờ khạo coi trọng mấy thứ vớ vẩn đó mà thôi, điều mà Đàm Thiếu Thành xem trọng nhất, chính là tiền đồ của cô ta.

- Hóa ra là vì chuyện lên thẳng thạc sĩ.

Tư Đồ Quyết sức tỉnh, thấy vẻ mặt của Ngô Giang và Diêu Khởi Vân đầy nghi hoặc.

Vẻ diều cọt của Tư Đồ Quyết khiến Đàm Thiếu Thành tổn thương sâu sắc, cô ta ưỡn ngực nói:

- Mình đi tìm thầy ấy thì sao chứ, mình đâu sánh kịp cậu, tốt nghiệp xong chẳng phải động tay đã được gia đình sắp sẵn chỗ làm ổn định. Mình không có người cha giỏi giang giàu có như vậy, đành dựa vào chính bản thân mà thôi. Thi nghiên cứu sinh chính là lối thoát duy nhất của mình, muốn làm học trò thầy Trâu có gì là sai chứ? Chỉ vì cậu cũng muốn thi đỗ vào làm học trò thầy ấy, vậy vị trí đó là dành riêng cho cậu còn mọi cố gắng của người khác đều thành trò cười sao?

- Cố gắng? Nụ cười của cô càng thêm giễu cợt. Theo cậu, phải cố gắng ra sao? Chẳng ai cản cậu làm nghiên cứu sinh với giáo sư Trâu, nhưng sao cậu lại cho rằng gây khó dễ cho tôi, để tôi rút lui không cạnh tranh nữa thì vị trí đó sẽ thuộc về cậu?

Đàm Thiếu Thành đáp:

- Mình chẳng hiểu cậu nói gì cả, nhưng chưa đến phút cuối cùng, mình sẽ không từ bỏ đâu.

Tư Đồ Quyết nghiên rằng:

- Cậu không nhận thì thôi, hóa ra kẻ lén la lén lút nấp sau bụi cây hôm đó chính là cậu. Tôi nói cho cậu biết, càng những kẻ đề hèn xấu xa như cậu, càng khó đạt được sở nguyện.

Đàm Thiếu Thành đã không kìm nổi nước mắt:

- Tư Đồ Quyết, cậu đừng khinh người quá đáng thế!

- Nụ cười...

Tư Đồ Quyết còn đang trút giận đã bị Diêu Khởi Vân xen vào quát lên:

- Nói đủ chưa, anh còn phải nói bao nhiêu lần em mới chịu tin hả, chuyện này không phải cô ấy nói, mà là....

- Là anh.

Giọng nói bình tĩnh này khiến Tư Đồ Quyết sững ra trong giây lát rồi mới quay phắt lại.

Người lên tiếng lại là Tam Bì, kẻ đứng ngoài vòng thị phi.

- Là anh?

Tư Đồ Quyết nghi hoặc nhìn Tam Bì.

Tam Bì bứt rứt đi qua đi lại mấy bước:

- Anh dặn Diêu Khởi Vân đừng nói với em là anh bảo, sợ em giận. Thật ra anh không có ác ý gì đâu, chẳng qua anh chỉ muốn nhắc nhở cậu ta rằng Trâu Tấn chẳng phải kẻ tốt lành gì hết. Anh không nghĩ hai người lại để bụng như vậy... Xin lỗi nhé, cả Thiếu Thành nữa, cho anh xin lỗi. Nhưng anh chẳng hiểu mọi người vất óc nghĩ cách thế nào lại chạy tới nhờ ông ta?

- Anh làm sao biết được chuyện tối hôm đó chứ?

Tam Bì không phải sinh viên dược, cũng chẳng nghe nói có quan hệ gì với Trâu Tấn, cô thật không ngờ anh lại dính dáng tới chuyện này.

Tam Bì đáp:

- Tư Đồ, em đừng hỏi nữa, miễn là em biết không phải Thiếu Thành làm là được rồi. Mọi người đều là bạn bè cả, việc gì phải cãi nhau căng thẳng thế này, chỉ là hiểu lầm thôi mà.

Tiểu Căn cũng hấp tấp chen vào:

- Hóa ra hai người cãi vã chuyện này à. Tư Đồ, là mình không nói rõ cho cậu biết, đúng là mình nói với Đàm Thiếu Thành, nhưng đó là chuyện của mấy ngày sau cơ, lúc đó cô ấy mới ở quê lên.

Tư Đồ Quyết như bước hụt chân, thần trí rối loạn cả lên, bao giọng nói on gong vang lên tai nhưng cô chỉ thấy hoảng hốt, cô nhìn Ngô Giang cầu cứu, anh chỉ cúi đầu đàng hăng rồi bối rối gật đầu.

Lần này hay rồi, kẻ tiểu nhân hèn hạ mà cô lớn tiếng khẳng định lại chỉ là người bị hàm oan, lửa giận bùng bùng trong lồng ngực cháy đến thiêu đốt bản thân thành tro bụi, rốt cuộc cô mới đáng ghét, vô cớ sinh sự, ngậm máu phun người, làm trò cười cho mọi người. Dù cô rất ghét Đàm Thiếu Thành, khẳng khẳng nhận định rằng cô ta làm, nhưng sự thật đã rành rành trước mắt, là cô ngờ oan cho cô ta.

Đàm Thiếu Thành vẫn im lặng, nước mắt rùng rùng trên mặt.

- Em xin lỗi người ta đi.

Cô còn đang ngăn người ra, Diêu Khởi Vân đã ghé tai giục. Tư Đồ Quyết hít một hơi thật sâu rồi ương ngạch ngoảnh mặt sang bên, đẩy về buồng bình.

Anh thở dài, bước lại mặt Đàm Thiếu Thành:

- Thiếu Thành, anh thay mặt Tư Đồ Quyết nhận lỗi với em. Thật ra chuyện này đều là lỗi của anh, nếu anh nói rõ với cô ấy

từ trước, hẳn sẽ không thành ra thế này. Anh thật sự xin lỗi em.

Đàm Thiếu Thành thần thờ nhìn **Tư Đồ Quyết**:

- Không cần đâu.

Nói rồi cô ta rảo bước quay về phòng để lấy đồ của mình, mọi người cũng lục tục theo sau.

Xung quanh **Tư Đồ Quyết** chợt trở nên yên tĩnh, cô lẳng lẳng lén ra một góc khuất nhất phòng rồi ngồi xuống. cũng không hẳn là “lén” vì giờ đây chẳng ai chú ý đến cô nữa, vậy cũng tốt, cô có thể một mình hít thở.

Trong góc khuất, cô nhìn thấy những bóng dáng quen thuộc lần lượt ra về, rốt cuộc mọi người đều ra về cả. Chợt có người ngồi xuống trước mặt cô, vỗ vỗ vai cô như mọi khi.

- Xin lỗi nhé, hôm nay em lại làm loạn cả tiệc sinh nhật của anh rồi.

Nghe giọng mình, cô cũng thấy hơi lạ lẫm. Không phải không ân hận, nhưng cô chẳng thể nào thốt ra tiếng xin lỗi trước mặt **Đàm Thiếu Thành** cho được.

Ngô Giang phẩy tay:

- Nói vậy làm gì? Em không sao chứ? Anh thấy cũng chẳng phải chuyện gì ghê gớm cả, em đừng nghĩ ngợi nữa, về nhà ngủ một giấc là quên ngay ấy mà. Đi, chúng mình về nhà nào.

Tư Đồ Quyết lắc đầu:

- Em thấy trong lòng nặng nề lắm, nghẹt cả thở. Anh cứ về trước, không chú **Ngô** và dì **Trần** ở nhà vẫn đợi anh cắt bánh

gato đẩy, để em ngồi một mình thêm lát nữa đi.

- Mọi người về cả rồi, anh sao để em lại được chứ. Mẹ anh mà biết, không đánh anh mới lạ.

Ngô Giang nói “mọi người về cả rồi” khiến Tư Đồ Quyết bàng hoàng. Cô khó nhọc lên tiếng:

-.. Anh ấy....cũng về rồi sao?

- Ừm, hình như là đưa Đàm Thiếu Thành về rồi. Em đừng nghĩ vớ vẩn nữa, tính tình em nóng nảy thế, dù sao cũng phải có người ra mặt thu xếp hộ em chứ hả?

- Anh cũng về đi, em quen khu này lắm, chút nữa em tự về được mà.

Tư Đồ Quyết ủ rũ chốc lát rồi bắt đầu giục Ngô Giang về. Thoạt đầu Ngô Giang không chịu, nhưng trước thái độ cương quyết của cô, anh đành nhượng bộ, dặn đi dặn lại mấy câu rồi để cô lại một mình.

Tư Đồ Quyết cũng không biết mình đã ngồi bao lâu, rất nhiều đồng hồ trong quán reo chuông inh ỏi, nhưng cô chẳng muốn nhìn giờ. Cô không có khái niệm về thời gian, người ta sẽ không thấy cô độc nhường này. A Nguyên đã rót thêm nước cho cô đến ba lần, dần dà, trong quán cũng chỉ còn lác đác.

Cô gối đầu lên cánh tay mình đặt trên bàn. Biết cô đến dự sinh nhật Ngô Giang, lại có cả Diêu Khởi Vân nên muộn thế này mẹ cô vẫn chưa gọi điện tới.

Anh ấy đưa cô ta đi đâu?

“Đằng sau thời gian” chỉ còn lại mình cô.

Bị giọng nói thì thầm bên tai đánh thức, Tư Đồ Quyết mới nhận ra mình đã ngủ gục, cô bừng mở mắt, thấy Diêu Khởi Vân đã ngồi trước mặt, tưởng mình đang nằm mơ.

- Em quá đáng lắm hả?

Cô lại gục đầu xuống cánh tay, nhìn Diêu Khởi Vân. Trong mơ, anh chẳng húc hoặc với cô nữa.

- Ừm.

Câu trả lời điển hình của Diêu Khởi Vân.

- Vậy anh cứ kệ em đi.

- Ừm.

- Đã vậy sao anh còn không đi?

- Đi đây.

Nói vậy, nhưng hồi lâu anh vẫn ngồi im không động đậy.

Tư Đồ Quyết lẩm bẩm:

- Lại nói một đằng làm một nẻo.

Diêu Khởi Vân nói:

- Những chuyện anh nói đều phải làm lúc tỉnh.

- Còn bây giờ?

- Tối nay uống bia rồi, mấy chuyện đó đâu có tính.

Anh cúi xuống hôn cô, nụ hôn đượm vị bia thoang thoảng. Tư Đồ Quyết nghĩ mình tử lượng không cao, một chút này cũng đủ say rồi. Sau cùng cô đứng dậy, mặc kệ hết thấy ôm chầm

lấy Diêu Khởi Vân, vòng tay siết chặt lưng anh, cảm thấy bàn tay anh cũng đang ve vuốt tấm lưng cô.

- Sao anh biết em đợi anh ở đây?

- Em nói xem? Tư Đồ Quyết, anh thích nhìn dáng em ngủ.

CHƯƠNG 33: CHỈ TRÁCH EM QUÁ NGÂY THƠ

Diêu Khởi Vân nói, anh thích nhìn dáng vẻ cô lúc ngủ.

Sau khi về nhà, Tư Đồ Quyết chui tuột vào trong buồng tắm đóng cửa lại. Cô đứng nhắm mắt trước gương, muốn trông thấy dáng vẻ mà anh thích ngắm rất cuộc ra sao. Tiếc rằng cô hết nhìn bộ dạng mình thì hí mắt quái đản đứng trước gương, lại thấy tối sầm cả lại vì nhắm tịt mắt. Cứ như vậy, cô cũng hơi nản lòng, e rằng vĩnh viễn sẽ không được trông thấy dáng vẻ mình khi ngủ. Hoặc có thể nói, cô sẽ chẳng bao giờ có được dáng vẻ anh mong đợi trong lúc tỉnh táo.

Thực ra, cô hiểu ý anh. Nhớ lại những giọt lệ của Đàm Thiều Thành cùng ánh mắt kinh ngạc của bạn bè hôm đó, cô cũng thấy mình nhe nanh múa vuốt, ý thế ép người vậy là sai. Anh đi rồi quay lại cũng là bất đắc dĩ, bởi còn yêu cô nên không nỡ đi thẳng, nhưng cuối cùng cũng có chút thất vọng vì cô.

Dọc đường về cả hai đều im lặng, chẳng ai muốn nhắc lại vụ cãi vã vừa nãy. Vừa về tới nơi, cha mẹ cô đã đi nghỉ cả, chỉ có mỗi cô Diêu nghe tiếng kẹt cửa bèn dậy khoác áo ra xem. Đánh răng rửa

mặt tắt đèn xong, Tư Đồ Quyết vẫn trần trọc trên giường như cá trên chảo mỡ. Thà như trước kia, hai người cãi lộn đến đỏ tía tai, tiếng bác tiếng chửi chọi nhau chan chát còn hơn. Đôi bên cứ song song im lặng thế này cô không chịu nổi, càng chẳng chịu được sự im lặng này kéo dài mãi đến bình minh.

Cô không nén nổi, chỉ nôn nóng muốn trò chuyện cùng anh. Hàng ngày, phòng anh thường không khóa trong. Có lúc cũng lạ, người ta càng muốn cẩn thận đề phòng lại càng phải làm ngược lại. Chính anh cũng từng nói: hễ khi nào chốt chặt cửa, ấy là lúc bên trong có chuyện mờ ám. Lúc trước cô từng trêu anh là “lạy ông tôi ở bụi này”, nhưng thực sự trong sạch thì nào sợ gì kẻ khác nghĩ quàng nghĩ xiên, cả nhà chỉ có mình cô hay tùy tiện vào phòng không khóa cửa thôi.

Trong phòng tối mịt, Diêu Khởi Vân đã thiếp đi, cảm thấy có người vào mới chợt giật mình tỉnh giấc. Anh hỏi giọng khàn khàn:

- Tư Đồ Quyết, em uống nhầm thuốc à....Có chuyện gì vậy, sao chân em lạnh thế?

Khi bàn tay lạnh lạnh của anh nắm chặt lấy chân cô ủ cho ấm lại, Tư Đồ Quyết chợt thấy mình chẳng muốn nói gì nữa. Còn thứ ngôn ngữ nào chân thành hơn được da thịt dán chặt vào nhau? Cô chỉ muốn móc tim mình cho anh nhìn tận mắt sờ tận tay, xem đây, đây chính là trái tim cuồng nhiệt của em.

Thoạt đầu Diêu Khởi Vân còn tránh né:

- Suyt, đừng quậy, sắp hai giờ rồi, cẩn thận cha mẹ em nghe thấy đấy.....

Lúc cha mẹ cô có nhà, bọn họ rất hiếm khi làm bừa vì quá nguy hiểm, vả lại nửa đêm nửa hôm, chỉ một tiếng động nhỏ cũng có thể bị phát hiện. Nhưng lúc này Tư Đồ Quyết cứ sẵn tới, bất chấp tất cả, mãi rồi anh cũng chẳng buồn bắn khoăn nhắc nhở cô nữa. Hai người ngẫu nhiên ăn tươi nuốt sống nhau, bao lời muốn nói đều hóa thành ngôn ngữ cơ thể cuồng nhiệt, quẩn quýt như vậy, xâu sắc như vậy, tựa hồ nhờ đó người kia có thể cùng sinh sôi theo cốt tủy của mình, giống như một cặp sinh đôi dính liền, nếu tách ra thì sẽ chết.

Tư Đồ Quyết chẳng biết mọi người đang ngủ liệu có nghe thấy tiếng động khả nghi nào không, cô chợt nảy ra một ý nghĩ điên cuồng: nếu bây giờ cha mẹ biết được bắt quả tang tại trận cũng hay, như vậy đỡ được bao nhiêu quá trình và bắn khoăn có nghĩa lẫn vô nghĩa. Cha mẹ cô khó mà chấp nhận được ngay, nhưng sớm muộn rồi cũng sẽ xuôi thôi. Con gái rệu của họ đã lén lút với Diêu Khởi Vân không chỉ một mà rất nhiều lần, cô khẳng khẳng muốn ở bên anh, đây chính là sự thật duy nhất. Chờ đợi chờ đợi, nghĩ tới chặng đường tương lai còn dài dằng dặc, còn bao nhiêu biến cố, cô chẳng đợi nổi.

Có một khoảnh khắc cô cảm thấy suy nghĩ của anh giống cô, về kích động của anh thấp thoáng sự kiên định bất chấp tất cả. Nhưng khi bọn họ đắm chìm vào cùng định thần lại, thấy màn đêm vẫn phẳng lặng mượt mà như lụa - tấm lụa mát lạnh đó phủ lên người, đánh thức những kẻ từ chín tầng mây rớt xuống, khuyên họ đừng thất vọng.

- A Quyết, đợi ba năm nữa chúng mình tốt nghiệp rồi, anh sẽ nói với cô chú Tư Đồ xin cưới em. Dù họ nghĩ sao anh cũng sẽ chứng minh cho họ thấy, anh không để em phải chịu khổ đâu.

Tay anh nắm chặt lấy tay cô, kiên định mà mạnh mẽ, có điều lúc khẽ khàng siết tay anh, trong lòng cô lại buồn bã.

Ba năm. Đối với một cô gái trẻ như cô, đó là một khái niệm xa xôi biết mấy, dằng dặc đến mơ hồ, tựa rằng núi trùng trùng trải ra trước mặt vậy, nhìn lên chỉ thấy sương khói mịt mù, không sao hình dung được.

Sau bữa sinh nhật Ngô Giang, mãi đến hôm thi nghiên cứu sinh cô mới gặp lại Đàm Thiếu Thành. Rất tréo ngoe, số báo danh của cô ta lại ở ngay trên cô, nên ngồi theo thứ tự, chỉ cần ngẩng đầu cô đã trông thấy tấm lưng thẳng đuồn, bờ vai gầy mỏng, cùng mái tóc đuôi ngựa được buộc rất chặt bằng một sợi thun đen. Chính Tư Đồ Quyết cũng không hiểu sao mình lại quan sát cô ta kĩ đến vậy. Mấy buổi gần đây cô ta vẫn nghỉ học, nghe nói bị ốm. Theo nguồn tin mà

mấy bà tám của lớp hóng được thì cảnh khổ vẫn đeo đẳng cô ta không dứt, ban đầu là nhà có chuyện, trở về chỉ kịp dự tang cha, vất cả lắm mới lại lên trường thì lại đổ bệnh, người gầy như que củi. Tuy hàng ngày Đàm Thiếu Thành không mấy thân thiết với ai, nhưng con người ta đa phần chỉ ghen ghét với những người tầm tầm như mình, ai lại đi so đo với một người có sộ phận bi thảm như nhân vật trong phim “Tri âm” làm gì?

Lúc giám khảo phát giấy, Đàm Thiếu Thành quay xuống chuyên giấy thi, Tư Đồ Quyết bèn ngượng nghịu nhìn lảng ra chỗ khác. Cô vốn là kẻ quang minh chính đại, họa hoằn lắm mới làm mấy việc “hỗ thẹn”, nhất là hành động lén lút thậm thụt thế này. Nhưng Đàm Thiếu Thành vẫn thản nhiên đặt tờ giấy xuống, chẳng nhìn cô thêm một lần nào nữa.

Chuông tính giờ vừa reo, Tư Đồ Quyết bèn hít vào một hơi thật sâu, tập trung chú ý vào giấy thi. Vốn thích thi cử, lần nào thi cũng chuẩn bị rất kĩ, Tư Đồ Quyết hiếm khi thi trượt, vả lại đối với vô mỗi kì thi chính là một cơ hội để chứng minh nỗ lực và năng lực bản thân. Chẳng qua dạo này vì chuyện cãi vã với Diêu Khởi Vân cùng vụ hiểu lầm với Đàm Thiếu Thành sau đó mà tâm trạng cô hơi xáo trộn, lòng đầy tâm sự nên chuyện thi nghiên cứu sinh đành gác qua một bên. Có điều cũng chẳng mấy lo lắng, nói cho cùng thi thố chỉ để bằng chị bằng em mà thôi, cứ bình tĩnh là qua tuốt.

Tư Đồ Quyết đếm từ một đếm bảy, bắt đầu làm bài. Chợt Đàm Thiếu Thành đằng trước bưng miệng ho lên húng hắng. Cô ta bệnh thật hay sao? Tư Đồ Quyết nghi hoặc: lẽ nào trên đời thực có chuyện uất quá mà trở thành bệnh? Vì sao dù hôm trước có buồn bực phát điên, hôm sau cô vẫn trông khỏe khoắn như thường? Mặc kệ cô ta đi! Ngay lúc đầu Tư Đồ Quyết đã xem qua đề thi một lượt, chẳng hiểu sao đề thi lần này rất lắt léo, khiến người ta thấy quen quen nhưng không sao tìm nổi đáp án, cô cứ phải đọc lại mới hiểu ý câu hỏi, nhất là càng xuống dưới đề bài càng thêm mơ hồ. Cô muốn xem kẻ ngồi trước mặt mình như không khí, nhưng trong “không khí” vẫn có những thứ ảnh hưởng đến cô, tiếng khò khè khe khẽ trong cổ họng cố nén cơn ho, tấm lưng gầy đến mức độ lộ cả cột sống. Nghe thấy tiếng lật giấy loạt soạt, Tư Đồ Quyết thầm nghĩ: tiến độ làm bài của cô ta nhanh hơn mình rồi sao? Đang lúc nóng, cây bút máy cô vẫn dùng quen lại dở chứng, mỗi lần dừng bút là vón cục lại, khiến cô chỉ muốn quăng phéng bút ra cửa sổ, đổi cây khác cho rồi. Nhưng mấy cây khác ngồi lại quá nhỏ, thấy cũng khó chịu....

Vừa ra khỏi phòng thi, thấy Diêu Khởi Vân gọi tới hỏi thăm tình hình làm bài, cô liền ầm ức than thở một hồi. Xem như cô giờ tính tiểu thư vì làm bài không ưng ý, anh chỉ an ủi mấy câu rồi nói luôn: tối nay Tam Bì mời cơm, có định đi hay không?

- Không đi!

Tư Đồ Quyết đáp liền, chẳng buồn nghĩ ngợi. Hôm qua Tam Bì cũng đã bắn tin qua Ngô Giang cho cô biết việc này. Ý anh là lần trước mình gây rắc rối khiến sinh nhật Ngô Giang mất vui nên tự bỏ tiền túi ra mời khách, gọi cho cả cô và Đàm Thiếu Thành, để hai người nể mặt mọi người mà ngừng căng thẳng với nhau, bỏ qua chuyện này đi.

Từ Diêu Khởi Vân, Tư Đồ Quyết đã xác minh được Tam Bì đúng là kẻ ton hót với anh chuyện cô tới nhà Trâu Tấn, anh ta chỉ khuyên để Khởi Vân lưu ý, còn nhất định không chịu tiết lộ nguồn tin. Kẻ cố chấp như Khởi Vân cũng có những nguyên tắc riêng, người ta kể gì với mình, bất kể có tin hay không, anh cũng chưa chắc đã đi nói cho đương sự biết dù đương sự đó là cô đi nữa. Anh hiểu tính tình cô, cũng chẳng muốn Tam Bì khó xử, đâu ngờ cuối cùng mọi chuyện lại rối tung cả lên.

Tuy đã hòa giải cùng Khởi Vân, không nhắc lại mấy chuyện đó nữa, nhưng đối với Tam Bì cô vẫn không khỏi dè chừng. Mọi ngày cô đối với anh ta không tệ, lúc anh thất tình, chán đời than vãn đến mức bạn bè bên cạnh phát phiền, chỉ có cô kiên nhẫn nghe anh kể lể từ đầu đến cuối rồi tìm lời an ủi. Giờ đây, ngoài mặt anh ta vẫn tươi cười nhưng cô đã chẳng chịu nổi tâm địa của kẻ nhắc Khởi Vân nên “lưu ý” này nữa. Vả lại vì sao anh ta biết được vẫn còn là bí ẩn, ngày nào còn chưa tìm ra nguyên nhân, ngày đó cô còn thấy bứt rứt khó chịu, tựa hồ bị một ánh mắt âm thầm theo dõi phía sau

lưng. Còn Đàm Thiếu Thành và cô vốn đã chẳng phải bạn bè thì nói gì tới chuyện nối lại quan hệ, có mời cơm cũng chẳng giải quyết được chuyện gì, chỉ diễn được màn kịch vờ vĩnh vô vị mà thôi.

“Tam bì cũng có ý tốt thôi, em không muốn làm bạn với anh ấy nữa sao?” Khởi Vân thở dài nói.

Tư Đồ Quyết cũng nghiêng rằng cố nén tiếng “Phải”, vội đáp: “Cứ bảo là em đau đầu phải ở nhà nghỉ ngơi, anh thích đi thì đi đi.” Nói xong cô liền cụp máy.

Về tới nhà, cha cô vẫn bận dự lễ kỷ niệm Cửu An Đường tròn mười lăm năm thành lập nên vắng mặt, chỉ có mẹ tranh thủ ăn cơm cùng cô. Thấy con gái ăn được tí chút đã buông đũa, mẹ cô nhớ tới bài thi nghiên cứu sinh hôm nay bèn hỏi thăm tình hình. Tư Đồ Quyết chỉ lắc đầu.

“Phàm chuyện gì có chuẩn bị thì nên, không chuẩn bị thì đừng hòng, dù thi cử ra sao thì cũng phải gặp thầy giáo trước, vậy sẽ yên tâm hơn chứ. Giáo sư Cao tốt tính lắm, năm xưa thầy cũng dạy mẹ, nghiên cứu sinh của thầy nhất định là chất lượng, con muốn thi vào đó thì cha mẹ cũng nên ngỏ ý trước với thầy.” Bà Tiết đưa cho cô một tấm card, nhẹ nhàng nói:

- Con dành thời gian tới gặp thầy Cao chút đi, có cần mẹ đi cùng không?

Tư Đồ Quyết liền nhăn mũi đẩy tấm card lại:

- Thầy ấy chẳng thích bày vẽ đâu, thế này giống như là đi cửa sau ấy, con không muốn!

Bà Tiết bực bội mắng cô tính khí trẻ con không biết cư xử, nhưng cô vẫn khăng khăng chẳng chịu vâng lời. Không lay chuyển được nỗi đứ con gái kiêu ngạo của mình, bà chỉ biết lắc đầu.

Theo cô thấy, lệ đến nhà thầy cô kiểu biểu xén để đổ vào làm nghiên cứu sinh cũng hết như luật ngầm đối tình lấy điểm giữa thầy giáo với nữ sinh. Đành rằng chuyện này vẫn có nhan nhản nhưng đó là chuyện của người khác, họ làm vậy cô cũng mặc kệ, có điều cô không thể làm thế. Những ngày công bố kết quả càng gần, đám bạn học lại càng nhiều người bàn tán về chuyện này. Sinh viên trường cô vẫn cạnh tranh ráo riết với nhau để được tuyển thẳng lên thạc sĩ, trong đó khoa Dược là ác liệt nhất.

Nếu Trâu Tấn họa hoàn hảo mới hướng dẫn thạc sĩ khiến phần lớn mọi người chỉ biết ngậm ngùi ao ước thì muốn đổ vào làm đệ tử giáo sư Cao Hạc Niên lại chỉ cần cố gắng đạt được thành tích nhất định. Nói vậy nhưng làm không phải dễ, bởi rất nhiều người vẫn chẳng với tới được. Vả lại nghe nói giáo sư Cao và Trâu Tấn đều lựa chọn nghiên cứu sinh rất nghiêm khắc, những học sinh không thuộc hàng top đừng hòng chen chân vào được. Hạnh kiểm, thành tích học tập và thi đua của Tư Đồ Quyết đều dẫn đầu, nhưng vừa rồi làm bài không vừa ý khiến cô cũng hơi hoang mang. Nếu

thật sự thi rớt, kéo tuột điểm xuống, có khi lại tụt ba bậc chứ chẳng đùa, vả lại không chừng còn có những đối thủ ưu tú khác ở bên ngoài trường khiến giáo sư Cao phải cân nhắc, chỉ cần sênh ra chút là đã trượt khỏi danh sách rồi.

Lúc quyết định đổi ý thi vào làm đệ tử giáo sư Cao, cô cũng đã gửi thư điện tử cho thầy nhưng vẫn chưa thấy hồi âm. Trong khi chờ đợi, cô cũng hơi băn khoăn: thầy Cao hay Trâu Tấn đều là người của khoa, đồng thời là những chuyên gia đầu ngành. Chẳng nói Trâu Tấn, nếu cả bên giáo sư Cao cũng trượt nốt thì dù có thuận lợi làm nghiên cứu sinh cô vẫn ảm ức. Bà Tư Đồ đã mấy lần trách cô không hiểu nhân tình thế thái, chuyện gì đáng thì phải làm thôi, muốn sang song ắt phải bắc cầu Kiều. Rất lâu sau, đến cô cũng thấy bức email của mình gửi cho thầy thật quá ạm bạc, còn e rằng như vậy không được lễ độ lắm, nhưng cô vẫn không có ý định “chùa thầy”. Có điều chắc cô phải tới thăm giáo sư Cao, để đạt nguyện vọng muốn thi vào làm nghiên cứu sinh của thầy. Dù sao trước khi theo mệnh trời cứ nên làm hết sức mình, nếu cuối cùng thật sự không được thầy chấp nhận, cô sẽ chẳng hề oán thán.

Nghĩ vậy, cô bèn gọi điện cho giáo sư Cao. Sau khi được chấp thuận, cô liền tới gặp thầy ở phòng làm việc. Thầy Cao Hạc Niên là vị giáo sư già nổi tiếng ở khoa, sau khi về hưu, rời khỏi vị trí lãnh đạo khoa, ông được mời trở lại làm nhiệm vụ giảng dạy, có thể nói trong lĩnh vực giáo dục, ông cũng rất có kinh nghiệm. Hồi năm thứ

ba, cô đã được thụ giáo ông hai môn Sinh vật học và Dược dụng thực vật. Ai nấy đều biết giáo sư Cao đức cao vọng trọng, kiến thức uyên thâm, tiếc rằng ông nói tiếng phổ thông còn pha quá nhiều giọng quê mình nên hết cả một kì cô và đám bạn cùng lớp chỉ nghe câu được câu chăng.

May mà nội dung thi chủ yếu nằm trong giáo trình, thầy Cao cũng không làm khó sinh viên, ra đề ngắn gọn và súc tích nên mọi người mới qua truông trot lọt. Có thể nói giáo sư Cao và Trâu Tấn giờ đây đang như mặt trời chính ngọ, nổi tiếng như cồn nhưng sự cần mẫn và chuyên nghiệp của thầy Cao cũng được toàn thể giáo sư và sinh viên vô cùng kính trọng.

Giáo sư Cao vẫn hiền hòa như vậy, vừa vào cửa đã kêu cô ngồi xuống rồi hàn huyên chuyện gia đình mấy câu. Ông hệt như một bề trên đôn hậu, chẳng hề có vẻ ta đây. Hiểu ra mục đích tới thăm của cô, ông bèn khiêm nhường cảm ơn cô đã tỏ ý muốn làm đệ tử của mình rồi nói:

- Hồ sơ của em, thầy đã xem qua rồi. Em rất ưu tú, những sinh viên xuất sắc như vậy....dù muốn ghi danh vào làm nghiên cứu sinh của phó khoa Trâu Tấn cũng rất có hi vọng mà.

Tư Đồ Quyết ngẩn người rồi nhoẻn cười, cố làm vẻ tự nhiên:

- Thầy Trâu bận nhiều việc lắm ạ, em thấy làm học trò của thầy sẽ học hỏi được nhiều hơn.

Giáo sư Cao xoa xoa mái đầu bạc phơ của mình, cười nói:

- Thầy cũng thích các sinh viên ưu tú, nhưng thầy già mất rồi, còn giáo sư Trâu trẻ tuổi, tài năng đương chín, em vẫn quyết định làm học trò ông lão này sao?

- Tất nhiên rồi ạ, em chỉ sợ thầy chê thôi.

Tư Đồ Quyết vội gật đầu.

- Thầy hết sức hoan nghênh, đồng thời cũng rất tin tưởng vào thành tích của em. Em có tư chất lắm, chỉ cần cố gắng lên dĩ nhiên sẽ thên thang tiền đồ thôi. Ngành y nước ta đang rất cần sức trẻ. Hậu sinh khả úy mà, tốt lắm, tốt lắm.

Theo ý giáo sư Cao, có lẽ chỉ cần thành tích của cô đạt tiêu chuẩn là được. Tư Đồ Quyết xin phép ra về, một lòng một dạ chờ công bố thành tích.

Lúc có kết quả, cô cứ bị Khởi Vân chê là sợ bóng sợ gió, tuy không dẫn đầu nhưng cô cũng xếp thứ ba, cộng thêm điểm số trước đó, vẫn giữ được ưu thế nổi trội. Cô thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu tập trung chuẩn bị cho vòng phỏng vấn cuối cùng. Danh sách những người được tuyển thẳng làm thạc sĩ có gần năm mươi, cuối cùng lọt vào phỏng vấn chỉ được mười người, trong số đó có Đàm Thiếu Thành. Mười người vào vòng phỏng vấn chỉ chọn lựa lấy sáu nên cũng rất căng thẳng, không thể coi nhẹ.

Tối hôm thi, lấy có tới trường ôn tập, cô kéo Khởi Vân tới “**Đằng sau thời gian**” ngồi. Giờ đây cô chẳng muốn động tới bất cứ cuốn sách nào nữa, chỉ muốn thả lỏng bản thân triệt để. Có điều tay Diêu Khởi Vân đó vẫn buộc cô phải dùng tiếng anh tự giới thiệu thêm lần nữa, cô coi anh như giám khảo, nói nói một hồi bắt đầu phá lên cười, hai người lại đùa giỡn một chặp. Chợt thấy di động reo chuông, cô rút ra nhìn, hóa ra là Trâu Tấn. Tư Đồ Quyết giật thót mình, không hiểu ông ta tìm mình có việc gì, có điều cô chẳng có gì để nói với ông ta cả, bèn ngắt luôn cuộc gọi.

- Ai thế?

Diêu Khởi Vân vừa uống nước vừa hỏi.

Tư Đồ Quyết chẳng buồn xóa nhật kí gọi, liền đưa luôn cho anh xem. Đúng lúc điện thoại reo lên lần nữa, lại vẫn là ông ta. Có điều ông ta cũng là kẻ biết mình biết người, cuộc gọi thứ hai nhanh chóng được ngắt.

- Ông ta tìm em làm gì thế? Em không nghe à?

Diêu Khởi Vân hỏi giọng lãnh đạm.

- Em không nghe đâu.

- Em không định thi vào làm nghiên cứu sinh của ông ta thật sao?

- Đương nhiên, hôm đó đâu phải em nổi nóng bốc đồng nói với Đàm Thiếu Thành vậy đâu.

Tư Đồ Quyết nhăn mặt làm hề:

- Có điều không thi cũng chưa chắc đã tới lượt cô ta. Đến lúc cô ta vừa đau lòng, vừa mất phương hướng, anh nhớ đi an ủi vỗ về người ta nhé.

Dứt lời, nhận ra Diêu Khởi Vân đã sầm mặt xuống, cô vội cười nói:

- Anh sao thế? Em đùa thôi mà.

Diêu Khởi Vân đột ngột thò tay ra thọc lét cô, chọc cho cô cười ré lên, vừa chọc vừa cười nói:

- Khéo thật, anh cũng chỉ đùa thôi. Tư Đồ Quyết, xem em còn láo nữa không nào.

Buổi phỏng vấn hôm sau thuận lợi đến bất ngờ, trưởng ban giám khảo là Trâu Tấn, giáo sư Cao và sáu thầy giáo bộ môn khác cũng nằm trong ban giám khảo. Trâu Tấn phỏng vấn cô về chuyên ngành, ông ta rất chí công vô tư, cô cũng đã chuẩn bị sẵn tư thế sẵn sàng, đôi bên đối đáp trôi chảy.

Có điều sự thực lại một lần nữa vượt xa tưởng tượng của cô. Buổi phỏng vấn mà cô hết sức tự tin và hài lòng cô chỉ đạt 13,5 điểm, còn Đàm Thiếu Thành lưỡng cuống nói ấp a ấp ứng lại đạt

được đến 19,5, thiếu 0,5 nữa là đạt tuyệt đối. Điều này chẳng những khiến cô kinh ngạc mà còn hết sức buồn bực vì chênh lệch điểm số quá lớn. Thật không hiểu nổi cô đã mắc lỗi ở đâu: Phát âm tiếng anh sai sao? Có nhẽ đâu thế. Hay kiến thức chuyên ngành không đúng? Cô về mở sách ra so thấy chẳng sai gì cả. Vậy là phong thái lúc phỏng vấn sau? Có thể không nhỉ? Cô không khỏi liên hệ kết quả này với hai cú điện thoại của Trâu Tấn tối hôm trước.

Thật đáng tởm. Chẳng qua cô chỉ phần nộ bất bình trong chốc lát rồi nguôi, thắng rất nhiều lần không có nghĩa là lần nào cũng phải thắng. Mà thôi, quan trọng nhất là phân hạng trước khi tính tổng điểm, tuy điểm vấn đáp không cao lắm nhưng tổng điểm cô vẫn trội hơn hẳn trong số mười người lọt vào phòng phỏng vấn, còn Đàm Thiếu Thành xếp thứ hai. Cô thầm nghĩ với số điểm của cô ta, rất có thể cả hai người đều được giáo sư Cao chọn, đồng nghĩa với việc bọn họ lại phải làm việc cùng nhau dưới trướng một vị giáo sư thêm hai ba năm nữa. Công bằng mà nói, đây đúng là một điều chẳng dễ chịu gì. Tư Đồ Quyết bắt đầu nghĩ thật ra nếu Trâu Tấn thu nhận Đàm Thiếu Thành cũng hay, đúng là thầy nào trò nấy.

Tư Đồ Quyết có số điểm cao nhất, được tuyển thẳng vào học thạc sĩ nên cũng nở mày nở mặt ở nhà mấy hôm. Chẳng những mẹ cô mừng rỡ mà ngay cả đến người bạn tối mắt tối mũi như cha cô cũng gật đầu đồng thuận để cô tiếp tục học lên. Bà Tiết còn to nhỏ với cô rằng: trước mặt bạn hàng, cha cô luôn khoe con gái thế này

thế kia, kì cho người ta phải hùa theo khen ngợi mới thôi. Nhưng ở nhà, để Tư Đồ Quyết khỏi kiêu ngạo nên ông cứ chê con gái học hành chẳng ra sao khiến cô tức tối nói ông chẳng hiểu gì chuyện trên trường trong lớp.

Nói ông Tư Đồ chẳng hiểu gì chuyện trên trường trong lớp cũng không phải. Tuy ông không ở trường cô, nhưng ít lâu sau, Cửu An Đường và khoa Dược lại hợp tác với nhau về phương diện nghiên cứu khoa học, có điều chuyện này mãi tới khi tham gia lễ kỉ niệm mười lăm năm thành lập công ti cô mới hay.

Với ông Tư Đồ Cửu An, lễ kỉ niệm mười lăm năm thành lập Cửu An Đường không chỉ là một ngày đáng nhớ mà còn là dịp để ông ôn lại mười lăm năm gian khổ lập nghiệp và tự tưởng thưởng bản thân cuối cùng đã gây dựng được cơ đồ. Sảnh tiệc hôm đó khách khứa đông nghịt, những nhân vật cốt cán của công ti và đối tác lâu năm, còn các quan chức trong nhiều bộ ngành quan trọng, ai nấy đều ca tụng ngợi khen, náo nhiệt vô cùng. Ông Tư Đồ nở mày nở mặt cùng vợ và hai con đứng giữa đám đông xôn xao chúc tụng, cạn hết ly này tới ly khác.

Họa hoằn lắm Tư Đồ Quyết mới thấy Diêu Khởi Vân ăn mặc chỉnh tề thanh lịch như vậy, vừa đẹp lại vừa lạ. Cô vội tranh thủ lúc mọi người không chú ý, ghé tai nói nhỏ với anh: “ Khởi Vân, anh mặc thế này đẹp lắm, em thích ghê đi.”

Diêu Khởi Vân đỏ mặt, nhìn bộ đầm cổ chữ V của cô, đáp:

- A Quyết, em mặc thế này sexy quá, anh buồn ghê đi.

Tư Đồ Quyết cười khanh khách, khiến bao ánh mắt phải đổ dồn vào. Ai nấy đều khen ông Tư Đồ thật có phúc, phu nhân vừa yêu kiều vừa sắc sảo, hai đứa con cũng như rồng như phụng, chẳng những đẹp đẽ mà còn giỏi dấn. Ông Tư Đồ đã ngà ngà say, cũng quên luôn dặn con gái ba chữ “đừng khiếm tốn”, vỗ vai Khởi Vân nói:

- Con nuôi của tôi tương lai sẽ thành bác sĩ đấy. Nói lại rồi chỉ Tư Đồ Quyết. Con gái rệu nhà tôi cũng chẳng thua ai, vừa thủ khoa đầu vào nghiên cứu sinh đấy!

Mọi người lại được dịp ca ngợi chủ tịch Tư Đồ khéo dạy con, mấy năm nữa e rằng thêm nhà sẽ bị giẫm nát cả. Cha cô cười sang sảng, “Đâu có, đâu có!”, còn ba mẹ con cô ở phía sau chỉ nhìn nhau vừa tức cười vừa bất lực.

Léo đéo theo cha đi hết chỗ này tới chỗ khác, Tư Đồ Quyết kinh ngạc bắt gặp một gương mặt khá quen thuộc. Mái tóc bạc bơ phờ phảnh tề, nụ cười nhả nhặn, kia chẳng phải giáo sư Cao hay sao? Cô vội cùng cha mẹ tới chào giáo sư. Nghe mọi người trò chuyện, cô mới biết hóa ra sản phẩm trọng điểm mới mà Cửu An Đường nghiên cứu là hạng mục giáo sư Cao tiếp nhận.

Mẹ cô bèn nhân cơ hội cười nói với giáo sư:

- Đúng là có duyên quá, Cửu An Đường được đích thân giáo sư Cao nâng đỡ, Tư Đồ Quyết nhà chúng tôi lại là học trò của thầy, quả thật “không phải người nhà không chung cửa”.

Thầy Cao cũng tươi cười:

- Bà Tư Đồ khéo nói quá, mong rằng chúng ta sẽ hợp tác thuận lợi, có điều cháu nhà mình đâu thể vào làm học trò của tôi chứ, cô ấy đã có ghê cao rồi.

Bà Tiết hơi ngớ ngàng, nhìn sang con gái cũng thấy cô cũng tròn xoe cả mắt.

- Giáo sư nói gì vậy ạ, lẽ nào Tư Đồ Quyết nhà chúng tôi....

- Không phải đâu, bà Tư Đồ yên tâm đi. Tôi chỉ tiết lộ cho các vị biết một tin mừng rằng tuy tôi rất thích các sinh viên ưu tú nhưng thầy hướng dẫn của cháu là phó khoa Trâu. Tên tuổi của phó khoa Trâu chắc hẳn mọi người đã nghe nói, đó là nhân tài kiệt xuất còn trẻ tuổi ở trường tôi đó, muốn đỗ vào làm nghiên cứu sinh của anh ấy cũng khó khăn lắm, lần gần đây nhất anh ấy nhận hướng dẫn thạc sĩ cũng đã bốn năm rồi, Tư Đồ Quyết có năng lực và may mắn lắm mới được chọn đấy!

Giáo sư Cao cười nói.

- Phó khoa Trâu ư?

Bà Tiết chẳng lạ gì cái tên này, ngoảnh mặt thấy con gái cũng ngơ ngác không kém gì mình. Bà lại tươi cười trao đổi với giáo sư Cao thêm một lát nữa rồi mới kiếm cớ kéo con gái qua một bên hỏi nhỏ.

Tư Đồ Quyết nhìn mẹ, chợt nghĩ: lẽ nào mẹ cũng biết lời đồn về những chuyện ong bướm của Trâu Tấn sao? Cô cũng không ngót than nhảm, toàn giải thích đây đâu phải ý mình, bản thân cũng chả hiểu đầu cua tai nheo gì, có điều vừa định mở miệng lại đột nhiên nhận ra: tuy mẹ cô nghi hoặc nhưng không hề tức giận.

- Chẳng phải con nói đã liên lạc với thầy Cao hay sao? Sao lại thành ra thầy Trâu?

- Con....

- Thật bất ngờ, tiếng tăm của ông ấy cha mẹ đã được nghe nhiều rồi, Trâu Tấn cũng là một nhân tài, mấy năm nay danh tiếng nổi như cồn. Thật ra giáo sư Cao cũng chẳng phải lựa chọn hàng đầu của cha mẹ, người tài giỏi đều kiêu ngạo, ông ấy quen hợp tác với những công ti lớn của nước ngoài rồi, đâu có coi Cửu An Đường ra gì. Giáo sư Cao không ngạo mạn như thế, nhưng ông ấy lại hơi già....

- Giáo sư Cao thuận miệng nói thôi, còn chưa biết thật hay không mà mẹ. Con đi toilet chút đã nhé!

Tư Đồ Quyết thầm nhủ hẳn lý do đau bụng có thể biện minh cho sắc mặt khó coi của cô.

Rảo bước chạy về phía toilet, vừa đóng cửa lại cô đã bấm số gọi cho Trâu Tấn, đối phương cũng đã bắt máy ngay lập tức.

Tư Đồ Quyết hạ giọng, cũng thả lỏng cơn giận của mình xuống. Hẳn ta thật quá vô sỉ, thậm chí bất chấp cả sự cự tuyệt của cô.

- Tôi đã nói không muốn làm nghiên cứu sinh của ông mà.

Đầu kia Trâu Tấn lên tiếng:

- Tôi nghĩ mình vẫn có tiếng nói trong việc lựa chọn và sắp xếp những sinh viên được tuyển thẳng lên thạc sĩ.

- Ông nhìn nhầm người rồi, đừng hòng đoạt được thứ ông muốn ở tôi.

Cô vốn rất ngưỡng mộ hẳn ta nhưng chính hẳn ta đã đạp đổ tất cả, đến nỗi cô chẳng thể giữ nổi chút xíu kính trọng nào nữa.

Trâu Tấn hơi chần chừ, giọng nói thấp thoáng vẻ giận dữ:

- Em coi thường người khác quá đấy, Tư Đồ Quyết ạ, em cho rằng tôi muốn gì ở em? Em muốn rề rà với lão Cao Hạc Niên đó thật à?

- Tôi thấy giáo sư Cao còn tốt hơn ông vạn lần, ít ra thầy ấy không....ít ra nhân phẩm của thầy ấy còn tốt hơn ông nhiều.

Tư Đồ Quyết đập lại.

Trâu Tấn cười khẩy:

- Tôi nói cho em biết, danh sách nghiên cứu sinh của Cao Hạc Niên đã chốt rồi, thậm chí còn trước cả tôi nữa, trong đó không có tên em đâu. Em ngờ nghệch lắm, không biết cứ sinh viên nào từng liên hệ với tôi trong đợt chọn giáo sư hướng dẫn, thì ông ta sẽ tuyệt đối không nhận sao? Thứ mà tôi ưng ý, ông ta nhất định sẽ phản đối.

Tư Đồ Quyết kinh ngạc:

- Tôi mặc kệ chuyện của các người, lẽ nào cả khoa chỉ có hai giáo sư để chọn lựa thôi sao?

Trâu Tấn đả giọng:

- Tư Đồ Quyết ơ là Tư Đồ Quyết, em vẫn chưa hiểu vì sao điểm phỏng vấn của mình thấp thế đúng không?

- Máy chuyện đấu đá giữa các người dính dáng gì đến tôi, sao lại kéo tôi vào?

Máu nóng đã bốc lên đầu cô.

- Phải, đây là lỗi của tôi. Trâu Tấn ừ ừ. Tôi nghĩ cần phải nói chuyện với em.

- Xin lỗi, tôi không muốn!

Tư Đồ Quyết gấp luôn di động lại. Lúc vén mớ tóc trước trán lên, cô mới nhận ra đầu mình dầm ùa mồ hôi.

Cô rửa mặt rồi đi ra, thấy Khởi Vân đang đứng đợi bên ngoài.

- Rốt cuộc là sao?

Ông Tư Đồ đang uống cùng mấy đồng nghiệp, cô nghe thấy có người giờ ngón tay ca ngợi:

- Nghe nói giáo sư Trâu là một nhân tài, cô Tư Đồ được ông ta coi trọng, thật là đáng nể, mấy năm nữa tốt nghiệp ra trường, Cửu An Đường khác nào như hổ thêm cánh!.

Cha cô cười ha hả.

Tư Đồ Quyết đáp lời Diêu Khởi Vân:

- Em cũng rất muốn biết là chuyện gì đây.

Ánh mắt cô vô tình chạm phải giáo sư Cao, ông ta lại gật đầu tươi cười, khiêm tốn mà hòa nhã.

Cô chợt thấy lạnh cả sống lưng.

CHƯƠNG 34: TÔI CHỈ CẦN MỘT LỜI XIN LỖI

Việc lên thẳng thạc sĩ đã suôn sẻ như mong muốn, nhưng kết quả lại nằm ngoài tưởng tượng của Tư Đồ Quyết. Sự ưu ái của Trâu Tấn dành cho mình lại một lần nữa khiến cô trở thành tiêu điểm

bàn tán của đám bạn học. Được làm nghiên cứu sinh với một vị giáo sư xuất chúng, bản thân đó đã là chuyện rất diệu kì, huống chi Trâu Tấn chọn học trò có tiếng nghiêm ngặt.

Thú vị là khi nói tới chuyện này, đa phần mọi người chẳng dị nghị gì, bởi nếu Trâu Tấn nhất định muốn nhận một sinh viên thì bất luận thành tích đầu bảng được bao nhiêu con mắt trông vào hay dựa trên những căn cứ vu vơ đoán già đoán non, dường như chỉ có mình Tư Đồ Quyết.

Kẻ hay bao biện sẽ nói:

- Ai bảo cha mẹ không cho mình gương mặt dễ coi chứ?

Lại có người sẽ phản đối:

- Dù gương mặt giống hệt như vậy, cậu có chắc có được thành tích như người ta không?

- Chắc nhà đã dốc hết bao nhiêu tiềm lực ra rồi, đầu thai đúng là phải học,

Kẻ tự cho mình am hiểu nhân tình thế thái sẽ tổng kết như thế

Nhưng dù có bao nhiêu kẻ nghĩ vậy, phần đông mọi người đều quen với việc Tư Đồ Quyết là nhân vật đứng nơi đầu sóng ngọn gió hứng chịu búa rìu dư luận rồi. Người ta luôn thích so sánh với những kẻ tầm tầm như mình hơn, còn cô lại được số phận quá chừng ưu ái. Kẻ hơn xa mình hái được trái ngọt mà mình có nhảy cao đến đâu cũng với không tới, trong niềm ước ao nhất định bao hàm cả chút cam phận. Vả lại với những người từng tiếp

xúc đều thấy cô khá tử tế, còn những lời xì xào về đời tư của giáo sư thì cũng chỉ là đồn đại thôi, chẳng thể xem thật được. Dù sao thì Tư Đồ Quyết cũng là người may mắn.

Chẳng ai biết rằng, kẻ may mắn đáng lẽ sẽ nhận nhả mà chờ tốt nghiệp này bấy giờ lại đang lo lắng chưa từng thấy. Cô nhận ra mình rất khó giải thích với Khởi Vân tại sao cuối cùng lại trở thành nghiên cứu sinh của Trâu Tấn. Mặc cô ra sức giải bày thanh minh rằng đó không phải ý của mình, anh chỉ nói một câu ngắn gọn:

- Thôi, tùy em.

Mẹ cô rất mừng vì con gái được nhận vào làm học trò của chuyện gia nổi tiếng nhất trong ngành, suốt ngày cứ nắc nỏm nói cả nhà phải mời giáo sư Trâu tới dùng cơm tối mới đúng. Nỗi vui mừng đầy khoa trương của ông Tư Đồ càng khiến cô bức bối hơn, thật khó tưởng tượng trước mặt mỗi bạn hàng, cha cô lại “vô tình” nhắc tới chuyện con gái đỗ đầu kì thi tuyển thẳng vào thạc sĩ. Khi trầm tĩnh lại, cô thường nhớ tới nụ cười “hòa nhã dễ gần” mà thâm sâu khó lường của giáo sư Cao cùng những lời của Trâu Tấn qua điện thoại. Có những thứ tựa như ma quỷ nấp sau rèm cửa vậy, cô có thể lảng máng cảm nhận được nhưng chẳng dám bước lại vén rèm lên, đành tự dối mình tin rằng đó chỉ là cơn gió thoảng qua thôi.

Mấy ngày nay, Tư Đồ Quyết hay có những giấc mơ kì lạ, thức dậy trong hoang mang hoảng loạn nhưng lại chẳng nhớ nổi

tình tiết nào trong mộng. dường như cô bước hụt chân, cả người run lên bần bật, bên tai không ngừng những tiếng cười the thé, mấy giây sau cô mới nhận ra đó là tiếng chuông di động của mình. Cô dụi mắt, thấy đã đến giữa trưa, trong nhà kẻ đi học đã đi học, người đi làm đã đi làm, chỉ còn lại mình và cô Diêu.

Đó là cuộc điện thoại mà cô ghét nhận nhất, của Trâu Tấn điện. Chiều qua, lúc cô đang đợi Diêu Khởi Vân cùng về, ông ta đã gọi một lần. Bảy giờ Tư Đồ Quyết đã quyết định nếu chẳng đổi được giáo sư, thà rằng bỏ ý định học tiếp chứ không làm học trò ông ta, không muốn dính lứu tới ông ta nữa nên chẳng nhận cuộc gọi. Thấy Diêu Khởi Vân liếc sáng, cô vốn định chủ động lên tiếng nhưng người ta đã chẳng hỏi, nếu mình cứ rối rít thanh minh thì có phần quá sốt sắng, bởi vậy cô đành im lặng, coi như chẳng có chuyện gì xảy ra. Nào ngờ sự trầm lặng đó cứ thế kéo dài suốt quãng đường về.

Khi còn cách nhà khá xa, anh vẫn nắm tay cô, mỗi lần băng qua đường lại cẩn thận bảo vệ cô. Thậm chí, Tư Đồ Quyết tin chắc rằng nếu có chiếc xe nào mất lái xông ra, nhất định anh sẽ lấy thân mình làm tấm khiên che chắn cho cô, nhưng cô cũng thấy rằng bọn họ ngày càng trầm lặng với nhau. Có lúc Tư Đồ Quyết cố pha trò cười hay gây chuyện phá vỡ bầu không khí lạnh lùng đến nghẹt thở này, nhưng cô chẳng những thất bại mà còn tự biến mình thành thẳng hề. Tới khi anh nổi hứng đáp lại thì cô đã nản, nhiệt huyết cũng nguội dần. Chẳng biết những chuyện này khởi

nguồn do đâu? Có lẽ vụ Trâu Tấn cũng là một lý do, hoặc có thể nguyên nhân bắt rễ từ trước đó rồi, từ lúc nào chứ? Biết đâu ngay từ đầu đã như vậy rồi/

Tư Đồ Quyết cảm nhận được tâm trạng của anh bởi cô cũng vậy, trên nẻo đường chung bọn họ đã có quá nhiều khúc mắc, quá nhiều vấn đề, quá nhiều trở ngại, lặp đi lặp lại, hợp hợp tan tan, có thể nắm tay nhau tới tận hôm nay quả là không dễ, cũng chẳng chịu nổi dày vò nữa. Nhưng có những chuyện tựa như nốt mụn trên người vậy, cứ gãi ra rồi đóng vảy, sau cùng trói chặt hai tay thề không đụng đến nó nữa, mới chợt nhận ra da thịt chẳng thể nào lành lặn như xưa.

- Rốt cuộc ông vẫn không chịu yên à?

Lúc nghe điện, cô đã phản nộ đến lạc cả giọng, bao giận dữ giữa mình và Diêu Khởi Vân đều trút hết lên người bên kia đầu dây.

Dường như đã lường trước, Trâu Tấn chỉ nói:

- Xin lỗi. Tôi biết hiện giờ em không muốn nghe điện của tôi, nhưng có một số việc phải nói với em ngay lúc này.

Tư Đồ Quyết không nhịn được bèn nói:

- Tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, tôi chẳng có hứng thú với mấy chuyện đó của ông, vì sao cứ phải kéo tôi vào, việc đó liên quan gì đến tôi chứ?

- Tôi tưởng rằng tôi có thể giải quyết êm xuôi mọi chuyện, không ngờ để em bị cuốn vào, nhưng hiện giờ.....xin lỗi

nhé.

Chỉ nói vắn tắt mấy câu mà Trâu Tấn xin lỗi tới hai lần. Ông ta đâu phải kẻ khiêm tốn chứ. Dự cảm không lành trong lòng càng lúc càng nặng nề, dường như cô cảm nhận được sóng gió đang cuộn lên sau từng chữ mà ông ta phải lấy hết bình tĩnh để thốt ra.

Cảm giác bức dọc và sốt ruột trong lòng đã âm thầm lắng xuống, thay vào đó là sự bình tĩnh ẩn giấu vô vàn lo lắng.

- Ông nói xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trâu Tấn làm thỉnh một lúc mới lên tiếng, dường như đang suy xét phải nói từ đâu.

- Một nghiên cứu sinh tiến sĩ mà tôi hướng dẫn, không phải Tiểu Uyển đâu, là một anh chàng, Lưu Chí Túc, em cũng biết đấy.

- Tôi biết.

Trước mắt cô hiện lên hình ảnh vị sư huynh đó, gương mặt trắng trẻo, dáng người dong dỏng cao, hơi gù gù. Là sinh viên cùng khoa nên cô cũng có chút ấn tượng, anh ta từng lên lớp chính quy dạy thay Trâu Tấn không ít lần, hơn nữa còn là bạn cùng phòng với Tam Bì. Cô nhớ đã có lần đọi thang máy, anh ta còn lẩm bẩm câu: “Thế gian lắm bậc sinh thành, sinh nam ấy rẻ, sinh nữ mới là...” chắc cũng là ám chỉ mình.

- Lưu Chi Túc đã học thạc sĩ ở trường khác, tôi mới hướng dẫn cậu ấy gần bốn năm thôi. Lúc mới biết nhau, thấy cậu

ấy thông minh, cần mẫn, rất ham học hỏi và cầu tiến, tôi hết sức tán thưởng nên mới phá lệ nhận cậu ta.

Trâu Tấn nói rất chậm, tựa hồ như đang hồi tưởng, lại giống như đang tìm chữ lựa lời để diễn đạt rõ ràng hơn. Tư Đồ Quyết lòng nóng như lửa đốt cũng quên cả ngắt lời ông ta.

- Tôi từng nói mình luôn nghiêm khắc với học trò, nói rằng hà khắc cũng không ngoa, điểm này tôi thừa nhận. mấy năm nay Chi Túc theo tôi đã phải chịu đựng rất nhiều, nhưng tôi vẫn coi cậu ta là người một nhà. Tôi đề nghị cậu ta tốt nghiệp chậm lại vì chẳng muốn thấy cậu ta chệnh mảng lơ là, mỗi lúc một thêm kiêu ngạo, càng không chịu nổi học sinh của mình dùng mấy mảnh khôn vặt trong nghiên cứu. Cậu ấy đã gọi tôi là thầy, vậy tôi phải có trách nhiệm dạy dỗ cho cẩn thận. Tôi thật chẳng ngờ cậu ta lại đem lòng oán hận, tôi....tôi tin tưởng cậu ta như vậy mà!

Tư Đồ Quyết dè dặt hỏi:

- Rốt cuộc anh ta đã làm gì ông?

Nỗi xót xa của Trâu Tấn bắt đầu chuyển thành do dự, tựa như lời đã đến miệng lại có quá nhiều lý do không sao lên tiếng được.

- Chi Túc chẳng những là học sinh mà còn là trợ thủ của tôi, file tài liệu của tôi, các tư liệu số liệu đều qua tay cậu ta sắp xếp, ngay cả nơi ở của tôi cậu ta cũng thường xuyên ra vào, chẳng hiểu từ lúc nào cậu ta đã nảy sinh ý xấu, cố tình thu nhập những chứng cứ bất lợi cho tôi ở mọi lúc mọi nơi. Mới đây cậu ta đã trở

mặt với tôi. Chẳng những bắt tôi phải cho cậu ta tốt nghiệp, mà mấy bài luận về học thuật tôi sắp cho đăng lên tạp chí đều phải đề tên cậu ta - dĩ nhiên đâu thể thiếu tiền. Trâu Tấn cười nhạt. Cậu ta cho rằng những thành quả mà tôi đạt được đều có công lớn của mình, nhưng chỉ được lại quả chút đỉnh. Thật ra cậu ấy chỉ biết chính lý tư liệu ở mức cơ bản nhất thôi, những việc đó tôi nhờ một sinh viên chưa tốt nghiệp làm ngoài giờ cũng chưa chắc kém cậu ta. Cậu ta lại có thể cho rằng tôi bạc đãi mình nữa chứ! Nếu tôi không chấp nhận, chuyện cậu ta tuyên bố, à không, cậu ta dọa rằng sẽ công khai hết chuyện đời tư của tôi ra.

- Đời tư?

Giọng cô không giấu nổi vẻ khinh miệt:

- Anh ta đã dọa thế thì anh có thể báo cảnh sát, cây ngay đâu sợ chết đứng!

Trâu Tấn thở dài:

- Em nói đúng, tôi là “cây cong” nên mới bị người ta nắm thóp. Nếu chỉ can hệ tới mình tôi cũng chẳng sao, nhưng có những việc một khi đã vỡ lở ra sẽ khiến những người vô tội bị kéo vào, đây mới là điều tôi không muốn thấy nhất.

- Đã vậy ông định đáp ứng yêu cầu của anh ta sao?

- Cậu ta biết tôi không dám từ chối. Có câu: vua thua thẳng liều, cậu ta cũng là một kẻ thông minh, nếu dành tâm trí nghiên cứu khoa học thì cục diện đâu đến nổi như ngày hôm nay. Hiện giờ vấn đề nan giải nhất là dù tôi chịu thỏa hiệp, nhưng mọi

chuyện cũng không có dễ thế. Chi Túc biết rất nhiều điều, hơn nữa, cậu ta còn tìm thêm một người khác, người này.... Có liên quan tới em đấy, đây chính là nguyên nhân tôi vội vàng điện thoại cho em đấy.

Tư Đồ Quyết kinh ngạc, sờn cả gai ốc:

- Ai cơ?

- Là Đàm Thiếu Thành, chắc em cũng chẳng lạ lắm gì.

- Cô ta? Sao liên quan gì tới cô ta? Sao lại dính dáng đến tôi?

Cô nghi hoặc.

- Lưu Chi Túc bảo cô ta rằng thành tích kì thi tuyển thẳng thạc sĩ này có vấn đề.

Tư Đồ Quyết liên tưởng ngay tới sự bất thường của bản thân trong bài thi viết và kết quả bất ngờ sau cùng, nhưng cô chỉ mong mình sai.

- Trong lúc chấm bài thi đã có người nhúng tay vào, cả khoa Dược chỉ có một người làm được chuyện đó, em hẳn đã đoán ra là ai rồi. Lúc sắp xếp lại bài thi, Chi Túc đã phát hiện ra.

- Thật ra là anh ta ngờ oan cho ông, có phải không?

Bấy giờ cô đã phát hoảng lên như đứa trẻ lạc đường.

Trâu Tấn im lặng hồi lâu, cuối cùng mới quyết định lên tiếng:

- Lần đó em thi không tốt lắm, tối đa cũng chỉ có thể miễn cưỡng lọt vào danh sách mười người được phỏng vấn thôi. Cao Hạc Niên hiểu rằng tôi xem trọng em. Tôi biết điểm vấn đáp của em

sẽ không cao lắm nên đã trao đổi điểm số của em với Đàm Thiếu Thành. Chuyện này tôi đã xử lý xong xuôi, đáng lẽ chẳng có vấn đề gì, nào ngờ Chi Túc lén chụp lại bài thi gốc. Em háo thắng hết như tôi hồi trẻ vậy, tôi biết em muốn thắng cuộc nên định giúp một tay....

- Không, không, không, tôi không giống ông, sao tôi có thể giống ông được chứ, ông là ông, tôi là tôi!

Tư Đồ Quyết lắp bắp lắp đi lắp lại, bàn tay cầm di động ướt đầm mồ hôi. Cô có thể chấp nhận thất bại, nhưng không phải bằng cách như vậy, không thể như vậy được.

- Bởi vậy tôi mới phải xin lỗi em, chính sự tự lợi và hồ đồ của tôi đã hại đến em, khiến em bị liên lụy. Hiện giờ sau khi biết sự thực Đàm Thiếu Thành rất phần uất, tôi e rằng cô ta sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu. Mặt khác, cô ta còn yêu cầu phải xem xét đánh giá lại học bổng Phó Học Trình kì này.

- Vậy cứ để cô ta làm xem, chẳng phải cô ta nuốt không trôi cục tức đó sao, mặc cô ta đi mà đánh giá lại, tôi sợ gì chứ!

Tư Đồ Quyết lớn tiếng nói. Cô chẳng biết giọng mình có kinh động đến cô Diêu dưới nhà không, có điều giờ đây cô cũng mặc kệ.

Nhưng Trâu Tấn chỉ trả lời vồn vện một câu:

- Không thể để cô ta đánh giá lại được.

Cô chợt thấy như sét đánh ngang tai. Dù sau đó Trâu Tấn còn tiếp tục nói gì đi nữa, chẳng quan trọng với cô.

- Em nghe tôi nói đây, lần đó nếu chẳng phải em thì cũng không tới lượt cô ta, nhưng cô ta cứ túm lấy chuyện này.... Tôi đã nói với họ rằng chuyện này chẳng đáng gì tới em, trách nhiệm hoàn toàn là ở tôi, có điều kiện gì cứ đề xuất với tôi....

Tư Đồ Quyết chợt rơi vào một trạng thái mờ mịt hỗn độn tựa như đột ngột bị người ta chìm đầu xuống nước vậy. Cảm giác bản thân bị ngăn cách với thế giới chân thực bên ngoài, không hít thở được, cũng không kêu gào được, chỉ thấy cảm giác chìm ngấm đè nặng trong phổi và từng đợt, từng đợt bong bóng sủi lên. Tiếng ông ta văng vẳng lại như mơ, tựa hồ trôi nổi trên mặt nước, lúc gần lúc xa.

Cô từng nghĩ rằng mặc kệ người khác ra sao, mình chỉ lo giữ lấy thân mình. Người ta sống trên đời luôn có những thứ đáng để tin tưởng và gìn giữ. Giờ đây cô mới hiểu, bản thân mình cũng nào có đáng tin đâu? Như một chiếc lá, lúc ở trên cành dù có động viên bản thân tới đâu đi nữa, chỉ cần một cơn gió bụi lướt qua đã đủ cuốn phăng lá rơi xuống vũng bùn lầy, chẳng còn ai quan tâm trước nó ra sao, hay từ đâu tới.

- Rốt cuộc cô ta muốn sao đây?

Cuối cùng cô cũng lấy lại được giọng nói của mình.

- Cô ta muốn gặp em.

Lúc cô tới chỗ Trâu Tấn dặn, thấy ông ta đứng đợi ở ngoài cửa một quán trà. Khi đi cô bị tắc đường, thấy một hàng dài xe cộ rồng rắn ngút tầm mắt khiến cô đợi sốt cả ruột, đành xuống

xe chạy qua hai giao lộ, tới nơi mà vẫn thở hồng hộc. Quả thực lòng cô nóng như lửa đốt, dù có chết cũng phải giải tỏa được mới xong.

- Cô ta ở trong kia à?

Cô vào thẳng vấn đề.

Trâu Tấn gật đầu, xoa xoa hai tay vào nhau, gương mặt mang vẻ phức tạp còn sâu xa và khó tả hơn cả hổ thẹn:

- Thật không ngờ lòng yêu mến tình nguyện của tôi lại trở thành mầm họa....Em đừng lo, chuyện này tôi tự gây ra thì tôi sẽ giải quyết, dù tôi có phải đánh đổi tất cả.....

- Dẫn tôi vào gặp cô ta đi. Tôi chẳng có lời gì để nói với ông cả, chỉ muốn kết thúc chuyện này cho sớm, đỡ phải thấy ông chùng nào tốt chùng đấy.

Trâu Tấn định giải bày cũng lúng túng trước thái độ căm ghét không giấu giếm của cô, ông ta mở miệng nhưng chẳng thốt được tiếng nào, bèn cúi đầu dắt cô vào.

Hai người bước vào trong căn phòng cuối cùng, bên trong bài trí đơn giản, yên tĩnh. Người đợi trong đó trừ Đàm Thiếu Thành còn có thêm cả Lưu Chi Túc. Điều này cũng chẳng có gì bất ngờ, hiện giờ bọn họ là hai kẻ chung thuyền rồi. Tư Đồ Quyết ngồi xuống bên bàn cũng chẳng thấy cô nhân viên nào vào châm trà, có lẽ trước đó bọn họ đã phục vụ một lúc lâu rồi. Lưu Chi Túc khom mình rót trà cho cô, đồng thời rót cho cả Trâu Tấn.

Không gian tạm thời trầm lắng lại, chỉ có hương trà thoang thoảng đưa nhưng lúc này chẳng có ai còn lòng dạ đâu mà

bình phẩm. Chén trà trước mặt Lưu Chi Túc đã nguội ngắt còn Đàm Thiếu Thành đang bùng cốc chậm rãi nhấp từng ngụm. Ngồi đối diện với cô ta, nhìn gương mặt xinh xắn trắng trẻo như sứ cùng hàng mi rủ bóng, Tư Đồ Quyết chợt có một cảm giác lạ lùng. Dường như vì quan sát dưới một nhìn khác nên cô mới có cảm giác đó.

Hai từ “đối thủ” này khiến Tư Đồ Quyết giật thót mình. Cô chợt nghĩ nếu đối thân phận với Đàm Thiếu Thành, liệu mình có đủ kinh nghiệm và gia thế để chống chọi với cô ta chăng? Ý nghĩ này khiến cô không ngăn nổi sợ hãi trong lòng.

- Cô muốn gặp tôi, tôi tới rồi đây. Giờ cô nói đi, cô muốn thế nào? Hay nói xem cô muốn làm gì?

Cuối cùng Đàm Thiếu Thành cũng ngẩng đầu lên, tay vẫn bùng chén trà, vẻ hoảng hốt như thể bị thương lóe lên trong mắt cô ta:

- Cô muốn cho tôi cái gì đây? Tiền à? Tôi biết cô giàu mà! Học trò cưng của viện trưởng Trâu ơ, cô nghĩ tiền có ý nghĩa gì trong chuyện này? Thứ gì cô cũng có, nên trong mắt cô, hôm nay tôi tới đây để tổng tiền cô phải không? Tư Đồ Quyết, cô đừng khinh người quá thế. Cha tôi đã mất rồi, các em cũng bỏ học rồi, tôi chẳng cần tiền nữa, không được lên thẳng thạc sĩ cũng chẳng hề gì, tôi chỉ muốn một lời xin lỗi của cô mà thôi.

Tư Đồ Quyết bối rối quay đi. Những lời đó của Đàm Thiếu Thành quả thật đã khiến cô bất ngờ. Một lời xin lỗi thực sự quá đơn giản, nếu hai chữ “xin lỗi” có thể giải quyết được vấn đề

nan giải này thì quá thuận lợi cho cô. Nhưng Tư Đồ Quyết nghiêng rằng nghiêng lợi mãi, chợt nhận ra mình không sao thốt được câu xin lỗi. Cô ta hết như bị người khác nắm trong lòng bàn tay vậy, chẳng hiểu vì sao, Tư Đồ Quyết có thể xuống nước trước bất cứ ai, trừ Đàm Thiếu Thành. Dù đối phương có ra giá cao hơn cũng chưa chắc khiến cô khó chịu nhường này.

- Hôm nay tôi tới không có nghĩa là tôi thấy hổ thẹn với cô. Những chuyện đó tôi chẳng biết gì cả, cô tin hay không thì tùy.

Cô nói rất thành thật, nhưng chợt bị ai nhận ra rằng chúng chẳng hề có sức thuyết phục. Trừ bản thân cô ra, còn ai chịu tin đây chứ?

Trâu Tấn chợt lên tiếng phá cục diện căng thẳng:

- Đàm Thiếu Thành, trong chuyện này người phải xin lỗi là tôi, em muốn tôi tạ tội ra sao cũng được, bổ sung thêm điều kiện nữa cũng chẳng sao. Có điều tôi muốn nói rằng việc này từ đầu đến cuối là ý của một mình tôi, quả thực Tư Đồ Quyết không hay biết gì cả. Hôm nay cô ấy tới đây chỉ là muốn nói rõ mọi chuyện trước mặt mọi người thôi. Có phần nộ gì em cứ đổ cả lên đầu tôi đây.

Đàm Thiếu Thành nhấp nốt ngụm trà cuối cùng rồi sẽ sàng đặt chén sứ Thanh Hoa xuống, tựa như sợ mình sơ ý làm vỡ.

- Mọi người không ai uống à? Trà này chẳng phải đắt lắm sao? Tôi uống hết rồi cũng chẳng thấy ngon tí nào cả, đắng quá. Tôi mù tịt về trà, chắc chỉ những người có phúc mới trân quý vị đắng này đến vậy. Thật ra những thứ đắng đắt tiền lắm, có điều chẳng

phải để bình phẩm mà là nghiêng rằng nghiêng lợi nuốt vào thôi. Cô ta sung sướng hạnh phúc, cái gì cũng đủ đầy, còn có người chở che cho nữa, còn tôi thì sao? Tôi chẳng bằng cô ra, nên ngay cả chút thành tích nhỏ nhoi đó cũng phải bị người ta ngấm ngầm tráo đổi mất đúng không? Tôi không dám đòi hỏi gì hết, chỉ xin một chút công bằng cho tôi thôi. Tư Đồ Quyết, tôi chẳng cần biết tại sao trưởng khoa Trâu Tấn giúp đỡ cô, nhưng vì cô, ông ta đã cướp đoạt những thứ vốn thuộc về tôi, đó là sự thực. Một câu “không biết” của cô chẳng chối bỏ được chuyện này đâu. Tôi biết cô vẫn không ưa tôi, nhưng lần này, cô đã nợ tôi một lời xin lỗi. Tôi chỉ cần lời xin lỗi của cô thôi.

Xưa nay Tư Đồ Quyết chưa bao giờ hoang mang bối rối nhường này. Một mặt cô thấy bản thân mình không sai, nhưng mặt khác, cô thấy Đàm Thiếu Thành nói đúng.

Lưu Chi Túc bèn cười chen vào một câu:

- Tư Đồ Quyết, anh thật ngưỡng mộ em, thầy Trâu đối tốt với em quá, tiếc rằng chẳng phải ai cũng được như vậy. Anh đã trải qua bốn năm nay thế nào, có kể em cũng không tin.

Anh ta lại quay sang nói với Đàm Thiếu Thành:

- Anh đoán Khúc Tiểu Uyển cũng sẽ nói rằng chẳng biết tại sao luận văn của mình được duyệt suôn sẻ như vậy đâu.

Tự cho rằng câu này rất hóm hình, anh ta cười phá lên. Nhưng ngoài anh ra, dường như chẳng ai thấy tức cười cả, kể cả Đàm Thiếu Thành.

- Phải rồi, Khúc Tiểu Uyển không tới. Suýt nữa tôi quên mất, cô ta đâu thềm ngồi chung với những kẻ như chúng ta chứ. Dù sao những chuyện thanh cao mà cô ta làm, cũng đủ để người ta mãi mãi nhớ.

Rõ ràng Lưu Chi Túc quen tính nhạt nhẽo rồi, chút tế ngắt nàu chẳng ảnh hưởng gì tới hứng thú dạt dào của anh ta. Thậm chí người ta còn có thể cho rằng thái độ của anh ta lúc này là vui mừng phấn khởi, đó là niềm hưng phấn được phóng thích sau một thời gian dài kìm nén:

- Lúc trông thấy mấy tấm hình bắn thủ đó cả tôi cũng sửng sò, đây là Khúc Tiểu Uyển thanh cao thoát tục của chúng ta đó sao? Hay là thầy Trâu của chúng mình cũng thích kẻ đa nhân cách như vậy nhỉ....

- Cậu câm miệng lại đi!

Trâu Tấn chịu hết nổi bèn cắt ngang:

- Sao tôi lại dạy dỗ ra loại học trò như cậu? Cậu còn biết làm gì khác ngoài việc dùng mấy trò hèn hạ đâm sau lưng người ta và lừa nhai toàn những câu tiểu nhân đắc chí khôn? Chi Túc, tôi đâu có xử tệ với cậu đâu!

Lưu Chi Túc phá lên cười:

- Ông đối với tôi không tệ? Ông cho người làm nghỉ việc, ở trường, ở nhà, chuyện vặt vãnh cứ gì cũng đổ lên đầu tôi, bốn năm nay, tôi đi được nhiều nhất là tới đâu chứ? Tiệm giặt là! Đưa tới giặt cho ông, rồi lại lấy về cho ông. Cửa sổ, bồn cầu nhà ông, có

chỗ nào tôi chưa từng chùi rửa không? Noel năm ngoái giảm giá hàng hóa, người đông như nêm cối, Khúc đại tiểu thư muốn mua đồ, ông lại bận trăm công nghìn việc ở phòng thí nghiệm, tôi phải đứng xếp hàng hóa trước quầy thu ngân cả mấy tiếng để mua cho cô ta, còn phải tươi cười vui vẻ nữa chứ. Những lúc cáu giận, ông có thể chửi vùi chửi đập tôi trước mặt bất kì ai. Ông làm việc có nguyên tắc, chẳng kiêng nể ai hết, cả khoa Dược được bao nhiêu giáo sư giảng viên chưa bị ông cáu gắt hả? Bọn họ không dám động vào ông, phải làm sao đây? Lôi tôi ra trút giận chứ sao! Trước ông tôi như một con chó giữ nhà vậy, để được cái gì chứ? Đến cuối cùng, nhờ một câu “giờ chưa phải lúc” của ông, tôi liền bị trì hoãn tốt nghiệp. Ông còn muốn tôi chịu đựng đến bao giờ nữa? Tôi sắp phát điên lên rồi. Tôi phải nói thế nào đây, nói ông thực sự rất quý mến, coi tôi như người nhà sao? Hay phải chân thành cảm ơn bởi nếu không tôi đâu có vinh dự được xem mấy tác phẩm nhiếp ảnh đặc sắc đó trong máy tính của ông? Hèn chi nói danh sĩ khéo lả lơi, thầy Trâu quả đúng là danh sĩ, học trò rất khâm phục!

Trâu Tấn mặt đỏ phừng phừng, giận đến run người nhưng cũng đành chịu:

- Những điều kiện cậu muốn tôi đã đáp ứng cả rồi. Cậu giao mấy tấm ảnh đó ra đây đi, tôi cũng sẽ để cậu tốt nghiệp, cậu muốn làm gì thì làm từ nay về sau chúng ta không gặp lại nhau nữa, chuyện này chấm dứt ở đây đi!

Lưu Chi Túc rề rà nói:

- Về phía tôi thì không vấn đề gì, nói thì làm thôi. Nhưng về chuyện của Đàm Thiếu Thành, cũng nên cho cô ta một sự công bằng chứ, nếu không tôi thấy gai mắt lắm. Đã kéo cô ấy vào việc này, theo lẽ tôi phải cũng tiến cùng lui với cô ta. Thật lòng mà nói, tôi cho rằng yêu cầu của cô ấy chẳng có gì quá đáng cả. Cô ấy cũng xem mấy tấm ảnh đó rồi, người đang cầm phần để làm những việc thiếu suy nghĩ lắm, đến lúc đó e rằng chẳng riêng gì ông mất mặt, mà cả...

Trong khi đó, anh ra nửa cố tình nửa vô ý khua tay qua cặp tài liệu trên đầu gối, nội dung mấy “tác phẩm nhiếp ảnh” đó khỏi nói cũng có thể đoán được. Nếu người trong ảnh là Khúc Tiểu Uyển....cảnh tượng đó khiến cô thấy khó chịu, lại sức nghĩ đến Ngô Giang. Còn nữa, một khi chuyện tráo đổi thành tích vỡ lở ra, bản thân cô sẽ gặp rất nhiều phiền phức, cô phải giải thích sao đây, ai chịu nghe cô thanh minh chứ? Những người càng thân thiết sẽ càng để tâm những điều đơm đặt đó mà cô lại chẳng muốn tăng thêm hệ số nguy hiểm cho mối tình mong manh đang treo trên đầu sợi tóc của mình và Khởi Vân nữa.

Cô ôm lấy đầu, thần trí trống rỗng rồi buột miệng:

- Chẳng phải xin lỗi là xong sao? Xin lỗi, xin lỗi rồi đấy, các người hài lòng chưa?

Đàm Thiếu Thành bình thản nhìn cô, im lặng.

Tư Đồ Quyết làm thỉnh mấy giây nhưng hoàn cảnh xô đẩy, cô đành thỏa hiệp.

- Đàm Thiếu Thành, việc này là lỗi của tôi, tôi xin nhận lỗi với cô. Xin lỗi cô!

Cô máy móc nói ra mấy lời xin lỗi.

Đàm Thiếu Thành thở phào, vẻ mặt vui buồn lẫn lộn. Chẳng ai hiểu được lời xin lỗi vừa rồi có ý nghĩa gì với cô ta. Cô ta quay sang gật đầu với Lưu Chi Túc, anh ta nhún vai đứng dậy, khom người, hai tay đưa tài liệu trước mặt Trâu Tấn.

- Thưa thầy, từ nay về sau chúng ta quên hết những chuyện không vui này đi, một ngày làm thầy cả đời làm cha mà....

Tiếng cười của Trâu Tấn còn vương trong cổ họng thì cửa phòng đã bị đẩy ra.

Khúc Tiểu Uyển đứng ngoài cửa, liếc mắt nhìn mọi người ngồi bên trong.

- Xem ra tôi lỡ mất đoạn hay nhất rồi.

Lưu Chi Túc đứng thẳng dậy, mỉm cười.

- Tiểu Uyển, cô tới muộn rồi, vắng cô cứ thấy thiếu thiếu thế nào ấy!

- Thật sao? Cậu cũng biết tôi thích nhất xem là hài kịch “chó giữ nhà” mà.

Cô ta bước lại bên Trâu Tấn, nhẹ nhàng cầm lấy chiếc cặp trong tay ông ta, Trâu Tấn lo lắng nhìn cô, nhưng cũng không phản đối.

Khúc Tiểu Uyển chau mày, rút một sấp ảnh trong cặp ra, xem lần lượt từng cái. Cô xem rất kỹ, tựa như đang ôn lại buổi đã

ngoại chụp ảnh nào đó. Sau cùng cô còn sắp xếp lại đồng ảnh ngay ngắn rồi mới đóng cặp trả lại Trâu Tấn.

- Những tấm ảnh này anh còn giữ lại, chứ em quên khuấy mất rồi.

Cô vừa nói vừa tươi cười với ông ta:

- Hồi đó em hơi gầy hơn bây giờ, hèn chi Ngô Giang gần đây toàn chê em béo.

Vẻ hời hợt trong lời lẽ của Khúc Tiểu Uyển đã chọc giận Đàm Thiếu Thành nãy giờ chỉ lạnh lùng nhìn cô ta.

Đàm Thiếu Thành cắn môi lắc đầu:

- Cô vẫn còn trơ tráo nhắc tới Ngô Giang kìa à, cô còn chút liêm sỉ nào không đấy?

- Anh ấy thích tôi nhắc đến anh ấy.

Câu trả lời của Khúc Tiểu Uyển vẫn mập mờ, chẳng đâu vào đâu cả.

- Cô không xứng ở bên cạnh anh ấy, nếu là cô tôi sẽ chủ động chia tay để giữ chút thể diện cuối cùng. Đàn ông ai cũng vậy thôi, chẳng ai chấp nhận được bạn gái mình làm chuyện xấu xa nhục nhã như thế đâu.

- Nếu cô là tôi ư? Khóe miệng Khúc Tiểu Uyển vẫn giữ nụ cười. Tiếc rằng cô mãi mãi không thể thành tôi được đâu!

Ai nấy đều có tử huyệt, thế nào cũng sẽ có lúc bị người khác thờ ơ đánh trúng.

Đàm Thiếu Thành đứng phắt dậy, nhưng ngay lập tức lại từ từ ngồi xuống, ngẩng đầu nói với Khúc Tiểu Uyển:

- Tôi muốn cô rời xa anh ấy, buông tha cho anh ấy. Bằng không tôi sẽ để cho tất cả mọi người biết sự nhơ nhớp dơ dáy của cô.

Khúc Tiểu Uyển cầm chén trà đặt cạnh Trâu Tấn rồi hất thẳng mặt Đàm Thiếu Thành. Trà Ô Long thượng hạng chưa hề uống một ngụm nhưng cũng đã nguội ngắt, nước trà ròn ròn theo tóc mái cô ta chảy xuống:

- Đúng rồi, sao có thể thiếu cậu được nhỉ?

Trước khi mọi người kịp phản ứng, chén trà vốn của Tư Đồ Quyết đã bị hất lên gương mặt đang ngẩn tò te của Lưu Chi Túc.

Nhiều năm sau cô vẫn còn nhớ tiếng loảng xoảng khi Khúc Tiểu Uyển đập tan chén trà. Âm thanh đó giống như tiếng chuông khi con tàu số mệnh của cô đi tới một nhà ga nào đó, vừa khép lại một chặng đường, vừa mở ra một điều gì đó chưa rõ.

CHƯƠNG 35: KỂ ĐI SẴN CAO MINH NHẤT

Sau đó Khúc Tiểu Uyển cũng điện thoại trao đổi ngắn gọn với cô. Đó là một đêm hay nói đúng hơn là một đêm về sáng, sau khi cuộc “thương lượng” kết thúc bằng một màn vô cùng kịch tính. Tư Đồ Quyết không ngờ mình vẫn có thể tiếp đi trong tâm trạng lo lắng, bất an và thấp thỏm như vậy. Có lẽ khi đó cô vẫn chưa định thần lại hoàn toàn sau biến cố kia, lúc nào cũng ngỡ rằng mọi chuyện không phải thật.

Số điện thoại lạ gọi tới chẳng hề giới thiệu, có điều cô vẫn nhận ra được giọng Khúc Tiểu Uyển.

Khúc Tiểu Uyển nói nếu thái độ của mình bị Lưu Chi Túc và Đàm Thiểu Thành lúc ban ngày khiến Tư Đồ Quyết bị liên lụy thì đó là lỗi của cô ta, cô ta cũng thấy áy náy. Có điều cô ta chỉ áy náy chuyện này, đồng thời cũng chẳng xin Tư Đồ Quyết lượng thứ, chẳng cần bất cứ ai tha thứ. Những tấm hình đó là Trâu Tấn chụp dưới sự đồng ý của cô ta, người tình kẻ nguyện, khi đó cô ta yêu ông ta nên chuyện gì cũng dám làm, giờ đây cũng chẳng thể nói có hối hận hay không.

Tư Đồ Quyết cũng chẳng còn lòng dạ nào nói đến chuyện tha thứ. Cô không hiểu được hành động của Khúc Tiểu Uyển, cũng chẳng biết những kẻ bị liên lụy đến vụ này sẽ phải gánh hậu quả như thế nào, nhưng cô không sao căm ghét nổi cô ta, chứ đừng nói tới chuyện khoan dung. Thật ra, dù trước nay vẫn rạch ròi đen trắng nhưng giờ cô không thể phân biệt nổi là ai có lỗi với ai, trong chuyện này, lần đầu tiên cô có cảm thấy hoang mang ngỡ ngàng trước ranh giới giữa cái thiện và cái ác.

Lưu Chi Túc khúm núm trước mặt thầy giáo suốt bốn năm đã dùng cách khôn nặn nhất để quật lại có phải là kẻ cực kì xấu xa chẳng?

Đàm Thiểu Thành mà cô luôn căm ghét lẽ nào không phải vì bảo vệ bản thân nên mới làm những chuyện đó sao?

Trâu Tấn....cô không muốn dùng những từ cay độc nhất để chửi rửa sự vô sỉ và bỉ ổi của ông ta, ông ta kéo cô vào một tai và mà cô vốn chẳng liên quan, nhưng ban đầu lại xuất phát từ bảo vệ và che chở cho cô, thật dở khóc dở cười.

Nếu chỉ trích sự phóng túng tùy tiện của Khúc Tiểu Uyển, vậy sự thỏa hiệp của cô có phải là sự lựa chọn đúng không?

“Tôi chỉ hỏi chị một câu, chị định thế nào với Ngô Giang?”

Cô chỉ nghĩ phải nói với Khúc Tiểu Uyển câu này.

- Tôi sẽ không bỏ anh ấy đâu.

Khúc Tiểu Uyển đáp:

-Hôm qua anh ấy vừa nói quyết định đưa tôi về nhà gặp cha mẹ, bất luận bọn họ thấy sao,bất luận xảy ra chuyện gì, anh ấy đều muốn ở bên tôi. Tôi nói anh ấy thật ngốc, nhưng dù có là những lời ngốc nghếch đối với tôi cũng đủ rồi. Anh ấy có thể không cần tôi, nhưng tôi sẽ không rời bỏ anh ấy trước đâu.

Cô ta còn kể lể rất nhiều những chuyện vụn vặt khi ở bên Ngô Giang. Cùng đi xem bộ phim cô thích, Ngô Giang ngủ gật vì chán, popcorn trong tay đổ hết ra đất, còn khẳng khẳng nói mình tỉnh, khen phim hay, lần sau đi xem nữa. Cô về nhà mấy ngày, khi gặp lại, Ngô Giang hỏi có nhớ anh không, cô nói có lại khiến Ngô Giang giật thót mình, mà lúc đó cô mới nhận ra hóa ra cô cũng nhớ anh, thoát đầu cô còn ngỡ ngàng mình sẽ yêu người đàn ông mãi mãi không có được kia đến chết.

Tư Đồ Quyết vẫn không hiểu sao ba giờ sáng Tư Đồ Quyết lại điện thoại cho một người chẳng hề thân thiết để tâm sự những chuyện này, lẽ nào cô ta không còn đối tượng nào khá hơn để tâm sự sao? Về sau Tư Đồ Quyết cũng nhiều lần ngờ rằng có lẽ cú điện thoại này không có thực mà chỉ là cô tưởng tượng ra, hay chỉ là một giấc mơ hỗn loạn của cô, giống như sau này cô còn mơ thấy Khúc Tiểu Uyển khe khẽ hát bài “Trở về”: “Tà dương phía cuối chân trời, mấy đám mây trắng nhởn nhơ trôi đi....Mục đồng thổi sáo giục về...” Giấc mơ đó y như thật, thậm chí sau khi tỉnh lại cô còn ngân nga hát mấy câu trong bài, nhưng cô biết đó nhất định không thể là mơ.

Cô nghi ngờ kí ức của mình không chỉ vì lúc nghe điện cô đang nửa tỉnh nửa mê mà còn vì nội dung cuộc điện thoại cũng rất bất thường, khiến cô có lý do tin rằng số lạ trong nhật kí điện thoại của mình chẳng qua là gọi tới quấy rối, nháy một cái mà thôi, kể cả những chuyện vụn vặt mà Tư Đồ Quyết tự thuật thực ra cũng lag Ngô Giang bật mí cho cô, để rồi cô lại gán cho Khúc Tiểu Uyển trong vô thức. Có lẽ đêm hôm đó cô chưa hề tỉnh dậy nghe điện chẳng? Quan trọng hơn, giai đoạn sau đó là thời kì vô cùng đặc biệt trong đời cô, đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện, đáng lẽ phải khắc sâu vào kí ức cô đến già đến chết cũng không phai nhòa như văn bia vậy, nhưng trái lại, rất nhiều năm về sau cô vẫn không sao khái quát hoàn chỉnh được đoạn kí ức đó, lần nào cố hình dung lại cũng uống công.

Những người từng nằm mơ đều hiểu cảm giác này, giống như phong cảnh trông thấy trong mộng vậy, lúc nào cũng là hoàng hôn mờ mịt, dù biết bên đó có gì nhưng không sao nhìn rõ. Đây chính là bản năng tự vệ của con người, bảy năm sau cô đã nhiều lần nhớ lại, mơ thấy biết bao chuyện liên quan đến khoảng thời gian đó. Những kí ức và giấc mơ quá mãnh liệt, cứ lặp đi lặp lại đan xen nhau, có thực có hư. Chúng lấp đầy cô, gắn kết khăng khít với cô, còn những tình tiết chân thực ấy lại chôn sâu trong quá vãng ngày xa xôi, chẳng còn quan trọng nữa rồi.

Chẳng những cú điện thoại của Khúc Tiểu Uyển mà ngay cả chuyện bao lâu sau cái ngày đoạn tuyệt đó sự việc mới thực sự vỡ lở cô cũng không còn nhớ rõ. Chỉ mang máng là đêm trước khi tốt nghiệp, cô vừa đọc được luận văn do Trâu Tấn và Lưu Chi Túc cùng đứng trên tạp chí Dược học số tháng Sáu và một tạp san Y dược học có uy tín trong nước. Rồi sau đó, cả khoa dược, không, cả trường hay cả ngành Y dược trong thành phố đều ngập tràn thông tin về vụ scandal đó chỉ trong một đêm. Scandal này bao gồm cả những chuyện gian dối trong học thuật, bức màn đen về việc tuyển thẳng thạc sĩ, những quy tắc ngầm giữa giáo sư và học sinh....đủ các yếu tố hấp dẫn người đọc, đến nỗi rất lâu sau đó, người ta vẫn bàn tán xôn xao về nó.

Nực cười là một trong những vai chính của vở kịch đó là cô mãi về sau mới biết chuyện. Sau khi nghe điện thoại của Ngô Giang, cô mới cuống quit mở trang BBS của trường rồi mới sực hiểu vì

sao lúc gọi tới anh nói rất vắn tắt. Đổi lại là cô cũng chẳng biết nói gì.

Trên BBS đã nhốn nháo đến long trời lở đất, các bài post bàn tán phê phán đầy ắp trang web nổi tiếng vắng vẻ đìu hiu này, những bài post đó dĩ nhiên xoay quanh hai topic được đẩy lên đầu với vô số reply.

Bài đầu tiên có tên là: “ Phẫn nộ và lương tri bản thân khiến tôi không thể im lặng được nữa”

Lại một bài nữa khiến người ta thấy mà hoảng “Tôi không được đối xử công bằng chỉ vì không lên giường với thầy giáo sao?”

Theo thời gian post thì kẻ đăng tải sau chậm hơn người trước có mấy tiếng, giống như reply post trước đây vậy, bắt đầu kể lể đại khái về câu chuyện sồn tóc gáy đó. Trong câu chuyện đó có một vị bác sĩ trẻ chưa mất hết lương tri, vẫn còn sót lại chút nhiệt huyết đã im lặng nhẫn nhịn bên cạnh lão giáo sư lộng quyền quá đáng suốt bốn năm trời. Anh ta thuật lại những trải nghiệm chân thật của mình bằng giọng điệu lý trí mà nặng nề. Là một sinh viên từng ôm ấp khát vọng không gì sánh được là đỗ vào làm nghiên cứu sinh dưới sự dẫn dắt của vị giáo sư mà mình ngưỡng mộ từ lâu, sau khi theo ông ta được mấy năm, anh bị hiện thực tàn nhẫn thức tỉnh ra sao, cả những ngộ nhận ngây thơ của anh ta nữa, cứ ngỡ rằng giới học thuật là miền đất hứa, hóa ra lại đầy rẫy đen tối và thối nát như vậy. Ông thầy đó là một giáo sư, một học giả trứ danh, có hàng loạt công trình nghiên cứu và tác phẩm chuyên ngành,

nhưng vẫn bóc lột sức lao động của học trò với giá rẻ mạt, thậm chí còn chiếm đoạt thành quả tâm huyết của đệ tử. Rất nhiều thành quả của hần ta thật ra đều là mồ hôi máu, không chỉ có vậy, dục vọng cùng sự hà khắc đối với sinh viên của hần lại càng khiến người ta phẫn nộ.

Cùng với việc tiết lộ chân tướng sự thật, bài post này cũng cố gắng phơi bày sự thật khách quan và bóc lột niềm hối hận, người post cũng thừa nhận giáo sư của mình vô cùng xuất sắc về chuyên môn. Phân tích nguyên nhân tại sao mình đối mặt với bao chuyện bất công như vậy mà vẫn im hơi lặng tiếng, người post ho rằng vì tâm thế “một ngày làm thầy cả đời làm cha” và “trên đời không có cha mẹ nào sai” nên bản thân đành nhẫn nại, sự chịu đựng này thật ra là biểu hiện của nhu nhược và cổ hủ. Tới khi một cô gái vô tội bị cuốn vào, vì đồng tình với cô ta và phẫn nộ với sự thật, anh ta đã không thể im lặng nữa. Cô gái này chỉ vì không chịu theo những luật lệ ngầm của ông ta nên liên tiếp gặp thất bại, chẳng những bị cản trở trong việc xin học bổng mà còn suýt rớt danh sách tuyển thẳng thạc sĩ. Vì chút nghĩa khí ít ỏi, anh ta đã nói cho cô ấy biết chân tướng, nhưng lại vấp phải sự báo thù khủng khiếp của giáo sư, ngay cả việc tốt nghiệp cũng tan thành mây khói. Cuối cùng bị ép đến mức không nhịn nổi, anh ta đã công bố chuyện này ra, đồng thời bóng gió chỉ trích cả đời tư thối nát cùng quan hệ bất chính với không ít nữ sinh của lão giáo sư kia. Trong bài post không nói rõ thân phận và tên họ của vị giáo sư đó, nhưng lại tiết lộ rất nhiều

chi tiết khiến người ta suy đoán lung tung, đương sự dĩ nhiên cũng được miêu tả sinh động.

Nhưng những thủ đoạn khơi dậy phong ba bão táp vẫn còn ở đằng sau, ở bài post sau có một người giấu tên đăng lên hàng loạt những bức hình chỉ có dùng từ “chương mắt” để hình dung. Nhìn những bức hình nét căng đó, bất cứ kẻ mắt sáng nào đều nhận ra người đàn ông rất giống với thầy phó khoa Dược, chỉ khác là ông ta hàng ngày rất phong độ, giờ lại phơi tẩm thân bắt đầu xập xệ ra trước mặt mọi người. Nhân vật nữ chính có gương mặt đẹp dễ, dáng vóc trẻ trung, không phải Khúc Tiểu Uyển, học trò cưng của phó khoa Trâu thì còn ai vào đây? ở trường, rất nhiều người đã thất vọng về thanh cao thoát tục của cô ta trong những buổi dạ hội, còn trong ảnh chỉ thấy vẻ ồm ồm, lẳng lơ.

Dường như để chứng minh tính chân thật của những bức ảnh, trừ những tấm lấy bối cảnh phòng ngủ ra còn có nhiều tấm chụp bên ngoài nhà riêng của Trâu Tấn. Những bức ảnh này có cái nhòe cái rõ, nhân vật đều không nhìn vào ống kính, tựa hồ chẳng biết bị chụp trộm. Khúc Tiểu Uyển ở nhà thầy giáo của mình mà như giữa chốn không người, lời chú thích còn nhấn mạnh rằng cô ta chẳng phải người duy nhất được hưởng đặc quyền này. Vì vài tấm ảnh trong số đó lại xuất hiện một gương mặt xinh đẹp khác. Chủ nhân của gương mặt này ngồi bên Trâu Tấn giữa một mảnh sân vào ban đêm, tay ông ta đặt lên tay cô ta, vẻ mặt ôn tồn. Rồi trong bức ảnh kế tiếp, Khúc Tiểu Uyển lại đầm đìa nước mắt, cùng hai người nữa

tạo nên một khung cảnh đầy tính tiểu thuyết. Tầm tiếp theo là hình một cô gái khác đang trên đường rời khỏi nhà họ Trâu, đèn đường chiếu lên gương mặt cô ta lấp loáng. Bức ảnh này cũng có chú thích là: giữa khuya mới ra về.

Bụi cỏ xào xạc vang lên khe khẽ, sự nghi hoặc lâu nay cuối cùng đã có đáp án. Thì ra là vậy. Bộ ngựa rình ve, nào ngờ nhện đã giăng sẵn lưới bất ngờ tóm gọn cả đôi, một mũi tên trúng hai đích!

Tư Đồ Quyết chăm chú nhìn mình trong ảnh, cảm thấy kỳ dị vô cùng. Sao cô có thể hy vọng người khác mắt kém chứ? Liếc qua đã thấy chứng cứ rành rành rồi. Kẻ thông minh rất nhiều, nhưng có là gì, phía sau còn có người thông minh hơn, liên hệ đến mấy tấm thiếu mặt người nữ khi trước, ai dám nói chỉ có thể là Khúc Tiểu Uyển chứ?

Trông thấy vậy Tư Đồ Quyết lại thấy bình thản. Đã đến nước này, chẳng còn gì có thể khiến cô sợ hơn được nữa. Khi xem qua những bài post sau cô đã bình tĩnh hơn rất nhiều, tay cầm chuột cũng không run lên bần bật nữa. Khác với những bài trước, người post ngày bắt đầu giới thiệu sơ về hoàn cảnh của mình. Qua những lời qua loa đại khái đó, Tư Đồ Quyết lại một lần nữa thấy được sự nghèo khổ cùng con đường cầu học gian nan của Đàm Thiếu Thành. Cô xem rất kỹ, không hề bỏ sót một từ một câu tố cáo nào, kể cả những bức ảnh làm chứng liên quan đến vụ học bổng và chuyển tiếp thạc sĩ. Sau cùng còn có một đoạn ghi âm, bên trong có

lời hứa bồi thường cho đối phương của Trâu Tấn và lời xin lỗi của cô. Lúc nghe đến đó cô chợt phá lên cười.

Những kẻ đã xem qua post này hẳn đều hiểu được nhiệt huyết và xúc động của người post bài trước, ai cũng đều sục sôi căm phẫn. Một cô gái yếu đuối mà kiên cường như thế, trong hoàn cảnh tuyệt vọng nhất vẫn giữ bản thân, hy vọng có thể dựa vào nỗ lực của mình để thay đổi số phận, cô ta không hiểu được rằng những kẻ trong sạch mà tay trắng sẽ mãi mãi ở thế yếu nên mới chống lại uy quyền của giáo sư, kết quả lại càng bị ngấm ngấm chèn ép. Nếu không gặp được một vị sư huynh có tâm và một vị giáo sư nhân hậu khác, e rằng giờ đây cô ta vẫn bị bùng tay bịt mắt, ngỡ rằng mình nỗ lực như thế mà lại thất bại là vì kém may mắn, chứ chẳng ngờ phía sau lại có một đôi tay đen tối vô sỉ như thế thao túng. Hiếm thấy nhất là cô ta đã từ chối sự bồi thường về mặt vật chất và tiền đồ của vị giáo sư kia sau khi chuyện xảy ra, bài post đó nói, người cha vừa qua đời khi còn sống thường nói với cô rằng dù có nghèo hơn nữa cũng không được để mất lòng tự trọng. Cô ta chẳng cần gì cả, chỉ muốn công bằng dù có bị báo thù lần nữa cũng chẳng ngại.

Tư Đồ Quyết đọc hết bài post mới hơi hiểu ra. Chẳng những cô khờ khạo, mà cả Khúc Tiểu Uyển cũng quá ngây ngô, còn tưởng rằng đến nước này là do liên lụy bởi sự quyết liệt của mình. Thật ra chỉ là một cái bẫy chặt chẽ đã giăng sẵn từ lâu để chờ bọn họ từng người từng người lần lượt rơi vào trong mà chẳng hề hay

biết đó thôi. Phờng thợ săn cao minh chẳng đợi ra tay, cũng sẽ không thương xót, chúng biết bắt chốt vào thời điểm thích hợp nhất để không con mồi nào thoát được. Dẫu có xin lỗi cả ngàn vạn lần, dù đền bù ra sao, thậm chí dù chén đã vỡ hay chưa thì kết quả cũng vậy, mọi đấu tranh vật lộn chỉ càng khiến dẫn sâu vào bẫy hơn mà thôi.

CHƯƠNG 36: VÌ QUAN TÂM MÀ TÀN NHÃN

Trời đã sập tối từ lúc nào mà cô chẳng để ý, rõ ràng vừa nãy bật máy tính lên mới là buổi chiều. Cô chẳng buồn cởi giày, cứ thế ngã người nằm xuống mép giường, sau khi vận dụng tư duy quá mức, đầu óc cô không như bị choáng. Mãi tới khi tiếng gõ cửa vang lên, cô bật dậy nhận ra trong phòng tối om, chỉ có đèn màn hình lóe xanh ở ô trạng thái chờ.

Tiếng gõ cửa càng gấp gáp và nặng nề hơn, hệt như tiếng trống trận. Tư Đồ Quyết vô thức đứng dậy mở cửa mới thấy cô Diêu đứng ở bên ngoài, một tay đang định giơ lên định gõ tiếp. Tuy quan hệ hai người vẫn chẳng cải thiện thêm chút gì nhưng sau mấy lần nhắc nhở, bà rốt cuộc cũng biết khách sáo hơn trước. Nhưng mọi khi dù có giục xuống ăn cơm, bà cũng không đến nổi đập cửa thành thịch như thế, Tư Đồ Quyết cũng hơi ngạc nhiên.

- Gõ như thế mà cháu không nghe thấy à?

Cô Diêu nói.

- Cha mẹ cháu về rồi, gọi cháu mau xuống nhà đi.

Tim cô giật thót, trông thấy ông Tư Đồ tính nóng như lửa đã lên tới đầu cầu thang. Cô còn chưa nhìn rõ sắc mặt cha đã thấy mắt hoa lên, cả người loạng choạng, nửa đầu on gong, còn nửa kia trong lúc cô ngã xuống đã đập phải cạnh cửa. Lúc đó cô chẳng đau lắm, chỉ thấy váng đầu hoa mắt, thấy sàn nhà màu gỗ tếch, khung cửa mà cô cố gắng lắm mới bám vào được cùng đôi chân đứng trước mặt đều quay cuồng cả lên.

Cha cô xuất thân là lính, năm xưa đã luyện công phu thần cước rất vững nên thường lấy đó làm tự hào. Đám bạn bè và cấp dưới của ông khi trà dư tửu hậu được xem ông chặt gạch bằng một tay lúc nào cũng ồ lên khen hay. Qua tuổi bốn mươi tiết mục này mới dần dần ít đi, một là mẹ cô xem đã nhàm nên không cho phép ông biểu diễn nữa sợ lỡ bị thương, ngoài ra cô đoán rằng ông cũng thấy mình chẳng chặt nổi nữa. Tư Đồ Quyết từng phát hiện ra cha mình sau một bữa hào khí ngất trời đã phải len lén xoa rượu thuốc vào tay. Cô không ưa màn phô diễn sức mạnh này của cha, nhưng chưa hề nghĩ cánh tay hung hăng chém xuống đó một ngày kia lại giáng xuống người mình. Ông đã chẳng còn khỏe mạnh như hồi thanh niên, nhưng vẫn thừa sức giáo huấn con gái, một bạt tai đó đúng là mạnh như trời giáng.

Nghĩ tới viên gạch vỡ nát dưới tay cha, cô hoảng hồn, có lẽ lần này ông sẽ đánh cô chết mất. bên tai cô còn nghe tiếng thét ghen ngào của mẹ:

- Anh đừng đánh nữa, anh đã đồng ý với em là có chuyện thì nói cho rõ ràng đã mà!

- Anh đã nghe theo em quá nhiều rồi, cái gì cũng nói cho rõ ràng, không được động tới nó một ngón tay nên mới dạy ra một đứa con gái ngoan thế này đây. Bây giờ anh chỉ hối hận đã dạy nó quá muộn thôi!

Dù không trông thấy mặt cha nhưng cô cũng đã tưởng tượng ra đôi mắt ông đang trợn lên tóe lửa vì phẫn nộ. Trên đời này chẳng có tường nào chắn được gió, tiếng dũ đồn xa, sớm muộn ông cũng biết chuyện, chỉ có điều không ngờ lại nhanh như thế, đến thở cũng không thở được. Như vậy cũng hay, không phải thấp thỏm chờ đợi.

Vừa ngẩng đầu cô đã trông thấy cánh tay cha lại giơ lên lần nữa, tiếng bước chân cuống quýt của mẹ cô vẫn còn ở xa, bản thân cô lại không sao đứng lên ngay được, hấn không tránh khỏi cái tát này. Cô cứ lì ra, quên luôn cả bản năng tự vệ cuối cùng là nhắm mắt lại.

Nhưng lần này cái bạt tai “dạy dỗ” không giáng xuống nữa, cha cô đã bị giữ chặt lấy tay. Mấy giây sau mẹ cô nhào tới bên cạnh, kêu

lên kinh hãi rồi vừa bế vừa đỡ cô dậy.

- Nó không phải con anh à? Dù nó có giết người phóng hỏa anh cũng chưa đến nỗi phải nặng tay như thế. Anh đánh chết nó rồi thì giải quyết được chuyện sao?

Giọng mẹ cô đầy kinh hoàng và giận dữ, chẳng còn vẻ nhẹ nhàng tao nhã hàng ngày.

- Đánh chết nó đi cho đỡ vướng mắt. Nếu không nó lại tưởng rằng nó lớn rồi, có chủ ý riêng rồi, chuyện gì cũng dám làm, chuyện gì cũng làm được!

Lúc này cô mới nhìn rõ kẻ đứng sau Tư Đồ đang thở hồng hộc chẳng phải ai xa lạ mà là Diêu Khởi Vân. Đột ngột trông thấy anh trong tình cảnh này, cô cũng mừng mừng tủi tủi nhưng sự kinh hoàng đã lập tức thế chỗ cho nỗi cảm kích và vui mừng bởi từ nét mặt, cô đã nhìn ra nội tâm của anh: đừng nói là đánh, đến chạm vào cô anh cũng không muốn.

Mẹ cô lấy tay lau mặt cho con gái, luôn miệng gọi cô Diêu đi lấy bông băng. Tư Đồ Quyết thấy vết máu trên tay mẹ bèn đưa tay chùi qua mặt một cái, thấy ướt đầm, đỏ lòe cả mắt.

Dáng vẻ hiện giờ của cô nhất định rất xấu, ngay cả khi mở miệng nói chuyện cũng đau đớn, không nói được tròn vành rõ chữ.

- Trước lúc thi hành án tử còn phải được cơ quan điều tra chấp thuận, cha chẳng hỏi con lấy một câu đã đánh à?

Cô hỏi lại cha mình bằng thái độ phần nộ không kém, dù cả người vẫn liêu xiêu muốn ngã. Theo một khía cạnh nào đó, điều này cũng tương tự với cha và con gái.

-Mày còn dám nói à? Muốn cãi láo hay kể lại mấy chuyện mất dạy kia để chọc tức tao nữa? Mày bôi tro trát trấu vào mặt tao, nếu hôm nay tao không hẹn gặp giáo sư Cao nói chuyện thì vẫn chưa biết mình đã nuôi được hạng súc sinh như mày!

Tư Đồ Quyết gạt đầu tỉnh ngộ, chẳng trách cha mẹ cô biết sớm như vậy, hóa ra là giáo sư Cao, thảo nào mà khéo thế!

-Ông ấy nói cha tin ngay à? Con mới là con gái cha mà!

-Giáo sư Cao chẳng nói gì cả, chỉ khuyên tao chuẩn bị tinh thần thôi. Tao với mẹ mày còn mừng rỡ nghĩ rằng mày có gì tiến bộ, mở mày mở mặt cho nhà Tư Đồ nữa chứ. Hóa ra chúng tao đã bị bao nhiêu miệng lưỡi đàm tiếu ngoài kia, người ta đã nắm thóp tao rồi! Ảnh gửi tới tận công ty, người bị hại muốn tố cáo, chuyện này chưa xong đâu! Tao hỏi mày, sao mày lại đề tiện tới mức đó, hai mươi mấy năm nay trong nhà đã để mày thiếu thốn cái gì mà mày phải cùng....phải cũng với tên lưu manh xấp xỉ tuổi tao....mà hắn còn là giáo sư chuyên gia nữa, tao thật hết nói! Tao chỉ hận trước kia sao lại sinh ra mày!

Cha cô càng nói càng kích động, không nhìn nổi lại muốn xông đến đánh. Diêu Khởi Vân chẳng nói chẳng rằng giữ ông lại.

-Con nói đi, sao con lại làm thế?

Bà Tư Đồ đầm đìa nước mắt nhìn con gái, đau đớn hỏi.

- Mọi người không hiểu vì sao con làm như thế, con càng không hiểu hơn.

Tư Đồ Quyết níu lấy tay mẹ, òa lên khóc.

- Con không làm mà, mẹ tin con đi, con không bôi tro trát trấu vào mặt cha mẹ đâu. Con đến nhà ông ta để xin cho bạn thôi, còn chưa vào đến cửa nữa, mấy tấm ảnh đó vốn có ý lừa gạt mà. Trước giờ ông ta chưa hề nói chuyện đổi tình lấy điểm với con, sau này con cũng mới nghe nói thôi mà

Mẹ cô lắc đầu:

-Con...Nếu giữa con và ông ta không có chuyện gì thì sao người ta là giáo sư, là lãnh đạo trường lại vô duyên vô cớ mạo hiểm như thế để tạo điều kiện cho con, không ngại hãm hại cả người vô tội? Sao lại có người đổ bao công sức vu vạ cho con, con nói thử xem?

- Mọi chuyện đều do Đàm Thiệu Thành và Lưu Chi Túc học trò Trâu Tấn bày ra, bọn họ đã tính toán hết rồi, còn cả Cao Hạc Niên nữa, lão ta nhất định cũng dính vào! Loại người như họ để đạt

được mục đích chuyện gì chẳng dám làm! Nhất là Đàm Thiếu Thành, con biết cô ta luôn hận con, luôn đợi một cơ hội thế này...

Nói ra những lời này, cô mới thấy lý lẽ của mình quá yếu ớt, có biện hộ nữa cũng chỉ càng đuối lý hơn thôi, ngay cả Diêu Khởi Vân cũng cau mày nhìn đi chỗ khác, còn vẻ mặt mẹ cô thì đầy nghi hoặc.

-Con nói cô gái họ Đàm đó hận con, mọi chuyện đều là người ta cố ý hãm hại con à? Người ta nghèo đến mức cha chết không có tiền chôn, cố ý đánh tráo thành tích để hại con sao? Nếu không phải giáo sư Cao thấy không nỡ bèn giúp cô ta thì có lẽ cũng mất luôn suất học bổng lên thẳng thạc sĩ nữa. Con muốn mẹ tin rằng cô ta chấp nhận làm những chuyện đó chỉ để vu vạ cho con thôi à?

Rõ ràng mẹ cô chẳng tin chút nào.

-Cô ta cố ý hay không hiện giờ con không dám phán đoán, trong chuyện này còn có mâu thuẫn giữa Lưu Chi Túc và Trâu Tấn nữa, giữa Cao Hạc Niên và Trâu Tấn nhất định cũng có vấn đề. Tráo đổi thành tích là do Trâu Tấn làm, ông ta có ý với con nhưng con chẳng dính líu gì đến ông ta cả. Đàm Thiếu Thành chẳng qua là nắm được thóp mà thôi....

Chẳng để cô nói hết, mẹ cô đã hít một hơi cắt ngang:

-Con không dính líu gì với ông ta sao? Tư Đồ Quyết à, không có lửa làm sao có khói, mẹ từ kiểm lại mình từ xưa đến nay vẫn rèn cặp con nghiêm khắc, mẹ nói với con thế nào con quên rồi sao?

Người ta sống trên đời giàu nghèo đều không quan trọng, quan trọng nhất là không được để mất nhân cách của mình. Mẹ đã bao giờ bảo con dùng những thủ đoạn bất chính để tranh giành những thứ không thuộc về mình chưa? Con còn chẳng bằng cô gái nghèo xuất thân miền núi đó, ít ra người ta sống còn có tự trọng hơn con, con khiến mẹ thất vọng quá.

-Đây là hậu quả em cứng chiều nó quá!

Cha cô lạnh lùng nói.

-Đến nước này rồi, tranh cãi mấy chuyện này có tác dụng gì? Quan trọng nhất là làm sao xử lý êm xuôi vụ này, không thể để cô gái kia làm ầm lên nữa. Chúng ta đã sai trước, nếu không nghĩ cách ngay e rằng càng lúc càng khó thu xếp.

-Nếu người ta chịu nhận bồi thường rồi thôi thì đã không có chuyện bây giờ!

.....

Cha mẹ cô bắt đầu tranh cãi.

Lòng cô cũng bắt đầu tê tái dần.

Cuối cùng cô cũng đã nhận rõ một sự thật, chẳng ai tin cố, chẳng ai nghe cô giải thích. Ngay cả người thân thiết nhất, Tư Đồ Quyết run lên.

Cô tiến về phía cha mình, người chỉ muốn tát cô thêm mấy cái, đối mặt với Diêu Khởi Vân đang lặng câm như tượng, tựa hồ như không có mặt trong phòng.

Cô nhìn anh mong đợi như nắm lấy chiếc phao cứu sinh cuối cùng, mặc cho cha mẹ ngỡ ngàng vì hành động của cô.

-Anh nói anh tin em đi, anh biết em sẽ không làm vậy mà!

Người khác có thể không tin nhưng anh phải phân định được mọi việc. Cô có thể được cưng chiều, có thể tùy hứng. nhưng bao năm nay trong lòng cô ngoài anh ra đâu còn ai khác.

Diêu Khởi Vân sững ra một lát rồi từ từ cúi gằm mặt xuống.

-Anh không biết!

Tư Đồ Quyết nổi khùng lên:

-Anh nói một lý do đi, anh cho em một lý do đi, giải thích cho em vì sao em phải làm thế, vì sao chứ hả?

Cô nhìn thẳng vào mắt Diêu Khởi Vân, như điên như dại.

Khóe miệng anh lộ ra nụ cười chua chát khó hiểu.

-Anh nói rồi, anh không biết. A Quyết ạ, có lẽ em quá hiểu thẳng, em không chịu thua về tay một người kém mình về mọi mặt, hoặc em quen tính coi trời bằng vung rồi, em kệ cho những người yêu thương em bị tổn thương.

-Ai yêu thương em chứ! Cô lắm bầm. Chẳng ai yêu thương em cả.

Cô lách qua anh rồi lao thẳng xuống lầu, suýt đụng phải cô Diêu đang lè mề mang bông băng và thuốc sát trùng đến.

Diêu Khởi Vân bắt kịp cô ở cửa.

-Em đừng trẻ con thế nữa, em dám đi thẳng không về nữa chắc?

-Em có chết đường chết chợ cũng chẳng liên quan gì đến anh, sao em lại yêu một người như anh chứ? Trừ việc làm tổn thương em, anh có đem lại cho em cái gì không? Buông em ra.

Cô dùng dùng nổi giận.

Diêu Khởi Vân nói:

-Em nói đúng, anh chẳng đem lại được cho em cái gì cả. Sớm biết như thế, lúc đầu cần gì phải yêu nhau?

Cô ngồi trên băng ghế dưới nhà Ngô Giang.

Cô không thể đi quá xa, dù trời đã tối mịt nhưng với bộ dạng máu me đầy mặt, nước mắt lem luốc như hiện giờ trông cô giống hệt con quỷ lang thang.

Ngô Giang vội vàng chạy lại, trông thấy bộ dạng của cô anh chẳng dám tin vào mắt mình nữa.

-Ai đánh em thế?

Tư Đồ Quyết làm thỉnh. Anh cũng đoán được phần nào:

-Cha em đánh em hả? Họ biết rồi à?

Chẳng hỏi gì thêm, anh kéo tuột cô tới trạm y tế phường để xử lý vết thương. Lúc bác sĩ lau vết thương bằng thuốc sát trùng cô mới thấy đau, có lẽ nỗi đau đón xé lòng đã át hẳn cảm giác đau thể xác. Khỏi cần gương cô cũng biết một bên má mình đã sưng vù lên, đầu nặng trĩu, hể chạm phải chỗ bị đập vào cửa là xuýt xoa rên rĩ không ngừng.

Sauk hi bác sĩ trực ở trạm y tế hỏi han và kiểm tra tổng thể tình trạng vết thương bèn đề nghị cô nên tới bệnh viện lớn để khám phần đầu, xác định xem có di chứng chấn thương hay không. Tư Đồ Quyết từ chối, cô nói với Ngô Giang:

-Nếu não bị chấn thương thật thì em sẽ mất trí? Vậy cũng hay.

Ngô Giang giận dữ nói:

-Có khi lại hóa ra ngớ ngẩn đấy!

Cô cười phá lên:

-Anh biết vì sao em gọi điện cho anh không? Em đói muốn chết rồi, chưa ăn gì cả, trên người lại chẳng có một xu.

Cô nói thật.

Nỗi bi ai của con người là có đau khổ đến đâu cũng không chiến thắng nỗi đói khát.

Ngô Giang đành bất lực dẫn cô ra khỏi trạm xá, anh nghĩ ngợi một lát rồi nói:

-Anh có hẹn với người ta, em đi cùng đi, tiện thể ăn chút gì đó.

Cô cầm túi đá lấy trong trạm xá chườm lên mặt, hỏi:

-Hẹn ai thế?

Ngô Giang cúi đầu không đáp

-A...Tư Đồ sức tỉnh. Anh phải nói sớm chứ, cho em ít tiền đi, em không làm phiền hai người đâu.

Ngô Giang dừng lại, hai tay dứt túi, vung chân đá một phiến lá khô vào bụi cây bên lề đường.

-Ban đầu anh không định đi, có điều đã ra đường rồi nên hơi dấn đo. Trốn tránh cũng chẳng phải là cách. Tư Đồ, em đi với anh, coi như giúp anh đi. Hiện giờ đầu óc anh rối cả lên, không sao một mình đối diện với cô ấy được.

-Anh hồ đồ thật hay giả vờ? Cô ấy bị cuốn vào những chuyện này em cũng có phần đấy. Anh đừng vòng vo trốn tránh, tùy anh nghĩ em ra sao cũng được.

Tư Đồ Quyết bực bội nói.

-Em không giống cô ấy.

Tư Đồ Quyết không hiểu cái “không giống” của Ngô Giang là vì ít ra cô còn chưa lộ mặt trong mấy tấm hình bắt nhả, chưa đến nỗi dè tiện lắm hay vì cô không phải người yêu anh nên anh cũng chẳng để tâm.

Cô bèn hỏi:

-Nếu em nói với anh em chưa từng có quan hệ gì với Trâu Tấn, càng không nhờ ông ta giúp em làm chuyện gì cả, anh có tin không?

Ngô Giang thoáng do dự rồi cũng gật đầu:

-Anh tin.

Cô đã đoán rằng Ngô Giang sẽ an ủi cô vài câu để cô khỏi suy sụp quá mức, nhưng khi nghe anh đáp cô vẫn thấy xúc động.

-Tuy anh chỉ nói suông nhưng em rất cảm kích, thật đấy. Trừ anh ra e rằng chẳng ai nói thế đâu.

-Đương nhiên anh tin chứ. Tư Đồ, anh hiểu em là người thế nào, giống như anh hiểu Khúc Tiểu Uyển là người thế nào vậy.

Vì sao đối với người mình yêu, người ta luôn yêu cầu nghiêm khắc hơn, cũng khó thông cảm hơn? Lẽ nào vì quan tâm nên mới khắt khe?

Cô nhớ đến dáng Diêu Khởi Vân lúc quay đi, lòng đau như dao cắt.

-Em không biện bạch gì cho cô ấy, nhưng chuyện cô ấy và Trâu Tấn đã là quá khứ rồi, bây giờ cô ấy.....

-Anh biết.

Phản ứng của Ngô Giang khiến cô bất ngờ.

-Nói thật với em, từ lâu anh đã biết trước đây trong lòng cô ấy có người khác. Cô ấy đồng ý để anh theo đuổi nghĩa là anh có chỗ trong lòng cô ấy, anh giả ngây giả ngô chỉ mong cuối cùng có một ngày vị trí đó lớn dần lên, tới khi thay thế được người kia. Hôm đó anh nói anh muốn dắt Tiểu Uyển về nhà, cô ấy cười, là thật lòng đó, kẻ ngốc cũng nhận ra được.

-Vậy...

-Tai nghe chẳng bằng mắt thấy!

Ngô Giang đi được mấy bước, Tư Đồ chưa từng thấy một kẻ bình tĩnh thản nhiên như anh lại thấp thỏm lo âu đến nhường ấy.

-Anh cũng nhiều lần tự nhủ rằng hiện giờ cô ấy yêu anh, chỉ yêu mình anh thôi nhưng hễ nhắm mắt lại, những tấm hình đó lại hiện ra trước mắt, anh nhớ từng chỗ tay ông ta đặt lên, anh không chịu nổi, bất cứ người đàn ông bình thường nào cũng không chịu nổi.... Hơn nữa chuyện này đã âm ỹ lên rồi, anh làm sao dắt cô ấy về nhà được chứ? Anh chắc chắn sẽ thuyết phục được cha mẹ mình chấp nhận cho anh cưới một người lớn tuổi hơn mình nhưng anh phải làm sao để họ chấp nhận nàng dâu tương lai đã lén lút tư

thông với giáo sư của mình, một người đàn ông có gia đình lâu như thế, còn chụp hình để cả thế giới sấm soi trầm trồ nữa?

-Anh muốn chấm dứt với cô ấy à?

Ngô Giang bối rối lắc đầu.

-Anh không biết nữa, anh thấy anh nên nghĩ thật kỹ, ít nhất hiện giờ anh chưa vượt qua được.

Khúc Tiểu Uyển ngồi cạnh cửa sổ trong một tiệm fastfood ở một khu phố sầm uất. Đã quá giờ ăn tối, người ngồi trong quán ăn chỉ còn lác đác, ánh đèn sáng trưng càng làm nổi bật vẻ mong manh của cô.

Khúc Tiểu Uyển đang coi tạp chí trong tiệm, trông thấy Ngô Giang cô mới xem đồng hồ, nói:

-Anh đến giờ, em đợi anh đúng ba tiếng rồi đấy!

Cô chẳng hề tỏ vẻ giận dỗi, chỉ mỉm cười nói với anh.

-Xin lỗi, anh đã bảo có chút việc rồi, em có thể về mà.

Ngô Giang khẽ nói.

-Làm gì mà xin lỗi chứ, tự em muốn đợi có liên quan gì tới anh đâu, dù sao em cũng không biết đi đâu cả.

Cô quan sát kỹ Tư Đồ Quyết rồi hỏi:

-Mặt cô sao thế? Gần đây thỉnh hành mặt mũi bầm dập à?

Tư Đồ Quyết lăm bầm mấy tiếng xem như đáp, cô đã quen với tính bộc trực và gay gắt, dễ gây mất lòng của Khúc Tiểu Uyển. Khi này cô còn tưởng cô ta coi mình không tồn tại nữa chứ.

Cô chọn ngay mấy món ăn cho chắc bụng, ban đầu định hỏi hai người kia muốn ăn gì không, nhưng nhìn dáng vẻ dường như họ chẳng còn lòng dạ nào ăn nên cô cũng không hỏi nữa. Đợi thức ăn mang lên, cô bắt đầu cầm cúi ăn, lúc nhau nuốt có động đến vết thương cũng mặc.

Ngô Giang và Khúc Tiểu Uyển toàn nói những chuyện không đầu không cuối, đại khái đều sợ lơ sơ ý làm rách nốt tấ áo che thân cuối cùng, dù rằng tấ áo này đã rách thủng lỗ chỗ. Rõ ràng Khúc Tiểu Uyển hào hứng nói hơn, Tư Đồ Quyết nhớ cô nói nhiều hơn mọi khi, say sưa kể những chuyện lý thú mà mình trông thấy qua cửa kính trong ba tiếng đồng hồ ngồi đợi anh, vẻ khôi hài của những người qua lại hàng ngày đều khiến cô cười rúc rích mãi.

Tư Đồ Quyết ăn xong chưa được bao lâu đã nghe thấy Ngô Giang nói với Khúc Tiểu Uyển:

-Về thôi, ngồi lâu thế em cũng mệt rồi.

-Không đâu, em chẳng mệt gì cả.

**Khúc Tiểu Uyển cười nói. Nhưng cả Tư Đồ Quyết cũng không
nỡ nhìn kĩ những vằn đỏ trong mắt cô. Cô lại nghiêng đầu nghĩ
ngợi rồi nhí nhảnh đề nghị như một đứa bé:**

**-Hay là mình đi xem phim đi? Lần trước anh đã bảo thích phim
đó mà.**

-Để lần sau đi.

-Hôm nay đi cơ.

**Khúc Tiểu Uyển hồn nhiên chia tay ra, nũng nịu định thân mật
nắm lấy tay Ngô Giang đang đặt trên bàn. Nhưng khi vừa chạm
phải cô, Ngô Giang chợt rút tay lại, tiện thể gọi phục vụ tính tiền rồi
đứng lên.**

**-Em về ngủ một giấc đi được không? Gần đây anh khá bận, một
thời gian nữa....anh sẽ điện lại cho em.**

**Nụ cười lúc trước vẫn còn đọng trên môi Khúc Tiểu Uyển, cô
mỉm cười, mỉm cười, cười mãi cười mãi thành một vẻ thông cảm
và thấu hiểu. Cô cũng rút tay lại giấu dưới gầm bàn:**

-Vâng.

Cô nói với Ngô Giang.

CHƯƠNG 37: ĐỢI Ở ĐẲNG SAU THỜI GIAN

Như Diêu Khởi Vân nói, lúc rời nhà Tư Đồ Quyết có giận dữ thế nào đi nữa thì sớm muộn cũng phải quay về. Khi trước cô thấy mình làm gì cũng thuận lợi nhưng rời nhà rồi mới nhận ra mình làm gì cũng hỏng.

Ngô Giang năm lần bảy lượt hỏi cô có cần ở lại thêm mấy hôm nữa không nhưng cô vẫn từ chối. Trốn tránh không phải là cách, hơn nữa trong thời kì nhạy cảm hiện nay, thật tình cũng không nên làm cho gia đình Ngô Giang ngọt ngào thêm.

Cha cô chẳng động tay chân với con gái nữa, nhưng vẫn chưa nguôi giận, chỉ là ông giữ thể diện mà thôi.

Đưa con gái trước đây luôn khiến ông tự hào giờ trở thành nỗi nhục của gia đình, đừng nói là người khác chê cười, chỉ nghĩ đến những lời ca tụng “khéo dạy con” khi trước, ông đã thấy như bị tát vào mặt, còn đau hơn ông đánh con gái nhiều lần.

Lần “gia môn bất hạnh” này đủ khiến ông không dám ngẩng đầu ở bên ngoài mấy năm. Nhưng đánh cũng đã đánh rồi, chửi cũng đã chửi rồi, sự thật đã phơi bày trước mắt, ông cũng không thể để con gái chết tạ tội được.

Dù sao đó cũng là máu mủ của mình, ông chẳng còn cách nào giận chân than thở. May sao bà Tư Đồ đã nhắc nhở ông sắp tới còn có việc quan trọng hơn, mất bò mới lo làm chuồng, tuy muộn nhưng còn hơn không.

Tối hôm đó Tư Đồ Quyết về nhà nhưng đón đợi cô lại là vẻ yên ắng khác thường. Ai ở phòng người đấy, chẳng ai chỉ trích cô, cũng chẳng ai để ý cô ra sao hay cô đã đi đâu. Có điều, cô lại cảm thấy rõ rằng bọn họ đều chưa ngủ, đều nghe thấy tiếng bước chân cô, đều đang có tâm sự.

Sáng hôm sau, cô Diêu đưa mấy thứ thuốc chữa thương lên phòng cô, có cả loại thuốc bôi, khi phối hợp phải để ý. Điều này dĩ nhiên chẳng thể xuất phát từ lòng nhân hậu của cô Diêu mà chỉ có thể là mẹ cô, người đau khổ hơn cả cô trong chuyện này.

Sáng sớm hai mẹ con đã đụng nhau dưới lầu, bà Tư Đồ chuẩn bị ra ngoài nên chẳng nói gì, chỉ nhìn cô bằng ánh mắt vừa giận vừa thương.

Ít lâu sau, hai bài post khơi mào lạng lẽ biến mất khỏi trang BBS của trường, các post phản hồi có nội dung liên quan cũng bị xóa, mười mấy tấm kích động người xem càng bị gỡ sạch, trang web trở lại vẻ yên ắng ban đầu, chỉ toàn những bài ca thán căng tin trường và những chuyện phong hoa tuyết nguyệt của đám thanh niên không bệnh mà rên.

Có điều khi Tư Đồ về thư viện trường trả nốt mấy cuốn tiểu thuyết sau cùng mượn trước khi tốt nghiệp, lúc viên quản lý thư viện lờ mờ trông thấy tên cô trên giấy cứ trợn trừng mắt chăm chú nhìn cô mất mấy giây rồi thoáng do dự nhìn sang hướng khác.

Với Tư Đồ Quyết bấy giờ, ánh mắt như vậy đã trở nên bình thường như cơm bữa, cô muốn sống đoàng hoàng ngang nhiên thì nhất định phải tập cho quen. Đừng nói người dung, bao nhiêu bạn bè cô trừ Ngô Giang ra có ai dám nhìn thẳng vào cô, thật nực cười, dường như bọn họ có tật giật mình hơn cả cô nữa.

Sự chột dạ này giống như một người khỏe mạnh vô ý trông thấy một kẻ tàn phế què cụt hay gặp phải một người mắc bệnh nan y chỉ còn sống được mười mấy người trong bệnh viện, phải cố ý ra vẻ áy náy, tránh đề cập đến.

Từ hôm đó bất ngờ gặp Tam Bì và Tiểu Căn trên đường, mỗi lần đi ngang qua người quen cô cũng không dám ngoảnh lại, sợ người ta sẽ xì xào to nhỏ với nhau, vẻ khó xử của họ lại càng khiến cô khó chịu.

Cửa phòng làm việc của Trâu Tấn đóng chặt, ban giám hiệu đã lập tổ điều tra chuyên môn để thẩm tra sự việc tồi tệ này, bằng mọi cách truy ra chân tướng, lấy lại nề nếp và môi trường làm việc trong sạch cho trường.

Trâu Tấn đã trở thành tiêu điểm của dư luận, những lời tố cáo đó có thật hay không còn chưa biết, nhưng hiện giờ ông ta không thể công khai lộ diện ở trường, đây là sự thật mọi người đều biết cả.

Sau vụ này Trâu Tấn từng đề nghị phải đưa ra pháp luật truy cứu học sinh của mình là Lưu Chi Túc, kẻ đã dùng thủ đoạn bất chính lấy những tấm ảnh cá nhân chưa được công khai đồng thời hủy hoại danh dự của ông ta.

Nhưng Lưu Chi Túc chỉ thừa nhận mình post bài viết “lương tâm” đó chứ kiên quyết phủ nhận việc phát tán hình ảnh. Thật ra IP của người post bài và người post ảnh không khớp nhau, nếu điều tra chứng minh nội dung bài viết của anh ta là thật thì Trâu Tấn chẳng những bị phỉ bang mà còn nhục nhã.

Tư Đồ Quyết không nén được thềm thở dài, Trâu Tấn sống tới chừng đó tuổi rồi, rốt cuộc vẫn ngây thơ đến nực cười. Đối với tên Lưu Chi Túc tiểu nhân kia, về một vài phương diện nào đó, e rằng ông ta còn chẳng đủ tư cách làm một kẻ mới bắt đầu nữa. Đúng là thất thế ngã ngựa, sa vào kết cục bị muôn người trà đạp. Kèm theo hàng loạt bài đạo đức điếc tai, trong đó có rất nhiều người đức cao vọng trọng ở trong và ngoài trường, rất nhiều vấn đề trong công tác và đời sống của Trâu Tấn cũng dần dần bị phơi bày, trong chốc lát ông ta đã trở thành mục tiêu công kích của bao nhiêu người. Những kẻ sung bái ngưỡng mộ ông ta cũng bắt đầu “tĩnh” ra.

-Hả, hóa ra ông ta là người như vậy

-Phải đó, đáng lẽ nên biết từ lâu rồi mới phải, ông ta vốn là người như vậy mà!

So với Lưu Chi Túc, cảnh ngộ của Đàm Thiếu Thành nhận được rất nhiều quan tâm và đồng tình, những chuyện bất bình trên đời này quá nhiều, mỗi khi vô ý lộ ra lại càng trông thấy mà đau đớn lòng. Người quen hay không đều thấy phần nộ và ghen ngào thay cho cô ta, tất cả dư luận đều nghiêng về phía ủng hộ cô ta đòi được công bằng, dường như nếu không đòi được thì bản thân cũng trở thành vật hi sinh trong cuộc giao dịch bẩn thỉu đó vậy.

Có người đồn rằng đã có sự tham gia của đám truyền thông rất nhạy tin, Tư Đồ Quyết nghĩ mãi không biết mình sẽ xuất hiện trong những bản tin đó ra sao.

Rốt cuộc chìm trong trụ lạc hay mặt dày mày dạn?

Mẫu tin như vậy chẳng hề xuất hiện, Đàm Thiếu Thành cũng không đứng trên cao mà ném đá xuống kẻ đã rơi dưới đáy vực. Cô ta giữa tâm bão lại rất yên tĩnh.

Mãi đến một hôm, Tư Đồ Quyết trông thấy vị khách quý Đàm Thiếu Thành được mời đến dùng cơm tại nhà mình.

Ông bà Tư Đồ ân cần khoản đãi cô ta, lấy danh nghĩa cha mẹ Tư Đồ Quyết để nhận lỗi với cô ta, họ chấp nhận mọi điều kiện chỉ mong cô ta đừng truy cứu nữa.

-Nói đi con, hay dở gì con cũng nói một tiếng đi.

Mẹ cô nóng ruột gầm kéo kéo tay áo con gái dưới gầm bàn. Nhưng con gái ương bướng của bà vẫn ngồi trơ ra, chọc chọc vào cạnh bàn, lặng thinh nhìn quý khách của gia đình.

Trước khi ông Tư Đồ nổi giận, Đàm Thiệu Thành đã hạ giọng nói với tất cả mọi người ngồi đó:

-Cháu không định mượn chuyện này để chèn ép ai cả, cháu cũng chẳng muốn gì hết trừ một lời xin lỗi. Bạn ấy đã xin lỗi, như vậy là đủ rồi. Thật ra cô chú và Khởi Vân chẳng cần xin lỗi, chuyện này đâu có liên quan gì tới mọi người, cháu cũng sẽ không truy cứu nữa đâu. Cứ để sự việc này qua đi thôi.

Cô ta tự cười mình:

-Dù sao cháu thi lên thạc sĩ cũng có kết quả rồi, gặp được giáo sư Cao cũng coi như cháu may mắn, vả lại Tư Đồ cũng đưa cho cháu bốn ngàn đồng học bổng đủ để cháu về nhà gặp cha lần cuối. Chúng cháu đã giải quyết xong với nhau rồi.

Nghe những lời này Tư Đồ Quyết suýt rơi nước mắt mừng rỡ vì được đại xá và cảm động tự thẹn không bằng. Phải rồi, nhất định là phải như vậy.

Sau bữa cơm Tư Đồ Quyết vén rèm lên nhìn cảnh tượng dưới lầu: cha mẹ cô đầy cảm kích tiễn Đàm Thiệu Thành ra cửa, còn Diêu Khởi Vân bị dặn đi dặn lại là phải đưa cô ta về tận trường. Lại một điều là không thấy cô Diêu ra tiễn, khi này bà rất có thiện cảm

với cô ta, kẻ hoàn toàn tương phản với cô. “Con bé ngoan quá”, có lẽ giờ này bà đang ở trong bếp lấy tạp dề đầy dầu mỡ chấm chấm mắt.

Cha mẹ đã về phòng nhưng Tư Đồ Quyết vẫn đứng đó nhìn, nhìn bọn họ sánh vai nhau, nhìn bọn họ đi thật xa. Lâu lắm rồi cô chẳng nói chuyện với Diêu Khởi Vân nữa.

Cả thế giới đều có thể hoài nghi cô, chỉ riêng anh là không thể. Nhưng đáng buồn là có lẽ từ trong tiềm thức cô đã biết anh sẽ không tin, cả thế giới đều có thể tin cô, chỉ có anh chẳng chịu tin. Anh chưa bao giờ thoát khỏi cảm giác sợ hãi của một tên trộm, anh cầm viên ngọc trong tay nhưng lại không tin mình có thể sở hữu nó, cảm giác thấp thỏm bất an như vậy cuối cùng sẽ có một ngày biến thành hoài nghi chất ngọc.

Có lẽ cô không nên ương ngạnh như thế để giờ đây chẳng thể quay đầu lại được. Nếu cô khóc lóc hay vật vã phân trần thanh minh có lẽ anh sẽ thấy dễ chịu hơn chẳng? Nhưng cô hiểu rằng nếu ngay từ đầu Diêu Khởi Vân đã không tin thì giải thích thế nào cũng chỉ là ngụy biện thôi.

Mẹ cô kể rằng: “Mời mấy lần rồi, ban đầu Đàm Thiếu Thành không chịu tới, may mà có Diêu Khởi Vân ra mặt”

Đàm Thiếu Thành đương nhiên sẽ nể mặt anh, xưa nay bọn họ vẫn hiểu nhau mà. Tư Đồ Quyết chưa bao giờ được thấy bóng mình

đồng hành cùng Diêu Khởi Vân, chẳng biết khi đi cùng nhau trông họ có đẹp đôi như anh và Đàm Thiếu Thành không?

Hai người sắp đi khuất tầm mắt cô, đột nhiên dường như Đàm Thiếu Thành sơ ý giẫm phải hòn sỏi bèn loạng choạng, may mà Diêu Khởi Vân đỡ kịp. Mãi tới khi khuất hẳn anh cũng chưa buông tay ra.

Từ lúc đó, sự ngoan cố của cô bắt đầu sụp đổ. Cô hận Diêu Khởi Vân nhưng bọn họ có gây nhau như thế nào đi nữa, sứt đầu mẻ trán thế nào đi nữa thì đó cũng là chuyện của hai người. Kể cả những lúc cô mắng mỏ giận dữ anh, nói cho cùng bọn họ vẫn là một. Như đôi ngọc quyết vậy, chiếc này đương nhiên là một nửa của chiếc kia, chừng từng nghĩ đem ghép chiếc khác cũng thành được một chiếc vòng.

Cô điện thoại cho Diêu Khởi Vân nhưng chỉ có những tiếng tút trống rỗng, chẳng thấy ai bắt máy. Tư Đồ Quyết xông ngay ra ngoài, chẳng biết mình đuổi theo cái gì.

Nếu cô chạy nhanh liệu có đuổi kịp không?

Ở giao lộ, cô gặp Diêu Khởi Vân đi về một mình bèn kéo anh lại rúc vào lòng anh, ôm siết lấy anh không chịu buông ra nữa.

-Cho em xin lỗi được không? Anh đừng đi mà, em xin lỗi....

Thấy cô khóc, Diêu Khởi Vân giật mình:

-Em nói nhảm gì thế?

-Anh giận em phải không? Em xin lỗi mà, em không muốn thấy anh ở bên cô ta đâu.

Anh trầm mặc một lát rồi tựa như hiểu ra chuyện gì đó, anh hơi ngửa cổ ra chăm chú nhìn nước mắt của cô.

-Em thấy mình đúng thì cần gì phải xin lỗi chứ?

-Hôm đó lòng em rối loạn chẳng muốn giải thích gì cả, em sợ anh không chịu nghe em nói, em đâu có trao đổi gì với Trâu Tấn đâu, em không biết ông ta lên làm những chuyện đó....

Còn đang phân trần, Tư Đồ chợt ngưng bật. Đàm Thiếu Thành ôm một chiếc ba lô bạc phếch, đang lặng lẽ đứng đợi cách đó chừng mười mét. Một chiếc xe trờ tới, trong thoáng chốc bóng dáng cô ta sáng lên giữa ánh đèn rồi lại chìm vào bóng tối.

Diêu Khởi Vân khẽ cựa mình:

-Anh quên di động, sợ cha mẹ em có chuyện tìm anh nên về lấy. Thiếu Thành đang đợi anh, anh phải đưa cô ấy về.

-Em đi cùng anh nhé!

Anh gỡ tay cô ra:

-Cần gì chứ, em thích thế hả?

-Em mặc kệ, em có chuyện muốn nói với anh. Em có thể kể cho anh hết mọi chuyện từ đầu đến cuối, nếu em nói dối nửa câu sẽ không được chết yên lành, vĩnh viễn không siêu thoát...

-A Quyết, em chẳng cần làm vậy đâu, thật đấy!

-Đây là chuyện của em, em nhất định phải nói cho rõ ràng. Anh muốn đưa cô ấy về chứ gì, được, em đợi anh về. Anh sợ trong nhà không tiện chứ gì, vậy chúng ta tới “Đằng sau thời gian” đi, em ở đó đợi anh

-Không cần đâu, anh còn có việc, chắc khuya mới về.

-Em có thể đợi đến khuya.

-Anh đã nói không đi được, em khỏi phải đợi, em nghe mà không hiểu sao?

Anh cao giọng.

-Anh không đi được là vì cô ta à? Em không tin anh thích loại người như cô ta?

Tư Đồ Quyết chỉ Đàm Thiếu Thành, lớn tiếng.

Diêu Khởi Vân quay đầu nhìn Đàm Thiếu Thành đang yên lặng đứng đợi rồi từ từ ngoảnh lại nói với Tư Đồ Quyết:

-Cô ấy là người thế nào? Hôm đó em nói rất đúng, em chẳng hiểu vì sao chúng ta lại ở bên nhau. A Quyết, thật ra em và anh là

hai loại người khác hẳn nhau....không phải anh thích ai mà là anh không chịu nổi em nữa! Anh mệt rồi.

Anh gỡ cánh tay cô đặt trên mình, xem chừng đã quên khuấy ý nghĩ quay về lấy di động, chỉ xoay mình đi về phía Đàm Thiếu Thành.

Tư Đồ Quyết chẳng kịp suy nghĩ, cứ ngậy người nói với bóng anh:

-Anh nhớ nhé, em sẽ ở đó đợi anh, anh có thể không đến nhưng em sẽ đợi cho tới giây cuối cùng của ngày hôm nay.

Nhưng ngày sắp tàn mà anh không tới.

A Nguyên đưa cho cô cả thảy một trăm lẻ một mẫu giấy trắng.

“Quý khách có tin thời gian có thể quay ngược không? Nếu có thể trở về quá khứ quý khách sẽ làm gì?”

Tư Đồ Quyết vẫn chỉ cười.

Đến phút cuối cùng cô mới vội xóa đi mấy chữ trên giấy.

Ban đầu, trên giấy có ghi: “Tôi muốn tìm Tư Đồ Quyết năm xưa, nói với cô ấy rằng nhất định không được yêu người đó”

Cô gạch đi rồi sửa lại bằng nét chữ nguệch ngoạc:

-Nếu có ai gặp một người con trai tên Diêu Khởi Vân ở quá khứ, xin nói với anh ấy hộ tôi rằng, ngày mùng 4 tháng 7 năm

2001. Cho đến giây cuối cùng của ngày hôm ấy, tôi đã đợi anh ấy ở đây.

Nhưng đến giây cuối cùng Tư Đồ Quyết đã vịn cho đồng hồ của mình chậm lại một giờ.

Cô nghĩ chỉ cần đợi thêm nữa, có lẽ anh ấy sẽ tới.

Cô đã đợi Diêu Khởi Vân ở đây rất nhiều lần, xưa nay anh chưa bao giờ thất hẹn.

Chỉ cần anh xuất hiện trước mặt cô, Tư Đồ Quyết coi kiêu ngạo hơn cả mạng sống sẽ vứt bỏ mọi nguyên tắc để giữ anh lại.

Thậm chí cô còn có thể nói rằng:

-Chỉ cần anh muốn em trở thành người thế nào. Em sẽ trở thành người như thế!

Tiếng chuông trên quảng trường gần đó đã điểm đúng mười hai tiếng, khép lại một ngày. Giữa tiếng chuông điểm ngân nga, Tư Đồ Quyết bất giác run rẩy, cô ngỡ rằng mình sẽ bật khóc nhưng lại chẳng thể rơi nổi một giọt nước mắt nào, chỉ là tỉnh một giấc mộng thế thôi.

Cô xé nát mẫu giấy trước mặt, không biết giấu mặt đi đâu vì sự điên khùng và quy lụy vừa nãy của mình, đúng là như bị ma ám vậy, mà con ma này còn tên là “tình yêu”.

Tư Đồ Quyết sinh ra đã là Tư Đồ Quyết, chỉ có thể là loại người đó, giống như anh nhất định phải là Diêu Khởi Vân hiện tại vậy. Hai người họ khác nhau, hai loại người khác nhau, chẳng ai thay đổi được.

Sáng sớm hôm sau Tư Đồ Quyết mới về nhà, cô tự dùng chìa khóa riêng mở cửa vào nhà, thấy cả nhà đang ngồi ăn sáng trong phòng.

Vừa thấy Tư Đồ Quyết, cha cô đã ném đôi đũa vào cô.

-Mày cắt đi cho tao, đã đi rồi thì đừng về nữa...

Mẹ cô đang nghe điện thoại, không sao ngăn được chồng lại bèn ra hiệu đưa mắt cho con gái mau chạy lên lầu.

Tư Đồ Quyết nhặt đôi đũa rơi dưới chân mình đặt lên bàn ăn. Diêu Khởi Vân giơ tay đón lấy, mắt anh đượm vẻ khó tả, ngập ngừng hồi lâu mới hỏi:

-Em ăn gì chưa?

Cô nhún vai, vội vã trở về phòng theo lời mẹ dặn. Đóng cửa lại vẫn nghe thấy tiếng mẹ đang gọi điện.

Đó là mẹ Ngô Giang điện thoại tới. Nhà họ Ngô cũng đang náo động, con trai duy nhất cứ làm ầm lên đòi kết hôn, mà ông bà Ngô nghe nói cô gái con mình muốn cưới mới cuốn vào một vụ tai tiếng.

Chẳng gia đình nào chấp nhận được vụ scandal như thế cả, có điều Ngô Giang nói mình đã quyết rồi.

Đương nhiên những điều này mãi về sau Tư Đồ Quyết mới được nghe, đồng thời con hay tin Khúc Tiểu Uyển tự tử. Khúc Tiểu Uyển đã treo cổ trong kí túc xá nghiên cứu sinh, chỉ đơn giản là buộc thắt đôi tất lụa lại, một đầu vắt lên song sắt của cửa thông gió, một đầu lồng vào cổ mình. Hàng ngày cô vẫn lủi thủi một mình, cũng chẳng có bạn thân, bạn cùng phòng lại chuyển ra ngoài thuê nhà chung với bạn trai. Đã đến hè, khu nhà nghiên cứu sinh rất vắng người, Khúc Tiểu Uyển lại gây ra scandal như vậy nên dù biến mất một thời gian, phần đông mọi người vẫn cho rằng cô ngại lộ diện nên đã tìm chỗ nào đó lánh đi rồi. Khi bà phụ trách vệ sinh khu nhà của nghiên cứu sinh ngửi thấy mùi nồng nặc bốc lên, gọi bảo vệ tới phá cửa thì người đã treo cổ từ lâu, trời mùa hè nóng nực thi thể đã thối rữa, không nhìn rõ diện mạo nữa. Viên bảo vệ tông cửa vào đầu tiên liền nôn mửa ra mặt xanh mặt vàng ngay tại đó.

Xe cảnh sát cũng lượn vòng quanh khu nhà của nghiên cứu sinh, cha mẹ Khúc Tiểu Uyển ở một thành phố nhỏ cách đó hơn năm trăm cây số đi suốt một đêm tới, mất bao công sức mới xác định được đó chính là con gái ưu tú của họ, hai người già cứ run rẩy bấy, đến khóc cũng không thành tiếng. Kiểm tra hiện trường, cảnh sát phán đoán nguyên nhân tử vong là do tự sát. Không có

thư để lại, ngay cả một chữ cũng không. Khúc Tiểu Uyển thành linh khóa trái cửa nhốt mình trong kí túc xá như vậy, tránh xa thế giới bên ngoài, mà động cơ lại rất dễ hiểu, những lời đơm đặt ác ý và mấy tấm hình đó thừa sức bóp chết một cô gái trẻ trong danh dự. Qua chứng minh cũng có đáp án sơ bộ về thời gian tử vong là tám đến chín ngày trước khi phát hiện ra thi thể.

Nhưng Tư Đồ Quyết biết chắc chắn là hôm đó, cô còn biết rằng điều mà Khúc Tiểu Uyển để tâm nhất khác hẳn với động cơ tự sát mà họ nói.

Thật ra, trong khoảnh khắc chìa tay ra cho Ngô Giang mà anh hơi rút tay lại, cô ấy đã chết rồi.

Tư Đồ Quyết không đi dự đám tang Khúc Tiểu Uyển, cũng chẳng có dũng khí gọi điện cho Ngô Giang hỏi xem hiện giờ anh ra sao rồi. Cô quần chặt trong chăn, ánh nắng ấm áp len qua kẽ tấm rèm dày nặng tràn vào nhưng cô lại run lên bần bật.

Cô chợt thấy bóng dáng của mình trong hình ảnh kẻ treo cổ kia.

CHƯƠNG 38 : NGỌC VỠ NGÓI LÀNH

Mùa hè năm ấy vì trong nhà có rất nhiều phiền phức phải xử lý nên Tư Đồ Cửu An không để Diêu Khởi Vân tới công ti thực tập như năm ngoái. Ông thường nói, Tư Đồ Quyết và Diêu Khởi Vân

lớn lên trong nhà mà lại khác nhau một trời một vực. Diêu Khởi Vân quá hiểu chuyện, rất biết nghĩ cho người khác, còn có vẻ già dặn trước tuổi, khiến phụ huynh lại mong anh có thể giành thời gian cho bản thân nhiều hơn một chút.

Dường như để các bậc bề trên khỏi thất vọng, thời gian này Diêu Khởi Vân ít ở nhà hơn. Khi trước anh là kẻ phải có mục đích rõ ràng mới ra khỏi cửa, nhưng gần đây anh lại mấy lần về muộn, lỡ cả giờ cơm. Khi người nhà hỏi anh chỉ nói đi ra ngoài loanh quanh, đã ăn ở bên ngoài rồi.

Có lẽ xuất phát từ sự miễn cảm riêng của phụ nữ, một hôm giữa bữa cơm bà Tư Đồ vờ vô ý hỏi:

-Khởi Vân, cháu ra ngoài chơi với bạn gái phải không? Nếu đúng thì đừng giấu cô chú.

-Thật không? Chẳng nghe cháu nói gì cả.

Cha cô cũng hơi bất ngờ, thấy Diêu Khởi Vân cười cười không nói bèn quay sang trêu vợ:

-Anh thấy phụ nữ các em chỉ hay đoán mò.

Mẹ cô mỉm cười:

-Em cũng chỉ hỏi thôi mà.

-Cần gì phải hỏi chứ, anh ấy đã có bạn gái từ lâu rồi, cha mẹ còn tưởng anh ấy còn ngây thơ nai tơ à.

Tư Đồ Quyết bất ngờ buột miệng khiến mọi người ngồi đó sửng cả ra.

Vụ “scandal” của Tư Đồ Quyết đã qua đi, tuy ông Tư Đồ vẫn cau có với cô nhưng dù sao cũng không tới nỗi ghét cay ghét đắng, thấy lần nào mắng mỗ lần ấy nữa. Những người khác đều ngầm hiểu chẳng ai nhắc tới, nhưng sự né tránh không có nghĩa là quên lãng.

Một vai nữ chính trong vụ scandal đó là Khúc Tiểu Uyển đã chết, chết rồi là hết đau khổ, mọi lời chỉ trích và khinh miệt đều theo cô vùi sâu dưới ba tấc đất. Nhưng Tư Đồ Quyết lại vẫn sống yên ổn mạnh khỏe, nên ăn thì ăn nên ngủ thì ngủ, không thanh minh, chẳng sám hối, lại càng không thấy phải hổ thẹn cúi đầu trước mặt bất cứ ai, chẳng hề có thái độ tự giác của một kẻ phạm lỗi. Xưa nay cô chưa từng nghĩ đến sẽ tự tử, dĩ nhiên cũng chẳng ai ép cô làm vậy nhưng sống như vậy rốt cuộc lại hơi có phần “giữ mạng”.

Nhưng chính thái độ bình chân như vại, không có chút hối cải này đã khiến người nhà dần thất vọng về cô, mắng chửi vô ích, khuyên nhủ đã nhàm, dù sao cô cũng như vậy rồi, tốt nhất là nhắm mắt làm ngơ. Cuối cùng, Tư Đồ Quyết cũng trở thành nỗi nhục trong nhà đã sinh ra và nuôi nấng cô suốt hai mươi mấy năm, được

cái cô cũng rất biết điều, không khiến người ta ghét, gắng hết sức không xuất hiện trong tầm mắt người nhà, những lúc bất đắc dĩ phải ra mặt thì càng nói ít càng tốt, đã lâu lắm rồi cô không chủ động tham gia chủ đề của bọn họ như hôm nay.

-Con đừng nói bừa.

Bà Tư Đồ sợ cô vô ý lại gây thêm chuyện nên vội vàng lườm cho cô im.

Nhưng Tư Đồ Quyết rất không thức thời, cô lườm Diêu Khởi Vân rồi cười nửa miệng nói:

-Có phải nói bừa hay không trong lòng mọi người cũng rõ cả, lần trước chẳng phải đã nói rồi sao? Thật ra cả nhà đều biết cô gái đó mà.

Diêu Khởi Vân thoáng biến sắc, mím chặt môi lại. Anh không hiểu sao cô lại vạch trần chuyện trước kia của bọn họ ngay trước mặt cha mẹ mình, có điều cô vẫn rạch ròi và hết mình trong tình cảm, khi yêu cô cam lòng giấu diếm cho anh, giờ đây hận anh dĩ nhiên là chuyện gì cũng làm được.

Tư Đồ Quyết chẳng hề câu giờ bèn tiết lộ ngay cho mọi người biết bí mật:

-Không phải anh cũng bí mật qua lại với Đàm Thiếu Thành sao, cần gì phải giấu giấu giếm giếm thế?

Tiết lộ này khiến ông bà Tư Đồ đều kinh ngạc.

-Có chuyện đó thật sao, Khởi Vân?

Diêu Khởi Vân dường như cũng ngỡ ngàng không kịp trở tay, có điều thanh niên hay ngại ngùng, anh lại là người sống nội tâm, bị Tư Đồ Quyết nói toạc ra, thực tình cũng khó mà chịu nổi. Bà Tư Đồ thấy anh sững ra, lại chẳng có ý phản bác, trong lòng cũng hiểu ra đôi phần.

-Chuyện này dì thật bất ngờ, ài, thảo nào....có điều cô gái họ Đàm đó....là may mắn của nhà ta, thật ra cháu cũng chẳng cần giấu giếm.

Ông Tư Đồ thẳng thắn hơn vợ nhiều, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói với anh:

-Chú thấy con bé đó khá đấy, thật thà, rộng lượng, lại khí khái hiếm có, đúng là một cô gái tốt. Khởi Vân. Dì cháu nói đúng đấy, cháu cũng lớn rồi, chuyện này khỏi cần giấu giếm, có thời gian cứ đưa cô ấy tới đây dùng cơm nhé!

Diêu Khởi Vân còn chưa đáp thì Tư Đồ Quyết đã cười:

-Dẫn về là đương nhiên rồi, có điều nhà này không phải nhà kia. Dù là con dâu tương lai gặp cha mẹ chồng cũng phải vào chào bố mẹ ruột trước đã. Không tin cha mẹ cứ hỏi anh ấy đi, Diêu Khởi Vân, không phải anh định dắt bạn gái anh về quê một chuyến sao?

Mặt Diêu Khởi Vân thoát đỏ thoát tái.

Sao cô lại biết chuyện này?

Thật ra quen nhau lâu như vậy, nhưng anh chẳng có ý gì với Đàm Thiếu Thành, mãi tới hôm anh đưa cô ta từ nhà Tư Đồ trở về trường, lúc từ biệt anh có cảm ơn mấy lời, nào ngờ Đàm Thiếu Thành trước giờ vẫn kiên cường rộng lượng lại rơi nước mắt.

Cô ta nói mình sợ sự cảm kích và xin lỗi của người khác, thà mình nói “xin lỗi” còn hơn, vì người được lợi mới nói “xin lỗi”, còn kẻ được cảm kích và xin lỗi lại luôn luôn là người chịu thiệt thòi.

Diêu Khởi Vân chẳng biết phải an ủi cô gái đáng thương này ra sao, lúc cô khóc mệt rồi tựa đầu vào vai anh, tiềm thức mãnh liệt nhắc nhở anh: thế này không được. Nhưng có lẽ từ giây phút đó, trước sự vỗ về mà như kháng cự đó, giữa hai người có sự thấu hiểu kì lạ.

Có điều dù càng ngày càng thân thiết với Đàm Thiếu Thành, nhưng anh rất hiếm khi mời cô ta về nhà, tất nhiên cô ta hiểu nguyên nhân nên cũng rất thông cảm.

Sáng nay khi đi dạo hội chợ sách, hai người đang đi ăn cùng nhau thì anh có việc phải đi trước, lúc trả tiền vì quá vội vã nên chẳng để ý thẻ ngân hàng đã rơi ra. Kết quả là nhân viên cửa hàng

nhật được đã đưa lại cho Đàm Thiếu Thành. Đàm Thiếu Thành sợ anh lo liền chạy tới nhà anh gửi trả lại tấm thẻ.

Lúc đó Diêu Khởi Vân còn ở sân bay để đón bà Tư Đồ vừa đi công tác về thay cho người tài xế tạm nghỉ việc. Trong nhà chỉ có cô Diêu, Đàm Thiếu Thành liền đưa tấm thẻ lại cho bà. Cô Diêu có thiện cảm rõ rệt với cô ta nên tuy chỉ mới gặp vài lần mà đã vồn vã với cô ta hơn hẳn những người lạ khác. Ngoại trừ ấn tượng tốt về tính cách của Đàm Thiếu Thành, có lẽ bên trong còn nguyên nhân là cô Diêu muốn gạt bỏ Tư Đồ Quyết, điều này Diêu Khởi Vân cũng phải thừa nhận. Theo cô Diêu, bất kì cô gái nào trên thế gian này đều phù hợp với anh hơn Tư Đồ Quyết, có một thời gian bà đã nản lòng, cho rằng cháu mình sẽ bị mê hoặc cả đời, nào ngờ bên cạnh anh đã có một Đàm Thiếu Thành tốt hơn Tư Đồ Quyết không biết bao nhiêu lần, dĩ nhiên bà phải vui mừng khắp khởi.

Sau khi nhận lấy tấm thẻ, cô Diêu niềm nở kéo Đàm Thiếu Thành lại nói chuyện một lát, còn chủ động nhắc sắp tới ngày giỗ cha của Khởi Vân, mỗi năm vào ngày này Khởi Vân đều về quê một chuyến. Bà nói nếu cô ta không ngại có thể về quê cùng cô cháu họ, coi như đi chơi.

Về đến kí túc xá, Đàm Thiếu Thành liền gọi điện cho Diêu Khởi Vân:

-Cô anh đúng là người tốt, còn niềm nở quan tâm em như vậy. Cô cứ rủ em rảnh rồi nhất định phải về quê cùng, thật ra em cũng rảnh, lại muốn thăm nơi anh đã lớn lên, nhưng....em không biết như thế có ổn không?

Công bằng mà nói Diêu Khởi Vân chẳng định mời Đàm Thiệu Thành về, nghe cô nói anh cũng thấy quá đường đột, lại không cần thiết, lòng thầm oán bà cô nhiều chuyện. Nhưng anh cũng chẳng tiện từ chối ngay, sợ dập tắt hi vọng của cô đành ậm ừ vài câu, nói qua quít rằng tới lúc đó xem có rảnh không. Anh chẳng định về quê cùng cô ta, nên lần này đột nhiên Tư Đồ Quyết nhắc tới với giọng điệu như vậy khiến anh trở tay không kịp.

Diêu Khởi Vân chẳng định giấu Tư Đồ Quyết, chuyện cô nên biết thì sớm muộn gì cũng sẽ biết. Vả chẳng, dù cô giờ thói nóng nảy ra anh vẫn cảm thấy vui vui, nhưng giọng điệu mỉa mai vì lời của cô, vẻ khinh miệt của cô, lại khiến anh như nhỏ lại thành cậu bé năm xưa chân ướt chân ráo từ quê lên, trông thấy tường trắng như tuyết, bèn cố giấu bàn tay đầy cấu ghét của mình lẫn vào màu quần áo của người khác.

Đối với anh quê nhà chẳng có mấy ý nghĩa ngoại trừ những kí ức nghèo khó thửa nhỏ và phần mộ của cha, vì vậy anh nghĩ nổi hoang mang bối rối đột ngột này là vì e ngại ông bà Tư Đồ.

Bà Tư Đồ cho rằng anh ngượng nghịu nên cúi xuống ăn tiếp, vờ như không nghe thấy nhưng ông Tư Đồ lại buông đũa xuống mắng Tư Đồ Quyết:

-Liên quan gì đến mày?

Tư Đồ Quyết cười gượng tự giễu mình:

-Mọi người nên cho con biết từ trước rằng bây giờ con không có tư cách nói chuyện trong cái nhà này, chẳng có chuyện gì đến lượt con chen vào cả, vậy con khỏi phải lờ lờì mà cả nhà cũng đỡ mất mặt.

Cô cứ tự chà đạp mình như thế khiến ông Tư Đồ chẳng tiện giáo huấn tiếp nữa, ông cầm đũa lên, lòng buồn tê tái. Bà Tư Đồ thấy sống mũi cay cay bèn cúi đầu gắp khúc cá cho con gái:

-Ăn đi con.

Tư Đồ Quyết gật đầu ăn ngon lành.

Tối đến, trước khi về phòng cô nghe mẹ nói trong nhà thiếu mấy thứ lặt vặt, nhờ cô Diêu ngừng tay làm, đi ra siêu thị gần đó mua giùm. Cô Diêu vừa vùng vằng ra cửa không bao lâu, Tư Đồ Quyết trên lầu lại nghe thấy tiếng gõ cửa phòng Diêu Khởi Vân, mười mấy phút sau cô lại gọi cha đọc báo dưới nhà lên.

Dù sao cũng là mẹ con, hành động trùng trùng tâm sự của bà Tư Đồ đương nhiên không giấu nổi cô, cô hiểu hẳn mẹ mình có

chuyện muốn thương lượng với cha, mà nội dung chắc chắn có liên quan tới cô, tuy cô chẳng biết đó là chuyện gì.

Cô gỡ tai nghe ra, lắng tai nghe tiếng chân cha lên lầu, sau đó là tiếng đóng cửa phòng.

Tư Đồ Quyết đợi một lát để chắc chắn cuộc trò chuyện đã đi vào chủ đề chính rồi mới khe khàng ra khỏi phòng, lặng lẽ đứng ngoài cửa phòng cha mẹ.

Cách một cánh cửa, không khó để nghe thấy hai người bên trong đang nói chuyện.

Cô nín thở lắng nghe. Tiếng mẹ cô nói khe khẽ, áp vào tai cửa cũng chỉ nghe được lảng máng câu được câu chăng.

-Lại tìm một nhà tử tế....người khác thấy sao....thật ra không dễ, dù sao cũng phải tính toán cho tương lai của nó...

-Em như vậy là ích kỉ!

Giọng cha cô vang hơn nhiều:

-Ban đầu ai sợ người ta cuốn mất con gái cưng nên trăm phương ngàn kế giữ như giữ giặc. Giờ cũng lại là em nghĩ ra!

-Nghĩ nát óc... đâu có như bây giờ, khi đó em đề phòng nó vì thấy tính tình hai đứa không hợp nhau. Có điều Khởi Vân là đứa

tốt, về điểm này anh không nhìn sai. Nó đến nhà chúng ta....người một nhà, chúng mình cũng sắp già rồi....

Dù không thấy tình hình bên trong nhưng cô cũng tưởng tượng được cha mình lắc đầu quày quật:

-Em chẳng nghĩ đến cảm nhận của người khác, nó là con người chứ không phải là quân cờ của nhà ta, hơn nữa giờ đây nó rất khăng khít với cô bé họ Đàm đó, em không được phá đâu đấy.

Hai người bắt đầu tranh cãi, giọng nói cũng nhanh hơn, chỉ có thể lảng máng nghe chứ được chữ mất.

-Không phải con đẻ....đãi nó không bạc....Cửu An Đường....công ty....chỉ cần nó đồng ý, khi đến lúc đều giao cả cho nó.

-Em đừng lấy mấy thứ đó ra ép nó, đây là chuyện cả đời, anh không cho phép em làm vậy đâu.

-Con gái duy nhất của chúng mình như vậy. Có lẽ mẹ cô cũng nổi nóng nên hơi cao giọng lên. Tư Đồ Quyết áp sát tai vào cửa nên nghe rất rõ câu tiếp theo.

-Em đã nói chuyện với Khởi Vân, nó không phản đối.

Cô đứng thẳng dậy, xoay người dựa vào bức tường bên cửa, hơi lạnh của tường thấm qua lưng cô ngấm cả vào tim phổi.

Đó quả là một chỗ dựa lạnh buốt.

Cô chẳng cần biết hết kết quả của cuộc cãi vã bên trong cửa, vì cô đã nghe thấy kết quả.

Diêu Khởi Vân sẽ cưới cô.

Cô từng nằm mơ muốn bên anh suốt đời. Nhưng ai ngờ rốt cuộc thái độ “không phản đối” của anh lại khiến cô tê tái lòng.

Giống như một dũng sĩ bừng bừng nhiệt huyết, đã quyết tâm chuẩn bị vượt mọi chông gai, nào ngờ bị ngã một cú đau điếng, toác cả đầu chảy máu bò dậy mới nhận ra mình loạng choạng đã lăn tới điểm cuối rồi.

Nhưng đó không phải cuộc đời mà cô mong muốn.

Sau khi Khúc Tiểu Uyển chết, Trâu Tấn vẫn luôn giấu mặt lại điện thoại tới cho cô, hỏi cô có nghĩ tới chuyện bỏ đi không. Chỉ cần cô gật đầu ông sẽ dốc hết sức mình, tận tâm tận lực đưa cô ra nước ngoài, tránh xa thị phi, bắt đầu lại cuộc sống của mình.

Tư Đồ Quyết liền từ chối ngay, chẳng những xưa nay cô chưa từng nghĩ sẽ một thân một mình ra nước ngoài, dù có chẳng nữa thì có cũng chẳng có visa hộ chiếu gì cả, nói đi là đi dễ như vậy sao? Tuy Trâu Tấn nói rằng nếu cô muốn cũng chẳng phải không có cách, nhưng vào lúc này khác nào tự nhận thua, đó không gọi là “đi” mà là “trốn chạy lang bạt”.

Cô không muốn chết cũng chẳng muốn trốn, nhất định đợi ngày cháy nhà ra mặt chuột.

Cô đã phải chịu đựng ánh mắt căm giận của cha và nước mắt đầm đìa của mẹ, chịu sự khinh bỉ của bạn bè, chịu đựng cái chết của Khúc Tiểu Uyển, chịu đựng đến cuối cùng mới nhận ra nỗi cô đơn khi người mình muốn đợi không thấy tới.

Khi Đàm Thiếu Thành đứng ngoài cửa nhà cô cười nói:

-Khởi Vân rất cầu thả, làm rơi cả thẻ ngân hàng ở chỗ cháu mà chẳng biết.

Cô thấy mình chưa thua.

Cô Diêu thấy hiện giờ cô đang rất thất thế nên cả ngày chăm chọc khiêu khích, quá quắt hơn là đem chuyện Diêu Khởi Vân cùng Đàm Thiếu Thành về quê thắp hương cho cha mẹ ra kể lể trước mặt cô cả một buổi chiều, cô vẫn thấy mình chưa thua.

Nhưng khi anh vì báo đáp ân tình của nhà Tư Đồ hoặc vì Cửu An Đường sớm muộn cũng thuộc về mình mà nhận lấy một cô gái đã bại hoại thanh danh, đến bản thân anh còn khinh bỉ thì cô chợt nhận ra mình đã thua từ lâu rồi, nói rằng vẫn cố gắng chống chọi, không lùi bước, không đổi lời chỉ là lừa mình gạt người.

Chẳng có gì gọi là cháy nhà ra mặt chuột cả, sự thật sớm đã được quyết định.

Tư Đồ Quyết nghĩ, vì mọi người, cũng vì bản thân mình, có lẽ cô nên đi từ lâu rồi.

Hôm sau, cô tìm Trâu Tấn nói với ông ta rằng mình muốn đi, càng nhanh càng tốt, càng xa càng hay.

Trâu Tấn liền kể cho cô những điều mình có thể giúp đỡ cùng những khó khăn tới đây mà cô có thể gặp phải.

-Em nghĩ kĩ chưa?

Tư Đồ Quyết gật đầu.

Lúc này người cô có thể tin tưởng nhờ cậy lại chỉ có kẻ này, bởi cô biết giờ đây để chuộc tội, ông ta có thể làm bất cứ chuyện gì cho mình.

Ngày hôm đó, Trâu Tấn dắt cô đi lòng vòng mấy chỗ, chuẩn bị cho quyết định của cô.

Chập tối, xe của ông ta đỗ ở đầu đường, cách nhà cô một quãng đường, ngoài trời mưa rất to nhưng cũng chỉ có thể đưa cô tới đây thôi.

Ông ta nói:

-Những chuyện tiếp theo tôi sẽ sắp xếp cho em, bên đó sẽ có người đón em, chuyện tiền nong em khỏi phải lo. Hiện giờ chuyện em cần làm là kiên nhẫn chờ đợi, dĩ nhiên nếu em hối hận thì giờ vẫn còn kịp.

Cô ngẩn người nhìn những giọt nước mưa đọng trên kính xe ngay trước mặt mình bị chiếc cần gạt nước gạt đi cả. Cô không thể không nghĩ tới cha mẹ, cả đời bọn họ đoàng hoàng ngay thẳng, nay chỉ vì một đứa con kém cỏi mà bị người ta chỉ trích đàm tiếu trong cả quãng thời gian dài về sau. Xót xa nhất là dù đã biết sự sa đọa của cô nhưng đến cuối cùng vẫn phải vất vả lo tính cho tương lai đứa con gái duy nhất này. Cô không hợp cha mẹ, thậm chí một dạo cô còn nghĩ hay cứ nhận đại đi, coi như mình lầm đường lạc lối, sau này nhất nhất nghe lời cha mẹ để cha mẹ khỏi phiền lòng nữa.

Nhưng chỉ mới nhắm mắt nghĩ đến cô đã thấy không lạnh mà run, một đời dài như thế....sớm muộn gì, dưới danh nghĩa tình yêu, bọn họ cũng sẽ ép cho nhau điên lên.

Lát sau cô ngoảnh lại nhìn Trâu Tấn, mấy tháng không gặp mà ông ta dường như già sạm đi rất nhanh, tuy vẫn là gương mặt ấy, trên đầu cũng chẳng có thêm sợi tóc bạc nào, nhưng vẻ hăng hái nhiệt tình, phóng khoáng tự nhiên trước đây đã trở nên sa sút chán nản, bắt đầu nét già cỗi. Cô chẳng dám nhìn kỹ bóng dáng lờ

mờ phản chiếu trên kính xe, nghi hoặc nghĩ rằng mình sớm muộn cũng sẽ như thế.

Cuối cùng cô trả lời một câu cụt lủn:

-Tôi đợi tin của ông.

Tư Đồ Quyết đẩy ngay cửa xe bước ra, đến cuối cùng cô cũng không cảm ơn một tiếng.

Có lẽ Trâu Tấn cũng cần một cơ hội như vậy, đây là điều duy nhất ông ta có thể làm vì Tư Đồ Quyết còn sống, cũng vì Khúc Tiểu Uyển đã mất.

Cô đội mưa về đến nhà, quần áo ướt sũng, chưa kịp móc chìa khóa ra thì cửa đã mở, Diêu Khởi Vân ăn mặc chỉnh tề, đang định chạy ra ngoài, tay còn cầm hai chiếc ô.

Tư Đồ Quyết vuốt vuốt mái tóc ướt sũng cúi đầu lách vào cửa.. như sợ cô bị quệt phải làm ướt người, Diêu Khởi Vân nghiêng mình tránh đường. Vừa bước vào nhà, cô chợt nghe thấy tiếng đóng cửa sau lưng, dường như Diêu Khởi Vân đã bỏ ý định ra ngoài.

Mẹ cô đứng dậy ra đón nhưng chẳng phải để đưa khăn cho cô lau tóc mà là để căn vặn.

-Con đi đâu thế?

Tư Đồ Quyết không vội đáp ngay. Cô Diêu rời khỏi phòng Khởi Vân, tay còn cầm bộ đồ mới thay, chính là bộ sáng nay anh mặc ra ngoài, xem ra cũng ướt quá nửa. Đương nhiên, chiếc ô trong tay anh vẫn còn nhỏ nước tong tong.

Tư Đồ Quyết không đáp.

-Mẹ hỏi con đấy, con vừa đi đâu đâu?

Mẹ cô vẫn chưa chịu thôi., dù giọng bà bình tĩnh lạ thường.

Một giây, hai giây...yên lặng chờ đợi đến ngọt ngát, như chịu hình phạt, Tư Đồ Quyết nhận ra mọi người trong nhà đều dán mắt vào mình, cha cô cũng chỉ có vẻ ngỡ ngàng, dường như không quen biết đến người đang đứng trước mặt ông đây.

Cô liếm liếm đôi môi khô rát của mình.

-Không ngờ hành tung của con vẫn được nhiều người quan tâm như vậy, mọi người biết cả rồi còn hỏi làm gì chứ?

Mẹ cô nói:

-Mẹ hỏi con lần cuối, con từ đâu về?

-Vâng, con đi tìm Trâu Tấn đấy, mọi người vừa lòng chưa? Còn muốn hỏi gì con nữa không? Có ai muốn biết con làm gì ở đó không? Con có thể....

Lại một cái tát nữa. Mùi vị ăn tát vẫn vậy, có khác chẳng người ra tay hôm nay lại là mẹ cô.

Hai mươi mấy năm nay chẳng ai đụng đến một sợi tóc của cô, mọi người đều nói cô là viên ngọc quý của nhà Tư Đồ, hiện giờ đương nhiên cũng vậy, nếu không sao cô lại phải lần lượt ăn tát của từng người chứ?

Kẻ sa đọa, ai cũng có thể tát.

-Mẹ khoan nhượng cho con còn chưa đủ ư? Cha con nói đúng lắm, mẹ đã chiều hư con, con hỏng thật rồi!

Mẹ cô gục xuống bưng mặt khóc:

-Đến lúc này con còn muốn đi tìm ông ta, con tìm ông ta làm gì? Trên đời có bao nhiêu đàn ông, thiếu ông ta không được à? Con đê tiện thế sao?

-Mọi người nghĩ là đê tiện chừng nào, thì con đê tiện chừng ấy.

Cô ngoảnh đầu nhìn Diêu Khởi Vân nhưng anh đã vội vàng quay đi.

Cô ưỡn ngực chỉ thẳng vào anh, tay bắt giắc run lên:

-Dù đàn ông trên đời chết hết thì đồ phế thải như con cũng không đến lượt anh ta!

Mẹ cô thông tay xuống, vè mặt đầy nghi hoặc:

-Năm xưa sao mẹ lại sinh ra con? Năm lên ba con bị sốt, bác sĩ đều nói có thể không cứu được, đáng lẽ mẹ phải bảo mọi người đừng cứu con. Con không phải là con mẹ, thà rằng lúc đó con chết đi còn hơn.

Tư Đồ Quyết ngỡ rằng mình đã chai lỳ, chẳng còn gì quan trọng cả, thế nào cũng được, càng ít vướng víu, cô lại càng thanh thoi. Nhưng đến lúc này cô vẫn thấy đau đớn tê tái lòng, giống như tự tay róc thịt róc xương mình ra vậy. Cô nghĩ tới Na Tra róc thịt trả mẹ róc xương trả cha, nhưng liệu trên đời còn có Khương Thái Công thu gom hồn phách thất tán để nặn cho cô một tấm thân bất tử bằng ngó sen hay không?

Có lẽ Đàm Thiệu Thành đã đúng, cô ta có triết lý của cô ta. Như hôm qua cô ta đã nói với Tư Đồ Quyết, kẻ bại dưới tay mình rằng:

-Cô còn nhớ chứ, lần đó cô khẳng khẳng nói tôi là kẻ tiểu nhân mách lẻo, thật ra tôi không làm vậy, lúc đó tôi quả thật chưa nghĩ tới muốn làm gì cô, chính cô đã dạy cho tôi một bài học. Xem ra tôi còn phải cảm ơn cô. Tôi cũng có thể chia sẻ với cô những kinh nghiệm tự an ủi của tôi. Giờ đây cô có thấy đau đớn không? Chưa là gì đâu, hồi nhỏ mẹ sai tôi đi mua giấm, tôi sợ mẹ đợi lâu nên chạy thật nhanh, cuối cùng vấp ngã ạch một cái, chân be bét máu. Nghe tiếng tôi khóc mẹ tôi chạy ra xem, thấy chai vỡ, giấm đổ đầy ra đất, quần bị toạc một mảnh bèn dựng tôi dậy đánh cho một trận, chẳng

buồn nhìn đến chân tôi bị thương ra sao. Chân đau cũng chẳng sao, vết thương rồi sẽ lại lên da non và lành lại, nhưng giầy và quần áo đều là tiền, bị rách rồi đổ rồi không lấy lại được. So với vết thương tay chân, vết thương lòng lại càng chẳng đáng gì, không cần băng bó cũng chẳng ai hay biết. Cô có đau khổ đến đâu cũng không khổ sở bằng những kẻ nghèo hèn khốn đốn, mà trước nay cô đã bao giờ bị đau khổ đâu.....Tôi căm ghét ánh mắt đó của cô, giống như chỉ có cô đứng cao hơn hết thảy, chỉ có cô là ngọc quý còn người khác là mảnh sành mảnh ngói. Nói cho cô biết, chẳng có thứ gì là sinh ra đã định trước cả, ngọc nát cũng không bằng ngói lành. Ngọc vỡ mà ngói vẫn còn thì ngói chính là ngọc.

Tư Đồ Quyết không hối hận, cô đi tìm Trâu Tấn là đúng, quyết ra đi bất chấp tất cả là đúng, đi càng xa càng tốt, càng nhanh càng tốt, cũng chẳng cần về nữa. Dù tới một nơi bơ vơ không người nương tựa, thậm chí cư trú bất hợp pháp cô cũng chấp nhận. Dẫu chịu không nổi bị tổng về, suốt đời dừng hòng đi đâu nữa, cũng được.

Cô đã cắt đứt đường lui, ngoảnh lại cũng chẳng còn chỗ dung thân nữa.

CHƯƠNG 39: EM CƯỢC RẰNG ANH SẼ KHÔNG HẠNH PHÚC

Để Tư Đồ Quyết an phận không làm những chuyện mất thể diện nữa, cha mẹ cô đã phải dùng biện pháp cứng rắn cuối cùng là cắt nguồn viện trợ của cô, cắt di động, thu hết giấy tờ tùy thân, không cho cô ra khỏi cửa một bước. Thậm chí, họ còn lắp một ổ khóa trong ngoài đều phải tra chìa ở cửa chính, đương nhiên người nhà đều có chìa, chỉ “quên” chẳng giao chìa cho cô. Lúc cha mẹ cô vắng nhà thì Diêu Khởi Vân lại đảm nhiệm vai trò “cai ngục”, anh là một kẻ tận tụy hết lòng vì công việc, cả kì nghỉ dường như chưa lúc nào tự ý rời nhiệm vụ.

Có lúc cô ngăn người ra nghĩ, anh đã hi sinh quá nhiều, gác cả người yêu mới nảy sinh tình cảm sang bên để trông coi một kẻ hết thuốc chữa như cô, thật khó chịu biết nhường nào. Lẽ nào anh định cứ thế cả đời? Bọn họ cứ nhốt cô thế này, rốt cuộc là muốn gì chứ? Nhốt đến khi cô nản lòng với Trâu Tấn? Hay nhốt đến khi cô bỏ tính ngang bướng, chịu an phận kết hôn với chàng rể quý nhà Tư Đồ?

Mỗi lần nghĩ đến cô lại bật cười.

Bộ mặt dì ghẻ của cô Diêu nhìn mãi cũng chẳng có gì ghê gớm, nếu nhất định phải chọn ở riêng cùng một người trong nhà này, ngày ngày đối mặt nhau thì thà chọn cô Diêu. Những lời lẽ nhai của bà tuy phần lớn là nói bóng nói gió nhưng ít ra còn có thể giải sầu. Nói thật ra, những tháng ngày bị ngăn cách với thế giới trôi qua chậm chạp ngoài mức tưởng tượng, âm u mịt mù, hết bình

minh này đến bình minh khác. Sau này nghĩ lại cô chẳng nhớ được gì trừ ánh sáng ngoài cửa sổ cứ tối đi rồi lại sáng lên.

Đúng là vụt qua trong nháy mắt.

Chỉ có Ngô Giang điện thoại cho cô, còn những người khác gọi tới cha mẹ cô và Diêu Khởi Vân có thể đáp quấy quá một câu “Tur Đồ Quyết đi vắng” khiến những người gọi đành chịu bó tay. Nhưng nhà họ Ngô dù sao cũng thân quen với nhà Tur Đồ, vả lại Ngô Giang rất dai dẳng, sáng sớm Tur Đồ Quyết “không có nhà” thì chiều anh lại gọi tới, chiều “đi vắng” thì tối lại tiếp tục. Nếu quả không được anh liền tới “thăm nom”. Đến cuối cùng, những cú điện thoại của Ngô Giang trở thành mối liên hệ duy nhất của cô với bên ngoài.

Lúc nói chuyện, hai người cũng biết có người nghe trộm, có điều tuy là bạn thân nhưng lúc này bọn họ chẳng còn chuyện gì quá riêng tư nữa. Tur Đồ Quyết chưa từng than thở với anh tình cảnh hiện giờ của mình, Ngô Giang cũng chẳng hỏi nhiều về chuyện này. Chủ đề hay được nhắc tới vẫn là những chuyện khi trước, những trò vui thuở nhỏ, hay đám bạn bè đã tan tác mỗi đứa một nơi, toàn những chuyện huyền thuyên.

Lại nói tới A Chu ở bên ngoài định buôn bán nhỏ, nhưng riêng việc chạy chọt xin làm giấy phép đã đủ khiến cậu ta nản lòng, may mà cũng trót lọt.

Mỹ Mỹ đi du học đã tốt nghiệp, sắp quay về kiếm việc làm. Bay suốt mấy ngày, cô nói Ngô Giang phải tới đón đúng giờ, nếu không biết tay cô.

-A, hay quá.

Tư Đồ Quyết nghe thấy chỉ cười cười, gác máy rồi ngày tháng của cô vẫn tù túng như cũ.

Những chiều mùa hạ là khó chịu nhất, tiếng ve cứ kêu ra rả suốt buổi chiều khiến lòng người không lúc nào được yên. Diêu Khởi Vân ngồi trước bàn lật giở cuốn sách trong tay, dịp nghỉ này anh đã gặm hết nhiều cuốn sách khổ lớn như thế. Đọc hết một chương anh ngừng lại đi nghe ngóng động tĩnh trên lầu, ban đầu còn tiếng chân cô đi qua đi lại, nhưng lúc này hẳn đã ngủ rồi. Cô chú Tư Đồ đều ở công ti, cô Diêu cũng đang ngủ trưa.

Nước đá trong tủ lạnh hôm qua đã dùng hết cả, tuy anh đã nhắc cô mình mấy lần nhưng trong nhà chỉ có Tư Đồ Quyết thích uống nước đá, cô Diêu không phải cố tình quên thì là cứ lấy nước từ vòi ra làm đá. Anh nghĩ đi nghĩ lại bèn tự đi xem.

Anh đánh giấu trang lại rồi đứng lên, chợt thấy Tư Đồ Quyết đã đứng trước cánh cửa khép hờ tự bao giờ, cuốn sách trong tay anh suýt nữa va đổ cả cây đèn bàn.

Tóc cô đã khá dài vì lâu không cắt, dường như vừa mới dậy nên tóc xõa cả xuống vai. Cô mặc đồ ở nhà, áo phông cũ rộng thùng

thình và chiếc quần sooc thể thao, lộ ra đôi chân thẳng tắp. Trong phòng đang mở điều hòa nhưng mặt cô lại đỏ bừng lên, mấy sợi tóc ướt dính hết vào cổ, tựa như phải bôn ba vất vả.

Diêu Khởi Vân nghi hoặc đứng yên tại chỗ không động đậy.

Cô đẩy cửa bước vào nhìn quanh rồi hỏi:

-Anh định ra ngoài à?

Dường như anh đã không nói chuyện trực tiếp với cô suốt cả thế kỉ, đến nỗi nghe thấy giọng cô cũng lạ lẫm. Nếu nói ban đầu chỉ là nghi hoặc thì tới lúc này lòng anh đã réo chuông báo động. Dạo này cô rất yên phận, cũng rất lặng lẽ. một Tư Đồ Quyết như vậy khiến anh sờ sợ, nhưng nỗi sợ này chẳng khiến anh muốn rút lui, mà chỉ ngơ ngàng đợi thứ gì đó đến.

Chẳng màng tới thái độ làm thinh của anh, cô lại nhoẻn cười:

-Anh đi gặp Đàm Thiếu Thành à? Lâu lắm không gặp rồi, hẳn anh nhớ cô ấy lắm nhỉ?

Đây chẳng phải chủ đề hay ho gì.

Diêu Khởi Vân lạnh lùng đáp:

-Liên quan gì đến em?

-Thật ngại quá, làm hỏng chuyện tốt của anh rồi.

-Vậy anh nhận lời xin lỗi của em đây.

Anh vẫn lạnh lùng đáp. Cô liếc nhìn cuốn sách trong tay anh:

-Tu thân dưỡng tính à? Đây đâu giống Diêu Khởi Vân em quen, phải không?

Cô dài giọng, cười ranh mãnh:

-Có phải Đàm Thiếu Thành không hợp gu của anh không?

Diêu Khởi Vân nhú mày, cố nhin thái độ xác xược của cô nhưng Tư Đồ Quyết đã đứng trong phòng, thuận tay khép luôn cánh cửa sau lưng lại, đồng thời đặt trên môi ra hiệu cho anh im lặng:

-Suýt, đừng đánh thức mụ yêu quái đó.

Trước kia cô vẫn hay nói vậy, mà vẻ ma mãnh đó cũng hết như cũ. Lý trí đang nhắc nhở anh rằng họ chẳng thể trở về như lúc xưa, nhưng khung cảnh kí ức đang ở ngay trước mặt, thậm chí anh còn không dám tin hai người từng có một khoảng thời gian hạnh phúc như thế.

-Trước mặt cô ấy anh cũng đứng đắn thế này à? Có mệt không? Anh có nói cho cô ta biết anh thích thế này....thế này không?

Cô sán lại gần khiến anh phải ngã ra sau né tránh, nhưng cánh tay giơ lên định kháng cự lại buông xuống.

-Em định làm gì?

Anh nghiêm khắc hỏi.

Lại trong thấy gương mặt cô kề sát bên mình, mấy nốt tàn nhang lấm tấm bên mũi và gò má, nhắm mắt lại anh cũng hình dung ra được, bấy giờ, trong vòng tay anh, cô luôn hớn hển mắng:

-Anh không sợ mấy nốt ấy lặn mất hết hay sao?

Anh từng ích kỉ nghĩ, lặn hay không cũng chẳng sao, nếu cô không có gương mặt mê hồn nhường ấy mà đầy vết rỗ và sẹo, có lẽ anh lại thấy hạnh phúc hơn.

Tư Đồ Quyết hít vào hơi thở đã trở nên gấp gáp của Khởi Vân, làm tiêu tan hết những kháng cự yếu ớt của anh.

-Anh vẫn như trước, chẳng có gì khác biệt.

Mọi chuyện tiếp đó đều thân thuộc như xưa, hai tấm thân hòa nhịp cùng nhau, mọi tiết tấu đều đã thao luyện qua vô số lần.

Khi Diêu Khởi Vân bộc lộ hết vẻ hăng hái và khoái lạc, cô lại trở mình hôn lên mặt anh, lấy bờ môi mơn trớn vành tai anh:

-Cô bé ngoan kia đã thấy dáng vẻ này của anh bao giờ chưa? Không sao, không sao, chẳng qua chỉ là giải khuây buổi chiều thôi mà, nếu anh xấu hổ có thể nhắm mắt lại, tưởng tượng em là cô ta.

Anh cứng người nhưng lại chẳng hề chùn bước, trước mắt anh đang hiện ra hình ảnh tấm thân thanh xuân tươi trẻ quần quít lấy

gã đàn ông trung niên như trong tấm ảnh bản thủ đó. Ý nghĩ này lúc nào cũng có thể ép cho anh điên lên, anh liền đè chặt cô xuống, mỗi động tác đều cuồng bạo như muốn hành hạ cô:

-Giải khuây thôi à? Anh nghĩ rằng. Tư Đồ Quyết, mẹ em nói không sai, em dễ tiện đến thế này cơ à?

Cô khẽ rên rỉ vì đau, nhưng lại giống như những tiếng rên khoái lạc.

-Phải, em dễ tiện thế đấy, anh khinh em mà vẫn quần lấy em, không phải cũng dễ tiện như em sao?

Diêu Khởi Vân đã chẳng còn nghĩ được nữa, anh điên cuồng khao khát, không chút nương nhẹ, chỉ muốn nuốt sống cô, hóa thành tro bụi cùng cô, có vậy cô mới hoàn toàn thuộc về anh, không còn dấu vết của bất kì gã đàn ông nào nữa.

Anh chẳng nhận ra rằng lúc điên cuồng nhất cũng là lúc mềm yếu nhất, cơ thể anh dính chặt lấy cô, từng tắc da thịt dán sát vào cô, tuyệt vọng giữ cô trong lòng, chỉ sợ niềm khoái lạc “dễ tiện” này kết thúc. Anh ngỡ rằng đây chỉ là mơ, lại sợ cô sẽ thức giấc trước mình, liền buột miệng nói:

-Thế nào, tôi có khỏe hơn lão già kia không?

Tư Đồ Quyết quay đầu lại cười với anh, hớn hển nói:

-Anh ...Anh chẳng bằng cái móng tay ông ấy.

Vừa dứt lời, tóc cô đã bị nắm chặt lấy, da đầu căng ra đau đớn, chỗ nào đó trên người dường như không thuộc về cô nữa, cả đến linh hồn cũng bị trục xuất ra khỏi thân thể. Nhưng phần hồn hoàn chỉnh mà đáng tin nhiệm đó lại hân hoan nhìn kẻ đang trần mình chịu trận phía dưới anh, đến cuối cùng cũng không để rơi nước mắt.

Khi mọi thứ đã bình lặng lại, anh buông mái tóc cô, khinh miệt đẩy cô ra rồi rút ra khỏi thân thể mồ hôi nhễ nhại của cô. Để mặc cô nằm đó, anh một mình đi thẳng vào nhà tắm. Diêu Khởi Vân có tính ưa sạch sẽ, vừa nãy bị ma xui quỷ khiến mà quẩn quít lấy cô nên cảm thấy như đã bị vấy bẩn, chỉ muốn tắm sạch sẽ để gột bỏ.

Nghe như tiếng nước chảy, Tư Đồ Quyết tức tốc mặc lại quần áo, lục tìm như điên như dại trong đám quần áo vương vãi của anh, tìm cả ngăn tủ của anh nữa. Cầm được chìa khóa trong tay, xem như mọi vết thương trên mình, nỗi tủi nhục đau đớn hơn hết thấy vết thương cùng giọt nước mắt chưa kịp rơi xuống của cô đã được đền trả xứng đáng. Quả nhiên song sắt của sổ phòng này đã được hàn rất chắc chắn. Cô chạy chân trần lên lầu, liều lĩnh lục tìm cả trong phòng của cha mẹ, mặc cho ông ba Tư Đồ có hiểu lầm là bị cướp vét sạch, cuối cùng cũng tìm thấy giấy tờ tùy thân. Cả đêm qua không ngủ, hành lý gọn nhẹ cũng đã thu dọn xong xuôi, tuy chẳng ai vào phòng nhưng Tư Đồ Quyết vẫn sợ lộ, bèn cẩn thận đem giấu vào tủ quần áo. Giờ đây cô xách va li nhỏ đó, làm theo kế

hoạch đã thềm vạch ra trong đầu ngàn lần mà chuồn xuống gác, cuối cùng đã chạm vào ổ khóa nằm vắt ngang trên cổng chính.

Lúc cô thử đến chìa khóa thứ hai thì mô hôi tay đã ra đầm đìa, chìa thứ ba suýt trượt khỏi ổ khóa. Đúng lúc đó cô Diêu mơ mơ màng màng từ trong phòng đi ra, bà sững người nhìn chăm chăm vào Tư Đồ Quyết đang hoảng hốt.

Chắc cô Diêu sẽ la toáng lên ngay bây giờ.

Nỗi tuyệt vọng trào lên như song thần, Tư Đồ Quyết bắt đầu thềm cầu khẩn như cố nắm bắt cơ hội sống sau cùng trước khi chìm vào lòng biển:

-Cô ơi, cô để cháu đi đi. Cháu đi rồi, mọi thứ trong nhà này sẽ thành của anh ấy, anh ấy cũng không quấy quít cháu nữa, sau này cô có thể yên tâm rồi....cháu xin cô đấy, cô để cháu đi đi.

Cô Diêu mở miệng định kêu lên, nhưng lát sau bà dụi dụi mắt, thẩn thờ lùi bước, khẽ khàng khép cửa lại.

Chìa thứ ba cuối cùng cũng tra vừa, Tư Đồ Quyết bước một chân ra cửa, ánh mặt trời đổ ập xuống đầu cô khiến cô cảm thấy như đã xa cách cả mấy đời. Vừa đi được mấy chục mét, xe nhà họ Ngô quả nhiên đã lạng lẽ đợi bên đường, Ngô Giang gầy hóp cả má xuống xe đón cô, nhét một gói đồ căng phồng vào lòng cô.

Mặc cho mình mấy mồ hôi nhễ nhại, cô vẫn ôm chặt lấy người bạn thân nhất của mình. Ngô Giang buông cô ra, nhìn gương mặt nhếch nhác của cô chẳng nói chẳng rằng, chỉ lộ vẻ buồn bã:

-Đi thôi, muốn đi thì nhanh lên.

Diêu Khởi Vân lấy bằng lái đã mấy năm nay chưa hề phạm luật lần nào nhưng nếu có thể, anh sẽ tông vỡ hết mọi cột đèn đỏ. Đáng lẽ anh phải sớm nghĩ tới, với tính tình của mình, cô chịu bị khuất phục dưới thân thể anh chẳng rên lên một tiếng, thậm chí còn hòa cùng anh, có lấy lòng anh, lại còn chọc giận anh nữa, không thể chỉ là trò “đê tiện” bày ra nhân buổi chiều nhàn rỗi được. Còn anh lại đắm mình trong làn nước lạnh quá lâu, mãi tới khi đầu óc mê mụ nguội dần mới nhận ra cơn khủng hoảng sâu trong đáy lòng này từ đâu tới. Anh chẳng kịp lau mình, liền tiện tay vớ lấy một bộ đồ khoác lên người rồi xông ra nhưng chỉ còn thấy cảnh cửa mở toang và ánh nắng chói lóa bên ngoài.

Một mình cô chắc chắn không thể trốn được, nhất định phải có người đón, kẻ đó chẳng phải là Trâu Tấn thì cũng là Ngô Giang. Diêu Khởi Vân lái xe đuổi theo cả quãng đường quả nhiên ở một giao lộ đang tắc nghẽn mà cô nhất định phải đi qua, anh đã trông thấy chiếc xe xám bạc nhà họ Ngô ở phía xa. Anh bèn bám theo chiếc xe đó ra khỏi nội thành, thấy nó sắp chạy lên đường cao tốc gần sân bay, nào ngờ cách trạm thu phí không xa, nó bắt đầu đi

chậm lại, cuối cùng trước sự truy đuổi của anh, nó bèn tấp vào lề đường rồi đỗ lại.

Diêu Khởi Vân gần như xông tới kéo cửa xe ra nhưng kính xe đã từ từ hạ xuống, Ngô Giang ngồi trong vui vẻ gọi anh:

-Khéo quá nhỉ, cậu cũng có thời gian đi lòng vòng cơ à?

Ghế bên cạnh Ngô Giang bỏ không, trong xe chỉ có mình anh ta, Diêu Khởi Vân cố nén ý tưởng điên rồ định mở cốp xe ra xem, sự hiểu ngay từ đầu Tư Đồ Quyết không định đi bằng xe của Ngô Giang. Cái gì cô cũng nghĩ ra được, nào là đề phòng anh, nào là tính toán, chỉ để trốn khỏi anh. Còn anh chỉ biết đóng vai trò oan gia ngõ hẹp, bất kể cô làm gì, chỉ cần cô vẫn ở đó, dù từ nay chỉ là kẻ thù cũng phải kết oán cả đời, không chia không lìa.

Khi gạt đầu đồng ý với tính toán của dì Tiết, anh quả thật đã bị khuất phục bởi tham vọng nhưng tham vọng này chẳng đáng gì đến ân tình và quá khứ, mà chỉ là vĩnh viễn muốn giữ cô bên mình, bất kể đúng sai.

Anh như vừa trải qua cơn ác mộng, ý thức đã tỉnh nhưng thân thể còn hoảng hốt, từng tế bào đang kêu gào vùng vẫy, toàn thân không sao nhúc nhích được, ngay cả hơi thở cũng dần trở nên nặng nhọc.

-Cô ấy ở đâu?

Đây vốn là câu hỏi nhưng khi buột ra chỉ còn vẻ van vỉ cầu khẩn:

-Nói cho tôi biết, cô ấy định đi đâu?

Ngô Giang chẳng nói chẳng rằng chỉ lặng lẽ nhìn anh bằng ánh mắt thương hại mà khinh miệt, nhìn anh kinh hoàng dáo dác nhìn quanh rồi bật khóc, nhìn anh ngồi phịch xuống mặt đường nóng rẫy ngay trước cửa xe mình.

Ngô Giang đã dừng xe lại nghĩa là cuộc đào thoát của cô đã thành sự thực, anh hiểu và Diêu Khởi Vân đương nhiên cũng hiểu. Ngô Giang không vội đi mà cứ ngồi trong xe cùng người đàn ông phía ngoài thân thờ nhìn vầng thái dương rực rỡ trên đỉnh đầu dần dần ngả về Tây, ánh nắng từ chỗ chói chang lóa mắt đã lụi tàn, trở nên lu mờ ảm đạm.

Ngô Giang thanh toán hết tiền xe khách để cô đi thẳng tới thành phố lân cận, giờ đây cô đã xuống xe. Nửa giờ sau cô sẽ bay từ sân bay xa lạ này tới một thành phố ven biển ở phía Nam, nơi có người đón sẵn ở đó, rồi lại theo người đó tới một quốc gia nhỏ ở Đông Nam Á, lòng vòng bắt đầu một lộ trình mà cô chưa hề hay biết. Ngô Giang túi cho cô một túi hành trang do Trâu Tấn chuẩn bị, bên trong trù chứng minh nhân dân, cách liên lạc, vé máy bay, vé tàu và một ít tiền còn có một tấm thẻ ngân hàng 75000 đô la Mỹ.

Những thứ này trở thành tất cả của cô trong những ngày sắp tới.

Cô vào toilet thay bộ đồ khác chỉnh tề hơn, rửa sạch mồ hôi và bụi bặm trên mặt, nhìn vào gương, cô chỉ thấy một khuôn mặt ngỡ ngác thất thần. Dọc đường cô đã phải chạy như điên, trong đầu chỉ chăm chăm nghĩ tới chữ “chạy”. Giờ đây, khi đã thoát rồi, bình tĩnh lại cô mới nghĩ, thật ra mình muốn chạy trốn ai? Ai nấy đều là người thân yêu nhất của cô, nhưng cô lại cảm thấy ngoảnh mặt lại chỉ toàn ác mộng. Lúc này lòng cô mới quặn lên tê thiết, cô chống tay lên bồn rửa mặt bằng đá hoa, òa lên khóc.

Lúc đi qua cửa kiểm tra, cô đang xoay người để nhân viên phục vụ ở sân bay khám xét, chợt trông thấy người đàn ông đó. Ông ta lặng lẽ đứng cách đó mấy chục mét, tựa như định vẫy tay từ biệt, nhưng cánh tay đã giơ lên lưng chừng lại bỏ xuống.

Đến cuối cùng, kẻ tiễn cô đi chuyến này chỉ có một người đó mà thôi.

-Được rồi, cô có thể đi.

Nhân viên công tác nhắc nhở cô.

Tư Đồ Quyết đi thẳng, không hề ngoái lại.

Cô chưa bao giờ một mình đáp chuyến bay đêm, qua cửa kính phòng chờ, cô trông thấy những đốm sáng lấp lánh trên bãi đỗ máy

bay tối tăm mà rộng rãi, so với ánh đèn trong thành phố thân thuộc của cô, những đốm sáng này toát lên vẻ quạnh quẽ hắt hiu. Không biết nơi đặt chân tới đây sẽ ra sao, phía trước không phải trạm đầu của cô, nhưng cũng chưa phải điểm cuối.

Trước lúc lên máy bay, theo lời hứa, Tư Đồ Quyết dùng một chiếc sim mua tạm ở sân bay gọi cho Ngô Giang báo bình an. Biết chắc rằng cô đã bình yên vô sự, Ngô Giang lưỡng lự một thoáng rồi giọng một người khác vang lên trong điện thoại, là Diêu Khởi Vân.

Cô ngỡ rằng anh sẽ nổi giận bưng bưng, nào ngờ anh hoảng loạn như một đứa trẻ vậy, tuyệt vọng lấy có này có khác, cố gắng trong vô vọng, khi đã hết cách còn giở trò ăn vạ cuối cùng.

Anh ghen giọng nói:

-Tư Đồ Quyết, em phải để chiếc vòng đó lại đã, em từng nói nó là của Diêu phu nhân cơ mà, trừ phi em cởi nó ra chính tay trả lại cho anh, nếu không em không được bỏ đi như thế....

Cô đã đeo quen chiếc vòng đó từ lâu, tới mức bằng quên sự hiện diện của nó, anh cũng thừa biết chẳng thể nào cởi ra được nữa. mấy lần cãi vã, cô đều định tháo ra trả lại cho anh, nhưng chưa tháo được ra thì đã làm lạnh. Cô bây giờ lại càng cho rằng mình chính là Diêu phu nhân mà số mệnh sắp đặt.

-Em đang ở đâu? Em đợi đó, anh sẽ tới ngay. Em có nghe không? Ngày nào em chưa cởi chiếc vòng đó ra, ngày đó em đừng

hòng chạy được!

Đứng trong phòng chờ huyên náo, Tư Đồ Quyết mỉm cười, lấy hết sức đập cườm tay vào thành ghế tựa bằng thép.

Ở đầu bên kia Diêu Khởi Vân nghe thấy tiếng ngọc vỡ leng keng.

-Diêu Khởi Vân, hay là chúng ta đánh cược lần cuối đi, em cược anh không được hạnh phúc!

Đó chính là câu nói cuối cùng cô để lại cho anh.

Sau đó, là bảy năm.

CHƯƠNG 40: TRÊN ĐỜI NÀY CÓ VIÊN MÃN THỰC KHÔNG?

Tư Đồ Quyết đã sửa sang quần áo chỉnh tề, còn anh vẫn ngồi ì ra, quần áo xộc xệch.

Cô giơ ngón trở ra gại gại vào môi anh, cử chỉ thân mật là vậy bởi cô ghét nhìn thấy vết son còn vương trên đó.

Diêu Khởi Vân lên tiếng:

-A Quyết, thật ra anh vẫn luôn yêu em.

Nếu không bị ép đến cùng Diêu Khởi Vân sẽ chẳng nói ra những lời này.

Nhưng anh không hiểu rằng Tư Đồ Quyết đã phải gắng gượng chèo chống mãi mới vượt qua được những tháng ngày tuyệt vọng, đối với anh cô chẳng còn tình yêu, chỉ còn căm ghét.

Một thân một mình tới tiểu quốc nóng ẩm ở Đông Nam Á đó, đợi suốt ba tuần không thấy vẫn chẳng có tin tức gì, khi cô làm tạp vụ trong một quán ăn Trung Quốc của “người chồng” già, cả ngày thấp thỏm lo cục di dân tới kiểm tra đột ngột, cô đã ngỡ ngàng cả đời mình sẽ trôi qua như vậy: không thân phận, không người thân, giao tiếp lồm bồm, tiền tích góp cạn dần. Khi lăn ra ốm nặng giữa tương lai mù mịt, chẳng dám đến bệnh viện, chỉ dựa vào sức đề kháng của cơ thể để chống chọi,...cô đã tự nhủ bản thân không được ngã gục như vậy, là cô tự mình lựa chọn, dù tự chuốc lấy khổ nhưng nhắm mắt mò mẫm mãi cũng phải đến đích. Cô phải sống thật tốt, tốt hơn cả Diêu Khởi Vân nữa, chỉ có vậy mới chứng minh được rằng năm xưa cô ra đi bất chấp mọi thứ cũng không hẳn là sai lầm.

Diêu Khởi Vân giữ ngón tay cô lại bên môi mình:

-Nếu em không muốn ở lại, anh có thể đi cùng em.

Cô cười phá lên như nghe thấy chuyện viễn tưởng.

-Em không tin anh có thể đi cùng em à?

Diêu Khởi Vân nôn nóng hỏi. Anh biết điều này rất khó, chẳng trách cô lại không tin nhưng chỉ có một cơ hội lần này, dù gì anh cũng phải hạ quyết tâm.

Tư Đồ Quyết rút tay lại:

-Em tin, anh có thể đi cũng có thể ở, nhưng giữa anh và em sẽ không có chuyện “cùng nhau” nữa.

Anh ngẩng đầu lên, tựa như phải tốn bao sức lực mới hiểu ý cô, nhưng vẫn cố níu kéo lần cuối:

-Rốt cuộc em muốn thế nào? Nói cho anh biết đi, hay cho anh một cơ hội.

Cô nghĩ lại, năm xưa cô chẳng phải đã cầu xin anh như thế hay sao.

-Bảy năm trước em khóc lóc xin anh tin em nhưng lúc anh cùng Đàm Thiếu Thành bỏ đi ngay trước mặt em có cho em cơ hội nào không? Diêu Khởi Vân, giờ này anh mới hỏi em muốn thế nào, vậy em nói cho anh biết, trừ phi thời gian quay ngược lại, trừ phi anh có thể quay trở lại bảy năm trước, tìm lại Tư Đồ Quyết ngu xuẩn năm xưa! Cô ta vẫn đợi anh ở “Đằng sau thời gian” đấy, vấn đề là anh có quay về được không?

Đương nhiên anh không thể về được, nếu con người ta thật sự có thể tự do qua lại giữa những dòng thời gian thì giờ này anh

cũng chẳng ở đây.

Năm năm trước, có một hôm sau cơm tối, Tư Đồ Quyết bật vô âm tín suốt mấy năm lần đầu điện thoại về nhà, gặp phải mẹ cô bắt máy. Hai mẹ con chỉ trò chuyện vắn vẹn ba phút, sau đó gác máy, bà Tư Đồ ngồi thần thờ bên kỷ trà hồi lâu. Từ lúc biết cô điện thoại về, Diêu Khởi Vân vẫn nín thở nghe ngóng, không dám làm bừa. Thấy ông Tư Đồ cứ ngồi đó hút thuốc anh nôn nóng đánh liều lên tiếng hỏi xem cô gọi về nói những gì.

Bà Tư Đồ không muốn nhắc lại từng chi tiết trong cuộc nói chuyện, chỉ gượng cười nói:

-Chẳng nói gì cả, chẳng qua muốn để cô chú biết ít ra nó vẫn còn sống thôi.

Thật ra điều Diêu Khởi Vân quan tâm là không biết cô có nhắc gì tới anh trong cuộc gọi ba phút đó không.

Nhưng anh chẳng dám hỏi. Vì anh hiểu rằng chắc chắn sẽ không có.

Tối hôm đó ông bà Tư Đồ lên gác nghỉ rất sớm. Diêu Khởi Vân lòng như lửa đốt bèn đi tra địa điểm cuộc gọi vừa nãy, cuối cùng xác định cô đang ở chỗ đó. Thậm chí anh đã quyết tâm bay tới đó càng nhanh càng tốt, bất kể ra sao cũng phải tìm thấy cô, đưa cô trở về.

Anh gọi lại theo số điện thoại đó, thầm mong rằng đó không phải điện thoại công cộng. Nào ngờ sau khi thông máy, nghe thấy giọng nói quen thuộc mình hằng đêm nhưng nhớ, anh cũng chẳng dám tin mình lại may mắn như vậy.

Khi nhận ra người gọi là anh, Tư Đồ Quyết liền dập máy ngay, nhưng Diêu Khởi Vân cứ gọi liên tục, cuối cùng cô cũng chịu bắt máy. Anh cố lấy dũng khí để thổ lộ hết những hối hận và nhớ nhung trong lòng, kể với cô rằng anh đã thử yêu Đàm Thiếu Thành để quên cô nhưng không được, vĩnh viễn cứ thấy thiếu thiếu cái gì đó....Anh ngắc nga ngắc ngứ rồi lại thao thao bất tuyệt, tự thề rằng sẽ không lừa gạt mình nữa, dường như định nhân lúc cô chưa hết kiên nhẫn nói ra tất cả những lời tâm huyết một đời.

Anh nói rất nhiều rất lâu nhưng trước sau cô chẳng hề ngắt lời, đầu kia chỉ có tiếng xì xào và tiếng bước chân. Mãi tới khi trong điện thoại vang lên một giọng đàn ông, anh ta xưng là bạn cùng phòng của cô, sau khi nhận điện thoại cô đã đặt ống nghe sang bên, đi ra ngoài rồi. Thấy Diêu Khởi Vân đột nhiên im bật, anh ta sợ nghe không hiểu, bèn dùng tiếng phổ thông nhắc lại lần nữa.

Từ đó trở đi Diêu Khởi Vân chẳng dám tìm cô nữa. Cô vẫn để anh nói nhưng không có hứng lắng nghe.

Ở trong bếp, tận mắt chứng kiến cảnh đó từ đầu đến cuối, cô Diêu lặng lẽ lau tay vào tạp dề, vẻ mặt đầy đau khổ:

-Sớm biết cháu điên rồ đến nước này, thà rằng năm xưa cô giữ nó lại.

Diêu Khởi Vân buông lỏng bàn tay đang nắm chặt ra, cô Diêu là người thân của anh, anh đã không để bà được sung sướng thì cũng chẳng nên trút nỗi tuyệt vọng và phần nộ của mình lên bà. Chỉ ra phía cửa, anh buông một câu gọn lỏn với bà cô đang tái mét:

-Cô đi đi.

Anh giấu biệt mọi người cú điện thoại đó, kể cả ông bà Tư Đồ. Không lâu sau, bị anh kiên trì thuyết phục mãi, cô Diêu cũng chịu về quê sum họp với người nhà. Bản thân anh cũng đã dọn ra khỏi nhà Tư Đồ, tuy rằng ông Tư Đồ nói từ nay về sau ông bà chỉ có một đứa con là anh. Riêng thứ sáu anh vẫn nhất quyết về nhà ăn cơm, lần nào cũng về đúng lúc cô đang gọi về hỏi thăm cha mẹ theo định kì, nhưng chẳng nói nửa lời với cô nữa.

Đáng lẽ anh phải tỉnh ngộ ra từ lúc đó, có điều lần này gặp lại, bao kỉ niệm xưa trỗi dậy trong lòng khiến anh ngỡ rằng vẫn còn cơ hội.

Người trước mặt đã chẳng còn là “A Quyết” của anh nữa, chỉ có mình anh vẫn canh cánh chuyện xưa, thực ra Tư Đồ Quyết đích thực đã chết từ khi rời nhà rồi.

Như người tỉnh mộng, anh thản nhiên đứng dậy chỉnh đốn lại quần áo.

-Anh phải đi đây. Hôm qua lưng mẹ em lại đau, anh hẹn sẽ mua thuốc về cho bà rồi. Sáng mai công ti còn có cuộc họp nữa. Em chúc phúc Ngô Giang hộ anh nhé.

Cô theo sau anh ra ngoài, suýt nữa va phải cô phù dâu hôm nay, cũng là người Lâm Tây luôn muốn gặp một lần, ở cửa toilet. Cô gái đó đi loạng choạng, hẳn đã uống không ít, mắt đỏ hoe vì khóc, nhưng dường như cũng chẳng thấy khó chịu, cứ chỉ thẳng về phía Diêu Khởi Vân vừa bước ra, ngần ngừ nói:

-Tôi không nhìn lầm chứ, đây có phải WC nữ không?

Tư Đồ Quyết bèn dìu cô ta, cười nói:

-Cô mà ngã trong wc nữ thì xấu hổ lắm, uống nhiều thì đi chậm chậm chút đi.

Tiệc tùng ngoài kia sắp hạ màn, khách khứa đến dự cũng đã rút lui quá nửa. Em họ ABC đi mua giày mới cho cô cũng đã nhanh chóng quay về. Cô chẳng tiện từ chối ý tốt của anh ta, đành nhận lấy ướm thử, nào ngờ vừa xỏ đã vừa khít, bèn rối rít cảm ơn.

Trông thấy cô, Lâm Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, cầm áo khoác đứng lên:

-Em về chậm chút nữa anh lại tưởng em bị ai lừa bán trong toilet rồi. Anh đưa một người về trước đã, không thì em cứ đợi ở đây một lát, anh sẽ quay lại đưa em về khách sạn.

Tư Đồ Quyết cười chế giễu, ra vẻ “em đi guốc trong bụng anh rồi” , ranh mãnh nói:

-Anh đi mau đi, nên làm gì thì làm, đừng quay lại nữa đấy.

Lâm Tĩnh cũng chẳng dài dòng, cười nói:

-Ngày kia em bay à? Chừng đó anh sẽ đến tiễn.

Sau khi anh đi, cô còn ngồi đó tán gẫu với em họ Hoa kiều một hồi, lúc sắp về Tiểu Căn và Tam Bì cũng đi ngang qua cũng chào tạm biệt. Tư Đồ Quyết ngoảnh lại nhìn bên bàn họ, thấy mọi người đã tản đi hết.

Cô quay lại tạm biệt họ, liền bắt gặp Tam Bì lấy tay chọc chọc Tiểu Căn, Tiểu Căn phản ứng chậm, ách lên một tiếng. Cô lập tức hiểu hàm ý trong hành động của Tam Bì, anh ta đã thấy một người.

Đàm Thiếu Thành cũng tham dự bữa tiệc này.

Cô ta đang rời chỗ ngồi tiền lại phía cửa chính, còn cô dâu vừa tiễn phù dâu về cũng đang trở vào sảnh từ hướng đó. Ngô Giang lại đang bị đám đồng nghiệp chúc rượu, Tư Đồ Quyết bèn vội vàng tiến lại phía bọn họ.

-Nguyễn Nguyễn.

Cô gọi cô dâu. Nghe tiếng gọi, Nguyễn Nguyễn quay lại, tươi cười đi về phía cô. Cô bước lại kéo Nguyễn Nguyễn ra, còn mình đứng chắn vào giữa cô dâu và Đàm Thiếu Thành.

-Chị Tư Đồ, em còn tưởng chị bận việc về trước rồi.

Nguyễn Nguyễn vừa xách váy cưới, vừa cười nói.

-Chị có vội gì đâu, đi bao xa về mừng đám cưới hai người, sao chị lại về được chứ?

Rồi cô chỉ Ngô Giang:

-Chị vừa thấy chú rể tìm em đây, mau qua bên đó đi.

Nguyễn Nguyễn sững sờ nhìn người đứng phía sau cô. Đàm Thiếu Thành vẫn mỉm cười đứng bên. Nguyễn Nguyễn cũng cười xã giao đáp lại rồi chậm chậm bước về phía chồng.

-Cô cần gì phải cuống lên thế, chẳng qua tôi chỉ muốn chúc mừng cô dâu chú rể thôi.

Đưa mắt nhìn Nguyễn Nguyễn bỏ đi, Đàm Thiếu Thành khẽ nói với cô.

-Cô “chúc mừng” Ngô Giang đủ lắm rồi, quà mừng quý như thế chẳng ai nhận nổi lần nữa đâu.

Tư Đồ Quyết khinh khỉnh nói.

-Tôi cho Ngô Giang xem mấy thứ đó chẳng phải để phá vỡ hạnh phúc của ai cả, anh ấy có quyền biết rõ trước khi làm đám cưới.

-Cô cho rằng cô là ai chứ? Khi nào mới đến lượt cô trao quyền cho anh ấy

-Tur Đồ Quyết, tôi không muốn cãi nhau với cô, tranh giành bao năm nay đủ lắm rồi. Vả lại hiện giờ cũng chẳng cần tranh giành nữa.

Đàm Thiếu Thành quay lại vẫy tay, lát sau một người đàn ông đã rời khỏi đám đông bước tới cạnh cô ra.

-Tôi đang định giới thiệu với các bạn đây là Phó Chí Thìn, chồng chưa cưới của tôi.

Cô ta khoác tay người đó.

-Chí Thì, đây là bạn thời đại học của em, Tur Đồ.

Người đàn ông đó rất cao, ánh chừng xấp xỉ bốn mươi, người hơi béo, trong đại sảnh bật điều hòa mát rượi nhưng thỉnh thoảng anh ta vẫn phải lấy khăn lau mồ hôi. Dung mạo anh ta cũng bình thường, nhưng cử chỉ rất khéo léo, nghe Đàm Thiếu Thành giới thiệu anh ta hơi gật đầu với Tur Đồ Quyết, có vẻ cao ngạo và dè dặt của kẻ nhiều năm giữ vị trí cao. Nhớ tới cảnh mấy người khi nãy vây quanh túm tụm lấy anh ta, cô tin rằng Đàm Thiếu Thành rất cuộc đã tìm thấy người chồng như ý mình.

-Phó tiên sinh thật có mắt nhìn người, hai người xứng đôi quá.

Tư Đồ Quyết nói xã giao.

Đàm Thiếu Thành vờ không hiểu hàm ý của cô, chỉ cười nói:

-Đều là đồng nghiệp cả, khó tránh có lúc phải tiếp xúc với nhau. Tư Đồ, tôi đã giới thiệu với bạn chưa nhỉ, Chí Thì anh ấy....

-Phó tiên sinh là chất của lão tiên sinh Phó Học Trình, giám đốc điều hành E.G phải không?

Tư Đồ Quyết tiếp lời.

Đàm Thiếu Thành nhướn mày ngạc nhiên:

-Mình nhớ là mình chưa nói mà. Hay là...hai người quen nhau à?

Phó Chí Thì nhìn Tư Đồ Quyết một hồi, ánh mắt vẫn ngỡ ngàng như cũ.

Cô tươi cười giải thích:

-Dĩ nhiên Phó tiên sinh không quen tôi, nhưng gia đình họ Phó rất nổi tiếng, vả lại Kính Thù có lần cũng cho tôi biết cách sắp vai vế trong gia đình mình là Học, Trọng, Kính, Chí, Dĩ, tôi nhớ không lầm chứ?

Vừa thốt ra những lời này, ngay cả Phó Chí Thì cũng tái mặt, vã mồ hôi đầm đìa, ánh mắt nhìn Tư Đồ Quyết thoáng vẻ cảnh giác:

-Hóa ra cô Tư Đồ đây quen chú Bảy tôi?

-Bạn bè bình thường thôi, có điều mấy năm ở nước ngoài cũng may có Kính Thù lo lắng cho tôi. Trước khi về nước có đi ăn với nhau một lần, anh ấy còn khoe rằng E.G do một người cháu rất giỏi giang tiếp quản, có lẽ hội thảo chuyên đề lần này tôi sẽ được gặp. Tôi đang muốn tìm cơ hội thăm hỏi, nào ngờ lại gặp nhau ở đây, xem ra cũng khéo quá.

-Cô nói gì vậy, bạn của chú Bảy tôi cũng phải tiếp đãi chu đáo mới đúng chứ, không biết cô Tư Đồ về nước bao lâu rồi? Thiếu Thành em cũng thật là, hóa ra hai người là bạn học cũ, sao em chẳng nhắc anh.

Phó Chí Thì trách Đàm Thiếu Thành.

Đàm Thiếu Thành vẫn cười nhưng nụ cười đã trở nên rất gượng gạo.

Tư Đồ Quyết thầm cười nhạt, chẳng trách Đàm Thiếu Thành phải cẩn rằng chịu đựng, cô ta toàn tâm toàn ý muốn khoe ông chồng hoàn hảo của mình, nào ngờ lại xảy ra chuyện này.

Thật ra Đàm Thiếu Thành cũng khiến người ta khâm phục, dựa vào xuất thân bình dân của cô ta, còn trẻ như vậy đã kiếm

được một chỗ tương đối ở E.G, hẳn phải cố gắng vượt bậc, và lại còn được Phó Chí Thì coi trọng, ắt phải có chỗ hơn người. Một khi bước vào nhà họ Phó, cuộc đời cô ta sẽ thay đổi hoàn toàn, chẳng còn là cô bé lọ lem nghèo khổ phải nỗ lực hơn người nữa. Dù là ai đi nữa, gặp được vận may như vậy cũng đều muốn khoe khoang. Nhưng có lẽ cô ta không biết rằng nhà họ Phó cội rễ sâu dày, con đàn cháu đống, nhưng bên trong lại có rất nhiều tranh chấp mà người thường không thể tưởng tượng được. Hiện giờ người lo việc nhà chẳng phải ai khác mà chính là ông Tư Phó Kính Thù nên Phó Chí Thì mới có phần kiêng dè Tư Đồ Quyết.

Nếu Đàm Thiếu Thành biết cô quen với Phó Kính Thù ra sao, hẳn sẽ không thấy hụt hẫng như vậy. Trước khi tới Mỹ cô đã bị kẹt lại nước thứ ba, trong lúc sắp tuyệt vọng vì đợi suốt ba tuần không có tin tức thì người sẽ sắp xếp mọi thứ mà Trâu Tấn nói mới xuất hiện. Nhưng người đó chẳng liên quan gì tới Trâu Tấn cả, chỉ biết là Phó tiên sinh căn dặn mà thôi. Tư Đồ Quyết tới Mỹ, theo sắp xếp, cô “cưới” một ông già mở tiệm giặt khô trong khu vườn người Hoa ở Los Angeles. Cô đã sống trong nhà ông già người Hoa tính tình quái gở này suốt hai năm, ngày ngày đều nơm nớp lo sợ, chẳng những sợ cục Di dân phát hiện mà còn sợ ông ta thu tiền rồi trở mặt tống cô đi. Dĩ nhiên những chuyện đó đều không xảy ra, chẳng ai tới tìm cô kiểm chuyện, ông già cũng lạnh nhạt với cô nhưng bọn họ vẫn chung sống dưới một mái nhà yên ổn suốt hai năm.

Cũng trong thời gian này, cô quen và kết bạn với Lâm Tây, cô giáo tiếng Anh của mình. Sau khi Lâm Tây và Lâm Tĩnh yêu nhau, dưới sự đề nghị của cô, ông già còn cho Lâm Tây thuê nhà mình, thậm chí hai năm sau, tuy đã lấy được thẻ xanh, cô vẫn sống ở đó một thời gian rất dài, mãi tới khi tốt nghiệp. Vì vậy cô cũng xuôi chèo mát mái hơn rất nhiều so với phần lớn người sang đây “chui”, ngay cả ông già bán hàng khô cũng là người làm cũ của nhà họ Phó, chỉ nhận gửi gắm của Phó Kính Thù. Về sau cô mới rõ vợ của Trâu Tấn cũng họ Phó, ngang với Phó Kính Thù.

Chẳng ai hiểu sao vợ Trâu Tấn lại chấp nhận được ông chồng tai tiếng đem một trong những nhân vật của vụ scandal tình ái đó gửi gắm cho mình.

Về sau ông ta cũng trở về Mỹ nhưng cô chẳng gặp lại nữa, chỉ nghe nói ông ta một thân một mình sống cũng vất vả. Cô chỉ tin chắc rằng nếu không có bà Phó, nếu bà Phó chuyên tâm vào học thuật đó không nhờ cậu em họ ra mặt thu xếp cho cô, hẳn cô cũng chẳng có được ngày nay.

Chuyện giữa cô và Phó Kính Thú hãy để sau, lúc đó cả Lâm Tây và Lâm Tĩnh đều cho rằng cô sẽ theo Phó Kính Thù, nhưng trong lòng cô biết rõ mình không phải người ông ta cần. Ông ta nhất định sẽ không cưới một cô gái hai bàn tay trắng, một thân một mình lưu lạc bên ngoài. Phó Kính Thù chẳng thiếu thứ gì, càng không thiếu

bạn gái, ông ta giúp đỡ cô chẳng qua do thương cảm, vả lại đó cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, sau này qua tiếp xúc cũng chỉ thêm mấy phần quyến luyến mà thôi.

Lúc này chợt có người gọi Phó Chí Thì:

-Giám đốc Phó, ngài có rảnh nói chuyện một lát không?

Trước lúc quay đi, Phó Chí Thì còn dặn đi dặn lại Tư Đồ Quyết:

-Hôm khác cô Tư Đồ nhất định phải hạ cố đi ăn cùng tôi một bữa nhé, sau này về có dịp nhớ hỏi thăm chú Bảy giùm tôi.

Rồi quay lại bảo vợ chưa cưới:

-Em nhớ tiếp đãi cô Tư Đồ cẩn thận, không được thất lễ kéo người ta cười cho đấy.

Nói rồi Phó Chí Thì đi ra xa, lại đĩnh đạc nói chuyện giữa ánh mắt kính nể của đám đồng nghiệp. Tư Đồ Quyết thầm nghĩ, với thân phận đó, việc ông ta quyết định cưới Đàm Thiệu Thành, cho cô ta thân phận bà Phó chứng tỏ cũng thật lòng với cô ta.

Đàm Thiệu Thành hơi thất vọng, chỉ gượng cười nói:

-Tư Đồ Quyết, cô vừa lòng chưa? Dù tôi có cố gắng tới đâu, ngẩng đầu lên đã thấy cô ở trước mặt rồi.

Cô đáp:

-Tôi đâu phải lá cờ treo trước mặt cô, nếu cô thấy tôi vẫn ở phía trước thì cũng bởi tôi muốn quay lại cũng chẳng được thôi. Hiện giờ Diêu Khởi Vân đã chẳng còn gì để ngưỡng mộ, Khúc Tiểu Uyển đã thành tro bụi từ lâu, Ngô Giang khó khăn lắm mới chịu bắt đầu lại, Trâu Tấn còn thân bại danh liệt hơn xưa. Cả năm người đều thất bại, chỉ mình cô thắng. Cô nên buông tha cho Ngô Giang để anh ấy yên đi.

-Năm người thất bại, chỉ mình tôi thắng ư?

Đàm Thiếu Thành lặp lại lời cô rồi ngoảnh lại nhìn theo đôi vợ chồng mới cưới, Ngô Giang đang ôm eo Nguyễn Nguyễn, phá lên cười trước sự chòng ghẹo của đồng nghiệp, bên kia ông chồng chưa cưới liên tục lau mồ hôi của cô ta. Cuối cùng ông ta cũng chịu bỏ vợ trước để cho cô một danh phận, nhưng cô vẫn phải cẩn trọng từng li từng tí, cái ghế “bà Phó” đó vẫn còn rất nhiều kẻ nhòm ngó, trong đám đó luôn có những kẻ vừa giỏi giang tháo vát, vừa sôi sục giã tâm, bọn họ còn trẻ đẹp hơn cô ta nhiều, chỉ hơi sơ sẩy một chút tất cả sẽ tan thành mây khói. Cuộc đời cô là những chiến dịch nối tiếp nhau, không phải cô không biết yêu nhưng tình yêu thương hư ảo vô cùng, không sao nắm giữ, còn thắng lợi dễ nắm bắt hơn.

Đàm Thiếu Thành ngẩng đầu nói với cô:

-Nếu tôi thắng cũng là xứng đáng.

Tư Đồ Quyết chợt thấy cô ta thật đáng thương, vất vả tranh đoạt, nịnh nọt xum xoe nhưng cả đời không sao thoát khỏi cái bóng đứa con gái nhà nghèo đi mua giấm đó. Giữ chặt bình để giấm khỏi đổ ra ngoài nhưng trái tim mỗi một vết thương tan nát đó lẽ nào không đau đớn?

Tư Đồ Quyết cùng Ngô Giang và Nguyễn Nguyễn tiến tới tốp khách cuối cùng, họ hàng cô dâu đã về tới khách sạn nghỉ ngơi, cha mẹ Ngô Giang cũng đang đợi tài xế tới đón.

Ngô Giang bước sang bên điện thoại cho tài xế, Nguyễn Nguyễn cũng không còn đứng đó nên Tư Đồ Quyết liền quay sang lung túng hỏi cha mẹ Ngô Giang đã lâu không gặp.

Bác Ngô rất mực ít lời, còn dì Trần vẫn vui tính như xưa:

-Cha cháu bận quá, mẹ cháu lại trở bệnh không tới được, đã nói trước với dì rồi. Ai ngờ cháu lại về.

Dì Trần vuốt vuốt tóc cô:

-Tiểu Tư Đồ lớn thật rồi, càng ngày càng xinh đẹp nữa, cháu đã tìm được ai vừa ý chưa?

Tư Đồ Quyết chợt thấy tay bà dịu dàng như tay mẹ, đột nhiên nghẹn ngào nói không nên lời, chỉ biết cúi đầu.

Dì Trần thấy vậy thở dài:

-Lần Ngô Giang đi Mỹ thì còn tưởng rằng hai đứa sẽ nên duyên.

Bà đang nhắc tới chuyện ba năm trước Ngô Giang được cử tới Mỹ học, lúc đó anh ở Philadelphia. Hôm anh đến nơi, Tư Đồ Quyết đã đáp chuyến bay cuối cùng, đi cả đêm từ Los Angeles về tới Philadelphia. Cô nghĩ nếu lỡ chuyến bay cuối, cô cũng sẽ không về mà ở lại sân bay đợi chuyến sớm nhất ngày mai. Cô nôn nóng gặp Ngô Giang như vậy chỉ để nói chuyện với anh mà thôi.

Tư Đồ Quyết là một cánh bèo phiêu bạt còn Ngô Giang là hơi ấm duy nhất trong hồi ức của cô.

Trong một năm Ngô Giang ở Philadelphia, cô rất thân thiết với anh, hễ rảnh rỗi và có tiền, bọn họ đều tìm cách gặp nhau, nhưng tháng ngày bên nhau đó đầy niềm vui giản dị. Theo ví dụ của Ngô Giang thì bạn thân hệt như cái bồn cầu vậy, con người ta chỉ hoàn toàn thoải mái thả lỏng trong lúc đi bồn cầu mà thôi, tuy không phải lúc nào cũng đem theo bồn cầu, nhưng khi cần kíp lại nghĩ ngay đến nó.

Cô chưa hề tiết lộ rằng đêm hôm trước khi về nước, Ngô Giang từng nói với cô:

-Tư Đồ, nếu người ta nhất định phải kết hôn, hay là hai chúng ta kết hôn đi.

Tư Đồ Quyết ngơ ngác hỏi:

-Nhưng anh có yêu em không, Ngô Giang?

-Tình yêu đâu phải cái điều kiện cần của hôn nhân. Dù kết hôn với người mình yêu chẳng nữa cũng chưa chắc đã thích hợp bằng chúng ta cưới nhau.

Ngô Giang lộ vẻ nghiêm túc hiếm có:

-Thật ra, những người không mấy thắm thiết lại dễ hạnh phúc hơn.

Tư Đồ Quyết nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng vẫn từ chối. Ngô Giang hỏi lý do, cô nói:

-Cưới anh rất dễ, nhưng hiện giờ bên cạnh em, đã chẳng còn ai nữa, không thể mất nốt cả người bạn như anh được.

Ngô Giang hiểu ý bèn tươi cười gật đầu, nhưng dần dần khóe mắt anh cũng loang loáng nước. Giữa cơn gió lồng lộng nơi đất khách quê người, đêm trước khi bạn bè góc bể chân trời chia cách, anh đã thả lỏng bản thân bùng mặt khóc. Tư Đồ Quyết không biết những lúc một mình anh có khóc chẳng, nhưng nếu cô còn nước mắt thì cô cũng muốn khóc òa lên một trận, nhân lúc còn có người hiểu mình ở đây. Ngoại trừ bản thân, chỉ có một người duy nhất biết rằng mùa hè năm đó họ đã đánh mất điều gì?

Giờ đây cô lại thấy mừng thay cho Ngô Giang, nếu khi đó anh cưới cô thì lại bỏ lỡ Nguyễn Nguyễn. Nguyễn Nguyễn là một cô gái

tốt, có lẽ trong những tháng ngày sắp tới, cô sẽ hạnh phúc với Ngô Giang.

-Dì thật khéo biết đùa, Ngô Giang đời nào yêu người như cháu chứ.

Tư Đồ Quyết giẽu cợt đáp. Chuyện quá khứ có lẽ nhà họ Ngô đều biết cả.

Dì Trần cười cười, con dâu Nguyễn Nguyễn của bà còn đang bận tính hóa đơn với người của khách sạn.

-Thật ra bây giờ chỉ cần Ngô Giang đồng ý, nó lấy ai chú dì đều chấp nhận cả.

Khi xe đến đón cha mẹ Ngô Giang, đèn trong đại sảnh khách sạn đã lần lượt tắt phụt, trừ nhân viên phục vụ, chỉ còn lại Tư Đồ Quyết và cô dâu chú rể.

-Em nên biết điều mà rút lui thôi.

Tư Đồ Quyết vươn vai.

-Em tự bắt xe về đây, đêm xuân một khắc đáng ngàn vàng, hai người từ từ hưởng thụ đi. Hôm em đi anh cũng khỏi phải tiễn, vợ chồng mới cưới riu ra riu rít, thấy hai người em chịu không nổi đâu.

-Chị đừng đi vội mà.

Nguyễn Nguyễn rút ra mấy chai bia như làm ảo thuật.

-Của đám cưới thừa lại đấy, kết nguyên đều trả lại rồi chỉ còn ba chai thôi, không uống hết thì phí.

Nhân viên phục vụ đành bước tới nhắc nhở.

-Xin lỗi quý khách, chúng tôi đã đóng cửa rồi.

-Mình tìm chỗ khác đi?

Ngô Giang đề nghị.

Nguyễn Nguyễn cười :

-Em biết một chỗ hay lắm.

Cô dẫn Ngô Giang và Tư Đồ Quyết tới cạnh bãi đỗ xe bên ngoài, chỗ đó tối om, là một bồn hoa.

Nguyễn Nguyễn mặc váy cưới nhưng vẫn ngồi xuống cạnh bồn hoa, rồi gọi hai người kia lại. Trong đám cưới cô chẳng nhấp một giọt nhưng trước mặt Ngô Giang và Tư Đồ Quyết, cô thoăn thoắt khui bia bên góc bồn hoa xi măng rồi đưa từng chai cho mỗi người.

Tư Đồ Quyết ban đầu không định uống nhưng lúc này cô đã cảm thấy có rượu cũng hay,

Ngô Giang hỏi:

-Cứ uống thế này, không nói năng gì à?

-Đương nhiên là chúc phúc cho hai người rồi.

-Em không tiện thể nhắc mình à?

-Vậy mong sao cho chúng ta đều được viên mãn.

Chai bia kêu cách một tiếng, Tư Đồ Quyết mới uống được một ngụm thì chai bia trong tay Nguyễn Nguyễn ôn nhu nhả nhận đã cạn quá nửa, cô đặt chai xuống, chống tay lên thành bồn, bối rối nhìn lên bầu trời không một vì sao.

-Chị Tư Đồ thông minh hơn em, chị nói xem trên đời này có viên mãn thực sự không?

Trong ngày vui thế này, dĩ nhiên Tư Đồ Quyết sẽ nói những lời tốt lành.

-Chị nghĩ là có chứ, như hai người không phải rất viên mãn rồi sao?

Nguyễn Nguyễn khẽ nói:

-Vâng, em rất viên mãn. Nhưng có lúc em lại thấy sự viên mãn của người này có thể lại là sự mất mát của người kia.

-Mọi thứ đều tương đối thôi, như bây giờ chị cũng thấy nghi ngờ. cái gọi là duy nhất có phải chỉ là được phóng đại lên bằng hàng loạt tấm kính lúp hay không?

-Đúng đấy, nên anh mới nói người sống trên đời, khó nhất là được hờ dờ. Uống đi nào, không uống sao hờ dờ được.

Ngô Giang giơ chai bia lên nói.

Tư Đồ Quyết cùng Nguyễn Nguyễn đều cười.

Lúc này điện thoại của Ngô Giang chợt reo lên.

-Ai gọi phá đám thế nhỉ?

Ngô Giang càu nhàu nhận điện, nhưng chưa nói được mấy câu anh đã lộ vẻ vô cùng kinh ngạc, bất giác liếc nhìn Tư Đồ Quyết rồi lại lắng nghe, vẻ mặt nghiêm trọng

-Ai thế?

Đợi Ngô Giang ngắt điện thoại, cô bèn hỏi dò.

Ngô Giang không đợi đáp ngay. Thật ra, khi nhìn thấy ánh mắt anh, Tư Đồ Quyết đã biết sự tình không ổn, hơn nữa còn liên quan đến mình. Cô chỉ không biết rốt cuộc còn có thể xảy ra chuyện gì, nhưng vẫn hi vọng có lẽ chỉ là một người bạn cũ nhờ Ngô Giang chuyển lời hỏi thăm thôi.

-Nói đi.

Cô tươi cười giục Ngô Giang rồi đứng dậy.

-Cha mẹ em gọi tới. Diêu Khởi Vân xảy ra chuyện rồi.

-Hả, là anh ấy....

Tư Đồ Quyết đỡ đỡ ngồi phịch xuống bên Nguyễn Nguyễn.

Nguyễn Nguyễn không hiểu tình hình, bèn đỡ lấy vai cô.

Chai thủy tinh vẫn trong tay, Tư Đồ Quyết nhận ra mình đang nắm chặt lấy cổ chai, chiếc chai giống như một người bị bóp cổ, kêu không ra tiếng, chỉ biết vặn vẹo đầu chờ chết.

Cô hoảng hốt buông tay ra, ngơ ngác hỏi:

-Anh ấy sao rồi?

CHƯƠNG 41: GẶP LẠI THUỞ XƯA

Lúc bị đưa lên xe cấp cứu, Diêu Khởi Vân đã khá nguy kịch. Một chiếc xe việt dã hàng nội địa đi nhanh gấp đôi tốc độ cho phép, xông qua dải phân cách đâm thẳng vào anh khi đang trên đường rời khỏi đám cưới.

Sự việc đã được cảnh sát giao thông chứng thực, người gây tai nạn kia điều khiển xe trong lúc đang say rượu, sau khi đâm phải Diêu Khởi Vân cũng không phanh lại ngay mà còn tiếp tục đụng vào mấy cỗ xe phía sau nữa. Người trong mấy chiếc xe đó, kể cả người gây tai nạn bị thương không nặng thì nhẹ nhưng nặng nhất vẫn là Diêu Khởi Vân vì xe anh bị chiếc xe kia tông ngang hông, mà lại đâm đúng cạnh ghế lái.

Diêu Khởi Vân lái xe rất cẩn thận, chỉ riêng hôm cô rời khỏi nhà là ngoại lệ. Anh chưa từng chạy quá tốc độ, đi ngược chiều hay vượt đèn đỏ, anh cũng không xi nhan nhầm và luôn thắt dây an toàn cẩn thận. Anh nhất mực tuân thủ luật giao thông nhưng lại đụng phải một vụ tai nạn thảm khốc từ trên trời rơi xuống, bị một kẻ xem thường luật lệ đâm phải.

Lúc Tư Đồ Quyết chạy tới bệnh viện, anh vẫn đang trong phòng cấp cứu. Cô nghe văng vẳng tiếng giày cao gót của mình lộp cộp trong hành lang, ánh đèn đỏ bên ngoài phòng cấp cứu lấp lóe, nền nhà còn loang lổ vết máu chưa kịp lau sạch, cô sợ mình giẫm phải bèn lùi lại nhưng mùi máu tươi xộc lên nồng nặc hơn, những giọt máu ấm nóng này cũng từng là một phần sự sống của cô.

Cửa phòng cấp cứu bật mở, một bác sĩ tiến về phía ông bà Tư Đồ Cứu An đang dìu nhau ngồi bên sát cửa, hẳn là thông báo tình hình bệnh nhân. Tư Đồ Quyết ngơ ngác khựng lại, đầu như bị bao phủ bởi ánh đèn phòng mổ, rất sáng nhưng rất lạnh lẽo, dưới ánh đèn chẳng còn gì cả,

Trông thấy cô, bà Tư Đồ vùng ra khỏi tay chồng nhào tới, khóc òa lên:

-Đáng lẽ hôm nay nó phải đi công tác, vì ai mà cứ khẳng khẳng đi dự đám cưới Ngô Giang cơ chứ? Cả nhà đang sống yên ổn, con còn quay về làm gì?

Bà định xông tới cầu xé Tư Đồ Quyết, nhưng còn chưa chạm tới cô thì đã mất thăng bằng ngã nhào. Cô vội giơ tay đỡ lấy bà, rồi đứng yên để cho bà đánh mắng, chỉ sợ lời tay bà sẽ lại quy xuống. Mẹ cô đã có tuổi, mỗi ngày một yếu, sức khỏe suy nhược đi nhiều nên dù hện thấu xương bà cũng không có sức đánh mạnh tay, chỉ đẩy được cô hơi loạng choạng mà thôi.

-Vì sao con lại về hả? Chúng ta đã coi như con chết rồi, vì sao còn trở về....

Mẹ cô cứ lặp đi lặp lại mấy câu đó.

-Em cứ thế này ảnh hưởng đến sức khỏe đấy!

Cha cô đỡ lấy vợ từ tay con gái, buồn bã khuyên giải:

-Nhất định Khởi Vân sẽ vượt qua được mà, chúng mình phải cứu được nó bằng mọi giá.

Nói rồi ông nhìn sang con gái. Đã quen với tính nóng nảy của ông, cô chột lùì lại theo phản xạ. Nhưng cha cô không đánh mà chỉ nói:

-Khởi Vân là niềm hi vọng duy nhất của cha mẹ.

Tư Đồ Quyết nhắm nghiền mắt lại, hai hàng lệ lã chã.

-Con quay về là sai sao?

Cha mẹ cô còn đang đi trao đổi với bác sĩ trực, chỉ mình cô ngồi ngoài phòng theo dõi đặc biệt đến quá nửa đêm, có rất nhiều người đi qua đi lại bên cạnh. Cô thấy mình như một kẻ ngoài lề, chẳng hiểu ở đây làm gì nữa.

Lúc trời tảng sáng, Ngô Giang và Nguyễn Nguyễn cũng tới bệnh viện. Nguyễn Nguyễn đã thay váy cưới nhưng chưa kịp gỡ tóc ra.

-Sao rồi?

Hai người xúm lại hỏi cô về tình hình của anh. Tư Đồ Quyết lắc đầu, đẩy bọn họ ra ngoài.

-Hôm nay là ngày cưới của hai người, còn đến chỗ này làm gì?

Ngô Giang đáp:

-Anh quay về nghĩ đi nghĩ lại vẫn không yên tâm, vừa khéo cậu ta được đưa tới bệnh viện của bọn anh nên anh tới xem xem.

-Anh ấy là anh ấy, hai người là hai người chứ. Ngô Giang, Nguyễn Nguyễn vất vả cả ngày rồi, anh còn nhẫn tâm kéo cô tới đây nữa. Về đi về đi, giờ anh đang nghỉ phép, chuyện này chẳng liên quan gì tới hai người cả.

Nguyễn Nguyễn lên tiếng:

-Bọn em lo cho chị thôi.

-Chị ư? Tư Đồ Quyết cười buồn bã. Thật ra cũng chẳng mấy liên quan đến chị đâu.

Cô xua hai vợ chồng Ngô Giang ra về rồi cũng ngồi lên một chiếc taxi ngay trước mặt bọn họ. Bên ngoài lất phất mưa, trời u ám suốt cả ngày, mưa cũng phải thôi.

Ban đầu cô định về khách sạn nhưng lên xe đi được một quãng dài cô lại thấy có phần không ổn.

-Bác tài ơi, bác đi đâu đấy, hình như sai đường rồi?

-Sao mà sai được chứ! Yên tâm đi, tôi không đi đường vòng đâu mà.

Tài xế đáp. Đang nói chuyện, taxi đỗ lại bên đường:

-Không phải cô nói muốn tới đường Bắc Trung Sơn sao?

-Tôi á?

Tư Đồ Quyết nhất thời không dám xuống xe, chỉ thần thờ nhìn ra cửa. Lúc cô đi còn chưa có con đường này, những công trình xung quanh đều hoàn toàn xa lạ, sao cô có thể nói muốn tới đường Bắc Trung Sơn được chứ?

Phải rồi, đã có người nhắc tới con đường này. Là cha mẹ cô hay viên cảnh sát có mặt tại bệnh viện?

Cô để mặc tài xế hoang mang lái xe tới trước, quả nhiên, lát sau cô đã trông thấy dải barie phân cách bị tông vỡ nát, lác đác mấy mảnh kính vỡ, còn có cả vết máu, có điều đã bị cơn mưa gột sạch, con đường này đã trở lại trật tự bình thường. Nếu không có những dấu tích này, hẳn rất khó nhận ra mấy giờ trước tại đây đã xảy ra chuyện gì.

-Cô thấy không? Tai nạn xe cộ liên hoàn đấy! Suýt nữa là chết người, nghe nói tay đó uống rượu vào bốc lên, đạp nhầm chân phanh thành chân ga, người bị đâm phải cũng thê thảm lắm, nếu không phải xe xịn có lẽ đã chết tại chỗ rồi, chẳng biết kẻ gây tai nạn sẽ bị phán mấy năm đây....

Tài xế tặc lưỡi than thở chỉ ra ngoài, rủ rủ với cô, tựa như kể một chuyện lạ mà không lạ.

Cô như trông thấy chiếc xe việt dã mất lái đó điên cuồng lao tới nghiền nát mình, trong chớp mắt, ngọn đèn lớn áp sát đến gần khiến người ta lóa mắt. Khoảnh khắc đó anh đã nghĩ gì? Vì sao anh lại tới đây.

Dù thành phố biến chuyển từng ngày nay đã thay đổi đến nỗi cô lú lẫn hết cả phương hướng, nhưng cô vẫn đoán được nhất định không phải đường từ khách sạn nơi Ngô Giang làm đám cưới về nhà Tư Đồ, nhà riêng của anh nghe nói gần công ti, mà trụ sở của Cửu An Đường còn ngược hẳn với trục đường này.

Anh đi vòng xa như vậy để mua thuốc cho mẹ ư?

Taxi vẫn chạy, trời đã sáng rõ tuy vẫn thấy âm u và có mưa, nhưng màn đêm đã dần tan đi, lúc đi ngang qua một tòa cao ốc xây dở, Tư Đồ Quyết chợt trông thấy con ngõ nhỏ với những bậc thềm dốc đứng, hồi ức hết như một chiếc xe gây tai nạn thành linh gầm rít lao tới, trong chốc lát nuốt chửng lấy cô.

“Em dắt anh đi....không được ti hí đấy...”

“Từ từ nào, đừng làm ồn.”

“Sao lại tặng em thứ này?”

“Hay chúng ta làm lại nhé.....”

Cô nghe thấy tiếng cười khanh khách, bọn họ đang nắm tay nhau dò dẫm đi trong con ngõ nhỏ này, người nhắm mắt, người mở mắt, đều là những kỉ niệm thời còn bên nhau.

Cô ngửa đầu ra sau ghế:

-Bác tài, trước kia chỗ này có một quảng trường đúng không ạ?

-Phải rồi, chúng tôi gọi đó là quảng trường Tháp Đồng Hồ, vì trên quảng trường có một chiếc đồng hồ lớn....

Phía sau chiếc đồng hồ có quán “Đằng sau thời gian”

Trong quán có những kẻ đợi chờ nhau.

....

-Dừng xe dừng xe! Dừng đi nữa.

Cô hoảng hốt đập đập vào ghế trước, yêu cầu anh tài xế quay xe lại về hướng khách sạn của cô.

Rốt cuộc anh muốn tới đó sao?

Sao anh lại muốn tới đó?

Cô sợ nghĩ tiếp sẽ tìm ra đáp án.

Tư Đồ Quyết khép cửa phòng khách sạn lại, rồi lục tung khắp nơi lên để tìm thuốc, cả thùng rác cũng chẳng bỏ qua. Cô rất ân hận vì không đem theo thuốc trong hành lý, hiện giờ không có đơn, cũng chẳng thể hỏi Ngô Giang nữa, lần trước miễn cưỡng lắm anh mới cho cô uống, đừng hòng có lần thứ hai.

Xác định không thể dựa vào thuốc, cô đành gọi phục vụ đem lên một chai rượu bất kì, may mà tửu lượng cô vẫn tệ như xưa, chưa uống được một phần ba đã nôn thốc nôn tháo rồi thiếp đi.

Lúc cô tỉnh dậy chuông cửa đã réo liên hồi từ lúc nào. Tư Đồ Quyết liêu xiêu ra mở cửa, lập tức một phục vụ cầm chìa khóa thò

đầu vào, thấy cô bình an vô sự mới chịu bước ra. Trông thấy cô, nét lo lắng và bất an trên gương mặt bà Tư Đồ đứng ngoài mới nhường chỗ cho vẻ thất vọng và trách móc, nhưng đã đỡ hơn nhiều so với vẻ lạnh lùng hôm qua lúc Diêu Khởi Vân gặp nguy.

Hắn người cô vẫn còn mùi rượu nhưng lúc này cô thấy chẳng ai để tâm nữa.

-Mẹ có muốn vào ngồi chơi không ạ?

Tư Đồ Quyết do dự hỏi.

-Khởi đi, mẹ tới vì thấy có mấy thứ phải đem tới cho con thôi.

Mẹ cô đưa cho cô một cái túi.

Cô nhận lấy rồi lắc lắc, một chiếc chìa khóa rơi ngay khỏi túi.

-Đây là chìa khóa nhà của Khởi Vân, thật ra cha mẹ chưa tới căn nhà nó mua bao giờ, nó chẳng mời mà cha mẹ cũng giữ ý, tôn trọng không gian riêng của nó. Hôm nay mẹ đi lấy cho nó mấy vật dụng hàng ngày, mới phát hiện ra nó không muốn cha mẹ tới đó là có lý do...tốt nhất con nên tới đó xem thử. Đương nhiên là nếu con có thời gian.

Tư Đồ Quyết bỏ chìa khóa vào lại trong túi rồi đưa lại cho mẹ cả chiếc túi.

-Con không đi đâu, ngày mai con tham dự một hội nghị chuyên ngành, tối nay còn có bao nhiêu thứ phải chuẩn bị, vé máy bay đã đặt sẵn rồi, ngày kia con sẽ đi, sau này.... Sau này không chắc còn về nữa không, cha mẹ có thể yên tâm.

Cô cúi đầu nhưng vẫn nói rành rọt từng chữ.

-Con muốn đi ngay lúc này à? Khởi Vân nó đang nằm trong bệnh viện, còn chưa qua được nguy hiểm nữa!

Bà Tư Đồ không ngờ người ôn hòa nhã nhặn như mình cũng không nhịn nổi mà cao giọng.

Tư Đồ Quyết ghen ngào, lúc này mà khóc thì thật chẳng ra sao nên cô phải nói thật chậm.

-Mẹ, con chỉ có thể nói con rất lấy làm tiếc cho anh ấy, phải, con rất tiếc. Con cũng chẳng muốn chuyện này xảy ra nhưng nếu cha mẹ nhất quyết cho rằng con phải chịu trách nhiệm vì chuyện của anh ấy thì con không thể đồng ý được.

-Con có dám nói rằng nó không chờ đợi con suốt bao năm không? Nếu chẳng phải vì con sao nó lại phải nằm viện chứ!

-Mẹ đâu có hiểu chuyện của bọn con, con cũng đã đợi anh ta đấy chứ, nếu chẳng đợi được anh ta và người xảy ra là con, liệu mẹ có để anh ta chôn theo con vì anh ta không muốn yêu con không?

-Mẹ đâu có để con phải chôn theo nó.

-Con biết, lúc này con phải ở bệnh viện trông nom anh ấy rồi khóc lóc. Chuyện đã đến nước này những chuyện trước kia đều bỏ qua hết, anh ấy chết thì con ở góa, anh ấy tàn phế thì con chăm sóc nốt nửa đời còn lại, như vậy rất cảm động, rất vĩ đại nhưng vì sao con phải vĩ đại như thế chứ, con chẳng cần người khác cảm động vì con, giờ đây con có cuộc sống của riêng mình rồi. Hàng ngày còn bao nhiêu người phải vào viện vì tai nạn giao thông, con có thể làm gì chứ? Bảy năm trước, con và Khởi Vân kết thúc mọi chuyện rồi, con không muốn bàn luận ai đúng ai sai, nhưng đối với con anh ấy trở thành người dung rồi. Mẹ có thể nói rằng con bất hiếu, còn mắc nợ công ơn cha mẹ, nhưng con chẳng nợ nần gì Diêu Khởi Vân hết!

Mẹ cô nắm chặt lấy chiếc túi nhỏ đeo ở vai, hít vào một hơi:

-Ai dạy con tàn nhẫn thế này.

Tư Đồ Quyết không đáp, có lẽ là cô đã học được cách tự bảo vệ mình mà thôi.

Hội nghị chuyên ngành kết thúc yên ả. Tư Đồ Quyết đại diện cho công ti mình đọc một báo cáo ngắn gọn về ngành nghề, trước sự tác động của Phó Chí Thì, phần lớn doanh nghiệp đã đánh giá cao báo cáo của cô. Sau hội nghị, Phó Chí Thì và Đàm Thiệu Thành đều cố khuyên cô nán lại thêm mấy ngày nhưng cô vẫn quyết hôm sau sẽ bay theo kế hoạch đã định.

Hôm bay, cô tới bệnh viện thăm Diêu Khởi Vân lần nữa. Theo yêu cầu của nhà Tư Đồ, bệnh viện đã cứu chữa mọi cách nhưng anh vẫn chẳng khá lên chút nào. Bà Tư Đồ cũng chẳng nói năng gì với cô, khi cô ngồi xuống, bà còn khách sáo đến nỗi rót trà cho cô.

Nhấp một ngụm, Tư Đồ Quyết nghe đặng trong lòng, càng thấy bất lực hơn. Một giọt máu đào hơn ao nước lã, nhưng bọn họ đã ép nhau đến chân tường, chẳng còn đường lui.

Bà Tư Đồ đau lưng nên chẳng ngồi được lâu, lúc ngồi cũng phải hơi cúi cúi mới đỡ đau. Cha mẹ cô đều mỗi ngày một già đi.

Niềm thương cảm khiến cô chẳng thể làm ngơ được nữa, đành gạt hết những chuyện bực mình sang một bên, trình bày rằng mình phải thu xếp cho xong công việc bên kia, nhưng nếu cha mẹ muốn cô quay lại, nhận lấy trọng trách đáng ra là của mình, về sống bên cha mẹ, chăm lo cha mẹ, thậm chí bọn họ có thể ra nước ngoài sống cùng cô, thế nào cũng được, chỉ cần cha mẹ chịu bỏ qua chuyện cũ, nói một câu “Con vẫn là con gái của chúng ta” chứ không phải là “Diêu Khởi Vân là lựa chọn thích hợp của con nhất rồi.”

Nhưng mẹ cô vẫn lạnh nhạt nói:

- Mẹ chỉ có một đứa con trai, còn con có cuộc sống của con.

Trước lúc ra sân bay, Tư Đồ Quyết vẫn tới nhà Diêu Khởi Vân. Chính chiếc ví anh mang theo khi xảy ra chuyện đã thôi thúc cô làm chuyện đó. Bà Tư Đồ kiên quyết không chịu nhận lại những thứ mình giao cho cô, chiếc ví này cũng là một trong số đó, thẻ và tiền bên trong đều được xếp ngay ngắn chỉnh tề, đúng tác phong hàng ngày của Diêu Khởi Vân, chẳng có gì khác lạ. Tư Đồ Quyết còn tưởng bên trong sẽ có một hai tấm ảnh cũ, nhưng cũng chẳng có gì cả. Tới khi bắt đầu ngờ vực không hiểu mẹ đưa cho mình chiếc ví này làm gì, cô chợt phát hiện ra mấy sợi tóc dài buộc lại thành một lọn trong ví, còn được nâng niu cẩn thận, rõ ràng chẳng phải vô tình rơi vào ví, hơn nữa còn giống hệt tóc cô chẳng khác mấy may.

Đây là thứ duy nhất của cô vương lại trên mình anh sau cuộc ân ái trong toilet.

Nếu mấy sợi tóc chỉ khiến cô kinh ngạc thì khi mở cửa nhà anh, cô còn mất hết khả năng suy nghĩ.

Giờ thì cô đã hiểu tại sao bảy năm trở về cô lại nhận ra mọi chỗ trong nhà đều bày biện khác hẳn khi xưa. Dường như Diêu Khởi Vân đã đem phần lớn nội thất cũ của nhà nhà cô về nhà mới của mình, đặc biệt là phòng ngủ trên lầu và căn phòng cũ của cô ở tầng dưới, sau này thuộc về anh, có thể nói đã được chuyển toàn bộ tới đây. Dù cô có nhớ lại thật tỉ mỉ cũng không được đầy đủ như căn phòng trước mặt. Tư Đồ Quyết vẫn chẳng dám tin vào mắt mình, mọi chuyện giống như không gian thay đổi, trở lại ngày xưa.

Những món đồ vụn vặt, chiếc khung ảnh trên bàn cô, đồng hồ báo thức nơi đầu giường, chiếc gối ôm panda đã bạc màu... Cô hầu như đã quên mình từng có những thứ này, nhưng giờ đây chúng lại ra khỏi nắm mồ kí ức, lặng lẽ ngồi vào chỗ của mình, chăm chú nhìn kẻ trở về từ không gian khác.

Cô tìm thấy ngay những ngân phiếu mấy năm nay mình gửi cho cha mẹ qua đường bưu điện trong hộp bàn, cả cuốn sổ tiết kiệm gửi sau này và mấy viên thuốc mà Ngô Giang cho cô sau khi về nước đã biến mất một cách lạ kì, lại cả tấm danh thiếp “dịch vụ” mà cô đã bốn cợt thuận tay nhét vào túi áo anh....bất luận thứ gì liên quan đến cô, anh đều lặng lẽ thu nhặt và gìn giữ trong căn phòng hồi ức này.

“Anh sợ kí ức của mình như chiếc đồng hồ cát vậy, càng ngày càng vơi đi, cuối cùng sẽ có một ngày phai nhạt. A Quyết, bảy năm rồi, anh chẳng còn nhớ nổi nụ cười của em, giọng nói của em....Hàng ngày, anh không dám hồi tưởng lại vì quá hèn yếu, sợ bản thân đau khổ, nhưng lại chẳng muốn lãng quên. Vậy nên khi em đi rồi, anh vẫn ở lại trong hồi ức”.

Đây là tin nhắn anh đã soạn nhưng không gửi đi, còn lưu lại trong hộp tin nháp của di động, thời gian là một ngày trước khi cô về nước. Cô lục tung điện thoại của anh nhưng không thấy số mình. Có lẽ cũng như mẫu giấy trong chiếc hộp đen ở quán “Đằng sau

thời gian”, đây chỉ là một giấc mộng thoáng qua, khi bỏ vào hộp là đã xác định là không thể gửi đi rồi.

Cô ngồi xuống bên chiếc bàn học cũ, nhìn quanh bốn phía. Thật ra ban đầu Diêu Khởi Vân ở một mình một nhà, nhốt mình trong phòng, nhưng đột nhiên có người ở chung, anh trốn tránh, né tránh rồi dần thành quen, về sau một mặt chê quá chật, một mặt vẫn bận sắm sửa nội thất. Cuối cùng một hôm người này chịu không nổi bèn dọn đi trả lại nhà cho anh, căn nhà đã quen có hai người ở lại trống huơ trống hoác. Anh cũng thử tìm người khác thuê nhà nhưng chợt phát hiện ra từng chiếc bàn chiếc ghế trong phòng đều là do ni đóng giày cho người ấy, chẳng còn tâm sức đâu mà sắm thêm nữa.

Tư Đồ Quyết giận nhất là sao anh có thể dễ dàng nói tới chữ “quên” như vậy. Chữ “quên” kết hợp từ chữ “vong” và chữ “tâm”, nghĩa là phải chết cả cõi lòng mới có thể lãng quên. Cô chưa bao giờ quên, bởi quá khứ quá đắng cay quá đau đớn. Cô đã bao lần tưởng tượng ra vẻ hối hận của Diêu Khởi Vân, tưởng tượng rằng anh vẫn vẫn vương không sao dứt nổi những hồi ức cũ. Nhưng chính vì đã tưởng tượng ra cảnh đó quá nhiều lần nên lúc đối diện với sự thật trước mắt, khi niềm vui sướng ban đầu quá đi, cô chợt nhận ra mình không thỏa mãn như vẫn tưởng, cô không chút hả hê trước những nỗi đau của anh.

Cô đã nhiều lần hình dung ra sự sám hối của anh để tự an ủi mình trong những tháng ngày dài đằng đẳng. Đối với cô như vậy là đủ, còn Diêu Khởi Vân thật sự ra sao chẳng còn quan trọng nữa. Thà rằng anh vẫn tiếp tục sống yên ổn trong thế giới không có cô.

Lúc cô tới sân bay, vẫn còn lâu mới tới giờ máy bay cất cánh. Lâm Tĩnh có một cuộc họp nhưng anh nói nhất định sẽ tới tiễn cô. Bọn họ hẹn nhau tại tiệm ăn Thái ở sân bay, tiện thể cùng ăn tối luôn.

Tư Đồ Quyết đợi mãi, vừa đợi vừa nhìn đồng hồ. Ánh sáng trong tiệm hắt ra không sáng lắm, những đường nét trang trí đen tuyền, ánh đèn xanh nhàn nhạt.

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, dần dần cô cũng nản lòng. Nhưng trước khi cô tuyệt vọng, người cô đợi đột nhiên lại tới, tay cầm một chiếc ô đen.

Anh đứng trước mặt cô, vẻ mệt mỏi phong trần, dường như phải đi một quãng đường dài.

-A Quyết, anh đến muộn lắm hả?

Tư Đồ Quyết vui mừng chìa tay ra, chiếc vòng của Diêu phu nhân đang đưa nơi cổ tay.

Xa xa có tiếng chuông văng lại, đã hết một ngày, nhưng thời gian dành cho họ lại mới bắt đầu.

.....

Khi Lâm Tĩnh lên tiếng cắt đứt dòng suy tưởng của Tư Đồ Quyết, nước mắt cô đã ứa ra từ lúc nào.

-Em gặp ác mộng à?

Cô lắc đầu.

Hai người ăn xong rồi Ngô Giang mới tới nơi. Anh hối hả chạy đến, thở hổn hển.

-May mà đến kịp...

-Em đã bảo anh đừng ra tiền mà, sao anh lại tới? Thấy anh mồ hôi mồ kê thế kia, người không biết lại tưởng xảy ra chuyện gì nữa đấy.

Cô bất giác nhồm người đứng dậy, giọng điệu vẫn rất nhẹ nhàng. Vẻ trầm ngâm thoáng chốc của Ngô Giang khiến nụ cười của cô đông cứng lại, hiện rõ vẻ bơ vơ. Có lẽ từ lúc Ngô Giang xuất hiện, cô đã có dự cảm không lành, chỉ mong anh lên tiếng phủ nhận mới yên tâm.

Ngô Giang đặt tay lên vai cô:

-Tình hình cậu ấy không ổn lắm, bị thương quá nặng, nghiêm trọng nhất là não bộ bị tổn thương, đồng nghiệp của anh đã làm hết sức mình, vốn tưởng rằng sẽ có biến chuyển. Trưa nay có một lúc mọi người tưởng rằng cậu ta có dấu hiệu tỉnh lại...nhưng....như mẹ em nói đó, dường như cậu ta cứ muốn ngủ vùi như thế. Lúc bà tới tìm anh hỏi xem còn hi vọng không, anh chẳng nỡ lòng nào khuyên bà chuẩn bị tinh thần cho trường hợp xấu nhất, nhưng thật sự chỉ có thể làm hết sức mình, còn lại thì trông vào mệnh trời thôi....

Tư Đồ Quyết lặng người, cô khẽ nói cảm ơn rồi cứ thế đi người ra.

Ngô Giang lo lắng an ủi cô.

-Tư Đồ, nghe anh nói này, nếu không chịu nổi thì em cứ khóc lên đi, đừng kìm nén như thế.

-Em không sao.

Cô vội vã ngoảnh lại tìm hành lý.

-Em phải đi rồi.

-Em quyết đi thật đấy à?

-Ừm, giờ phải đi rồi. Kia, loa đang giục kia.

Cô vội vàng cầm lấy áo khoác vắt sau lưng ghế, chột hột tay làm rơi, phải cúi xuống nhặt nhưng cứ cúi mãi mà chẳng thấy đứng lên.

Lâm Tĩnh thở dài, xách va li hộ cô.

Tư Đồ Quyết ngẩng đầu lên nhìn Lâm Tĩnh, ánh mắt thiết tha như trẻ nhỏ.

-Em quên không kể với anh, thực ra trước lúc anh đến em đã mơ một giấc mơ rất đẹp, hết như thật vậy, còn thật hơn cả hiện tại nữa.

Lâm Tĩnh và Ngô Giang nhìn nhau rồi hỏi:

-Có liên quan gì tới em không?

Cô nghĩ ngợi:

-Không, liên quan tới người khác cơ. Nhưng em cũng mừng thay cho hai người trong mơ đó, ít ra bọn họ cũng được viên mãn.....

.

.

THE END

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook](#) để tải thêm nhiều eBook hơn nữa.